

PUT PRAVEDNOSTI

prema *Tori*

1. dio

U ovoj cjelini govorimo o :

Adamu	Izaku
Evi	Jakovu
Kajinu	Josipu
Abelu	Mojsiju
Henoku	Aronu
Noi	faraonu
Abrahamu	Jošui
Lotu	Ruti
Jišmaelu	

1. dio

„Kako da pred Bogom čovjek ima pravo?“
prorok Job 9,2

program 1.

Bog je govorio

Uvod

Mir nek je sa vama – dragi prijatelji! Pozdravljamo vas u ime Božje, u ime Boga mira, koji želi da svi shvate put pravednosti i pokore mu se; put koji je on sam osnovao. Imajte sa njim vječni mir. Radujemo se mogućnosti emitovanja ovog programa *Put pravednosti*. Ovako smo ga nazvali jer nam je namjera razjasniti spise proroka, spise koji otkrivaju kako nepravedni ljudi mogu postati pravedni pred Bogom.

A koji vi put slijedite? Put pravednosti ili put nepravednosti? Želite li upoznati put pravednosti koji nam dolazi od Boga? Naime, Božja riječ nam kazuje: „Blago gladnima i žednima pravednosti: oni će se nasititi!“ (Matej 5,6)

Možda neko pomišlja: „Pa mi već znamo put pravednosti. Nisu nam za to potrebni spisi ranih proroka. Ono što znamo je dovoljno!“ Ako i vi tako mislite, čujte šta je Salomon, prorok Božji napisao: „Neki se put učini čovjeku prav, a na koncu vodi k smrti.“ (Mudre izreke 14:12)

U Božjoj knjizi, u odjeljku koji zovemo Psalmi, tj. Zebur, prorok David – Salomonov otac – piše dosta o našoj potrebi saznanja puta pravednosti koji je Bog osnovao. Elem, zapisao je: “Nema pravedna ni jednoga, nema razumna, nema ga tko bi Boga tražio. Svi skrenuše, svi se zajedno pokvariše, nitko da čini dobro – nijednoga nema.” (Psalam 14:1.3; Rimljanima 3,10.12) Zato David u jednom Psalmu piše

molitvu Gospodu: “Pokaži mi, Jahve, svoje putove, nauči me svojim stazama! Istinom me svojom vodi i pouči me...” (Psalam 25,4.5)

Da nas Gospod Bog ne vodi putem istine nikada ne bismo pronašli njegov put pravednosti. Bili bismo kao izgubljena djeca u velikom gradu ili kao zalutale ovce u pustinji. Ali Sveto pismo nam kazuje da Bogu nije milo da bilo ko propadne. Štaviše, htio bi da se svi spasu i upoznaju istinu. (2. Petrova 3,9; 1. Timoteju 2,4) Prijatelji, ništa nije važnije nego sa sigurnošću znati da smo na putu istine koji vodi Bogu.

U našim emisijama *Put pravednosti* proučavaćemo Sveto pismo hronološki. Pratićemo priču Božjih proroka od početka, jednu po jednu. Jer, Božja knjiga ima početak i kraj. Zato želimo proučiti priče koje imamo u Pismu, počevši tamo gdje i sam Bog počinje: baš od samih prapočetaka svega.

Naučićemo mnogo toga važnog o Bogu i prorocima. Vidjećemo da je jedini pravi autor svete Knjige Bog sam, da je on nadahnuo proroke koji su napisali Sveto pismo. Sve te stranice sadrže mnoge priče, ali svima im je jedna suštinska poruka: dobra vijest o tome kako ljudi mogu postati pravedni pred Bogom.

Zato vas pozivamo da slušate s pažnjom, vjerni svim emisijama *Put pravednosti*. Senegalski narod Volof ima poslovicu: *Tiho, lagano i na prstima, i uhvatićeš majmuna u bašti*. Takođe kažu: *Vedro lako nađe onoga ko žedno hita ka bunaru*. Slično nam poručuje i sam Bog u svojoj Riječi: da nagrađuje one koji ga traže. (Hebrejima 11,6)

A onima koji ga istinski traže obećava: „Tražit ćete me i naći me jer ćete me tražiti svim srcem svojim.“ (Jeremija 29,13) Ovdje, u programima *Put pravednosti*, dobićete više saznanja o Bogu i njegovoj Riječi. Zna li kakav je Bog? Zna li porijeklo Sotone? A zašto je Bog stvorio čovjeka? Kako je u grijeh ušao u bogomdani predivni svijet? Jeste li nekada čitali predivnu priču o Božjem proroku Noi i potopu? Zna li šta su stvarno pisali Božji proroci? A zašto je Abraham nazvan Božjim prijateljem? Možete li uspješno svojim prijateljima objasniti poruku proroka?

Hiljadama godina ranije prorok Job je pitao: „Kako da pred Bogom čovjek ima pravo?“ (Job 9,2) Zna li šta mu je na to Bog odgovorio? A znate li vi kako da se opravdate pred Svevišnjim? Ako želite znati Božije odgovore na ova i mnoga druga pitanja, pozivamo vas da slušate naše programe, emisije *Put pravednosti*. Jer, Božja je riječ istinski duboka, predivna, živa i silna. I još nešto: ona ništa ne skriva. Štaviše, otkriva nam ko je čovjek zaista. Baš kako čitamo u njoj: „Nema, naime, stvorenja koje se može sakriti od Boga. Sve je otkriveno i jasno onome kome moramo položiti račun.“ (Hebrejima 4,13)

U današnjem preostalom vremenu želimo naglasiti baš tu neophodnu istinu. A ona glasi: *Bog je govorio*. (Psalam 60,6) Bog Svevišnji je govorio. Govorio je čovjeku, ljudskom rodu. Bog želi i tebi govoriti. Ako bi vam veliki Car poslao pismo iz svoje daleke zemlje, zar ga ne biste pročitali? Zar ne biste dobro razmislili o tome šta piše? Zar ne biste dobro obratili pažnju na svaku riječ? A koliko više bi nas trebale zamisliti riječi Svevišnjega, jer on nam govori i govori!

A kako je to Bog govorio? Sveto pismo nam kazuje: „Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima po prorocima.“ (Hebrejima 1,1) Da, proroci, oni su svakako najvjerniji i najčešći božanski glasnogovornici. U prošlosti je Bog

opunomoćavao određene ljude da objavljuju njegovu Riječ i zapisuju je na svitke. Božja riječ kaže:

„Ponajprije znajte ovo: nijedno se proroštvo Pisma ne može tumačiti samovoljno jer nikada proroštvo ne bi ljudskom voljom doneseno, nego su Duhom Svetim poneseni ljudi od Boga govorili.“ (2. Petrova 1,20.21)

Bog je mogao i sam napisati Sveto pismo. Mogao je i anđele upotrijebiti za to, ali nije. Izabrao je jednostavne, obične ljude za svoje pisce. Mi ih zovemo prorocima, svojevrsnim Božjim sekretarima. On im je na pamet stavio sve što je potrebno da zapišu, pa su tako i radili. Ali dopustio im je, baš svakom od njih, da Sveto pismo pišu svojim riječima. Nadahnuo je svaku njihovu riječ ali nije porekao individualnost svakog ponaosob. Božja knjiga stoga sadrži ne samo doslovne citate Božjeg govora, već misli, molitve i probleme ljudi poput vas i mene. Iako sve te priče imaju ljude za junake, Bog nam njima pokazuje ko je i kakav je, kako mu možemo prići i približiti mu se.

Zašto je Bog nadahnuo proroke zapisati Sveta pisma? Da bi ljudi svih epoha i naraštaja mogli znati šta to Bog želi da oni znaju. Govorio je prorocima jer je želio da oni govore nama, tebi i meni, baš po svojim spisima. Sve što nam je Bog tako rekao ima vrijednost za naš život svakodnevice. Zato očekuje od svih nas da se upoznamo sa porukom proroka.

Možda neko pomišlja: „Ma, šta će meni spisi nastarijih proroka! Njihove mi poruke nisu važne, jer su svi oni ispunili svoju misiju. Došao prorok, prošao prorok, zadatak obavljen i tačka. Dođe drugi, obavi svoje i tako redom. Nama, ljudima današnjice, nisu potrebne poruke drevnih proroka!“ Da li je ovo i vaš stav? Onda znajte da ste u raskoraku s Božjim mislima. Čujte šta vam kazuje Gospod Bog:

„Ne mislite da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke. Nisam došao ukinuti, nego ispuniti. Zaista, kažem vam, dok ne prođe nebo i zemlja, ne, ni jedno slovo, ni jedan potezić iz Zakona neće proći, dok se sve ne zbude. Tko dakle ukine jednu od tih, pa i najmanjih zapovijedi i tako nauči ljude, najmanji će biti u kraljevstvu nebeskom. A tko ih bude vršio i druge učio, taj će biti velik u kraljevstvu nebeskom.“ (Matej 5,17-19)

Zaista, sve što su proroci pisali je veoma važno, i pisano je za sve naraštaje svih epoha, da bi se znao put spasenja koji je Bog ustanovio. Zato je pravo pitanje: da li znate šta su to proroci napisali? Bog želi da to saznamo, vjerujemo i slijedimo. Zato Pismo kazuje: „Tako nam je potvrđena proročka riječ te dobro činite što uza nju prijanjate kao uza svjetiljku što svijetli na mrklu mjestu...“ (2. Petrova 1,19)

Ipak, često čujemo one koji osporavaju Božju knjigu, kako prigovaraju: „Niko se u ne može pouzdati. Biblija je prepuna grešaka. Mijenjana je.“ Ali onaj ko osporava božanske riječi istine osporava samog Boga. Volofska poslovice kaže: „Zar se jaje sa kamenom rve?“ Božja riječ je kamen, stijena, a čovjek tek jaje. Čovjek ne može promijeniti istinitu Božju riječ ali ona može promijeniti čovjeka. Bog je silan, velik i kadar zaštititi svoju Riječ. To nam on sam poručuje u knjizi koju znamo kao Indžil. „Nebo će i zemlja uminuti, ali riječi moje ne, neće uminuti.“ (Matej 24,35) Mnogi pokušavaju obezvrijediti Božju riječ jer im razotkriva stvarno stanje srca. Ali Bog poručuje svima: „Živa je, uistinu, Riječ Božja i djelotvorna; oštija je od svakoga

dvosjekla mača; prodire dotle da dijeli dušu i duh, zglobove i moždinu te prosuđuje nakane i misli srca.“ (Hebrejima 4,12)

Da, Božja riječ je živa i djelotvorna, govori našem srcu. Sveto pismo je zbirka, najstariji kanon takvih spisa na svijetu, ali je i dalje relevantno svakom čovjeku. Ništa nije važnije od nje, od Božje riječi. Ona je savršena duhovna hrana našim potrebama. Svako mora da je uzima, prima srcem i hrani se njome. U Tori piše prorok Mojsije: „... da ti pokaže kako čovjek ne živi samo o kruhu, nego da čovjek živi o svemu što izlazi iz usta Jahvinih.“ (Ponovljeni zakon 8:3) Isus Mesija takođe kaže: „Blago gladnima i žednima pravednosti: oni će se nasititi!“ (Matej 5,6)

Da li ste gladni Božje riječi? Ona je prava poslastica vašoj duši. Da, duši, ne tijelu, prava je hrana vašem srcu.

Ako ste iskreno bogobojažni i poštovalac ste božanske Riječi, pozivamo vas da redovno slušate naše programe *Put pravednosti*. Naučićete više o tome šta je Bog rekao davno preko svojih proroka. Naučićete kako da budete pravedni pred Bogom, pred Svetim. Elem, Bog je govorio i hoće danas i vama da govori!

Prije nego odjavimo emisiju htjeli bismo još nešto razjasniti. U našim programima ne želimo se oslanjati na bilo koga ili bilo šta sem na sadržaj spisa Božjih proroka. Ne poznajemo bilo šta, što je od Boga, a nije nam dato i objavljeno u Svetom pismu. Baš kako je zapisao u evanđelju prorok Ivan, sin Zaharijin: „Nitko ne može sebi uzeti ništa ako mu nije dano s neba.“ (Ivan 3,27) Prosto, ne usuđujemo se oslanjati se na sopstvena saznanja. Oslanjamo se jedino na Božju riječ. Želimo samo to: objaviti ono što je Bog objavio u svojoj Riječi preko svojih proroka.

I ponovo vas pitamo: znate li šta je Bog poručio svima nama preko spisa svojih proroka? Jeste li i vi gladni i žedni Božje riječi, života pravednosti koji samo on pruža? U svojoj svetoj riječi Bog je sebe objavio, i sebe i svoj pravedni put spasenja. Pozivamo vas da proučavate Sveto pismo kako biste istinski razumjeli šta je Bog rekao. Na jednom mjestu u Pismu nam je poručeno: “Uistinu, što je nekoć napisano, nama je za pouku napisano da po postojanosti i utjesi Pisama imamo nadu.” (Rimljanima 15:4)

Budimo u jedno sigurni: Bog je govorio i stalo mu je da ga svako čuje i istinski živi. Stari i mladi, muškarci i žene, bogati i siromašni – nije važno. Bog poručuje svakome ponaosob: “Priklonite uho i k meni dođite, poslušajte, i duša će vam živjeti. Sklopit ću s vama savez vječan, savez milosti Davidu obećanih.” (Izaija 55,3)

Prijatelji, hvala što ste nas slušali. U narednoj emisiji, Bože zdravlja, prelazimo na drugu temu, pod naslovom: Kakav je Bog? Ako imate neka pitanja o ovome što ste danas slušali, pozivamo vas da nam se javite na

Email: .....

Website: .....

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o njegovom slavnom pozivu:

“Priklonite uho i k meni dođite, poslušajte, i duša će vam živjeti.” (Izaija 55,3)

program 2.
Kakav je Bog?

Postanak 1

Mir nek je s vama – dragi prijatelji! Pozdravljamo vas u ime Božje, u ime Boga mira, koji želi da svi shvate put pravednosti i pokore mu se; put koji je on sam osnovao. Imajte sa Njim vječni mir. Radujemo se mogućnosti emitovanja ovog programa *Put pravednosti*. Ovako smo ga nazvali jer nam je namjera razjasniti spise proroka, spise koji otkrivaju kako nepravedni ljudi mogu postati pravedni pred Bogom. Drago nam je što danas nastavljamo sa programom Put pravednosti.

U prvom emisiji smo govorili o spisima proroka. Naučili smo da je mnogo ovih Božjih ljudi pisalo Sveto pismo, ali da ih je sve nadahnuo jedan autor, baš Bog sam. U toj prvoj poruci smo naučili važnu istinu. Ona glasi: Bog je govorio. Govorio je ljudskom rodu po prorocima i jeka njihovih riječi poziva sve nas da im se odazovemo. Bog želi da govori ponovo kroz njihova djela jer nikada nije ni za slovo promijenio svoju riječ. Čuvao ju je kroz sve naraštaje, zbog čega je sam rekao: „... a Pismo se ne može dokinuti.“ (Ivan 10,35) A prorok Petar piše: „... *sahne trava, vene cvijet, ali Riječ Gospodnja ostaje dovijeka.*“ (1. Petrova 1,25)

Dakle, danas otpočinjemo sa prvim dijelom Svetog pisma. Zove se Tora. Nastala je u zamislama čovjeka koji se zvao Mojsije, prije nekih tri i po hiljade godina. Bog mu je rekao šta da zapiše i on ga je poslušao. Toru čini pet cjelina, pet knjiga. Prvi se zove knjiga Postanka.

Postanak je podijeljen na pedeset poglavlja i iz samog naslova je jasno da se bavi prapočecima svega. Zapravo, samo ime znači “u početku”.

Jako nam je važno da se upoznamo sa ovom prvom knjigom Tore, jer je temelj svega što je Bog potom uradio. Kroz nju shvatamo šta je govorio u drugim knjigama proroka, u vijekovima koji će tek da uslijede. Proučavanjem ćemo produbiti znanje o mnogim važnim istinama. Naučićemo o Bogu, o tome kakav je on zapravo. Čitaćemo o anđelima i Sotoni, i nebesima i zemlji, životinjama i čovjeku. Vidjećemo kako je grijeh rodio sramotu, kako je provalio u naš svijet donijevši neopisivo razaranja i tugu. Ali takođe ćemo pažljivo proučiti put spasenja koji je Gospod Bog isplanirao za grešnike; put povratka njemu u to predivno zajedništvo stvorenja i Stvoritelja.

U tim prvim pričama vidjećemo prve ljude, prvi grijeh i prvo ubistvo. Čitaćemo o prvim lažnim religijama, o prvim prorocima i prvim narodima. Bacićemo pogled na priče o Adamu i Evi, Kajinu i Abelu, Noi i potopu, Božjim prorocima, o Abrahamu i o tome zašto je nazvan prijateljem Božjim. Srešćemo se sa Jišmaelom i Izakom, sa Ezavom i Jakovom, sa Josipom i njegovom podlom braćom. Da, sve to sadrži prva knjiga Tore, ali i mnogo više. Zato, prijatelji, pozivamo vas pažljivo slušajte sve. Otpočinjemo naše zajedničko putovanje kroz svete proročke spise.

Elem, prva knjiga Tore kaže u prvom stihu prvog poglavlja: “U početku stvori Bog nebo i zemlju.” I baš tu otpočinjemo našu pouku iz Svetog pisma, jer sam Bog je tu otpočeo zapis svoje Knjige.

Ali hajdemo se osvrnuti na nešto što se ovdje nameće kao pitanje: šta je postojalo prije Boga Stvoritelja neba i zemlje? Šta je bilo prije nego je svijet nastao? Sveto pismo nam kazuje da sem Boga ničeg i nikog drugog nije bilo. Zato i čitamo: “U početku... Bog” Naime, sve što vidimo, sve što dotaknemo ima svoj početak. Davno, davno, bilo je vrijeme kada nije bilo ni zemlje ni neba, ni okeana, ni stabala... U početku, prije nego je Bog stvorio nebo i zemlju, nije bilo sunca, mjeseca i zvijezda. U početku nije bilo ni ljudi ni anđela. Da, bilo je vrijeme kada nije bilo ničega što danas poznajemo kao stvarnost. Baš ničega – osim Boga.

Zato čitamo u prvom stihu prve knjige Svetog pisma: U početku stvori Bog nebo i zemlju. Ne piše da je Bog bio sa čovjekom, pa čak ni sa anđelima. Ne, piše samo da je On bio u početku. Zapravo, prije svakog početka, dok još ničega nije bilo – ni jednog anđela i ni jednog čovjeka. Bio je samo jedan život: Bog.

Ipak, često čujemo: “Ali ja ne vidim Boga. Da ga ima, vidio bih ga!” Ako i vi zbog ovoga poričete Božje postojanje, dozvolite da vas pitamo nekoliko stvari. Da li ste ikada vidjeli atom? A kiseonik koji udišete? Vidite li ikada vjetar? Ne, ne možete ga vidjeti, ali znate da postoji zbog onoga što čini. Vidite grane kako se njišu, ali ne i vjetar sam po sebi. Ne možete ga taknuti ali osjećate njegovu svježinu. Isto je i sa Bogom. Ne vidite ga jer je nesaznatljiv ljudskom oku. Ali znamo da postoji jer vidimo sve što je stvorio. Zato pismo kaže: “Uistinu, ono nevidljivo njegovo, vječna njegova moć i božanstvo, onamo od stvaranja svijeta, umom se po djelima razabire tako da nemaju isprike.” (Rimljanima 1,20)

Sljedeće što učimo iz prvog stiha Tore je: Bog nema početak. On je postojao i prije svih početaka. Zato se i zove vječni Gospod. A sve što doživljavamo oko sebe kao svijet i stvarnost ima početak. Sve, baš sve, sem Boga. On nema porijeklo i niko mu u tome nije ravan. Samo je on postojao u početku. Niko ga nije ni rodio ni stvorio. Ni on sam sebe nije stvorio. Zato čitamo u Svetom pismu: “U početku Bog...” jer on nema početka. Oduvijek je bio i jeste i biće dovijeka. Zato se i zove Gospod.

Onakav kakav je danas, takav je bio i juče. Onakav kakav je bio juče biće dovijeka. Nikada se ne menja.

Još nešto možemo naučiti iz prvog stiha Svetog pisma: “U početku stvori Bog nebo i zemlju.” Evo šta: Bog je velik. Stvorivši sve, dokazao je da je veći od svega i svakoga. On je Gospod sve tvorevine. Zato svim srcem objavljujemo: “Allahu Akbar” Bog je velik! Nema mu ravna. Veći je od svega na svijetu: okeana, vjetra, sunca i zvijezda. Mudriji je i silniji od svih duhovnih i ljudskih bića. Vrijedan je sve slave dovijeka. Pošto je Stvoritelj svega slavniji je od svega stvorenog. (Hebrejima 3,3.4) Elem, Bog je suveren, nad svim je kao stvaralac svega. Bog je velik i živi sopstvenim životom. Ne zavisi od bilo koga ili čega. Veći je od bilo koga ili čega. Niko i ništa mu nije potrebno. Prosto, preslavan je i preuzvišen.

A mi ljudi imamo nebrojene potrebe. Svaki dan dišemo, jedemo, pijemo i spavamo. Potrebni su nam sunce, hrana i voda, odjeća i krov nad glavom, roditelji, prijatelji, novac i još mnogo toga. O, koliko je samo naših potreba. Ali Gospod, koji je sve stvorio, nije u potrebi za bilo kim ili čim. Ni za tijelom poput našeg. Nema ograničenja. Nema kraja. Vječan je. Svemoguć je.

I sada smo pred još jednim važnim pitanjem: ako Bog nije poput nas, kakav je onda? Sveto pismo jasno i glasno odgovara: Bog je duh i oni koji mu se klanjaju čine to u duhu i istini. (Ivan 4,24) Kakav je još Bog? Duh je. Čovjek je i duh i tijelo, ali Bog je jedino duh. Duh Božji nema međe, iznad svega i svakog je. Ispunjava sve i vidi sve. Pred njim su dan i noć bez razlike. Sakrijte se bilo gdje – vidi vas. On zna sve. Vidi vam misli, namjere i srca.

Bog je veći.

Kakav je Bog? Možda bismo sve ovo što proučavamo mogli sažeti riječima: nije poput bilo koga. Bog je Bog i nema mu ravna. U narednim emisijama *Put pravednosti* još više ćemo razumjeti kakav je karakterom. Naime, u svetim spisima je zabilježeno stotine njegovih imena: *Gospod*,

Preuzvišeni, Svemoćni, Stvoritelj, Začetnik života, Pravedni sudija, Sveti, Svemilostivi, Bog ljubavi, Živi i Istiniti Bog, Kralj kraljeva, Gospod gospodara.

Istina je da Bog koji je saznao nebesa i zemlju u početku jeste preuzvišeni Bog. Sveto pismo kazuje o njemu:

“O dubino bogatstva, i mudrosti, i spoznanja Božjega! ... Jer sve je od njega i po njemu i za njega! Njemu slava u vjekove! Amen.”
(Rimljanima 11,33-36)

“Njega će u svoje vrijeme pokazati On, Blaženi i jedini Vladar, *Kralj kraljevâ i Gospodar gospodarâ*, koji jedini ima besmrtnost, prebiva u svjetlu nedostupnu, koga nitko od ljudi ne vidje niti ga vidjeti može. Njemu čast i vlast vjekovječna! Amen.” (1. Timoteju 6,15-16)

Takođe čitamo i Mojsijevu pohvalu u čast Božju, predivnu pjesmu koja glasi: “Velika su i čudesna djela tvoja, Gospodine, Bože, Svevladaru! Pravedni su i istiniti putovi tvoji, Kralju narodâ! *Tko da te se ne boji*, Gospodine, tko da ne slavi ime tvoje! Ti si jedini svet!” (Otkrivenje 15,3.4)

Bog je beskrajno velik! Upravo tome nas uče prve riječi Božje knjige, kada ispovijedaju: “U početku Bog...”

Prijatelji, imajmo na umu ovu istinu koju ispovijedamo danas: “U početku Bog...”

Samo je Bog stvoritelj bio u početku, zato nam je samo on mogao otkriti istinu o tome šta se dogodilo u toj zori postojanja. Samo nam on može reći istinu o onome što će se tek zbivati. I zato samo on ima istinu o sebi i tome kakav stvarno jeste.

Da, mnogi govore da su takva saznanja nemoguća, da niko nikada ne može upoznati Boga i buduće događaje. Ipak, proročki spisi nam kazuju suprotno: Bog je spoznatljiv kao što je saznatljiva i naša vječna budućnost. Sama njegova riječ nam to kazuje.

“To napisah vama koji vjerujete u ime Sina Božjega da znate da imate život vječni... I mi smo u Istinitom... On je Bog istiniti i Život vječni.” (1. Ivanova 5,13.20)

“Nego, kako je pisano: Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube. A nama to Bog objavi po Duhu jer Duh sve proniče, i dubine Božje.” (1. Korinćanima 2,9-10)

Upravo zato želimo pitati sve vas koji nas danas slušate: poznajete li Boga lično? Možda vam je samo daleki, hladni Stvoritelj, tuđ i nesaznatljiv? Dragi prijatelji, Bog želi da ga upoznate i živite s njim do vijeka. Sveti proročki spisi nas uče kako možemo s njim imati predivno i blisko zajedništvo. Ali moramo svjesno otvoriti um, srce i čuti šta nam poručuje. A evo šta nam kaže svima: “Obratite se k meni da se spasite, svi krajevi zemlje, jer ja sam Bog i nema drugoga!” (Izaija 45,22)

Prijatelji, sada je vrijeme da se rastanemo. Hvala vam što ste nas slušali. U narednoj emisiji govorimo o još jednoj veoma uzbudljivoj temi: *Sotona i anđeli*. Zna li pravu priču o njima, o njihovom porijeklu? Bog vas blagoslovio dok razmatrate sve te riječi Svetog pisma.

“Bog je duh i koji se njemu klanjaju, u duhu i istini treba da se klanjaju.” (Ivan 4,24)

program 3.
Sotona i anđeli?

Izaija 14; Ezekiel 28

U prethodnoj smo emisiji govorili o prvom stihu Svetog pisma, koji kaže: “U početku stvori Bog nebo i zemlju”. Da, “U početku stvori Bog”. (Postanak 1,1) Vidjeli smo da sve ima početak sem Boga. Na samom vrelu svekolike stvarnosti, kada nije bilo ničeg, bio je samo On – živi Bog. Samo on je postojao kao samosvojni život. Nikoga i ničega nije bilo izvan njega. On je Gospod vječnosti. Velik je i nema mu ravna. Nema ni početak ni kraj. Nema potreba, nema međa, Duh je i može u isti mah da bude svuda. Iznad svega i svakoga je. Ispunjava sve, vidi sve, zna sve – jedan i jedini je. Velik je! Takvim ga Sveto pismo opisuje. Na jednom mjestu čitamo: “Koji jedini ima besmrtnost, prebiva u svjetlu nedostupnu, koga nitko od ljudi ne vidje niti ga vidjeti može. Njemu čast i vlast vjekovječna! Amen.” (1. Timoteju 6,16)

Danas idemo korak dalje, idemo u treću lekciju proročkog Pisma. Želimo da vidimo šta nas Božja riječ poučava o anđelima i Sotoni. Zna li porijeklo anđela? A odakle su Sotona i njegove horde zla? Ništa o njima ne bismo znali da nam Božja riječ ne kazuje sve to. Da, dao nam je objave u Pismu. Zato, hajdemo ih pažljivo istražiti i upoznati se sa istinama o ovim duhovnim bićima dobra i zla.

Podsjećamo vas da je *Put pravednosti* program hronološki poređanih 15 studija, priča o spisima proroka, od njihovog početka do kraja. Zato smo prošli put govorili o Bogu, jer je on jedini postojao prije svega, prije svakog početka. A – Bože zdravlja – sljedeći put ćemo reći koju riječ o tome kako je stvorio svijet i sve u njemu. Elem, danas je pred nama na redu priča stvaranja koja se tiče prvostvorenih bića – anđela.

Mnogo toga nam Pismo kazuje o njima. Danas ćemo tek sažeti one važne istine o tim silnim i slavnim stvorenim bićima. I odmah je jasno. Bog je to davno objavio: davno, davno, Bog – koji je duh – sazdao je prvo duhovna bića koje zovemo anđelima. Nema sumnje u to. Sveti spisi ih isključivo vide kao duhovna bića. Oni su “duhovi što se šalju služiti...” (Hebrejima 1,14); “*Anđele čini vjetrovima, sluge svoje plamenom ognjenim.*” (Hebrejima 1,7) Dakle, Pismo nas uči da su anđeoska bića oku nevidljiva, baš poput Boga, da su bestjelesni duhovi. Zato se i porede sa ognjem, sa vjetrom, sa pojavama koje mi ne vidimo. Niko ne može da dohvati vatru, i baš takvi su anđeli Božji. Nisu sazdani sa materijalnim tijelima kao mi, jer mi smo ljudi bića tijela i duha. Ali anđeli su jedino duhovi. Zato ih ne možemo vidjeti.

A koliko je anđela Bog stvorio? Šta nam spisi proroka o tome kazuju? Mnogo, baš mnogo, toliko da su neprebrojivi. U njegovom prisustvu su i nema im mjere. Na jednom mjestu čitamo da ih je na hiljade i milione. (Otkrivenje 5,11) O, kako je velik Gospod Bog! Nema granica u namjeri da za sebe stvori bezbroj predivnih, dobrih i mudrih anđela. Sveti spisi nam kazuju da ta bića posjeduju golemu moć. Neuporedivo su moćniji od nas. Ali su ipak stvorenja sa svojim ograničenjima. Nisu svemoćni. Ne mogu da budu u isti mah na svakom mjestu i ne znaju sve. Stvorenja su – tačka. Samo Beskonačni nema konačnosti. Samo je jedan Bog.

I još nešto bismo na prvom mjestu morali znati o anđelima: kada ih je Bog stvorio, bili su savršeni, baš sveta stvorenja, svi do jednoga. U početku nijedan nije bio zao. U početku nije bilo đavola, nije postojao. Nije bilo ni zlih duhova.

Ne, Bog nije stvorio nijednog zlog anđela. Njeguimo ovu istinu u sebi: Bog može sve osim jednog: stvoriti nešto loše. Ne, ne može to jer je dobar. On ne griješi jer je savršen. Grijech mu nije svojstven jer je svet i čist. Sve što misli, govori i radi je dobro i savršeno. Zato nam prorok Jakov kaže: “Ta Bog ne može biti napastovan na zlo, i ne napastuje nikoga.” (Jakov 1,13)

Dobro, a odakle, onda, zlo? Pogledajmo šta Bog kaže o tome, ali ukratko. Prvo, postoji nešto što bismo trebali znati o anđelima.

Zašto ih je Bog stvario? Pismo nam kazuje da ih je Bog želio kraj sebe, da ga vole, slave ga, služe mu do vijeka u nebeskoj radosti. Oni su Božji, svi do jednog, njegova su kreacija. Prebivaju u božanskom domu, kraj Svevišnjeg, na nebu, daleko od galaksija i svih nama poznatih zvijezda. Zna li da postoji posebno mjesto gdje Bog prebiva? Zaista, u prethodnoj emisiji smo naučili da je Bog svuda. Ali Pismo nas uči i da postoji predivno mjesto u kosmosu, posebno za svetog Boga, puno svjetla i ljepote. To je njegov dom pun slave. Proroci ovo mjesto zovu Božje prisustvo, nebo, raj. Tamo je Bog sa svim svojim anđelima.

I ovo je potrebno da znamo o ovim nebeskim bićima: nisu svi anđeli isti. Neki su stvoreni sa više slave, neki su mudriji od ostalih. Neki su samo za tron Božiji u nebu. Tu su i oni koji pomažu ljudima. Recimo, Gabriel i Mihael su poslani na zemlju radi posebnih misija.

Ima anđela koji nadgledaju ostale. Nego, da li vam je poznato ime Lucifer? Božja riječ nam kazuje da je postojalo vrijeme kada je on bio poglavnik svih anđela. Ako znate priču o njemu, onda znate i priču o porijeklu Sotone.

Elem, Pismo nam kazuje da je Bog prvo stvorio anđele, a da je među njima najljepši i najsilniji, baš najmudriji bio on – Lucifer. (Ezekiel 28) Njegovo ime znači “sjajni”, “svjetlonoša”. Bio je vođa ostalih anđela, mudriji i jači, sa svim autoritetom. Bog mu je dao ljepotu i inteligenciju preko svake mjere. A on je uzdizao Boga, volio ga i blagosiljao. Ipak, spisi proroka nam kazuju da je jednog dana prezreo Boga, da mu se srce probahatilo. Rekao je sebi: “Uspet ću se na nebesa, povrh zvijezda Božjih prijesto ću sebi dići. Na zornoj ću stolovati gori na krajnjem sjeveru. Uzaći ću u visine oblačne, bit ću jednak Višnjemu.” (Izaija 14:13-14)

Nevjerovatno! Lucifer, biće koje je bilo takvo kakvo je bilo samo zahvaljujući Bogu, htjelo je ukrasti slavu Svevišnjem. I ne samo da se pobunio protiv Boga, već je uspio trećinu nebeskih anđela okrenuti protiv Stvoritelja i povesti ih u svoje zlo. (Otkrivenje 12:4)

Ali, Bog je Bog, sve zna, pa mu nisu ostale skrivene ni namjere Lucifera i njegovih pobunjenika. Spomenuli smo i naučili prošli put, da niko ništa ne može sakriti Bogu. On je sveznajući. On vidi stvari i prije nego se dese. Tako je vidio i grijeh u srcu Lucifera i srcima anđela koji su ga slijedili.

I šta se potom dogodilo? Šta je Bog uradio? Da li mu je dopustio da pokuša puč? Da li mu je progledao kroz prste? Može li Bog biti Bog i živjeti u prisutnosti zla, ponosa i bogoborstva? Nikada! Proročki spisi nam kazuju da je naš sveti Bog nepopustljiv prema grijehu. Mora ga osuditi. Prorok Habakuk kaže: “Prečiste su tvoje oči da bi zloću gledale. Ti ne možeš motriti tlačenja.” (Habakuk 1,13)

Bog ne trpi zlo i grijeh. On svoju slavu nikome ne da. Jedinствен je i niko ne može da ga zamijeni. Zato je, piše nam Božja riječ, zbacio Lucifera i pale anđele s neba, iz svog svetog prisustva. Od tog časa Lucifer i njegova družina više nisu stanovnici neba, dio kuće Božje, jer su zgriješili želeći zauzeti Božji prijesto. Zato su zbačeni. Sveti Bog mora da sudi i kazni svakog ko se pobuni protiv njega.

Nakon što je Lucifer sagriješio izgubio je i to ime. Više nije bio sjajni, svjetlonoša, već Sotona, što znači protivnik. Postao je neprijatelj Božji sve do dana današnjeg. I do kraja će mrziti Boga i sve njegovo dobro. Anđeli koji slijede Sotonu su zli duhovi, demoni. Svi oni preziru Božju riječ i odbacuju ju. Aktivni su bogoborci i čine sve da pokvare i naruže Božje planove. Ali Bog je uzvišeni i savršeni Sudija protiv koga niko ne može. Sjetimo se senegalske poslovice: Može li se jaje s kamenom rvati!?

Sveto pismo nam, dakle, kazuje, da je Bog zbacio Sotonu i njegove sljedbenike, pale anđele, da im je spremio pakao, vatru koja nikada ne

sagorijeva. Dolazi dan kada će tamo biti bačeni, sva ta pobunjenička bića zla, zajedno sa svojim sljedbenicima. Tako je zapisano u poslednjoj proročkoj knjizi: "... ondje će se mučiti danju i noću u vijeke vjekova." (Otkrivenje 20,10)

Pismo nam govori da Sotona još uvijek nije u tvom vječnom ognju, u paklu. Ali je jasno da je na svijetu i da se bori protiv Boga. On je razarač, mrzitelj je svega što Bog radi. Želi propast ljudskom rodu, božanskim stvorenjima; želi nam i smrt i vječnost u paklu sa njim. Sveto pismo objavljuje da su mu ljudi robovi, da su pod njegovom vlašću, ali ne znaju to jer ih je zaveo. Štaviše, čitamo da se đavo maskira u anđela svjetla. (2. Korinćanima 11,14) Čini sve da zaludi ljude – sve od reda – kako ne bi marili za Božju riječ. Zato su mnogi proroci pisali i upozoravali na budnost, na pažnju. Evo jednog od tih poziva: "Otriježite se! Bdijte! Protivnik vaš, đavao, kao ričući lav obilazi tražeći koga da proždre." (1. Petrova 5,8)

Pazimo: đavo nam želi propast, razaranje i vječnu smrt. Ali slava neka je Bogu što je neuporedivo veći i silniji od Sotone, što nam daje obećanja po kojima pobjeđujemo silu zloga. Sam Gospod reče da ćemo upoznati istinu i da će nas ona, istina, osloboditi. (Ivan 8,32) Znate li, dakle, istinu koja vas može osloboditi od opakih napada Sotone? Ne zaboravite: on je mudriji od nas, ali Bog je premudri i ravna mu nema. Sotona je jači od nas hiljadama puta, ali ni izbliza jak kao naš veliki Bog. Prosto, ni on, ni njegova horda zlih duhova ne može ništa Bogu. Ni prinijeti mu nisu.

Dakle, znate li istinu koja vas može osloboditi od sile Sotone? Mnogi nažalost ne žele čuti Božju istinu. Zašto je odbijaju? Zato što ih je Sotona prevario. Zaveo ih je da vjeruju lažima. Nema sumnje da istina nije uvijek lijepa da se čuje. Stara misao kaže da je kao ljuti biber, ali kada je upoznamo iz Božje riječi i povjerujemo je, dobijamo slobodu od sotonske sile. Samo božanska istina oslobađa od sotonskih laži. Ali prvo morate da je upoznate i povjerujete.

Čujte kako nam svima Bog poručuje:

"Ljubljeni, ne vjerujte svakom duhu, nego provjeravajte duhove jesu li od Boga, jer su mnogi lažni proroci izišli u svijet." (1. Ivanova 4:1)
"Proroštava ne prezirite! Sve provjeravajte: dobro zadržite, svake se sjene zla klonite!" (1. Solunjanima 5,20-22)

Dakle, znamo li šta su zaista proroci pisali u svojim svetim spisima? Razumijemo li tačno tu Riječ istine? Vjerujemo li je srcem?

Dragi prijatelji, hvala što ste nas i danas slušali. Pozivamo vas da budete sa nama ponovo i u sljedećem programu, kada proučavamo Riječ istine na temu: Kako je Bog stvorio svijet?

Radujemo se tom novom susretu sljedeći put. Neka vas Bog blagoslovi dok razmatrate predivna obećanje njegove Riječi. Jedno od njih glasi:

“Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi.” (Ivan 8,32)

program 4.
Kako je Bog stvorio svijet?

Postanak 1

U prethodnoj emisiji smo se usredsredili na ono što su proroci napisali o anđelima i Sotoni. Naučili smo da je, na samom početku, Stvoritelj saznao nebrojene milione nebeskih, bestjelesnih bića koja je nazvao anđelima. Nisu bili svi isti. Razlikovali su se po sjaju, po snazi i moćima. Sve ih je predvodio onaj koji je među njima bio naj, naj, a zvao se Lucifer. Ali došao je dan kada se uznio zbog svog sjaja, pa se uporedio s Bogom, prezreo ga i zaželio njegov prijesto. Trećina anđela ga je slijedila u ovom grijehu. Ali Bog nije mogao da otrpi ovo zlo, ovu pobunu, pa ih je sve – i Lucifera i te pale anđele – zbacio s neba, iz svoje prisutnosti. Od tada se Lucifer zove Sotona, što znači protivnik. Bog je tada za sva ta bogoborna bića spremio kaznu u obliku vječnog ognja. Jednom će tamo baciti i Sotonu i sve koji su ga slijedili. Dakle, Zli nije još uvijek u paklu. Štaviše, na svijetu je i aktivno vara svakoga koga može, kako bi ga upropastio za vječnost.

Danas smo pred četvrtom lekcijom iz proročkih spisa. Naime, u prvom odjeljku Pisma, koji se zove Tora, nalazi se knjiga Postanka. U prvom poglavlju, u prva dva stiha čitamo riječi: “U početku stvori Bog nebo i zemlju. Zemlja bijaše pusta i prazna; tama se prostirala nad bezdanom i duh Božji lebdio je nad vodama.” (Postanak 1,1.2)

U početku je Bog stvorio nebo i zemlju, ali sve je još bilo bezoblično i u tami. Naravno, Bog je već tada znao da će sve okončati stvaranjem čovjeka, bogospoznajnog bića koje će moći da ga voli i dovijeka mu bude poslušno. Ali prije nego je stvorio prvog muškarca i ženu, zamislio je predivan svijet u kome je ljudski rod trebalo da živi istinski napredno.

Zato danas govorimo baš o tome, kako je Bog stvario i uredio svijet za ljude.

Pa, šta nam to sveti proročki spis koji se zove Postanak kazuje o bogomdanom svijetu? Kaže: “Ta i Jahve je šest dana stvarao nebo, zemlju i more i sve što je u njima.” (Izlazak 20,11) Hajde stoga pogledajmo prvih šest poglavlja Tore i vidimo šta je u tim danima Bog stvorio?

1. Za prvi dan Postanak piše ovako:

“...duh Božji lebdio je nad vodama.

I reče Bog: »Neka bude svjetlost!« I bi svjetlost. I vidje Bog da je svjetlost dobra; i rastavi Bog svjetlost od tame. Svjetlost prozva Bog dan, a tamu prozva noć. Tako bude večer, pa jutro – dan prvi.

Dakle, šta je to Bog uradio prvog dana stvaranja? Zapovijedio je svjetlu da zabljesne iz mraka. Kasnije će i Sunce granuti nad zemljom, ali ne ovog prvog dana. Ovim nam Bog poručuje jedno: on je izvor svjetlosti. Prorok Ivan piše: “I svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze.” (Ivan 1,5)

2. Za drugi dan čitamo ovako: “I reče Bog: »Neka bude svod posred voda da dijeli vode od voda!« I bi tako. Bog načini svod i vode pod svodom odijeli od voda nad svodom. A svod prozva Bog nebo. Tako bude večer, pa jutro – dan drugi.” (Postanak 1,6-8)

Drugog dana stvaranja Bog je stvorio prostor koji zovemo atmosfera, tj. nebeski omotač oko planete. To je nebo sačinjeno od vazduha koji udišemo. Ono nas čuva od mnogo čega iz svemira, od raznih čestica i neizdržljivih temperatura. Danas pouzdamo znamo da bi život brzo nestao na planeti ukoliko ne bi bilo omotača koji je osmislio i kreirao Svemogući Bog.

3. Trećeg dana je Bog stvorio okeane, kopno i vegetaciju. Evo tih riječi iz Postanka:

“I reče Bog: »Vode pod nebom neka se skupe na jedno mjesto i neka se pokaže kopno!« I bi tako. Kopno prozva Bog zemlja, a skupljene vode mora. I vidje Bog da je dobro.

I reče Bog: »Neka proklija zemlja zelenilom – travom sjemenitom, stablima plodonosnim, koja, svako prema svojoj vrsti, na zemlji donose plod što u sebi nosi svoje sjeme.« I bi tako. I nikne iz zemlje zelena trava što se sjemeni, svaka prema svojoj vrsti, i stabla koja rode plodovima što u sebi nose svoje sjeme, svako prema svojoj vrsti. I vidje Bog da je dobro. Tako bude večer, pa jutro – dan treći.” (Postanak 1,9-13)

Dakle, trećeg dana vidimo velikog Dizajnera kako stvara okeane i rijeke, zajedno sa hiljadama hiljada najrazličitijih biljaka, baš autohtonih vrsta. Kakvo li je to samo šarenilo bilo. Zamislite svo to voće, svo to obilje hrane. I ponovo čujemo taj sjajni refren, da je sve bilo savršeno stvoreno.

Bog sve tako čini: potpuno, dovršeno i prelijepo. Već smo rekli da mu je loše strano, da ne griješi i ne podbacuje, jer je sam savršen i svet.

Možda neko sada pita: “Ali, ako je Bog dobar i tako savršen, zašto je njegov svijet prepun zla i stradanja? Zašto moje njive i voćnjak ne daju takav plod svake sezone? Zašto mi je dijete bolesno? Ako je Bog dobar,

odakle tavko zlo u čovjeku?” Ovo su jako dobra i važna pitanja, jer nam Sveto pismo i na njih pruža prave odgovore o kojima će biti riječi u našim programima. Za danas imajmo samo jedno na umu: Bog je dobar i sve što je izvorno stvorio bilo je savršeno dobro, baš rajski.

Zamislimo se na tren koliko je ta njegova dobrota darežljiva. Upravo smo čuli da je trećeg dana stvorio sva plodonosna stabla. Da li su ona bila njemu potrebna? Zbog gladi? Ne, svakako ne. On je Stvoritelj koji ne zna za glad ili bilo koju sličnu potrebu. Čemu onda stabla? Pismo je i tu jasno: sve savršeno stvoreno je za naše dobro, za čovjeka koji je ostavljen za poslednji, šesti dan stvaranja.

Pa, da li i danas prepoznamo tu Božju dobrotu? Kada zagrizemo neko sočno, ukusno voće; kada pomirišemo neki zanosni cvijet – ne pomislimo li na Božju dobrotu? Kada vidimo moćno stablo jabuke, zar ne vidimo da je ono tu radi nas? Kakav bi nam život bio bez voća i vegetacije. Šta bi bilo sa čajevima, sa lijekovima, sa ogrjevom, sa građom za kuće i sve objekte koji su nam potrebni. Gdje bismo našli hlad, od čega napravili čamce, gdje bi slijetale ptice i gnijezdile se; od čega bi živjele sve životinje koje danas zovemo šumskim? Ma, bez šuma i biljaka bi život prosto bio nemoguć. Jer one uzimaju ugljenmonoksid i vraćaju nam životodavni kiseonik. Prosto, stabla su jedna od hiljadu stvari koje je Bog stvorio za nas, za život i uživanje, za radost. Bogu je stalo da prepoznamo tu njegovu dobrotu. Zato prorok David piše: “Kušajte i vidite kako dobar je Jahve...” (Psalam 34,9)

4. Četvrtog dana čitamo da je ovako bilo: “I reče Bog: Neka budu svjetlila na svodu nebeskom da luče dan od noći, da budu znaci blagdanima, danima i godinama...” (Postanak 1,14)

Stvoritelj je zapovjedio suncu, mjesecu i zvijezdama da se na nebu pojave iz ništavila. Progovorio je još jednom i zapovjedio zemlji da se kreće oko sunca. Isto je učinio i sa mjesecom, pa je i on dobio svoju orbitu.

A šta je Bog koristio da bi stvorio svijet? Šta nam o tome kazuje Pismo:

„Vjerom spoznajemo da su svjetovi uređeni riječju Božjom tako te ovo vidljivo ne posta od nečega pojavnoga.“ (Hebrejima 11,3)

„U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa. Svemu što postade.“ (Ivan 1,1-3)

Već smo vidjeli da je Bog prvog dana stvaranja jednostavno rekao: “Neka bude svjetlo.” I tada se pojavilo svjetlo. Drugog dana je rekao: “Neka bude svod...” i stvorio je prostor kao dimenziju. I trećeg dana je nastavio da izgovara ono što je želio da se zbude, pa je tako i bilo. I tako šest dana. Dakle, šta je koristio za stvaranje svijeta? Samo svoju riječ. Ništa drugo. Sve što je rekao zbilo se, otjelotvorilo se. Dakle, Bog je stvarao sve svojom Riječju. I to nije sve što nam prenosi Pismo, već znamo da tom istom Riječju Bog i održava sve stvoreno. Doslovno: sve drži na okupu. To je snaga koju ima u svojim riječima, snaga koja i mjesec i zvijezde drži tamo gdje su od prvog trena. Ta ista riječ pokreće sunce, tj. našu planetu oko orbite. Možete li makar na tren zamisliti život neizvjesnosti oko toga: hoće li ili neće sutra biti svjetla s neba, hoće li sunce sijati? Pismo nam govori da je u svemu tome Bog vjeran. (1 Korinćanima 1,9) Možemo da se oslonimo na njega. Nikada nije iznevjerio obećano. Nikada se u tome nije promijenio. Njegova Riječ traje dovijeka, kaže prorok. (1. Petrova 1,25)

5. Petog dana je Bog, kao davalac života, stvorio nebrojene vrste riba i ptica. Evo kako čitamo u Postanku:

“I reče Bog: »Nek’ povrvi vodom vrevi živih stvorova, i ptice nek’ polete nad zemljom, svodom nebeskim!« I bi tako. Stvori Bog morske grdosije i svakovrsne žive stvorove što mile i vrve vodom i ptice krilate svake vrste. I vidje Bog da je dobro. I blagoslovi ih govoreći: »Plodite se i množite i napunite vode morske! I ptice neka se namnože na zemlji!« Tako bude večer, pa jutro – dan peti. “ (Postanak 1:20-23)

6. Šestog dana Bog je stvorio životinje i čovjeka. Nažalost, nemamo vremena sa više pojedinosti opisati sve to. Ali, ako Gospod da, u sljedećem programu pažljivo ćemo se pozabaviti baš ovim pitanjem: kako je Bog stvorio čovjeka i zašto.

Danas smo istakli ono divno i važno: a to je Božja dobrota. Čuli smo već da je prorok David rekao: “Kušajte i vidite kako dobar je Jahve...” Prijatelji, da li ste se i vi već uvjerali u to? Imate li doživljaj Boga, njegove dobrote? Svakodnevno probamo razne stvari na razne načine, ali jesmo li se do sada uvjerali iz prve ruke koliko je Bog dobar? Ako to stvarno želite morate slušati njegovu Riječ i vjerovati u nju. Ona vam poručuje: “*Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta*” (Ponovljeni zakoni 8,3; Matej 4,4)

U narednom radio susretu, u narednoj lekciji, otkrivamo da čovjek nije samo tijelo, već i duša. I ona mora da se hrani Božjom riječju. A ona je divna, ukusna hrana, neuporedivo bolja od svega drugog. Zato moramo da joj težimo. Da li je i vaša duša gladna Boga i njegove vječne Riječi, baš

onako kako nam stomak javlja da je prazan? Ako jeste, otkrićete istinu koja će vas darivati savršenim mirom s Bogom, baš tu na zemlji. Donijeće vam i nerazorivo nasljedstvo na nebu. Znamo da je tako jer nam sama Božja riječ kazuje: “Blago gladnima i žednima pravednosti: oni će se nasititi!” (Matej 5,6)

Amen.

Hvala vam što ste nas slušali. Pozivamo vas da sljedećeg puta budete s nama jer odgovaramo na pitanje kako je Bog stvorio prvog čovjeka i – što je još važnije – zašto ga je stvorio.

Neka Bog blagoslovi i vas i vašu porodicu dok težite njegovom predivnom pozivu:

“Kušajte i vidite kako dobar je Jahve...” (Psalam 34,8)

program 5.
Zašto je Bog stvorio čovjeka?

Postanak 1-2

U prošloj smo emisiji govorili o stvaranju zemlje, neba, mora i svega što je u njima. Bog je sve to stvorio svojom Riječju. Govorio je i zbililo se. Vidjeli smo i zašto je svijet stvoren: za ljudski rod koji je želio radi svoje slave. Zato je svijet, zato je naša planeta osmišljena kao rajski vrt u kome je trebalo da do vijeka živimo u radosti!

Danas istražujemo Pismo kako bismo naučili tačno kako je Bog stvorio prvog čovjeka. S njegovom pomoći ćemo razumjeti i zašto je to uradio. Evo kako čitamo u Torinjoj prvoj knjizi zvanjoj Postanak 1,26.27:

“I reče Bog: »Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična, da bude gospodar ribama morskim, pticama nebeskim i stoci – svoj zemlji – i svim gmizavcima što puze po zemlji!« Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih.”

Dakle, pred nama je silna i duboka istina koju svako treba razumjeti: Bog je stvorio prvog muškarca i ženu po svom liku. Zamislite samo: Bog stvara biće, stvara čitavu vrstu da mu nalikuje po mnogo čemu. Zato je čovjek kruna stvaranja, prvi među svim bićima koja je Bog stvorio. Zašto? Jedini nosimo božanski lik.

Ali šta je značenje tih riječi: stvori Bog čovjeka po svom liku? Čitamo u Postanku 2,7: “Jahve, Bog, napravi čovjeka od praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postane čovjek živa duša.”

Kada je stvorio prvog čovjeka, stvorio je tijelo kome je potom udahnuo dah, pa je čovjek tek tada oživio. Stoga vidimo dvostepensko stvaranje. Prvo je Bog oblikovao tijelo iz prašine a potom je tom i takvom tijelu u nozdrve udahnuo sebe, svoj dah, pa je čovjek postao živ.

Znači, prvo nam je stvoreno tijelo. Zašto baš ono? Zato što je prebivalište naše vječne duše. Znamo li to? Naše je tijelo kuća, privremeni šator u kome živimo stvarni mi. Baš tome nas uči Pismo: ovozemaljsko tijelo je kao privremeno podignuti šator. (2. Korinćanima 5,1) Taj je šator podignut da bi u njemu prebivala duša.

Čime se Bog poslužio u stvaranju našeg tijela? Prašinom, zemljom. Znamo li da naše tijelo u golemoj mjeri sadrži sve one elemente koje sadrži i tlo? To je oko 20 osnovnih supstanci. Naučnici govore da se sve one nalaze u nama. Zato prorok David pjeva: “Jer dobro zna kako smo sazdani, spominje se da smo prašina.” (Psalam 103,14)

Da, naše tijelo je sačinjeno od zemlje, ali to ne znači da je bezvrijedno. U njemu je više od 70 triliona ćelija. Sve one čine savršeni sklad i svo tijelo pravim čudom. Naše tijelo je spoj mozga, srca, pluća, stomaka, jetre, crijeva, kostiju, mišića, kože, nosa, očiju, usta i nebrojenih drugih organa. I svaka ćelija tih udova i organa ima svoje mjesto, svoj značaj i ulogu. Zato prorok David pjeva: “Jahve, proničeš me svega i poznaješ... Hvala ti što sam stvoren tako čudesno, što su djela tvoja predivna. Dušu moju do dna si poznavao.” (Psalam 139,1.14)

Da, naše je tijelo čudo neviđeno. Ali kako to da je i ono stvoreno prema Božjem liku? Jeste, ali ne u doslovnom smislu, jer Bog je Duh. Naše tijelo nije u tom smislu slika njegovog tijela. A u kom jeste? U smislu duše koja je smeštena u njega, u tijelo, duše koja daje život tijelu.

Rekli smo i naglasili da je Bog prvo stvorio naš materijalni dio, i to od zemaljske prašine. Ali tada je čovjek bio kao leš. Zašto taj trenutak, zašto je duh tek potom udahnut u nas? Zar Svemogući nije mogao sve odjednom, baš kako je činio živim i ostala bića u prirodi? Svakako da je mogao, ali ovako nas uči da sami po sebi nemamo snagu života. Čovjek ne stvara sebe, ne daje sebi život i nije božanski začetnik života. Samo je Bog Gospod života i jedini životodavac. Mi nismo takvi stvaraoci, jer smo i sami darovani životom.

Dakle, ponovimo riječi: “Jahve, Bog, napravi čovjeka od praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postane čovjek živa duša.” Tada je tek bogomdano tijelo počelo da živi. Kada? Kada mu je životonosni Bog darovao svog Duha, svoj dah u to beživotno truplo. Tada je čovjek ponio božanski život. Tada je čovjek postao “živa duša” sačinjena od tijela, duše i duha.

Tijelo je kuća, šator u koji je Bog udahnuo svoj dah.

Duša je ono što čini čovjekov intelekt, osjećanja i volju; ono što nas čini kadrin da razmišljamo, osjećamo i biramo.

Duh je ono što nas spaja s Bogom. Tijelom smo uronjeni u ovozemaljski svijet a duh nas čini svjesnim Boga i spaja nas sa njim.

Gospod želi da ga ljudi upoznaju. Želi da kao vrsta budemo njegovo najdragocjenije blago. Znete li da postoje osobine koje nas krasi i slika su onoga što vidimo i u Bogu? Zato u ostatku emisije želimo da istaknemo tri odlike, tri atributa koja su zajednička i Bogu i ljudima.

Kada ih budemo sagledali moći ćemo da razumijemo bolje šta Pismo poručuje svojim zapisima o našem bogolikom stvaranju. Dakle, tri su odlike koje je Stvoritelj podijelio sa prvim čovjekom:

Prvo: Bog je čovjeku dao um (duh), kako bi posjedovao moć bogopoznanja.

Drugo: Bog je čovjeku dao srce (osjećanja), kako bi mogao da ga voli.

Treće: Bog je čovjeku dao volju, kako bi čovjek svjesno birao da mu bude poslušan.

Kao što je čovjek pokretač uma, srca i volje, Bog je pokretač duše, srca i volje u čovjeku. Ali, hajde pogledajmo malo detaljnije šta to znači.

1. Prvo, Bog je čovjekovom umu dao sposobnost *bogopoznanja*, shvatanja njegovih zamisli. Stvoreni smo sa silnim umom jer je Bog želio da budemo njemu bliska bića. Kasnije, kada se budemo sreli sa pričom proroka Abrahama, vidjećemo da ga je Bog nazvao svojim prijateljem. Abraham ga je znao licem k licu, bili su bliski. Ali nije bio jedini u tome, nije bio povlašćen za takav odnos. I mi smo Božji prijatelji. Bog nas želi blizu sebe. Zato nam je dao um (duh) kako bismo se uskladili s njegovim umom (Duhom).

Hajde da razjasnimo posebno jedno pitanje, jednu činjenicu: po čemu se čovjek razlikuje od životinja? Po umu. Naš um nam je središte duha i neizrecivo nadilazi um svake životinje. Zašto vaše domaće životinje ne slušaju s vama ovaj radio program? Druga i drugačija su bića. A zašto slušate? Zašto nas razumijete? Zato što smo ista vrsta – ljudska – i komuniciramo na nivou duha, umom. U tom smislu ljudski duh jeste nalik Bogu kao Duhu, jer komunicira, teži mu i odaziva mu se.

Ipak, ovim ne govorimo kako su Božji um i naš um isti. Nikada! Božja je mudrost nesaglediva i njegovo sveznanje neuporedivo. Ovo je važno da razumijemo: Bog nam je dao duha kako bismo imali smisleno i radosno zajedništvo s njim. Naš Bog ne želi da budemo na nivou životinja koje ga ne poznaju. Imaju one mozak, ali ne pomišljaju na Boga. Imaju i usta, ali ne zahvaljuju mu za hranu koju im svakodnevno daje. Imaju i oči, ali daleko od

očiju koje poput naših vide ljepotu i složenost božanskog stvaralaštva. Samo ljudi, bogolika bića, mogu doći do bogopoznanja.

Da, baš tako, dragi prijatelji koji nas danas slušate: i vi to možete! Možete da imate zajedništvo sa svojim Stvoriteljem ukoliko vjerujete i prihvatite put pravednosti, put spasenja koji je on sam osnovao. U narednoj lekciji ćemo više o tom Božjem putu spasenja. Ali danas je važno jedno shvatiti; Bog je čovjeku dao duh, kao sposobnost upoznati ga.

2. Bog je još nešto stavio u ljudsku dušu, kada ga je sebi sličnim stvorio: *srce*. Dao nam je srce koje može voljeti Boga. Ne govorimo ovde o toj čudesnoj pumpi u grudima koja pokreće krv, već o osjećanju duše, o emocijama i mislima. Dakle, govorimo o htijenjima i žudnjama koje osjećamo duboko u sebi. Bog je prvom čovjeku dao sposobnost da osjeća baš kao što on sam osjeća. A Bog zna za ljubav i mržnju, za radost, tugu i saosjećanje. Dao nam je dušu sposobnu da osjeća sve to. Želi da volimo ono što on voli i mrzimo ono što on mrzi. Želi da njega volimo svim tim i takvim srcem. Zato je Bog stvorio čovjeka po svom liku i dao mu je srce.

3. I još nešto je Stvoritelj dao svom stvorenju, čovjeku po svome liku. Sa dušom nam je dao *volju*. Zato svakome dopušta birati i po izborima djelovati. On sam je slobodan u volji i odlukama. Dao nam je pravo i odgovornost da odlučujemo važne stvari za sebe. Mogao je napraviti od nas mašine koje samo čine kako on hoće, da ne znamo šta je izbor. Ali dao nam je i odgovornost za izbore i prema sebi i prema njemu. Nije želio da budemo programirani roboti. Nije želio da budemo poput planeta koje se kreću svojom orbitom i niko ih ne pita žele li to ili ne. A Sunce svakodnevno izvršava Božju volju – ali automatski. Bog to ne želi sa čovjekom. Mi smo mu posebna tvorevina jer nas je spremio samo za sebe. Želi da ga biramo, da ga voljno volimo i klanjamo mu se. Dao je prvom čovjeku slobodnu volju, zato je na nama hoćemo li da slijedimo njega ili Sotonu; hoćemo li prihvatiti njegovu Riječ ili ćemo je prezreti?

Božja volja nikoga ne primorava vjerovati njegovoj Riječi. On nas ne tjera da ga volimo i budemo mu poslušni. Ljubav nikada nije iznuđena. Zato nam dopušta da svako ponaosob izabere put koji ćemo slijediti. Ali naposljetku će nam svima suditi ukoliko budemo odbacili njegovo Carstvo, jer smo njegovi, za njega smo stvoreni.

Dakle, na ovoj smo planeti radi Boga. Nismo tu slučajno i radi sebe, radi sticanja, radi bilo koga ili bilo čega. Bog nas je stvorio za sebe, za svoje zadovoljstvo i slavu. Dao nam je sposobnost da ga volimo, da mu budemo

poslušni. Da, i to do vijeka. Vječni Bog nam je dao vječnu dušu. Želi da imamo duboko i smisleno zajedništvo s njim još danas, ali i sutra i za svu vječnost. Zato je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku i po svome liku.

Hvala vam što ste nas slušali i danas. U narednoj emisiji govorićemo o Adamu i Evi i rajskom vrtu.

Pozdravljamo vas riječima Svetog pisma koje nas podsjećaju na Božji naum sa ljudskim rodом:

“Slušaj, Izraele! Gospodin Bog naš Gospodin je jedini. Zato ljubi Gospodina Boga svojega iz svega srca svojega, i iz sve duše svoje, i iz svega uma svoga, i iz sve snage svoje!” (Marko 12,29.30)

program 6.
Adam, Eva i rajski vrt

Postanak 2

Nastavljamo proučavanje o onome što se odigralo u počecima svijeta i vijeka. Danas upoznajemo Adama i Evu i učimo nešto o njihovom prvom danu na planeti. Već smo čitali iz Torine prve knjige da je Bog za šest dana načinio nebo i zemlju i sve što je u njima. (Izlazak 20,11) Rekli smo nešto i o tome kako je stvoren prvi čovjek šestog dana. Stvoren je kao biće tijela, duše i duha. Bog mu je stvorio tijelo od tla, od zemlje, a potom mu je udahnuo svoj vječni dah, stvorivši ga tako na svoju sliku i priliku. To znači da je Stvoritelj čovjeku podario dušu i poseban um (duh), kako bi ga mogao dokučiti i upoznati. Takođe je dao čovjeku srce, tj. osećanja kojima može voljeti Boga. Naposljetku ga je obdario i voljom, tj. mogućnošću izbora, da bi se čovjek sam svojevolutno odlučio poslušati ili ne poslušati Boga.

Nakon stvaranja prvog čovjeka imao je još nešto da uradi prije nego predahne od stvaralačkog procesa. O tome govorimo danas. Zato otvaramo još jednom Toru u drugom poglavlju knjige Postanak: “I Jahve, Bog, zasadi vrt na istoku, u Edenu, i u nj smjesti čovjeka koga je napravio.” (2,8)

Elem, Sveto pismo nam kazuje kako je Bog uredio predivan vrt za čovjeka, za krunu svog stvaranja. Nazvao ga je Eden, tj. rajski vrt. Neki stoga misle da je on zapravo bio na nebu. Ipak, Pismo nam govori da je bio na zemlji, na istoku, vjerovatno na lokaciji današnjeg Iraka. Spisi Božjih proroka nikada ne miješaju ovaj rajski vrt sa nebeskim rajem, koji je zaista gore, na nebu, jer je sama Božja prisutnost. Evo kako dalje čitamo iz Pisma:

“Tada Jahve, Bog, učini te iz zemlje nikoše svakovrsna stabla – pogledu zamamljiva a dobra za hranu – i stablo života, nasred vrta, i stablo spoznaje dobra i zla. Rijeka je izvivala iz Edena da bi natapala vrt; odatle se granala u četiri kraka... Jahve, Bog, uzme čovjeka i postavi ga u edenski vrt da ga obrađuje i čuva.” (Postanak 2:9-10,15)

Iz ovog teksta saznajemo da je Bog za prvog čovjeka, za Adama, uredio predivno mjesto gdje je trebalo da živi do vijeka sretno. Stavio ga je u tu ljepotu, u obilje svega što se zove vrt, sa plodovima koje ni zamisliti ne možemo. Tu su mu sva čula oživjela, oči su gutale ljepotu, uši nestvarne

melodije ptica i drugih zvukova života; svim čulima je upijao rajsku stvarnost. Prosto, sve ovo je bilo osmišljeno božanski dobro samo za Adamovo uživanje. Takođe čitamo kako mu je Bog u svemu tome povjerio domaćinsku odgovornost: brinuti se, nadgledati i čuvati sve to.

Najbolje u vezi Edena jeste to što je sam Bog predveče dolazio u njega, kako bi se šetao sa čovjekom i razgovarao. Stvoritelj i stvorenje zajedno. (Postanak 3,8) Zašto je to radio? Jer je želio ljude za prijatelje. Želio je zajedništvo, zbližavanje, radost i vječno sjedinjene umove i srca. Da, želio je da ljudi rastu, da napreduju u svemu tome.

Sada je vrijeme da kažemo još nešto o ovom mjestu stanovanja prvog čovjeka. Usred vrta su bila dva posebna stabla. Jedno je bilo stablo života a drugo stablo poznavanja dobra i zla. Time je Bog želio da podsjeća Adama šta zapravo želi sa njim: zajedništvo u vječnom životu. A ovo drugo stablo, drugo drvo poznanja dobra i zla je bilo radi Adamove probe, radi iskušenja. Evo kako čitamo: “Jahve, Bog, zapovjedi čovjeku: »Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznajе dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!«” (Postanak 2,16.17)

Zašto je Bog zabranio Adamu jesti sa ovog drugog stabla poznanja dobra i zla? Zato što je škrt? Pa, njemu je jedno od imena “Darežljivi”. (Jakov 1,5) Da li je Adamu teško pala zapovijest da jede slobodno sa svakog stabla u vrtu? Nije! To je bio simbol božanske potpune brige za sve njegove potrebe. Bog mu nije uskratio nijedno potrebno dobro. Ali, Stvoritelj je imao savršeni naum: da Adama stavi na probu, na test, kako bi mu čovjek pokazao da ga voli toliko da će ga poslušati. Baš kako kaže Gospod na jednom mjestu: “Odgovori mu Isus: Ako me tko ljubi, čuvat će moju riječ... Tko mene ne ljubi, riječi mojih ne čuva.” (Ivan 14,23.24) Bog je želio odanog čovjeka, biće koje mu nalikuje i iskreno ga voli srcem. Zato mu je dao jednu jedinu jednostavnu zapovijest. Nije želio roba ili robota. Dao je čovjeku um, srce i slobodnu volju da se voljno odluči voljeti i slušati Boga.

A šta je bilo Božje upozorenje Adamu ako bude jeo zabranjeni plod? “U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!” Dakle, obavijestio ga je šta je posljedica neposlušnosti: smrt. Bog voli čovjeka i zato ga upozorava. Kao da mu je rekao: Adame, ako me ne poslušаш, umrijećeš jer moj prevedni zakon zahtijeva smrt duše koja zgriješi.

Možda sada neko razmišlja: “Ali, šta je grijeh, zapravo?” Sveto pismo odgovara da je grijeh bezakonje. (1. Ivanova 3,4) Svaka nepravda je grijeh.

(1. Ivanova 5,17) Ko zna dobro činiti, a propušta to, čini grijeh nečinjenja. (Jakov 4,17) Grijeh je samovolja. (Izaija 53,6) Grijeh je sve što se kosi sa svetošću Gospoda Boga. A šta biva sa onima koji griješe protiv Boga? Baš ovo što smo maloprije čitali iz samih Božjih usta: “Onaj koji zgriješi, taj će i umrijeti.” (Ezekiel 18,20) A na jednom mjestu čitamo “plaća je grijeha smrt”. (Rimljanima 6,23)

A šta je smrt? Neki misle da je ona ništavilo, prestanak svakog postojanja, kada umreš i više ne znaš za bilo šta. Ali kada čitamo Sveto pismo vidimo da to nije smrt. Naime, na hebrejskom jeziku, na kom je i pisan prvi, veći dio Pisma, smrt uvijek ukazuje na “odvajanje”. Kakvo? Od života.

Kada je Bog rekao Adamu: “Jahve, Bog, zapovjedi čovjeku: »Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznajе dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!«” (Postanak 2,16.17), rekao mu je zapravo: “*Adame, ako budeš jeo sa stabla koje ti zabranjujem, tog trena ćeš se odvojiti od mene. Ako me ne poslušаш, naš odnos će se prekinuti. Ja sam svet i ne trpim grijeh. Lucifera sam sa njegovim palim anđelima zbacio sa neba jer su zgriješili. I tebe ću – ako zgriješiš. Takođe, ako budeš jeo taj zabranjeni plod, tijelo će ti početi stariti i umirati. I naposljetku će ti duša napustiti tijelo. I to nije sve. Ako me ne poslušаш, ne samo da ćeš umrijeti tijelom, već će ti duša otići na mjesto koje sam pripremio Sotoni i njegovim palim anđelima. A tada ćeš se zauvijek odvojiti od mene.*”

Da, grijeh dovodi do trostrukog užasnog odvajanja. Prvo, duša i duh su odmah odvojeni od Boga baš tu na zemlji. Adam je upozoren da će izgubiti odnos sa svetim Bogom ako bude zadržao grijeh u srcu. Drugo, duša će mu se rastaviti od tijela i ono će umrijeti. Tijelo se vraća u zemlju a duša ide Bogu na sud. Treće, njegov duh, duša i tijelo će se do vijeka odvojiti od Boga, otići će u ognjeno jezero.

Dakle, šta je smrt na osnovu Božje riječi? Najkraće rečeno: odvojenost od Boga. Grijeh udaljuje čovjeka od Životodavca koji je svet i ne može trpiti grijeh kraj sebe. Duša koja griješi odsijeca se kao grana sa svog stabla, sa izvora svog života. I šta biva s njom ubrzo? Živi li? Ne, umire, suši se. Istina, to ne vidimo odmah. Slično je i sa nama. Ako ne dobijemo oprostjenje grijeha na način koji je Bog odredio, čini nam se da i dalje živimo bez problema. Ali to je privid. Sveti spisi proroka kažu da smo u Božjim očima mrtvi u grijesima i prestupima. (Efežanima 2,1) Da, i nas grijesi odvajaju od

Boga. Čitamo da Bog okreće lice od nas zbog te gadosti koju vidi. (Izaija 59,2) Odsječeni smo kao grana, polako se sparujemo i sušimo. Naposljetku i nismo ni za šta sem za vatru. (Ivan 15,6)

Grana koja nije živo spojena sa stablom ostaje jalova. Takvi su i grešnici pred Bogom. Ne rađaju ničim bogougodnim jer su daleko od Boga, istinskog Stabla i izvora života. Štaviše, grešnici mogu jedino iščekivati pravedni Božji sud. Ali proroci nam u svojim spisima pišu kako se možemo opravdati pred Bogom i sa sigurnošću znamo da su nam svi grijesi uklonjeni. I baš to je poruka spasenja koju ćemo otkriti u narednim lekcijama.

Prije nego završimo za danas, htjeli bismo vam prenijeti i riječi Postanka o stvaranju prve žene. Evo kako je to bilo: “I reče Jahve, Bog: »Nije dobro da čovjek bude sam: načinit ću mu pomoć kao što je on.« ... Tada Jahve, Bog, pusti tvrd san na čovjeka te on zaspa, pa mu izvadi jedno rebro, a mjesto zatvori mesom. Od rebra što ga je uzeo čovjeku napravi Jahve, Bog, ženu pa je dovede čovjeku. Nato čovjek reče: »Gle, evo kosti od mojih kostiju, mesa od mesa mojega! Ženom neka se zove, od čovjeka kad je uzeta!« Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu i bit će njih dvoje jedno tijelo. A bijahu oboje goli – čovjek i njegova žena – ali ne osjećahu stida.” (Postanak 2:18,21-25)

Da, brak je bogomdan i od Boga osmišljen. Bog je stvorio jednog muškarca i jednu ženu kako bi se voljeli, dijelili život i imali sretnu porodicu koja odslikava i slavi njihovog Stvoritelja. Bog je silno volio Adama i želio mu je potpunu radost. Zato ga je obdario najljepšim mogućim darom: ženom. Želio je da je Adam voli i stara se o njoj, baš kao za sebe. A najviše je volio da potom njih dvoje uživaju u zajednici s njim: da ga upoznaju, vole ga i budu mu poslušni dovijeka. (Efežanima 5)

Time je Bog završio svoj poduhvat stvaranja. Pismo nam kazuje ovako: “I vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro. Tako bude večer, pa jutro – dan šesti. Tako bude dovršeno nebo i zemlja sa svom svojom vojskom. I sedmoga dana Bog dovrši svoje djelo koje učini. I počinu u sedmi dan od svega djela koje učini. I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti, jer u taj dan počinu od svega djela svoga koje učini.” (Postanak 1:31-2:3)

Zašto je Bog odmarao sedmog dana? Zato što se umorio? Nipošto. Uradio je to u ime završetka svega započetog. A sve je uradio savršeno. Radeći šest dana, a odmorivši sedmog, postavio nam je model sedmice, ciklus rada i odmaranja koji postoji među ljudima oduvijek.

Poput mudrog Oca punog ljubavi, Gospod Bog se pobrinuo za prvog čovjeka, za muškarca i njegovu ženu. Svako veče im je dolazio u posjetu, u šetnju i razgovor. A oni su cvjetali u njegovoj prisutnosti.

Zamislite samo te dane... to vrijeme bez grijeha i stida... zamislite svijet bez bijede, nevolje, tuge, bolesti i smrti. Zamislite savršeni par u cvjetajućem odnosu sa svojim savršenim Stvoriteljem. E, tako je sve počelo sa ljudima.

Pa gdje i kako je onda krenulo po zlu? Ako Bog da, sljedeći put govorimo o tome: kako su grijeh i sramota provalili u naš svijet. A do tada, neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o ovim riječima Svetog pisma:

“Jer plaća je grijeha smrt, a dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.” (Rimljanima 6,23)

program 7.
Kako je grijeh ušao u naš svijet?

Postanak 3

U poslednje dvije emisije smo naučili kako je Bog stvorio prve ljude, prvi par, muškarca i ženu. Sveto pismo ističe da su bili slika i prilika Božja, stvoreni po njegovom liku. (Postanak 1,27) Njihove duše su oblikovane tako da su imale sposobnost bogopoznanja, a srce sposobnost ljubavi za Boga. Bog im je osim toga dao i slobodnu volju kako bi se odlučili hoće li biti poslušni Bogu ili neće. Prije nego je stvorio ženu, Bog je Adama smjestio u Edenski vrt, u rajsko mjesto neshvatljivog uživanja. Tako im je kao prvim ljudima dao sve potrebno za život mira i radosti. Želio je da ga upoznaju, vole, približavaju mu se dovijeka.

Takođe smo vidjeli da je Bog, imajući savršeni plan, pred čovjeka stavio jednostavan test. Naime, nasred vrta su bila dva posebna stabla: vječnog života i poznanja dobra i zla. Za ovo drugo im je Bog zapovijedio: “Jahve, Bog, zapovjedi čovjeku: »Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznajе dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!«” (Postanak 2,16.17)

Zašto je Bog na ovaj način iskušavao Adama? Želio je potvrditi stanje njegovog srca. Nije mu želio podmetnuti nogu i gurnuti ga u grijeh, već ga ojačati i blagosloviti. Čovjek koga je stvorio bješe savršen, bezgrešan, ali ne i provjerenog karaktera, ne i svjesno predanog srca u ljubavi prema Bogu. Zato je Bog Adama stavio na test, na probu ljubavi. Ako ga bude položio i poslušao Boga, to će pokazati šta mu je u srcu. Ako poslušno odbije iskušenje, postaće još jači. Baš kako kaže Božja riječ: da vremena iskušavanja jačaju karakter. (Rimljanima 5,4)

Danas znamo kako je sve to prošlo, kada čitamo Postanak 3. Naime, tu vidimo kako je grijeh ušao u naš svijet. Pažljivim čitanjem shvatamo zašto je ljudsko srce pokvareno, zašto i kako je grijeh provalio u tvorevinu, kako je grijeh donio stid, stradanje i smrt.

Već smo vidjeli kako su Adam i Eva u početku smješteni u Eden, gdje su bili savršeno zbrinuti, gdje im je sve bilo samo na čisto zadovoljstvo. Najbolje od svega bijaše što im je sam Stvoritelj dolazio svako večе, kada bi bilo svježе, pa bi šetao sa njima. Bila je to prilika da razgovaraju s njim,

pouče se. Bog je uživao u tim posjetama jer je želio da njihov odnos bude pun smisla, da napreduje i razvija se.

Ali Pismo nam kazuje da je osim njih dvoje još neko bio u vrtu. Zna li ko? Sotona, Božji protivnik, đavo.

Kada je Bog stvorio svijet i sve u njemu, Sotona je sve to posmatrao. Kada su Adam i Eva dobili zapovijest da ne jedu sa drveta poznanja dobra i zla, on je sve to slušao. Ali nije se zadovoljio time. Naprotiv. Skovao je plan kako razoriti divnu Gospodnju tvorevinu. Želio je iskušati čovjeka, bogoliko biće, kako bi palo u neposlušnost Bogu. To će ga odvojiti od njega, pa će propasti. Naravno, Bog je znao namjere Sotone, ali Adam i Eva nisu ni slutili šta im se sprema.

I tako, jednog dana, baš u samom središtu vrta, u blizini stabla sa plodom poznanja dobra i zla, pojavila se zmija. Evo kako nam piše Postanak o tome: “Zmija bijaše lukavija od sve zvjeradi što je stvorio Jahve, Bog. Ona reče ženi: »Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?«” (3,1)

Zastanimo ovdje na tren. Zašto se Sotona pojavio u liku zmije? Vratimo se na naš stih u kome je dogovor: Zmija je bila lukavija od svih divljih životinja koje je stvorio Gospod Bog. Sotona je kušać i zato se predstavlja kao neko ko je mudar. Nije prišao prvim ljudima kao strašni crveni zmaj i rekao: “Mir vam, Adame i Evo! Ja sam đavo, Božji neprijatelj! Evo mene danas kod vas da vas natjeram na grijeh, da okrenete leđa Bogu i potom propadnete dovijeka!” Ne, Sotona nikada tako ne djeluje. Kako im je prišao? Kao prelijepo i mudro stvorenje. Odlučio je da progovori kroz zmiju jer je tada, prije pada u grijeh, zmija bila mudrija od svih životinja.

Sotona je i danas ovakav. Lukav, prevrtljiv. Maskira svoja zla u prelijepu ponude. Pismo nas upozorava da se prurušava u anđela svjetla. (2. Korinćanima 11,14) Zato nas Božja riječ upozorava: “Čuvajte se lažnih proroka koji dolaze k vama u ovčjem odijelu, a iznutra su vuci grabežljivi.” (Matej 7,15)

Sotona je obmanjivač. Zato im se zamaskirao u lik mudre zmije. Zato je odlučio obratiti se Evi a ne Adamu, jer se nadao da je lakša meta od njega. Znao je šta je Bog zabranio prvim ljudima, znao je da se to desilo prije stvaranja Eve. Ali i ona je znala za tu zapovijest. Tek, đavo je silno inteligentan duh i tačno je znao šta želi postići. Htio je uvjeriti ženu,

natjerati je da jede od ploda drveta poznanja dobra i zla. Možda će je u tome slijediti i Adam i tako pokazati neposlušnost Bogu.

Zmija je pitala ženu: “Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?” Da li nam je jasno ovo pitanje? Naglasak je na riječi “stvarno”. Ali i na laži “ni s jednog” Vidite li šta Sotona pokušava uraditi? Želi u Evin um posijati sumnju u sigurnost Božje riječi. Odakle njegovo pitanje: Zar vam je Bog rekao? Istim metodom se i danas služi napadajući tako istinu za koju zna da je jača od njega kao lažova. Istina je kao svjetlo koje rastjeruje tamu. Tako ona razbija laž.

Ali da poslušamo i ostatak razgovora zmije i žene:

“Žena odgovori zmiji: »Plodove sa stabala u vrtu smijemo jesti. Samo za plod stabla što je nasred vrta rekao je Bog: ‘Da ga niste jeli! I ne dirajte u nj, da ne umrete!’« Nato će zmija ženi: »Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli, otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo.«” (Postanak 3:2-5)

Nevjerovatno!? Šta je Bog rekao prvim ljudima da će im se dogoditi ako budu jeli zabranjeni plod? Sigurno ćete umrijeti, zar ne? A Sotona kaže Evi da od toga nema ništa! Ali ni tu se nije zaustavio. On napada Boga i nudi svoju istinu. Šta vi kažete na ovo: ko govori istinu – Bog ili Sotona? Sveto pismo nam kazuje da je Bog jedini istinit i da ne može lagati. Evo kako Gospod kaže za Sotonu: “Vama je otac đavao i hoće vam se vršiti prohtjeve oca svoga. On bijaše čovjekoubojica od početka i ne stajaše u istini jer nema istine u njemu: kad govori laž, od svojega govori jer je lažac i otac laži.” (Ivan 8,44)

Imajmo na umu i to da Sotona ne samo da je lažov, već i da je obmanjivač. Lukav je, miješa istinu sa lažima. To je jasno iz onoga što je rekao Evi: “Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli, otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo.” Laž je da će biti kao bogovi, jer onaj koji griješi nije kao bog, već kao on – Sotona. A kada je rekao da će naučiti šta je šta, šta dobro a šta zlo, rekao je istinu. Jer, čim su zgriješili, Adam i Eva su saznali šta je zlo. Ali Sotona im nije rekao sve, o užasu tog saznanja koji im stiže u život. Bog im je rekao da će ako probaju zabranjeni plod sigurno umrijeti. A Sotona im kaže da je to nemoguće. Ali on laže. On ne laže samo kada šuti. Stvar je brutalno bijelo-crna: Bog kaže: umrijećete; Sotona kaže: nećete umrijeti.

I tako je došao čas da se prvi ljudi odluče čiju riječ slijede: Božju ili Sotoninu. A izbor bijaše jednostavan: kome vjeruju, u šta vjeruju: u istinu ili u laž? Slijede li Gospoda svjetla ili gospodara tame?

I evo šta su odlučili, kako čitamo dalje u Postanku:

“Vidje žena da je stablo dobro za jelo, za oči zamamljivo, a za mudrost poželjno: ubere ploda njegova i pojede. Dade i svom mužu, koji bijaše s njom, pa je i on jeo.” (3,6)

Nevjerovatno! Bog je stvorio čovjeka po svom liku da bi mu čovjek težio, upoznao ga, volio i do vijeka mu bio poslušan. I šta sada čovjek radi? Uzvraća Bogu dovoljnom ljubavlju i sluša zapovijest? Ne. Odlučuje se za neposlušnost, odlučuje slijediti Sotonu i oboje prelaze na stranu neprijatelja Božjeg.

Eva je jela plod jer je bila prevarena Sotoninim trikom. Adam je jeo jer se svjesno i voljno odlučio za to, ići svojim putem umjesto božanskim. Umjesto da se pokori svetom Stvoritelju ljubavi, Adam je poveo sav svoj rod putem neprijateljstva prema Bogu. I tako su zgriješili naši praroditelji, naši prvi preci.

Kako je to samo bio tužan dan. Adam i Eva okreću leđa Bogu a posljedice njihovog grijeha se prenose i na nas.

Senegalski narod Volof ima izreku: “Epidemija se nikada ne zadržava na onome od koga kreće.”

Baš kako kaže Sveto pismo: “Zbog toga, kao što po jednom Čovjeku *uđe u svijet grijeh* i po grijehu *smrt*, i time što svi sagriješiš, na sve ljude prijeđe smrt...” (Rimljanima 5,12)

Još jedna senegalska poslovice kaže: “Gazela koja uvijek preskače šipražje, ne koti mlade koji se probijaju kroz njega.”

Svidjelo nam se to ili ne, Adam je praotac svima nama. Po njemu se rađamo kao grešnici i umiremo. Kakav otac – takva i djeca. Neposlušnost prvog čovjeka se prenijela na nas, njegove potomke. I mi smo takvi pred Bogom.

Ko od nas može reći kako nikada nije prekršio neku od Božjih zapovijesti? Niko. To je posljedica naslijeđene grešne prirode koja ne voli zapovijesti od Boga. Grijeh je kao smrtnosna bolest koju nam je Adam

prenio. Epidemija je takva: nikada ne ostaje na svom uzročniku. Ali ima nade jer Božja riječ objavljuje:

“Dakle, grijeh jednoga – svim ljudima na osudu, tako i pravednost Jednoga – svim ljudima na opravdanje, na život! Doista, kao što su neposluhom jednoga čovjeka mnogi postali grešnici tako će i posluhom Jednoga mnogi postati pravednici.” (Rimljanima 5,18.19)

A ko je taj pravednik? Za nekoliko emisija ćemo govoriti o Božjem planu da na svijet pošalje Spasitelja koji će otvoriti pravedni put spasenja za grešnike, za izgubljene, kao mogućnost svačijeg povratka Bogu.

Prijatelji, moramo d privesti kraju i ovu emisiju programa *Put pravednosti*. Sljedeći put nastavljam sa proučavanjem Postanjaka 3. Naučićemo šta se sve dogodilo Adamu i Evi kada su skrenuli sa Božjeg pravednog puta i krenuli svojim putem nepravde.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o ovoj sržnoj istini:

“Zbog toga, kao što po jednom Čovjeku *uđe u svijet grijeh* i po grijehu *smrt*, i time što svi sagriješiše, na sve ljude prijeđe smrt...” (Rimljanima 5,12)

program 8.
Šta su posljedice Adamovog grijeha?

Postanak 3

Proučavamo Toru već neko vrijeme i do sada smo naučili sjajne stvari: prvi čovjek, prvi par je stvoren na Božju sliku i priliku. Vidjeli smo i zašto ih je Bog stvorio. Želio je biće sebi nalik, sa kojim će imati zajednicu ljubavi, baš svim srcem, svim umom i svom snagom. To je odnos u kome je čovjek trebalo da uživa, da raste i razvija se.

Vidjeli smo, međutim, da je u tom prapočetku Bog Adama stavio na jednostavan test, kako bi iskušao koliko mu je poslušan. Zapovijedio mu je: “Jahve, Bog, zapovjedi čovjeku: »Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznajе dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!«” (Postanak 2,16.17) Iskušenje je bilo u tome da Adamu bude jasno da će ga samovolja koštati života i odvojenosti od Boga. Bog je jako volio prvog čovjeka i želio da s njim ima vječno zajedništvo. Ali – kako smo vidjeli u našoj posljednjoj emisiji – Adam i Eva su poslušali Sotonu. Uprkos upozorenju uzeli su plod s drveta spoznajе dobra i zla i jeli su ga.

Elem, danas idemo korak dalje u proučavanju Tore. U trećem smo poglavlju i sagledavamo šta su posljedice Adamovog sagriješenja protiv Boga. Prvo što čitamo jeste stih 7: “Tada se obadvoma otvore oči i upoznaju da su goli. Spletu smokova lišća i naprave sebi pregače.”

Šta je, dakle, ono prvo što su muškarac i žena uradili nakon iskazane neposlušnosti Bogu? Pokušali su da sakriju svoj grijeh i pokriju sramotu. Već smo vidjeli da su – prije nego su jeli sa drveta spoznajе dobra i zla – bili goli sve vrijeme, ali nisu osjećali nikakav stid. (Postanak 2,25) Ali sada im se mišljenje o tijelu mijenja. Sada osjećaju krivicu i stide se Presvetog koji mora da im sudi. Da bi se pokrili, spleli su neke pregače od smokvinog lišća. Ali to im nije vrijedilo sa unutrašnjom golotinjom i krivicom koju su osjećali u srcu. Evo kako čitamo dalje u Postanku: “Uto čuju korak Jahve, Boga, koji je šetao vrtom za dnevnog povjetarca. I sakriju se – čovjek i njegova žena – pred Jahvom, Bogom, među stabla u vrtu.” (Postanak 3,8)

O, koliko su se samo stvari sada promijenile nakon što su zgriješili! Prije neposlušnosti su se radovali Božjem glasu u vrtu i trenucima zajedničke šetnje. A sada, kada su ga začuli, drhte od sramote i pokušavaju

da se kriju u gusto rastinje. Odakle im ta potreba da se kriju u strahu? Nema tu tajne. Kada kradete nečije voće, a u tom trenutku naiđe vlasnik – šta radite? Sakrivajte se. To radi i Adam. Uradio je zabranjenu stvar i sada bi da se sakrije. Znao je odlično da je zgriješio samom Bogu. Zato su se i on i žena osjetili postuđenim. A zar je trebalo da se plaše nakon čina neposlušnosti jasnoj zapovijesti? O, i te kako! Zašto? Zato što im je Bog otvoreno rekao: “U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!” A hoće li Bog ostati vjeran obećanom? Šta mislite? Zar će stvarno da kazni svoje miljenike, krunu svoju, one koji su njemu nalik? Senegalci kažu da na pitanje ne bi trebalo odgovarati novim pitanjem, ali ovo se neizbježno nameće: *Šta je Bog uradio sa Luciferom, sadašnjim Sotonom, nakon što je prezreo Boga i pobunio se? Da li ga je pomilovao zajedno s palim anđelima?*

Ne, nije. Zbacio ih je sa neba i protjerao do vijeka iz svoje prisutnosti. Takođe im je spremio kaznu u vječnom ognju. Sada vidimo Adama i Evu kako poput Lucifera čine isto: odbacuju Božju vladavinu nad sobom. Zar je Bog trebalo da kaže: “Ma, nije to tako važno”, te potom pređe preko svega?

Zaista, šta je Bog uradio nakon Adamovog grijeha? Otišao ga je tražiti, dozivao ga je. Da li mu se Adam željno nadao? Baš i nije. Štaviše, krio se od njega. A zašto je Bog zvao Adama? Zar ga nije vidio svedivećim okom u onog gustišu? Jeste. Pozvao ga je jer je želio da se čovjek suoči sa grijehom i prizna ga. Iako je vidio jasan čin samovolje, Bog je i dalje volio Adama.

A kako mu se on odazvao kada je čuo dozivanje? Evo tog teksta iz Postanka:

“On odgovori: »Čuo sam tvoj korak po vrtu; pobjah se jer sam gol, pa se sakrih.« Nato mu reče: »Tko ti kaza da si gol? Ti si, dakle, jeo sa stabla s kojega sam ti zabranio jesti?« Čovjek odgovori: »Žena koju si stavio uza me – ona mi je dala sa stabla pa sam jeo.« Jahve, Bog, reče ženi: »Što si to učinila?« »Zmija me prevarila pa sam jela«, odgovori žena.” (Postanak 3,10-13)

Čujete li samo kako odgovaraju njih dvoje Bogu? Okrivljuju se međusobno. Njemu je ona kriva. Ona mu je dala plod, to je njen grijeh. A Eva je za sve krivila zmiju. Ona ju je zavela. Ali Bog im je vidio srca i znao je da su oboje krivi. On ih svakako nije tjerao da diraju zabranjeni plod. Sotona ih nije na to primorao. Samo ih je iskušavao i zavodio. To čini i danas, ali nikoga ne može silom gurnuti u grijeh. Da, prevario je ženu, ali to

je ne oslobađa odgovornosti zlodjela. Štaviše, na jednom mjestu nam Pismo kazuje da nije Adam bio zaveden, već Eva. (1. Timoteju 2,14) Muškarac je poslušao samovolju a znao je tačno šta Bog očekuje. Znao je da svjesno iskoračuje na put nepravde. I to mu nije bilo dosta, nego sada i dalje griješi kriveći drugog za svoj grijeh.

Ima li dana da ne čujemo ovo isto: kako se ljudi međusobno okrivljuju za svoje prijestupe. Ali Bog zna istinu. On govori svima kroz Sveto pismo, poziva svakog: Gdje si? Javi se! Šta si to uradio? Zašto mi odbijaš vjerovati i poslušati me? Zašto prezireš moju dobrotu? Zašto kriviš druge za svoj grijeh? Pismo nam kazuje: *“Jer pisano je: Života mi moga, govori Gospodin, prignut će se preda mnom svako koljeno i svaki će jezik priznati Boga. Svaki će dakle od nas za sebe Bogu dati račun.”* (Rimljanima 14:11-12)

Ali, idemo dalje. Kako je Bog sudio svim ovim akterima prestupa: Adamu, Evi i zmiji. Čitamo ovako:

“Nato Jahve, Bog, reče zmiji: »Kad si to učinila, prokleta bila među svim životinjama i svom zvjeradi divljom! Po trbuhu svome puzat ćeš i zemlju jesti sveg života svog! Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvojeg i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu.« A ženi reče: »Trudnoći tvojoj muke ću umnožit', u mukama djecu ćeš rađati. Žudnja će te mužu tjerati, a on će gospodariti nad tobom.« A čovjeku reče: »Jer si poslušao glas svoje žene te jeo sa stabla s kojega sam ti zabranio jesti rekavši: S njega da nisi jeo! – evo: Zemlja neka je zbog tebe prokleta: s trudom ćeš se od nje hraniti svega vijeka svog! Rađat će ti trnjem i korovom, a hranit ćeš se poljskim raslinjem. U znoju lica svoga kruh svoj ćeš jesti dokle se u zemlju ne vratiš: ta iz zemlje uzet si bio – prah si, u prah ćeš se i vratiti.«” (Postanak 3:14-19)

Shvatamo li šta je sve grijeh uradio? Donio je tugu i bol, trnje i korov, muku i znoj, bolest i smrt. Baš kako kaže Božja riječ: “Jer plaća je grijeha smrt...” (Rimljanima 6,23) Još jednom ponovimo: šta je Bog rekao kao upozorenje Adamu i Evi u vezi zabranjenog ploda: umrijeće sigurno ako budu jeli sa njega. Pa da li ih je tog istog dana sahranio? Nije. Jesu li umrli? Jesu. O, i te kako jesu. Umrli su duhovno. Tog istog dana umrle su im duše jer su sami pokidali odnos i zajedništvo s Bogom.

Već smo naučili da je smrt odvojenost od Boga. Adam i Eva su se neposlušnošću odvojili od Boga, od izvora života. Izabravši da vjeruju

đavolu, da idu po njegovom, raskinuli su prijateljstvo s Bogom i odsjekli sebe od njegovog života. Postali su mu neprijatelji jer su pristali uz Sotonu, njegovog protivnika. Umrla je njihova veza s Bogom. Recimo, kada vam neki prijatelj okrene leđa tako što stane na stranu vašeg neprijatelja. Nije li to čas kada prekidate sa njim i smatrate ga neprijateljem? Umrla je vaša veza s njim. Znaite onu poslovicu: “Prijatelj mog neprijatelja mi je takođe neprijatelj.” Na isti način ko god posluša Sotonu staje nasuprot Bogu. Da, grijeh nas kao bića odvaja od Stvoritelja.

Prije nego zaključimo za danas, recimo još nešto vrijedno pažnje i pamćenja. Svi mi smo rođeni u ovom svijetu kao ljudi mrtvi u svojim grijesima i prestupima. (Efežanima 2,1) Svi smo tuđi Bogu. (Efežanima 4,18) Možda nam to nije mило čuti, ali tako nam kazuje Božja riječ kao dijagnozu.

U dan svoje neposlušnosti Adam je postao grešnik. Kao takav je postao rodonačelnik ljudskog roda i svojim grijehom nam svima prenio grešnu prirodu. Jabuka jedino jabukama rađa i iver ne pada daleko od klade. Od ovog dana su svi Adamovi potomci od časa svog rođenja odvojeni od Boga. Sjetimo se senegalske poslovice: zaraza se nikada ne zaustavlja na onome od koga počinje. Upravo tome nas uči Božja riječ, kada kaže: “Zbog toga, kao što po jednom Čovjeku *uđe u svijet grijeh* i po grijehu *smrt*, i time što svi sagriješiše, na sve ljude prijeđe smrt...” (Rimljanima 5,12)

Naš praotac Adam se svojevolumno okrenuo od Boga i otcijepio se kao grana od stabla. A šta se dešava s njom nakon nekog vremena? Suši se i umire. Šta biva sa stablom čiji se korijen posiječe? Ne dobija više sokove života i ugiba. I Adam je umro na taj način. I mi smo u njemu tako umrli. Grijeh našeg pretka nas je sve zahvatio. Svi nosimo njegove osobine i karakter.

Prorok David piše: “Evo, grešan sam već rođen, u grijehu me začne majka moja.” (Psalam 51,7) Grijeh je kao virus side, virus smrtnosnog poremećaja imunog sistema koji se raširio svijetom. Jednom kada uđe u nas nikada nas više ne napušta. Naravno, zaraženi su i dalje prenosioci virusa na svoje potomke. Za ovog ubicu svijet još uvijek nema lijeka. I grijeh je takav. Od početka je ubojito zlo koje se prenijelo svim svijetom i zahvatilo sve ljude. Grijeh je ubica. Ubija dovijeka i ne možemo pronaći lijek za njega.

Ali ipak slavimo Boga danas radosnog srca. Potrudio se da nam nađe lijeka i spase nas i od kazne za grijeh i od njegove snage. Ali potrebno je da mu vjerujemo, da prihvatimo taj lijek i uzmemo ga.

Bože zdravlja, u narednoj emisiji govorimo o tome kako je Bog Adamu i Evi dao potomke i posebno divno obećanje o silnom Spasitelju koji će doći na svijet da izbavi grešnike i od grijeha i od Sotone i od pakla.

Hvala što ste nas slušali.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o riječima proroka Davida:

“Evo, grešan sam već rođen, u grijehu me začeo majka moja.” (Psalam 51,7)

program 9.
Predivno obećanje

Postanak 3

U prethodne dvije emisije smo vidjeli kako su Adam i Eva zastranili od Boga, s njegovog puta, kada su posegnuli za plodom stabla spoznaje dobra i zla. Čovjek, stvoren na božansku sliku i priliku, odlučio je da slijedi Sotonu, Božjeg protivnika. Prije nego što su zgriješili, prvi ljudi su se radovali svakodnevnom Božjem dolasku u vrt, kada bi mu čuli glas. A onda se sve promijenilo. Čuvši ga, uplašili su se i postidjeli. Pokušali su i sakriti se u gusto rastinje. Ali Bog ih je tražio, razgovarao s njima i upoznao s posljedicama grijeha: s prokletstvom koje su donijeli na svijet: tugu i stradanja, trnje i korov, muke, bol, bolest i smrt.

Od tog dana do današnjeg, sjenka smrti se nadvila nad Adamovim potomcima. Svi njegovi potomci, sva njegova djeca su začeta u grijehu i rađaju se s grešnom prirodom. Sviđalo nam se to ili ne, svi nosimo karakter svog praoca Adama. Iver ne pada daleko od klade. Zbog Adamovog grijeha se svi rađamo grešnici. Epidemija je takva, nikada se ne zadržava na svom izazivaču. I kao što je Adama njegov grijeh odvojio od Boga, to isto nama čine naši grijesi: Evo kako to Sveto pismo otvoreno dijagnostifikuje:

“Zbog toga, kao što po jednom Čovjeku *uđe u svijet grijeh* i po grijehu *smrt*, i time što svi sagriješiše, na sve ljude prijeđe smrt...” (Rimljanima 5,12); “Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja” (Rimljanima 3,23); “Nego su opačine vaše jaz otvorile između vas i Boga vašega. Vaši su grijesi lice njegovo zastrli, i on vas više ne sluša.” (Izaija 59,2)

Ova poruka nije nimalo poželjna i prijatna, ali je istina o nama. Adamov jedan jedini grijeh ga je odvojio od Boga, a u njemu je to slučaj sa čitavim čovječanstvom. Od dana svoje neposlušnosti Bogu, a u njemu i svi mi, napustili smo kraljevstvo svjetla i svojevrijedno otišli u kraljevstvo tame. Adam i Eva su izbačeni iz Božje prisutnosti. Grijeh ih je bacio u vladavinu Sotone koji ih je prevario i porobio duhovno. Oni koji su stvoreni da budu bogonosci likom, nisu mogli da se nadaju ničem drugom sem sramoti i grijehu, strahu od smrti, a naposljetku i vječnoj osudi u ognjenom jezeru.

Da se Sveto pismo završava ovdje, zatvorili bismo ga u očajanju, kao brodolomnici na beskrajnoj pučini, bez nade. Ali Bog je otvorio put

spasenja za Adamovu djecu. Da nije tako, ljudski bi rod propao do vijeka. Neka je blagosloven Gospod, naš Bog, što se spisi proroka ne završavaju ovdje pričom o Adamovom grijehu i sramoti. Božja knjiga stoga i jeste knjiga plana spasenja. To nam svjedoče sljedeće riječi Pisma:

Ali gdje se umnožio grijeh, nadmoćno izobilova milost... Ne bojte se! Evo, javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod!... Pojavila se doista milost Božja, spasiteljica svih ljudi. (Rimljanima 5:20; Luka 2:10; Tit 2:11)

Već smo naučili da je Bog svet i da kao takav mora suditi grešnicima. Pravedan je i ne može prenebregnuti grijeh. Mora suditi zlu. Mora da osudi grijeh, a kazna za njega je vječna odvojenost od Boga. Bog se nikada ne mijenja i kazna za grijeh se nikada ne mijenja. Ipak, danas idemo korak dalje i učimo kako je taj i takav Bog, sveti Bog, osmislio plan izbjavljenja grešnika od kobnog suda. Vidjećemo da on nije samo svepravedni već i svemilostivi. Bog, naš sudija je osmislio plan da postane i naš Spasitelj.

Dakle, u ovoj emisiji sagledavamo kako je tog istog dana, kada su Adam i Eva sagriješili, Bog otpočeo svoj predivni plan spasenja grešnika. Kakav plan? Da kazni grijeh a spase grešnika. Zato hajdemo opet otvoriti Toru, njenu prvu knjigu Postanak, kako bismo vidjeli tu dobru vijest. Počinjemo od stiha 3,15: "Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvogeg i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu."

Ovo je dubok i težak tekst sa silnim istinama koje će tek kasnije božanski proroci dodatno pojasniti. Ali, ovdje recimo u najkraćem: Bog počinje sa objavom plana da u svijet dovede Otkupitelja koji će spasti Adamovu djecu od vladavine Sotone. Ovo je prvi stih ikada o najavi svetog Otkupitelja. Prenosi nam četiri istine o obećanom Bogu Spasitelju.

1. Prvo, Bog najavljuje da će Otkupitelj biti potomak žene. Svako od nas potiče od muškog i od ženskog roditelja. Ali Otkupitelj koji će doći biće samo potomak žene i sile Božje. Zato neće imati muškarca za oca. Naime, Spasitelj grešnika i ne može doći od Adamovih potomaka jer su svi zaraženi grijehom. Otkupitelj mora biti bez grijeha. Mora doći s neba, od Boga. Zato je prva stvar koju učimo iz ovog teksta to da je riječ o ženinom sjemenu, ženinom izdanku, a ne muškarčevom.

2. I još nešto je Bog obećao ovog tužnog dana sagriješenja naših praroditelja. Rekao je Sotoni da će Onoga što dolazi ujedati za petu. Tom

slikom Bog najavljuje aktivnu mržnju Sotone koji će činiti sve da razori Spasiteljevo djelo. U narednim lekcijama ćemo vidjeti kako će Sotona nadahnuti neke ljude da progone, muče i naposljetku ubiju Otkupitelja. Ranjeni Otkupitelj je dakle dio Božjeg plana. Da bi nas vratio Bogu, Spasitelj svijeta mora proliti svoju krv kao žrtva pokajnica, žrtva za grijeh. Pravednik mora umrijeti za nepravednike. I uradiće to rado i voljno, položiće svoj život da bi nas otkupio od kazne za grijeh, od smrti.

3. Treća stvar koju odavde saznajemo o Otkupitelju jeste takođe iz Božjeg obraćanja Sotoni: da će mu Otkupitelj satrti glavu. O, to je bila loša vijest za Zloga, ali dobra vijest za sve one koji će biti izbačeni od njegove moći, od grijeha, smrti i pakla.

4. Naposljetku, kao četvrto, Bog je najavio dvije grupe ljudi na svijetu: oni koji slijede Sotonu i oni koji slijede Boga. Prvi su svi oni koji odbijaju da vjeruju u Boga i u njegov put spasenja. Ovi drugi, Božji ljudi, biće svi oni koji će se pouzdati u obećanog Otkupitelja.

Dakle, tog dana kada su zgriješili prvi ljudi, Bog je otpočeo s najavama plana otkupljenja grešnika. To je bilo prvo od mnogih proroštava kojima će Bog, malo po malo da obznanjuje naum spasenja od Sotone, grijeha i smrti. Ali da bi sve to sakrio od Sotone i njegovih sljedbenika, Bog je ovo proroštvo na određeni način šifrovao.

U narednim emisijama vidjećemo kako su svi Božji proroci najavili dolazak svetog Spasitelja koji će osloboditi grešnike iz šapa đavola. Ako vam sve ovo do sada objašnjeno nije jasno, ističemo da će naše kasnije produbljivanje uvida u Sveto pismo još više razjasniti božansku poruku. Vjerovatno ste čuli izreku: Ko traži taj i nađe, ko kopa taj i prokopa. Da li ste željni da “kopate” u Svetom pismu? Ako jeste, blago vama. Prorok Solomon je zapisao: “Ako ga potražiš kao srebro i tragaš za njim kao za skrivenim blagom – tada ćeš shvatiti strah Gospodnji i naći ćeš Božje znanje.” (Mudre izreke 2,4.5)

Ali hajde da završimo sa čitanjem Postanka 3:

“I načini Jahve, Bog, čovjeku i njegovoj ženi odjeću od krzna pa ih odjenu. Zatim reče Bog: »Evo, čovjek postade kao jedan od nas – znajući dobro i zlo! Da ne bi sada pružio ruku, ubrao sa stabla života pa pojeo i živio navijek!« Zato ga Jahve, Bog, istjera iz vrta edenskoga da obrađuje zemlju iz koje je i uzet. Istjera, dakle, čovjeka i nastani ga istočno od vrta edenskog,

pa postavi kerubine i plameni mač koji se svjetlucao – da straže nad stazom koja vodi k stablu života.” (3:21-24)

Vidimo li šta je Bog uradio za prve ljude? “I načini Jahve, Bog, čovjeku i njegovoj ženi odjeću od krzna pa ih odjenu.” Sjećate li se šta su Adam i Eva uradili kada su jeli zabranjeni plod? Spleli su sebi pregače od smokvinog lišća, pokrili golotinju i pokušali pod naletom stida sakriti se u rastinje. Da li je Bog prihvatio tu “modu”? Nije. Zašto? Htio je da ih nauči nešto drugo: on je savršen i ne može podnijeti nesavršena ljudska djela. A za naše najbolje Sveto pismo kaže perom proroka: “Tako svi postasmo nečisti, a sva pravda naša k’o haljine okaljane...” (Izaija 64,6) Ne postoji ništa čime bi bilo ko od nas pokrio svoj grijeh i sramotu pred Bogom.

Ne, Bog čini nešto za čovjeka. Ubija neke životinje, dere ih i šije odjeću za muškarca i ženu. Tako je Bog prvi koji je žrtvovao životinjsku žrtvu. Kako li su se samo šokirali njih dvoje gledajući kako Bog kolje, i kako krv lipti! Da, ovim prolivanjem krvi im je Stvoritelj pokazao šta je plata za grijeh. (Rimljanina 3,23); da nema oprostjenja bez prolivanja krvi. (Hebrejima 9,22) Njih je trebalo tamo da ubije na licu mjesta, zbog njihovog grijeha, ali je nevinna životinja preuzela pravedni sud.

Plata za grijeh je neizbježnost. A to je smrt. Nema drugog načina na koji bi Bog mogao zadovoljiti svoju pravdu. Nevina i bezgrešna žrtva mora umrijeti na mjestu krivog grešnika. Samo tako Bog može oprostiti grešnicima a ne ukaljati svoju pravednost. Kasnije će Bog ustanoviti sistem žrtvovanja životinja, kao trajni podsjetnik ljudima da je plata za grijeh smrt. Životinjska žrtva simbolizuje svetog Otkupitelja koji će doći na svijet, koji će proliti svoju krv i otkupiti nas od grijeha. O tome ćemo, svakako, više kasnije. Ovdje imajmo na umu da Bog, tako svet i pravedan, proliva krv nevine životinje umjesto krvi Adama i Eve koji su sagriješili.

Dakle, iz čiste milosti im je zamijenio nedoličnu odjeću prelijepim krznenim odijelom. Sada su na sebi imali znak da je krv te životinje utolila sud njihovog grijeha. Oboje su zaslužili smrt tog dana, ali neko nevin je umro umjesto njih.

Nakon toga su izbačeni iz vrta, iz Edena. Bog je na ulaz postavio anđela sa plamenim mačem. Nisu više smjeli prići stablu života, jer odabrali su svojevolumno smrt jedući plod koji im je bio zabranjen. Samo savršeni ljudi mogu živjeti u savršenom vrtu savršenog Boga. Adam i Eva nisu to više bili. Zgriješili su, otvorili se za proces starenja i umiranja. Već smo vidjeli da je Bog zbacio Lucifera, sadašnjeg Sotonu, iz svog prisustva zbog grijeha. A

sada je morao i sa prvim ljudima isto tako. Grijeh ih je izbacio iz rajskog vrta.

Dragi prijatelji, iz današnje emisije sačuvajmo dvije najvažnije misli. Prvo, Bog je pravedan. Ne trpi grijeh. Ne prećutkuje ga. Zato je sudio Adamu i Evi. Zato ih je izbacio iz vrta. Ali on je i milostivi. Adam i Eva nisu zavrijedili oprostjenje od njega. Jedino su zaslužili osudu i kaznu. Ali Bog im to ne želi. Zato je kaznio one životinje umjesto njih. Zato im je obećao Spasitelja, da će doći u misiju izbavljenja grešnika iz kraljevstva Sotone, da će ih preseliti u svoje slavno kraljevstvo svjetla.

Ali ne budimo u zabludi. Božja milost ne ignoriše Božju pravednost. One su osobine koje se nadopunjavaju. U narednim emisijama ćemo jasnije vidjeti kako Bog grešnicima iskazuje milost a da ne radi u korist štete svoje pravednosti.

Hvala vam što ste nas slušali. Pozivamo vas i naredni put da budete uz temu *Kajin i Abel: put žrtvovanja*. Neka vas Bog blagoslovi dok razmatrate ove svetopisamske riječi:

“A zakon nadodje da se umnoži grijeh. Ali gdje se umnožio grijeh, nadmoćno izobilova milost.” (Rimljanima 5:20)

program 10.
Kajin i Abel: put žrtvovanja

Postanak 4

U prošloj emisiji našeg proučavanja Tore, vidjeli smo šta se dogodilo nakon što su Adam i Eva sagriješili. Bog je počeo sa najavom svog plana spasenja. Na svijet će doći Jedan koji će svu djecu Adamovu izbaviti od sile i vlasti Sotone, grijeha i smrti. Takođe smo vidjeli kako je Bog odbio „modu“ prvih ljudi, kada su se obukli u ručnu radinost, u pregače od smokvinog lišća. Time su željeli pokriti svoju sramotu i grijeh pred svetim Bogom koji mora razotkriti i kazniti svaki grijeh. Jer, samo on nas može „pokriti“, i istinski spasiti grešnike od svog suda. Zato je, kako smo čitali zaklao dvije životinje i u njihovu kožu, ili krzno obukao naše praroditelje. Dakle neko nevin je umro umjesto Adama i Eve. Krv životinja je pokrila njihov grijeh. Koža životinja im je prekrila sramotu. Sam Bog je prvi žrtvovao i time ukazao na dolazak obećanog Spasitelja koji će nas kao rod spasiti od grijeha. Vidjeli smo i da je najavio dvije linije ljudi: onih koji odbijaju vjerovati u Božji plan spasenja i one koji ga vjeruju i prihvataju.

Danas idemo korak dalje i čitamo o prvim sinovima Adama i Eve: Kajinu, koji nije želio vjerovati Bogu, i Abelu, koji mu je vjerovao. Adam i Eva su izbačeni iz rajskog vrta, iz Edena. Sve to je posljedica njihovog grijeha. Više nisu mogli uživati blagoslove božanske prisutnosti. Grijeh je sve pokvario, pokidao im je zajednicu s Bogom. Ali on ih i dalje voli i stara se za njih.

Danas čitamo dalje iz Tore, iz 4. poglavlja:

“Čovjek pozna svoju ženu Evu, a ona začne i rodi Kajina, pa reče: »Muško sam čedo stekla pomoću Jahve!« Poslije rodi Abela, brata Kajinova; Abel postane stočar, a Kajin zemljoradnik.” (stihovi 1 i 2)

Dakle, prvi bračni par dobija dva sina, Kajina i Abela. I oni su poput roditelja grešnici. Grijeh se preko Adama prenio kao kakva zaraza. Prvi potomci ljudi su začeti u grijehu. Sveto pismo jasno kaže da je svako od njegove djece bilo “njemu slično” (Postanak 5,3) Kakav otac – takav sin. Još jednom: Kajin i Abel su rođeni s grešnom prirodom.

Elem, svi znamo da djecu odlikuje rast, kako tijelom, tako i intelektom. Tako je i Kajin postao ratar. Nema sumnje da je bio vrijedan

čovjek koji nije prezao od napora i znoja. Abel je bio pastir. Obojica su znali za Boga, da postoji, da je svet i da mrzi grijeh. Obojica su znali da im je za pristup tom i takvom Bogu potrebna krvna žrtva koju je sam Bog odredio.

I tako je došao dan kada su obojica htjeli pokloniti se Bogu i prinijeti mu žrtvu. I evo kako čitamo dalje iz Postanka: "I jednoga dana Kajin prinese Jahvi žrtvu od zemaljskih plodova. A prinese i Abel od prvine svoje stoke, sve po izbor pretilinu. Jahve milostivo pogleda na Abela i njegovu žrtvu, a na Kajina i žrtvu njegovu ni pogleda ne svrati. Stoga se Kajin veoma razljuti i lice mu se namrgodi." (4,3-5)

Šta se ovdje zapravo dogodilo? Dva čovjeka žele proslaviti Boga. Obojica su prinijela žrtvu. Ali, iz teksta je jasno da je Bog prihvatio samo jednu: Abelovu, "a na Kajina i njegov prinos se nije ni obazreo." Zašto je tako bilo? U čemu su se ove žrtve razlikovale?

Očigledno je da su jako različite. Kajin je donio najbolje od povrća i voća koje je uzgojio. A Abel je prinio životinju bez mane. Bog je oprostio Abelu grijeha. Kajinu nije.

Ali zašto se to dogodilo? Zašto je krv jagnjeta odnijela grijeh a ne i sjajno voće i povrće? Zato što Bog ne voli te proizvode? Ne, daleko od toga. Zašto je opravdao Abela a Kajinu i dalje računao grijeha? Evo zašto:

Abel je žrtvovao ono što je Bog zahtijevao. Kajin nije. Bog traži žrtvu koja odgovara njegovoj pravednosti. Zahtijeva krv, tj. život nevine životinje. Abel je to vjerovao i tako je postupio. Zato nam kaže Pismo: "Vjerom Abel prinese Bogu bolju žrtvu nego Kain. Po njoj primi svjedočanstvo da je pravedan – *Bog nad njegovim darovima* posvjedoči – po njoj i mrtav još govori." (Hebrejima 11,4) Abel se podredio Božjem planu a Kajin nije. Abel je vjerovao a Kajin nije.

A šta znači vjerovati Bogu? Imati pouzdanje u njega toliko da smo poslušni njegovoj Riječi. Vjerovati Bogu znači prihvatiti kao istinu ono što nam govori. Ako i vi govorite kako vjerujete u Boga - a zapravo ne marite za ono što vam poručuje u Svetom pismu, u spisima proroka - onda mu ne vjerujte. Jer, Bog i njegova riječ su jedno. Ako vjerujete u njega i njemu, svakako ste poslušni i onome što govori.

Elem, Bog je prihvatio Abela jer je ovaj vjerovao u njegovu Riječ i pristupio mu sa krvnom žrtvom, baš onakvom kakvu je svetost zahtijevala. Bog je odbacio Kajina jer ga nije poštovao, jer je prezreo njegovu Riječ.

Kajin je tvrdio kako vjeruje u Boga, ali je to porekao djelom. Nije prinio krvnu žrtvu za koju je znao da je Božji zahtjev.

Neko će pitati: “Zašto je Bog zahtijevao krvnu žrtvu? Zašto je rekao da bez prolivanja krvi nema oprostjenja?” Evo zašto: njegov sveti zakon objavljuje da je kazna za grijeh smrt. Zato je prolivanje krvi neizbježno. Nigdje nije rekao da će krastavci i šljive otkupiti čovjeka. Nigdje nije rekao da se spasavamo molitvom ili postom ili dobročinstvima. Nije. Ali ono što je sveti Bog rekao glasi: “Jer plaća je grijeha smrt.”

U spisima proroka Bog je pokazao da svaki čovjek, svaki Adamov potomak jeste grešnik, da smo svi prezaduženi pred Svetim. Zato grešnik mora umrijeti i potom u paklu do vijeka ispaštati grijeh. Da, dug grijeha je nemjerljiv i nema tih dobročinstava koja bi mogla izbrisati, ukinuti pred Bogom. Kazna za grijeh je smrt, pakao, pred čim dobra djela nemaju djelotvornost.

Hajdemo to dočarati jednom slikom. Zamislite da nekom zajmodavcu dugujem ogroman novac. Jednog dana mu kažem: “Znam da ti dugujem mnogo. Ali sasvim sam bankrotirao. Ne mogu ti vratiti novcem, ali imam dobar plan. Evo kakav: svaki dan ove godine bih ti čistio ispred i oko kuće dok ti ne vratim sve.” Šta bi mi zajmodavac rekao na ovo? Vjerovatno bi se razljutio, možda bi me i ismijao. U svakom slučaju ne bi prihvatio moju zamisao. A zašto? Jer sve i da čistim dan i noć ne bih mu radom uspio vratiti ono što sam mu istinski dužan.

Isto tako niko od nas ne može otkupiti sebe od grijeha svim svojim dobročinstvima. Grijeh ne brišu ni novac, ni dobra djela, jedino smrt. Ona i sud su plata za grijeh. Zato Bog nije mogao “pogledati” Kajinovu žrtvu. Ni on ni njegov brat nisu mogli spasiti sebe svojim rukama. Samo je jedan način vrijedio, onaj božanski: po krvi žrtve. Nevin je morao preuzeti mjesto grešnika.

Oproštaj grijeha nije ljudska zamisao, već Božja. Zbog zamjenske žrtve Bog otvara put oprostjenja i spasenja Adamovoj djeci. Od same zore čovječanstva, od prvog poroda Bog je odlučio da mu svaki grešnik mora pristupiti sa zaklanom životinjom bez mane. Ona tada postaje zamjena grešnika. Po toj krvi Bog je mogao strpljivo prekrivati ljudske grijehe za određeno vrijeme. Naime, ni krv žrtvovanih životinja nije ukidala, nije uklanjala ljudski grijeh, jer život životinje i život čovjeka ne vrijede podjednako. Sveto pismo to jasno objavljuje: “Budući da Zakon ima tek sjenu budućih dobara, a ne sam lik zbiljnosti, on uistinu žrtvama koje se –

iz godine u godinu iste – neprestano prinose ne može nikada usavršiti one što pristupaju... Jer krv bikova i jaraca nikako ne može odnijeti grijehâ.” (Hebrejima 10,1.4)

Najvažnije je da pamtimo u vezi životinjskih žrtava da su one slika Spasitelja koji je trebao doći na svijet kako bi istinski otkupio Adamove potomke od grijeha. Taj obećani Izbavitelj će jednom zauvijek umrijeti radi naših grijeha. Kako kaže prorok: “Doista, i Krist jednom za grijeh umrije, pravedan za nepravedne, da vas privede k Bogu...” (1. Petrova 3,18) Ili kako je zapisano u evanđeljima: “Za nj svjedoče svi proroci: da tko god u nj vjeruje, po imenu njegovu prima oproštenje grijeha.” (Djela 10,43)

Iako su danas životinjske žrtve nepotrebne – pošto je Spasitelj davno došao i prolio krv za svijet – u davnim epohama Božji plan spasenja ih je zahtijevao, ali Kajin nije mario za to. Imao je on svoj put, svoju religiju ručne izrade. Zato je začetnik svake kasnije lažne vjere. Donio je Bogu svojih ruku djelo. Žrtvovao mu je što je sam posadio i posijao, ono što je rodila prokleta zemlja. A da li je Bog prihvatio tu beskrvnu žrtvu? Ne, nije.

Abel mu je prišao sa krvlju jagnjeta, nevinog i zaklanog. Potom ga je spalio. Na osnovu tog čina Bog mu je očistio savjest. Znao je Abel kako je zaslužio smrt zbog svojih grijeha, ali na žrtvenik je stavio nevino jagnje. Time je pokazao vjeru u Otkupitelja koji će doći na svijet da postrada na mjestu grešnika, umjesto njih, da ponese njihovu kaznu i osudu grijeha.

Dakle, današnja priča može se sažeti pitanjem: Zašto Bog nije prihvatio Kajinovu žrtvu? Zar je bio veći grešnik od Abela, od brata? Nije. Obojica su bili grešnici. I obojica su žrtvovala. Ali Kajin bijaše religiozan. I naizgled se čak čini da je njegova žrtva ljepše sređena, baš ručni rad, poželjan na oko, lijepo aranžiran. Zaklano jagnje nikada nije lijep prizor. Ali grijeh je još ružniji Bogu. Njegovi sveti zahtjevi nalažu smrt kao odmazdu. Zato nas Sveto pismo uči da “bez prolijevanja krvi nema oproštenja”. (Hebrejima 9,22) Bog je, dakle, odbio Kajinovu žrtvu, jer kao čovjek nije poštovao Božju svetost i sveti put spasenja.

Niko ne može doći Bogu mimo puta koji je Bog odredio. A taj je put savršen i jasan. Baš matematički precizan. Kao kada učitelj pita: “Koliko su dva i dva?” Samo je jedan odgovor tačan – četiri. Svaki drugi odgovor je netačan. Tako je i sa pravednim putem spasenja koji je sam Bog otvorio. Bog je samo jedan i jedan je put opravdanja grešnika pred njim svetim. A to je put nevine i sasvim savršene žrtve.

Dragi prijatelji koji nas danas slušate, znate li za ovu poruku Božje riječi? Znate li da se zahtijeva sveta žrtva, jedna i jedina, kojom Bog trajno uklanja dugovanje naših grijeha? Znate li da je Bog na svijet poslao svemoćnog Spasitelja kako bi i vaši grijesi mogli biti oprosteni, kako biste dobili pred Bogom čisto srce? U narednim emisijama, reći ćemo nešto više o njemu, o tom Spasitelju. A Pismo nam o njemu svjedoči: „I nema ni u kome drugom spasenja. Nema uistinu pod nebom drugoga imena dana ljudima po kojemu se možemo spasiti.“ (Djela 4,12)

Prijatelji, ovdje bismo morali stati. Ako Bog da, sljedeći put govorimo o tome šta je Kajin uradio shvativši da mu je Bog odbacio žrtvu. Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o njegovom osnovnom zakonu koji nam poručuje:

“Bez prolijevanja krvi nema oprostjenja.” (Hebrejima 9,22)

Program 11
Nepokajani Kajin
Postanak 4

U našem posljednjem programu naučili smo o prva dva sina Adama i Eve, Kajinu i Abelu. Vidjeli smo kako su obojica željeli da se poklone Bogu i da mu prinesu žrtvu. Kajin je uzeo neke usjeve koje je obrađivao i ponudio ih Bogu. Ali Abel je ponudio Bogu besprijeckorno jagnje i zaklao ga kao žrtvu koja pokriva grijeh. Sveto pismo izjavljuje da je GOSPODAR prihvatio Abela, ali ne i Kajina.

Zašto je Bog prihvatio Abela ali ne i Kajina? Zato što je Božiji način pravednosti zahtijevao krvnu žrtvu, smrtnu isplatu za grijeh. Bog je Abela ocijenio kao pravednog jer je on vjerovao Božijoj riječi i donio žrtvu koju je Bog zahtijevao. Što se tiče Kajina, on se pokušao približiti Bogu sopstvenim naporima, zbog čega ga Bog nije prihvatio.

Danas planiramo završiti naše istraživanje o Kajinu i Abelu. Da li znate šta se desilo nakon što je Bog odbio Kajinovu žrtvu? Nastavljajući u knjizi Postanka, četvrto poglavlje, Sveto pismo kaže: **Stoga se Kajin veoma razljuti i lice mu se namrgodi** (Postanak 4,5).

Zbog čega je Kajin bio ljut? Ovo nije teško razumjeti. Da ilustrujemo, ako ja uradim nešto loše i neko mi kaže: "Pogriješio si! Promijeni svoje načine i radi ono što je ispravno!" Kako bih mogao odgovoriti onome koji me je prekorio? Ili ću ponizno prihvatiti njegove riječi i promijeniti svoje načine ili ću se naljutiti na njega i nastaviti u svojoj grešci.

Bog je prekorio Kajina kako bi on mogao shvatiti da su djela njegove ruke, koje je iznio kao žrtvu, bezvrijedna pred njegovim svetim Stvoriteljem. Bog je želio da se Kajin pokaje i da donese žrtvu besprijeckornog jagnjeta, kao što je Abel učinio. Bog je želio izvesti Kajina na pravi put, put praštanja. Ali Kajin je, sa njegovim ponosom, odbio priznati svoj prestup pred Bogom. Umjesto toga, postao je ljut i utučen. Sveto pismo nastavlja:

Gospod reče Kajinu: „Zašto si ljut? Zašto ti je lice namrgođeno? Jer ako pravo radiš, vedrinom odsijevaš. A ne radiš li pravo, grijeh ti je kao zvijer na pragu što na te vreba; još mu se možeš oduprijeti.“

Zašto je Bog ispitivao Kajina? Ispitivao ga je zato što nije želio da Kajin propadne. Bog je želio da se Kajin pokaje za svoje pogrešno mišljenje i pogrešne postupke i da se okrene pravom putu. Bog je upozoravao Kajina na užasnog neprijatelja koji je prijetio da uništi njega i njegove potomke. Taj neprijatelj se zove *Grieh*.

Šta je grieh? Grieh je problem svijeta. On je naš najgori neprijatelj. Grieh je poput zmije, pun smrtonosnog otrova. On je kao mala varnica koja može izgorjeti veliku šumu. Grieh je baklja kojom Sotona spaljuje svijet. Božija riječ kaže: **Znati dakle dobro činiti, a ne činiti – grieh je** (Jakovljeva 4:17). **Tko god čini grieh, čini i bezakonje; ta grieh je bezakonje... Tko čini grieh, od đavla je jer đavao griješi od početka** (1. Ivanova 3:4,8). Grieh je sila koja se kreće u dijelovima našeg tijela i bori se protiv onoga što je istinito i dobro. Grieh je sve što se ne slaže sa Božijom voljom. Grieh je odbijanje vjerovanja i pokoravanja Božijoj riječi. Ići svojim sopstvenim putem je grieh.

Kakav će biti kraj onima koji idu svojim putem i odbijaju vjerovati i pokoravati se Bogu? Sveto pismo kaže: **Oni će biti kažnjeni vječnom propašću, daleko od lica Gospodnjega i od slave njegova veličanstva** (2. Solunjanima 1:9). Oni koji budu pratili put spasenja, koji je Bog odredio, biće nagrađeni vječnim životom. Ali oni koji otvrdnu svoja srca protiv istine, moraće se suočiti sa Božijim gnjevom i sudom. Ipak, Sveto pismo izjavljuje da Bog **neće da tko propadne, nego hoće da svi prispiju k obraćenju** (2. Petrova 3:9). Bog nije želio da Kajin propadne u njegovom grijehu. Ono što je želio jeste da se Kajin pokaje, napusti put nepravde koji je izabrao, i izabere put pravednosti.

Kao što smo vidjeli u našem posljednjem programu, Gospodar Bog je otkrio plan po kojem bi grešnici mogli postati pravedni pred Njim. Abel je vjerovao u Božiji plan i zaklao je besprijekorno jagnje kao žrtvu koja će pokriti njegov grijeh. Abel je vjerovao onome što je Bog rekao: **Jer je plata za grijeh je smrt, i bez prolivanja krvi nema oprostjenja.** (Rimljanima 6:23; Hebrejima 9:22)

Zbog prolivene krvi jagnjeta, Abel je imao čistu savjest pred Bogom. Abel je znao da je bio kriv grešnik zaslužan Božije kazne, ali takođe je znao da je ponudio nevino jagnje, baš kao što je Bog zahtijevao. Jagnje, koje je Abel žrtvovao, predstavljalo je ilustraciju Spasitelja, koji će doći na svijet da ponudi svoj život kao žrtvu koja će zauvijek poništiti čovjekov dug grijeha. Što se tiče Kajina, on se pretvarao da vjeruje Bogu, ali njegova djela su to negirala. Kajin

je veličao Boga ustima, ali srce mu je bilo daleko od Njega. Ono što je Bog zahtijevao jeste krv jagnjeta, ali Kajin mu je ponudio djela njegovih ruku. Kajinovo bogoslužje je bilo apsolutno bezvrijedno pred Bogom jer on nije prihvatio Božiji put.

Pročitajmo sljedeći stih da vidimo šta je Kajin uradio nakon što ga je Bog prekorio za njegovu bezvrijednu žrtvu. Sveto pismo kaže: **Kajin pak reče svome bratu Abelu: »Hajdemo van!« I našavši se na polju, Kajin skoči na brata Abela te ga ubi** (Postanak 4:8) Šta je Kajin uradio? Da li se pokajao? Da li je vjerovao Bogu i donio mu krv jagnjeta kao žrtvu za grijeh? Ne, Kajin je dodao grijeh na grijeh napavši svog brata Abela i ubivši ga.

Nevjerovatno! Kajin, koji je odbio da prolije krv jagnjeta kako bi mu Bog mogao oprostiti njegove grijeh, sada je prolio krv svog pravednog brata. Šta vi mislite o tome? Ko je u Kajinovom umu posadio ideju da ubije svog brata? Koga je Kajin slušao? Kajin je slušao Sotonu. Sveto pismo kaže da je ubio svog brata zato što je Kajin pripadao Zlome (1. Ivanova 3:12). Već smo vidjeli kako je Bog objavio da će postojati dvije linije (grupe) ljudi u svijetu, ljudi Boga i ljudi Sotone. Abel je pripadao Bogu zato što je vjerovao Božijoj riječi dovoljno da joj se pokori. Kajin je pripadao Sotoni zato što nije vjerovao Božijoj riječi.

I šta je Bog rekao Kajinu nakon što je ubio svog mlađeg brata? Sveto pismo kaže:

Potom Jahve zapita Kajina: »Gdje ti je brat Abel?« »Ne znam«, odgovori. »Zar sam ja čuvar brata svoga?« Jahve nastavi: »Što si učinio? Slušaj! Krv brata tvoga iz zemlje k meni viče. Stoga budi proklet na zemlji koja je rastvorila usta da proguta s ruke tvoje krv brata tvoga! Obrađivat ćeš zemlju, ali ti više neće davati svoga roda. Vječni ćeš skitalica na zemlji biti!« (Postanak 4:9-12)

Na ovaj način Bog je kaznio Kajina, govoreći: **“Obrađivat ćeš zemlju, ali ti više neće davati svoga roda.”** Volofska mudrost kaže: *Krava može da udari svoje tele ali ona ga ne mrzi.* Slično tome, Bog nije kaznio Kajina da ga osudi nego da ga navede da se pokaje, prihvati Božiji put, i primi oprostaj za njegove grijeh. Pa ipak, šta je Kajin uradio? Da li se pokajao? Ne, nije. Sveto pismo kaže: “Kajin ode ispred lica Jahvina u zemlju Nod, istočno od Edena, i ondje se nastani” (Postanak 4:16). Kajin, koji je ignorisao Božiju riječ, okrenuo je svoja

leđa Bogu, izbacivši ga iz svog života. Nije se Bog udaljio od Kajina nego se Kajin udaljio od Boga.

Danas, većina Adamovih potomaka liči na Kajina, nastavljajući da rade po svome i zatvarajući svoja srca Božijem glasu. Svojim usnama kažu: "Bog je velik!", ali u svojim srcima misle: "Bog je daleko. Niko ga ne može znati."

Međutim, Sveto pismo nam kaže da Bog **nije daleko ni od koga od nas** pošto je On taj **koji svima daje život i dah i sve drugo**. (Djela apostolska 17:27, 25) On nam je bliži od našeg sopstvenog otkućaja srca. Bog vas lično poznaje i želi da i vi Njega lično poznajete. Zbog čega onda većina ljudi ne upozna Boga? Gospodar Bog sam daje odgovor na ovo pitanje u Svetom pismu, govoreći:

A ovo je taj sud: Svjetlost je došla na svijet, ali ljudi su više ljubili tamu nego svjetlost jer djela im bijahu zla. Uistinu, tko god čini zlo, mrzi svjetlost i ne dolazi k svjetlosti da se ne razotkriju djela njegova. (Ivan 3:19-20)

Ljudi ne poznaju Boga zato što su, poput Kajina, okrenuli svoja leđa Njegovoj riječi. U Psalmima, prorok David je napisao: **Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi** (Psalmi 119:105). Ako okrenete leđa svjetlosti Božije riječi, ostaćete u tami svog grijeha i sramote – i nikada nećete upoznati Boga. On će vam izgledati daleko od vas. Pa ipak, Bog želi da znate da On nije daleko. On je tačno iza vas. On je uz vas. On je tačno ispred vas. Bog vas voli i želi imati blizak odnos sa vama. On želi unijeti Njegov Sveti Duh u vaše srce. Ali ne smijete biti poput Kaina koji je otvrdnuo svoje srce i odbio prihvatiti Božiji pravedni put. Bog je želio da se Kajin pokaje. Do dana današnjeg, Bog zapovijeda svakoj osobi da se pokaje i okrene Njemu i vjeruje Njegovoj riječi.

Da li znate šta znači *pokajati se*? Znači *promijeniti svoje misli*. Pokajati se znači ispovijedati se pred Bogom. "*Pogriješio sam u razmišljanju o načinu spasenja koje si isplanirao i pružio.*" Pokajati se znači složiti se s Bogom da ne postoji način da se spasite od Njegovog pravednog suda – i onda da prihvatite Njegov put spasenja.

Pretpostavimo da želite putovati u određeni grad. Nakon što ste ušli u autobus, shvatite da ste se ukrkali na pogrešan autobus. Šta sada radite? Priznate svoju grešku, izađete iz tog autobusa, i uđete u pravi autobus. To je ono što znači pokajati se.

Pokajati se znači promijeniti svoj um; okrenuti se od onoga što je lažno i prihvatiti ono što je istinito. Pokajati se pred Bogom ne znači da morate kazniti sebe za svoje grijehе. Znači da morate da vidite svoj grijeh onako kako ga Bog vidi i prihvatiti Njegov put spasenja.

Pokajati se znači *okrenuti se od* svojih pogrešnih misli, svojih grijehа, svojih idola i sopstvenih napora i *okrenuti se ka* Bogu, stavljajući vašu vjeru u Njegov put spasenja. To je istinsko pokajanje. Ali Kajin je odbio promijeniti svoje misli i svoje načine. On se nije pokajao. Izabrao je nastaviti svojim putem. Odbio je prihvatiti put praštanja uspostavljen od Boga. Zato Sveto pismo kaže da je Kajin propao na njegovom putu nepravde, **kojima je spremljena crna tmina do vijeka** (Judina 13).

O dragi prijatelji, ne budimo poput Kajina! Obratimo pažnju na ovo svečano upozorenje od Boga: **Nipošto, kažem vam, nego ako se ne obratite, svi ćete slično propasti!** (Luka 13:3). Božiji sud je siguran i pašće na sve one koji nikada nisu bili pročišćeni od svojih grijehа.

Neka u vezi sa ovim ne bude greške: nikada nećete postati pravedni pred Bogom na osnovu svojih dobrih djela. Poput Kajina, mnogi ljudi vjeruju da će izbjeći Božiji sud time što će pokušavati da slijede pravila i propise svoje religije. Ali biti religiozan ne čini nekoga i pravednim. Božija riječ kaže:

Zato se po djelima Zakona nitko neće opravdati pred njim. Uistinu, po Zakonu – samo spoznaja grijehа! (Rimljanima 3:20). **Tako svi postasmo nečisti, a sva pravda našа k'o haljine okaljane. Svi mi k'o lišće otpadosmo i opačine našе k'o vjetar nas odnose** (Izaija 64:5).

Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko hvastao (Efežanima 2:8-9).

Hvala vam što se slušali. Ako Bog da, sljedeći put ćemo se upoznati sa nekim kasnijim Adamovim potomcima, uključujući Božijeg proroka, *Henoka*.

Neka vas Gospod blagoslovi dok pažljivo razmišljate o onome što ste čuli danas. Sveto pismo kaže:

(Bog) je strpljiv prema vama jer neće da tko propadne, nego hoće da svi prispiju k obraćenju (2. Petrova 3:9).

Nego ako se ne obratite, svi ćete slično propasti! (Luka 13:3).

Program 12
Prorok Henok
Postanak 4-5

U naša posljednja dva programa naučili smo o Kajinu i Abelu, prva dva sina Adama i Eve. Vidjeli smo kako su obojica prinijela Bogu žrtvu kako bi mu se poklonili. Abel je vjerovao Bogu i donio mu krv jagnjeta dok je Kajin pokušao približiti se Bogu sopstvenim naporima. Bog je prihvatio Abelovu žrtvu dok je Kajinovu odbio. Bog je pozvao Kajina da se pokaje, ali Kajin se samo naljutio i ubio svog brata Abela.

Danas planiramo nastaviti sa proučavanjem Tore u poglavljima četiri i pet knjige Postanka. Božija riječ nam govori da su Adam i Eva imali **još sinova i kćeri**. (Postanak 5,4) Međutim, među Adamovim potomcima, Bog nam je dao do znanja o samo dvije porodične linije: Kajinova porodična linija i Šetova porodična linija. Šet je bio jedan od mlađe Kajinove braće.

Prvo ćemo pogledati Kajinovu porodičnu liniju. Kajin je izabrao ženu među svojom rodbinom i oni su imali djecu. Međutim, baš kao što *gazela koja preskače žbunje ne daje potomstvo koje se probija kroz njega*, ni Kajinovo potomstvo nije moglo pobjeći načinu djelovanja i ramišljanja njihovog oca. Kao i njihov otac, oni nisu poštovali Božiju riječ. Imali su veliko znanje i inteligenciju, ali nisu poznavali Boga. Oni su vrednovali samo zemaljske stvari. Izgradili su grad, izrađivali oruđe, frule i harfe i druge divne stvari. Jedan od onih koji su poticali od Kajina se zvao Tubal-Kajin. On je takođe bio genijalan i kovao je stvari od bronzne i gvožđa. Ali divan ručni rad ne čini i divno srce.

Jedan od Kajinovih potomaka, nazvan Lamek, bio je u sedmoj generaciji nakon Adama. Lamek je koračao stopama njegovog pretka Kajina – ali je bio još gori od njega. Lamek je bio prvi koji je uzeo dvije žene, i kao Kajin, postao je ubica. Sveto pismo nas obavještava da je Lamek ubio dvoje ljudi a zatim se hvalio da je bio još pokvareniji od Kajina. Kao i Kajin i svi njegovi potomci, Lameka nije bilo briga za Božiju volju. Lamek je bio sebičan i volio je novac. Bio je ponosan i uobražen. Bio je ljubitelj zadovoljstva prije nego ljubitelj Boga. Sotona je bio njegov gospodar, ali on to nije shvatao. Lamek je bio ovakav zato što je izabrao da prati Kajinov put. Zadržimo Lamekovo ime u svojim mislima jer ćemo mu se vratiti prije nego što završimo današnju lekciju.

Slava Bogu, Sveto pismo ne staje sa pričom o Kajinu i njegovim nepravednim potomcima. Takođe nam govori o porodičnoj liniji Šeta, govoreći da je Bog Adamu i Evi dao **drugo dijete mjesto Abela, koga ubi Kajin** (Postanak 4:25). Njegovo ime je bilo Šet. Šet znači *izabran*. Bog je izabrao Šeta da zamijeni Abela. Zašto je Šet morao zamijeniti Abela? Evo ga odgovor. U zemaljskom Vrtu Raja, Bog je obećao poslati Jednoga na svijet da pobijedi Sotonu i spasi Adamove potomke od njegove moći. Taj spasitelj je mogao doći iz porodične linije Abela, koji je vjerovao Bogu. Međutim, Sotona je naveo Kajina da ubije Abela. Sotona je želio omesti Božiji plan da pošalje Spasitelja na svijet. Ali Božija je mudrost veća od Sotoninih namjera. Bog je imao veličanstven plan da izbavi Adamovu djecu od njihovih grijeha i niko nije mogao omesti taj plan, čak ni Sotona. I tako je Bog, u skladu sa svojim planom, dao Adamu i Evi Šeta da zamijeni Abela, koga je Kajin ubio. S tim je Božiji plan da pošalje Spasitelja nastavio napredovati.

Šet je bio istinski vjernik. Kao Abel, njegov stariji brat, Šet je izabrao put spasenja uspostavljen od Boga. Šet, kao i svi Adamovi potomci, rođen je u grijehu. Međutim, vjerovao je u ono što je Bog obećao u vezi sa Spasiteljem koji će doći, i ispoljio je svoju vjeru predstavljajući Bogu krv jagnjeta kao žrtvu koja pokriva grijeh. Još jedna stvar vrijedna pažnje u vezi sa Šetom je ta da je odgajao svoju djecu u znanju istine o Bogu, zbog čega Sveto pismo kaže: **Šetu se rodi sin, komu on nadjenu ime Enoš. Tada se počelo zazivati ime Jahvino** (Postanak 4:26).

I tako saznajemo o ove dvije porodične linije koje su potekle od Adama: Kajinova linija i Šetova linija. Da li znate šta ove dvije linije ilustruju? One ilustruju dva tipa ljudi koji postoje još od Adamovog doba. U Božijim očima, postoje samo dva tipa ljudi. On ne pravi razliku između onih sa crnom kožom i onih sa bijelom kožom, niti između Volofa i Pulaara¹, muškaraca i žena, bogatih i siromašnih. Bog nije pristrasan; ali bez obzira na to, On razdvaja ljude svijeta na dvije različite grupe. Koje su to dvije grupe ljudi? To su oni koji vjeruju Božijoj riječi i oni koji ne vjeruju; oni koji poznaju Boga i oni koji ga ne poznaju; oni koji hodaju u svjetlosti i oni koji hodaju u tami; oni kojima su oprošteni njihovi grijesi i oni kojima nisu oprošteni. Svi koji vjeruju Bogu i biraju put pravednosti koji je On uspostavio biće spašeni i otići će u raj, kao što su spašeni Šet i njegova porodica. Ko god ne krene Božijim putem

---

¹ Dvije najveće etničke grupe u Senegalu

pravednosti, propast će i otići u pakao, kao što su Kajin i njegova porodica propali.

Sveto pismo nas obavještava da je Adam živio do 930. godine i onda je umro. U ta ranija vremena, muškarci su živjeli dok ne bi postali izuzetno stari – ipak, umirali su kao što svi ljudi umiru. Adam i Eva su umrli baš kao što je Bog bio i rekao da će umrijeti. Kad je Bog stvorio prvo dvoje ljudi, Njegova volja nije bila da oni treba da umru nego da žive. Zašto su onda Adam i Eva umrli? Zato što su zgriješili protiv Boga – a iz grijeha proizilazi odvajanje od Boga, SMRT.

Sada ćemo, u preostalom vremenu, pogledati priču o Božijem čovjeku koji je pripadao porodičnoj liniji Šeta, koji je vjerovao Bogu. Ovaj čovjek je Henok, prorok Henok. Neki ga znaju kao *Idris*². U petom poglavlju knjige Postanka, vidimo pretke Henoka. Sveto pismo nam kaže da je Adam postao otac Šeta; Šet je postao otac Enoša; Enoš je postao otac Kenana; Kenan je postao otac Mahalalela; Mahalalel je postao otac Jareda; Jared je postao otac Henoka. I tako je Henok bio sedma generacija poslije Adama u Šetovoj liniji.

Kao i svi ljudi, i Henok je bio rođeni grešnik. Međutim, kada je imao 65 godina, Henok se pokajao, okrenuo se Gospodu Bogu, i vjerovao onome što je On obećao u vezi sa Spasiteljem koji je trebao doći na svijet da postane savršena Žrtva koja odnosi grehe. Henok je ispoljio svoju vjeru prinoseći Bogu krv životinje da pokrije njegov grijeh. Shodno tome, Bog je ocijenio Henokovu vjeru prema Njemu kao pravednu, oprostio mu njegove grehe, i pročistio mu srce. I tako, Sveto pismo kaže: **Henok je hodio s Bogom. Po rođenju Metušalahovu Henok je živio trista godina te mu se rodilo još sinova i kćeri** (Postanak 5:22).

Živjeti s Bogom u Henokovo vreme nije bilo lako zato što je to bio korumpiran i zao period, sličan današnjem. Većina onih koji su živjeli u Henokovo vrijeme tražili su samo zadovoljstvo i živjeli životom nečistoće. Ali Henok je znao da Bog nije stvorio ljude da žive u nečistoći nego u svetosti. Stoga, Henok nije dozvolio da ga kontroliše pohlepa kao što je kontrolisala njegove komšije koje nisu poznavale Boga. Kao i sam Bog, Henok je volio pravednost i mrzio grešnost. Ljudi su ga vrijeđali i progonili zbog njegovog pravednog načina

---

² Kuransko ime za *Henoka*

života, ali Henok nije dopustio da ga to uznemirava jer je znao da je imati mir s Bogom najvažnija stvar.

Bog je izabrao Henoka da bude Njegov sluga i Njegov prorok tokom tog zlog perioda. Kao i svi pravi proroci, Henok je svjedočio o Spasitelju koji je trebao doći. Takođe je najavio da će se Spasitelj jednog dana vratiti da kazni sve ljude koji se odbijaju pokajati i vjerovati u Njega. Poslušajte Henokovu propovijed:

„Gle, dođe Gospodin sa Desettisućama svojim suditi svima i pokarati sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela kojima bezbožno sagriješite i za sve drzovite riječi koje grešni bezbožnici izrekoše protiv njega“
(Judina 14-15).

Još jedna nevjerovatna stvar koju treba znatio o proroku Henoku je ta da on nije umro. Upravo tako. Božija riječ nam kaže da Henok nije umro. Kaže: **“... Henok je živio trista godina... Henok je hodio s Bogom, potom iščeznu; Bog ga uze”** (Postanak 5:22,24).

Da, Bog je, u svojoj moći i svom planu, sproveo Henoka direktno u raj, a da ga nije natjerao da prođe kroz vrata smrti.

Zašto je Bog sproveo Henoka na taj način? Kroz Henokov život, Bog želi da nas nauči o tome šta On misli o onima koji mu istinski vjeruju i nastoje da mu udovolje. Sveto pismo kaže:

“Vjerom Henok bi prenesen da ne vidi smrti te iščeznu jer ga je prenio Bog. Doista, prije prijenosa primio je svjedočanstvo da omilje Bogu. A bez vjere nemoguće je omiljeti Bogu jer tko mu pristupa, vjerovati mora da postoji i da je platac onima koji ga traže.” (Hebrejima 11:5-6)

Trista godina Henok je udovoljavao Bogu, zato što mu je vjerovao, volio ga i pokoravao mu se tokom vremena u kojem većina ljudi nisu marili za Božiju volju i riječ. Zbog toga je jednog dana Bog pozvao njegovo ime, i istog trenutka Henok se našao u Raju, zauvijek u slavi Božijeg doma.

U Henokovoj priči, postoji nešto veoma važno što nam Bog želi pokazati. A to je ovo: Ako nemate vjeru u Boga kao što je Henok imao, nikada nećete ugoditi Bogu. Međutim, ako imate vjeru u Boga i Njegov plan kao što je Henok imao, Gospod Bog će vas smatrati pravednima i više se nećete bojati smrti. Znaćete da je Bog pobijedio smrt za vas, jer ako slušate riječ Božiju i vjerujete joj, onda kada se vaš život na zemlji završi, otići ćete zauvijek živjeti u Gospodnjem

prisustvu, baš kao i Henok. Međutim, morate razumjeti i vjerovati onome što je Bog rekao o pravednom putu spasenja koji je pružio grešnicima.

Da rezimiramo ovo istraživanje, napravićemo nekoliko poređenja između dva potomka Adama o kojima smo danas čitali: Lamek i Henok.

I Lamek i Henok su pripadali sedmoj generaciji poslije Adama. Lamek je potekao od Kajinove linije, a Henok je potekao od Šetove linije. Lamek i Henok su živjeli u isto doba, ali nisu dijelili ista interesovanja. Njihov način života se razlikovao kao noć i dan.

Lamek nije vjerovao Bogu i Njegovoj riječi, a Henok je vjerovao Bogu i volio Njegovu riječ.

Lamek je koračao sa Sotonom u nečistoti, dok je Henok koračao sa Bogom u svetosti.

Lamek je ignorisao način spasenja koji je odredio Bog, dok je Henok prinio Bogu krv ubijenog jagnjeta da pokrije svoje grijeh.

Lamek je žudio za novcem, ženama, hranom, odjećom i zadovoljstvom, dok je Henok priželjkivao blizak odnos sa Onim koji mu je dao život.

Lamek je umro u svojim grijesima i otišao u pakao, dok je Bog uzeo Henoka da bude sa Njim u raj.

Za kraj, evo jednog važnog pitanja: Da li ste više kao Lamek ili kao Henok? Da li pripadate Kajinovim i Lamekovim ljudima ili Šetovim i Henokovim ljudima? Prihvata li vaš život Henokovu vjeru ili idete svojim putem poput Lameka? Božija riječ kaže: **Same sebe ispitajte, jeste li u vjeri! Same sebe provjeravajte!** (2. Korinćanima 13:5). **A bez vjere nemoguće je omiljeti Bogu...** (Hebrejima 11:6).

Prijatelji, ovdje danas moramo stati. Sljedeći put, ako Bog da, pogledat ćemo život drugog Božijeg proroka – *proroka Noe*.

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o ovom stihu iz Njegove svete Riječi:

A bez vjere nemoguće je omiljeti Bogu jer tko mu pristupa, vjerovati mora da postoji i da je platac onima koji ga traže. (Hebrejima 11:6)

Program 13
Prorok Noa:
Božije strpljenje i gnjev
Postanak 6

Do ovog trenutka u našem putovanju kroz Sveto pismo, vidjeli smo da kada je Bog stvorio svijet, sve je bilo dobro i savršeno. Ali kada se naš predak Adam usprotivio Bogu, zlo je ušlo u svijet kroz njega i raširilo se na sve ljude. Zaista, *epidemija nije ograničena na onog od koga je potekla*. U našoj posljednjoj emisiji naučili smo o dvije loze koje su potekle od Adama: potomci Kajina i potomci Šeta. Potomci Kajina nisu vjerovali Bogu i Njegovom planu. Međutim, među potomcima Šeta bilo je onih koji su se potčinili Božijem putu oprostaja, pa im je Bog oprostio grijeh. Jedan koji je potekao od Šeta se zvao Henok. Iako je većina ljudi koja je živjela u Henokovo vrijeme pratila Sotonu jureći grijeh, Henok je koračao sa Bogom u svetosti.

Danas ćemo početi učiti o još jednom čovjeku koji je koračao sa Bogom u iskrivljenom i iskvarenom periodu. Ova osoba je prorok Noa¹, Henokov praunuk. Već smo naučili da su u ranija vremena ljudi živjeli mnogo duže nego mi danas. Da li znate ko je bio najstariji čovjek u istoriji svijeta? To je bio Metuzalem, sin Henoka. On je živio do svoje 969. godine. Metuzalem je bio otac Lameka koji je bio otac Noi. Ovaj Lamek, Noin otac, bio je drugačiji čovek od Lameka, Kajinovog potomka, o kome smo učili prošlog puta. Noa je pripadao desetoj generaciji poslije Adama. Noa je već imao 500 godina kada je postao otac Šema, Hama i Jafeta.

Ono što planiramo proučavati o Noi biće nam od velike vrijednosti zato što su Noini dani bili slični vremenima u kojima danas živimo. U Noino vrijeme svijet je bio ispunjen grijehom do samog vrha. Sveto pismo kaže:

Vidje Jahve kako je čovjekova pokvarenost na zemlji velika i kako je svaka pomisao u njegovoj pameti uvijek samo zloća. (Postanak 6:5)

Srca Adamove djece su bila ispunjena zlim mislima, pohlepom, prevarom, razvratom, zavišću, pogrđnim riječima, ohološću, svađom, borbom, preljubom, krađom, ubistvom i bezumljem.² Ljudi su kvarili svijet koji je Bog stvorio za

---

¹ Kuranski/Arapski: *Nuh*

² Lista uzeta iz Marka 7:21-22

njih. Mnogi su bili vjernici tek toliko da se pokažu. Tjelesno zadovoljstvo je bilo njihov bog, a grijesi su im se neprestano gomilali.

Poslušajte šta Sveto pismo kaže u Tori, knjizi Postanka, poglavlje šest:

Onda Jahve reče: »Neće moj duh u čovjeku ostati dovijeka; čovjek je tjelesan, pa neka mu vijek bude stotinu dvadeset godina.« ... Vidje Jahve kako je čovjekova pokvarenost na zemlji velika i kako je svaka pomisao u njegovoj pameti uvijek samo zloća. Jahve se pokaja i u svom srcu ražalosti što je načinio čovjeka na zemlji. Reče Jahve: »Ljude koje sam stvorio izbrisat ću s lica zemlje – od čovjeka do zvijeri, gmizavce i ptice u zraku – jer sam se pokajao što sam ih napravio.« (Postanak 6:3,5-7)

Tako vidimo kako je Bog namjeravao zbrisati Adamove potomke sa zemlje zbog njihove pokvarenosti. Međutim, takođe vidimo kako je Bog, u svojoj milosti, bio strpljiv sa grešnicima kako bi im dao vremena za pokajanje, kako ne bi propali. Ali kada bi ta granica bila dostignuta, Bog bi sudio svima koji se odbiju pokajati i prihvatiti Njegov put pravednosti.

Šta iz ovoga možemo naučiti o Božijem karakteru? To je ovo: Bog je veoma strpljiv, ali Njegovo strpljenje ima granicu. Govoriće i trudiće se sa čovjekom pružajući mu svaku priliku da se pokaje, ali ne zauvijek. Zbog toga je u Noino vrijeme Bog rekao: **“Neće moj duh u čovjeku ostati dovijeka...”** Bog je planirao biti strpljiv sa grešnicima neko vrijeme a onda da im sudi ako odbiju da se pokaju i obrate mu se u vjeri. U ovome, vidimo dvije karakteristike Boga: Njegovo strpljenje i Njegov gnjev. Bog je dobar i može biti veoma strpljiv; ali je takođe i veoma pravedan i može postati veoma ljut.

Neki Boga posmatraju kao onog koji lebdi nad njima sa velikim štapom, koji se brzo naljuti i uživa u udaranju i povrijeđivanju ljudi. Ali Bog nije takav. Drugi misle da Bog nikada nije ljut i da će prosto oprostiti i zaboraviti njihove grijeh. “Bog je dobar! Bog je dobar!” To je sve što oni znaju. Ali Bog nije ni takav.

Sveto pismo nam otkriva istinu o Božijem karakteru. Bog je i dobar i pravedan. On može biti strpljiv i može biti ljut. U Njegovoj dobroti i milosti On je strpljiv sa grešnicima, ali je ljut kada oni zgriješe protiv Njegove pravednosti i svetosti. Bog je i Spasitelj i Sudija. Proroci su mnogo pisali o Božijem strpljenju i gnjevu. Poslušajmo neke njihove riječi:

Sveto pismo kaže:

Jedno, ljubljene, ne smetnite s uma: jedan je dan kod Gospodina kao tisuću godina, a tisuću godina kao jedan dan. Ne kasni Gospodin ispuniti obećanje, kako ga neki sporim smatraju, nego je strpljiv prema vama jer neće da tko propadne, nego hoće da svi prispiju k obraćenju. Kao tat će doći Dan Gospodnji u koji će nebesa trijeskom uminuti, počela se, užarena, raspasti, a zemlja i djela na njoj razotkriti (2. Petrova 3:8-10). *Sudit će Gospodin svome puku. Strašno je upasti u ruke Boga živoga... Pazite da ne odbijete Onoga koji vam govori! ... Jer Bog je naš ogranj što proždire.* (Hebrejima 10:30-31; 12:25,29)

U Psalmima je zapisano: **Meni je štit Bog koji spašava čestita srca. Bog je pravedan sudac, on povazan prijeti.** (Psalam 7:11-12)

U Evandjelju je zapisano:

Otkriva se doista s neba gnjev Božji na svaku bezbožnost i nepravednost ljudi koji istinu sputavaju nepravednošću... Znamo pak: Bog po istini sudi one koji takvo što čine. Misliš li da ćeš izbjeći sudu Božjemu, ti čovječe što sudiš one koji takvo što čine, a sam to isto činiš? Ili prezireš bogatstvo dobrote, strpljivosti i velikodušnosti njegove ne shvaćajući da te dobrota Božja k obraćenju privodi? Tvrdokornošću svojom i srcem koje neće obraćenja zgrćeš na se gnjev za Dan gnjeva i objavljenja pravedna suda Boga koji će *uzvratiti svakom po djelima.* (Rimljanima 1:18; 2:2-6)

Gnjev Božiji nije poput gnjeva čovjeka. Čovjek može da postane veoma ljut ali njegov bijes će se malo-pomalo smanjivati sve dok možda i ne zaboravi šta ga je uopšte naljutilo na početku. Božiji gnjev nije takav. Prolazak vremena ne umanjuje Božiji bijes. Bog je pravedni sudija i On ne može preći preko grijeha. Njegov bijes se ne smanjuje prema onima koji se odbijaju pokajati; naprotiv, povećava se. Ovo smo upravo pročitali u Svetom pismu: **Tvrdokornošću svojom i srcem koje neće obraćenja zgrćeš na se gnjev za Dan gnjeva i objavljenja pravedna suda Boga koji će *uzvratiti svakom po djelima.***

Ljudi Noinog doba su navukli na sebe Božiji gnjev. Ali na zemlji je ostao jedan čovjek koji je volio Boga cijelim svojim srcem i vjerovao u Božiju riječ. Taj čovjek je bio Noa. Sveto pismo kaže: **Ali je Noa našao milost u očima**

Jahvinim... Noa je bio čovjek pravedan i neporočan u svom vremenu. S Bogom je Noa hodio. (Postanak 6:8-9)

Zašto je Bog iskazao Noi svoju milost? Da li je Noa zaslužio milost Božiju? Ne! Milost koja se zaslužuje više nije milost. Milost znači nezaslužena naklonost. Zašto je Bog pružio svoju blagodat Noi a ne i drugima? Šta Sveto pismo kaže o ovome? Kaže nam da je Noa vjerovao Bogu dok mu drugi nisu vjerovali. Noa je vjerovao Božijoj riječi. Vjerovao je onome što je Bog obećao o Spasitelju koji je trebao doći na svijet spasiti grešnike. Kao i svi Adamovi potomci, Noa je bio grešnik, ali Bog je ocijenio Nou kao pravednu osobu zato što je on vjerovao Bogu i prinio mu krv žrtve za svoj grijeh, kao što je Bog zahtijevao. Zbog toga Sveto pismo kaže: **Noa je bio čovjek pravedan i neporočan u svom vremenu. (Postanak 6:9)**

Jednog dana Bog je rekao Noju:

Odlučio sam da bude kraj svim bićima jer se zemlja napunila opačinom; i, evo, uništiti ću ih zajedno sa zemljom. Napravi sebi korablju od smolastoga drveta; korablju načini s prijekletima i obloži je iznutra i izvana paklinom. A praviti ćeš je ovako: neka korablja bude trista lakata u duljinu, pedeset u širinu, a trideset lakata u visinu. Na korablji načini otvor za svjetlo, završi ga jedan lakat od vrha. Vrata na korablji načini sa strane; neka ima donji, srednji i gornji kat. Ja ću, evo, pustiti potop – vode na zemlju – da izgine svako biće pod nebom, sve u čemu ima dah života: sve na zemlji mora poginuti. A s tobom ću učiniti savez; ti ćeš ući u korablju – ti i s tobom tvoji sinovi, tvoja žena i žene tvojih sinova. A od svega što je živo – od svih bića – uvedi u korablju od svakoga po dvoje da s tobom preživi, i neka budu muško i žensko.... Sa sobom uzmi svega za jelo pa čuvaj da bude hrane tebi i njima. (Postanak 6:13-19,21)

Tako je Bog rekao Noi da je planirao dovesti potopne vode kako bi uništio sve koji su odbijali pokajati se i povjerovati u istinu. Bog je rekao Noi da napravi ogromnu barku (čamac, brod) kako bi izbjegao poplavu. Dužina barke morala je biti 150 metara; dužina jednog i po fudbalskog terena. To bi bilo utočište za Nou i njegovu porodicu i mnoge životinje, i bilo koga drugog ko je vjerovao Božijoj riječi. Bog je naredio Noi da napravi mnogo prostorija u unutrašnjosti barke, ali samo jedna vrata na spoljašnosti barke. Tako je Božija poruka za

ljude Noinog vremena glasila: Pokajte se! Presuda dolazi! Svako ko želi da izbjegne presudu poplave mora proći kroz vrata barke – ili propasti!

I tako je Noa počeo graditi barku. Bio je to ogroman zadatak. Noa i njegova tri sina morali su posjeći stotine i stotine velikih stabala, isjeći ih na daske, oblikovati i zakucati ih, i premazati katranom iznutra i spolja. Noina supruga i žene njegovih sinova takođe su im pomogle u tom teškom poslu. A Noa je vjerovatno unajmio i druge da pomognu u ovom masovnom građevinskom projektu. Sto godina, iz dana u dan, Bog je Noi davao mudrost koja mu je bila potrebna za izgradnju ovog ogromnog utočišta. Ali Noa nije svoj rad ograničio na izgradnju barke. Takođe je propovijedao ljudima svog vremena. Možda je govorio nešto ovako: “Poslušajte! Bog mi je rekao da vas upozorim Njegovog gnjeva! Božiji gnjev kipi zbog vašeg grijeha! Odlučio je donijeti poplavu na zemlju i uništiti sve koji odbiju da se pokaju! Ali Bog je pružio način bjekstva. Bog mi je, u svojoj milosti, naredio da izgradim barku koja će biti utočište. Pokajte se i vjerujte Bogu!” Tako je Noa iznova i iznova upozoravao ljude, podstičući ih da se okrenu od zlih puteva svoje iskvarene generacije.

Šta vi mislite? Da li su ljudi iz Noinog doba vjerovali riječi koju im je Bog objavio preko svog proroka? Ne možemo sada odgovoriti jer nam je isteklo vrijeme. Međutim, sljedećeg puta ćemo po volji Gospodnjoj nastaviti priču o proroku Noi i vidjeti kako je Bog sačuvao svakog ko je vjerovao Njegovoj riječi, i kako je sudio onima koji nisu vjerovali Njegovoj riječi, puštajući ih da se utope u vodama velike poplave.

Hvala vam što ste slušali. Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o onome što smo danas pročitali u Svetom pismu:

Ne kasni Gospodin ispuniti obećanje, kako ga neki sporim smatraju, nego je strpljiv prema vama jer neće da tko propadne, nego hoće da svi prispiju k obraćenju. Kao tat će doći Dan Gospodnji u koji će nebesa trijeskom uminuti, počela se, užarena, raspasti, a zemlja i djela na njoj razotkriti. (2. Petrova 3:9-10)

Program 14
Noa i velika poplava

Postanak 7

U našoj poslednjoj emisiji započeli smo sagledavanje svečane priče proroka Noe, koji je rođen u 10. generaciji poslije Adama. U korumpiranoj i izopačenoj eri, Noa je koračao sa Bogom. Vidjeli smo kako je Gospod tugovao u svom srcu zbog grijeha Adamovih potomaka. Sveto pismo kaže: **Vidje Jahve kako je čovjekova pokvarenost na zemlji velika i kako je svaka pomisao u njegovoj pameti uvijek samo zloća.** (Postanak 6:5) Zbog toga je Bog u svom pravednom gnjevu planirao nepokajane grešnike obrisati sa lica zemlje. Ali Božija milost je bila sa Noom jer je Noa volio Boga i vjerovao Njegovoj riječi. I tako je jednog dana Bog rekao Noi da će suditi cijelom čovječanstvu jer je zemlja bila ispunjena zlobom. Bog je obavijestio Nou o Njegovom planu da donese veliku poplavu na zemlju koja bi uništila svako žive biće pod nebom. On je rekao Noi da sagradi ogromnu barku koja bi bila utočište za njega i njegovu porodicu.

Sto godina su Noa i njegova porodica gradili barku. Ali Noa nije ograničio njegov rad samo na izgradnju barke. Takođe je propovijedao ljudima oko njega: *Pokajte se za svoje grijeha i vratite se Bogu! Bog, Pravednik, sudiće svijetu!*

Da li su se ljudi Noinog vremena okrenuli od svog pogrešnog mišljenja i zlog života i povjerovali riječi koju im je Bog objavio preko svog proroka? Šta vi mislite? Među hiljadama i hiljadama Adamove djece koja su bila na zemlji, koliko se njih pokajalo, povjerovalo Bogu i ušlo u barku? Sveto pismo kaže: **Nekolicina, to jest osam duša, bî spašena...** (1. Petrova 3:20)

Koliko ljudi je vjerovalo Bogu? Samo osam: Noa i njegova žena, njihova tri sina i njihove žene. Svi ostali nisu vjerovali Božijoj riječi. Neki su jednostavno ignorisali Noino propovijedanje, dok su ga drugi ismijavali. Mislili su da je lud zato što je gradio brod na mjestu na kome nema vode. Ljudi su se možda ovako rugali Noi: *Hej ljudi! Dođite da vidite ovog momka koji gradi ogroman brod ovdje u divljini! Noa mora da je lud! Poplavne vode ovdje u pustinji? Nemoguće! Uostalom, Bog je dobar! Ne bi uništio ljude koje je stvorio. Ti si lud Noa!* Ali Noa je ignorisao njihove uvrede jer je vjerovao onome što je Bog rekao. Krenuo je odmah na izgradnju barke i propovijedanje, govoreći: *Pokajte*

se! Bog će suditi svijetu po pravdi! Zašto odbijate vjerovati Božijoj riječi? Zašto želite da propadnete?

Konačno je došao dan kada su Noa i njegova porodica završili izgradnju barke. U posljednjem stihu šestog poglavlja knjige Postanka čitamo: **Noa učini tako. Sve kako mu je Bog naredio, tako je izvršio.** (Postanak 6:22) Barka je bila spremna. Sve je bilo završeno. Došlo je vrijeme da Noa i njegova porodica uđu u barku. Možemo zamisliti Nou kako još jedan posljednji put pokušava ubijediti ljude: *Poslušajte Boga! Pokajte se i vjerujte Njegovoj riječi! Poplava će uskoro doći! Uđite u barku dok još ima vremena! Vrata su otvorena! Ko god prođe kroz njih će biti spašen! Ali ako odbijete da uđete, kako ćete izbjeći sud Božiji?* Noa je ozbiljno upozoravao ljude, ali oni nisu slušali.

Sledstveno tome, Sveto pismo kaže u poglavlju 7:

Onda Jahve reče Noi: »Uđi ti i sva tvoja obitelj u korablju, jer sam uvidio da si ti jedini preda mnom pravedan u ovom vremenu. Uzmi sa sobom od svih čistih životinja po sedam parova: mužjaka i njegovu ženku. Isto tako od ptica nebeskih po sedam parova – mužjaka i ženku – da im se sjeme sačuva na zemlji. Jer ću do sedam dana pustiti dažd po zemlji četrdeset dana i četrdeset noći te ću istrijebiti s lica zemlje svako živo biće što sam ga načinio.«

Noa učini sve kako mu je Jahve naredio. (Postanak 7:1-5)

Zašto su Noa i njegova porodica ušli u barku? Zato što su vidjeli oblačno nebo? Zato što su osjetili kišu koja dolazi? Ne. Vedro nebo je sve što su vidjeli kada su ušli u barku. Zašto su onda ušli? Postoji samo jedan razlog. Ušli su zato što su vjerovali onome što je Bog rekao. Možda je bilo onih spolja koji su mislili: *Ja takođe vjerujem Bogu, ali neću ući u tu barku! Ja vjerujem Bogu, ali ne mogu prihvatiti Noino propovijedanje!* Šta možemo reći o tim ljudima? Možemo reći da nisu istinski vjerovali Bogu jer nisu vjerovali onome što je Bog svjedočio preko svog proroka. Oni su odbili okrenuti se od svojih grijeha i oni su odbili prihvatiti put bjekstva koji im je Bog pružio preko Noe. Možda su usnama slavili Boga, ali njihova srca su bila daleko od Njega. I tako, Sveto pismo kaže:

I pred vodama potopnim uđu s Noom u korablju njegovi sinovi, njegova žena i žene sinova njegovih. Od čistih životinja i od životinja koje nisu čiste, od ptica, od svega što zemljom puzi, uđe po dvoje – mužjak i ženka

- u korablju s Noom, kako je Bog naredio Noi... Onda Jahve zatvori za njim vrata. (Postanak 7:7-9, 16)

Tako je Bog doveo parove životinja, gmizavaca, insekata i ptica. Kakav je to bio prizor kad su ušli u barku i smjestili se u hiljade njenih odjeljaka! I da li ste čuli šta je Bog uradio nakon što su parovi životinja i Noa i njegova porodica ušli u barku? Sveto pismo kaže: **Onda Jahve zatvori za njim vrata.** Dan Božijeg velikog gnjeva je došao. Bog je već dugo bio strpljiv sa ljudima te generacije, ali sada je Njegovo strpljenje nestalo. Samo je Njegov sud ostao. Bog je zatvorio vrata; a kada Bog zatvori vrata, niko ne može da ih otvori.

I tako je Bog donio poplavne vode na zemlju baš kao što je i obećao. Nebo se počelo smračivati; vjetar je počeo duvati. Bilo je oblaka i grmljavina i munja i zemljotresa. Sada su Adamova djeca drhtala od straha. Kada je sve bilo mirno, bilo im je tako lako da izazivaju Boga (i Njegovog proroka Nou) sa uvredljivim riječima i djelima. Ali sada kada je sud Božiji počeo da se spušta na njih, usta su im bila zatvorena. Stigao je čas da se suoče sa Božijim pravednim sudom i više nije bilo mjesta za skrivanje.

U dan onaj – šestote godine Noina života, mjeseca drugog, dana u mjesecu sedamnaestog – navale svi izvori bezdana, rastvore se ustave nebeske. I udari dažd na zemlju da pljušti četrdeset dana i četrdeset noći. (Postanak 7:11-12)

To se i dogodilo.¹ Iz dubine zemlje izbili su ogromni rezervoari vode. Bujice vode pale su sa neba. Rijeke su se izlile i okeani uzdigli, nadirući u svaki grad i selo. Oni koji nisu odmah bili zbrisani pobjegli su u strahu, tražeći više tlo. Oni koji su se rugali Noi i odbijali riječ Božiju, sada su znali da je ono što je Bog rekao kroz svog proroka Nou bila istina. Ali ovo saznanje im više nije bilo ni od kakve koristi jer je prilika da se pokaju prošla; period spasenja je prošao. Možda su neki dozivali Nou, vičući: *Noa! Noa! Otvori vrata! Noa, pomози nam! Spasi nas! Vjerujemo ti Noa! Bio si u pravu! Vjerujemo! Vjerujemo!* Ali bilo je prekasno. Bog je zatvorio vrata. Dan spasenja je prošao. Dan suda je došao. Moliti se, plakati, udarati po vratima, čak i znati istinu – ništa nije moglo predomisliti Boga. Kada Bog zatvori vrata spasenja, niko ih ne može otvoriti.

---

¹ Za geološke informacije koje se odnose na Postanje 7:11, potražite onlajn reč *ringwoodite*. Zbog ove plavičaste, kristalno strukturisane stene smeštene u zemljinom omotaču, naučnici procenjuju da je pod zemljom 3 puta više vode nego u svim svetskim okeanima zajedno.

Četrdeset dana i noći padali su jaki pljuskovi kiše i snažne poplave dok sve planine nisu bile pokrivene. Ali barka je plutala na vrhu vode. Sveto pismo kaže:

Izgiboše sva bića što se po zemlji kreću... Istrijebi se svako biće s površja zemaljskog: čovjek, životinje, gmizavci i ptice nebeske, sve se izbrisa sa zemlje. Samo Noa ostade i oni što bijahu s njim u korablji. (Postanak 7:21,23)

Globalna poplava bila je najgora prirodna katastrofa u historiji. Izuzev osam duša zaštićenih u barci, cijelo čovječanstvo je stradalo. Ponosan, nevjernički svijet saznao je istinu prekasno. Geološki i fosilni zapisi potvrđuju biblijski zapis. Od Sahare pa do Himalaja, morski fosili mogu se otkriti u velikim svjetskim pustinjama i planinama.

Da li je Bog uradio ono što je obećao? Naravno. Da li je sudio onim grešnicima koji su odbijali da se pokaju? Sigurno da jeste. Sudio je svima koji nisu bili u barci, baš kao što je i rekao da će uraditi.

Dragi prijatelji, ovdje se moramo zaustaviti danas u priči o Noi. Ako Bog da, u našoj sljedećoj emisiji ćemo vidjeti šta se desilo Noji i njegovoj porodici u barci. Ali prije nego što se danas oprostimo, postoji svečana lekcija koju nas Bog želi naučiti kroz sud velikog potopa. A to je ovo: Bog je isplanirao još jedan dan kada će suditi ljudima svijeta i taj Sudnji Dan će biti još strašniji od presude koja je došla nad Noinu generaciju.

Poslušajte šta je jedan od Božijih proroka napisao o tom dolazećem danu:

I vidjeh veliko bijelo prijestolje i Onoga što sjede na nj: pred licem njegovim pobježe zemlja i nebo; ni mjesta im se više ne nađe. I vidjeh mrtve, velike i male: stoje pred prijestoljem, a knjige se otvoriše. I otvori se jedna druga knjiga, knjiga života. I mrtvi bijahu suđeni po onome što stoji napisano u knjigama, *po djelima svojim...* tko se god ne nađe zapisan u knjizi života, bio je bačen u jezero ognjeno. (Otkrivenje 20:11-12, 15)

Prijatelju koji slušaš, jesi li samouvjeren dok razmišljaš o tom strašnom sudnjem danu? Da li je tvoje ime zapisano u knjizi vječnog života? Da li si prošao kroz vrata spasenja koja je Bog otvorio? Božija riječ kaže: ***U vrijeme milosti usliših te i u dan spasa pomogoh ti.*** (2. Korinćanima 6:2)

Danas smo vidjeli kako je Bog dao ljudima Noinog doba vrijeme da se pokaju i budu spašeni, ali na kraju je zatvorio vrata spasenja.

Svi oni koji su odbili ući kroz vrata barke suočili su se sa žestokim Božijim sudom.

Što se tiče onog dolazećeg dana kada će Bog suditi svijetu, Sveto pismo kaže: **Ta i sami dobro znate da Dan Gospodnji dolazi baš kao kradljivac u noći. Dok još budu govorili: »Mir i sigurnost«, zadesit će ih iznenadna propast kao trudovi trudnicu i neće umaći.** (1. Solunjanima 5:2-3) Toga dana niko neće pobjeći, osim onih koji su prošli kroz vrata spasenja koja je Bog otvorio za Adamovu djecu.

Da li znate za *Vrata* koja je Gospod Bog otvorio za bespomoćne grešnike? Zna li put bjekstva koji vam je On pružio? Ko je izbjegao presudu poplave u Noino vrijeme? Samo oni koji su prošli kroz vrata barke. Slično tome, povodom Sudnjeg Dana, Sveto pismo nam jasno pokazuje da je Bog pružio samo jedna vrata spasenja za nas – Adamovu djecu – sa našim grijehom i sramotom. Da li znate za vrata spasenja? Poslušajte ove sigurne riječi koje je izgovorio sveti Mesija kojeg je Bog poslao sa nebesa na zemlju: **“Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se.”** (Ivan 10:9) **“Zaista, zaista, kažem vam: tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me posla, ima život vječni i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.”** (Ivan 5:24)

Prijatelji, ovdje se moramo zaustaviti danas, ali u budućim emisijama učićemo mnogo više o ovom svetom Spasitelju koji je rekao: **“Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se.”**

Hvala vam što ste slušali. Ako Bog da, sljedeći put ćemo čuti još jednu priču o proroku Noi i naučiti još jednu ključnu istinu o istinitom i živom Bogu.

Neka vam Bog da uvid u sve ono što smo danas razmatrali dok razmišljate o ovom važnom pitanju iz Njegove knjige:

Kako li ćemo mi umaći ako zanemarimo toliko spasenje? (Hebrejima 2:3)

Program 15
Noa i vjernost Božja

Postanak 8-9

Danas planiramo završiti priču Božijeg proroka, Noe. Pregledajmo prvo šta smo naučili od Noe i velike poplave u posljednje dvije emisije. U poglavlju šest knjige Postanka vidjeli smo da je čovjekova zloba bila velika u Noino vrijeme; sve misli čovjekovog srca su sve vrijeme bile zle. Tako da je Bog namjeravao da dovede poplavu na zemlju kako bi zbrisao sve grešnike koji su odbijali odvratiti se od svojih zlih puteva i okrenuti se istinitom i živom Bogu.

U toj iskrivljenoj i izopačenoj generaciji, samo je jedan čovjek ugodio Bogu. Taj čovjek je bio Noa. Noa je vjerovao Bogu i volio ga. Zbog toga se jednog dana Bog obratio Noi i zapovijedio mu da izgradi veliku barku, koja bi bila utočište za njega, njegovu porodicu i mnoge životinje – i koja bi ih provela kroz poplavu i sačuvala njihove živote. Noa je proveo sto godina gradeći barku i podstičući ljude da se pokaju i povjeruju Božijoj riječi. Ipak, niko nije obraćao pažnju na Noino propovijedanje. Niko nije stvarno vjerovao onome što im je Noa govorio o dolazećoj poplavi.

Bez obzira na to, došao je dan kada je barka bila spremna. Stigao je čas da Bog sudi ovom zlom svijetu. Bog je dugo bio strpljiv sa podsmijevačima, ali Njegovom strpljenju je došao kraj. I tako, Bog je rekao Noi da uđe u barku sa svojom porodicom i da povede sa njim sedam mužjaka i sedam ženki od svake vrste čistih životinja (životinje pogodne za žrtvovanje) i po dvije od svake nečiste životinje, mužjaka i ženku. Noa i njegova porodica i životinje su ušli u barku kao što im je Bog naredio. I Sveto pismo kaže: **Onda Jahve zatvori za njim vrata.** (Postanak 7:16) Bog, koji je otvorio vrata spasenja za Adamovu djecu, takođe je bio Onaj i koji ih je zatvorio. Dan Božije milosti je nestao; dan Njegovog zastrašujućeg gnjeva je nastao.

Zatim su došle munje, grmljavina i silovito podrhtavanje zemlje. Obilne kiše su pale, uzrokujući veliku poplavu. Svi su pobjegli, tražeći da se popnu na planine, ali niko nije mogao izbjeći Božiji sveti gnjev. Oni koji su se rugali Noi i odbijali Božiju riječ, sada su znali istinu. Ali sada je bilo prekasno. Vrijeme spasenja je prošlo. Vrijeme suda je došlo. I sam Bog je zatvorio vrata.

Četrdeset dana i četrdeset noći kiša se slivala sa neba i masivni izvori izbijali su iz zemlje dok čak i planine nisu bile pokrivena. Ali barka je plutala na površini vode. Sveto pismo kaže:

Izgiboše sva bića što se po zemlji kreću... Istrijebi se svako biće s površja zemaljskog: čovjek, životinje, gmizavci i ptice nebeske, sve se izbrisa sa zemlje. Samo Noa ostade i oni što bijahu s njim u korablji. (Postanak 7:21,23)

I tako, Sveto pismo bilježi da je Bog sproveo kaznu baš kao što je i obećao. Svi izvan barke su stradali. Bog je bio vjeran da održi svoju riječ.

Šta se desilo sa onima unutar barke? Da li je Bog zaboravio Nou i njegovu porodicu? Bog, koji hrani ptice nebeske, tako da ni jedna ne padne na zemlju, osim ako On to ne poželi, nije ih zaboravio. Pročitajmo šta je zapisano u poglavlju osam knjige Postanka:

Onda se Bog sjeti Noe, svih zvijeri i sve stoke što bijaše s njim u korablji, pa pokrenu vjetar nad zemljom da uzbije vodu... a sedmoga mjeseca, sedamnaestog dana u mjesecu korablja se zaustavi na brdima Ararata. (Postanak 8:1,4)

Bog se sjetio Noe i onih koji su bili sa njim u barci. On je poslao snažan vjetar da puše nad zemljom da bi se vode povukle. Bog je vodio barku tako da je došla do Ararata, masivne planine na mjestu koje je danas poznato kao istočna Turska. Nakon što su Noa i njegova porodica bili u barci godinu dana i jednu nedelju, većina vode koja je pokrivala zemlju je presušila. Onda je Bog rekao Noi: **“Iziđi iz korablje, ti, tvoja žena, tvoji sinovi i žene tvojih sinova s tobom.”** (Postanak 8:16)

I tako su Noa i njegova porodica izašli iz barke, kao i sve životinje. Kada je Noa izašao sagradio je oltar, uzeo nekoliko čistih životinja i ptica i ponudio ih Gospodu na oltaru kao žrtve paljenice.

Da li ste čuli šta je Noa uradio prvo kada je izašao iz barke? Žrtvovao je nekoliko nevinih životinja, spaljujući ih na oltaru od kamena koji je sagradio, što je simbolično obustavilo sukob između neba i zemlje, između Boga i čovjeka. Bog nije ukinuo svoj zakon koji kaže: **Bez prolijevanja krvi nema oprostjenja.** (Hebrejima 9:22) Iako je velika poplava zbrisala većinu grešnika sa lica zemlje, nije uništila korijen grijeha koji je ostao u srcima Adamove

djece. Zato su Noa i njegovi potomci i dalje morali prinositi žrtve za grijeh kako bi mogli imati obnovljen odnos sa Bogom. Ove žrtve, koje su naši preci zaklali u ranija vremena, simbolizovale su (oslikavale) Spasitelja koji je trebao doći i proliti svoju sopstvenu krv kako bi platio dug grijeha za Adamove potomke. Zbog toga je Noje kada je napustio barku prvo prolio krv nevine životinje, pokazujući njegovoj djeci da se Božiji zakoni nisu promijenili, **jer je plata za grijeh smrt.** (Rimljanima 6:23) i da **bez prolijevanja krvi nema oprostjenja.** (Hebrejima 9:22) Sveto pismo kaže:

Jahve omirisa miris ugodni (miris žrtve)... Tada Bog blagoslovi Nou i njegove sinove i reče im: »Plodite se i množite i zemlju napunite... A ja, evo, sklapam svoj savez s vama i s vašim potomstvom poslije vas... Držat ću se ja svog saveza s vama te nikada više vode potopne neće uništiti živa bića niti će ikad više potop zemlju opustošiti.«

I reče Bog: »A ovo znamen je saveza koji stavljam između sebe i vas i svih živih bića što su s vama, za naraštaje buduće: Dugu svoju u oblak stavljam, da zalogom bude savezu između mene i zemlje. Kad oblake nad zemlju navučem i duga se u oblaku pokaže, spomenut ću se saveza svoga, saveza između mene i vas i stvorenja svakoga živog: potopa više neće biti da uništi svako biće.« (Postanak 8:21, 9:1,9,11-15)

U ovim stihovima koje smo upravo pročitali, postoji riječ koju je Bog nekoliko puta ponovio Noi. Da li ste je čuli? Ta riječ je *savez*. U Božijoj riječi, savez je posebno obećanje koje je Bog dao čovjeku. Bog je Čuvar saveza. Bog je vjeran, i On želi pokazati svoju vjernost Adamovim sinovima. Zbog toga je, u Njegovoj dobroti, uspostavio savez sa Noom i onima koji potiču od Njega, govoreći: **“Potopa više neće biti da uništi svako biće.”** I On nije ograničio svoje obećanje na puke riječi, već ga je i potvrdio stavljajući svoju dugu u oblake.

Da li ste znali da je prelijepa duga, koju ponekad vidimo u oblacima nakon kiše, znak koji izjavljuje vjernost Božju? Svaki put kada vidimo dugu, Bog nas želi podsjetiti na Njegovu vjernost koja živi od generacije do generacije. Bog je stavio dugu u oblake da potvrdi svoj savez u kojem je obećao da se vode nikada više neće pretvoriti u poplavu koja će uništiti sav život. Zaista, Bog je Čuvar saveza. On je vjeran.

Ima još bitnih događaja u Noinom životu, ali mi nemamo vremena da ih spominjemo ovde. Vi i vaša porodica možete ih pročitati u Tori, knjizi

Postanka, poglavlje 9. Vidjet ćete da je nakon poplave Noa živio još 350 godina, i kada je bio veoma star, vjerni Gospod kome je Noa vjerovao i slušao ga, pozvao ga je u svoje slavno prisustvo.

Ukratko, možda možemo zaključiti naš razgovor o Božijem proroku Noi sa pitanjem ili dva. Koja je bila razlika između Noe i ljudi njegovog vremena? Šta je to Noa uradio što je ugodilo Bogu? Noa je vjerovao Božijoj riječi. Zbog toga nije stradao sa ljudima svoje generacije. Poslušajte šta Bog sam kaže o Noi:

Vjerom Noa, upućen u ono što još ne bijaše vidljivo, predano sagradi korablu na spasenje svoga doma. Time osudi svijet i postade baštinikom vjernih pravednosti... A bez vjere nemoguće je omiljeti Bogu.

(Hebrejima 11:7, 6)

Prije nego što se danas oprostimo, postoje dvije misli koje trebamo zadržati u našim umovima. Upravo smo razmotrili prvu od ove dvije misli. Zbog čega je Noa bio ugodan Bogu? Zbog svoje vjere. Noa je vjerovao Bogu; on je vjerovao onome što je Bog rekao. Noa je imao povjerenje u Gospoda i pokorio se Njegovoj riječi čak i kada su svi oko njega odbijali tu riječ. Zbog Noine vjere Bog ga je izbavio od zle generacije u kojoj je živio. Ti koji nas slušaš danas, da li istinski vjeruješ onome što je Bog rekao? Božija volja za svakog od nas je da vjerujemo Njegovoj riječi kao što je Noa vjerovao.

Druga stvar koju moramo zapamtiti iz Noine priče je još važnija od Noine vjere. Zna li šta je to? To je *Božija vjernost*. Zašto je Božija vjernost važnija od Noine vjere? Jer da Bog nije vjeran prema svojim savezima i obećanjima, vjera koju je Noa imao u Njega ne bi bila od koristi.

Svi znamo šta se desi kada stavimo naše povjerenje u nekoga ko ne ispuni svoje obećanje. Pretpostavimo da imate prijatelja koji vam obeća: "Sutra ću ti donijeti vreću riže." Vi mu vjerujete; imate poverenje u njega. Šta se desi ako je ne donese? Vi ćete biti razočarani – i možda gladni! Vjera koju ste imali u svog prijatelja je bezvrijedna. Zašto? Zato što vaš prijatelj nije učinio ono što je obećao. Vjerovali ste nekome ko je bio nevjeran.

Tako nije sa Bogom.

Sveto pismo kaže:

Ako ne budemo vjerni, on vjeran ostaje. Ta ne može sebe zanijekati! (2. Timoteju 2:13) **Doista, svako je tijelo kao trava, sva mu slava ko cvijet**

poljski: sahne trava, vene cvijet, ali Riječ Gospodnja ostaje dovijeka... Tko u nj vjeruje, ne, neće se postidjeti. (1. Petrova 1:24-25, 2:6) **Vjeran je Bog...** (1. Korinćanima 1:9)

On će uraditi sve što je obećao.

U priči o Noi jasno vidimo kako je Bog uradio sve što je obećao. Čitamo kako je Bog spasio sve koji su bili unutar barke i sudio svima koji su bili izvan, baš kao što je i rekao da će uraditi. Takođe smo vidjeli kako je Bog oprostio Noi njegove grijehе i proglasio ga pravednim zato što mu je on prinio krv životinje kao žrtvu, baš kao što mu je Bog i rekao da uradi. I naučili smo kako je Bog stavio svoju dugu u oblake kako Noa i svi ljudi ne bi zaboravili **da je Bog vjeran.**

Prijatelji, ako biste zaboravili sve što smo danas razmatrali osim jedne stvari, zapamtite ovo: **Bog je vjeran.** On ne može poreći svoju riječ. On radi šta je obećao, čak iako se čini da je spor u tome. **Vjeran je Bog... Tko u nj vjeruje, ne, neće se postidjeti.** (1. Korinćanima 1:9; 1. Petrova 2:6) Vjerujmo mu onda i prihvatimo Njegovu riječ sa poniznošću. Iskoristimo priču o proroku Noi i velikoj poplavi tako što ćemo imitirati Nou koji je vjerovao Božijoj riječi čak i kada su svi ljudi oko njega odbijali da vjeruju.

Ovdje se moramo zaustaviti danas. Hvala vam što ste slušali. U našoj sljedećoj emisiji, ako Bog da, vidjećemo šta je bilo od Noinih potomaka i naučiti kako su mnogi jezici svijeta nastali u Babilonskoj kuli.

Neka vas Bog blagoslovi dok se sjećate ove istine koja nadahnjuje vjeru:

Vjeran je Bog... Tko u nj vjeruje, ne, neće se postidjeti. (1. Korinćanima 1:9; 1. Petrova 2:6)

Program 16
Babilonska kula
Postanak 10-11

Kao što se možda sjećate, u našoj posljednjoj emisiji smo zaključili naše istraživanje Božijeg proroka Noe. Vidjeli smo kako je Bog poplavom zbrisao Adamovu djecu zbog njihove pokvarenosti. Bog je grešnicima dao 100 godina vremena da se pokaju dok je Noje gradio barku, koja bi bila utočište za sve one koji su vjerovali Božijoj riječi. Ipak, osim Noe i njegove porodice, niko se nije odvratio od svojih grijeha ili vjerovao poruci Gospoda Boga. I tako je na kraju, Bog, koji je pravedan i vjeran, uradio ono što je i obećao. On je zbrisao sve koji nisu prošli kroz vrata barke i spasio onih nekoliko koji jesu.

Danas ćemo nastaviti knjigu Postanka i naučiti šta se desilo u periodu nakon Noinog vremena. U našim razgovorima o Noi, naučili smo da je imao tri sina, Šema, Hama i Jafeta. Sveto pismo nam pokazuje da od ova tri čovjeka potiču svi narodi svijeta. Šem je bio otac Hebreja i Arapa. Većina ljudi Afrike i Azije su vjerovatno potomci Hama. Evropljani su potomci Jafeta.

Ako biste željeli proširiti svoje znanje o porijeklu nacija, možete proučiti poglavlja 10 i 11 prve knjige Tore. Međutim, u našoj današnjoj lekciji imamo vremena objasniti samo jednu stvar o istoriji Noinih sinova, Šema, Hama i Jafeta. A to je ovo: Šem je bio taj koga je Bog izabrao da bude predak Spasitelja koji će doći na svijet. Zbog toga Sveto pismo bilježi samo priče o potomcima Šema. Iz njegove loze je Bog obezbijedio svijetu proroke, Sveto pismo i samog Spasitelja svijeta.

Svi narodi svijeta potiču od tri Noina sina. Ti i ja, svi ljudi Senegala, Mauritanije i cijela Afrika, kao i svi drugi narodi svijeta – svi koji danas žive su Noini potomci. Stoga možemo reći da smo danas ovdje zato što je Noa vjerovao Bogu i napravio barku da spasi svoju porodicu; jer kad je spasio svoju porodicu od poplave, spasio je i tebe i mene od izumiranja zajedno sa njima.

Bog je blagoslovio Nou i njegove sinove, govoreći im: „Plodite se i množite i zemlju napunite.”(Postanak 9:1) Tako je stotinama godina nakon potopa, ponovo na zemlji živjelo mnoštvo ljudi. I još jednom, grijeh je počeo kvariti svijet. Već smo vidjeli da su Noa i njegovi sinovi bili rođeni grešnici zato što su

bili potomci Adama. Kada su ušli u barku, njihova grešna priroda, koju su dobili od Adama, ušla je zajedno sa njima. I kada su izašli iz barke, izašli su sa korijenom grijeha koji je još uvijek bio u njihovim srcima. Potop nije promijenio čovjekovu grešnu prirodu. Kao što poslovice kaže: *Pacov rađa samo ono što kopa*. Stoga su se svi ljudi svijeta nastavili rađati kao grešnici, zato što su svi bili potomci Noe, koji je bio potomak Adama.

Tužno je, ali istinito, da nekoliko stotina godina nakon velikog potopa, većinu Noinih potomaka više nije bilo briga za Boga i Njegovu volju. Oni nisu vjerovali Božijoj riječi kao njihovi preci Šet, Henok i Noa. Oni su zaboravili Boga i nisu mu iskazali zahvalnost što im je dao život i dah i sunčevu svjetlost i kišu i hranu. Što se tiče duge koju je Bog stavio u oblake da ih podsjeti na svoju vjernost, većina više nije ni znala šta ona znači. Slušajte šta o njima izjavljuje Božija riječ:

“Jer premda upoznaše Boga, ne iskazaše mu kao Bogu ni slavu ni zahvalnost, nego ishlapiše u mozganjima svojim te se pomračí bezumno srce njihovo. Gradeći se mudrima, poludješe... oni što su Istinu – Boga zamijenili lažju, častili i štovali stvorenje umjesto Stvoritelja, koji je blagoslovljen u vjekove. Amen.” (Rimljanima 1:21-22,25)

Kao i Kajin i njegovi potomci, većina Noinih potomaka je izabrala da sahrani istinu i slijedi put nepravde. Oni su imali religiju, ali to je bila lažna religija jer nije slijedila put pravednosti koji je uspostavio Bog. Oni nisu slušali Božiju istinitu riječ. Oni su slušali Sotonu.

Postojao je čovjek po imenu Nimrod, koji je potekao od Noinog sina, Hama. Nimrod je bio sjajan lovac koji je živio oko pet stotina godina nakon poplave. Njegovo ime znači *pobunjenik*. Nimrod je bio visoko inteligentan, ali nije poznavao Boga. Ignorisaó je Božiju riječ i pratio Sotonin put, Kajinov put, i put ljudi Noine generacije. Nimrod je sagradio nekoliko ogromnih gradova i planirao je sagraditi jedan veliki grad u kojem bi svi ljudi mogli živjeti kao jedno.

Pročitajmo u 11. poglavlju knjige Postanka šta nam Sveto pismo kaže o velikom gradu koji su Nimrod i oni sa njim planirali sagraditi. Sveto pismo kaže:

“Sva je zemlja imala jedan jezik i riječi iste. Ali kako su se ljudi selili s istoka, naiđu na jednu dolinu u zemlji Šinear i tu se nastane. Jedan drugome reče: »Hajdemo praviti opeke te ih peći da otvrdnu!« Opeke im bile mjesto kamena, a paklina im služila za žbuku. Onda rekoše: »Hajde da sebi podignemo grad i toranj s vrhom do neba! Pribavimo sebi ime, da se ne raspršimo po svojoj zemlji!« (Postanak 11:1-4)

I tako učimo da su Adamovi sinovi planirali sagraditi veliki grad i visoku kulu koja bi dopirala do nebesa. Zašto su željeli izgraditi ovu visoku kulu? Nimrod i oni koji su se slagali sa njim su željeli da se proslave u svijetu. Oni su planirali da okupe ljude svijeta na jedno mjesto kako bi postali moćni i da se ne bi rasijali po svijetu. Međutim, ono što su planirali nije godilo Bogu. Bog je rekao Noinoj djeci da se rašire po površini zemlje. Bog, koji je stvorio čovjeka, znao je šta je najbolje za ljude ovog svijeta. Međutim, većina Noinih potomaka nije marila za Božije misli. Ponašali su se kao da su bili inteligentniji od Boga. Kao i kod samog Sotone, srca su im bila ispunjena ponosom i pobunom protiv Boga. Ali Sveto pismo kaže: **Tko se god uzvisuje, bit će ponižen, a tko se ponizuje, bit će uzvišen.** (Matej 23:12) I: **Jer što se među ljudima smatra za izuzetno, to je Bogu gadno.** (Luka 16:15)

Uzdizati čovjeka ili tražiti slavu za sebe je grijeh pred Bogom, jer postoji samo jedno ime vrijedno pohvale i slave. To je ime Gospoda Boga, koji je stvorio nebesa i zemlju. Kao što Sveto pismo kaže: **Tko se hvali, u Gospodinu neka se hvali. Ta nije prokušan tko sam sebe preporučuje, nego koga preporučuje Gospodin.** (2. Korinćanima 10:17-18)

Međutim, u vrijeme Nimroda, većina Adamovih potomaka nije poštovala Boga. Oni su mislili da im nije potreban Bog i Njegova riječ; niko im nije bio potreban da im bilo šta kaže. Odlikovao ih je duh nezavisnosti i pobune. Do danas se taj isti stav nalazi u srcima Adamove djece. Ovo možemo vidjeti čak i kod male djece kada odbruse i kažu: “Ne, neću!” I taj isti duh se utoliko više pronalazi kod odraslih. Koji je uzrok sukoba u domovima i nacijama svijeta? Ništa drugo nego ovaj duh nezavisnosti, koji misli: “Ja mogu da se brinem *sam o sebi*. Ja ću slijediti religiju *mog* oca (čak iako protivrječi Svetim spisima proroka). *Moje* tradicije su najbolje! *Moja* sekta je u pravu. *Moji* ljudi su superiorniji. *Moje* pleme je najpametnije! *Moje* ime je najvažnije! *Moje* stvari! *Moja* volja! *Moja* djela! *Moj* novac! *Moj!* *Moj!!* *Moj!!!*”

Taj samoživivi, sebični duh nezavisnosti je razlog zašto je svijet prepun svađa, borbi i ratova. Ali Bog mrzi takav duh, jer je samo Njegovo ime dostojno slave. Zbog toga On u svojoj riječi kaže: **“Ja, Jahve mi je ime, svoje slave drugom ne dam, niti časti svoje kipovima.”** (Izaija 42:8)

Ali oni koji su počeli graditi kulu da bi stigli do nebesa nisu marili za Božiju slavu. Oni su tražili samo svoju slavu. Većina nije znala ni ime njihovog Tvorca. Zsigurno je mnogo ljudi bilo religiozno u to vrijeme, ali oni nisu imali odnos sa Bogom. Oni su se nadali da će stići do nebesa na svoj način. Pomislite samo! Samo pet stotina godina nakon poplave, ljudi su ponovo počeli ići svojim putem i ignorisati Gospoda koji im je dao život i dah. Oni su bili poput praseta koje nakon što se opere ode se valjati u blatu. (Vidi 2. Petrova 2:22) Kako bezumno i pokvareno od čovjeka da želi živjeti svoj život odvojeno od Boga i Njegovog plana.

I šta je Bog učinio? Da li je ignorisao plan ljudi da žive odvojeno od Njega? Da li je prihvatio one koji su se pobunili protiv Njega? Ne, nije. Poslušajte šta je Bog učinio. Sveto pismo kaže:

“Jahve se spusti da vidi grad i toranj što su ga gradili sinovi čovječji. Jahve reče: »Zbilja su jedan narod, s jednim jezikom za sve! Ovo je tek početak njihovih nastojanja. Sad im ništa neće biti neostvarivo što god naume izvesti. Hajde da siđemo i jezik im pobrkamo, da jedan drugome govora ne razumije.« Tako ih Jahve rasu odande po svoj zemlji te ne sazidaše grada. Stoga mu je ime Babel, jer je ondje Jahve pobrkao govor svima u onom kraju i odande ih je Jahve raspršio po svoj zemlji.”
(Postanak 11:5-9)

Tako je Bog poremetio planove Nimroda i drugih koji su počeli graditi veliki grad za njihovu sopstvenu slavu. Do ovog vremena, svi na svijetu su govorili istim jezikom. Ali tog dana, Bog im je izmiješao jezike tako da se više nisu mogli međusobno razumjeti. Sjetićete se da je Bog zapovijedio Noinim potomcima da **napune zemlju**, (Postanak 9:1) i da se rašire po cijelom svijetu. Ali Nimrod i njegovi pratioci su željeli raditi stvari na svoj način i okupiti sve ljude svijeta na jedno mjesto. Bog je porazio njihove namjere dajući im nove jezike. Tako ih je rasuo po cijeloj zemlji. Ovo je razlog zašto danas imamo stotine nacija i hiljade jezika. Bog je temeljito uradio posao miješanja svjetskih jezika! Pomislite koliko se jezika govori samo u ovoj zemlji. O, kako je velik naš

Bog! Niko ne može ići protiv Svemogućeg Boga i uspjeti. *Jaje se ne treba hrvati sa kamenom!* Čovjek je pokušao da se hrve sa Bogom i izgubio.

Da li znate ime ovog grada u kojem je čovjek pokušao napraviti pobunu protiv Boga? Da, ime ovog grada je Babilon. Babilon znači *zbrka*. Život odvojen od Boga i Njegove riječi je sama zbrka.

To je priča o gradu Babilonu i ljudima koji su pokušali veličati svoje sopstveno ime. Da li smo mi ikada poput ljudi iz Babilona? Da li ikada veličamo sami sebe? Bog nam govori da je grijeh to raditi. Prijatelju koji slušaš, čije ime želiš uzdići? Svoje sopstveno ime? Ime čovjeka, možda nekog marabuta (religijski vođa)? Ili želite uzvisiti ime Gospoda Boga i samo Njega? Čiju pohvalu i odobrenje tražite? Odobrenje čovjeka? Ili da li tražite odobrenje Boga? Jedna stvar je apsolutno sigurna. Odobrenje koje dolazi od ljudi će proći, ali odobrenje koje dolazi od Boga trajaće zauvijek. Božija riječ kaže: ***Doista, svako je tijelo kao trava, sva mu slava ko cvijet poljski: sahne trava, vene cvijet.*** (1. Petrova 1:24)

Poslušajte ovu riječ koja dolazi od samog Gospoda:

A tko se hvaliti hoće, neka se hvali time što ima mudrost da mene spozna. Jer ja sam Jahve koji tvori dobrotu, pravo i pravdu na zemlji, jer to mi je milo« – riječ je Jahvina. »Evo, bliže se dani« – riječ je Jahvina – »kaznit ću sve koji su obrezani na tijelu.« (Jeremija 9:23-24)

Ako Bog da, u našoj sljedećoj emisiji pregledaćemo sve što smo učili od početka do sad. Neka vas Bog blagoslovi dok razmatrate ovu riječ iz Njegove knjige:

Ta nije prokušan tko sam sebe preporučuje, nego koga preporučuje Gospodin. (2. Korinćanima 10:18)

Program 17
Pregled početka

Postanak 1-11

Danas, uz Božiju pomoć, planiramo pregledati i rezimirati ono što smo do sada naučili u Tori proroka Mojsija. Tora je prvi odjeljak u svetim spisima proroka. Ovaj odjeljak je veoma važan jer predstavlja temelj koji je sam Bog postavio, pomoću koga možemo testirati sve što čujemo kako bismo mogli znati da li dolazi od Boga ili ne. Tora ima pet dijelova ili knjiga. Prvi dio zovemo *Postanak*. Knjiga Postanka ima pedeset poglavlja. U našim hronološkim programima proučavali smo poglavlja od 1 do 11.

Da li se možete sjetite šta je zapisano u prvom stihu Božije knjige? Pročitajmo ga ponovo. Kaže: **U početku stvori Bog nebo i zemlju.** (Postanak 1:1) Bog je Gospodar Vječnosti. Na početku, kada svijet još nije postojao, postojao je samo Bog. Bog je Vječni Duh koji nema početak. On živi izvan vremena. Zbog toga prvi stih Svetog pisma kaže: **U početku BOG.**

Sljedeće smo vidjeli kako je Bog, prije nego što je stvorio svijet, stvorio hiljade i hiljade moćnih duhova koje zovemo anđelima. Među njima je jedan koji je bio mudriji i ljepši od svih ostalih. Taj jedan je bio Lucifer, koga je Bog odredio da bude poglavar anđela. Ali Sveto pismo nam kaže da je Lucifer u jednom trenutku uzvisio samog sebe i srcem zamrzio Boga, želeći mu preoteti mjesto. Trećina Božijih anđela je odlučila da stane na stranu Lucifera u njegovom grijehu. Zbog toga je Bog, koji ne može tolerisati grijeh, protjerao Lucifera i zle anđele. Bog je promijenio Luciferovo ime u *Sotona*, što znači *protivnik*. Nakon što je protjerao Lucifera i njegove anđele, napravio je za njih vatre pakla koje se nikada ne gase. Sveto pismo nam kaže da će na Sudnji dan, Bog Pravednik, baciti u tu vatru Sotonu zajedno sa svima koji ga prate.

Sljedeće smo pročitali kako je Bog stvorio nebo i zemlju i sve što oni sadrže za šest dana, koristeći ništa osim Njegove riječi. Bog je stvorio sve za ljude, koje je planirao za svoje zadovoljstvo i slavu. Ljudi su najvažnija stvorenja koja je Bog stvorio, zato što su sazdani po liku Božijem. Gospod Bog je želio imati dubok i značajan odnos sa ljudima. Zato je u čovjekovu dušu stavio inteligentan *duh* (um) kako bi mogao poznavati Boga. Dao je čovjeku srce kako bi mogao voljeti Boga i obdario ga je slobodnom voljom kako bi mogao sam izabrati da li će se pokoriti Bogu ili ne.

U sljedećem poglavlju Tore, čitamo da je Bog zasadio savršenu baštu, negdje na Bliskom Istoku, i u nju smjestio čovjeka, to jest Adama. Bog je, u svojoj dobroti, dao Adamu sve što bi mu ikad trebalo za život savršenog mira i sreće.

Takođe, na dan kada je Adam stvoren, Bog mu je rekao: „**Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznajе dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!**“ (Postanak 2:16-17) Iz ovoga smo vidjeli kako je Bog stavio jednostavan test pred Adama. Želio je da ima značajan odnos sa čovjekom koga je stvorio. Zbog toga ga je testirao, dajući mu moć da bira ili da ga voli dovoljno da mu se pokori, ili da mu se ne pokorava.

Takođe smo pročitali, da je na dan kada je stvorio Adama, Bog čovjeku dao divan poklon: ženu. Bog je stvorio ženu od rebra koje je uzeo od Adama i zatim mu ju je predstavio. Kasnije ju je Adam nazvao *Eva*. Ona je takođe stvorena po slici i prilici Božijoj. Za šest dana Bog je završio svoju tvorevinu. Sveto pismo kaže: **I vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro.** (Postanak 1:31)

Sedmog dana Bog se odmarao – to jest, prestao je sa radom stvaranja i radovao se svemu što je stvorio.

U trećem poglavlju smo vidjeli kako je grijeh ušao u naš svijet. Sveto pismo nam kaže kako je jednog dana, dok su Adam i Eva bili u blizini drveta koje je Bog zabranio, Sotona došao kao lukava zmija, govoreći:

»Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?« Žena odgovori zmiji: »Plodove sa stabala u vrtu smijemo jesti. Samo za plod stabla što je nasred vrta rekao je Bog: ‘Da ga niste jeli! I ne dirajte u nj, da ne umrete!’« Nato će zmija ženi: »Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli, otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo.«“ (Postanak 3:1-5)

Vidjeli smo iz ovoga kako je Sotona protivrječio riječi Božijoj. Šta je Bog rekao Adamu o posljedicama jedenja sa drveta koje je On zabranio? On je rekao: “Umrijećeš.” A šta je Sotona rekao? On je rekao: “Nećeš umrijeti.” Kojoj riječi su Adam i Eva izabrali da vjeruju i da ih slijede: Božije riječi ili Sotonine riječi? Avaj, Sveto pismo bilježi da su Adam i Eva izabrali vjerovati Sotoninoj riječi i pojesti plod sa drveta koje je Bog zabranio. Sotona je prevario Evu tako da je

prestupila. Adam je namjerno izabrao da ne poslušá Božiju zapovijest i da slijedi Sotonu. Tako, Sveto pismo kaže: **Zbog toga, kao što po jednom Čovjeku uđe u svijet grijeh i po grijehu smrt, i time što svi sagriješiše, na sve ljude prijeđe smrt...** (Rimljanima 5:12)

Zbog njihovog grijeha, Bog je protjerao Adama i Evu iz zemaljskog rajskog vrta, baš kao što je i rekao da će uraditi. Ali prije nego što ih je protjerao, obećao je da će jednog dana poslati na svijet Spasitelja koji bi Adamovoj rasi, grijehom upropašćenoj, obezbijedio način izbavljenja od njihovog grijeha i srama i od moći Sotone, smrti i pakla. Da bi potvrdio to obećanje i pokazao svoju pravičnost, milosrđe i milost, Bog je zaklao neke životinje, napravio odjeću od njihove kože i obukao Adama i Evu u njih. Pomoću tih životinjskih žrtava, Bog je naučio Adama i Evu da **je plata za grijeh smrt** (Rimljanima 6:23) i da **bez prolijevanja krvi nema oproštenja**. (Hebrejima 9:22)

U poglavlju 4 smo pročitali priču o prvo dvoje Adamove djece, Kajinu i Abelu. Vidjeli smo kako je Abel ponudio Bogu nevino jagnje i zaklao ga kao žrtvu za grijeh – baš kao što je Bog uradio za Abelove roditelje. Ali Kajin je pokušao približiti se Bogu na svoj način, donoseći mu ono što je obrađivao na zemlji, što je Bog prokleo. I zato, Sveto pismo kaže: **Jahve milostivo pogleda na Abela i njegovu žrtvu, a na Kajina i žrtvu njegovu ni pogleda ne svrati**. (Postanak 4:4-5) Bog je pozvao Kajina na odgovornost kako bi se on pokajao i potčinio Božijem putu pravednosti, ali Kajin se samo naljutio i ubio Abela, svog mlađeg brata.

Nakon toga, Bog je dao Adamu i Evi još jednog sina, zvanog *Šet*. Šet je, kao i Abel, vjerovao Bogu, poštovao Božiji sveti zakon, i prišao mu sa krvlju žrtve. Iz ovoga smo naučili o dva rodoslova koja su potekla od Adama; to su, Kajinova loza i Šetova loza. Potomci Kajina nisu vjerovali i potčinili se Bogu. Ali među potomcima Šeta bilo je onih koji su vjerovali i slijedili Gospoda Boga. Jedan koji je potekao od Šeta se zvao Henok. Henok je koračao sa Bogom u pokvarenoj generaciji. Imao je praunuka po imenu Noa.

U Noinim danima, Bog je namjeravao potopom zbrisati Adamovu djecu zbog njihove pokvarenosti. U tom razvratnom vremenu, samo je Noa vjerovao Bogu, zbog čega mu je Bog rekao da izgradi veliku barku (veliki čamac, brod) kao utočište za sebe i svoju porodicu i za par svake životinjske vrste i bilo koga ko bi se odvratio od svojih grijeha i povjerovao riječi Božijoj. Sto godina

Bog je strpljivo podnosio grešnike dok je Noa gradio barku. Međutim, niko se nije pokajao. Niko nije vjerovao Božijoj poruci osim Noe i njegove porodice. I tako je, na kraju, Bog uradio sve što je obećao. Sudio je svakoj osobi koja nije vjerovala istini. Svi, osim Noe i njegove porodice, stradali su u globalnoj poplavi, u potopu. Noa je imao tri sina: Šema, Hama i Jafeta. Svi narodi svijeta potiču od ova tri čovjeka. Nažalost, većina njihovih potomaka je ubrzo zaboravila Boga i Njegovu riječ.

U našoj prethodnoj lekciji, naučili smo kako su Nimrod i oni koji su išli zajedno sa njim, planirali okupiti sve ljude svijeta na jedno mjesto i izgraditi veliki grad sa visokom kulom kao pobunu protiv Boga. Ali Bog im je izmiješao jezike i rasuo ih po zemlji. Grad je postao poznat kao Babilon, što znači *zbrka*. To je ukratko ono što smo naučili do sada u knjizi Postanka, u poglavljima od 1 do 11.

Kako možemo rezimirati ono što smo vidjeli u ovim mnogobrojnim pričama? Šta nas Bog želi naučiti iz onoga što se desilo na početku svjetske istorije? Ima mnogo lekcija koje treba naučiti, ali danas imamo vremena objasniti samo dvije.

Prva lekcija je ta *da je Čovječanstvo nepravedno*.

Druga istina koju treba naučiti je ta *da je Bog pravedan*.

U našim istraživanjima, više puta smo vidjeli nepravdu čovjeka. Vidjeli smo kako je sve počelo u (zemaljskom) rajskom vrtu (Eden), kada je Adam pojeo plod sa drveta koje je Bog zabranio. Vidjeli smo to opet u Kajinu, Adamovom prvorođenom sinu, koji je odbio pratiti put žrtve, put koji je Bog uspostavio. Sagledali smo ovu istu nepravdu u Kajinovim potomcima, u ljudima Noine generacije, i u onima koji su pokušali izgraditi Babilonsku kulu. Ukratko, priča o Adamovoj djeci je ova: *Čovjek je nepravedan. Kao što je zapisano u Svetom pismu: **Jer upravo optužismo sve, i Židove i Grke, da su pod grijehom...***

Svi su grešni... pravednoga nema nijednoga... Nema pravedna ni jednoga, nema razumna, nema ga tko bi Boga tražio. Svi skrenuše, svi se zajedno pokvariše, nitko da čini dobro – nijednoga nema. (Rimljanima 3:9,10-12)

Baš kao što smo vidjeli nepravедnost čovjeka, takođe smo tako vidjeli i pravednost Boga. Sveto pismo nam kaže da **Bog je svjetlost i tame u njemu nikakve nema.** (1. Ivanova 1:5). Svjedočili smo Božijoj pravednosti kada je protjerao Lucifera iz raja zbog njegovog ponosa i pobune. Vidjeli smo je ponovo kada je protjerao Adama i Evu iz vrta zbog njihove neposlušnosti. Bog je takođe pokazao svoju pravednost obećavajući da će poslati na svijet svetog Spasitelja koji bi platio dug grijeha za Adamovu djecu. I naučili smo o svetom karakteru Boga, otkrivenom u Njegovom zakonu koji kaže: **Bez prolijevanja krvi nema oproštenja.** (Hebrejima 9:22) Bog je pokazao svoju pravednost kada je prihvatio Abela zato što je prišao Bogu sa krvlju jagnjeta, ali je odbacio Kajina koji je prezirao njegov put opraštanja. Ponovo smo vidjeli Božiju pravednu prirodu u Noino vrijeme, kada je, nakon što je dao čovjeku sto godina da se pokaje, poslao sveopšti potop širom svijeta da zbríše sve koji su odbijali da mu vjeruju. I u našoj poslednjoj emisiji, vidjeli smo kako je pokazao svoju pravednost kada je izmiješao jezik ljudi grada Babilona koji su se pobunili protiv Njega.

Da, Bog je pravedan i mora suditi ljudima po svom standardu pravednosti. Nepravедni grešnici ne mogu mu se približiti na osnovu onoga što oni vole da nazivaju *dobra djela*. Bog mora suditi i osuđivati sve što je uprljano grijehom. Sveto pismo kaže: **Jer Bog je naš oganj što proždire... Sudit će Gospodin svome puku. Strašno je upasti u ruke Boga živoga.** (Hebrejima 12:29, 10:30-31) I tako vidimo da nam je u prvih 11 poglavlja Tore, Bog jasno stavio do znanja važnu istinu u vezi sa svojom apsolutnom pravednošću.

Da li ovo znači da nepravедan čovjek nema nikakve nade da bude prihvaćen od Boga? Ne, slava Bogu, postoji nada za grešnike kao što smo ti i ja! Bog je u svojoj milosti otkrio način na koji nepravедna djeca Adama, mogu postati pravedna pred Njim. Da li znate put spasenja koji je Bog uspostavio za grešnike? Ako i dalje ne razumijete Božiji put pravednosti, mi vas pozivamo da nam se priključite u predstojećim programima dok učimo o proroku Abrahamu, koji je bio nazvan *Božijim prijateljem*. U nevjerovatnoj Abrahamovoj priči saznaćemo još više o Božijem planu po kome nepravедni ljudi mogu postati pravedni u Njegovim očima.

Hvala vam što ste slušali. Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o svemu što smo naučili danas. Božija riječ kaže:

Uistinu, što je nekoć napisano, nama je za pouku napisano da po postojanosti i utjesi Pisama imamo nadu. (Rimljanima 15:4)

Program 18
Zašto je Bog pozvao Abrahama?

Postanak 11-12

U našim prethodnim lekcijama učili smo o Bogu i njegovom putu pravednosti. Vidjeli smo Adama i Evu, Kajina i Abela, Šeta i Enoha, Nou i ljude njegove generacije, Nimroda i Babilonsku kulu. Samo nekoliko naših predaka su slijedili Boga i Njegov put pravednosti; većina je slijedila Sotonu i njegov put nepravednosti.

Danas smo stigli do priče o čovjeku čije je ime dobro poznato u Božijoj riječi, i koji je imao važno mjesto u Božijem planu da otkupi Adamovu djecu. Sveto pismo upućuje na ovog čovjeka kao *Božijeg prijatelja*¹ i *oca svih koji vjeruju*. Da li znate ko je to? To je Božiji prorok Abraham.² Sveto pismo ima dosta toga da kaže o Abrahamu. Njegovo ime se pojavljuje u spisima proroka preko 300 puta. Stoga, ako Bog da, danas i u narednim lekcijama, istražićemo Sveto pismo kako bismo otkrili šta nas ono uči o ovom *Božijem prijatelju*. Danas namjeravamo pogledati početak Abrahamove priče kako bismo otkrili kako i zašto ga je Bog pozvao.

Prije nego što počnemo, trebalo bi da znate da Abrahamovo ime na početku nije bilo Abraham, već *Abram*. Naučićemo zašto je Bog promijenio Abramovo ime u Abraham dvije lekcije nakon ove. Danas, međutim, imajmo samo na umu da se Abraham prvobitno zvao Abram.

U poglavlju 11 knjige Postanka, učimo da je Abraham pripadao potomcima Šema. Da li se sjećate Šema, Hama i Jafeta? Oni su bili tri sina Noe. Između Šema i Abrahama bilo je deset generacija, baš kao što je bilo i deset generacija između Adama i Noe. I tako Sveto pismo kaže: **Terahu se rodio Abram, Nahor i Haran; a Haranu se rodio Lot.** (Postanak 11:27) Lot je bio sin Abrahamovog starijeg brata. Lotov otac je bio umro³. Ime Abrahamove žene je bilo Saraja. **Saraja bijaše nerotkinja – nije imala poroda.** (Postanak 11:30) Abraham i Saraja su imali istog oca, ali ne i istu majku.

Abraham je živio u gradu nazvanom Ur, koji se nalazio u zemlji Kaldeja, danas poznata kao Irak. Ovaj grad nije bio daleko od mjesta gdje je Nimrod pokušao

---

¹ Arapski: *Khalilu Allah*

² Arapski: *Ibrahim*

³ U Volofovoj kulturi to bi učinilo Abrahama Lotovim funkcionalnim ocem.

izgraditi grad Babilon sa svojom velikom kulom. Ljudi ove zemlje su se klanjali idolima. Kao i svo Adamovo potomstvo, Abraham je rođen u tami grijeha. Abrahamov otac nije poznao istinitog Boga, kao ni Abraham.

Ali Sveto pismo nam kaže da se jednog dana Gospod Bog pojavio pred Abrahamom i obratio mu se. Korisno je znati da se u ranijim vremenima, Bog ponekad direktno obraćao ljudima, zato što tada još uvijek nisu imali spise proroka. Danas se Bog obraća ljudima kroz Sveto pismo. Iako Bog još uvijek ponekad doseže do pojedinaca kroz snove i vizije, važno je razumjeti da sve što trebamo znati o Božijem putu pravednosti nalazi se u Božijoj knjizi. Kada slušamo i razmišljamo o Svetom pismu, mi čujemo Božiji glas.

Poslušajmo sada šta je Bog rekao Abrahamu. U 1. stihu poglavlja 12 čitamo: **Jahve reče Abram: Idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog, u krajeve koje ću ti pokazati.** (Postanak 12:1)

Da li ste čuli šta je Bog zapovijedio Abrahamu? On je rekao Abrahamu da napusti kuću svoga oca, oprost se sa svojom rodbinom, napusti svoju zemlju, i preseli se u zemlju u koju bi ga Bog odveo. Za ljudski način razmišljanja, ono što je Bog tražio od Abrahama je bilo izuzetno teško, ali Bog je imao predivne planove za njega. Pročitajmo sada opet ovaj stih i dva stiha koja mu slijede, da bismo znali zašto je Bog pozvao Abrahama da napusti njegov dom i preseli se u drugu zemlju.

Jahve reče Abram: »Idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog, u krajeve koje ću ti pokazati. Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličati, i sam ćeš biti blagoslov. Blagoslivljat ću one koji te blagoslivljali budu, koji te budu kleli, njih ću proklinjati; sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati.« (Postanak 12:1-3)

Zašto je Bog zapovijedio Abrahamu da se preseli u drugu zemlju? Bog je izabrao Abrahama da postane otac onih preko kojih će se obećani Otkupitelj roditi u ljudskoj porodici. Ovom Otkupitelju je bilo suđeno postati Spasitelj svih naroda svijeta, kako bi se ko god povjeruje u Njega mogao spasiti od vlasti Sotone, grijeha i smrti, i vječne vatre. I tako, vidimo da kada je Bog pozvao Abrahama, On je nastavio napredovati sa svojim planom da na zemlju pošalje Spasitelja svih grešnika. Sam Abraham nije bio Spasitelj svijeta, ali trebao je postati otac naroda iz kojeg će doći obećani Spasitelj.

To je obećanje (ili zavjet) koje je Bog dao Abram - pod uslovom da napusti svoju domovinu i ode na mjesto koje bi mu Bog pokazao. Da li je Abram poslušao Boga? Šta vi mislite? Sveto pismo kaže:

Abram se zaputi kako mu je Jahve rekao. S njime krenu i Lot. Abram uze sa sobom svoju ženu Saraju, svoga nećaka Lota, svu imovinu što su je namakli i svu čeljad koju su stekli u Haranu te svi pođu u zemlju kanaansku. (Postanak 12:4-5)

Zašto je Abram poslušao Boga i okrenuo leđa očevom domu i religiji? Može postojati samo jedan razlog. Abram je vjerovao Bogu. Abram nije znao gdje ide, ali je vjerovao riječi Gospodnjoj, koja mu je rekla: "Preseli se! Ako se preseliš u velikoj mjeri ću te blagosloviti." Abram je imao povjerenje u Boga i napustio je svoju zemlju kako mu je Bog i zapovijedio. U Njegovoj vjernosti, Bog je doveo Abrama do zemlje Kanaan, koja se danas zove Palestina ili Izrael. Potom, Sveto pismo kaže: **Abram prođe zemljom do mjesta Šekema - do hrasta More. Kanaanci su onda bili u zemlji. Jahve se javi Abram u pa mu reče: »Tvome ću potomstvu dati ovu zemlju.«** (Postanak 12:6-7)

Tako učimo da mu je Bog, koji je obećao da će Abrama učiniti ocem novog naroda, također obećao i novu zemlju u kojoj će živjeti i uspostaviti ovaj narod. Na to je Bog mislio kada se pojavio pred Abramom i obećao mu: **"Tvome ću potomstvu dati ovu zemlju."**

Ovdje vidimo nešto što prevazilazi ljudsku logiku. Bilo je ljudi koji su živjeli širom zemlje Kanaan. Kako su je mogli zaposjesti Abram i njegovi potomci? Abram je imao sedamdeset pet godina. Njegova žena je imala šezdeset pet godina i nije imala djecu. Da li bi takav stariji par mogao imati djecu i potomke da napune zemlju i zavladaju njome? Kako bi ovo moglo da se desi?

Pokušajmo ilustrovati šta je Bog obećao Abram. Zamislite starijeg čovjeka koji nema djecu i koji dolazi iz daleke zemlje da posjeti Senegal⁴. Dolazi sa starijom ženom, koja nikada nije uspjela zatrudniti. Kada stignu, neko im kaže: "Jednog dana ćete ti i tvoji potomci posjedovati cijelu zemlju Senegala!" Starac se nasmije i kaže: "Veoma si duhovit! Moji potomci će posjedovati zemlju? Ja čak ni nemam potomke! Ja sam star čovjek i nemam djecu; moja žena ne može

---

⁴ U ovoj knjizi izvjestan broj ilustracija predstavljen je u senegalskom kontekstu, jer je bio namijenjen Volofima Senegala, zapadne Afrike, gde je prvobitno proizvedena ova radio serija.

da zatrudni - a vi mi kažete da će se moji potomci umnožiti i posjedovati Senegal? Da li ste pri sebi?"

Možda ova ilustracija izgleda malo apsurdno; bez obzira na to, ovakvu vrstu obećanja je Bog dao Abramom - čovjeku koji je bio star i bez djece, sa ženom koja nije mogla zatrudniti. Poslušajte sada šta je Bog obećao Abramom u poglavlju 13. On je rekao:

»Jer svu zemlju što je možeš vidjeti dat ću tebi i tvome potomstvu zauvijek. Potomstvo ću tvoje učiniti kao prah na zemlji. Ako tko mogne prebrojiti prah zemlje, i tvoje će potomstvo moći prebrojiti. Na noge! Prođi zemljom uzduž i poprijeko jer ću je tebi predati.« (Postanak 13:15-17)

Da li je Bog uradio ono što je obećao? Da li je od Abrama načinio veliki narod? Da li je dao Abramovim potomcima zemlju Palestinu? Svakako da jeste. U budućim lekcijama vidjećemo da je Abram postao otac hebrejskog naroda, kome je Bog dao zemlju koja se danas često naziva *Svetom zemljom*. Sljedeće, Sveto pismo kaže:

Abram tu podigne žrtvenik Jahvi koji mu se objavio. Odatle prijeđe u brdoviti kraj, na istok od Betela. Svoj šator postavi između Betela na zapadu i Aja na istoku. Ondje podigne žrtvenik Jahvi i zazva ime Jahvino.

(Postanak 12:7-8)

Šta je Abram prvo uradio po dolasku u novu zemlju koju mu je Bog obećao? Zaklao je životinju i spalio je na oltaru koji je izgradio, prinio je žrtvu za grijeh između neba i zemlje, između Boga i čovjeka. Kao što su Abel, Šet, Henok i Noa uradili, na isti način je i Abram prinio životinjske žrtve Bogu. Zašto je Abram uradio ovo? Uradio je to zato što Bog nije poništio svoj zakon koji kaže: **Bez prolijevanja krvi nema oprostjenja.** (Hebrejima 9:22) Abram, kao i svo Adamovo potomstvo, bio je grešnik. Jedini razlog, zbog koga je Bog mogao preći preko Abramovih grijeha, bio je taj zato što je vjerovao Bogu i donio mu krv žrtve, koja simbolizuje svetog Otkupitelja koji je trebao doći na svijet da pati i umre umjesto grešnika.

Naše vrijeme je skoro isteklo. Ono što smo naučili danas je veoma važno i ne smije se zaboraviti. Da li sada razumijete zašto je Bog pozvao Abrama da okrene leđa očevom domu i preseli se u drugu zemlju? Da, Bog je namjeravao

da od Abrama napravi novi narod, koji bi bio vrata blagoslova za sve narode na zemlji. Ono što je Bog planirao uraditi sa Abramom je bio dio predivnog plana koji je najavio u rajskom vrtu na dan kada su naši preci Adam i Eva zgriješili. Da li se sjećate kako je Bog obećao Jednog koji će doći na svijet da izbavi Adamovu djecu od Sotonine moći? Dvije hiljade godina kasnije, u Abramovo vrijeme, Bog nije zaboravio Njegovo obećanje.

I tako smo danas videli kako je Bog, u svojoj vjernosti, pozvao Abrama kako bi mogao postati otac naroda preko koga bi obećani Spasitelj došao na svijet. Zato je Bog obećao Abramom govoreći:

Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličati, i sam ćeš biti blagoslov. Blagoslivljat ću one koji te blagoslivljali budu, koji te budu kleli, njih ću proklinjati; sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati. (Postanak 12:2-3)

Da li ste shvatili današnju lekciju? Dozvolite nam da postavimo nekoliko pitanja koja rezimiraju ono što smo danas proučavali.

Prvo: Zašto je Bog pozvao Abrama da napusti njegov dom i ode u drugu zemlju? Zato što je planirao da od Abrama napravi novi narod. Drugo: Zašto je Bog želio od Abrama napraviti novi narod? Zato što bi kroz ovaj narod obezbijedio svijetu proroke, Sveto pismo, i na kraju, samog Otkupitelja. I tako vidimo da kada je Bog pozvao Abrama, nastavio je napredovati sa svojim planom da blagoslovi tebe i mene, naše porodice, zajednice, i svaki narod, pleme, ljude i jezik.

Prijatelji, ovdje se danas moramo zaustaviti. U našoj sljedećoj lekciji, ako Bog da, naučićemo zašto je Abram bio nazvan *Božijim prijateljem...* Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o Božijem obećanju Abramom:

Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličati, i sam ćeš biti blagoslov... Sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati. (Postanak 12:2-3)

Program 19
Abraham Božiji prijatelj

Postanak 13-15

Da li ste spremni da otkrijete još neke moćne istine iz života proroka Abrahama? Prošli put smo naučili da na početku njegovo ime nije bilo Abraham, već *Abram*. Takođe smo naučili da je bio rođen u zemlji Kaldeja, koja se danas zove Irak. Ljudi te zemlje su se klanjali idolima. Ali usred svog tog idolopoklonstva, jednog dana se Bog ukazao pred Abramom i rekao mu da napusti očevu kuću i da se preseli u zemlju koju bi mu Gospod Bog pokazao.

Da li se sjećate zašto je Bog naredio Abramom da se preseli u drugu zemlju? Zato što je planirao od njega načiniti novi narod od kojeg bi došli Božiji proroci, Sveto pismo, i konačno, sam Spasitelj svijeta. I tako smo otkrili da, kada je Bog pozvao Abrama, On je nastavio napredovati sa Njegovim planom da na svijet donese obećanog Otkupitelja. Zbog toga je Bog rekao Abramom:

Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličati, i sam ćeš biti blagoslov... sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati.

(Postanak 12:2-3)

Tako smo vidjeli da je Abram poslušao Boga i napustio svoj grad, ni sam ne znajući kuda će ga Bog odvesti. Kada je Abram napustio očev dom, imao je sedamdeset i pet godina. Abram je poveo sa sobom Saraju, svoju ženu, i Lota, sina svoga starijeg brata, zajedno sa svojim stadima ovaca i koza, stadima stoke, i mnogim slugama. Oni su krenuli u pravcu Kanaan. Kanaan je zemlja koja je danas poznata kao Palestina ili Izrael.

Kada je Abram stigao u Kanaan, Gospod se opet ukazao pred njim i rekao mu: **„Tvome ću potomstvu dati ovu zemlju.“** (Postanak 12:7) Ovako je Bog, koji je obećao da će Abrama učiniti ocem novog naroda, takođe obećao da će mu dati novu zemlju u kojoj će njegovo potomstvo moći živjeti. Nevjerovatno! Abram i njegova žena su bili stari i nisu imali djecu. Kako bi onda mogli da imaju potomke koji će ispuniti zemlju? Uskoro ćemo vidjeti Božiji odgovor na ovo.

Nastavimo sada sa Abramovom pričom. Učimo u Tori, u knjizi Postanka, poglavlje 13. U ovom poglavlju vidjećemo šta se desilo između Abrama i njegovog nećaka Lota. Sveto pismo kaže:

Abram je bio veoma bogat stokom, srebrom i zlatom. Od postaje do postaje iz Negeba išao je do Betela, do mjesta na kojem je bio postavio šator, između Betela i Aja, gdje je prije podigao žrtvenik. Tu je Abram zazivao ime Jahvino.

I Lot, koji išao s Abramom, imaše ovaca, goveda i šatora, tako da ih kraj ne bi izdržavao kad bi zajedno ostali. Njihovo je blago bilo veliko, te zajedno nisu mogli boraviti. Svađa je nastajala između pastira stoke Abramove i pastira stoke Lotove. Tada su zemlju nastavali Kanaanci i Perizani. Zato Abram reče Lotu: »Neka ne bude svađe između mene i tebe, između pastira mojih i tvojih – ta mi smo braća! Nije li sva zemlja pred tobom? Odvoji se od mene! Kreneš li ti nalijevo, ja ću nadesno; ako ćeš ti nadesno, ja ću nalijevo.«

Lot podiže oči i vidje kako je dobro posvuda natapana sva Jordanska dolina, kao kakav vrt Jahvin, kao zemlja egipatska prema Soaru. – Bilo je to prije nego što je Jahve uništio Sodomu i Gomoru. Lot izabere za se svu Jordansku dolinu i ode na istok. Tako se odijele jedan od drugoga. Abram ostade u kanaanskoj zemlji, dok je Lot živio po mjestima u dolini i razapeo svoje šatore do Sodome. A žitelji Sodome bijahu veoma opaki, sami grešnici protiv Jahve. (Postanak 13:2-13)

Šta vi mislite o Lotovom izboru? Lot je izabrao plodna polja, a strica Abrama ostavio sa suhim. Ali dio koji je Lot izabrao je bio u predjelu Sodome, grada ispunjenog zlobom.

Lot je izabrao svoju volju, dok je Abram izabrao Božiju volju. Za dvije lekcije, ako Gospod da, vidjećemo šta se desilo Lotu, koji je slijedio svoje strasti. Lot je na kraju izgubio sve: bogatstvo, ženu, porodicu, sreću i duhovni ugled. Što se tiče Abrama, koji je sve ostavio u rukama Gospoda Boga, on je bio veoma blagosloven.

Kako možemo iskoristiti priču o Lotu i Abram? Možda tako što ćemo postaviti sebi jednostavno pitanje. Kome sam od ove dvojice najbliži? Lotu ili Abram? Žudim li za stvarima svijeta, kao Lot? Ili stvarima vječnosti, kao Abram? Kao i ova dva čovjeka, svako od nas mora izabrati između naše volje i Božije volje. Onaj ko je mudar će izabrati Božiju volju. Sveto pismo kaže:

Ta što koristi čovjeku steći sav svijet, a životu svojemu nauditi? (Marko 8:36) Ne ljubite svijeta ni što je u svijetu... Svijet prolazi i požuda njegova, a tko čini volju Božju, ostaje dovijeka. (1. Ivanova 2:15,17)

Šta je to što želite više od bilo čega drugog? Zemaljske stvari koje su prolazne ili stvari Božije koje će trajati uvijek i zauvijek?

Nastavimo sada sa Abramovom pričom:

Jahve reče Abram, pošto se Lot od njega rastao: »Oči svoje podigni i s mjesta na kojem si pogledaj prema sjeveru, jugu, istoku i zapadu; jer svu zemlju što je možeš vidjeti dat ću tebi i tvome potomstvu zauvijek. Potomstvo ću tvoje učiniti kao prah na zemlji. Ako tko mogne prebrojiti prah zemlje, i tvoje će potomstvo moći prebrojiti. Na noge! Prođi zemljom uzduž i poprijeko jer ću je tebi predati.«
Abram digne šatore i dođe pa se naseli kod hrasta Mamre, što je u Hebronu. Ondje podigne žrtvenik Jahvi.
(Postanak 13:14-18)

Poslije tih događaja Jahve uputi Abram riječ u ukazanju: »Ne boj se, Abrame, ja sam ti zaštita; a nagrada tvoja bit će vrlo velika!« Abram odgovori: »Gospodine moj, Jahve, čemu mi tvoji darovi kad ostajem bez poroda; kad je mojoj kući nasljednik Eliezer Damašćanin? Kako mi nisi dao potomstva« – nastavi Abram – »jedan će, eto, od mojih ukućana postati moj baštinik.« Ali mu Jahve opet uputi riječ: »Taj neće biti tvoj baštinik, nego će ti baštinik biti tvoj potomak.« Izvede ga van i reče: »Pogledaj na nebo i zvijezde prebroj ako ih možeš prebrojiti.« A onda doda: »Toliko će biti tvoje potomstvo.« Abram povjerova Jahvi, i on mu to uračuna u pravednost. (Postanak 15:1-6)

Pomislite samo koliko je bilo teško Abram povjerovati ovom obećanju. On i njegova žena su bili stari i nisu imali djecu. Ipak, Bog je nastavio da daje Abram obećanja u vezi sa velikim narodom koji će proisteći od njega. Kako bi ovo moglo biti? Kako bi Abram mogao postati otac velikog naroda? Postoji samo jedan odgovor: Istiniti Bog je Onaj koji može uraditi sve. Bog je velik! Ništa nije nemoguće za Njega. Ono što obeća, to i ispuni.

Šta je sa Abramom? Da li je vjerovao Gospodu koji je obećao nešto što se činilo nemogućim? Poslušajmo opet Sveto pismo. Kaže: **Abram povjerova Jahvi, i**

on mu to uračuna u pravednost. Kakvu predivnu stvar je Bog obećao Abram, nešto što se, ljudski govoreći, nije moglo desiti. I kako je Abram odgovorio? On je vjerovao onome što mu je Bog obećao. A šta je Bog uradio? Bog je ocijenio Abrama kao pravednoga, zbog njegove vjere u Gospoda i Njegov plan.

Ova istina bi trebalo da oduševi srca onih koji žele da ih Bog ocijeni kao pravedne. Zašto je Bog proglasio Abrama pravednim? Da li je Abram sam po sebi bio savršena sveta i pravedna osoba? Ne. U našoj sljedećoj lekciji vidjećemo da je Abram imao grešnu prirodu, kao i svaki potomak Adama, kao i ti i ja. Bog je računao Abrama kao pravednika, zato što je Abram vjerovao onome što je Bog rekao. **Abram povjerova Jahvi, i on mu to uračuna u pravednost.** (Postanak 15:6)

Šta znači vjerovati Bogu? Kao što znamo, spisi proroka su bili napisani na hebrejskom jeziku. Na hebrejskom, riječ za *vjerovati* je *aman*, odakle dobijamo našu riječ *amen*. Kada kažete: "Amen", vi jednostavno kažete: "Da, istina je", ili: "Da, slažem se." Ovo znači vjerovati. Kada je Bog dao obećanje Abram, odgovor Abramovog srca bio je: "Amen. Da. Istina je. Vjerujem tvojim riječima." Na osnovu tog jednostavnog "Amen" na riječ Gospodnju, Bog je proglasio Abrama pravednim.

A vi? Da li biste željeli da vas Bog ocijeni pravednim, kao što je Abrama ocijenio pravednim? Onda morate vjerovati Gospodu Bogu kao što mu je Abram vjerovao. Morate vjerovati onome što Bog kaže, čak iako to nije lako. Morate prihvatiti istinitu riječ Božiju, čak iako joj vaša rodbina ili prijatelji ne vjeruju. Bog želi da vas obuče u svoju pravednost i da vam da pravo živjeti u Njegovom svetom prisustvu zauvijek, ali zato morate vjerovati Njemu i Njegovom putu spasenja. Sveto pismo kaže:

Naime, bez vjere je nemoguće ugoditi Bogu... (Hebrejima 11:6) ***Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko hvastao.*** (Efežanima 2:8-9)

Što ćemo dakle reći? Što je Abraham, otac naš, našao po tijelu? Doista, ako je Abraham po djelima opravdan, ima se čime dičiti – ali ne pred Bogom. Ta što veli Pismo? Povjerova Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost. (Rimljanima 4:1-3)

Zbog toga što je Abram vjerovao onome što je Bog rekao, Gospod je Abram u pripisao dar savršene pravednosti. I najdivnija stvar u svemu ovome je što Sveto pismo dalje kaže:

Ali nije samo za nj napisano: *Uračuna mu se, nego i za nas kojima se ima uračunati, nama što vjerujemo u Onoga koji od mrtvih uskrisi Isusa, Gospodina našega, koji je predan za opacine naše i uskrišen radi našeg opravdanja.* (Rimljanima 4:23-25)

Njega koji ne okusi grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu. (2. Korinćanima 5:21)

A vi? Da li vi stvarno vjerujete Bogu? Ne pitamo vas da li vjerujete da Bog postoji ili da li vjerujete da je Bog jedan. Sveto pismo kaže o takvoj vrsti vjere, govoreći: **Ti vjeruješ da je jedan Bog? Dobro činiš! I đavli vjeruju, i dršću.** (Jakovljeva 2:19) Sam Sotona zna da postoji samo jedan Bog. Vjerovanjeda postoji samo jedan Bog, neće učiniti da vam Bog oprostí vaše grijehé i proglaši vas pravednima. Ono što Bog želi je da vi vjerujete Njegovoj riječi i potčinite joj se. Bog želi govoriti sa vama kroz spise proroka. On želi da vi znate i vjerujete dobrim vijestima spasenja koje pokazuju kako možete zauvijek postati pravedni pred Svetim Bogom.

Dragi prijatelju, da li vas je Bog obukao Njegovom pravednošću? Ili samo nosite odjeću religije? Da li slušate pouzadne riječi Boga ili nepouzidane riječi čovjeka? Da li znate šta Sveto pismo izjavljuje o putu pravednosti koji je uspostavio Bog? Da li vjerujete?

Što se tiče Abrama, on je vjerovao Božijoj riječi, čak iako je to značilo opraštanje od njegove rodbine i religije njegovog oca. I upravo zato je nazvan *Božijim prijateljem*. To je ono što nam govori Sveto pismo. ***Povjerova Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost pa prijatelj Božji posta.*** (Jakovljeva 2:23) A vi? Da li ste vi prijatelj Božiji?

Ovdje se moramo zaustaviti danas. Zahvaljujemo vam što se slušali i pozivamo vas da nam se priključite sljedeći put za priču o *Abramu i Jišmaelu*.

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o ovom moćnom sithu iz Njegove riječi:

Povjerova Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost pa prijatelj Božji posta. (Jakovljeva 2:23)

Program 20
Abraham i Jišmael

Postanak 16, 17

Prije dvije lekcije, u našem istraživanju Svetog pisma, počeli smo proučavati priču proroka Abrahama. Na početku je njegovo ime bilo Abram. Ali u našem današnjem programu otkrićemo zašto je Bog promijenio njegovo ime u Abraham. Prvi dio današnje lekcije je tužna priča koja otkriva nešto što je Abram uradio, što nije bilo ugodno Bogu. Neki ljudi misle da Božiji proroci nikada nisu zgriješili, ali Sveto pismo izjavljuje:

Ne, nema razlike! Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja. (Rimljanima 3:22-23) **Reknemo li da nismo zgriješili, pravimo ga lašcem i riječi njegove nema u nama.** (1. Ivanova 1:10)

Već smo vidjeli kako se Adamov grijeh raširio na sve ljude - mlade i stare, muškarce i žene, pogane i proroke. Samo jedna osoba nije bila uprljana Adamovim grijehom. Taj Jedan je Sveti Otkupitelj koga je Bog poslao na zemlju da plati kaznu za grijeh umjesto nas. On nije bio uprljan grijehom zato što je došao odozgo, iz svetog prisustva Boga. Došao je u ljudsku porodicu ali nije iz nje potekao.

U naše posljednje dvije lekcije vidjeli smo kako je Bog obećao da će Abrama učiniti ocem novog naroda, iz kog bi došao Otkupitelj. I Abram i njegova žena su bili stari i nisu imali djecu, ali to nije navelo Abrama da posumnja u riječ Božiju. Danas ipak, vidjećemo kako je deset godina nakon što je Bog obećao Abramom dati potomke, on pokušao pomoći Bogu u ispunjenju Njegovog obećanja, i vidjećemo kako je ono što je Abram uradio, u svom nestrpljenju, napravilo mnogo problema.

Nastavimo sada kroz Toru, kako bismo vidjeli kako su Abram i Saraja uredili stvari u nastojanju da rode sina koga je Bog obećao. U 16. poglavlju knjige Postanka, čitamo:

Abramova žena Saraja nije mu rađala djece. A imaše ona sluškinju Egipćanku – zvala se Hagara. I reče Saraja Abramom: »Vidiš, Jahve me učinio nerotkinjom. Hajde k mojoj sluškinji, možda ću imati djece.« Abram poslušao riječ Sarajinu.

Tako, pošto je Abram proboravio deset godina u zemlji kanaanskoj,

njegova žena Saraja uzme Hagaru, Egipćanku, sluškinju svoju, pa je dade svome mužu Abram u za ženu. Uđe on k Hagari te ona začne. A kad je vidjela da je začela, s prezirom je gledala na svoju gospodaricu. Tada reče Saraja Abram u: »Nepravda što se meni nanosi tvoja je krivnja! Prepustila sam svoju sluškinju tvome zagrljaju, ali otkako opazi da je zanjela, s prezirom na me gleda. Jahve sudio i meni i tebi!« Nato Abram odvraća Saraji: »Tvoja je sluškinja u tvojoj ruci: kako ti se čini da je dobro, tako prema njoj postupi!« Saraja postupi prema njoj tako loše da ona od nje pobježe. (Postanak 16:1-6)

I tako vidimo kako je Abramov grijeh stvorio ozlojeđenost i sukob u njegovom domaćinstvu. Saraja je bila ljubomorna jer je Hagara bila trudna. Hagara je pobjegla u strahu od Sarajinog maltretiranja.

Sljedeće, Sveto pismo kaže:

Anđeo Jahvin nađe je kod izvora u pustinji – uz vrelo što je na putu prema Šuru – pa je zapita: »Hagar, sluškinjo Sarajina, odakle dolaziš i kamo ideš?« »Bježim, evo, od svoje gospodarice Saraje«, odgovori ona. Nato joj anđeo Jahvin reče: »Vrati se svojoj gospodarici i pokori joj se!« Još joj reče anđeo Jahvin: »Tvoje ću potomstvo silno umnožiti; od mnoštva se neće moći ni prebrojiti.« Dalje joj je anđeo Jahvin rekao: »Gle, zanjela si i rodit ćeš sina. Nadjeni mu ime Jišmael, jer Jahve ću jad tvoj. On će biti kao divlje magare: ruka će se njegova dizati na svakoga i svačija ruka na njega; i pred licem sve mu braće on će stan sebi podići.« (Postanak 16:7-12)

Gospod je toga dana na brižan i poseban način pokazao svoju ljubav i brigu za Hagaru. I tako Hagara **Jahvu koji joj govoraše nazva: »Ti si El Roi – svevid Bog, jer« – reče ona – »vidjeh Boga i nakon viđenja – još živim!«** (Postanak 16:13) Onda se Hagara vratila svojoj gospodarici Saraji, kao što joj je anđeo Gospodnji i zapovijedio.

Rodi Hagara Abram u sina, a Abram sinu što mu ga rodi Hagara nadjene ime Jišmael. Abram u je bilo osamdeset i šest godina kad mu je Hagara rodila Jišmaela. (Postanak 16:15-16)

Tako je bio rođen Jišmael, koji je postao otac arapske rase. Kao što ćemo vidjeti, Bog se brinuo za Jišmaela i imao je plan za njega, ali Jišmael nije bio sin

koga je Bog obećao Abram. Divan Božiji plan, da od Abrama napravi novi narod, nije se promijenio. Bog nije u žurbi kao što je bio Abram. Bog uvijek uradi ono što obeća, čak iako nam se čini da je spor u tome.

Nakon Jišmaelovog rođenja, Bog je trinaest godina šutio, ne govoreći ništa Abram. Ali jednog dana mu se opet obratio. Pročitajmo u poglavlju 17 i poslušajmo najavu koju je Bog dao Abram nakon tih dugih godina tišine. Sveto pismo kaže:

Kad je Abram bilo devedeset i devet godina, ukaza mu se Jahve pa mu reče: »Ja sam El Šadaj – Bog svesilni. Mojim hodi putem i neporočan budi. A savez svoj ja sklapam s tobom i silno ću te razmnožiti.« Abram pade ničice dok mu Bog govoraše dalje: »A ovo je savez moj s tobom: postat ćeš ocem mnogim narodima; i nećeš se više zvati Abram – već Abraham će ti ime biti, jer naroda mnogih ocem ja te postavljam. Silno ću te rodnim učiniti; narode ću iz tebe izvesti; i kraljevi će od tebe izaći. Savez svoj sklapam između sebe i tebe i tvoga potomstva poslije tebe – savez svoj za vjekove: ja ću biti Bogom tvojim i tvoga potomstva poslije tebe. Tebi i tvome potomstvu poslije tebe dajem zemlju u kojoj boraviš kao pridošlica – svu zemlju kanaansku – u vjekovni posjed; a ja ću biti njihov Bog.«

Još reče Bog Abrahamu: »A ti savez čuvaj moj – ti i tvoje potomstvo poslije tebe u sve vijekove. A ovo je savez moj s tobom i tvojim potomstvom poslije tebe koji ćeš vršiti: svako muško među vama neka bude obrezano. Obrezujte se, i to neka bude znak saveza između mene i vas. Svako muško među vama, kroz vaša pokoljenja, kad mu se navrši osam dana, neka bude obrezano...

Još reče Bog Abrahamu: »Tvojjoj ženi Saraji nije više ime Saraja: Sara će joj ime biti. Nju ću ja blagosloviti i od nje ti dati sina; blagoslov ću na nju izliti te će se narodi od nje razviti; kraljevi će narodima od nje poteći.« Abraham pade ničice pa se nasmija i reče u sebi: »Onome komu je stotinu godina, zar se može roditi dijete? Zar će Sara u devedesetoj rod rađati!« Abraham reče Bogu: »Neka tvojom milošću Jišmael poživi!« A Bog reče: »Ipak će ti tvoja žena Sara roditi sina; nadjeni mu ime Izak. Savez svoj s njime ću sklopiti, savez vječni s njime i s njegovim potomstvom poslije njega.

I za Jišmaela uslišah te. Evo ga blagoslivljam: rodnim ću ga učiniti i silno ga razmnožiti; dvanaest će knezova od njega postati i u velik će narod izrasti. Ali ću držati svoj savez s Izakom, koga će ti roditi Sara dogodine u ovo doba.«

(Postanak 17:1-12, 15-21)

Ovo je zapis o tome kako je Abram poslušao savjet svoje žene, odlazeći u postelju sa Hagarom, njenom sluškinjom. Ono što je Abram uradio bilo je pogrešno. Jišmael, sin rođen Abramom i Hagari, nije bio dio Božijeg plana da stvori novi narod koji bi donio blagoslov svim ostalim narodima svijeta. Ali nevjernost ljudi ne može osujetiti vjernost Božiju.

I tako, kao što smo upravo pročitali, kada je Abramom bilo 99 godina, Bog se ponovo ukazao pred njim da potvrdi obećanje koje mu je dao tako davno. I onda je Gospod rekao: **“Ja sam El Šadaj – Bog svesilni... Postat ćeš ocem mnogim narodima; i nećeš se više zvati Abram – već Abraham će ti ime biti, jer naroda mnogih ocem ja te postavljam.”** U skladu sa Njegovim planom spasenja, Bog je promijenio Abramovo ime u *Abraham*, što znači *otac mnogih*. Bog je također promijenio Sarajino ime u Sara, što znači *princeza*.

Pomislite samo. Imamo stariji par koji nikada nije imao svoje dijete: Abrama i Saraju. I sada im Bog daje nova imena kako bi objavio ono što će se dogoditi. Veoma star, Abram je preimenovan u *Abraham, otac mnogih*, i njegova veoma stara žena Saraja je preimenovana u *Sara*, što znači *princeza*. Da, Bog je htio da Abrahamu i Sari da sina, a od tog sina, narod. Kroz taj narod bi nastali mnogi kraljevi i proroci, i konačno Spasitelj svijeta. Zaista, Gospod je velik i zauvijek vrijedan pohvale. Bog nije zaboravio šta je obećao Abrahamu mnogo ranije.

I šta je Abraham uradio nakon što mu je Bog potvrdio obećanje da će mu dati sina u njegovoj starosti? Sveto pismo kaže: **Abraham pade ničice pa se nasmija i reče u sebi: »Onome komu je stotinu godina, zar se može roditi dijete? Zar će Sara u devedesetoj rod rađati!«** (Postanak 17:17) Abraham se nasmijao! Ali nije se nasmijao zbog nevjerice, već zbog njegove radosti u Božijem obećanju.

Zbog toga Sveto pismo kaže:

U nadi protiv svake nade povjerova Abraham da postane ocem narodâ mnogih po onom što je rečeno: Toliko će biti tvoje potomstvo.

Nepokolebljivom vjerom promotri on tijelo svoje već obamrlo – bilo mu je blizu sto godina – i obamrlost krila Sarina. Ali pred Božjim obećanjem nije nevjeran dvoumio, nego se vjerom ojačao davši slavu Bogu, posve uvjeren da on može učiniti što je obećao. (Rimljanima 4:18-21)

Bez obzira na to, Abraham je želio znati šta će se desiti Jišmaelu, djetetu njegove sluškinje, Hagare. Bog je odgovorio:

I za Jišmaela uslišah te. Evo ga blagoslivljam: rodnim ću ga učiniti i silno ga razmnožiti; dvanaest će knezova od njega postati i u velik će narod izrasti. Ali ću držati svoj savez s Izakom, koga će ti roditi Sara dogodine u ovo doba... A Bog reče: Ipak će ti tvoja žena Sara roditi sina; nadjeni mu ime Izak. Savez svoj s njime ću sklopiti, savez vječni s njime i s njegovim potomstvom poslije njega.

(Postanak 17:20-21, 19)

Na ovaj način Bog je potvrdio svoju namjeru da kroz potomke Izaka svim ljudima obezbijedi proroke, Sveto pismo, i samog Spasitelja svijeta.

U sljedećoj lekciji, ako Bog da, naučićemo šta se desilo Lotu (Abrahamovom nećaku u Sodomi), i svjedočićemo *rođenju sina obećanja - Izaku*.¹

Zaista, Bog je vjeran. Sve što obeća On i ispuni. Ništa nije teško za Njega! Poslušajte ove prelijepo stihove iz Evandjelja²:

O dubino bogatstva, i mudrosti, i spoznanja Božjega! Kako li su nedokučivi sudovi i neistraživi putovi njegovi! Doista, *tko spozna misao Gospodnju, tko li mu bi savjetnikom? Ili: tko ga darom preteče da bi mu se uzvratiti moralo? Jer sve je od njega i po njemu i za njega! Njemu slava u vjekove! Amen.* (Rimljanima 11:33-36)

Hvala vam na slušanju.

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o ovoj moćnoj izjavi iz Svetog pisma:

Ako ne budemo vjerni, on vjeran ostaje. Ta ne može sebe zaniijekati! (2. Timoteju 2:13)

---

¹ Arapski: *Ishaq*

² Arapski: *Injil, dobre vijesti*. Iako se ovaj termin najčešće koristi za upućivanje na evanđeoske zapise, on se također koristi za upućivanje na cio Novi zavjet.

Program 21

Abraham: Propast Sodome i Izakovo rođenje

Postanak 18-21

U našem čitanju Tore vidjeli smo kako je Bog obećao Abrahamu učiniti ocem novog naroda koji bi postao prenosilac vječnog blagoslova za svijet. Ali do ovog trenutka u priči, Abraham i njegova žena Sara, koji su bili veoma stari, još uvijek nisu dobili sina od koga bi nastao ovaj novi narod.

Na početku današnjeg programa prvo ćemo čuti tri čovjeka koja su došla posjetiti Abrahama. Kao što ćete vidjeti, oni su bili nešto više od običnih ljudi. Dvoje od njih su bili anđeli, a treći je bio sam Gospod Bog. Svo troje su se pojavili u ljudskom obliku da izruče svoje poruke i izvrše svoje misije. Da, isti Gospod koji je hodao i govorio sa Adamom i Evom u vrtu, takođe je lično posjetio Abrahama, *Božijeg prijatelja*.

Čitamo iz knjige Postanka, poglavlje 18:

Jahve mu se ukaza kod hrasta Mamre dok je on sjedio na ulazu u šator za dnevne žege. Podigavši oči, opazi tri čovjeka gdje stoje nedaleko od njega. Čim ih spazi, potrča s ulaza šatora njima ususret. Pade ničice na zemlju pa reče: »Gospodine moj, ako sam stekao milost u tvojim očima, nemoj mimoići svoga sluga! Nek' se donese malo vode: operite noge i pod stablom otpočinite. Donijet ću kruha da se okrijepite prije nego pođete dalje. Ta k svome ste sluzi navratili.« Oni odgovore: »Dobro, učini kako si rekao!«

Poslije uzme masla, mlijeka i zgotovljeno tele pa stavi pred njih, a sam stajaše pred njima, pod stablom, dok su blagovali. »Gdje ti je žena Sara?« – zapitaju ga. »Eno je pod šatorom«, odgovori. Onda on reče: »Vratit ću se k tebi kad isteče vrijeme trudnoće; a tvoja žena Sara imat će sina.« Iza njega, na ulazu u šator, Sara je prislušivala. Abraham i Sara bijahu u odmakloj dobi, ostarjeli. U Sare bijaše prestalo što biva u žena. Zato se u sebi Sara smijala i govorila: »Pošto sam uvenula, sad da spoznam nasladu? A još mi je i gospodar star!« Onda Jahve upita Abrahama: »A zašto se Sara smijala i govorila: 'Kako ću rod roditi ja starica?' Zar je Jahvi išta nemoguće? Navratit ću se k tebi kad isteče vrijeme trudnoće: Sara će imati sina.«

Onda Jahve nastavi: »Velika je vika na Sodomu i Gomoru da je njihov grijeh pretežak. Idem dolje da vidim rade li zaista kako veli tužba što je do mene stigla. Želim razvidjeti.«

Odande ljudi krenu prema Sodomu, dok je Abraham još stajao pred

Jahvom. Nato se Abraham primače bliže i reče: »Hoćeš li iskorijeniti i nevinoga s krivim? Možda ima pedeset nevinih u gradu. Zar ćeš uništiti mjesto radije nego ga poštedjeti zbog pedeset nevinih koji budu ondje? Daleko to bilo od tebe da ubijaš nevinoga kao i krivoga, tako da i nevini i krivi prođu jednako! Daleko bilo od tebe! Zar da ni Sudac svega svijeta ne radi pravo?« »Ako nađem u gradu Sodomi pedeset nevinih«, odvrati Jahve, »zbog njih ću poštedjeti cijelo mjesto.«

»Ja se, evo, usuđujem govoriti Gospodinu«, opet progovori Abraham. – »Ja, prah i pepeo! Da slučajno bude nevinih pet manje od pedeset, bi li uništio sav grad zbog tih pet?« »Neću ga uništiti ako ih ondje nađem četrdeset i pet«, odgovori. »Ako ih se ondje možda nađe samo četrdeset?« – opet će Abraham. »Neću to učiniti zbog četrdesetorice«, odgovori.

»Neka se Gospodin ne ljuti ako nastavim. Ako ih se ondje nađe možda samo trideset?« – opet će on. »Neću to učiniti«, odgovori, »ako ih ondje nađem samo trideset.« »Evo se opet usuđujem govoriti Gospodinu«, nastavi dalje. »Ako ih se slučajno ondje nađe samo dvadeset?« »Neću ga uništiti«, odgovori, »zbog dvadesetorice.« »Neka se Gospodin ne ljuti«, on će opet, »ako rečem još samo jednom: Ako ih je slučajno ondje samo deset?« »Neću ga uništiti zbog njih deset«, odgovori.

Kad je Jahve završio razgovor s Abrahamom, ode, a Abraham se vrati u svoje mjesto.

(Postanak 18:1-6, 8-14, 20-33)

Ona dva anđela stignu navečer u Sodomu dok je Lot sjedio na vratima Sodome. Kad ih Lot ugleda, ustade i pođe im ususret. Nakloni se licem do zemlje, a onda im reče: »Molim, gospodo, svrnite u kuću svoga sluge da noć provedete i noge operete; a onda možete na put rano.« A oni rekoše: »Ne, noć ćemo provesti na trgu.« Ali ih on uporno navraćao, i oni se uvratiše k njemu i uđoše u njegovu kuću. On ih ugosti, ispeče pogaču te blagovaše. Još ne bijahu legli na počinak, kad građani Sodome, mladi i stari, sav narod do posljednjeg čovjeka, opkole kuću. Zovnu Lota pa mu reknu: »Gdje su ljudi što su noćas došli k tebi? Izvedi nam ih da ih se namilujemo!« (Postanak 19:1-5)

Ovi ljudi iz Sodome bili su homoseksualci.

Lot iziđe k njima na ulaz, a za sobom zatvori vrata. »Braćo moja«, reče on, »molim vas, ne činite toga zla! Imam, evo, dvije kćeri s kojima još čovjek nije imao dodira: njih ću vam izvesti pa činite s njima što želite; samo ovim

ljudima nemojte ništa učiniti jer su došli pod sjenu moga krova.« »Odstupi odatle!« – rekoše. – »Došao kao dotepenac, a za suca se već postavlja. Sad ćemo mi s tobom gore nego s njima.« I nasrnuše na jadnika Lota i navališe na vrata da ih razbiju. Ali ona dvojica pruže ruke van, povukoše Lota k sebi u kuću i zatvore vrata; a ljude pred vratima, mlade i stare, zablješte tako da nisu mogli naći vrata.

Onda ona dvojica upitaju Lota: »Koga još ovdje imaš? Zetove, sinove i kćeri, sve koje imaš u gradu iz mjesta izvedi! Jer mi ćemo zatrti ovo mjesto: vika je na njih pred Jahvom postala tolika te nas Jahve posla da ga uništimo.« Iziđe Lot da to kaže svojim budućim zetovima koji namjeravahu uzeti njegove kćeri te reče: »Na noge! Odlazite iz ovog mjesta jer će Jahve uništiti grad!« Ali je u očima svojih budućih zetova ispao kao da zbija šalu.

Kako zora puče, anđeli navale na Lota govoreći: »Na noge! Uzmi svoju ženu i svoje dvije kćeri koje su ovdje da ne budeš zatrt kaznom grada!« Ali on oklijevaše. Zato ga oni uzeše za ruku, a tako i njegovu ženu i njegove dvije kćeri i – po smilovanju Jahvinu nad njim – odvedoše ih i ostaviše izvan grada. Kad ih izvedoše u polje, jedan progovori: »Bježi da život spasiš! Ne obaziri se niti se igdje u ravnici zaustavljaj! Bježi u brdo da ne budeš zatrt!«

(Postanak 18:6-17)

Jahve zapljušti s neba na Sodomu i Gomoru sumpornim ognjem i uništi one gradove i svu onu ravnicu, sve žitelje gradske i sve raslinstvo na zemlji. A Lotova se žena obazre i pretvori se u stup soli.

Sutradan u rano jutro Abraham se požuri na mjesto gdje je stajao pred Jahvom, upravi pogled prema Sodomu i Gomori i svoj ravnici u daljini: i vidje kako se diže dim nad zemljom kao dim kakve klačine.

Tako se Bog, dok je zatirao gradove u ravnici u kojima je Lot boravio, sjetio Abrahama i uklonio Lota ispred propasti.

(Postanak 18:24-29)

To je svečana priča o tome kako je Bog sudio ljudima Sodome i Gomore sumporom i vatrom s neba. Ruševine Sodome danas leže ispod Mrtvog (Slanog) mora u Palestini (Izraelu). Težiti grijehu nikada nije mudar izbor. Bog je ozbiljan kada osuđuje grijehe.

U vremenu koje nam je preostalo danas, želimo naučiti o nekim događajima povezanim sa rođenjem sina, koga je Bog dao Abrahamu i Sari u njihovoj starosti, kao što je i obećao da će uraditi.

Jahve se sjeti Sare kako je rekao i učini joj kako je obećao: Sara začne i rodi Abrahamu sina u njegovoj starosti – u vrijeme koje je Bog označio. Abraham nadjene ime Izak svome sinu što mu ga Sara rodi. I poslije osam dana obreza Abraham svoga sina Izaka, kako mu je Bog naredio. Abrahamu bijaše stotinu godina kad mu se rodio sin Izak.

Sara reče: »Dade mi Bog da se nasmijem, i tko god to čuje nasmijat će mi se.« Još doda: »Tko bi ikad rekao Abrahamu: djecu će ti Sara dobiti? Ipak sina mu rodih u starosti.«

Dijete je raslo i bilo od sise odbijeno. A u dan u koji Izak bijaše od sise odbijen Abraham priredi veliku gozbu.

Jednom opazi Sara gdje se sin koga je Egipćanka Hagara Abrahamu rodila igra s njezinim sinom Izakom, pa reče Abrahamu: »Otjeraj tu sluškinju i njezina sina, jer sin sluškinje ne smije biti baštinik s mojim sinom – s Izakom!«

To je Abrahamu bilo nemilo, jer je i Jišmael bio njegov sin. Ali Bog reče Abrahamu: »Nemoj se uznemirivati zbog dječaka i zbog svoje sluškinje; sve što ti kaže Sara poslušaj, jer će Izakovo potomstvo tebi ovjekovječiti ime. I od sina tvoje sluškinje podići ću velik narod, jer je tvoj potomak.«

Rano ujutro Abraham uze kruha i mješinicu vode pa dade Hagari; stavi to na njezina ramena, zajedno s dječakom, te je otpusti. Vrludala je amo-tamo po pustinji Beer Šebe.

(Postanak 21:1-14)

Jišmaelov odlazak je bio bolan za Abrahama, ali tako je moralo biti, pošto mu je Bog otkrio za novi narod sledeće: **“... sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati.”** (Postanak 12:3) Mesija je trebao da dođe iz Izakove porodične linije, a ne Jišmaelove. Jišmael, koji je imao oko 15 godina kada se Izak odvikao od dojenja, ismijavao je svog (polu) brata i nije znao cijeniti Božiji plan da od Izaka napravi veliki narod koji bi postao prenosilac blagoslova za sve narode svijeta. On nije imao pojma da će upravo iz tog novog naroda doći proroci, Sveto pismo i obećani Spasitelj.

Šta se dakle desilo Jišmaelu? Hagara i Jišmael su bili protjerani, ali Gospod je i prema njima bio dobar. Sveto pismo kaže:

Bog je bio s dječakom te je rastao i odrastao. Živio je u pustinji te postao vješt u strijeljanju iz lûka. Dom mu bijaše u pustinji Paranu; a njegova mu majka dobavi ženu iz zemlje egipatske. (Postanak 21:20-21)

Jišmael je postao otac moćne arapske rase, koju je Bog blagoslovio na mnogo načina. Ali Gospod je otkrio Abrahamu da će biti napetog rivalstva između Jišmaelovog i Izakovog potomstva, što je istina i do dana današnjeg. Dobra vijest je da Bog voli sve ljude u svakom narodu - a to uključuje i vas i vašu porodicu. On poziva sve da se pokaju i okrenu vjeri, i da uživaju u bliskom odnosu sa Njim uvijek i zauvijek, baš kao i Abraham, *Božiji prijatelj*.

Prijatelji, vrijeme nam je isteklo. Ali, vidjeli smo još jednom, kako vjeran i sveti Abrahamov Bog ispunjava svoja obećanja, i za spasenje i za sud. Zbog toga je spasio Abrahamovog nećaka Lota prije nego što je sručio kišu vatre na ljude Sodome i Gomore zbog njihovog grijeha - kao što je i rekao da će uraditi. I zbog toga je dao Abrahamu i Sari sina u njihovoj starosti - baš kao što je i obećao dvadeset pet godina ranije.

Hvala vam na pažnji. Pozivamo vas da nam se pridružite sljedeći put kada ćemo pogledati najbolniji i najpoznatiji događaj u životu proroka Abrahama. To je priča o *Abrahamovoj Velikoj Žrtvi*, događaj koji mnogi slave, bez shvatanja o tome šta on znači.

Završavamo sa ovim upozorenjem od Boga da učimo iz priča o Abrahamu, Lotu, i Sodomi i Gomori:

Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama... (1. Korinćanima 10:11)

Abrahamova žrtva

Postanak 22

U našim proučavanjima Tore, istražili smo mnoge predivne i poučne priče o Božijem proroku Abrahamu. Danas smo stigli do najpoznatijeg događaja iz Abrahamovog života: istinite priče o prazniku koji se slavi godišnje u cijelom muslimanskom svijetu: : *Eid al-Adha* ili *Tabaski*¹, *Praznik Žrtvovanja*, tj. Kurban Bajram.

U našoj posljednjoj lekciji smo naučili kako je Bog dao Abrahamu i Sari dijete u njihovoj starosti, ispunjavajući time ono što je obećao mnogo ranije. Ime njihovog sina je bilo Izak. Bog je obećao Abrahamu da će preko Izaka stvoriti novi narod koji bi blagoslovio sve druge narode na zemlji. Takođe smo naučili kako su Jišmael i njegova majka, Hagara, napustili Abrahamov dom i preselili se u Egipat. I tako, tamo gdje današnja priča počinje, samo je Izak, koji je rođen prema Božijem obećanju, ostao kod kuće.

Jednog dana, Bog je rekao Abrahamu da uradi zapanjujuću i tešku stvar. U Tori, knjizi Postanka, poglavlju 22, Sveto pismo kaže:

Poslije tih događaja Bog stavi Abrahama na kušnju. Zovnu ga: »Abrahame!« On odgovori: »Evo me!« Bog nastavi: »Uzmi svoga sina, jedinca svoga Izaka koga ljubiš, i pođi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu na brdu koje ću ti pokazati.« (Postanak 22:1-2)

Šta?! Šta je Bog tražio od Abrahama? Zapovijedio mu je da uzme svog voljenog sina i odvede ga na daleku planinu i prinese ga kao žrtvu paljenicu! Kako je ovo moglo biti? Abraham je čekao dvadeset i pet dugih godina da dobije sina koga mu je Bog obećao, a sada mu je Bog govorio da ga ubije kao žrtvu! Kako je Abraham odgovorio Bogu? Da li se raspravljao zato što je to bilo teško prihvatiti? Sveto pismo kaže:

Ujutro Abraham podrani, osamari magarca, sa sobom povede dvojicu svojih slugu i svog sina Izaka, pošto je prije nacijepao drva za žrtvu paljenicu, i uputi se na mjesto koje mu je Bog označio. (Postanak 22:3)

Abraham i njegov sin i dva momka su tri dana hodali i hodali, krećući se prema planini gdje je Bog rekao Abrahamu da ide. Abrahamovo srce je bilo na ivici da se slomi dok se približavao tom strašnom mjestu gdje će ubiti svog voljenog sina i spaliti ga. Naravno, mi koji danas čitamo priču znamo da je Bog samo testirao Abrahamovu vjeru, ali on to nije znao. Ono što je Bog tražio od njega je bilo strašno i bolno iskušenje.

Treći dan Abraham podigne oči i opazi mjesto izdaleka. Abraham onda reče slugama: »Vi ostanite ovdje uz magarca, a ja i dječak odosmo gore da se poklonimo, pa ćemo se vratiti k vama.« Abraham uzme drva za žrtvu paljenicu, stavi ih na sina Izaka, a u svoju ruku uzme kremen i nož. Tako pođu obojica zajedno. Onda Izak reče svome ocu

---

¹ Tabasaki: poznati izraz u Zapadnoj Africi; Glagol: žrtvovati ovcu na dan gozbe; Imenica: Muslimanski festival *Eid al-Adha* čast Abrahamove žrtve (Kuran 37:100-107)

Abrahamu: »Oče!« »Evo me, sine!« – javi se on. »Evo kременa i drva«, opet će sin, »ali gdje je janje za žrtvu paljenicu?« »Bog će već providjeti janje za žrtvu paljenicu, sine moj!« – odgovori Abraham. I nastave put. Stignu na mjesto o kojemu je Bog govorio. Ondje Abraham podigne žrtvenik, naslaže drva, sveže svog sina Izaka i položi ga po drvima na žrtvenik. Pruži sad Abraham ruku i uzme nož da zakolje svog sina. Uto ga zovne s neba anđeo Jahvin i poviče: »Abrahame! Abrahame!« »Evo me!« – odgovori on. »Ne spuštaj ruku na dječaka«, reče, »niti mu što čini! Sad, evo, znam da se Boga bojiš, jer nisi uskratio ni svog sina, jedinca svoga.« Podiže Abraham oči i pogleda, i gle – za njim ovan, rogovima se zapleo u grmu. Tako Abraham ode, uzme ovna i prinese ga za žrtvu paljenicu mjesto svoga sina. Onome mjestu Abraham dade ime »Jahve provida«. Zato se danas veli: »Na brdu Jahvina providanja.«

(Postanak 22:4-14)

Priča o Abrahamovoj žrtvi ima tri strane: *istorijsku*, *simboličku* i *proročku stranu*. Da bismo razumjeli puno značenje Abrahamove žrtve, moramo razumijeti tri stvari: prvo, šta se dogodilo; drugo, šta je žrtva simbolizovala; i treće, šta je prorok Abraham najavio o budućem događaju.

Što se tiče istorijske strane, upravo smo pročitali kako je Bog testirao Abrahamovu vjeru i spasao mu sina od smrti tako što je dao ovna da umre umjesto Isaka. Ovo se desilo prije oko 4000 godina na mjestu gdje se danas nalazi Jeruzalem. To je, ukratko, istorijska strana priče o Abrahamovoj žrtvi.

Što se tiče simboličke strane priče, Božija riječ nam govori da smo mi svi poput Abrahamovog sina. Bog je, po svojoj pravdi, osudio Abrahamovog sina na smrt. Mi smo svi takođe osuđeni grešnici zaslužni Božijeg suda. Ali Bog je spasao Abrahamovog sina od smrti. Slično tome, Bog je obezbijedio put bjekstva i za nas. Kakav je to put spasenja? Priča o Abrahamovoj žrtvi uči nas da je to put savršene Žrtve koju je sam Bog obezbijedio.

U današnjoj priči, vidjeli smo da je Bog pružio ovna da umre umjesto Abrahamovog sina. S obzirom da su se samo ovnovi rogovi zaglavili u grmlju, ovnova koža nije bila poderana. Ako bi ovan imao ijednu manu, ne bi mogao zamijeniti Abrahamovog sina na oltaru. Ali žrtva koju je Bog ponudio je bio savršen ovan, bez ijedne mane. U našem istraživanju prvih poglavlja Tore, naučili smo o putu spasenja koji je uspostavio Bog. Nakon što su Adam i Eva zgriješili, pošto je kazna za grijeh smrt, Bog je odredio da oproštenje grijeha zahtijeva smrtnu isplatu. Grešnici koji su željeli da im grijesi budu oprošteni, morali su naći besprijekornu životinju, zaklati je, i prinijeti je Bogu kao žrtvu paljenicu. Nevina životinja je morala umrijeti umjesto krive osobe. Ovako je Bog mogao opraštati grijeh bez kompromitovanja svoje pravde.

Još nešto što treba da se zapamti: Sveto pismo kaže da je žrtvena životinja bila samo simbol onoga što je Bog zaista zahtijevao. Ubijena životinja je predstavljala **tek sjenu budućih dobara, a ne sam lik zbiljnosti... Jer krv bikova i jaraca nikako ne može odnijeti grijehâ**. (Hebrejima 10:1,4) Krv životinja ne može platiti za grijeh zato što

životinje i ljudi nemaju jednaku vrijednost. Ovan koji je zamijenio Abrahmovog sina na oltaru samo ilustruje savršenu Žrtvu koju je Bog planirao dati za grijeh cijelog svijeta. Ukratko, to je ono što je Abrahamov žrtveni ovan simbolizovao. Ukazivao je na Spasitelja koga je Bog obećao poslati na svijet da spasi grešnike od njegovog pravednog suda.

Što se tiče *proročke strane* priče, da li se sjećate šta je Abraham rekao svom sinu dok su se peli na planinu? Rekao mu je: „**Bog će već providjeti janje za žrtvu paljenicu, sine moj!**“ I da li se sjećate šta je Abraham objavio nakon što je zaklao ovna i spalio ga umjesto njegovog sina? Nazvao je mjesto žrtvovanja: „**Jahve provida.**“ Zašto nije rekao: „Slava Bogu! Gospod je pružio žrtvu!“? Prijatelji, ovo je pitanje od ogromnog značaja, zato što njegov odgovor sadrži Dobru vijest Božiju, koju svako od nas mora razumjeti i vjerovati joj ako se želimo izbaviti od Božijeg pravednog suda.

Zašto je Abraham nazvao mjesto: **Jahve provida**? Evo zašto. Abraham je najavljiivao događaj koji će se tek dogoditi na tim istim planinama gdje je ovan zamijenio njegovog sina na oltaru. Ukratko, Abraham je izjavljiivao: „Slavim Boga zato što je dao ovna da zamijeni mog sina na oltaru. Kako god, govorim vam da će jednog dana, na ovoj istoj planini, Bog pružiti nama još jednu žrtvu koja će biti beskrajno veća od ovna koji je spasao mog sina danas od noža i vatre. Da, žrtva koju će Bog pružiti će imati moć da spasi Adamovu djecu od kazne vječne smrti u vatri koja se nikada ne gasi. Bog će poslati svetog Otkupitelja koji će umrijeti kao žrtva, nevin za krive, kako svako ko vjeruje u njega ne bi propao.“ Ovo je Dobra vijest Božija za sve ljude koju je Abraham objavio kada je rekao: „**Bog će već providjeti janje za žrtvu paljenicu, sine moj!**“

Prije nego što završimo priču o Abrahamovoj žrtvi danas, svako od nas treba znati da je otprilike 2000 godina nakon što je Abraham prorekao da će Bog pružiti svoju Žrtvu za grešnike, Gospod Bog ispunio proročanstvo. Ne možemo o tome reći mnogo danas, ali oni od vas koji znaju Evandjelje, znaju i priču o Mesiji-Spasitelju. Znaete da je rođen od žene koja je bila djevica i koja je pripadala porodičnoj liniji Abrahama i Izaka, baš kao što je Bog i obećao. Ovaj Otkupitelj, koji je trebao umrijeti umjesto grešnika, nije imao zemaljskog oca. On je došao sa neba, i na taj način nije naslijedio Adamovu grešnu prirodu. Nije imao grijeha; nije imao mane. Zbog toga je bio dostojan da umre kao savršena Žrtva; kao zamjena za grešnu Adamovu djecu.

Ime ovog Spasitelj je **Isus**. Ime Isus znači *Gospod spašava*. Neki Isusa nazivaju *Isa*². Kasnije, kada budemo došli do evanđeoskih spisa³, čitaćemo o proroku, koga je Bog poslao da pripremi put za Isusa Mesiju. Kada je Ivan vidio Isusa kako mu prilazi, rekao je: „**Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta!**“ (Ivan 1:29) Zašto je prorok Ivan nazvao Isusa *Jagnje Božije*? Zato što je Isus rođen da bude Žrtva koja čini više od samo pokrivanja greha. Isusova krv uklanja grijeh. Ovan koji je umro za Abrahamovog sina spasio ga je od fizičke smrti, ali Isus, Jagnje Božije, došao je da umre za svijet kako bi spasio sve koji vjeruju u njega od vječne smrti. Isus je savršena i konačna Žrtva koju je

---

² Za više informacija o ovome pogledajte lekciju 61.

³*Injil*

Abraham prorekao kada je rekao: „**Bog će već providjeti janje za žrtvu paljenicu, sine moj!**“

U Evanđelju ćemo pročitati kako se Isus Mesija dobrovoljno predao svojim neprijateljima i kako su ga prikucali na rimski krst. Isus Otkupitelj, koga je Bog pružio, ispunio je proročko i simboličko značenje Abrahamovog žrtvovanog ovna. Zato je, neposredno prije nego što je umro, Isus zavapio: „**Dovršeno je.**“⁴ (Ivan 19:30) I tri dana kasnije, Bog je potvrdio svoje zadovoljstvo sa Otkupiteljovom žrtvom tako što ga je podigao iz mrtvih.

Isus je onaj koji je savršeno ispunio značenje Abrahamove žrtve. Baš kao što je ovan umro umjesto Abrahamovog sina, tako je i Isus Mesija umro umjesto nas. I da li ste znali da je mjesto, na kome je Isus umro umjesto grešnika, bilo na istom planinskom vijencu gdje je Abraham zaklao ovna umjesto njegovog sina? Da li znate mjesto ove dvije žrtve? Da, to je Jeruzalem.

Dragi prijatelji, ko god da ste, gdje god da ste, Bog vam zapovijeda da se okrenete od svojih pogrešnih ideja i uzaludnih djela, i da potpuno stavite svoju nadu u savršenu i konačnu Žrtvu koju je On sam pružio. Jer Sveto pismo kaže da je Isus Mesija **on koji u tijelu svom grijeha naše ponese na drvo da umrijevši grijesima pravednosti živimo; on čijom se modricom izliječiste.** (1. Petrova 2:24)

Danas smo vidjeli da je Abrahamov sin prihvatio žrtvu koju mu je Bog pružio da umre umjesto njega. A vi? Da li ste vi prihvatili Žrtvu koju vam je Bog pružio?

Neka vas Bog blagoslovi dok pažljivo razmišljate o dubljem značenju Abrahamovih riječi sa planine Morija kada je rekao:

**“Bog će već providjeti janje za žrtvu paljenicu, sine moj!” i
“Na brdu Jahvina providanja.”** (Postanak 22:8,14)

---

⁴ Volof: Sve je završeno; apsolutno savršeno; ništa da se menja i dodaje!

Program 23

Ezav i Jakov: Privremeno i vječno

Postanak 25

U našem posljednjem programu, pogledali smo priču o Abrahamovoj žrtvi. Evanđelje nam daje interesantan rezime ove važne priče kada kaže:

Vjerom Abraham, kušan, prikaza Izaka. Jedinca prikazivaše on koji je primio obećanje, kome bi rečeno: *Po Izaku će ti se nazivati potomstvo!* – uvjeren da Bog može i od mrtvih uskrisiti. Zato ga u predslici i ponovno zadobi. (Hebrejima 11:17-19)

Naših posljednjih pet lekcija su preuzete iz priča o životu proroka Abrahama. Postoji još mnogo priča o Abrahamu u Tori, ali nažalost, nemamo ih vremena sve pročitati. Međutim, prije nego što napustimo Abrahama i pređemo na priče njegovih potomaka, postoji nešto što je Bog rekao Abrahamu što bismo trebali znati. Jednog dana Bog je rekao Abrahamu:

Dobro znaj da će tvoji potomci biti stranci u tuđoj zemlji; robovat će i biti tlačeni četiri stotine godina, ali narodu kojem budu služili ja ću suditi; i konačno će izići s velikim blagom. (Postanak 15:13-14)

Ovim riječima Bog je najavljivao da će potomci Abrahama postati robovi u Egiptu. Bog je takođe obećao da će ih poslije četiri stotine godina izbaviti od vladavine naroda Egipta. Četiri lekcije od sada, po volji Božijoj, sagledavaćemo kako su se ova precizna proročanstva ispunila, baš kao što je Bog i rekao Abrahamu.

Onda, u poglavlju 25, Sveto pismo kaže:

Ovo je duljina Abrahamova života što ga je proživio: stotinu sedamdeset i pet godina. Zatim Abraham preminu, umrije u sretnoj dobi – star i pun godina – te bi pridružen svojim precima. Njegovi sinovi, Izak i Jišmael, sahrane ga u špilji Makpeli, na poljani Efrona, sina Hetita Sohara, nasuprot Mamri: to je poljana što ju je Abraham kupio od Hetovih sinova. Ondje je sahranjen Abraham i njegova žena Sara. (Postanak 25:7-10)

I tako je Abraham, Božiji prijatelj, stupio u prisustvo Gospoda, koga je poznavao i volio. Kako onda možemo zaključiti i rezimirati naše istraživanje o Božijem proroku, Abrahamu? Možda bismo mogli sa dva pitanja i odgovora na njih.

Prvo pitanje je: *Zašto je Bog rekao Abrahamu da se preseli i ode u drugu zemlju?* Odgovor: Zato što je Bog planirao od Abrahama načiniti novi narod iz koga bi obećani Otkupitelj došao na svijet.

Drugo pitanje je: *Zašto je Bog proglasio Abrahama pravednim i prihvatio ga zauvijek u svoje sveto prisustvo?* Odgovor: Zato što je Abraham vjerovao onome što je Bog obećao. Abraham je bio spašen vjerom u Božija obećanja a ne svojim sopstvenim djelima. Ovo je ono što Sveto pismo izjavljuje kada kaže: „**Povjerova Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost pa prijatelj Božji posta.**“ (Jakovljeva 2:23)

U 25. poglavlju knjige Postanka, Sveto pismo nastavlja sa pričom o Izaku i njegovim sinovima blizancima.

Ovo je povijest Abrahamova sina Izaka: Izak se rodio od Abrahama. Izaku je bilo četrdeset godina kad se oženio Rebekom, kćerkom Aramejca Betuela iz Padan Arama, a sestrom Aramejca Labana.

Izak se obrati Jahvi za svoju ženu jer je bila nerotkinja. Jahve ga usliša te njegova žena Rebeka začne. No djeca se u njezinoj utrobi tako sudarala te ona uzviknu: »Ako je tako, zašto ću živjeti!« Ode, dakle, da se posavjetuje s Jahvom. I Jahve joj reče: »Dva su svijeta u utrobi tvojoj; dva će se naroda iz tvog krila odijeliti. Narod će nad narodom gospodovati, stariji će služiti mlađemu.«

Došlo vrijeme da rodi, kad gle – blizanci u njezinoj utrobi. Pojavi se prvi. Bio je crven; sav runjav kao ogrtač. Stoga mu nadjenuše ime Ezav. Potom se pojavi njegov brat. Rukom se držao Ezavu za petu. Zato mu nadjenuše ime Jakov. Izaku je bilo šezdeset godina kad su oni rođeni.

Kad su dječaci odrasli, Ezav postane vješt lovac, čovjek pustare. Jakov je bio čovjek krotak i boravio je u šatorima.

(Postanak 25:19-27)

I tako, vidimo da su Izak i Rebeka dobili blizance, Ezava i Jakova.¹ Oni su bili blizanci, ali to ne znači da su bili isti. Kako je Ezav odrastao, svoju naklonost je polagao samo na zemaljske stvari, koje su privremene, ali Jakov je vrednovao Božije stvari, koje traju zauvijek. Ezava nije bilo briga za obećanje koje je Bog dao Abrahamu, njegovom djedu i njegovom ocu Izaku, o novom narodu koji će doći iz njih. Ali Jakovu je bilo stalo do Božijih obećanja.

Ezav je bio prvorođenac. Stoga, ljudski govoreći, on je bio taj koji je trebao dobiti nasljedstvo prvorođenog i postati otac velikog naroda koga je Bog obećao njegovom djedu, Abrahamu, i njegovom ocu, Izaku. Međutim, čak i prije nego što su se blizanci rodili, Bog je rekao Rebeki, njihovoj majci: **“Stariji će služiti mlađemu.”** (Postanak 25:23) Bog je u njegovom predznanju najavljivao da će nasljedstvo prvorođenog i potomci novog naroda doći preko Jakova, a ne Ezava. Što se tiče Jakova, on je trebao sačekati Boga, i sve ostaviti u rukama Onoga koji je imao moć dati mu nasljedstvo u njegovo određeno vrijeme. Ali Jakov nije sačekao Boga. Čitajmo dalje kako je Jakov postupio u cilju da preuzme nasljedstvo od Ezava, njegovog starijeg brata.

---

¹ Kuranski/Arapski : *Ya'qub*

Sveto pismo kaže:

Jednom Jakov kuhaše jelo. Ezav stigne s polja, gladan. Reče Ezav Jakovu: »Daj mi toga crvenog variva da pojedem jer sam izgladnio.« Stoga mu je ime Edom. A Jakov odgovori: »Ustupi mi prije svoje prvorodstvo!« Ezav reče: »Evo me skoro na smrti; što će mi prvorodstvo!« Jakov nastavi: »Prije mi se zakuni!« On mu se zakune, i tako proda Jakovu svoje prvorodstvo. Tada Jakov dade Ezavu kruha i čorbe od sočivice. Jeo je i pio, onda se digao i otišao. Tako Ezav pogazi svoje prvorodstvo. (Postanak 25:29-34)

Da li razumijete šta je Ezav uradio? Zamijenio je svoje nasljedstvo kao prvorodeni sin za malo hrane. Zamislite veoma bogatog čovjeka koji ima dva sina. Čovjek ima njive i kuće, i bogatstvo i mnogo novca. Prvorodeni je onaj koji treba naslijediti većinu njegovog bogatstva. Međutim, jednog dana, stariji dođe iz žbunja i vidi njegovog mlađeg brata kako kuha ribu i rižu pored puta. Prvorodeni kaže svom mlađem bratu: „Umirem od gladi; daj mi malo te riže da pojedem!“ Ali brat mu odgovori: „Neću ti dati ali ću ti prodati.“ Stariji upita: „Za šta ćeš mi prodati?“ Mlađi brat mu kaže: „Tvoja prava na nasljedstvo kao prvorodeni.“ Stariji odgovori: „Prodato! Dovoljno sam gladan da umrem. Od koje koristi mi je moje pravo prvorodenog?“ I tako se stariji zakune da će predati cijelo svoje nasljedstvo svom mlađem bratu. Zatim prvorodeni sjedne, jede i pije, ustane i ode dalje svojim putem bez razmišljanja o tome šta je izgubio.

Šta možemo kazati o prvorodenom koji je zamijenio njive i kuće, bogatstvo i autoritet, za jednu činiju riže i ribe? Možemo reći samo jednu stvar: *Kako budalasto!* Ipak, to je ono što je Ezav uradio. A stvari koje je Ezav prezirao bile su beskrajno vrijednije od bogatstva svijeta, jer ono što je Ezav prezirao je bilo pravo da bude dio novog naroda kroz koji bi došao Spasitelj svijeta. Šta nas Bog želi naučiti kroz priču o Ezavu i Jakovu? Da ne idemo stopama Ezava, mijenjajući bogatstvo vječnosti za zadovoljstva svijeta, koja su prolazna. Riječ Gospodnja kaže:

Ta što će koristiti čovjeku ako sav svijet stekne, a životu svojem uaudi? Ili što će čovjek dati u zamjenu za život svoj? (Matej 16:26) Pripazite da se tko ne sustegne od milosti Božje... kao Ezav, koji za jedan jedini obrok *proda svoje prvorodstvo.* (Hebrejima 12:15-16)

Ezav je propustio Božiju milost zato što nije cijenio Božije stvari. Kazujući nam njegovu priču, Bog nas upozorava, govoreći: ne idite stopama Ezava. Ne prezirite vječne blagoslove koje vam želim dati.

A vi? Da li vi želite Božije blagoslove? Bog vas voli i želi vas blagosloviti u velikoj mjeri, ali prvo mu morate dati mjesto u svom životu. Morate vrednovati Božiju riječ više od hrane i novca. Onda ćete početi shvatati šta znači kada spisi kažu: „**Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube.**“ (1. Korinćanima 2:9)

Bog želi nas blagosloviti u velikoj mjeri. On nam želi oprostiti sve naše grijehе, promijeniti nam izopačena srca, pročistiti nas i ispuni njegovom ljubavlju, radošću, mirom i sigurnošću. I ovi blagoslovi su samo dio nasljedstva koje Bog daje svima koji mu vjeruju. Međutim, vi morate tražiti stvari vječnosti svim svojim srcem. Onaj koji strastveno ne želi Božije vječne blagoslove, nikada ih neće dobiti. Kao što ponekad čujemo: *Ko želi nađe način.*

Da li vi želite primiti Božije blagoslove? Onda morate nastojati da razumijete šta je Bog obećao u njegovoj riječi. Da li poznajete njegova predivna obećanja, koja prevazilaze ljudski razum? Da li ih njegujete? Ili samo tragate za zemaljskim stvarima? Božija riječ nam pokazuje da postoje samo dva tipa ljudi na svijetu: Oni koji najviše vrednuju privremene zemaljske stvari, i oni koji najviše vrednuju stvari koje traju zauvijek. Koji tip osobe ste vi? Poslušajte šta je zapisano u Psalmima, u poglavlju jedan:

Blago čovjeku koji ne slijedi savjeta opakih, ne staje na putu grešničkom i ne sjeda u zbor podrugljivaca, već uživa u zakonu Jahvinu, o zakonu njegovu misli dan i noć. On je k'o stablo zasađeno pokraj vóđâ tekućica što u svoje vrijeme plod donosi; lišće mu nikad ne vene, sve što radi dobrim urodi. Nisu takvi opaki, ne, nisu takvi! Oni su k'o pljeva što je vjetar raznosi. Stoga se opaki neće održati na sudu, ni grešnici u zajednici pravednih. Jer Jahve zna put pravednih, a propast će put opakih. (Psalam 1:1-6)

A vi? Kojim putem vi hodate? Da li hodate putem onih koji cijene Božija obećanja? Ili ste kao Ezav, koji je zamijenio Božija obećanja privremenim stvarima svijeta? Božija riječ nas upozorava, govoreći:

Ta što će koristiti čovjeku ako sav svijet stekne, a životu svojem uaudi? Ili što će čovjek dati u zamjenu za život svoj? (Matej 16:26) Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni: nju će vam dati Sin Čovječji jer njega Otac – Bog – opečati.« (Ivan 6:27) Jer nama nije do vidljivog nego do nevidljivog: ta vidljivo je privremeno, a nevidljivo – vječno. (2. Korinćanima 4:18)

Dragi slušaoci, ovdje se moramo zaustaviti danas. Sljedećeg puta, po Božijoj volji, nastavićemo proučavati Toru i priču o Jakovu.

Neka vas Bog blagoslovi dok pažljivo razmišljate o ovom upozorenju od njega:

Pripazite da se tko ne sustegne od milosti Božje... kao Ezav, koji za jedan jedini obrok *proda svoje prvorođstvo.* (Hebrejima 12:15-16)

Jakov postaje Izrael

Postanak 28-32

U našem posljednjem programu čitali smo o blizancima koje je rodio Izak, to jest, o Ezavu i Jakovu. Ezav je prezirao obećanja koja je Bog dao njegovom djedu, Abrahamu, i zamijenio je svoje nasljedstvo prvorođenog za zdjelu hrane. Što se tiče Jakova, on je cijenio Božija obećanja. Ali ovo ne znači da je Jakov bio bezgrešan. Njegovo ime upravo znači varalica. Danas planiramo nastaviti čitati Toru, da vidimo kako je Bog promijenio *Jakova-varalicu* u *Jakova-Božijeg-čovjeka*.

Jakov je bio pravi prevarant - varalica. Sveto pismo, koje ne krije mane proroka, bilježi kako je Jakov dva puta prevario svog starijeg brata Ezava kako bi mu oduzeo njegovo pravo prvorođenog. Zbog toga je Ezav, u bijesu, namjeravao ubiti mlađeg brata. Sljedstveno tome, njihova majka, Rebeka, pozvala je Jakova u tajnosti i savjetovala ga da pobjegne kod svog ujaka, njenog brata Labana, koji je živio u Haranu, i da ostane tamo dok se gnjev njegovog brata ne smiri.

Pročitajmo sada u knjizi Postanka, poglavlje 28, da vidimo šta se desilo nakon što je Jakov napustio kuću oca Izaka i uputio se ka kući ujaka Labana.

Sveto pismo kaže:

Jakov ostavi Beer Šebu i zaputi se u Haran. Stigne u neko mjesto i tu prenoći, jer sunce bijaše već zašlo. Uzme jedan kamen s onog mjesta, stavi ga pod glavu i na tom mjestu legne. I usne san: ljestve stoje na zemlji, a vrhom do neba dopiru, i anđeli Božji po njima se penju i silaze. Uza nj je Jahve te mu govori: »Ja sam Jahve, Bog tvoga praoca Abrahama i Bog Izakov. Zemlju na kojoj ležiš dat ću tebi i tvome potomstvu. Tvojih će potomaka biti kao i praha na zemlji; raširit ćete se na zapad, istok, sjever i jug; tobom će se i tvojim potomstvom blagoslivljati svi narodi zemlje. Dobro znaj: ja sam s tobom; čuvat ću te kamo god pođeš te ću te dovesti natrag u ovu zemlju; i neću te ostaviti dok ne izvršim što sam ti obećao.« Jakov se probudi od sna te reče: »Zaista se Jahve nalazi na ovome mjestu, ali ja nisam znao!« Potresen, uzviknu: »Kako je strašno ovo mjesto! Zaista, ovo je kuća Božja, ovo su vrata nebeska!« Rano ujutro Jakov uzme onaj kamen što ga bijaše stavio pod glavu, uspravi ga kao stup i po vrhu mu izlije ulja. Ono mjesto on nazva Betel, dok je ime tome gradu prije bilo Luz.

(Postanak 28:10-19)

I tako vidimo kako se Bog ukazao Jakovu u snu i obećao mu istu stvar koju je obećao i njegovom djedu Abrahamu i njegovom ocu Izaku: to jest, da od njegovog potomstva načini veliki narod koji bi blagoslovio sve druge narode na zemlji. S tim, pravo prvorođenog koje je ukrao od svog starijeg brata, na kraju mu je bilo dato od Boga. Jakov nije zaslužio da postane otac velikog naroda koji bi donio Otkupitelja na svijet. Ali Gospod je Bog milosti koji daje dobre stvari onima koji mu vjeruju.

Šta je Jakov vidio u snu? Sveto pismo kaže da je on vidio kako **ljestve stoje na zemlji, a vrhom do neba dopiru, i anđeli Božji po njima se penju i silaze**. Ljestve koje je Jakov vidio su bile neobične, veoma visoke, koje su dopirale od zemlje do neba i ulazile u prisustvo samog Boga.

Kroz san o visokim ljestvama, Bog je pokazivao Jakovu da je želio imati divan i blizak odnos sa njim. Bog mu je takođe želio pokazati da će Spasitelj, koji će doći na svijet, biti poput tih ljestvi između neba i zemlje - jedini pravi Posrednik između Boga i čovjeka.

Do dana današnjeg, mnogi misle da se osoba može uzdignuti i ući u Raj na osnovu svojih dobrih djela. Ali Božija riječ nam kaže da postoje samo jedne ljestve između Boga i čovjeka, a one dolaze ne od čovjeka, već od Boga. Mi, Adamova djeca, nemamo ni načina ni snage s kojim bismo se uzdigli i ušli u prisustvo Boga. To je zbog našeg grijeha i našeg potpunog nedostatka snage da ugodimo Svetom Bogu. Ali Bog koji je pun milosti, zbog njegove velike ljubavi prema ljudima, pružio je put spasenja za Adamove potomke.

Onda možemo razumjeti da su ljestve, koje je Jakov vidio u snu, simbolizovale Posrednika koga je Bog obećao poslati na svijet da spasi grešnike. Posrednik je poput ljestvi koje je Jakov vidio između nebesa i zemlje. To nas Sveto pismo uči kada kaže: **Jer jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi, čovjek – Krist Isus, koji sebe samoga daje kao otkup za sve... da ko god poveruje u njega, ne propadne, nego da ima večni život.** (1. Timoteju 2:5-6, Ivan 3:16) Božija riječ je jasna po ovom pitanju: Niko ne može doći do Boga osim preko svetog Posrednika koga je Bog poslao sa nebesa.

Pogledajmo sada šta se desilo nakon što je Jakov došao do kuće svog ujaka. Božja riječ kaže da **što tko seje, to će i žeti.** (Galaćanima 6:7) Već smo čuli kako je Jakov prevario svog starijeg brata. Sada ćemo vidjeti kako je Jakovljević ujak prevario njega. Ime njegovog ujaka je bilo Laban i on je bio lukav čovjek.

Čitamo u 29. poglavlju Postanka. Sveto pismo kaže:

A onda Laban reče: »Zbilja si ti moja kost i moje meso!« Pošto je Jakov proboravio s Labanom mjesec dana, Laban reče Jakovu: »Zar ćeš me zato što si mi sestrić badava služiti! Kaži mi koliko ćeš tražiti za najam?« A Laban imaše dvije kćeri. Starijoj bijaše ime Lea, a mlađoj Rahela. Lea imala slabe oči, a Rahela bila stasita i lijepa. Kako je Jakov volio Rahelu, reče: »Služit ću ti sedam godina za tvoju mlađu kćer Rahelu.« Laban odvrati: »Bolje je da je tebi dam nego kakvu strancu. Ostani sa mnom!«

Tako je Jakov služio za Rahelu sedam godina, ali mu se učinile, zbog ljubavi prema njoj, kao nekoliko dana.

Poslije toga Jakov reče Labanu: »Daj mi moju ženu, jer se moje vrijeme navršilo pa bih htio k njoj.« Laban sabra sav svijet onog mjesta i priredi gozbu. Ali navečer uzme svoju kćer Leu pa nju uvede k Jakovu, i on priđe k njoj...

Kad bi ujutro, a to, gle, Lea! Tada Jakov reče Labanu: »Zašto si mi to učinio! Zar te ja nisam služio za Rahelu? Zašto si me prevario?« Laban odgovori: »U našem

mjestu nije običaj da se mlađa udaje prije starije. Završi s njom ovu ženidbenu sedmicu, a onda ću ti dati i drugu, za drugih sedam godina službe kod mene.« **Jakov pristane: navrši onu ženidbenu sedmicu. Onda mu Laban dade i svoju kćer Rahelu za ženu... Jakov nato priđe Raheli. Rahelu je više volio nego Leu. I tako je služio Labana još sedam godina.**

(Postanak 29:14-23, 25-28, 30)

Ovako je Laban prevario svog rođaka. Ono što se dogodilo nije bilo dobro, ali možete biti sigurni da je Bog imao svoju ruku nad stvarima koje su se dešavale u Jakovljevom životu, i da će učiniti da one ispadnu na njegovo dobro. Najzad, Jakov je postao otac dvanaest sinova. Živio je dvadeset godina u kući svog ujaka. Tokom tih dvadeset godina, Bog mu je u svojoj ljubavi dopustio da prođe kroz neka veoma bolna iskušenja, kako bi ga mogao disciplinovati i pročistiti mu vjeru, kao što vatra pročišćuje zlato.

Došao je dan kada se Bog opet ukazao Jakovu i rekao mu: „**Tada Jahve reče Jakovu: »Vrati se u zemlju svojih otaca, u svoj zavičaj, i ja ću biti s tobom!«**“ (Postanak 31:3) I tako se Jakov podigao, spakovao i preselio zajedno sa porodicom. Krenuli su u pravcu Kanaana, zemlje koju je Bog obećao da će dati Abrahamu, Izaku, Jakovu i njihovim potomcima. Dok su Jakov i njegovi bili na putu do Kanaana, Gospod se ukazao Jakovu na veoma poseban način i promijenio mu ime. Čitamo u poglavlju 32:

Jakov ostane sam. I neki se čovjek hrvao s njim dok nije zora svanula. Videći da ga ne može svladati, ugane mu bedro pri zglobu, tako da se Jakovu kuk iščaoš dok su se hrvali. Potom reče: »Pusti me jer zora sviće!« Ali on odgovori: »Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.« Nato ga onaj zapita: »Kako ti je ime?« Odgovori: »Jakov.« Onaj reče: »Više se nećeš zvati Jakov, nego Izrael, jer si se hrabro borio i s Bogom i s ljudima i nadvladao si.« Onda zapita Jakov: »Reci mi svoje ime!« Odgovori onaj: »Zašto me pitaš za moje ime?« I tu ga blagoslovi. (Postanak 32:25-31)

Ova nevjerovatna priča je puna važnih pouka. Vidimo kako se Bog ukazuje Jakovu kao čovjek i hrve se sa njim. Zašto se on hrvao sa Jakovom? Zato što je Bog želio da Jakov prepozna svoju slabost pred njim. Bog je želio da Jakov zna da sva prava snaga i mudrost dolaze od samog Boga. Bog je imao predivne planove za njega, ali Božiji najbolji blagoslovi jedino mogu doći onima koji znaju da ne mogu ugoditi Bogu svojom snagom.

Jakov je počeo shvatati da u sebi nije imao snage pred Gospodom Bogom. Te noći, Bog mu je dao nove ime, *Izrael*. Jakov znači *onaj koji vara*. Ali Izrael znači *onaj koji vlada sa Bogom*. Izrael će postati ime novog naroda koga je Bog obećao donijeti preko potomaka Abrahama, Izaka i Jakova. Od dvanaest Jakovljevih sinova nastao je narod Izrael. I upravo je kroz narod Izraela Otkupitelj došao na svijet.

Neko bi mogao da pita: Zašto je Bog izabrao prevaranta poput Jakova da postane otac novog naroda koji bi donio obećanog Spasitelja na svijet? Poslušajte odgovor iz Svetog pisma:

Nego lûde svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe svijeta izabra Bog da posrami jake; i neplemenite svijeta i prezrene izabra Bog, i ono što nije, da uništi ono što jest, da se nijedan smrtnik ne bi hvalio pred Bogom. (1. Korinćanima 1:27-29)

Jakov je bio prevarant, grešnik. Svojom snagom nije se mogao spasiti od Božijeg suda i učiniti sebe prihvatljivim pred Bogom. U njemu nije bilo ništa dobro osim ovoga: Jakov je vjerovao Bogu. Jakov je cijenio Božija obećanja. Za njega je primanje Božijih blagoslova bilo važnije od bilo čega drugog na svijetu. Zato mu se Bog ukazao i blagoslovio ga. Bog je promijenio srce Jakova, *varalice*, u Izrael, *Božijeg čovjeka*.

A vi? Da li ste i vi, poput Jakova, prepoznali svoju nesposobnost da se spasite? Ili se hvalite vlastitom snagom i svojim navodnim dobrim djelima? Poslušajte šta Bog kaže o ovome:

Ne, nema razlike! Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja. (Rimljanima 3:22-23) Tako i vi, mladići, podložite se starješinama; svi se jedni prema drugima pripašite poniznošću jer *Bog se oholima protivi, a poniznima daruje milost. Ponizite se dakle pod snažnom rukom Božjom da vas uzvisi u pravo vrijeme. (1. Petrova 5:5-6) Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko! (Matej 5:3)*

Hvala vam na slušanju. U našoj sljedećoj lekciji, ako Bog da, počecemo izučavati nevjerovatnu priču o Josipu, jednom od dvanaest Jakovljevih sinova.

Neka Bog blagoslovi vas, vašu porodicu i vašu zajednicu. Napuštamo vas sa ovom riječju iz spisa proroka:

Al' Jahve čeka čas da vam se smiluje, i stog izgledâ da vam milost iskaže, jer Jahve je Bog pravedan – blago svima koji njega čekaju. (Izaija 30:18)

Josipovo poniženje

Postanak 37-39

U našem posljednjem programu naučili smo o Božijem proroku Jakovu, Abrahamovom unuku, i vidjeli smo kako mu je Bog dao novo ime: Izrael. Jakov znači *varalica*, ali Izrael znači *onaj koji vlada sa Bogom*. Sada je Jakov imao dva imena: Jakov i Izrael. Izrael je takođe i ime novog naroda koga je Bog obećao od potomaka Abrahama, Izaka i Jakova. Jakov je imao dvanaest sinova. Od ovih dvanaest sinova nastali su Izraelci, narod iz koga će doći Otkupitelj.

Da li znate imena dvanaest Jakovljevih sinova? To su Ruben, Šimun, Levi, Juda, Zebulun, Jisakar, Dan, Gad, Asir, Neftali, Josip i Benjamin. Danas počinjemo priču o Jakovljevim sinovima, ali posebno o jedanaestom sinu po imenu Josip. Počnimo zadivljujuću priču o Josipu. Čitamo u Tori, knjizi Postanka, poglavlju 37:

Evo nasljedstva Jakovljeva.

Kao mladić, u dobi od sedamnaest godina, Josip je čuvao stada sa svojom braćom, sinovima Bilhe i Zilpe, koje bijahu žene njegova oca. Josip je ocu svome donosio zle glasove o njima.

³ *Izrael je volio Josipa više nego ijednog svoga sina jer je bio dijete njegove staračke dobi; i on mu napravi kićenu haljinu.* ⁴ *Kako njegova braća opaze da ga njihov otac voli više od svih drugih svojih sinova, zamrže ga toliko da mu nisu mogli ni prijaznu riječ progovoriti.*

⁵ *Jednom Josip usni san i kaza ga svojoj braći, a oni ga zbog toga još više*

zamrže. ⁶ *»Poslušajte«, reče im, »san što sam ga usnio!«* ⁷ *Pomislite! Vezali smo nasred polja snopove, kadli se najednom moj snop uspravi i stade uzgor. Uto se vaši snopovi okupe okolo i duboko se poklone mom snopu.«* ⁸ *Njegova ga braća upitaše: »Kaniš li nad nama*

zakraljevati? Hoćeš li nam biti gospodar?« *I još ga više zamrže zbog njegova pričanja o snovima.* ⁹ *Usni on još jedan san te ga ispriča svojoj braći: »Još sam jedan san usnuo. Pazite! Sunce, mjesec i jedanaest zvijezda duboko mi se klanjahu!«* ¹⁰ *Kad je to ispričao svome ocu, ukori ga otac i reče mu: »Što znači taj san što si ga usnuo? Zar ćemo doći ja, tvoja majka i tvoja braća pa ti se do zemlje klanjati?«* ¹¹ *I dok su braća od zavisti bila ljuta na nj, njegov je otac razmišljao o svemu.*

¹² *Jednom njegova braća odu čuvati očeva stada blizu Šekema.* ¹³ *Izrael reče Josipu: »Tvoja braća čuvaju stada kod Šekema, pa hajde da te pošaljem k njima.«* *On mu odgovori: »Dobro, idem.«* ¹⁴ *Potom će mu otac: »Hajde i vidi kako su ti braća i stoka pa mi javi.«* *Tako ga otpremi iz doline Hebrona, i on stigne u Šekem.*

¹⁷ *A čovjek reče: »Odavde su otišli. Čuo sam ih gdje govore: 'Hajdemo u Dotan.'«* *Tako Josip ode za svojom braćom i nađe ih u Dotanu.*

¹⁸ *Oni ga opaze izdaleka; prije nego im se približio, počnu se dogovarati da ga ubiju.* ¹⁹ *I jedan drugom reče: »Eno stiže onaj sanjar!«* ²⁰ *Hajde da ga sad ubijemo i bacimo u kakvu*

čatrnju! Možemo kazati da ga je proždrla divlja zvijer. Vidjet ćemo što će biti od njegovih snova!«

²¹ Ali kad je to čuo Ruben, pokuša ga izbaviti iz njihovih šaka. I reče: »Nemojmo oduzimati njegova života! ²² Ne proljevajte krvi« – dalje je govorio Ruben. »Bacite ga u čatrnju u pustari; ali ne dižite na nj ruke!« Htio ga je tako izbaviti iz njihovih šaka i odvesti ocu. ²³ Ali kad je Josip stigao braći, oni s Josipa svuku njegovu haljinu, haljinu kićenu što je bila na njemu; ²⁴ pograbe ga i bace u čatrnju. Čatrnja je bila prazna; nije bilo u njoj vode. ²⁵ Potom sjednu da ručaju.

Kako podignu svoje oči, opaze povorku Jišmaelaca gdje dolazi iz Gileada. Deve su im nosile mirodije, balzam i mirisavu smolu da ih preprodaju u Egipat. ²⁶ Tada reče Juda svojoj braći: »Što ćemo postići ako ubijemo svog brata a krv njegovu sakrijemo? ²⁷ Hajde da ga prodamo Jišmaelcima; ali ne dižimo na nj ruke. Ta on je naš brat, naše meso.« Braća ga poslušaju.

²⁸ Uto naiđu ljudi, midjanski trgovci. Braća izvuku Josipa iz čatrnje i prodaju ga za dvadeset srebrnika Jišmaelcima, a oni Josipa dovedu u Egipat.

²⁹ Kad se Ruben vratio k čatrnji i vidio da Josipa nema u čatrnji, razdere svoju odjeću. ³⁰ A kad se vratio svojoj braći, povika: »Dječaka nema! Kamo ću ja sad?«

³¹ A oni uzmu Josipovu haljinu, zakolju jedno kozle i haljinu zamoče u krv. ³² Kićenu haljinu otpreme ocu i poruče: »Ovo smo našli; gledaj je li ovo haljina tvoga sina ili nije.« ³³ Prepozna je on pa reče: »Haljina je moga sina! Divlja ga je zvijer rastrgla! Na komade je Josip rastrgan!« ³⁴ I razdere Jakov svoje haljine, stavi pokorničku kostrijet oko bokova i dugo vremena oplakivaše svoga sina. ³⁵ Svi su ga njegovi sinovi i sve njegove kćeri nastojali utješiti, ali se on ne mogaše utješiti. Govorio je: »Ne, sići ću k svome sinu u Šeol tugujući!« Tako ga je oplakivao njegov otac.

(Postanak 37:2-14, 17-35)

¹ Josipa dovedoše u Egipat. Tu ga od Jišmaelaca koji su ga onamo doveli kupi Egipćanin Potifar, dvoranin faraonov i zapovjednik njegove tjelesne straže. ² Jahve je bio s Josipom, zato je u svemu imao sreću: Egipćanin ga uzme k sebi u kuću. ³ Vidje njegov gospodar da je Jahve s njim i da svemu što mu ruka poduzme Jahve daje uspjeh; ⁴ zavolje on Josipa, uze ga za dvoranina i postavi ga za upravitelja svoga doma i povjeri mu sav svoj imetak. ⁵ I otkad mu je povjerio upravu svoga doma i svega svog imetka, blagoslovi Jahve dom Egipćaninov zbog Josipa: blagoslov Jahvin bijaše na svemu što je imao – u kući i u polju. ⁶ I tako sve svoje prepusti brizi Josipovoj te se više ni za što nije brinuo, osim za jelo što je jeo. A Josip je bio mladić stasit i naočit.

⁷ Poslije nekog vremena žena njegova gospodara zagleda se u Josipa i reče mu: »Legni sa mnom!« ⁸ On se oprije i reče ženi svoga gospodara: »Gledaj! Otkako sam ja ovdje, moj se gospodar ne brine ni za što u kući; sve što ima meni je povjerio. ⁹ On u ovoj kući nema više vlasti negoli ja i ništa mi ne krati, osim tebe, jer si njegova žena. Pa kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga!« ¹⁰ Iako je Josipa salijetala iz dana u dan, on nije pristajao da uz nju legne; nije joj prilazio.

¹¹ Jednog dana Josip uđe u kuću na posao. Kako nikog od služinčadi nije bilo u kući, ¹² ona ga uhvati za ogrtač i reče: »Legni sa mnom!« Ali on ostavi svoj ogrtač u njezinoj ruci, otrže se i pobježe van. ¹³ Vidjevši ona da je u njezinoj ruci ostavio ogrtač i pobjegao van, ¹⁴ zovne svoje sluge te im reče: »Gledajte! Trebalo je da nam dovede jednog Hebrejca da se s nama poigrava. Taj k meni dođe da sa mnom legne, ali sam ja na sav glas zaviknula. ¹⁵ A čim je čuo kako vičem, ostavi svoj ogrtač pokraj mene i pobježe van.«

¹⁶ Uza se je držala njegov ogrtač dok mu nije gospodar došao kući. ¹⁷ Onda i njemu kaza istu priču: »Onaj sluga Hebrejac koga si nam doveo dođe k meni da sa mnom ljubaka! ¹⁸ Ali čim je čuo kako vičem, ostavi svoj ogrtač pokraj mene i pobježe van.« ¹⁹ Kad je njegov gospodar čuo pripovijest svoje žene koja reče: »Eto, tako sa mnom tvoj sluga«, razgnjevi se. ²⁰ Gospodar pograbi Josipa i baci ga u tamnicu – tamo gdje su bili zatvoreni kraljevi utamničeni. I osta u tamnici.

²¹ Ali je Jahve bio s njim, iskaza naklonost Josipu te on nađe milost u očima upravitelja tamnice. ²² Tako upravitelj tamnice preda u Josipove ruke sve utamničenike koji su se nalazili u tamnici; i ondje se ništa nije radilo bez njega. ²³ Budući da je Jahve bio s njim, upravitelj tamnice nije nadgledao ništa što je Josipu bilo povjereno: Jahve bijaše s njim, i što god bi poduzeo, Jahve bi to okrunio uspjehom.

(Postanak 39)

Ovo je samo početak priče o Josipu, Jakovljevom sinu.

Možemo rezimirati ono što smo danas vidjeli ovom izjavom: *Josip je volio pravednost i prezirao pokvarenost.* On će radije patiti u zatvoru nego uživati u prolaznim zadovoljstvima grijeha. Zbog toga je Josip odbio, kada ga je žena njegovog gospodara pozvala da legne sa njom i počini preljubu, odgovarajući joj: **“Pa kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga!”**

Josip je razumio da je grijeh loša stvar. Znao je da služenje Bogu i služenje grijehu ne idu zajedno. Josip je dao svoje srce Bogu. Zbog toga je volio pravednost i prezirao pokvarenost. Kao i njegov pradjed Abraham, Josip je takođe vjerovao onome što je Bog obećao u vezi sa Spasiteljom koji je trebalo da dođe na zemlju da pati i umre za grijeh Adamovih potomaka. Bog je ocijenio Josipa kao pravednog zato što je vjerovao riječi Božijoj. Zbog njegove vjere, Bog mu je pročistio srce i ispunio ga sa željom i snagom da savlada grijeh, i da živi pravedno u ovom zlom svijetu.

Bog je hodao sa Josipom zato što je Josip hodao sa Bogom. Josip nije mogao uživati u grijehu zato što je njegovo srce pripadalo Bogu. Onaj ko od srca vjeruje i klanja se Gospodu Bogu, voljeće ono što Bog voli i mrziće ono što Bog mrzi. Ovo Sveto pismo izjavljuje kada kaže:

Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu. (Matej

6:24) **Ta što ima pravednost s bezakonjem? Ili kakvo zajedništvo svjetlo s tamom?**
(2. Korinćanima 6:14)

Bog je svjetlost i tame u njemu nema nikakve! Reknemo li da imamo zajedništvo s njim, a u tami hodimo, lažemo i ne činimo istine. (1. Ivanova 1:5-6)

Oni koji zaista pripadaju Bogu vjeruju Božijoj riječi i nastoje da je poštuju. Ali oni, koji ne pripadaju Bogu, njih kontroliše grijeh. Oni možda imaju spoljašni oblik religije, ali grijeh i dalje kontroliše njihove misli, namjere njihovih srca, njihove riječi i njihova djela. Oni možda imaju namjeru pobijediti grijeh, ali nisu u stanju to učiniti zato što je grijeh jači od njih. Oni nemaju u srcima moć Božijeg Svetog Duha, koju Bog daje svima koji vjeruju njegovoj riječi i prihvataju pravedni put spasenja koji je on pružio.

Ti koji slušaš danas, da li je Bog obnovio tvoje srce svojim Svetim Duhom? Da li vjeruješ dobrim vijestima o Onome koji ima moć da pročisti tvoje srce od grijeha? Ili još uvijek živiš pod vladavinom grijeha? Sveto pismo kaže:

Pojavila se doista milost Božja, spasiteljica svih ljudi; odgojila nas da se odreknemo bezbožnosti i svjetovnih požuda te razumno, pravedno i pobožno živimo u sadašnjem svijetu. (Titu 2:11-12)

Važno je razumjeti da je takav pravedan život moguć samo zbog našeg **velikoga Boga i Spasitelja našega Isusa Krista. On sebe dade za nas da nas otkupi od svakoga bezakonja i očisti sebi Narod izabrani koji revnuje oko dobrih djela.** (Titu 2:13-14)

U našoj sljedećoj lekciji planiramo nastaviti Josipovu priču i vidjeti *kako je izašao iz zatvora i postao vrhovni vladar zemlje Egipta.*

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o ovoj temeljnoj istini iz Svetog pisma:

Bog je svjetlost i tame u njemu nema nikakve! Reknemo li da imamo zajedništvo s njim, a u tami hodimo, lažemo i ne činimo istine. (1. Ivanova 1:5-6)

Josipov uspon

Postanak 40-42

U našoj posljednjoj lekciji počeli smo da učimo o Josipu, koji je bio jedanaesti od dvanaest Jakovljevih sinova. Pročitali smo kako je Josip sanjao da će mu se njegova braća jednog dana pokloniti. Oni mu nisu vjerovali, ali danas ćemo vidjeti kako je Bog ispunio Josipov san tako što je učinio da njegova braća dođu i poklone mu se.

Kao što smo naučili, braća su ga mrzila i progonila zbog njegovih snova. U ljubomori i bijesu čak su otišli toliko daleko i da ga prodaju kao roba putujućim trgovcima, koji su bili potomci Jišmaela. Oni su odveli Josipa u Egipat i prodali ga službeniku faraona, kralja Egipta. Što se tiče Josipa, on je bio vjeran sluga i pošten u svom poslu zato što je hodao sa Bogom.

Josip je takođe bio veoma zgodan, što je izazvalo da žena njegovog gospodara žudi za njim, želeći da legne sa njim. Ali Josip joj je rekao: **“Pa kako bih mogao da učinim tako veliko zlo i zgriješim protiv Boga?”** (Postanak 39:9) Kada je Josip odbio da počini preljubu sa njom, žena je progovorila protiv njega i zatvorila ga. Josip bi radije bio u zatvoru nego uživao u prolaznim zadovoljstvima grijeha. Bog mu je bio prvi u životu. Dvije godine je bio u tamnici ali Bog ga nije zaboravio.

Nastavimo sada proučavati Toru da vidimo kako je Bog promijenio Josipove okolnosti. Čitamo u knjizi Postanka, poglavlju 41, gdje saznajemo da nakon što je Josip bio u zatvoru dvije pune godine, faraon, kralj Egipta, imao je san:

Stoji on kraj Nila. Uto izađe iz Nila sedam lijepih i debelih krava. Pasle su među trskom. Međutim, iz Nila za njima izađe sedam drugih krava, ružnih i mršavih, te stanu uz one krave na obali Nila. Tada one ružne i mršave krave proždru onih sedam lijepih i debelih krava. Tog časa se faraon probudio. Kad je zaspao, usnio je drugi san: i gle, sedam punih i jedrih klasova izrastu na jednoj stabljici. No, odjednom iznikne za njima sedam drugih klasova, šturih i opaljenih istočnim vjetrom. Tada onih sedam šturih klasova proždru onih sedam jedrih i punih klasova. Faraon se probudio, ali je shvatio da je i to bio san.

Ujutro je bio uznemiren, pa je pozvao sve egipatske gatare i mudrace. Faraon im je ispričao svoje snove, ali niko mu ih nije mogao protumačiti.

Tada glavni peharnik reče faraonu: „Sjetih se danas mojih pogrešaka kad se ono faraon razljutio na svoje sluge, pa je bacio mene i glavnog pekara u pritvor, u kući zapovjednika tjelesne straže. Jedne noći smo obojica usnuli po san, i svaki san je imao svoje značenje. Tamo je sa nama bio jedan mladić, Hebrejin, rob zapovjednika glavne straže. Mi

smo mu ispričali naše snove, a on je protumačio i moj i njegov san. Desilo se baš onako kako nam ih je protumačio; ja sam bio vraćen u službu, a onoga su objesili.“

Faraon odmah pošalje po Josipa, te su ga žurno izveli iz tamnice. Nakon što se obrijao i obukao novu odjeću, izašao je pred faraona. Faraon reče Josipu: „Usnio sam san, ali ga nitko ne može protumačiti. Čuo sam da se priča o tebi da možeš da protumačiš san čim ga čuješ.“ Josip odgovori: „Ja ne mogu, ali će Bog dati odgovor faraonu koji će ga umiriti.“ (Postanak 41:1-16)

Tako je faraon ispričao svoj san Josipu, a zatim rekao:

Ispričao sam ovo i gatarima, ali niko nije znao da mi odgovori.“ Josip reče faraonu: „Faraonovi snovi su, u stvari, jedan san: Bog ti je objavio šta će učiniti. Sedam lijepih krava sedam su godina, kao što su i sedam punih klasova sedam godina; to je, dakle, samo jedan san. Sedam mršavih i jadnih krava koje su izašle poslije njih, kao i onih sedam suvih, šturih i istočnim vjetrom opaljenih klasova, su takođe sedam godina. To su sedam godina gladi. To je ono što sam već rekao faraonu: Bog mu je objavio šta će učiniti. Dolazi, evo, sedam godina velikog obilja za cio Egipat. Poslije njih će doći sedam godina gladi kada će se zaboraviti sve izobilje u Egiptu, jer će glad opustošiti zemlju. Zbog gladi koja će uslijediti, niko se neće sjećati obilja u zemlji; glad će, naime, biti veoma teška. A to što se faraonov san ponovio, znači da se Bog čvrsto odlučio na to i da će to ubrzo i učiniti. Zato neka sad faraon potraži razboritog i mudrog čovjeka, pa neka ga postavi nad egipatskom zemljom. Neka faraon još postavi nadglednike nad Egiptom da prikupljaju petinu od ljetine u Egiptu tokom sedam godina obilja. Neka prikupljaju svu hranu tokom onih sedam godina koje dolaze, te neka po faraonovom ovlašćenju skladište žito po gradovima i čuvaju ga za hranu. Ta hrana neka služi kao zaliha za zemlju tokom sedam godina gladi koja će zadesiti Egipat, tako da zemlja ne bi propala zbog gladi.“

Josipov odgovor se svidio faraonu i svim njegovim dvoranima. Tada faraon reče svojim dvoranima: „Zar možemo naći čovjeka kao što je on, čovjeka u kome je Duh Božiji?“ Zatim faraon reče Josipu: „Budući da ti je Bog obznanio sve ovo, nema nikog ko je tako razborit i mudar kao što si ti. Ti ćeš biti nadglednik moga doma, te će se sav moj narod pokoravati tvojim naredbama. Jedino ću ja, koji sam na prijestolu, imati veću vlast od tebe.“

"Evo, postavljam te nad cijelom egipatskom zemljom" – reče faraon. Tada je faraon skinuo pečatni prsten sa svoje ruke i stavio ga na Josipov prst. Zatim ga je obukao u ruho od najboljeg lana, a oko vrata mu je stavio zlatan lanac. Još je naredio da ga provezu kočijama kao njegovog zamjenika, a pred njim su uzvikivali: „Na koljena!“ Tako ga je postavio nad cijelim Egiptom. Uz to mu faraon reče: „Ja sam faraon, niko u cijelom Egiptu ne smije da makne ruku ili nogu bez tvog odobrenja.“

Faraon je Josipa nazvao Safnat-Paneah (što znači "Čuvar života)... Tako je Josip dobio vlast nad Egiptom. Josipu je bilo trideset godina kad je stupio u službu faraona, egipatskog cara. Otišavši od faraona, Josip je obišao cijelu egipatsku zemlju. Tokom sedam rodnih

godina zemlja je obilno rađala. U tih sedam godina obilja koje su nastale u Egiptu, Josip je prikupljao svaku vrstu hrane i skladištio je po gradovima. Ljetinu sa okolnih polja je smještao u svaki grad. Žita koje je Josip prikupio bilo je mnogo kao pijeska u moru, tako da ga je prestao mjeriti; nije mu, naime, bilo mjere.

Kad se navršilo onih sedam godina obilja koje su nastale u Egiptu, počele su da nastupaju godine gladi, baš kako je Josip i rekao. U svim zemljama je bilo gladi, ali je u cijelom Egiptu bilo hleba. A kad je glad zadesila i Egipat, narod zavapi faraonu za hljeb. Tada faraon reče svim Egipćanima: „Idite k Josipu i učinite kako vam on kaže!“ Nastala je glad po cijeloj zemlji. I pošto je zavladao žestoka glad u celom Egiptu, Josip je otvorio sva skladišta, pa je prodavao žito Egipćanima. Cijeli svijet je dolazio Josipu u Egipat da kupuje žito, jer je glad bila žestoka po cijelom svijetu.

(Postanak 41:24-49, 53-57)

Kad je Jakov (otac Josipa i njegove braće) vidio da ima žita u Egiptu, rekao je svojim sinovima: „Šta se tu zgledate? Čuo sam, evo, da ima žita u Egiptu. Siđite tamo i kupite nam ga odande, da ostanemo na životu i ne pomremo.“ Tako deseterica Josipove braće siđu da kupe žito u Egiptu. Jakov nije slao Josipovog brata Benjamina s njegovom braćom, misleći da bi mu se mogla desiti kakva nesreća. Sinovi Izrelovi su bili među onima koji su došli da kupe žito, jer je glad vladala i u kanaanskoj zemlji.

Josip, koji je bio namjesnik nad zemljom, prodavao je žito cijelom narodu u zemlji. Dođu tako i Josipova braća i poklone mu se licem do zemlje. Josip je prepoznao svoju braću čim ih je vidio, ali se prema njima držao kao stranac, te im se oštro obratio: „Odakle ste došli?“ Oni odgovore: „Iz kanaanske zemlje, došli smo da kupimo hranu.“ Josip je, naime, prepoznao svoju braću, ali oni njega nisu prepoznali. Tada se Josip sjetio svojih snova koje je sanjao o njima.

(Postanak 42:1-9)

Da li ste vidjeli šta se desilo? Vidimo Josipovu stariju braću kako se klanjaju pred njihovim mlađim bratom, baš kao što je Josip i sanjao više od dvadeset godina ranije. Ovaj Josip, koga su mrzili, odbijali i željeli da ga ubiju - sada su se klanjali pred njim. Josip je odmah prepoznao braću, ali oni nisu prepoznali njega zato što ga nisu vidjeli dvadeset godina. U našoj sljedećoj lekciji, ako Bog da, završićemo ovu emotivnu priču i vidjeti kako se Josip otkrio svojoj braći.

Ali šta je sa današnjom pričom? Šta nas Bog želi naučiti preko Josipa i njegove braće? Želi da znamo da ono što se desilo između Josipa i njegove braće jeste slika onoga što će se desiti između Spasitelja i Adamovih potomaka. Prijatelji, ako zapamtimo samo jednu stvar iz današnjeg programa, neka to bude ovo: *Josipov život je bio sjenka i slika Spasitelja koga je Bog obećao poslati na zemlju*. Zapanjujuće je da u Josipovoj priči postoji najmanje stotinu događaja i elemenata koji su slični priči o Mesiji, koji je došao na zemlju 1800

godina nakon Josipovog vremena. Naravno, nemamo vremena u ovom programu spomenuti svih sto poređenja, ali spomenućemo tri.

Prvo, vidjeli smo kako su Josipova starija braća odbacila njega i njegove snove. Oni su ga mrzili, vrijeđali i čak i prodali. Ista stvar se desila Spasitelju koga je Bog poslao na zemlju. Ljudi svijeta su odbacili i njega i njegovu poruku - vrijeđajući ga, proganjajući, prodajući, pa čak i pribijajući ga na krst.

Drugo poređenje je ovo: Na početku, ljudi su prezirali, ignorisali, maltretirali i zatvorili Josipa. Ipak, u vrijeme koje je Bog izabrao, egipatski kralj je imenovao Josipa za vrhovnog vladara nad zemljom, objavljujući svima koji su željeli biti spašeni od gladi i smrti: *Idite Josipu, čuvaru života!* Na isti način, Gospod Bog kaže: *Ako želite da budete spašeni od vječne smrti, onda idite Spasitelju koga sam ja postavio!* On je Čuvar Života koji kaže: **“Ja sam hljeb života; ko dolazi k meni neće ogladnjeti... Zaista, zaista vam kažem: ko vjeruje u mene, ima vječni život.”** (Ivan 6:35,47)

Treće poređenje između Josipa i Otkupitelja je ono svečano. *Na kraju, Josipova braća su se potčinila njegovoj vlasti.* Nisu imali drugog izbora nego se pokloniti pred bratom koga su poricali i obeščastili. Na isti način, Božija riječ objavljuje da će se Spasitelj svijeta, koga mnogi poriču i obeščaćuju i do danas, jednog dana vratiti da sudi svijetu pravedno. Tog dana, svi ljudi svijeta će se pokloniti pred njim; svi će znati da je on taj koga je Bog odredio da bude Spasitelj i Sudija svih.

Prijatelju koji slušaš, šta je sa tobom? Da li si se potčinio Spasitelju koga je Bog poslao da te spasi od vječnog suda? Ili ćeš čekati dok ne bude prekasno - kada ćeš biti prinuđen da se pokloniš pred njim?

U našem sljedećem programu čućemo ostatak Josipove priče.

Neka vas Bog blagoslovi i pruži vam uvid u sve što ste danas čuli. Napuštamo vas sa ovom riječju iz njegove knjige:

Po tome znamo da je poruka proroka pouzdana. Dobro je što se te poruke pažljivo držite, kao svjetiljke koja svijetli u mraku, dok ne svane dan i zvijezda Danica ne zasvijetli u vašim srcima. (2. Petrova 1:19)

Josip: Ostatak priče

Postanak 42-50

U posljednja dva programa čitali smo o Josipu, Jakovljevom sinu. Danas planiramo da čujemo ostatak njegove priče, što će nas dovesti do kraja prvog odjeljka Tore.

Kao što smo vidjeli, Jakov, Abrahamov unuk, imao je dvanaest sinova. Josip je bio jedanaesti. Živjeli su u Kanaanu, zemlji koju je Bog obećao dati potomcima Abrahamu, Izaka i Jakova. Kada je Josip bio mladić, sanjao je da će se jednog dana njegova braća pokloniti pred njim. Ali njegova braća su prezirala i njega i njegove snove, te su ga prodali kao roba u Egipat. Ali Bog je izbavio Josipa od nevolja i dao mu mudrost da protumači san faraona, kralja Egipta. I tako je Josip predvidio tešku sedmogodišnju glad koja je trebalo da zahvati zemlju. Faraon, zadivljen Josipovom mudrošću, postavio ga je za vrhovnog vladara zemlje Egipta. Nakon sedam godina, glad koju je Josip predvidio, došla je u Egipat i u Kanaan. Ali u Egiptu je bilo zaliha žita u izobilju zbog milosti i mudrosti koju je Bog dao Josipu.

Kada je Jakov čuo da u Egiptu ima žita, poslao je desetero Josipove starije braće da odu i da ga kupe. Ali on nije sa njima poslao i Benjamina, Josipovog mlađeg brata, iz straha da mu se ne dogodi nešto loše. I tako, desetero starije braće su stigli u Egipat i poklonili se pred Josipom, ispunjavajući time ono što je on sanjao mnogo ranije. Josip je prepoznao braću, ali oni nisu prepoznali njega. U njihovim mislima, Josip je već odavno bio mrtav.

Danas ćemo vidjeti kako se Josip predstavio svojoj braći. On im se nije odmah otkrio jer je prvo želio da ih testira, da bi vidio da li su im se zlobna i lažljiva srca promijenila. **Josip prepozna braću čim ih ugleda, ali se prema njima vladao kao stranac i oštro im govorio. Zapita ih: »Odakle dolazite?« Odgovore: »Iz zemlje kanaanske došli smo da kupimo hrane.«** (Postanak 42:7)

Josip ih je pitao mnogo pitanja, optužio ih da su špijuni i zatvorio ih u zatvor. Želio je da im pomogne da razmisle o životu i o stanju svog srca pred Bogom. Tri dana kasnije Josip im je dopustio da odu, ali zadržao je jednog od njih u zatvoru, govoreći ostalima da se vrate u Egipat sa mlađim bratom Benjaminom, posljednjim rođenim sinom njihovog oca.

Nakon mnogo mjeseci, starija braća su se vratila u Egipat da kupe još žita, dovodeći sa sobom i Benjamina. Kada su stigli poklonili su se pred Josipom, vladarom zemlje, ali još uvijek ga nisu prepoznali. Josip ih je doveo u svoju kuću, zbog čega su se jako uplašili. Zatim im je priredio veliku gozbu, raspoređujući im sjedišta oko stola prema uzrastu, od najstarijeg do najmlađeg. Benjamin je dobio pet puta više hrane od ostalih. Josip je testirao svoju braću da bi vidio da li će postati ljubomorni na Benjamina, kao što su bili ljubomorni i na njega. Niko od njih nije pokazao nimalo ljubomore.

Nakon gozbe, Josip je naredio sluzi da napuni njihove vreće žitom i sakrije njegov poseban srebrni pehar u Benjaminovu vreću. Nakon što su Josipova braća otišla, Josip je poslao svog glavnog upravnika da ih nađe i optuži za krađu. Kada ih je glavni upravnik stigao, rekao je: **“Zašto uzvraćate zlo za dobro? Zar iz onog pehara ne pije moj gospodar i ne čita iz njega proricanje? Zlo ste učinili!”** (Postanak 44:4-5) Oni su odgovorili: “Mi ga nismo uzeli. Neka onaj kod koga nađeš pehar umre i mi sami ćemo postati tvoji robovi.” Glavni upravnik je odgovorio: “Onaj kod koga se nađe pehar će postati moj rob, ali vi ostali možete da nastavite svojim putem.”

Glavni upravnik je pretražio sve vreće, počevši od vreće najstarijeg do vreće najmlađeg. I pehar je bio pronađen u Benjaminovoj vreći. Na ovo su Josipova starija braća razderala odjeću, vratila se u grad i bacila na zemlju pred Josipa. Josip im je onda rekao: “Šta ste to uradili? Da li ste mislili da me možete prevariti?” Juda, četvrti Jakovljevi sin, rekao mu je: **“Što bismo mogli reći svome gospodaru? Što možemo kazati, čime li se opravdati? Bog je otkrio zlodjelo tvojih slugu. Evo nas za robove svome gospodaru – jednako nas kao i onog u koga se našao pehar.”** Ali Josip je odgovorio: **“Nego, onaj u koga se našao pehar bit će moj rob, a vi drugi pođite mirno k svome ocu!”** (Postanak 44:16-17)

Onda je Juda prišao Josipu i rekao mu o mucu koju je njihov otac imao puštajući Benjamina da ih prati u Egipat. Poslije ovoga, Juda je molio Josipa da ima milosti nad njima i da dopusti Benjaminu da se vrati kući njihovom ocu. Juda je takođe pitao da on postane Josipov rob umjesto Benjamina. Kada je Josip vidio uznemirenost koju su braća osjećali zbog svojih prošlih grijeha, i sažaljenje koje su imali prema njihovom ocu i mlađem bratu, znao je da su im se zlobna srca zaista promijenila.

Došlo je vrijeme da se predstavi braći. Sveto pismo kaže:

Josip se više nije mogao svladavati pred onima koji su ga okruživali pa povika: »Neka svi odstupel!« Tako nitko nije ostao s Josipom kad se očitovao svojoj braći. Briznuo je u glasan plač, da su ga i Egipćani mogli čuti. Doznalo se za to i na faraonovu dvoru. »Ja sam Josip«, reče Josip svojoj braći. »Otac mi je, dakle, još na životu!« Ali mu braća nisu mogla odgovoriti, toliko se zapanjiše pred njim. Onda će opet Josip svojoj braći: »Primaknite se k meni!« Kad su se primakli, nastavi: »Ja sam Josip, vaš brat; onaj koga ste prodali u Egipat. Ali se nemojte uznemirivati i prekoraivati što ste me ovamo prodali; jer Bog je onaj koji me pred vama poslao da vas održi u životu. Dvije su već godine što je glad došla na zemlju, a još pet godina neće biti ni oranja ni žetve u zemlji. Zato me Bog poslao pred vama da vam se sačuva ostatak na zemlji te da vam život spasi velikim izbavljenjem. Tako niste vi mene poslali ovamo, nego Bog; on me postavio faraonu za oca, gospodara nad svim njegovim domom i vladaocem nad svom zemljom egipatskom. Žurite se k mome ocu te mu recite: ‘Ovo ti poručuje tvoj sin Josip: Bog me postavio gospodarem nad svim Egiptom; siđi k meni bez oklijevanja. Nastanit ćeš se u kraju Gošenu.

Tako ćeš biti blizu mene: ti, tvoja djeca, tvoja unučad, tvoje ovce i goveda i sve što je tvoje. Ondje ću se za te brinuti, jer će glad potrajati još pet godina. Tako nećeš oskudijevati ni ti, ni tvoja obitelj, niti itko tvoj.' Ta svojim očima možete vidjeti, kao što vidi i moj brat Benjamin, da vam to moja usta govore. Pripovjedite ocu o mome visokom položaju u Egiptu i sve što ste vidjeli; i brzo mi ovamo oca dovedite!«

Potom zagrlji brata Benjaminu te zaplaka; a plakao je i Benjamin obisnuvši mu se oko vrata. Izljubi zatim svu svoju braću, u naručju im se rasplaka. Poslije toga njegova braća zađu s njim u razgovor.

(Postanak 45:1-15)

I tako su se Josipova braća pripremila da se vrate kući njihovog oca. Josip im je dao kolica, kako je faraon naredio, i takođe im je dao namirnice za putovanje.

I tako oni odoše iz Egipta i stigoše u zemlju kanaansku, k svome ocu Jakovu. Kad mu rekoše: »Josip je živ i čak vlada nad svom zemljom egipatskom!«, njegovo se srce skameni jer im nije mogao vjerovati. Ali kad mu ispriповjediše sve što im je Josip rekao i kad vidje kola što ih je Josip poslao da ga prevezu, duh njihova oca Jakova oživje. »Dosta«, reče Izrael. »Sin moj Josip još je živ! Moram poći i vidjeti ga prije nego umrem.«

(Postanak 45:25-28)

Poslije ovoga, Sveto pismo nam kaže kako su se Jakov i njegova porodica preselili iz Kanaana u Egipat. Na putovanju, Jakov je prinio žrtvu, i tu mu se Bog opet obratio, govoreći:

»Ja sam Bog, Bog tvoga oca. Ne boj se sići u Egipat, jer ću ondje od tebe proizvesti velik narod. Ja ću sići u Egipat s tobom i sam ću te vratiti ovamo; a Josip će ti svojom rukom oči zaklopiti.«

(Postanak 46:3-4)

I tako su Jakov i njegova porodica stigli u Egipat. Kako li je Jakov bio srećan kada je vidio svog voljenog sina Josipa poslije toliko godina! I Jakov, koji se takođe naziva i *Izrael*, nastanio se u Egiptu sa njegovom porodicom u predjelu Gošena. Jakov je živio u Egiptu sedamnaest godina. Kada je imao 147 godina, otac izraelskih plemena, je umro i otišao da bude sa Gospodom Bogom. Josip i njegova braća i svi ljudi Egipta oplakivali su ga sedamdeset dana. Jakovljevi sinovi su sahranili oca u Kanaanu, u grobnici Abrahama, njegovog djeda.

Čitamo u poglavlju 50, posljednjem poglavlju knjige Postanka:

Kad su Josipova braća vidjela da im je otac umro, rekoše: »Što ako je Josip na nas ljut i pokuša uzvratiti nam za sve zlo koje smo mi njemu nanijeli?«...

Josip im odvrati: »Ne bojte se! Ta zar sam ja namjesto Boga! Osim toga, iako ste vi namjeravali da meni naudite, Bog je bio ono okrenuo na dobro: da učini što se danas zbiva – da spasi život velikom narodu. Zato se ne bojte! Ja ću se brinuti za vas i za vašu djecu.« Tako ih je smirio ljubaznim riječima.

Josip ostane u Egiptu zajedno s rodom svojim i očevim. Poživje Josip stotinu i deset godina...

Napokon reče Josip svojoj braći: »Ja ću, evo, naskoro umrijeti. Ali će se Bog, zacijelo, sjetiti vas i odvesti vas iz ove zemlje u zemlju što ju je pod zakletvom obećao Abrahamu, Izaku i Jakovu.« Tada Josip zakune Izraelove sinove: »Bog će se vas doista sjetiti, i tada ponesite moje kosti odavde!«

Josip umrije kad mu bijaše sto i deset godina; balzamiraše ga i u Egiptu položiše u lijes.

(Postanak 50:15, 19-22, 24-26)

Ovako se knjiga Postanka završava: *Josip umrije... i u Egiptu položiše u lijes.* Ova knjiga, koja je počela sa pričom o Bogu koji stvara život, završila se sa pričom o smrti. Zbog Adamovog grijeha, smrt je došla na sve ljude. Čak i dobar čovjek kao Josip, koji je nosio titulu *Čuvar života*, morao je umrijeti, jer je i on bio Adamov potomak sa korijenom grijeha u srcu.

Josip, uz pomoć Božiju, uspio je spasiti ljude Egipta i svoju porodicu od umiranja od gladi, ali na kraju, nije ih mogao spasiti od same smrti. Ipak, možemo slaviti Boga sa radosnim srcima jer smo u knjizi Postanka takođe pročitali o Božijem obećanju da nam pošalje moćnog Spasitelja koji bi savladao samu smrt. Smrt je rezultat grijeha.

Spasitelj, koga je Bog obećao poslati, spasio bi Adamove potomke od kazne za grijeh i od korijena grijeha. Kazna za grijeh je smrt i vječna odvojenost od Boga. Korijen grijeha je u srcu čovjeka. Spasitelj, koga je Bog poslao, došao je pobijediti Sotonu, grijeh, smrt i pakao i poslati svoj duh u srca svih koji mu vjeruju.

Ti koji slušaš danas, da li poznaješ ovog slavnog Spasitelja koji je pobijedio đavola i demone, grijeh i sram, smrt i pakao, i koji nudi vječni život svima koji vjeruju u njega? O ovom Otkupitelju, prorok Zaharija je rekao: **“Blagoslovljen Gospodin Bog Izraelov, što pohodi i otkupi narod svoj!... kao što obeća na usta svetih proroka svojih odvijeka.”** (Luka 1:68,70)

U našem sljedećem programu, ako Bog da, počecemo proučavati drugu knjigu Tore, koja se zove *Egzodus*, tj. Izlazak.

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o ovom stihu Svetog pisma koji rezimira knjigu Postanka:

A zakon nadode da se umnoži grijeh. Ali gdje se umnožio grijeh, nadmoćno izobilova milost. (Rimljanima 5:20)

Pregled prve knjige Tore

Postanak 1 - Izlazak 1

Mi još uvijek proučavamo Toru, koju je napisao prorok Mojsije. Kao što se možda sjećate, Tora je prvi dio u spisima proroka i podijeljena je u pet odjeljaka ili knjiga. Prva knjiga se zove *Postanak*. U našem prethodnom emitovanju, završili smo istraživanja u Postanku. Danas, ako Bog da, započecemo drugu knjigu Tore, koja se zove *Egzodus* ili *Izlazak*, zato što sadrži nevjerovatan izveštaj o tome kako je Bog oslobodio potomke Izraela nakon 400 godina ropstva u Egiptu.

Prije nego što započnemo, pregledajmo šta smo naučili u prvom odjeljku Tore. Važno je da imamo detaljno znanje o knjizi Postanka jer je ona temelj koji je Bog postavio za nas kako bismo mogli razumijeti i vjerovati u sve što je napisano u ostalim knjigama proroka koje slijede.

Da li se sjećate prvog stiha knjige Postanka? Kaže nam: **U početku stvori Bog nebo i zemlju.** (Postanak 1:1) Ovo je važno. **U početku stvori Bog.** Prije nego što je bilo anđela, ljudi, planeta ili zvijezda, samo je Gospod Bog postojao.

Sljedeće, naučili smo kako je Bog stvorio milione svetih anđela. Bog je stvorio anđele kako bi ga oni poznavali, služili mu, i slavili ga zauvijek. Među anđelima bio je jedan sa superiornom mudrošću i ljepotom. Taj jedan je bio Lucifer, poglavar anđela. Ali Sveto pismo nam kaže da je Lucifer postao uobražen i da je prezirao Boga u svom srcu. Lucifer i mnogi drugi anđeli počeli su smišljati plan kako svrgnuti Gospoda Boga. Ali niko ne može da svrgne njega. I Bog neće tolerisati one koje se bune protiv njega. Sljedstveno tome, Bog je protjerao Lucifera i njegove zle anđele i promijenio je Luciferovo ime u Sotona, što znači *protivnik*. I nakon što je Bog protjerao Sotonu i njegove anđele, napravio je za njih vatre pakla. Sveto pismo nam kaže da će na Sudnji dan pravedni Bog baciti Sotonu u tu vječnu vatru zajedno sa svima koji ga prate.

Sljedeće smo naučili kako je Gospod za šest dana napravio prelijepu i nevjerovatnu planetu za ljude koje je planirao da stvori. Čovjek je najuzvišenije stvorenje koje je Bog stvorio, zato što je stvoren po liku svog Tvorca. Bog je želio da ima dubok i divan odnos sa muškim i ženskim ljudima koje je stvorio da ga veličaju i uživaju u njemu zauvijek. Zbog toga je Bog u ljudsku dušu stavio um koji je sposoban spoznati Boga, srce koje je sposobno voljeti Boga i slobodnu volju koja je sposobna izabrati da mu se pokloni.

Sljedeće smo vidjeli kako je Bog stavio test pred muškarca i ženu koje je stvorio. Bog je upozorio Adama, govoreći: **“Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!”** (Postanak 2:16-17) Zgriješiti protiv Boga bi dovelo do odvajanja ljudi od njega zauvijek.

I tako smo vidjeli kako su naši preci, Adam i Eva, izabrali da prate Sotonu, time što su jeli sa zabranjenog drveta, zbog čega Božija riječ kaže: **Zbog toga, kao što po jednom Čovjeku uđe u svijet grijeh i po grijehu smrt, i time što svi sagriješiše, na sve ljude prijeđe smrt...** (Rimljanima 5:12) Koliko je istinito da *epidemija nije ograničena samo na onoga od koga je potekla*. Zbog Adamovog grijeha mi smo svi grešnici. Zbog Adamovog grijeha mi svi zaslužujemo umrijeti i suočiti se sa Božijim sudom.

Sljedeće smo naučili da je Bog protjerao Adama i Evu iz zemaljskog rajskog vrta zbog njihovog grijeha. Ali prije nego što ih je protjerao, Bog je objavio kako je planirao na zemlju poslati Otkupitelja (da spasi Adamovu djecu od Sotonine moći i od kazne za grijeh). Bog je imao plan da spasi grešnike. Njegov plan je bio da na zemlju pošalje savršenog čovjeka koji ne bi bio uprljan Adamovim grijehom. On bi bio potomak žene. Imao bi ljudsku majku ali ne i ljudskog oca. Ovaj pravedan čovjek bi pokazao ljudima kakav je Bog i onda bi svojevrijem prolio svoju krv da bi platio dug grijeha za Adamove potomke. Na ovaj način, Bog je mogao oprostiti ljudima grijehe bez kompromitovanja svoje pravde. Zaista, ovo prvo proročanstvo o dolazećem Otkupitelju je bilo predivno obećanje koje je dalo grešnom čovječanstvu tračak nade.

Potom smo vidjeli kako je Bog potvrdio to obećanje tako što je žrtvovao neke životinje i napravio odjeću za Adama i Evu od njihove kože. Bog je naučio Adama i Evu **da je plata za grijeh smrt i da bez prolijevanja krvi nema oprostjenja**. (Rimljanima 6:23; Hebrejima 9:22)

Nakon toga, naučili smo o prva dva Adamova sina, Kajinu i Abelu. Vidjeli smo kako je Abel prinio Bogu nevino jagnje i zaklao ga, simbolizujući tako Otkupitelja koji je trebao doći da pati i umre umjesto grešnika. Što se tiče Kajina, on se pokušao približiti Bogu svojim naporima, nudeći Bogu ono što je obrađivao na proklesoj zemlji. Ali njegova žrtva nije imala krv, smrt kao isplatu za grijeh. Sljedstveno tome, **Bog je prihvatio Abela ali nije prihvatio Kajina**. Zašto Bog nije prihvatio Kajinovu žrtvu? Zato što Božiji zakon ne kaže "isplata za grijeh su dobra djela". Naprotiv, on kaže: **da je plata za grijeh smrt i da bez prolijevanja krvi nema oprostjenja**. Bog je pozvao Kajina da se pokaje i prihvati Božiji put pravde, ali Kajin se samo naljutio i ubio svog mlađeg brata Abela.

Većina Adamovih potomaka je krenula Kajinovim stopama, tako da do vremena proroka Noe, Sveto pismo kaže: **Vidje Jahve kako je čovjekova pokvarenost na zemlji velika i kako je svaka pomisao u njegovoj pameti uvijek samo zloća**. (Postanak 6:5)

Zbog čovjekovog zlobnog srca, Bog je namjeravao poslati sveopšti potop koji bi zbrisao pobunjene grešnike. U tom korumpiranom vremenu, samo su Noa i njegova porodica vjerovali Bogu, zbog čega mu je Bog rekao da izgradi veliku barku (brod), koja bi bila utočište za sve koji uđu u nju. Bog je dugo bio strpljiv sa grešnicima dok je Noa gradio barku, ali niko se nije pokajao i ušao u barku osim Noe, njegove žene, njihova tri sina, Šema, Hama i Jafeta i njihovih žena. Osam duša sve ukupno.

Prorok Abraham je potekao od Šema. Pročitali smo kako je Bog naredio Abrahamu da napusti kuću svog oca i ode u zemlju Kanaan. Bog je planirao da od Abrahama načini novi narod kroz koji bi pružio proroke, Sveto pismo i obećanog Spasitelja. Zbog toga je Bog rekao Abrahamu: “... **i sam ćeš biti blagoslov... sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati.**” (Postanak 12:2-3)

Takođe smo čuli kako je Abraham u svojoj starosti postao Izakov otac, baš kao što je Bog i obećao. Izak je postao Jakovljevi otac, koga je Bog preimenovao u Izrael, i koji je imao dvanaest sinova od kojih je nastao narod Izrael.

U posljednja tri programa, čuli smo nevjerovatnu priču o dvanaest Jakovljevih sinova, fokusirajući se najviše na Josipa, jedanaestog sina. Josipova starija braća su ga mrzila i prodala kao roba, ali Bog ga je volio i učinio vrhovnim vladarom Egipta. S vremenom, glad je zavladała zemljom Egipta i zemljom Kanaana, izazivajući veliku bijedu, tako da Jakov i njegovi sinovi nisu imali šta jesti. Kada je Jakov čuo da u Egiptu ima hrane, poslao je sinove da tamo kupe žitarice. Onda smo vidjeli kako se Josip predstavio svojoj braći, oprostio im, i uredio da se njegov otac i braća presele iz Kanaana u Egipat.

Tako smo na kraju knjige Postanka naučili da djeca Izraela više nisu bila u Kanaanu, koga je Bog obećao dati Abrahamu, već u Egiptu. Sve ovo se dogodilo da bi se ispunilo ono što je Bog rekao Abrahamu mnogo ranije, govoreći:

Dobro znaj da će tvoji potomci biti stranci u tuđoj zemlji; robovat će i biti tlačeni četiri stotine godina, ali narodu kojem budu služili ja ću suditi; i konačno će izići s velikim blagom. (Postanak 15:13-14)

Sam Bog je imao svoju ruku nad svime što se dogodilo djeci Izraela. Zašto je Bog dopustio Abrahamovim praunucima, Izraelcima, da se smjeste u Egipat, kada im je sam obećao zemlju Kanaana? Zato što je namjeravao pokazati svoju slavu i moć kroz ono što će im se desiti u Egiptu. Bog je planirao izbaviti djecu Izraela sa svojom nevjerovatnom moći, tako da bi svi znali kako je on Svemogući Kralj kraljeva i Gospodar gospodara.

Sada, prijatelju koji slušaš, za ovih nekoliko minuta što nam je preostalo danas, pročitajmo iz prvog poglavlja knjige Izlaska:

⁶ I umre Josip, a pomru i sva njegova braća i sav onaj naraštaj. ⁷ Ali su Izraelci bili rodni, namnožili se i silno ojačali, tako da su napučili zemlju.

⁸ Uto u Egiptu zavlada novi kralj koji nije poznao Josipa. ⁹ I reče on svome puku: »Eto, sinovi su Izraelovi postali narod brojani i moćniji od nas. ¹⁰ Hajde, postupimo mudro s njima: spriječimo im porast, da se u slučaju rata ne pridruže našim neprijateljima, da ne udare na nas i napokon ne odu iz zemlje.«

¹¹ I postaviše nad njima nadglednike da ih tlače teškim radovima. Tako su faraonu sagradili gradove-skladišta: Pitom i Ramses. ¹² Ali što su ih više tlačili, oni se još više množili, napredovali i širili se, tako da su Egipćani strahovali od Izraelaca. ¹³ I Egipćani se

okrutno obore na Izraelce. ¹⁴ Ogorčavali su im život teškim radovima: pravljenjem meljite i opeke, različitim poljskim poslovima i svakovrsnim naporima koje im nemilosrdno nametahu.

¹⁵ Egipatski se kralj obrati i na hebrejske babice, od kojih jednoj bijaše ime Šifra, a drugoj Pua, pa im naredi: ¹⁶ »Kad u porodu pomažete Hebrejkama, dobro pogledajte oba kamena sjedala: ako je muško dijete, ubijte ga; ako je žensko, neka živi.« ¹⁷ Ali su se babice bojale Boga i nisu činile kako im je naredio egipatski kralj, nego su ostavljale na životu mušku djecu. ¹⁸ Stoga egipatski kralj pozove babice pa im rekne: »Zašto ste tako radile i na životu ostavljale mušku djecu?« ¹⁹ Nato babice odgovore faraonu: »Hebrejke nisu kao egipatske žene. One su životne. Prije nego babica dođe k njima, one već rode.« ²⁰ Bog je to babicama za dobro primio. Narod se množio i silno porastao. ²¹ A kako su se babice bojale Boga, on ih obdari potomstvom.

²² Onda faraon izda naredbu svemu svome narodu: »Svako muško dijete koje se rodi Hebrejima bacite u Rijeku! Na životu ostavite samo žensku djecu.«

Ovdje se završava prvo poglavlje knjige Izlaska. U našem sljedećem emitovanju planiramo dublje ući u ovu izvanrednu priču i pogledati kako je Bog poslao izbavitelja da spasi potomke Jakova-Izraela od 400 godina robovanja u Egiptu i od okrutne ruke faraona, kralja. Da li znate ime ovog izbavitelja? Da, to je Mojsije - Božiji prorok Mojsije.

Hvala vam na slušanju.

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o ovom podsjetniku iz njegove knjige:

A sve što je unaprijed napisano, napisano je nama za pouku, da bismo putem strpljivosti i putem utjehe koje daje Pismo, imali nadu. (Rimljanima 15:4)

Prorok Mojsije

Izlazak 1-2

U Tori postoji pet knjiga koje je sve napisao prorok Mojsije. U posljednjem programu završili smo naše putovanje kroz knjigu Postanka i prešli na knjigu Izlaska. Molimo se Bogu da pouči naš um i srce dok nastavljamo naše putovanje kroz Sveto pismo.

Prošli put smo primijetili da druga knjige Tore počinje tamo gdje se prva knjiga završava. Vidjeli smo kako su se potomci Abrahama, Izaka i Jakova, to jest Izraelci, smjestili u Egipat, daleko od zemlje Kanaan koju im je Bog obećao.

Knjiga Izlaska počinje ovim riječima:

Ovo su imena Izraelovih sinova koji su s Jakovom sišli u Egipat, svaki sa svojim domom: Ruben, Šimun, Levi i Juda; Jisakar, Zebulun i Benjamin; Dan i Naftali; Gad i Ašer. U svemu Jakovljevih potomaka bijaše sedamdeset duša. A Josip je već bio u Egiptu.

I umre Josip, a pomru i sva njegova braća i sav onaj naraštaj. Ali su Izraelci bili rodni, namnožili se i silno ojačali, tako da su napučili zemlju.

Uto u Egiptu zavlada novi kralj koji nije poznao Josipa. I reče on svome puku: »Eto, sinovi su Izraelovi postali narod brojan i moćniji od nas. Hajde, postupimo mudro s njima: spriječimo im porast, da se u slučaju rata ne pridruže našim neprijateljima, da ne udare na nas i napokon ne odu iz zemlje.«

I postaviše nad njima nadglednike da ih tlače teškim radovima. Tako su faraonu sagradili gradove-skladišta: Pitom i Ramses. Ali što su ih više tlačili, oni se još više množili, napredovali i širili se, tako da su Egipćani strahovali od Izraelaca. I Egipćani se okrutno obore na Izraelce. Ogorčavali su im život teškim radovima: pravljenjem meljte i opeke, različitim poljskim poslovima i svakovrsnim naporima koje im nemilosrdno nametahu.

(Izlazak 1:1-14)

Zaustavimo se ovdje. Više od trista godina je prošlo od Josipove smrti. Drugi faraon je vladao Egiptom, kralj koji je zaboravio sve što je Josip uradio za ljude Egipta. Faraon je progono narod Izraela, učinivši ih svojim robovima. Kako ih je samo natjerao da teško rade! Možda su Izraelci pomislili da je Bog zaboravio šta je obećao njihovom pretku Abrahamu o tome da će ih načiniti velikim narodom. Ali Bog nije ništa zaboravio. Bog je naprotiv bio u procesu ispunjavanja onoga što je obećao tako davno.

Zaista, Bog je vjeran i održava svoje saveze. Šta obeća da će uraditi, on će to i uraditi, čak iako čovjek misli da je spor. Bog je bio taj koji je osmislio plan da načini novi narod iz kojeg bi proroci i Otkupitelj došli, i ništa ne bi moglo da omete ostvarivanje njegovog plana.

Sjećamo se da kada je Bog prvi put otkrio plan da stvori ovaj poseban narod, počeo je sa starijim parom, Abrahamom i Sarom. Kada je Abraham imao sto godina, rodio je Izaka; Izak je rodio Jakova; i Jakov je rodio dvanaest sinova, od kojih su nastala plemena Izraela. Kada su se preselili u Egipat, bilo ih je sedamdeset. Ali sada, nekih trista godina poslije, postali su veliko mnoštvo od dva ili tri miliona ljudi. Da li je Bog uradio ono što je obećao tako davno? Da li je formirao Abrahamove potomke u novi i veliki narod? Da, jeste. Bog je vjeran. On drži svoju riječ.

U današnjem čitanju vidimo kako je faraon progonio plemena Izraela, učinivši ih svojim robovima. Međutim, svaki put kada bi pokušao umanjiti Izrael, Bog bi ih učinio da oni porastu i umnože se. I tako je faraon dao ovu naredbu svim svojim ljudima: „**Svako muško dijete koje se rodi Hebrejima bacite u Rijeku! Na životu ostavite samo žensku djecu.**” (Izlazak 1:22) Šta vi mislite o ovome? Ko je vodio faraona u njegovom zlobnom planu? Sotona, baš on. Zašto je Sotona želio progoniti i uništiti narod Izraela? Zato što je Sotona znao da je Bog obećao Otkupitelja svijeta koji bi izbavio Adamovo potomstvo od grijeha i smrti. Izgleda da je takođe znao da će ovaj obećani Otkupitelj doći kroz Izrael. To je razlog zbog čega je podstakao faraona da progona Izraelce i istrijebi ih. Zato je sve njihove muške bebe bacao u rijeku Nil.

Ali Bog, koji je beskrajno jači od Sotone, planirao je upotrijebiti čovjeka iz plemena Izraela, koji bi izbavio njegov izabran narod iz faraonovih ruku. Da li znate ime ovog heroja? Da, to je poznati Božiji prorok, Mojsije. Ali Mojsijevi roditelji, Amram i Jokebeda, takođe su bili heroji jer **nisu se bojali kraljeve naredbe.** (Hebrejima 11:23; Izlazak 6:20)

Sveto pismo kaže:

Neki čovjek od Levijeva koljena ode i oženi se djevojkom Levijkom. Žena začne i rodi sina. Vidjevši kako je krasan, krila ga je tri mjeseca. Kad ga nije mogla više sakrivati, nabavi košaricu od papirusove trstike, oblijepi je smolom i paklinom, u nju stavi dijete i položi ga u trstiku na obali Rijeke. Njegova sestra stane podalje da vidi što će s njime biti.

Faraonova kći siđe k Rijeci da se kupa, dok su njezine sluškinje šetale uz obalu Rijeke. Opazi ona košaricu u trstici, pa pošalje sluškinju da je donese. Otvori je i pogleda, a to u njoj dijete! Muško čedo. Plakalo je. Njoj se sažali na nj. »Bit će to hebrejsko dijete«, reče. Onda njegova sestra rekne faraonovoj kćeri: »Hoćeš li da ti potražim dojilju među Hebrejkama da ti dijete doji?« »Idi!« – odgovori joj faraonova kći. Tako djevojka ode i pozove djetetovu majku. »Uzmi ovo dijete«, rekne joj faraonova kći, »i odgoji mi ga, a ja ću te plaćati.« Tako žena uzme dijete i othrani ga. Kad je dijete odraslo, ona ga odvede faraonovoj kćeri, koja ga posini. Nadjene mu ime Mojsije, »jer sam ga«, reče, »iz vode izvadila«.

(Izlazak 2:1-10)

Da li vidite Božiju ruku u ovome? Dok su druge muške bebe bile ubijane, Mojsija je odgajala njegova majka i štitio ga je faraon, sam zli kralj. Bog je imao svoju ruku u svemu što se događalo. On je planirao upotrijebiti Mojsija, i izbaviti Izraelce od ropstva. Kako je duboka Božija mudrost, daleko nadmašuje mudrost Sotone ili čovjeka! Da li znate gdje je Mojsije odrastao poslije? Da, odrastao je u faraonovoj kući, koji je, kao što znate, proganjao Izraelce. Ipak, Bog je namjeravao upotrijebiti Mojsija da izbavi Izraelce od faraonovih ruku. U njegovom planu, Bog je izabrao kćerku okrtunog kralja da zaštiti Mojsija. Bog je znao da bi faraonova kuća bila najbezbednije i najbolje mjesto za Mojsija. Bog je znao da je postojalo mnogo stvari koje je Mojsije morao naučiti i razumjeti kako bi bio pravilno pripremljen da vodi Izraelce. **Tako Mojsije, odgojen u svoj mudrosti egipatskoj, bijaše silan na riječima i djelima.** (Djela apostolska 7:22) Ali Mojsije je i dalje imao mnogo toga naučiti.

Njegova priča se nastavlja:

Jednog dana, kad je Mojsije već odrastao, dođe među svoj narod i vidje njegove muke. Spazi tada kako neki Egipćanin tuče jednoga Hebrejca – brata njegova. Okrene se tamo-amo i, vidjevši da nikoga nema, ubije Egipćanina i zatrpa ga u pijesak. Izade on i sutradan te zateče dva Hebrejca kako se tuku. »Zašto tučeš svoga druga?« – rekne napadaču. Ovaj odvrati: »Tko te postavi za starješinu i suca našega? Kaniš li ubiti i mene kako si ubio onog Egipćanina?« Mojsije se uplaši pa će u sebi: »Tako! Ipak se saznalo.« Kad je faraon to dočuo, htjede Mojsija pogubiti. Zato Mojsije pobjegne od faraona i skloni se u midjansku zemlju... (Izlazak 2:11-15)

U početku je Mojsije pokušao da svojom mudrošću i snagom izbaviti Izraelce. Ali Bog nije želio da se to tako uradi. Bog je želio upotrijebiti Mojsija kao instrument oslobođenja Izraelaca, ali njihovo izbavljenje nije trebalo doći od Mojsija već od Boga. Sam Mojsije je bio samo čovjek, bez moći da izbavi Izraelce od faraonovih ruku, osim ako mu Bog ne bi dao tu moć.

I tako, Sveto pismo nam kaže da je Mojsije živio četrdeset godina u pustinji, u midjanskoj zemlji. Bog je imao mnogo lekcija da ga nauči u toj vreloj i suhoj divljini. Postoji stih u Božijoj riječi koji kaže: **Tko je vjeran u najmanjem, i u najvećem je vjeran; a tko je u najmanjem nepošten, i u najvećem je nepošten.** (Luka 16:10) Prije nego što je Bog mogao predati Mojsiju težak zadatak vođenja izraelskog naroda, Mojsije je prvo morao pokazati vjernost u manjim zadacima. I tako, Sveto pismo nam govori da je u zemlji dalekoj od Egipta postao pastir, oženio se i imao dvoje djece. Četrdeset godina Mojsije je bio vjeran pastir. Tamo u divljini, dok se bavio stadom svoga punca, Bog ga je pripremao za dan kada će postati pastir izraelskog naroda. Bog je imao divne planove za Mojsija i za njegov narod, za Izrael.

Sveto pismo dalje kaže:

Poslije mnogo vremena umre egipatski kralj. Izraelci su još stenjali u ropstvu. Vapili su, a njihov vapaj za pomoć sred ropstva uzlazio je k Bogu. Bog je čuo njihovo zapomaganje i sjetio se svoga saveza s Abrahamom, Izakom i Jakovom. I pogleda Bog na Izraelce i zauze se za njih. (Izlazak 2:23-25)

Izraelci su 400 godina bili robovi u Egiptu gdje su trpili veliko maltretiranje. Ali Bog ih nije zaboravio. Planirao ih je izbaviti od ropstva. Mogli bismo se zapitati: Zašto je Bog planirao osloboditi Izraelce iz faraonovih ruku? Da li zato što su bili bolji od drugih? Ne, kao i Egipćani, i kao i svi ljudi, Izraelci su bili grešnici. Zašto je onda Bog imao takve posebne planove za njih? Zbog njegove milosti i vjernosti. Pročitajmo ponovo posljednji stih:

Bog je čuo njihovo zapomaganje i sjetio se svoga saveza s Abrahamom, Izakom i Jakovom. I pogleda Bog na Izraelce i zauze se za njih. (Izlazak 2:24-25)

Bog se sjetio svog saveza sa Abrahamom kada je obećao:

Tada Bog reče Abram: Dobro znaj da će tvoji potomci biti stranci u tuđoj zemlji; robovat će i biti tlačeni četiri stotine godina, ali narodu kojem budu služili ja ću suditi; i konačno će izići s velikim blagom. (Postanak 15:13-14)

U narednim programima, dok budemo posmatrali Boga kako štiti ovaj narod, korisno je znati da kad god je Bog štitio Izrael, štitio je svoj plan da blagoslovi tebe i mene, pošto su iz tog naroda došli proroci, Sveto pismo i Otkupitelj.

Sljedećeg puta, ako Bog da, vidjećemo kako se Bog javio Mojsiju na veoma neobičan način i pozvao ga da ode u Egipat izbaviti Izraelce iz ropstva, baš kao što je i obećao Abrahamu mnogo unaprijed. Hvala vam na slušanju.

Bog vas blagoslovio. Opraštamo se sa ovom riječju iz Psalma:

Aleluja! Hvalite Jahvu, prizivajte mu ime, navješćujte među narodima djela njegova!... On se uvijek sjeća svojega Saveza, riječi koju dade tisući naraštaja: Saveza koji sklopi s Abrahamom i zakletve svoje Izaku. (Psalam 105:1,8-9)

Mojsije upoznaje Boga

Izlazak 3-4

U našoj posljednjoj lekciji vidjeli smo kako je faraon, kralj Egipta, zlostavljao Abrahamove potomke tako što ih je učinio svojim robovima i nemilosrdno ih tjerao na rad. Takođe smo pročitali da **što su ih više tlačili, oni se još više množili, napredovali i širili se, tako da su Egipćani strahovali od Izraelaca.** (Izlazak 1:12) I tako je faraon izdao naredbu da se svako muško odojče, rođeno od Izraelaca, baci u Nil.

Ali Božiji planovi neće biti osujećeni. Jednog dana faraonova je kćerka otkrila izraelsku mušku bebu kako pluta u korpi, u rijeci. Sažalila se nad njim i usvojila ga kao sina, nazvavši ga Mojsije. Mojsije je odrastao u kući faraona, onoga koji je nastojao da uništi Izraelce. Bog je planirao da iskoristi Mojsija da izbavi njegove ljude iz ruke zlobnog kralja. Kada je Mojsije imao četrdeset godina, pobjegao je od faraona, koji ga je htio ubiti. Četrdeset godina je živio u divljini gdje se i oženio, dobio dvoje djece, i brinuo se o stadu svog punca.

Nastavimo sada sa čitanjem da bismo vidjeli kako se Bog predstavio Mojsiju, da bi ga poslao nazad faraonu, da izvede Izraelce iz Egipta. Čitamo u knjizi Izlaska, poglavlje 3:

Mojsije pasao ovce svoga tasta Jitra, midjanskoga svećenika. Goneći tako stado po pustari, dođe do Horeba, brda Božjega. Anđeo mu se Jahvin ukaže u rasplamtjeloj vatri iz jednog grma. On se zagleda: grm sav u plamenu, a ipak ne izgara. »Hajde da pridem«, reče Mojsije, »i promotrim ovaj čudni prizor: zašto grm ne sagorijeva.« Kad je Jahve vidio kako prilazi da razmotri, iz grma ga Bog zovne: »Mojsije! Mojsije!« »Evo me!« – javi se. »Ne prilazi ovamo!« – reče. »Izuj obuću s nogu! Jer mjesto na kojem stojiš sveto je tlo. Ja sam«, nastavi, »Bog tvoga oca; Bog Abrahamov, Bog Izakov, Bog Jakovljevi.« Mojsije zakloni lice: bojao se u Boga gledati.

»Vidio sam jade svoga naroda u Egiptu«, nastavi Jahve, »i čuo mu tužbu na tlačitelje njegove. Znade su mi muke njegove. Zato sam sišao da ga izbavim iz šaka egipatskih i odvedem ga iz te zemlje u dobru i prostranu zemlju – u zemlju kojom teče med i mlijeko: u postojbinu Kanaanaca, Hetita, Amorejaca, Perižana, Hivijaca i Jebusejaca. Vapaji sinova Izraelovih dopriješe do mene. I sam vidjeh kako ih Egipćani tlače. Zato, hajde! Ja te šaljem faraonu da izbaviš narod moj, Izraelce, iz Egipta.« »Tko sam ja da se uputim faraonu«, odgovori Mojsije Bogu, »i izvedem Izraelce iz Egipta!« »Ja ću biti s tobom«, nastavi. »I ovo će ti biti znak da sam te ja poslao: kad izvedeš narod iz Egipta, Bogu ćete iskazati štovanje na ovome brdu.«

Nato Mojsije reče Bogu: »Ako dođem k Izraelcima pa im kažem: 'Bog otaca vaših poslao me k vama', i oni me zapitaju: 'Kako mu je ime?' – što ću im odgovoriti?« »Ja sam koji jesam«, reče Bog Mojsiju. Onda nastavi: »Ovako kaži Izraelcima: 'Ja jesam' posla me k vama.« Dalje je Bog Mojsiju rekao: »Kaži Izraelcima ovako: 'Jahve,

Bog vaših otaca, Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljevi, poslao me k vama.' To mi je ime dovijeka, tako će me zvati od koljena do koljena.«

(Izlazak 3:1-15)

Postoje najmanje četiri stvari koje možemo naučiti o Božijem karakteru iz onoga što je rekao Mojsiju iz plamtećeg grma na Sinajskoj gori.

1. Prvo, učimo da je Bog *svet*. Kada je Mojsije vidio plamenove plamtećeg grma, on se približio da istraži i čuo je Božiji glas kako ga doziva. Zadrhtao je od straha i nije se usudio pogledati. Zašto je bio uplašen? Zato što je stajao u prisustvu Svetog Boga. Bog je objavio svoju svetost rekavši Mojsiju: **“Ne prilazi ovamo! Izuj obuću s nogu! Jer mjesto na kojem stojiš sveto je tlo.”**

Zaista, Bog, koji se pojavio pred Mojsijem u vatrenim plamenovima, jeste svet. Bog želi da svi prepoznaju njegovu svetost. Što se tiče anđela koji stoje u prisustvu Boga, Sveto pismo kaže: **Bez predaha dan i noć govore: „Svet! Svet! Svet Gospodin, Bog, Svevladar, Onaj koji bijaše i koji jest i koji dolazi!”** (Otkrivenje 4:8) Anđeli prepoznaju Božiju svetost. Vi koji slušate danas, da li vi prepoznajete Božiju svetost?

Razmislimo malo o tome šta ovo znači. Kao što smo vidjeli u prethodnim lekcijama, Božija svetost je protjerala Adama i Evu iz rajskog vrta nakon što su zgriješili. Božija svetost je odbila Kajinovu žrtvu. Božija svetost je potopom zbrisala ljude Noinog vremena. U narednom periodu, Bog je izmiješao jezike svijeta, rasuvši ljude Babilona, one koji su se pokušali pobuniti protiv njega. I u Abrahamovo vrijeme, Božija svetost je učinila da se sruči vatrena kiša sa neba na ljude Sodome, koji su uživali u zlu.

Nažalost, do dana današnjeg, većina ljudi ne poštuje Božiju svetost. Ne shvataju ko je Bog. Oni nisu prepoznali njegovu apsolutnu čistotu. Ovo vidimo u načinu na koji ljudi praktikuju grijeh i uživaju u njemu. Takođe vidimo kako mali značaj pridaju Božijoj svetosti kada nose religiju kao ogrtač, ali ne izučavaju Sveto pismo u cilju da razumiju Božiju istinu. Mnogi obično koriste Božije ime u neiskrenim izrazima. Oni ga uzalud prizivaju govoreći: “Bi ism Allah” (Arapski: *U ime Boga*), ili “Insha’a Allah” (*Ako Bog da*) iako je Božija volja daleko od njihovih umova. Vidimo neuspjeh ljudi da razumiju svetost Božju dok traže da uspostave sopstvenu pravednost pred Bogom, odbijajući njegov pravedni put spasenja. Neki misle kako se mogu pročistiti pred Bogom dugim postom, brojnim molitvama, ili ceremonijama umivanja i pranja. Ali, kao što jasno vidimo u spisima proroka, takve spoljašne radnje ne zadovoljavaju Boga, onoga koji zahtijeva da osoba mora da bude čista iznutra. Dragi prijatelji, Bog je svet! Zbog toga je rekao Mojsiju „ **Ne prilazi ovamo! Izuj obuću s nogu! Jer mjesto na kojem stojiš sveto je tlo.** “

2. Sljedeće, na osnovu onoga što je Bog rekao Mojsiju iz plamtećeg grma, otkrivamo da Bog nije samo svet već i vjeran. Da li ste primjetili šta je Bog prvo rekao Mojsiju? Rekao je: „ **Ja sam**«, nastavi, »**Bog tvoga oca; Bog Abrahamov, Bog Izakov, Bog Jakovljevi.** “ (Izlazak

3:6) Ove riječi bi trebale donijeti radost srcima svih koji se žele približiti Bogu i uživati u bliskom odnosu sa njim. Sveti Bog je onaj koji je uspostavio savez sa Abrahamom, Jakovom i Izakom. Bog je vjeran. Čak i nakon stotina godina, on nije zaboravio sve što je obećao Abrahamu, Izaku, Jakovu i njihovim potomcima.

A vi? Da li vi cijenite Božiju vjernost? Da li vi uživate u odnosu sa svetim i vjernim Bogom koji se obratio Abrahamu, Izaku i Jakovu? Ovo je presudno pitanje za bilo koga ko želi uživati u Božijem miru u ovom životu i u životu koji će doći. Mi vas ne pitamo da li imate religiju - pošto praćenje religijskih pravila vas ne može učiniti pravednim pred Bogom. Ono što vas pitamo je: Da li imate pravi odnos sa Bogom? Da li razumijete i vjerujete Božijem putu otkupljenja? Da li vidite da su pridržavanje religije i odnos sa Gospodom Bogom dvije različite stvari? Danas postoje hiljade religija na svijetu. Na primjer, stručnjaci nam kažu da samo u Brazilu ima preko 4000 religija i sekti. Četiri hiljade religija? Da li ima četiri hiljade bogova? Ili četiri hiljade puteva koji vode do Boga? Ne. Sveto pismo kaže da **jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi, čovjek – Krist Isus.** (1. Timoteju 2:5)

Zašto onda danas postoje hiljade religija i hiljade različitih sekti u svijetu? Zato što su većina Adamovih potomaka ignorisali temelj istine koji je Bog uspostavio sa Abrahamom, Izakom i Jakovom. Oni ne znaju o obećanjima, koje je Bog dao Abrahamu i njegovim potomcima, koja se tiču Posrednika koji je trebao doći na svijet da spasi Adamovu djecu od kazne i moći grijeha. Oni ne znaju priču i poruku Svetog Boga koji se nikada ne mijenja. Oni ne znaju onoga koji je vjeran.

3. Kada se Gospod ukazao Mojsiju u vatri koja je plamtjela iz grma, Bog je pokazao još jednu osobinu. Milost. Bog nije samo svet i vjeran, već je i milostiv. Zbog toga je Bog rekao Mojsiju:

»Vidio sam jade svoga naroda u Egiptu«, nastavi Jahve, »i čuo mu tužbu na tlačitelje njegove. Znale su mi muke njegove. Zato sam sišao da ga izbavim iz šaka egipatskih i odvedem ga iz te zemlje u dobru i prostranu zemlju...«

(Izlazak 3:7-8)

Zašto je Bog planirao osloboditi Izraelce i odvesti ih u dobru zemlju? Da li su Izraelci zaslužili Božiju milost? Da li su bili bolji od ostalih naroda? Ne, nisu. Zašto je onda Bog namjeravao da ih izbavi i blagoslovi? Zbog svoje vjernosti i milosti. **Bog je čuo njihovo zapomaganje i sjetio se svoga saveza s Abrahamom, Izakom i Jakovom. I pogleda Bog na Izraelce i zauze se za njih.** (Izlazak 2:24-25) Da, Bog je milostiv.

4. Konačno, postoji još jedan aspekt Boga koji možemo zapaziti u priči o plamtećem grmu. *Bog ima svoje lično Ime.* Čuli smo Mojsija kako je pitao Boga koje mu je ime. Da li se priroda vječnog Boga može opisati jednim imenom? Ovaj Bog koji je velik, svet, vjeran i milostiv; ovaj Bog koga čovjek ne može vidjeti očima; ovaj Bog koji je stvorio sve, vidi sve, zna sve, i

može uraditi sve - koje je njegovo ime? Neki misle da je Božije ime jednostavno *Bog* (*Allah*). Zaista, Bog je Bog. Međutim, Bog nije njegovo ime. Bog je ono što jeste. Ja sam čovjek, ali *Čovjek* nije moje ime. Svako od nas ima ime po kome je poznat. Koje je Božije ime? Koji odgovor je Bog dao Mojsiju? Bog je odgovorio,

»Ja sam koji jesam«, reče Bog Mojsiju. Onda nastavi: »Ovako kaži Izraelcima: 'Ja jesam' posla me k vama.« Dalje je Bog Mojsiju rekao: »Kaži Izraelcima ovako: 'Jahve, Bog vaših otaca, Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljev, poslao me k vama.' To mi je ime do vijeka, tako će me zvati od koljena do koljena.« (Izlazak 3:14-15)

Koje je ime Boga koje opisuje njegovu vječnu prirodu? Da li ste čuli? Njegovo ime je **Gospod**. Na hebrejskom, to ime je **YahWeH**. Ono znači **ON JE** ili **JA SAM**. U Svetom pismu, proroci pripisuju Bogu stotine imena i titula, ali ime **YahWeH** se koristi više od bilo kog drugog - oko 6.500 puta. Bog je Gospod, Vječni JA SAM, onaj koji je bio, koji jeste, i koji će postojati zauvijek. On nema početak. On nema kraj. On nema granica. Nema mu ravnoga. On je taj koji postoji uz pomoć svoje sopstvene snage. Ono što je bio juče i što je danas, biće zauvijek. On se nikada ne mijenja. Gospod je njegovo ime!

Prijatelju koji slušaš, da li poznaješ Boga? Da li prepoznaješ njegovu svetost? Da li se raduješ njegovoj vjernosti? Da li si dobio njegovu milost? Da li si ušao u blizak odnos sa Bogom Abrahama, Izaka i Jakova? Da li poznaješ Boga koji je govorio sa Mojsijem iz plamtećeg grma?

Ako Bog da, sljedećeg puta ćemo nastaviti priču o Mojsiju i vidjeti kako ga je Bog poslao kod faraona.

Dok se opraštamo od vas, pozivamo vas da duboko razmislite o onome što je Bog otkrio o svom imenu u Svetom pismu njegovih proroka:

„Ja sam koji jesam“... Gospod... To je moje ime do vijeka. Svako ko zazove ime Gospodnje, biće spasen. (Izlazak 3:14-15, Joel 2:32)

Faraon: Ko je Gospod?

Izlazak 4-7

Danas nastavljamo proučavanje druge knjige Tore koja nam kazuje priču o Božijem proroku, Mojsiju, i Izraelcima u Egiptu. U našim prethodnim programima smo vidjeli kako je faraon, kralj Egipta, progonio Izraelce, učinivši ih svojim robovima. Ali usred sve ove patnje, Bog je imao plan da ukine zlo koje je faraon činio. Htio je iskoristiti Mojsija, čovjeka iz reda Izraelaca, da izbavi njegove ljude od faraonovih ruku.

Naučili smo da je Mojsije bio obrazovan u svim oblastima znanja Egipta, i da je sa četrdeset godina pokušao izbaviti njegov narod sopstvenim metodama. Međutim, Mojsijevi napori su donijeli samo probleme koji su ga primorali da pobjegne od faraona i sakrije se u divljini. Tamo je morao naučiti da on u sebi nije imao moć izbaviti Izraelce, osim ako mu Bog nije dao tu moć. Mojsije je proveo četrdeset godina u divljini, podižući porodicu i brinući se o stadu svog punca.

Kada je imao osamdeset godina, Bog mu se ukazao na planini Sinaj, u plamenovima zapaljenog grma. Grm je bio u plamenovima, ali nije izgorio. Kada ga je Mojsije vidio bio je zapanjen. Dok je prilazio bliže da istraži, čuo je glas Božiji koji govori: „**Ja sam Bog tvoga oca; Bog Abrahamov, Bog Izakov, Bog Jakovljev.**“ (Izlazak 3:6) Mojsije je drhtao od straha i nije se usudio pogledati. **“Izuj obuću s nogu! Jer mjesto na kojem stojiš sveto je tlo. Vidio sam jade svoga naroda u Egiptu i čuo mu tužbu na tlačitelje njegove. Zname su mi muke njegove. Zato sam sišao da ga izbavim... Zato, hajde! Ja te šaljem faraonu da izbaviš narod moj, Izraelce, iz Egipta.”**

Nastavimo sada sa čitanjem da bismo vidjeli kako je Bog završio razgovor sa Mojsijem i poslao ga faraonu. U poglavlju 3 smo vidjeli kako je Bog obećao da će biti sa Mojsijem i dati mu mudrost i autoritet pred faraonom i Egipćanima. Ali Mojsije nije želio da ide. U 4. poglavlju čitamo:

Mojsije uzvрати: »Ali ako mi ne povjeruju i ne poslušaju me, nego mi reknu: ‘Jahve ti se nije objavio’?« »Što ti je to u ruci?« – zapita ga Jahve. »Štap«, odgovori. »Baci ga na zemlju!« – naredi mu Jahve. On ga baci na zemlju, a štap se pretvori u zmiju. Mojsije pred njom uzmače. Onda Jahve reče Mojsiju: »Pruži ruku i uhvati je za rep.« I on seže rukom i uhvati je za rep, a ona opet postade štap u njegovoj ruci. »Tako moraju vjerovati da se Jahve, Bog njihovih otaca, Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljev, tebi objavio.«

»Oprosti, Gospodine!« – nastavi Mojsije Jahvi. »Ja nikad nisam bio čovjek rječit; ni prije ni sada kad govoriš svome sluzi. Ja sam u govoru spor, a na jeziku težak.« »Tko je dao čovjeku usta?« – reče mu Jahve. »Tko ga čini nijemim i gluhim; tko li mu vid daje ili ga osljepljuje? Zar to nisam ja, Jahve! Idi, dakle! Ja ću biti s tobom kad budeš

govorio i kazivat ću ti što ćeš govoriti.«

»Oprosti, Gospodine«, opet će Mojsije, »ne bi li poslao koga drugoga!«

Razljuti se Jahve na Mojsija i reče: »Zar Aron, Levijevac, nije tvoj brat? Znam da je on vrlo rječit. Evo, baš ti izlazi ususret. Kad te vidi, obradovat će se u srcu. Ti govori njemu i u njegova usta stavlja riječi. Ja ću biti i s tobom i s njime dok budete govorili; kazivat ću obojici što ćete raditi.

Uzmi ovaj štap u ruku. Njim izvodi znamenja.«

Zatim se Mojsije vrati svome tastu Jitru te mu reče: »Pusti me da se vratim braći u Egipat da vidim jesu li još na životu.« »Pođi u miru!« – reče Jitro Mojsiju.

I Jahve reče Mojsiju u Midjanu: »Vrati se u Egipat, jer su pomrli svi ljudi koji su tražili tvoj život.« Tako Mojsije posadi na magarca svoju ženu i sinove i ode u zemlju egipatsku. A u ruku Mojsije uze Božji štap. Jahve opet reče Mojsiju: »Kad se vratiš u Egipat, pobrini se da pred faraonom izvedeš sva čudesa za koja sam ti dao moć, premda ću ja tvrdim učiniti njegovo srce, tako te neće pustiti narod da ode. Tada reci faraonu: 'Ovako kaže Jahve: Izrael je moj prvorođenac. Tražim od tebe da mi pustiš sina da mi iskaže štovanje. Ako odbiješ da ga pustiš, ja ću ubiti tvoga prvorođenca.'«

(Izlazak 4:1-5, 10-15, 17-23, 27-31)

Poslije toga odu Mojsije i Aron pa reknu faraonu: »Ovako veli Jahve, Bog Izraelov: 'Pusti narod moj da ode i u moju čast slavi svetkovinu.'« »Tko je taj Jahve da ga ja poslušam«, odvrati faraon, »i pustim Izraelce? Ja toga Jahvu ne znam niti ću pustiti Izraelce.« (Izlazak 5:1-2)

Zaustavimo se ovdje nakratko. Vidimo kako se Bog obratio faraonu preko Mojsijevih i Aronovih usta. Da li je faraon vjerovao Božijoj riječi? Ne, nije. Da li ste čuli šta je odgovorio Mojsiju i Aronu? Rekao je: „**Tko je taj Jahve da ga ja poslušam i pustim Izraelce? Ja toga Jahvu ne znam niti ću pustiti Izraelce.**“

Faraon nije poznao Boga. Faraon i svi ljudi Egipta su imali religiju, ali ne i odnos sa jedinim pravim Bogom. Njima je jedino bilo stalo da slijede religiju svojih predaka. Nije im bilo stalo da poznaju Gospoda, Boga Abrahama, Izaka i Jakova. Faraon i Egipćani su vjerovali u njihove običaje, idole, fetiše i vjerske vođe, ali nisu vjerovali u Gospoda i njegov plan.

Čitamo u 6. poglavlju:

Jahve reče Mojsiju: »Naskoro ćeš vidjeti kako ću ja s faraonom! Pod jakom rukom pustit će ih da odu; pod jakom rukom sâm će ih iz svoje zemlje istjerati.« Još reče Bog Mojsiju: »Ja sam Jahve. Abrahamu, Izaku i Jakovu objavljivao sam se kao El Šadaj. Ali njima se nisam očitovao pod svojim imenom – Jahve. I sklopio sam svoj savez s njima da ću im dati kanaansku zemlju, zemlju gdje su živjeli kao pridošlice.

A sada, pošto sam čuo uzdisaje Izraelaca koje Egipćani drže u ropstvu, sjetih se svoga saveza. Kaži, dakle, Izraelcima da sam ja Jahve; da ću vas izbaviti od tereta što su vam ga Egipćani nametnuli. Oslobodit ću vas od ropstva u kojem vas drže; izbavit ću vas udarajući jako i kažnjavajući strogo. Za svoj ću vas narod uzeti i bit ću vašim Bogom. Tada ćete znati da sam vas ja, Jahve, vaš Bog, izbavio od egipatske tlake. Dovest ću vas u zemlju za koju sam se zakleo da ću je dati Abrahamu, Izaku i Jakovu i dat ću vam je u baštinu, ja, Jahve.» (Izlazak 6:1-8)

Kako vas faraon neće poslušati, ja ću staviti svoju ruku na Egipat: strašno kažnjavajući, izbavit ću svoje čete, narod svoj, Izraelce, iz egipatske zemlje. Kad pružim svoju ruku na Egipat i izvedem Izraelce iz njihove sredine, tada će Egipćani spoznati da sam ja Jahve.»

Mojsije i Aron poslušajte: kako im je Jahve naredio, upravo tako učiniše. Mojsiju je bilo osamdeset, a Aronu osamdeset i tri godine kad su faraonu postavili svoje zahtjeve. (Izlazak 7:4-7)

Iz ovoga učimo da je Bog planirao suditi faraonu i Egipćanima sa nevjerovatnim prikazima svoje moći. Bog je namjeravao kazniti Egipćane za stotine godina patnje koje su donijeli Abrahamovim potomcima. Takođe, kroz čuda koja je Bog planirao napraviti preko Mojsijeve ruke, Gospod je želio prikazati svoju slavu i moć. Na ovaj način bi pokazao Egipćanima i cijelom svijetu da je Gospod, koji je govorio sa Abrahamom, Izakom, Jakovom i Mojsijem, živi i istiniti Bog.

Kao što smo već naučili, Bog je milostiv i ne želi da iko propadne, već da se svi pokaju, spoznaju i prime istinu. Zbog toga je planirao napraviti čuda koja bi potvrdila poruku koju je izrekao preko Mojsija. Gospod je želio da svi bez sumnje znaju da je Bog, koji je pričao kroz Mojsija, jedini istinit Bog.

Moramo se sjetiti da je u Egiptu bilo stotine idola koje su Egipćani smatrali bogovima. Ali Bog je želio da znaju da postoji samo jedan pravi Bog, Bog koji je uspostavio savez sa Abrahamom, Izakom i Jakovom - obećavajući im da će od njih napraviti narod kroz koji bi pružio proroke, Sveto pismo i samog Spasitelja svijeta.

Međutim, faraona nije zanimalo poznavanje jedinog pravog Boga. Zbog toga, kada je Bog htio razgovarati sa faraonom preko svojih proroka, Mojsija i Arona, on im je odgovorio, govoreći: „**Tko je taj Jahve da ga ja poslušam i pustim Izraelce? Ja toga Jahvu ne znam niti ću pustiti Izraelce.**“ (Izlazak 5:2)

Faraon je govorio istinu kada je rekao da ne poznaje Gospoda. Nije poznavao Boga koji je uspostavio vječni savez sa Abrahamom, Izakom i Jakovom. Imao je religiju, ali nije imao odnos sa Bogom. Faraonovo srce je bilo tvrdo. Njegov um je bio zatvoren. I tako je ignorisao poruku koju mu je Bog poslao preko Mojsija i Arona.

Do dana današnjeg, većina ljudi u svijetu slijedi faraonov put. Oni pričaju o Bogu, ali ne obraćaju pažnju na riječ Gospodnju. Sljedstveno tome, oni ne poznaju Boga. Znaju neke stvari o Bogu, ali ne poznaju samog Boga. Imaju religiju koju su im predali roditelji, ali nemaju ličan odnos sa živim Bogom koji se otkrio Mojsiju.

A vi? Da li vi poznajete Gospoda? Da li razumijete i vjerujete u ono što je otkrio u spisima svojih proroka? Da li poznajete Spasitelja o kome su proroci pisali, Mesiju koji je, kao što Sveto pismo kaže: **“Doista, i Krist jednom za grijeh umrije, pravedan za nepravedne, da vas privede k Bogu – ubijen doduše u tijelu, ali ožvljen u duhu.”** (1. Petrova 3:18) Da li vjerujete u njega? Da li ga volite svim svojim srcem? Da li mu se želite pokoriti? Ili ste i vi poput faraona, samo pratite religiju svojih predaka?

Oh, dragi prijatelji, neka nijedan od nas ne bude poput faraona, koji je odbio slušati i vjerovati poruci vječnog Boga! Poslušajte ovo upozorenje iz Božije riječi: **Pazite, braćo, da ne bi u koga od vas srce bilo opako, nevjerno, odmetnulo se od Boga živoga.** (Hebrejima 3:12) Danas, ako čujete njegov glas, ne zatvarajte srce kao faraon, koji je rekao: **„Tko je taj Jahve da ga ja poslušam?”** Hvala vam na slušanju.

Ako Bog da, u našoj sljedećoj lekciji nastavljamo ovu zadivljujuću priču. Vidjećemo kako je Bog pustio na faraona i Egipćane deset zala kako bi mogli spoznati da je on Gospod.

Neka vas Gospod Bog blagoslovi dok slušate ovo svečano upozorenje iz njegove svete riječi:

Danas ako glas mu čujete, ne budite srca tvrda kao u Pobuni! (Hebrejima 3:15)

Izlazak 7-10

Jaje ne treba da se hrve sa kamenom. Ova volofska izreka sažima ono što ćemo danas učiti u Svetom pismu. Šta se desi kada se jaje sudari sa kamenom? Jaje se razbije a kamen ostaje nepromijenjen. Danas ćemo vidjeti šta se desilo kada je faraon, kralj Egipta, pokušao da se bori protiv Gospoda Boga, o kome prorok Mojsije piše: **“On je Stijena, djelo mu je savršeno, jer pravi su svi njegovi putovi. Bog je on vjeran i bez zloće, pravedan je on i pravičan.”** (Ponovljeni zakon 32:4)

Prošlog puta, vidjeli smo kako je Bog faraonu poslao Mojsija i Arona da oslobode Izraelce od njihovog ropstva u Egiptu. Oni su rekli faraonu:

Poslije toga odu Mojsije i Aron pa reknu faraonu: »Ovako veli Jahve, Bog Izraelov: ‘Pusti narod moj da ode i u moju čast slavi svetkovinu.’« »Tko je taj Jahve da ga ja poslušam«, odvrati faraon, »i pustim Izraelce? Ja toga Jahvu ne znam niti ću pustiti Izraelce.« (Izlazak 5:1-2)

Ukratko, Bog je bio odlučan da oslobodi Izraelce, dok je faraon bio odlučan da ih zadrži kao svoje robove. Ali *jaje ne treba da se hrve sa kamenom*. Vratimo se sada na drugi dio Tore, knjigu Izlaska, poglavlje 7, da bismo vidjeli kako se faraon pokušao boriti sa Bogom. Sveto pismo kaže:

Dođu Mojsije i Aron pred faraona i učine kako im je Jahve naredio. Aron baci pred faraona i njegove službenike svoj štap, koji se pretvori u zmiju. Zovne faraon mudrace i vračare. I zaista, egipatski vračari svojim vraćanjem učine isto: svaki baci svoj štap, koji se pretvori u zmiju. Ali Aronov štap proguta njihove štapove. (Izlazak 7:10-12)

Zapazite početak onoga što bismo mogli nazvati hrvačkim mečom između faraona i Gospoda. Na jednoj strani vidimo faraona sa svojim mudracima i vračevima; na drugoj strani vidimo Mojsija i Arona. Nakon što se Aronov štap pretvorio u zmiju, faraonovi vračevi su imitirali čudo svojim čarolijama. **Svaki baci svoj štap, koji se pretvori u zmiju. Ali Aronov štap proguta njihove štapove.**

Šta možemo reći o ovome? Znamo da su čuda koja su Aron i Mojsije izveli došla od Boga. Međutim, faraonovi vračari su takođe izveli čuda. Odakle su oni dobili njihovu moć? Da li su je dobili od Boga? Ne. Bog se ne bori protiv samog sebe. Pa odakle je onda njihova moć došla? Faraonovi vračevi su se oslanjali na umjetnost obmane i na moć koja dolazi od Sotone.

Sveto pismo nam pokazuje da je Sotona veoma lukav i da voli obmanjivati ljude; on je takođe veoma moćan i može izvoditi čuda. Međutim, ono što je sigurno je to da je Bog

beskrajno moćniji od Sotone, kao što smo i vidjeli kada je Aronov štap progutao štapove faraonovih vračeva. Međutim, ovo nije dovelo do toga da se faraon pokaje i poslušša Božiju riječ. Sljedeće Sveto pismo kaže:

Tada Jahve reče Mojsiju: »Faraonovo je srce okorjelo; odbija da pusti narod. Ujutro pođi k faraonu. Kad izađe k vodi, stani preda nj na obali Rijeke. Uzmi u ruku štap što se bio u zmiju pretvorio. Reci mu: 'Jahve, Bog Hebreja, poslao me k tebi s porukom da pustiš moj narod da mi iskaže štovanje u pustinji. Ali sve dosad ti nisi poslušao. Ovako Jahve poručuje: Ovim ćeš spoznati da sam ja Jahve. Gledaj! Štapom koji imam u ruci mlatnut ću po vodi u Rijeci i pretvorit će se u krv...

Mojsije i Aron učiniše kako im je Jahve naredio. Podiže Aron svoj štap i naočigled faraona i njegovih službenika mlatnu po vodi u Rijeci. Sva se voda u Rijeci prometnu u krv. Ribe u Rijeci pocrkaše; Rijeka se usmrdje, tako da Egipćani nisu mogli piti vodu iz Rijeke; krv bijaše po svoj zemlji egipatskoj. Ali egipatski vračari svojim vraćanjem učiniše isto. Tako faraon ostade tvrdokorna srca: nije htio poslušati Mojsija i Arona, kako je Jahve i kazao. Faraon se okrenu i ode u svoj dvor, ne uzimajući ni to k srcu. Svi su Egipćani počeli kopati oko Rijeke tražeći pitke vode jer nisu mogli piti vode iz Rijeke.

Kad je prošlo sedam dana kako je Jahve udario po Rijeci, opet Jahve reče Mojsiju: »Pođi k faraonu i reci mu: Ovako govori Jahve: 'Pusti moj narod da ode i štovanje mi iskaže.

(Izlazak 7:14-17, 20-26)

Onda Jahve reče Mojsiju: »Reci Aronu neka ispruži svoju ruku sa štapom povrh rijeka, prokopa i jezeraca i učini da žabe navale na egipatsku zemlju.« Aron pruži svoju ruku povrh egipatskih voda, i žabe iziđoše i prekriše zemlju egipatsku. Ali i vračari učiniše tako svojim vraćanjem, te žabe navališe na egipatsku zemlju.

(Izlazak 8:1-3)

Faraon je ignorisao Božija upozorenja od proroka Mojsija.

Mojsije uzvrati faraonu: »Dostoj se odrediti mi kad hoćeš da molim za te, za tvoje službenike i za tvoj narod da se žabe odstrane od tebe i tvojih domova i ostanu samo u Rijeci.« »Sutra«, reče. »Neka bude kako kažeš«, odvrati Mojsije, »da znaš kako nitko nije kao Jahve, Bog naš. Žabe će otići od tebe, od tvojih službenika i tvoga naroda; ostat će samo u Rijeci.«

Mojsije i Aron odu od faraona, a onda Mojsije zazva Jahvu zbog žaba kojima je kaznio faraona.

Onda će opet Jahve Mojsiju: »Reci Aronu neka zamahne svojim štapom i udari po prahu na tlu da se pretvori u komarce po svoj zemlji egipatskoj.«

Vračari pokušali su da svojim vraćanjem stvore komarce, ali nisu mogli. Ljudi i životinje postanu plijenom komaraca. Tada vračari reknu faraonu: »To je prst Božji!« Ali je faraonovo srce bilo okorjelo, pa nije poslušao Mojsija i Arona, kako je Jahve i kazao.

Onda Jahve reče Mojsiju: »Podrani ujutro, iziđi pred faraona kad krene k vodi i reci mu: 'Ovako poručuje Jahve: Pusti moj narod da ode i da mi štovanje iskaže. Ako ne pustiš moga naroda, pripustit ću obade na te, na tvoje službenike, na tvoj puk i tvoje domove. Egipatski domovi i samo tlo na kojem stoje vrvjet će od obada. Ali ću toga dana izuzeti gošenski kraj, u kojem živi moj narod, te se ondje obadi neće pojaviti, tako da znaš da sam ja Jahve u središtu zemlje. Tu ću razliku napraviti između svoga i tvoga naroda. To će znamenje biti sutra.'«

(Izlazak 8:5-8,12,14-19)

Da li ste vidjeli šta se desilo faraonovim vračevima? Već smo vidjeli kako su imali određenu moć, koju su dobili od Sotone. Zbog toga su uspjeli da kroz svoje tajne umjetnosti imitiraju Božiju moć i promijene malo vode u krv i nateraju žabe da se pojave - kao da je Egipćanima trebalo još krvi u njihovoj vodi i žaba u njihovim krevetima! Ali njihova moć je bila ograničena. Faraonovi vračevi nisu bili u mogućnosti ukloniti zla koje je Svemogući Bog donio na egipatsku zemlju. Nakon što je Aron udario štapom o tlo i prašina se prevorila u komarce, vračevi su izveli njihove tajne umjetnosti, pokušavajući da promijene prašinu u komarce, ali nisu mogli da uspiju. Morali su da priznaju faraonu: **“To je prst Božji!”**

Svakako da Sotona ima moć i može dati čovjeku određene moći, ali te moći nikada neće preći granice koje je Bog postavio. Samo je Bog Svemogući. Samo on može uraditi sve stvari. On je jedini bez ograničenja. Faraonovi vračevi su počeli shvatati neograničenu veličinu Boga, ali faraon je i dalje odbijao potčiniti se Bogu. Faraon je nastavio zatvarati svoje srce i zamišljati kako se može hrvati sa Gospodom, Bogom Izraela, i pobijediti.

Sveto pismo nastavlja da bilježi kako je Bog donio na faraona i egipatsku zemlju još sedam zala preko Mojsijevih i Aronovih ruku. Nažalost, nemamo vremena da čitamo o svakom zlu. Možemo ih samo imenovati.

Četvrto zlo se sastojalo od rojeva muha koje su ispunile cijelu zemlju, čak i domove ljudi, nanoseći mnogo razaranja. U petom zlu je strašna bolest zahvatila stoku i mnogo je uginulo. Međutim, nijedno nije umrlo među stadima izraelske djece. Bez obzira na to, faraon je zatvorio srce i odbijao pustiti Izraelce. Sljedeće, strašni čirevi su se pojavili na ljudima i životinjama. Sveto pismo kaže da **ni čarobnjaci se nisu mogli pojaviti pred Mojsijem, jer su i čarobnjaci, kao i ostali Egipćani, bili prekriveni čirevima.** (Izlazak 9:11) U sedmom zlu strašan grad i oluja, razmjera koje do tada nisu bile viđene u Egiptu, uništili su sva polja. Nakon što se to završilo, zemlja je bila ispunjena skakavcima, koji su pojeli sve što je oluja ostavila. Ovo je bilo osmo zlo.

U devetom zlu, Bog je rekao Mojsiju: **»Pruži ruku prema nebu«, rekne Jahve Mojsiju, »pa neka se tmina spusti na egipatsku zemlju, tmina koja će se moći opipati.«** (Izlazak 10:21) Tri dana niko ništa nije mogao vidjeti. Ali u okrugu gdje su živjela izraelska djeca, bilo je svjetla. Nijedno zlo nije došlo na njih. Ipak, sve ovo nije učinilo da se faraon pokaje i pusti Izraelce da odu. Sveto pismo kaže: **»Odlazi!« – vikne faraon na Mojsija. »I da mi više na oči ne dolaziš! Onoga dana kad mi se opet pojaviš na oči, zaglaviti ćeš!«** (Izlazak 10:28)

Postoji još jedno zlo koje je Bog pustio na faraona i Egipćane, ali sačekajmo do sljedeće emisije da ga pogledamo, jer nam je skoro ponestalo vremena.

Kako možemo rezimirati ono što smo čuli danas? Možda ovako: faraon je pokušao boriti se protiv Gospoda Boga. Da li su faraon i njegovi vračevi pobijedili Svemogućeg? Da li su ga mogli nadjačati? Ne. Niko se ne može boriti sa Bogom i savladati ga. Jaje ne može da se hrve sa kamenom i pobijedi.

Šta možemo naučiti iz onoga što smo danas pročitali? Sveto pismo kaže: **Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala posljednja vremena.** (1. Korinćanima 10:11) Bog nas želi upozoriti. Bog želi da dobro pogledamo naše živote i stavove i da slušamo njegova upozorenja.

Vi, koji slušate danas, da li obraćate pažnju na pravu riječ Božiju? Da li joj se pokoravate? Ili ste poput faraona, borite se sa Bogom? Neka vaše srce odgovori. Da li ste podređeni Božijoj riječi? Ovo ne znači, da ste podređeni običajima predaka i njihovih religija, nego naprotiv, da ste sa poniznošću primili riječ Gospodnju? Ili se pokušavate boriti sa njim?

Jaje ne treba da se hrve sa kamenom. Čovjek je poput krhkog jajeta a Božija riječ je poput ogromnog kamena. Sveto pismo kaže: **Doista, svako je tijelo kao trava, sva mu slava ko cvijet poljski: sahne trava, vene cvijet, ali Riječ Gospodnja ostaje dovijeka.** (1. Petrova 1:24-25)

Riječ Vječnog Boga je čvrst kamen i svi koji izgrade svoj život na ovom kamenu su postavili život na čvrste temelje. Međutim, ako odbijete izgraditi život na tom kamenu, jednog dana će kamen Božije riječi pasti na vas i zdrobiće vas. Jaje se ne može boriti sa kamenom i pobijediti. Ni čovjek se ne može boriti sa vječnom Božijom riječju i izbjeći kaznu.

Ovdje se moramo zaustaviti. Hvala na slušanju. Ako Bog da, u sljedećoj lekciji čućemo o krvi pashalnog jagnjeta koje je slomilo faraonov stisak i natjeralo ga da pusti Izraelce iz Egipta.

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o onome što je prorok Mojsije napisao u Tori, govoreći:

On je Stijena, djelo mu je savršeno, jer pravi su svi njegovi putovi. Bog je on vjeran i bez zloće, pravedan je on i pravičan. (Ponovljeni zakon 32:4)

program 33
Pashalno jagnje

Našu prošlu emisiju, naše čitanje Tore, posvetili smo faraonu, suverenu Egipta koji je pokušavao boriti se sa Bogom, Ali Bog je naumio osloboditi svoj narod iz ropstva. Faraon je, opet, htio da ih zadrži. I rekli smo u onoj poslovice: jaje se s kamenom ne hrve. Niko ne može u klinč s Bogom i pobijediti. Gospod je zato na Egipat doveo devet zala, sve užasnije od užasnijeg, i to u nizu. Ali faraon i dalje nije želio osloboditi Izraelce.

Danas govorimo o desetom, posljednjem zlu koje je Bog pustio na ovu silnu zemlju, nakon čega je faraon kao jaje pukao i – oslobodio roblje. Naime, nakon devetog zla, faraon je rekao Mojsiju i Aronu: **»Odlazi!« – vikne faraon na Mojsija. »I da mi više na oči ne dolaziš! Onoga dana kad mi se opet pojaviš na oči, zaglaviti ćeš!«** (Izlazak 10:28) Ali sada će na ovaj izazov Bog sam da odgovori “jajetu”, tj. faraonu, kroz Mojsijeva usta.

A onda Mojsije navijesti: »Ovako poručuje Jahve: ‘O ponoći proći ću Egiptom. Svaki će prvorođenac u egipatskoj zemlji umrijeti, od prvorođenca faraonova, koji bi imao sjediti na njegovu prijestolju, do prvorođenca ropkinje koja se nalazi uz mlinski kamen; a uginut će i sve prvine od stoke. U svoj će zemlji egipatskoj nastati veliki jauk, kakva nije bilo niti će kad poslije biti. Među Izraelcima ni pas neće zalajati na živo stvorenje: ni na čovjeka ni na životinju.’ Po tome ćete znati da Jahve luči Izraelca od Egipćanina. Onda će svi ovi tvoji dvorani k meni doći, preda me se baciti i vikati: Nosi se i ti i sav puk koji za tobom ide! Poslije toga ću otići.« I gnjevan ode od faraona. (Izlazak 11:4-8)

Da, Bog je namjeravao pustiti i deseto zlo na Egipat, ono koje je užasnije od svih prethodnih zajedno, koja su se desila. Naime, najavio je smrt svih prvorođenaca, dječaka. Kakav užas! A Izraelci? Šta je s njima? Zar će i oni postradati? Nisu zaslužili Božji sud, premda su takođe bili grešnici, baš kao Egipćani. Ipak, Bog je milostiv svom narodu, pa je obezbijedio plan zaštite Izraelaca i od ovog zla.

Naime, evo kako čitamo u Izlasku 12:

Jahve reče Mojsiju i Aronu u zemlji egipatskoj: ... Ovo objavite svojoj zajednici izraelskoj: Desetog dana ovoga mjeseca neka svatko za obitelj pribavi jedno živinče. Tako, jedno na obitelj... Živinče neka bude bez mane, od jedne godine i muško. Možete izabrati bilo janje bilo kozle. Čuvajte ga do četrnaestoga dana ovoga mjeseca. A onda neka ga sva izraelska zajednica zakolje kad se spusti suton. Neka uzmu krvi i poškrope oba dovratnika i nadvratnik kuće u kojoj se bude blagovalo. Meso, pečeno na vatri, neka se pojede te iste noći s beskvasnim kruhom i gorkim zeljem. Da ništa sirovo ili na vodi skuhanu od njega niste jeli, nego na vatri

pečeno: s glavom, nogama i ponutricom... Blagujte je u jednoj te istoj kući; iz kuće ne smijete iznositi mesa niti na žrtvi smijete koju kost slomiti. (Izlazak 12:1.3.5-9.46)

»A kada te Jahve dovede u zemlju Kanaanaca – kako vam se zakle, tebi i tvojim ocima – i kada ti je preda, ustupajte Jahvi prvorođence materinje krila, a tako i sve prvine što ih tvoja stoka daje – svako muško pripada Jahvi! Svaku prvinu magaradi otkupi janjetom ili jaretom. Ako je ne otkupiš, slomi joj vrat. A svakoga prvorođenca između svoje djece otkupi. (Izlazak 13:11-13)

Zastanimo ovdje. Vidimo li plan kojim je Bog naumio poštediti prvorođene sinove Izraela, plan otkupljenja iz ropstva Egipta? Da, taj je plan divan koliko god zvučao nelogično i nedjelotvorno. Naime, trebalo je da se pouzdaju u krv zaklanog jagnjeta, da njome namažu dovratke svojih domova. Bog je jasan: samo ta krv će ih poštediti smrti koja dolazi.

Nakon što je Bog sve ovo rekao Mojsiju i Aronu, oni su pozvali starješine naroda i sve im prenijeli. Rekli su im za krv jagnjeta. Na to su oni oduševljeno slavili Boga i uradili baš kako su im rekle vođe. Evo kako čitamo dalje:

O ponoći Jahve pobije sve prvorođence po zemlji egipatskoj: od prvorođenca faraonova, koji je imao sjediti na prijestolju, do prvorođenca sužnja u tamnici, a tako i sve prvine od stoke. Noću ustane faraon, on pa svi njegovi dvorani i svi Egipćani, jer se strašan jauk razlijegao Egiptom: ne bijaše kuće u kojoj nije ležao mrtvac. (Izlazak 12:29-30)

Shvatamo li kakav se užas odigrao te noći? Bog je izlio sud nad Egiptom kako je rekao. Anđeo zatiranja je u ponoć prošao zemljom i svaki prvorođeni dječak, zajedno sa faraonovim sinom je umro. Umro je i onaj najniži u kastama Egipta. O, kakav se lelek i jauk prolamao zemljom u toj tami. Baš kako kaže tekst: **Ne bijaše kuće u kojoj nije ležao mrtvac.**

A Izraelci? Šta se desilo sa njima i njihovom muškom prvorođenom djecom? Da li ih je poštedito kako je obećao? Šta vi mislite? Obećao je da će ih mimoići kada vidi krv na dovratcima, kada vidi da je u tom domu žrtvovano jagnje. Jeste, poštedito ih je. Niko od dječaka u Izraelu nije umro. Svi koji su se zaštitili krvlju jagnjeta preživjeli su ovo deseto zlo. A onda nam Pismo dalje kazuje:

Faraon pozva u noći Mojsija i Arona te im reče: »Ustajte i odlazite od moga naroda i vi i vaši Izraelci! Idite! Odajte štovanje Jahvi, kako ste tražili. Pokupite svoju i situ i krupnu stoku, kako ste zahtijevali: idite pa i mene blagoslovite!« Egipćani nagonili narod da brže ide iz zemlje, »jer izgibosmo svi«, govorahu oni. (Izlazak 12:31-33)

Da, konačno se to dogodilo! Faraon više nije imao kuda. Morao je pustiti Izraelce. Sjetimo se kako je u početku bahato odbijao i da čuje poruku Mojsija. "Ma, ko je taj vaš Gospod da bih ga ja poslušao i pustio narod?" Govorio je kako ga ne poznaje, da ne želi ni da čuje za oslobađanje robova. Ali, sada je slomljen, prisiljen je. Pravi Bog je silniji i moćniji od

njegovih fetiša, idola i vračeva. Ne, jaje se ne hrve sa kamenom. Uzalud mu je. Niko ne može u klinč s Bogom i da računa na pobjedu.

Te noći su se Izraelci dali na izlazak, i to ne praznih ruku. Zapravo, bili su zatrpani darovima Egipćana, kao da su im time isplatili sve one neplaćene godine ropskog kulučenja. Evo kako čitamo:

I učiniše Izraelci kako im je Mojsije bio rekao: zatražiše od Egipćana srebrnine, i zlatnine, i odjeće. Jahve je učinio te Egipćani bijahu naklonjeni narodu pa davahu. Tako su Egipćane oplijenili... Vrijeme što su ga Izraelci proveli u Egiptu iznosilo je četiri stotine i trideset godina. (Izlazak 12:35-36.40)

Tako se ispunilo ono što je Bog obećao Abrahamu stotinama godina ranije: Čitamo ovako:

Tada Bog reče Abram: »Dobro znaj da će tvoji potomci biti stranci u tuđoj zemlji; robovat će i biti tlačeni četiri stotine godina, ali narodu kojem budu služili ja ću suditi; i konačno će izići s velikim blagom. (Postanak 15:13-14)

Ovaj historijski događaj je prepun značenja, baš kao okean neslućenih bisera. Njegova je poruka neiscrpna. Nažalost, nemamo dovoljno vremena da istaknemo sve. Takve su istine sadržane u prvom pashalnom jagnjetu. Ali danas naglasimo jednu važnu istinu, baš ovu koja je kao zvijezda zablistala u ovoj mračnoj noći užasa: "Kada vidim krv, pošteđiću vas."

Zašto, dakle, prvorodeni Izraelci nisu umrli kada su umirali mali Egipćani? Zato što im je Bog obezbijedio put spasenja. Obećao im je zaštitu po krvi zaklanog jagnjeta kojom je trebalo da namažu dovratke. Tamo gdje ove zaštitničke krvi nije bilo, došla je smrt.

Prijatelji, ovdje je važno pitanje za nas: kada se zamislimo nad velikim Egiptom i mnogim tamošnjim življem: koliko je kuća zavijeno u crno? Ne žurite s odgovorom. A on glasi: svaka kuća. Ili je umrlo jagnje, ili su umrli prvorodenci. Nije bilo izuzetka.

Zamislimo samo te užurbane pripreme, te večeri, kada su djeca gledala očeve kako krvlju tek zaklanog jagnjeta mažu dovratke. Pitali su ih zašto kolju nevino jagnje, zašto mažu njihovom krvlju. A oni su odgovarali sinovima: "Sine, Bog je osudio svakog prvorodenog Egipćanina. Ali u milosti nam je rekao da uradimo ovo. Da žrtvujemo nevino, neporočno jagnje i krvlju namažemo dovratke. Tada nas smrt neće pogoditi. Kao naš praotac Abraham, kada je umjesto sina Izaka, žrtvovao ovna, tako sada i ja radim da ne bi ti umro. Božji sud će te mimoći onako kako je obećao!"

Prijatelji, svi smo mi Adamovi potomci, prvorodenci, baš kao i ovi Egipćani. Božji sveti zakon nas osuđuje na smrt, jer to zahtijeva pravedni sud. A kazna za grijeh je smrt i vječnost bez Boga.

I kako da se spasimo? Kako Bog da spase grešnike od kazne za grijeh a da ne uprlja svoju pravednost? Recimo samo jedno ovdje pri kraju emisije: Izraelcima je bilo potrebno jagnje, da bi njegova krv bila simbol Otkupitelja koji će umrijeti radi nas, umjesto nas, onako kako

naši grijesi zahtijevaju. To je Isus, Mesija, za koga je prorok Ivan rekao: »**Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta!**« (Ivan 1:29)

A o tom Jagnjetu je Pismo jasno: Isus je Mesija koji je kao Pravednik postradao za nas nepravednike, da bi nas priveo Bogu. On, prava Pasha je žrtvovana umjesto nas. (1. Petrova 3:18; 1. Korinćanima 5:7) Krv jagnjeta koju su Izraelci izlili na vrata svojih domova je slika krvi Isusa Mesije koji je umro na krstu prije 20-ak vijekova, da bi svako ko povjeruje u njega imao vječni život. (Ivan 3:16)

A ti? Kako je s tobom? Na Dan suda, da li će te proći kazna, kao Izraelce one noći? Ili... o ne dao Bog da ti se desi drugačija sudbina! Sljedeći put nastavljamo s pričom o Izraelcima i govorimo o tome kako je Bog posred mora otvorio put spasenja za sav narod.

Do tada neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o Božjem drevnom obećanju njegovom narodu: "**Gdje god spazim krv, proći ću vas.**" (Izlazak 12:13)

program 34
Put posred mora

U prethodnoj smo emisiji vidjeli kako je Bog izbavio Izraelce iz okova ropstva. Posljednje zlo je bilo odlučujuće: pomor svih egipatskih prvorođenih dječaka. Ali nije tako bilo sa Izraelcima. Krvlju zaklanog jagnjeta, namazanom po dovratcima, Bog ih je poštedio. Rekao je: **“Krv neka označuje kuće u kojima vi budete. Gdje god spazim krv, proći ću vas; tako ćete vi izbjeći biću zatornomu kad se oborim na zemlju egipatsku.”** (Izlazak 12:13)

Takođe smo vidjeli kako su te noći sva plemena Izraela otpočela izlazak iz Egipta. Bila je to neviđena radost za sve njih. Samo zamislimo scenu. Nekoliko stotina godina su kulučili tamo, natjerani na ropski rad, bez smisla i radosti. A sada su slobodni!

Te prve pashalne noći Bog ih je oslobodio. Pokidan je lanac ropstva i sam Bog ih je proveo kroz pustinju s planom da od njih načini naciju, da ih organizovano uvede u Obećanu zemlju, u Kanaan, na prostor koji danas znamo kao Palestina. Na to se Bog davno zakleo njihovim rodonačelnicima: Abrahamu, Izaku i Jakovu. Kanaan bijaše zemlja u kojoj su 400 godina ranije baš oni živjeli i odakle su njihova plemena došla u Egipat, za vrijeme Josipove vladavine.

Danas čitamo istorijski zapis o tome kako je Bog spasio Izraelce od faraonove vojske. Ovako čitamo u Tori, u Mojsijevoj knjizi pod naslovom Izlazak:

Pođu tako Izraelci iz Ramsesa prema Sukotu. Bilo je oko šest stotina tisuća pješaka, osim žena i djece. A mnogo i drugoga svijeta pođe s njima, i mnoga stoka, krupna i sitna. (Izlazak 12,37.38)

Mojsije ponese sa sobom Josipove kosti. Jer Josip bijaše zakleo Izraelce riječima: »Bog će se zacijelo za vas zauzeti. Tada i moje kosti odavde ponesite sa sobom!«...

Jahve je išao pred njima, danju u stupu od oblaka da im put pokazuje, a noću u stupu od ognja da im svijetli. Tako su mogli putovati i danju i noću. I nije ispred naroda nestajao stup od oblaka danju ni stup od ognja noću. (Izlazak 13,19.21.22)

Jahve reče Mojsiju: »Reci Izraelcima da se vrate i utabore pred Pi-Hahirotom, između Migdola i mora, nasuprot Baal-Sefonu. Utaborite se nasuprot ovome mjestu, uz more. Faraon će reći: ‘Izraelci lutaju krajem tamo-amo; pustinja ih zatvorila.’ Ja ću otvrdnuti faraonu srce, i on će za njima poći u potjeru. Ali ja ću se proslaviti nad faraonom i svom njegovom vojskom. Tako će Egipćani spoznati da sam ja Jahve.« Izraelci tako učine. Kad su egipatskom kralju kazali da je narod pobjegao, faraon i njegovi

dvorani predomisliše se o narodu. »Što ovo učinismo!« – rekoše.

»Pustismo Izraelce i više nam neće služiti.« Zato opremi faraon svoja kola i povede svoju vojsku. Uze šest stotina svojih kola sve poizbor i ostala kola po Egiptu. I u svima bijahu štitonoše.

Egipćani, dakle, pođu za njima u potjeru. I dok su Izraelci taborovali uz more, blizu Pi-Hahirota nasuprot Baal-Sefonu, stignu ih svi faraonovi konji pod kolima, njegovi konjanici i njegovi ratnici. Kako se faraon približavao, Izraelci pogledaju i opaze da su Egipćani za njima u potjeri, pa ih obuzme velik strah. I poviču Izraelci Jahvi: »Zar nije bilo grobova u Egiptu«, reknu Mojsiju, »pa si nas izveo da pomremo u pustinji? Kakvu si nam uslugu učinio što si nas izveo iz Egipta! Zar ti nismo rekli baš ovo u Egiptu: Pusti nas! Služit ćemo Egipćane! Bolje nam je i njih služiti nego u pustinji poginuti.«

(Izlazak 14:1-7,9-12)

Šta to zapravo ovdje sada govore Izraelci? Zar ne vjeruju Gospodu? Zar onaj koji ih je izveo iz lanaca ropstva ne može da ih izbavi od oružane moći faraona? Naravno da može, ali strah i panika su činili svoje. Pred njima je bilo more, a sa strana su bili okruženi brdima. Trupe su jurišale iz Egipta pravo na njih, da ih ponovo zarobe ili sve pobiju. Šta raditi? Šta uopšte mogu? Ko i kako će ih spasti?

Evo šta nam dalje kazuje Pismo:

»Ne bojte se!« – reče Mojsije narodu. »Stojte čvrsto pa ćete vidjeti što će vam Jahve učiniti da vas danas spasi: Egipćane koje danas vidite nikad više nećete vidjeti. Jahve će se boriti za vas. Budite mirni!«

»Zašto zapomažete prema meni?« – reče Jahve Mojsiju. »Reci Izraelcima da krenu na put. A ti podigni svoj štap, ispruži svoju ruku nad morem i razdijeli ga nadvoje da Izraelci mogu proći posred mora po suhu. Ja ću otvrdnuti srce Egipćana, i oni će poći za njima, a ja ću se onda proslaviti nad faraonom i njegovim ratnicima, njegovim kolima i konjanicima. Neka znaju Egipćani da sam ja Jahve kad se proslavim nad faraonom, njegovim kolima i njegovim konjanicima.«

Anđeo Božji, koji je išao na čelu izraelskih četa, promijeni mjesto i stupi im za leđa. A i stup od oblaka pomakne se ispred njih i stade im za leđa.

Smjesti se između vojske egipatske i vojske izraelske te postade onima oblak taman, a ovima rasvjetljivaše noć te tako ne mogoše jedni drugima prići cijele noći. Mojsije je držao ruku ispruženu nad morem dok je Jahve svu noć na stranu valjao vode jakim istočnim vjetrom i more posušio. Kad su se vode razdvojile, Izraelci siđoše u more na osušeno dno, a vode stajahu kao bedem njima nadesno i nalijevo. Egipćani: svi faraonovi konji, kola i konjanici, nagnu za njima u more, u potjeru. Za jutarnje straže

pogleda Jahve iz stupa od ognja i oblaka na egipatsku vojsku i u njoj stvori zbrku. Zakoči točkove njihovih kola da su se jedva naprijed micali.

»Bježimo od Izraelaca!« – poviču Egipćani, »jer Jahve se za njih bori protiv Egipćana!« Tada će Jahve Mojsiju: »Pruži ruku nad more da se vode vrate na Egipćane, na njihova kola i konjanike.« Mojsije pruži ruku nad more i u cik zore more se vrati u svoje korito. Kako su Egipćani, bježeći, jurili prema moru, Jahve ih strmoglavi usred voda. Tako vode, slijevajući se natrag, potope kola, konjanike i svu vojsku faraonovu koja bijaše pošla u potjeru za Izraelcima – u more. I ne ostade od njih ni jedan jedini. A Izraelci išli suhim posred mora, vode im stale kao zid zdesna i slijeva. Tako Jahve u onaj dan izbavi Izraela iz šaka egipatskih, i vidje Izrael pomorene Egipćane na morskome žalu. Osvjedoči se Izrael i o silnoj moći koju Jahve pokaza nad Egipćanima. Narod se poboja Jahve i povjerova Jahvi i njegovu sluzi Mojsiju.

(Izlazak 14:13-31)

Tada Mojsije s Izraelcima zapjeva ovu pjesmu Jahvi u slavu: »U čast Jahvi zapjevat ću, jer se slavom proslavio!... Moja je snaga, moja pjesma – Jahve jer je mojim postao izbaviteljem...«

(Izlazak 15,1.2)

Strah i užas su se pretvorili u slavljenje i klicanje. Čitamo dalje:

Tada Aronova sestra, proročica Mirjam, uze bubanj u ruku, a sve žene pridruže joj se s bubnjem u ruci i plešući. Mirjam je začinjala pjesmu: »Zapjevajte Jahvi jer se slavom proslavio! Konja s konjanikom u more je survao.« (Izlazak 15:20-21)

To je, dragi prijatelji, historijski zapis ovog događaja; kako je Bog kroz more otvorio suhi put za spas Izraela.

Šta sve to znači za naše današnje zaključke? Baš za ono osnovno pitanje: ko je jedini mogao spasiti goloruki i nejakim narod od, do zuba naoružanih faraonovih jurišnika na dvokolicama? Oni sami? Teško. Bježanje nije dolazilo u obzir, jer su stajali pred morem. Brda su bila sa strane a trupe su im dolazile s leđa. Šta su mogli uraditi? Isušiti more? Maknuti brda? Udariti na vojnike? Ništa od toga. Samo je Bog jedini mogao ih spasiti. Baš to im kaže Mojsije: **“Stojte čvrsto pa ćete vidjeti što će vam Jahve učiniti da vas danas spasi.”** Samo je on to mogao, niko drugi. Zato su potom pjevali da je on izvor spasenja, njihova jedina nada i snaga.

Da, sam Bog im je postao spasenje. Jedino što su mogli jeste bilo da slijede njegov put. A koji to? Kroz nemoguće: po suhom kroz more. A onda su ga na drugoj obali slavili, jer su umakli sigurnoj smrti.

Dragi prijatelji, Bog želi da shvatimo kako smo svi poput starog Izraela. Ni mi nemamo nadu i spasenje. Nema put kojim bismo utekli od smrti. Možda je neko naše

more ispred nas, ali smrt i pakao nas svakako čekaju. Možda su neke naše planine oko nas i neke trupe naših dušmana su nam za leđima. Ali sveti Bog nas brani iako nas osuđuje za grijeh. Naime, nas ne juri faraon, ali Sotona traži svoje, jer je ubica ljudskih duša. Ko može sebe spasiti od pravednog božanskog suda? Niko. Ko može uteći pravednom ognju spremnom za grešnike? Niko. Ko nas može osloboditi okova grijeha i robovanja Sotoni? Ko nas može očistiti od krivice i stida? Ko nas može provesti kroz more grijeha a da se ne udavimo u njemu, i provesti nas na drugu stranu, u Božje sveto nebo? Samo Bog to može. Mi ljudi nemamo snagu za tako nešto, da spasimo sebe ili bilo kog drugog.

Zato pismo objavljuje: **“Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko hvastao.”**

Put spasenja koji je Bog otvorio za svu Adamovu djecu kroz more grijeha, kroz sud i smrt nije nešto od nas i do nas – naše snage i mudrosti. On nema veze s religijom. Čitali smo: to nije od djela, nije ljudsko dostignuće, da bi se neko hvalio.

Pa, koji je to put spasenja koji je Bog omogućio bespomoćnim grešnicima poput mene i vas? Otkupitelj! On je došao s nebesa proliti svoju krv i tako pobijediti smrt. On je Put. Samo on oslobađa kandži Sotone i lanaca grijeha, suda i smrti. Baš kako kaže Pismo: **“I nema ni u kome drugom spasenja. Nema uistinu pod nebom drugoga imena dana ljudima po kojemu se možemo spasiti.”** (Djela apostolska 4,12)

Da, Bog je otvorio ovaj put za mene i vas kroz more osude, more prokletstva, da bi nas preveo na drugu obalu praštanja i vječnog života. A Isus Mesija je taj put. Baš kako nam kazuje Pismo: **“Odgovori mu Isus: Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni.”** (Ivan 14,6) **“Zaista, zaista, kažem vam: tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me posla, ima život vječni i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.”** (Ivan 5,24)

Dragi prijatelji, da li ste već prešli svoje more smrti? Jeste li na obali života? Hvala što ste nas i danas slušali. Sljedeći put govorimo o tome kako je Bog Izraelce vodio kroz pustinju.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o ovoj poruci proroka Mojsija Izraelcima: **»Ne bojte se!« – reče Mojsije narodu. »Stojte čvrsto pa ćete vidjeti što će vam Jahve učiniti da vas danas spasi.«** (Izlazak 14,13)

program 35
Hrana u pustinji

U posljednjoj emisiji smo razmatrali kako je Bog izbavio Izrael, svoj narod, iz ruku faraona; kako ga je spasio od njegovih ubojitih, elitnih trupa. Naime, kada su Mojsije i ostali stigli na obalu Crvenog mora, nije bilo načina da izbjegnu pokolj. Ali Bog je djelovao tako što je silnim vjetrom razdijelio more, pa je doslovno svaki Izraelac po suhom prešao na drugu obalu. U stopu su ih pratile faraonove trupe, ali talasi su ih prekrili i podavili. Tako je Bog čudesno spasio svoj narod. Vidjevši sve to, bezbjedno i na drugoj obali, oni su uradili sljedeće o čemu čitamo: „**Tada Mojsije s Izraelcima zapjeva ovu pjesmu Jahvi u slavu...**“ (Izlazak 15:1-2)

Dakle, sada Izraelci počinju svoje putovanje od Egipta do Kanaan. Kanaan je zemlja koju je Bog obećao rodonačelnicima, Abrahamu i njegovim potomcima. Danas govorimo o tome kako se brinuo za svoje u pustinju, kako ih je Bog hranio. Prvo, lično je išao pred njima, vodio ih je kroz negostoljubivu pustinju tako što je boravio danju u oblaku a noću u vatrenom stubu. Jedno je sigurno, da to nije radio, ne bi uspjeli preživjeti ove surove uslove.

Pa, da li su mu Izraelci vjerovali, ili su se brinuli šta će i kako; šta će jesti i piti? Svakako je trebalo da se pouzdaju u Gospoda koji im je već učinio toliko divnih stvari. Prvo ih je čuvao sve te vijekove robovanja. Potom ih je oslobodio samog ropstva čudesnim znacima. A za sve to vrijeme im ni dlaka s glave nije pala. Nijedno od zala ih se nije dotaklo. To se posebno vidjelo kada im je u krvi zaklanog jagnjeta pružio zaštitu od pomora prvorođenaca po svoj zemlji. Onda im je razdijelio more, da po suhom pređu na sigurnu stranu, a u isti mah je uništio sve dušmane koji su ih ganjali. I evo ga sada, vodio ih u oblaku preko dana pravo u Obećanu zemlju. Sve je bilo onako kako je obećao Abrahamu. I, šta mislite? Da li su se Izraelci pouzdali u tako velikog i silnog Boga? Imali su tolike dokaze, tolike znakove brige i staranja svega što im je obećao, kao vrijednog i istinitog? Evo kako čitamo o tome u Izlasku 16, u drugoj knjizi Tore:

Potom krenu iz Elima, i sva izraelska zajednica dođe u pustinju Sin, koja je između Elima i Sinaja, petnaestoga dana drugoga mjeseca nakon odlaska iz zemlje egipatske. U pustinji sva izraelska zajednica počne mrmljati protiv Mojsija i Arona. »Oh, da smo pomrli od ruke Jahvine u zemlji egipatskoj kad smo sjedili kod lonaca s mesom i jeli kruha do mile volje!« – rekoše im. »Izveli ste nas u ovu pustinju da sve ovo mnoštvo gladom pomorite!«
(Izlazak 15,1-3)

Pa, jesu li se pouzdali u Gospoda? O, ne, nisu! Umjesto da mu radosno zahvaljuju i dalje, što se tako divno brinuo, počinju gundati i šaputati opore prigovore protiv proroka Mojsija. I evo šta im je Bog odgovorio:

Onda se Jahve oglasi Mojsiju i reče mu: »Čuo sam mrmljanje Izraelaca. Ovako im reci: ‘Večeras ćete jesti meso, a ujutro ćete se nasititi kruha. Tada ćete poznati da sam ja Jahve, Bog vaš.’« ...

Tada reče Jahve Mojsiju: »Učinit ću da vam daždi kruh s neba. Neka narod ide i skuplja svaki dan koliko mu za dan treba. Tako ću ih kušati i vidjeti hoće li se držati moga zakona ili neće...

I doista! Navečer se pojave prepelice i prekriju tabor. A ujutro obilna rosa sve orosila oko tabora. Kad se prevlaka rose digla, površinom pustinje ležao tanak sloj, nešto poput pahuljica, kao da se slána uhvatila po zemlji. Kad su Izraelci to vidjeli, pitali su jedan drugoga: »Što je to?« Jer nisu znali što je. Onda im Mojsije reče: »To je kruh koji vam je Jahve pribavio za hranu.

Dom je Izraelov tu hranu prozvao manom. Bijaše kao zrno korijandra; bijela, a imala je ukus medenog kolačića. (Izlazak 16:11-12,4,13-15,31)

I tako je Bog čudesno hranio narod sve do dana dolaska na samu granicu Kanaana. Odakle tolika hrana? Sa nebesa! Naveče su im slijetale prepelice a ujutro su sakupljali hljeb, zvani mana. Čitamo: “**Kad bi se noću spuštala rosa po taborištu, s njome bi se spustila i mana.**” (Brojevi 11:9) I još: “**Kad se prevlaka rose digla, površinom pustinje ležao tanak sloj, nešto poput pahuljica, kao da se slána uhvatila po zemlji... Onda im Mojsije reče: »To je kruh koji vam je Jahve pribavio za hranu... Dom je Izraelov tu hranu prozvao manom. Bijaše kao zrno korijandra; bijela, a imala je ukus medenog kolačića.**” (Izlazak 16,14.15.31) Zamislite samo: svaki dan su dobijali hranu od svog Gospoda Boga. Jesu li to zaslužili? Svakako nisu. Nisu zaslužili ništa sem Božjeg suda zbog svoje nevjere i nezahvalnosti.

Ali, hajde da pogledamo dalje Toru i vidimo šta se dogodilo koji dan kasnije, kada im je ponestalo vode. Evo 17. poglavlja:

Sva izraelska zajednica po Jahvinoj zapovijedi krene dalje iz pustinje Sina. Utabori se kod Refidima. Tu nije bilo vode da narod pije. Zato narod zapodjene prepirku s Mojsijem. Vikali su: »Daj nam vode da pijemo!« A Mojsije im odgovori: »Zašto se sa mnom prepirete? Zašto kušate Jahvu?« Ali je narod žedao za vodom, pa je mrmljao na Mojsija i govorio: »Zašto si nas iz Egipta izveo? Zar da nas žedom pomoriš, nas, našu djecu i našu stoku?«

»Što ću s ovim narodom!« – zazivao je Mojsije Jahvu. »Još malo pa će me kamenovati.« »Istupi pred narod!« – rekne Jahve Mojsiju. »Uzmi sa sobom nekoliko izraelskih starješina; uzmi u ruku štap kojim si udario Rijeku i pođi. A ja ću stajati pred tobom ondje, na pećini na Horebu. Udari

po pećini: iz nje će poteći voda, pa neka se narod napije.« Mojsije učini tako naočigled izraelskih starješina. (Izlazak 17:1-6)

I tako je Mojsije postupio kako mu je Bog zapovijedio. I potreba naroda je bila ispunjena. Štapom je udario po golemoj stijeni koju je Bog otvorio i iz koje je prokuljala voda. Zato i piše prorok David: **“Hrid rascijepi, i provri voda, pustinjom poteče kao rijeka.”** (Psalam 105:41) I tako su imali dovoljno da se napoje svi, i ljudi i stoka.

Ali, zastanimo ovdje i razmislimo o ovoj priči. Nakon svega što je uradio svom narodu, da li su mu vjerovali? Šta se desilo sa onim početnim proslavljanjem i zahvalnošću srca? Nestali su. Nisu više vjerovali Bogu. Nisu mu zahvaljivali. Štaviše. Krenulo je gundanje i zajedljivo prigovaranje, i to protiv samog Boga. A on ih je spasio od smrti u više navrata. Ne, nisu mu vjerovali. I kako je Bog reagovao? Svejedno im je iz ljubavi, milosrđa i trpeljivosti dao sve prema potrebama, i hranu i vodu. Jesu li Izraelci to zaslužili? Nisu. Jedino su zaslužili osudu. A zašto im je Bog onda uzvratio drugačije? Zašto baš tako, na taj način? Zato što je sam po sebi milostiv i ljubav. Zato se valjano pobrinuo za sve njih, premda su bili nezahvalni grešnici. A da im je uzvratio istom mjerom... svi bi pomrli u pustinji.

Ovo je jako važno da razumijemo. Nije samo istina o Božjoj dobroti i ljubavi razlog njegovog staranja. Riječ je o obećanju koje je dao. Dakle, Bog je vjeran svojim savezima, svemu što je rekao Abrahamu prije nekoliko vijekova. Sjećate li ona dva velika obećanja koja mu je dao? Prvo je da će od njega samog načiniti veliki narod. (Postanak 12:2) I održao je riječ. Dao mu je sina Izaka koji je imao Jakova, a ovaj čak dvanaest sinova čije su porodice postale mnogobrojna plemena naroda koji zovemo Izrael. I sada su tu gdje su: u pustinji, njih oko tri miliona duša koje sam Bog vodi nazad u postojbinu, u Kanaan, u zemlju koju je obećao praocima.

Drugo obećanje Abrahamu je bilo da će po njemu i njegovima blagosloviti sve narode svijeta. (Postanak 12:3)

I to je obećanje ispunjeno. Sve ovo što je radio svom narodu pročulo se širom planete i pokazalo svima ko je Bog i kako mu grešnici mogu pristupiti. Naime, braneći i vodeći Hebreje, Bog je pokazao koliko želi i nas da vodi i blagoslovi, baš tebe i mene. I mi prolazimo neke svoje pustinje, neka ropstva, neke faraone. Zato nam je strpljivo preko proroka vijekovima kroz Sveto pismo najavljavao Izbavitelja, Mesiju.

Da, Bog je vjeran. Bog je ljubav. Plemena Izraela nisu zaslužila da ih vodi i brine se za njih. Iako su mu bili neposlušni i nezahvalni, on ih je hranio raskošno s nebesa i iz stijene im davao vodu. Ali, možda ćete pitati: “Kakve mi veze imamo sa ovim starim pričama o drevnim Izraelcima?” Božja riječ nam i na ovo pitanje odgovara. Evo kako: **“To bijahu pralikovi naši: da ne žudimo za zlima kao što su žudjeli oni...”**

Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala posljednja vremena...” (1. Korinćanima 10:6.11)

Bog želi da se poučimo primjerom Izraela. I ovdje je naša današnja pouka. Naime, kada pitamo: Šta je bilo potrebno Izraelcima da ne propadnu u pustinji? Jednostavno da jedu i piju ono što im je Bog dao. Ali odakle je sve to stiglo kao rješenje, kao izbavljenje? Od njih samih i njihovog umijeća? Ne, od Gospoda. Bez njega su bili nemoćni pred Egipćanima, pred glađu, žeđu i vrelinom pustinje.

Pismo nam kazuje da smo svi takvi, baš kao stari Izraelci: grešnici nemoćni spasiti sami sebe. Bepomoćni smo. Možda ne gacamo po pustinjama kao oni, ali svakako nas prati sjenka smrti i propasti, baš kao njih. A Božja riječ je jasna: ko god odbije prihvatiti spasenje koje je Gospod obezbijedio, propašće u grijesima i završiti u vječnoj vatri. Da, to je grozna pomisao. Umrijeti u grijehu! Doći na Božji sud. Završiti u paklu dovijeka odvojen od Gospoda Boga. Ali tu si i dobre vijesti. Niko ne mora tako završiti. Niko ne mora umrijeti u grijesima. Kao što je Bog dao Izraelcima hranu i vodu, kako bi preživjeli pustinju, tako se pobrinuo i za nas, za duhovnu hranu i piće, za život mira i radosti – danas i dovijeka.

A koja hrana nam daje vječni život? Možemo li negdje uzgojiti ili kupiti hranu koja će nam dati vječni život u Božjoj prisutnosti? Ne, nikada. Te hrane nema da se kupi nigdje. Ali gdje se onda nalazi? Gdje je taj hljeb života? Gdje je izvor vječnog života?

Oko 15 vijekova kasnije, nakon što su lutali pustinjom jedući manu, nebeski hljeb, Bog je poslao Otkupitelja, Spasitelja svijeta. On je ta hrana koju je Bog obezbijedio za naše spasenje od grijeha i suda, od pakla. Evo kako sam Spasitelj govori:

**Zaista, zaista, kažem vam: tko vjeruje, ima život vječni. Ja sam kruh života. Očevi vaši jedoše u pustinji manu i pomriješe. Ovo je kruh koji silazi s neba: da tko od njega jede, ne umre. Ja sam kruh živi koji je s neba sišao. Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek. Kruh koji ću ja dati tijelo je moje – za život svijeta.«...
Reče im Isus: »Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjati; tko vjeruje u mene, neće ožednjati nikada.« (Ivan 6:47-51,35)**

Dragi prijatelji, ovdje moramo završiti. Po Božjoj volji, sljedeći put, govorimo kako je Bog svom narodu dao 10 zapovijedi. Budite blagoslovljeni ovim divnim Mesijinim riječima:

Reče im Isus: »Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjati; tko vjeruje u mene, neće ožednjati nikada.« (Ivan 6,35)

program 36
Vatrena gora Sion

U prethodnoj emisiji smo vidjeli kako se Bog pobirnuo za potrebe plemenâ Izraela, tamo u goloj pustinju. Davao im je vodu iz stijene i nebeski hljeb, manu, kako ne bi propali. Vidjeli smo, nažalost, i kako je narod nevjerstvom i nezahvalnošću uvijek iznova izazivao Boga.

Danas proučavamo Božju objavu i davanje svetog Zakona. Naime, u Tori čitamo, u Izlasku 19, na početku ovako: **“Tri mjeseca nakon izlaska iz zemlje egipatske, istoga dana, stignu Izraelci u Sinajsku pustinju.”** (st. 1) A gdje su sada stigli? Podno gore Sinaj. Sjećate li se gdje je Mojsije prvi put sreo Boga, kada mu se obratio iz gorućeg grma? Da, baš ovde, na ovom istom mjestu: na gori Sinaj. Bog mu je tada rekao:

Gospod mu opet reče: „**»Vidio sam jade svoga naroda u Egiptu«, nastavi Jahve, »i čuo mu tužbu na tlačitelje njegove«... Zato, hajde! Ja te šaljem faraonu da izbaviš narod moj, Izraelce, iz Egipta... »Ja ću biti s tobom«, nastavi. »I ovo će ti biti znak da sam te ja poslao: kad izvedeš narod iz Egipta, Bogu ćete iskazati štovanje na ovome brdu.«**“ (Izlazak 3:7-8,10,12)

I da li je Gospod ispunio svoju riječ? Vidimo da jeste. A šta je sa Mojsijem ovom prilikom? Stoji pred mnoštvom od oko tri miliona duša, tu podno gore, baš kako mu je obećao Onaj koji mu je govorio iz gorućeg grma. Pogledajmo sada opet kako mu se javlja i govori:

A Mojsije se popne k Bogu. Jahve ga zovne s brda pa mu rekne: »Ovako kaži domu Jakovljevu, proglasi djeci Izraelovoj: ‘Vi ste vidjeli što sam učinio Egipćanima; kako sam vas nosio na orlovskim krilima i k sebi vas doveo. Stoga, budete li mi se vjerno pokoravali i držali moj Savez, vi ćete mi biti predraga svojina mimo sve narode – ta moj je sav svijet! – vi ćete mi biti kraljevstvo svećenikâ, narod svet.’ Tim riječima oslovi Izraelce.« Mojsije se vrati i sazva narodne starješine te im izloži sve što mu je Jahve naredio. A sav narod uzvratu jednoglasno: »Vršit ćemo sve što je Jahve naredio.« Onda Mojsije prenese odgovor naroda Jahvi. (Izlazak 19:3-8)

Čujemo li riječi odaziva naroda na Božji poziv? „**Vršit ćemo sve što je Jahve naredio.**“ A da li je to bilo istina? Da li su mogli održavati baš sve zapovijedi? Bog je znao da to nije tačno. Ali želio je da to i sami shvate, da su nemoćni pred njegovim zahtjevima, da su grešnici. Želio je da se suoče s tim, priznaju mu i vjeruju u dobru vijest o Otkupitelju koji dolazi na zemlju otkupiti grešnike. A on je to pokazao kada je njihovim praocima praštao – Abrahamu, Izaku, Jakovu – na osnovu njihove vjere u njegova obećanja. Želio je tu istu vjeru sada vidjeti i u njima, potomcima te trojice.

Elem, Božji put spasenja je oduvijek bio isti: samo vjera u Boga i njegov pravedni put spasenja. Sveto pismo je tu jasno, kada kaže da se djelima zakona niko neće opravdati pred Bogom. Ali dobra vijest je što će pravednik od vjere živjeti. (Galaćanima 3:11; Habakuk 2:4)

Sve do ovog časa Izraelci su mislili da je pravednost stvar njihovog požrtvovanja pred Bogom. Kako je to bilo bezumno! Kao da su zaboravili koliko puta su ga povrijedili. Zar nisu vidjeli koliko su grešni pred njim? Misli su im bile mračne, a to je već zlo u Božjim očima. Grijeh je za njega najužasnija stvar ikada. On je svet i savršen. Ne prihvata nikada dobra djela koja nisu savršena. Ali Izraelci to nisu znali. Zato su bili tako lakomisleni, rekavši: „**Vršit ćemo sve što je Jahve naredio.**“ Ali, idemo dalje: pogledajmo kako je Gospod došao na Sinaj, kako se spustio da bi plemenima dao svoje zapovijedi.

»Pođi k narodu«, reče Jahve Mojsiju, »i posvećuj ga danas i sutra. Neka opere svoju odjeću; neka bude gotov prekosutra, jer će prekosutra sići Jahve na brdo Sinaj naočigled svega puka. Postavi naokolo granicu za narod i izdaj naredbu: ‘Pripazite da se na brdo ne penjete; da se ni podnožja ne dotičete!’ Tko se god brda dotakne, smrt će ga snaći. Nikakva ruka neka ga se ne dotakne, nego neka bude kamenjem zasut ili strijelom ustrijeljen: bio čovjek ili živinče, neka na životu ne ostane. Na otegnuti zvuk trube neka se na brdo penju.«

A prekosutra, u osvit dana, prolomi se grmljavina, munje zasijevaše, a gust se oblak nadvi nad brdo. Gromko zaječa truba, zadrhta sav puk koji bijaše u taboru. Mojsije povede puk iz tabora ususret Bogu. Stadoše na podnožju brda. Brdo Sinaj zavilo se u dim jer je Jahve u obliku ognja sišao na nj. Dizao se dim kao dim iz peći. Sve se brdo silno treslo. Zvuk trube bivao sve jači. Mojsije je govorio, a Bog mu grmljavinom odgovarao. Jahve siđe na Sinajsko brdo... (Izlazak 19:10-13,16-20)

Onda Bog izgovori sve ove riječi: »Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva. Nemoj imati drugih bogova uz mene. Ne pravi sebi lika ni obličja bilo čega što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodama pod zemljom. Ne klanjaj im se niti im služi. Jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran. Kažnjavam grijeh otaca – onih koji me mrze – na djeci do trećeg i četvrtog koljena... Ne uzimaj uzalud imena Jahve, Boga svoga, jer Jahve ne oprašta onome koji uzalud izgovara ime njegovo. Sjeti se da svetkuješ dan subotnji...

Poštuj oca svoga i majku svoju da imadneš dug život na zemlji koju ti dâ Jahve, Bog tvoj.

Ne ubij!

Ne učini preljuba!

Ne ukradi!

Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!

Ne poželi kuće bližnjega svoga! Ne poželi žene bližnjega svoga; ni sluge njegovu, ni sluškinje njegove, ni vola njegovu, ni magarca njegovu, niti išta što je bližnjega tvoga!«

Sav je puk bio svjedok grmljavine i sijevanja, svi čuše zvuk trube i vidješe kako se brdo dimi: gledali su i tresli se i stajali podalje. Onda rekoše Mojsiju: »Ti nam govori, a mi ćemo slušati. Neka nam Bog ne govori, da ne pomremo!« »Ne bojte se«, reče Mojsije narodu. »Bog je došao da vas samo iskuša; da strah pred njim ostane s vama te da ne grijehite.« Narod ostane podalje, a Mojsije pristupi gustom oblaku gdje se Bog nalazio.

(Izlazak 20:1-5,7-8,12-21)

S Božjom pomoći, u narednoj emisiji ćemo govoriti o svakoj od zapovijedi pojedinačno. A danas naglasimo samo jednu snažnu pouku. Zapovijedi su znak Božje svetosti i savršenosti. On ih je osmislio kao način našeg prilaska njemu. Bez njegovog puta smo prepušteni samo osudi, jer u protivnom uvijek kršimo njegovu svetost. Pismo nam kazuje da smo svi kao trava pred njim (1. Petrova 1:24), da je naš Bog oganj koji proždire. (Hebrejima 12:29) A svi znamo šta se dešava travi koja sretne vatru. Opstaje li? Nipošto! Ni grešnik tako ne može stajati u Božjoj prisutnosti!

Dakle, na početku današnje emisije smo spomenuli da su Hebreji rekli Mojsiju: „**Vršit ćemo sve što je Jahve naredio.**“ Rekli su to olako jer nisu prepoznali Božju svetost. Mislili su kako svoju bogougodnost mogu postići ličnim podvizima i dobročinstvima. Ali nakon što se Bog objavio na gori Sion sve se promijenilo. Vidjevši pojave božanske prisutnosti – munje, gromove, vatru i dim – čuvši Božji glas koji grmi svetim zapovijedima, uplašili su se i uzmakli. Rekli su svom vođi: **“Ti nam govori, a mi ćemo slušati. Neka nam Bog ne govori, da ne pomremo!”** (Izlazak 20:18-19)

Počeli su shvatati ko je Bog, koliko je svet i kako mu je nemoguće prići. Tu, podno gore Sinaj, postali su svjesni istine Pisma: da su kao bića samo trava, a da je Bog oganj što spaljuje. (1. Petrova 1:24; Hebrejima 12:29) U prisustvu svetog Boga shvatili su da ne mogu samo reći, makar tako i mislili: “Ma, u redu je! Poslušaćemo sve što nam Gospod kaže!” Sada su osjetili i spoznali svoju nesvetost i nemoć da održe Božji sveti zakon. Baš su se osjetili kao trava pred ognjem.

A vi, dragi prijatelji? Da li ste svjesni Božje svetosti? Uvidate li da su vam srca i sav najbolji trud nepravedni pred Bogom? Možda olako govorite, baš kao ovi Izraelci: “U redu je! Sve što nam Gospod kaže, poslušaćemo! Dobročinstvima ćemo se približiti Bogu.” Ali ovo ne odgovara Božjim standardima. Kako bi bilo ko uprljan grijesima mogao kročiti pred svetog i bezgrešnog Boga? Niko, nikada i nikako. Može li takav Bog prihvatiti nešto što je napola sveto, pomiješano sa zlom? Ne, ne može jer zahtijeva svetost. Shvatamo li ovo? Zar se stvarno nadamo da će nas jednom na Dan suda spasiti dobročinstva, da će pretegnuti na vazi i biti teža od zlodjela? Kada bi to i bilo moguće, Bog tada ne bi bio pravedni Sudija.

Zamislite da danas sudija kaže ubici: “Da, krivi ste za ubistvo, ali zbog mnogih dobrih djela u prošlosti sve vam se poništava. Ne slijedi vam kazna. Idite – slobodni ste!” Zar bi takav sudija mogao raditi svoj posao? Ne, odmah bi bio prozvan za nepravdu.

Prijatelji, Bog je pravedni sudija i ne može zažmuriti na grijeh. Gospod je, Sudija sveg svijeta koji zahtijeva kaznu grijeha i odvojenje grešnika od sebe. Naša dobra djela ne poništavaju naš grijeh. Pismo nam kazuje: “**Tako svi postasmo nečisti, a sva pravda naša k’o haljine okaljane. Svi mi k’o lišće otpadosmo i opačine naše k’o vjetar nas odnose.**” (Izaija 64:5) Da, naš Bog je sveti proždirući oganj pred kim su naša dobra djela samo trava, i to suha. U našoj pravednosti ne bismo preživjeli vatru svetosti božanskog suda.

Jesu li se Izraelci usudili približiti Sinaju koji je grmio u vatri nebeske svetosti. Jesu li se pokušali popeti tamo, bliže Bogu? Ma, ni priližili se nisu od siline munja i gromova. Zaista, sva je gora ličila na užarenu peć. Čitamo da su se tresli od straha. Ali strah im je postao dobar saputnik ovog putovanja. Baš kako kaže mudrac da je strah Gospodnji početak mudrosti. (Mudre izreke 1:7)

Dragi prijatelji, hvala vam što ste nas slušali. U narednoj emisiji govorimo o pojedinačnim zapovijedima koje je Bog dao Hebrejima na gori Sion.

Neka vas Gospod sve blagoslovi dok razmišljate o riječima Onoga koji je ipak riješio za sve ovaj strašni problem:

“Jer plaća je grijeha smrt, a dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.” (Rimljanima 6:23)

Deset svetih zapovijedi

U posljednjoj smo lekciji vidjeli narod Izraela podno gore Sion. Bilo je to zadivljujuće mjesto dima i vatre, munja i gromova dok je Bog davao svoje zapovijedi. Bog im je rekao da se ne dotiču planine jer bi umrli, i time ih je poučio nešto važno o sebi: da je svet.

Danas ćemo reći nešto o svakoj zapovijedi pojedinačno. Upoređićemo ih sa svojim životom, kako bismo vidjeli kako stojimo pred Bogom, pred Svetim. Dakle otvaramo Toru, knjigu Izlaska 20. Nakon što je Bog došao na Sinaj, u oblaku vatre... **„Onda Bog izgovori sve ove riječi: Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva.“** (Izlazak 20:1-2)

1. Prva zapovijed glasi: **„Nemoj imati drugih bogova uz mene.“** (Izlazak 20:3) Bog želi da svi shvatimo da je on samo jedan i da drugog Boga nema. Svoju slavu ne dijeli ni sa kim. On je Stvoritelj, on je jedini svet i dostojan obožavanja. Ali danas oko sebe na svakom koraku u našem svijetu vidimo nešto drugo. Čovjek veliča čovjeka i daje mu božanske osobine. A samo je Bog dostojan toga u svojoj veličanstvenosti. Samo on zavrijeđuje da mu se divimo beskrajno i pouzdajemo se u njega. Ali kada se ljudi suoče s problemom, ne pada im na pamet da se prvo pomole Bogu koji je sve stvorio, zna sve i može sve. Ne oni se pouzdaju u čovjeka koji voli sebe i sebi slične i daju im božansko mjesto. Dakle, to je zamjena Boga, a to je grijeh.

2. Druga zapovijed glasi: **„Ne pravi sebi lika ni obličja... Ne klanjaj im se niti im služi. Jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran...“** (Izlazak 20:4.5) Dakle, jasno i glasno: što dalje od idola. Ovdje se ne misli samo na kipove i toteme, koje nažalost imamo tu i tamo po kućama. Za neke je bog fudbal ili kakav drugi sport. Lopta im je važnija od Tvorca. Za neke je to mobilni, internet, TV serije. Prosto ih ne zanima što im poručuje Božja riječ, ne mare. Naravno, tu su i oni koji se okreću magiji, pa nose talismane i amulete, kao da im Bog nije dovoljan. Za neke su imanje i novac božanstvo. Bog im je sporedan a imovina prva. Ne mare šta je bogougodno i samo streme novcu i samo novcu. Takvima je novac bog. A sve što stavljamo na mjesto Najsvetijeg jeste idol.

3. Treća zapovijed kaže: **„Ne uzimaj uzalud imena Jahve, Boga svoga, jer Jahve ne oprašta onome koji uzalud izgovara ime njegovo.“** (Izlazak 20:7) Krešenje ove zapovijedi je neizbježna posljedica kršenja prve dvije. Ko ne vjeruje u jednog Boga i mijenja ga idolima, zašto bi poštovao njegovo ime kao sveto. Ali Bog ne da na sebe. Danas čujemo oko sebe ljude koji uzvikuju: „Inšalah“, ako je Božja volja,

uradiću ovo ili ovo. Obećavam!“ A srce im je daleko, daleko od svega što govore. Ili je riječ o nekom obećanju, poslu i sl. Prazne riječi pokrivene Božjim imenom. Ljudi uopšte ne misle to što kažu. Misle, pa uzrečica je to, poštapalica, izreka čak. Zaklinjanje Božjim imenom je pomoć, da im riječ bude jača. Ali to je grijeh. Drugi se kunu da neće to i to, poriču, brane se Božjim imenom. A zapravo lažu, pretvaraju se. Zato Božja riječ kaže: „**Vaša riječ neka bude: ‘Da, da, – ne, ne!’ Što je više od toga, od Zloga je.**“ (Matej 5:37)

4. Četvrta zapovijed kaže: „**Sjeti se da svetkuješ dan subotnji. Tada nikakva posla nemoj raditi: ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živina tvoja, niti došljak koji se nađe unutar tvojih vrata.**“ (Izlazak 20:8-10) Dakle, jasna je Božja želja da se svaki Izraelac odmara sedmog dana njemu na čast.

5. Peta zapovijed glasi: „**Poštuj oca svoga i majku svoju da imadneš dug život na zemlji koju ti dâ Jahve, Bog tvoj.**“ (Izlazak 20:12) Ovim se ističe koliko su naši roditelji važni, koliko vrijedni i časti dostojni. Potrebno je da im odamo poštovanje koje zaslužuju. A danas vidimo sve suprotno. Djeca se svađaju s očevima i majkama, psuju ih, dure se i idu svojim putem. Prosto ih ne poštuju. Ali peta nas zapovijed poziva na nešto drugo. Bog želi da njegov narod poštuje svoje roditelje, sluša ih u svemu što je bogougodno, što odgovara njegovoj volji.

6. Šesta zapovijed glasi: „**Ne ubij!**“ (Izlazak 20:13) Ubistvo ljudskog bića je grijeh pred Bogom jer nismo mi ti koji bilo kome dajemo život, dušu. Ubice su svojim činom dokazani bogomrsci, jer je svaki čovjek slika i prilika Božja. Ali Pismo nam kazuje da ubistvo nije samo fizičko prolijevanje krvi. Štaviše, čitamo: „**Tko god mrzi brata svoga, ubojica je.**“ (1. Ivanova 3:15) To znači da Bog ne sudi ljudima samo po djelima, po postupcima, već i po motivima, po naumima, željama. On gleda srce, vidi mržnju, zavist i gordost, sve ono podjednako ubistveno.

7. Sedam zapovijed glasi: „**Ne učini preljuba!**“ (Izlazak 20:14) Brak je najdragocjeniji Božji dar muškarcu i ženi. On zna šta je najbolje za nas, pa zato posebno poručuje muškarcima da svoju seksualnu strast isključivo posvete jednoj ženi, svojoj supruzi. Božja riječ zapovijeda muževima da vole svoje žene kao same sebe. (Efežanima 5:28). A razvod, osim za preljubu, i nova ženidba, su takođe grijeh preljube. (Matej 19:9) Kada ljudi krše ovu zapovijed, kada rade zabranjeno, često im se to zlo vraća na tijelu. Zato je toliko opakih bolesti, pa i smrtonosnih. Baš zbog seksualne vanbračne raskalašnosti. Sve to pogađa one koji krše bračni savez. Ali preljuba nije samo stvar tjelesnog čina, već i umnog bludničenja. Pismo kazuje: „**A ja vam kažem: Tko god s požudom pogleda ženu, već je s njome učinio preljub u srcu.**“ (Matej 5:28)

8. U osmoj zapovijedi Bog kaže: „**Ne ukradi!**“ (Izlazak 20:15) Ako ste prisvojili bilo šta što nije vaše, ako ste bilo kako varali, prepisivali na ispitima, prekršili ste ovu zapovijed. Jer, krađa ima više lica. Recimo, zabušavanje na poslu, otaljavanje odgovornosti za koje smo plaćeni i sl. A šta je kazna za krađu, baš kao i za svaki drugi grijeh? Smrt i odbačenost u vječnom ognju koji nikada ne gasne.

9. Deveta zapovijed glasi: „**Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!**“ (Izlazak 20:16) Gospod Bog je Bog istine i nema ništa sa lažima. Mnogi vjeruju u bijele laži, u nevine laži, one neophodne koje su ljepše od ružnih istina. Misle da je to dozvoljeno, čak preporučljivo i neophodno u datim okolnostima života. Zašto? Pa da bi sve ostalo mirno, bez loših osjećanja i ugroženih odnosa. Ali Božja riječ nam je drugačiji svjedok. Ona nimalo ne uljepšava istinu o nama – ne laže nas. Gospod Bog kaže: „**(Đavo) On bijaše čovjekubojica od početka i ne stajaše u istini jer nema istine u njemu: kad govori laž, od svojega govori jer je lažac i otac laži.**“ (Ivan 8:44) Sotona je lažima zaveo naše praroditelje, Adama i Evu, a to radi i danas. Ko god laže liči na Sotonu.

10. Deseta zapovijed kaže: „**Ne poželi kuće bližnjega svoga! Ne poželi žene bližnjega svoga; ni sluge njegova, ni sluškinje njegove, ni vola njegova, ni magarca njegova, niti išta što je bližnjega tvoga!**“ (Izlazak 20:17) Ova zapovijed ističe Božje znanje o dubini pokvarenosti našeg srca. Zavist je u srži Adamovih potomaka. Naša srca su ljubomorna i žele sve ono što mislimo da je kod drugih bolje, ljepše, veće, poželjnije. Ono što navodno nemamo. Ali to je grijeh, jer Božja riječ kaže: „**Ta ništa nismo donijeli na svijet te iz njega ništa ni iznijeti ne možemo! Imamo li dakle hranu i odjeću, zadovoljimo se time.**“ (1. Timoteju 6,7.8) Dakle, ova nas zapovijed uči da je zlo žuditi za svim onim što je tuđe. Ne zavaravajmo se: Bog vidi grijeh u nama.

Ovo su 10 zapovijedi koje je Bog preko Mojsije prenio Izraelcima.

Kako bismo onda našu emisiju priveli kraju? Možda pitanjem na koje bi svako mogao sebi odgovoriti. Da li sam poslušan/na svim zapovijedima? Već smo naučili da je sveti Stvoritelj, kada je zakoračio na našu plenetu, sve njih, sve ove zapovijedi sažeo u dvije, rekavši: „**Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim. To je najveća i prva zapovijed. Druga, ovoj slična: Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga. O tim dvjema zapovijedima visi sav Zakon i Proroci.**“ (Matej 22:37,39-40)

Ako stvarno želite sebe sagledati u svjetlu držanja 10 zapovijedi, postavite sebi sljedeća pitanja: Kakav je moj odnos s Bogom? Volim li ga svim srcem? Drugo: Kakav je moj odnos s ljudima? Volim li bližnje kao što sebe volim?

Kakav vam je odnos s Bogom? Sagledajte pošteno svoje srce. Volite li Boga svim umom? Volite li ga svim srcem? Ima li Gospod prvo mjesto uvijek i u svemu u vašem životu?

Kakav vam je odnos s ljudima? Volite li ih kao što sebe volite? Stavljate li njih i njihove potrebe prije svojih? Mislite li na bližnje kao što mislite na sebe? Volite li svoje neprijatelje? Činite li drugima ono što bi voljeli da čine vama?

Ako ne možete iskreno odgovoriti „da“ na sva ova pitanja, onda ste prestupnik u Božjim očima. A svojim naporima možete samo jedno: da dobijete osudu pravednog Božjeg suda. Pismo nam kazuje: **„Kukavicama pak, nevjernima i okaljanima, ubojicama, bludnicima, vračarima i idolopoklonicima i svim lažljivcima udio je u jezeru što gori ognjem i sumporom. To je druga smrt.“** (Otkrivenje 21:8)

Bog je svet i ne trpi ništa nesveto. Savršen je i ne prihvata ništa manje od savršenstva. Zato i kaže: **„Proklet bio koji ne bude držao riječi ovoga Zakona i vršio ih!“** (Ponovljeni zakon 27:26) Takođe čitamo u Pismu: **„Ta tko sav Zakon ušćuva, a u jednome samo posrne, postao je krivac svega.“** (Jakov 2:10)

A ako se jako trudite i mislite da će vam se to upisati kao plus pred Bogom – varate se. Svi su sagriješili i izgubili slavu Božju, kaže nam Pismo. (Rimljanima 3,20.23)

Da, dragi prijatelji, Božja riječ je jasna: svi smo sagriješili i svi smo pod prokletstvom kao prekršioци Zakona. (Galaćanima 3:10)

Pitaće neko: „Pa dobro, ali zašto je onda Bog dao 10 zapovijedi ako ih niko ne može držati?!“ O, to je jako, jako važno pitanje i – Inšalah – o njemu ćemo u narednoj emisiji. Bog lično odgovara na njega. Neka vas on sam blagoslovi svojom temeljnom istinom njegove svete Knjige, koja glasi:

„Ta tko sav Zakon ušćuva, a u jednome samo posrne, postao je krivac svega.“ (Jakov 2:10)

Svrha zapovijedi

U prethodna dva programa smo vidjeli događaj koji znamo kao davanje 10 zapovijedi na Sinaju. Bog je sišao među narod, tačnije na goru, u ognju i grmljavini. Prva zapovijed ističe da je on jedan i jedni Bog. Druga da niko ne pravi sebi bilo kakvog idola. Treća da se Božje ime ne izgovara olako. Četvrta govori o potrebi dana za odmor. Peta o poštovanju oca i majke. Šesta zabranjuje ubistvo, sedma preljubu, osma krađu, deveta laž a deseta žudnju za tuđim.

To su 10 zapovijedi koje je Bog preko Mojsija dao za oblikovanje Izraelaca u novonastalu naciju. Obećao je da će po njima takvima blagosloviti sve ljude na planeti ukoliko budu slušali šta im govori. Tada će i sami kao blagosloveni biti izvor blagoslova. Ali ako ne budu slušali zakon, čeka ih kazna prokletstva. Evo kako im je to rekao Mojsije: „**Gledajte! Nudim vam danas blagoslov i prokletstvo: blagoslov, budete li slušali zapovijedi Jahve, Boga svoga, koje vam danas dajem; a prokletstvo, ne budete li slušali zapovijedi Jahve, Boga svoga, nego sađete s puta koji vam danas određujem te pođete za drugim bogovima kojih niste poznavali.**“ (Ponovljeni zakon 11:26-28)

Ali kako svete zapovijedi svetog Boga mogu bilo kome donijeti prokletstvo? Već smo govorili o tome kako su prije davanja zapovijedi ljudi rekli, onako horski: Sve ćemo raditi kako nam Gospod zapovijeda. Ali Bog je znao da to nije stanje stvari. Znao je da u ljudima nema snage za njegove zahtjeve. Samo, Izraelci to još nisu shvatali, nisu znali da je Bog svet i da su zakoni sveti i pravedni. Zato zapovijedi plemenima otkrivaju ko je i kakav je Bog. One su istina o svetom Bogu i grešnim ljudima; o savršenom Tvorcu i nesavršenim stvorenjima. Prosto, ovi Hebreji su bili religiozni ljudi, kao mnogi danas što su. Mislili su da je Bogu dovoljna njihova dobra namjera, nekakva čežnja ka nebu i humanizmu. Baš dobročinstva koja potiru zlodjela, pretežu na vazi, na tasu. E, to bi trebalo zadiviti Boga koji bi onda morao širom otvoriti dveri nebeske i poželjati im dobrodošlicu – jednom i dovijeka. Ali to je zabluda. To misle i govore samo oni koji ne poznaju sveta pisma i svetost Božju. Bog je pravedni sudija koji mora kazniti grijeh.

Ali, evo pitanja: koliko je grijeha naš rodonačelnih i praotac svih, Adam, načinio prije nego ga je Stvoritelj protjerao iz raja? Jedan. Da jedan jedini. Jedan grijeh je bio dovoljan da pukne spona sa Bogom i da se čovjek udalji od Stvoritelja. Naš nam grijeh ne da da budemo u blizini svetosti. Jedan grijeh navlači na nas smrt. Jedan grijeh je dovoljan da zavrijedimo vatru vječnog suda. Da, Bog je svet i ne poigrava se sa našim grijesima. Ne bagateliše ih. Zato i kaže njegova riječ: „**Ta tko sav Zakon uščuva, a u jednome samo posrne, postao je krivac svega.**“ (Jakov 2:10)

Dakle, ako stvari sa svetim Bogom već tako stoje, onda moramo i ovo znati: Zašto je Bog dao Izraelcima 10 zapovijedi ako je znao da je nemoguće da ih se pridržavaju? Evo kako Bog sam na to odgovara, kako čitamo u Pismu: „**Zato se po djelima**

Zakona nitko neće opravdati pred njim. Uistinu, po Zakonu – samo spoznaja grijeha!“ (Rimljanjima 3:20) Dakle, šta je svrha 10 zapovijedi? Da nas riješi grijeha? Ne, nipošto. Bog jasno i glasno odgovara: Zakon samo dovodi čovjeka do spoznaje da je grešan.

Da li nam je sada to jasno? Zašto je Bog tamo i tada Izraelcima dao ove svete zapovijesti? Da bi, vršeći ih, zadobili vječni život, zaradili ga pred Bogom? Ne. To je nemoguće, jer smo već čitali: „**Ta tko sav Zakon uščuva, a u jednome samo posrne, postao je krivac svega.**“ (Jakov 2:10) Mogu li onda Adamova djeca savršeno slušati Boga u svemu što im zapovijeda? Može li bilo ko iz prljavog izvora uzeti čistu vodu? Ne, ne može. To je, zapravo, nemoguće, Sveto pismo nam poručuje da je svrha zapovijedi razotkrivanje grijeha. Bog i nije želio da nas njima spase od suda. Ne, htio je da nam pokaže koliki smo grešnici, koliko smo osuđeni i koliko u potrebi za Spasiteljom. Da li vam je ovo jasno?

Deset zapovijedi su kao bolnički rentgen. Kada smo bolesni i ne znamo uzrok, ljekar želi da vidi snimak. Odlazimo na rentgen i snimamo se. Na snimku se vidi ono što se očima ne vidi u našem tijelu. Na sličan je način i božanski sveti zakon, koji je Bog dao Mojsiju, baš takav. On nam pokazuje korijen, uzrok nevolje: grijeh u srcu i duši. A kako nam to otkrivaju zapovijedi? Tako što uporedimo svoj život sa svetim Božjim riječima. I onda se sve lako vidi: daleko smo od Boga mislima, riječima i djelima. Kada vidimo Božji zakon, kada vidimo sebe, shvatamo: grešnici smo, povrijedili smo Boga koji je svet i nezaprljani Stvoritelj svega.

Dakle, poput bolničkih rentgen zraka i božanske zapovijedi nam pokazuju šta je loše, šta je pogrešno u našem srcu. A dijagnoza je jasna: srce nam je puno grijeha. Zato moramo kod velikog Ljekara nad ljekarima, kod Gospoda Boga. Samo nas on može spasiti od grijeha koji donosi smrt; od osude koja nas svakako čeka kao posljedica naše grešnosti.

Možda će neko sada reći: „Ali, samo malo! Pa ja sam čestit čovjek. Nisam ni lopov, ni ubica, ne varam i vjeran sam supružnik!“ Ako i vi sebe vidite ovakvim, onda ne razumijete svetost Božju. Znajte jedno: kada dođe Dan suda, Bog vas neće upoređivati s komšijama, rođacima i kolegama. Gledaće vas u svjetlu svoje svetosti, svog savršenog standarda za koji smo već čuli: „**Ta tko sav Zakon uščuva, a u jednome samo posrne, postao je krivac svega.**“ (Jakov 2:10) Bog koji nam poručuje da ne činimo preljubu, takođe nam poručuje da ne lažemo. Možda ste vjerni u braku, ali lažete li? Onda ste time prekršili sav Božji zakon i kao takvi ne možete ni korak u Božji raj. Jer je Pismo tu jasno: „**Ali u nj neće unići ništa nečisto i nijedan tko čini gadost i laž, nego samo oni koji su zapisani u Jaganjčevoj knjizi života.**“ (Otkrivenje 21:27) Jedno je sigurno: nikada nećemo zadovoljiti Božje standarde sopstvenim snagama. Tu nam je Božja riječ jasna kroz pero proroka:

„Tako svi postasmo nečisti, a sva pravda naša k'o haljine okaljane. Svi mi k'o lišće otpadosmo i opačine naše k'o vjetar nas odnose.“ (Izaija 64:5)

„Nema pravedna ni jednoga... Svi skrenuše, svi se zajedno pokvariše, nitko da čini dobro – nijednoga nema... *pravednost Božja po vjeri Isusa Krista, prema svima koji vjeruju. Ne, nema razlike! Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja*“ (Rimljanima 3:10,12,22-23)

Ako je već naše stanje takvo pred Sudijom sveg svijeta, šta onda da uradimo kako bismo izbjegli kaznu? Kako da se spasimo? Zar nema nade? Ako spasenje zavisi od naših ličnih napora onda je stvarno nema. Ali – ima je - hvala Bogu. On sam je osmislio plan izbavljenja Adamove djece od kazne za grijeh. Našao je način kako da kazni grijeh a da ne kazni grešnika.

Ali, hajde da se vratimo na knjigu Izlaska 20, da vidimo kako je to Bog osmislio za Izraelce spas od prokletstva koje stiže usljed kršenja zakona. Evo šta se desilo nakon davanja zapovijedi:

„*Sav je puk bio svjedok grmljavine i sijevanja, svi čuše zvuk trube i vidješe kako se brdo dimi: gledali su i tresli se i stajali podalje... Narod ostane podalje, a Mojsije pristupi gustom oblaku gdje se Bog nalazio. »Ovako reci Izraelcima«, progovori Jahve Mojsiju. »Sami ste vidjeli da sam s vama govorio s neba«... Načini mi žrtvenik od zemlje i na njemu mi prinosi svoje žrtve paljenice i žrtve pričesnice, svoju sitnu i svoju krupnu stoku. Na svakome mjestu koje odredim da se moje ime spominje ja ću doći k tebi da te blagoslovim.*“ (Izlazak 20:18,21-22,24)

Dakle, u cik zore Mojsije je podigao žrtvenik podno gore Sinaj, baš kako mu je Bog zapovijedio. Tu je prinio žrtve koje su postale spona neba i zemlje, veza Boga i čovjeka. Pozvao je neke da mu pomognu oko toga, da prinesu žrtve paljenice, da u posude sakupe krv i meso spale na žaru žrtvenika. Potom je sakupljenom krvlju poškopio žrtvenik, ploče sa uklesanim zapovijedima i okupljeno mnoštvo naroda. Rekao im je da je to krv saveza koji Bog sklapa s njima. (Izlazak 24:4-7) Potom je Bog još detaljnije objasnio Mojsiju zašto su žrtve bile neophodne, rekavši mu da život duše je u njenoj krvi. A njeno izlivanje na oltar je donijelo to umilostivljenje, to pomirenje ljudskim dušama. Čitamo: **„*Jer je život živoga bića u krvi. Tu krv ja sam vama dao da na žrtveniku njome obavljate obred pomirenja za svoje živote. Jer krv je ono što ispašta za život.*“** (Levitski zakonik 17:11)

Ali čemu sve ovo? Bog je želio da se narod sjeti ko su mu preci: Adam, Abel, Noa, Abraham, Izak i Jakov; da se sjeti da je kazna za grijeh smrt, da bez prolijevanja krvi nema oprostjenja. (Hebrejima 9:22) Ko god želi prići Bogu mora da prinese žrtvu zamjene, žrtvu paljenicu.

Božji sveti zakon zahtijeva kaznu i za najmanji grijeh. I ona je uvijek smrt i vječna osuda, odvojenje od Boga i njegove silne slave. A kako Izrael nije mogao održavati date zapovijedi, Bog je ukazao na rješenje: prinošenje neporočnih žrtava u ime grešnika. I tako je Bog kažnjavao grijeh ali ne i čovjeka grešnika. Ali, već smo naučili nešto prevažno: krv žrtvovanih životinja ne uklanja grijehe već ih samo pokriva do dolaska

Otkupitelja na svijet. On će rado prinijeti sebe kao konačnu, kao posljednju i savršenu žrtvu za grijeh.

Drago nam je da smo danas u vremenu koje je iza Spasiteljevog dolaska, da je on već isplatio kaznu naših grijeha. Zna li kako se zove? Isus. Da, to ime znači „Gospod spasava“. On je Mesija kome otac nije zemljanin, čovjek. Zato mu je jedna od titula Božja riječ, jer je došao sa nebesa. Nije naslijedio grešnu adamovsku prirodu. Savršeno je ispunio sve božanske zakone i pravedne prohtjeve. I takav, bez grijeha, mogao je da se žrtvuje kao Jagnje Božje i svojom krvlju isplati dug svijeta. Ako vjerujete u njega, u njegovu savršenu žrtvu, Bog vas proglašava pravednim. Pismo nam kazuje: **„Njega koji ne okusi grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu... Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“** (2. Korinćanima 5:21; Ivan 3:16)

Završavajući današnju emisiju, pitamo se još jednom: Zašto je Bog dao 10 zapovijedi? Da bi nam pokazao kakvi smo i koliki grešnici, da nam je potreban Spasitelj. Evo kako kaže indžil:

„Doista, koji su god od djelâ Zakona, pod prokletstvom su. Ta pisano je: Proklet tko se god ne drži i tko ne vrši svega što je napisano u Knjizi Zakona. A da se pred Bogom nitko ne opravdava Zakonom, očito je jer: Pravednik će od vjere živjeti. Zakon pak nije od vjere, nego veli: Tko ga vrši, u njemu će naći život. Krist nas otkupi od prokletstva Zakona, postavši za nas prokletstvom.“ (Galaćanima 3:10-13)

„Jer jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi, čovjek – Krist Isus, koji sebe samoga dade kao otkup za sve. To je u svoje vrijeme dano svjedočanstvo.“ (1. Timoteju 2:5-6)

Hvala što ste nas slušali. Sljedeći put govorimo o tome kako su – nažalost – Izraelci kršili Božji zakon još dok je Mojsije bio na gori i primao ga!

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o današnjoj silnoj istini: **„Zato se po djelima Zakona nitko neće opravdati pred njim. Uistinu, po Zakonu – samo spoznaja grijeha!“** (Rimljanjima 3:20)

Prekršene zapovijedi

Posljednje tri emisije smo posvetili Božijem predstavljanju Izraelcima kod gore Sinaj. U vatri i dimu, u grmljavini i potresima dao im je svoj Zakon, svojih 10 zapovijedi. Vidjeli smo i Mojsija kako je podigao žrtvenik na kome je, radi otkupa od grijeha, prinio prve nevine žrtve paljenice.

Zašto je Bog zahtijevao žrtvovanje? Svet je i pravedan. Kao takav, po zakonu zahtijeva smrt, kao kaznu za grijeh. Pošto Hebreji, naravno, nisu mogli ispuniti odredbe zakona, Bogu su mogli prići samo preko žrtava nevinih životinja, koje nisu imale neke tjelesne mane. One bi umirale umjesto ljudi, umjesto grešnika. Postajale su zamjena osuđenika na smrt.

Elem, danas govorimo o prekršenim zapovijedima. Izraelci su utaboreni pod Sinajom, gdje se Mojsije uspio da bi primio Božji zakon. Hajde da opet otvorimo Toru, knjigu Izlaska i vidimo šta je uslijedilo nakon što je Bog pozvao Mojsija k sebi. Čitamo iz poglavlja 24:

“Onda Jahve reče Mojsiju: »Popni se k meni na brdo i pričekaj ondje. Dat ću ti kamene ploče sa zakonom i zapovijedima koje sam za njihovu pouku napisao.« Ustane Mojsije i njegov pomoćnik Jošua te se Mojsije popne na brdo Božje. A starješinama reče: »Čekajte nas ovdje dok se ne vratimo. Eto je s vama Aron i Hur. Tko imadne kakvu razmiricu, neka se obrati na njih.« Zatim Mojsije uzade na brdo, a onda oblak prekri brdo. Slava se Jahvina nastani na Sinajskom brdu i oblak ga obavijaše šest dana. Sedmoga dana zovne Jahve Mojsija iz oblaka. Slava Jahvina na vrhuncu brda bijaše očima Izraelaca kao vatra koja sažiže. Mojsije zađe u oblak i uspne se na brdo. Četrdeset dana i četrdeset noći boravio je Mojsije na brdu.” (Izlazak 24:12-18)

Sljedeći put ćemo reći koju riječ više o tome šta je sve Bog rekao svom sluzi tokom tog 40-dnevnog susreta. Danas, nažalost, govorimo o nečem drugom: šta su Izraelci radili za to vrijeme, dok su logorovali podno gore, čekajući vođin povratak. Svi znamo da nije lako strpljivo čekati Boga. Lakše nam je da radimo po svome i oglušimo se na njegovu Riječ. E, baš to se i dogodilo Hebrejima. Uradili su nešto zapanjujuće, nešto što je Bog želio da se zapiše za našu pouku. Čitamo iz poglavlja 32:

„A narod, videći gdje Mojsije dugo ne silazi s brda, okupi se oko Arona pa mu rekne: »Ustaj! Napravi nam boga, pa neka on pred nama ide! Ne znamo što se dogodi s tim čovjekom Mojsijem koji nas izvede iz zemlje egipatske.« »Poskidajte zlatne naušnice što vise o ušima vaših žena, vaših sinova i vaših kćeri«, odgovori im Aron, »pa ih meni donesite.« Sav svijet skine zlatne naušnice što ih je o ušima imao i donese Aronu. Primivši zlato iz njihovih ruku, rastopi kovinu u kalupu i načini saliveno tele. A oni poviču: »Ovo je tvoj bog, Izraele, koji te izveo iz zemlje egipatske.«” (Izlazak 32:1-4)

Shvatamo li šta su Izraelci uradili? Nije prošlo dugo otkako su uglas povikali: Uradićemo sve što Gospod bude tražio od nas. A evo ih sada krše prvu zapovijed čim im je data. A rečeno im je da osim Gospoda nemaju druge bogove, da ne prave idole. Okrenuli su leđa Bogu i tražili su kip božanstva apis, koje su dugo, dugo, gledali u Egiptu.

Ali zašto su to uradili? Zašto su se tako brzo odvratili od živog Boga? Možda zato što su htjeli božanstvo koje nije toliko sveto, koje ne zahtijeva baš savršenu pravednost; nešto ili nekoga koga mogu opipati, vidjeti, baš boga po svojoj mjeri. Danas je mnogo takvih koji namjerno ne slušaju Božju riječ i umjesto nje slijede čovjeka i svoje tradicije. Lakše im je sa onim koga vide nego s onim nevidljivim, koji je nedokučiv čulima.

I šta je potom bilo, kada su izlili idol zlatnog teleta. Čitamo dalje:

**“Vidjevši to Aron, sagradi pred njim žrtvenik a onda najavi: »Sutra neka se priredi svečanost u čast Jahvi!«
Sutradan rano ustanu i prinesu žrtve paljenice i donesu žrtve pričesnice. Onda svijet posjeda da jede i pije. Poslije toga ustade da se zabavlja.”**
(Izlazak 32:5-6)

Čujete li Arona? Lično je podigao kip i svojevrijedno objavio „**svečanost u čast Jahvi**“. Zar je to baš tako? Zar se Bog može slaviti uz kip, uz idol? Nikada. Bog sa ovim nije ništa imao. A narod? Jedino što je stvarno dobio i imao jesu prve dvije prekršene zapovijedi, ali i treću, koja ne dopušta zloupotrebu Božjeg imena.

Gospod, njihov živi Bog je bio na gori, tik uz njih, ali su njihova srca bila daleko od njega. Molitve su im bile besmisleno klanjanje koje je jedino gnjevalo Boga. Nastavljamo čitanje:

“»Požuri se dolje!« – progovori Jahve Mojsiju. »Narod tvoj, koji si izveo iz zemlje egipatske, pošao je naopako. Brzo su zašli s puta koji sam im odredio. Napravili su sebi tele od rastopljene kovine, preda nj pali ničice i žrtve mu prinijeli uz poklike: ‘Ovo je tvoj bog, Izraele, koji te izveo iz zemlje egipatske!’ Dobro vidim«, reče dalje Jahve Mojsiju, »da je ovaj narod tvrde šije. Pusti sada neka se moj gnjev na njih raspali da ih istrijebim. Onda ću od tebe razviti velik narod.«

Mojsije pak zapomagao pred Jahvom, Bogom svojim, i govorio: »O Jahve! Čemu da gnjevom plamtiš na svoj narod koji si izbavio iz zemlje egipatske silom velikom i rukom jakom! Zašto bi Egipćani morali reći: ‘U zloj ih je namjeri i odveo, tako da ih smakne u brdinama i izbriše s lica zemlje!’ Smiri svoj gnjev i ljutinu; odustani od zla svome narodu! Sjeti se Abrahama, Izaka i Izraela, slugu svojih, kojima si se samim sobom zakleo i obećao im: ‘Razmnožit ću vaše potomstvo kao zvijezde na nebu i svu zemlju ovu što sam obećao dat ću vašem potomstvu i ona će zavazda biti njihova baština.’« I Jahve odustane da na svoj narod svali nesreću kojom mu bijaše zaprijetio.

Mojsije se okrene i siđe s brda. U rukama su mu bile dvije ploče

svjedočanstva, ploče ispisane na objema plohamama; ispisane i s jedne i s druge strane. Ploče su bile djelo Božje; pismo je bilo pismo Božje u pločama urezano.

A Jošua ču viku naroda koji je bućio pa reče Mojsiju: »Bojna vika u taboru!« Mojsije mu odgovori: »Niti viču pobjednici, niti tuže pobijeđeni: tu ja samo pjesmu čujem.«

Čim se približi taboru te opazi tele i kako igraju, razgnjevi se Mojsije. Baci iz ruku ploče i razbije ih na podnožju brda. Pograbi tele koje bijahu napravili, spali ga ognjem i u prah satire. Onda prah razbaca po vodi i natjera Izraelce da je piju. »Što ti je ovaj puk učinio«, reče Mojsije Aronu, »da si tako velik grijeh na nj svalio?« »Neka se moj gospodar srdžbom ne raspaljuje«, odgovori Aron. »Sam dobro znaš kako je ovaj narod na zlo sklon. Rekoše mi: 'Napravi nam boga pa neka pred nama ide! Ne znamo što se dogodi s tim čovjekom Mojsijem koji nas izbavi iz zemlje egipatske.' Na to im ja rekoh: 'Tko ima zlata, neka ga skine!' Tako mi ga dadoše, a ja ga bacih u vatru te izađe ovo tele.«

Kad je Mojsije vidio kako je narod postao razuzdan – ta Aron ih je pustio da padnu u idolopoklonstvo među svojim neprijateljima – stade na taborskim vratima i povika: »Tko je za Jahvu, k meni!« Svi se sinovi Levijevi okupe oko njega. On im reče: »Ovako govori Jahve, Bog Izraela: 'Neka svatko pripaše mač o bedro i pođe taborom od vrata do vrata pa neka ubije tko svoga brata, tko svoga prijatelja, tko svoga susjeda.'« Sinovi Levijevi izvršise Mojsijev nalog, i toga dana pade naroda oko tri tisuće ljudi.... Udari Jahve po narodu pomorom zbog teleta što im ga Aron načini.” (Izlazak 32:7-28,35)

Nakon svega ovoga Bog zapovijeda Mojsiju da iskleše dvije nove ploče umjesto onih koje je polomio. Potom je Gospod svojim prstom sam upisao deset zapovijedi uprkos nevjerstva Hebreja. O, kako su grdno zgriješili. Prekršili su sveti zakon. Prihvatili su svoj put umjesto jednog, svetog i istinitog. Odlučili su se za svoju religiju. Ime Božje im je bilo na usnama ali srce im je bilo daleko od njega.

Čemu nas Bog uči svim ovim, ovom šokantnom pričom? Želi da sagledamo gdje smo u odnosu s njim. Možda razmišljate: „Ma, nisam ja kao ovi Izraelci. Nikada ne okrećem leđa Bogu i ne klanjam se idolima.“ Jeste li sigurni u to? Nemate idole? Idolatrija se ne tiče samo totema i kipova kojima se neko klanja. Idol je sve i svako ko se ispriječi između nas i Boga. To može da bude novac, hrana, moda, seks, sport, TV, ego, neka osoba, slava, moć, tradicija, preci, fetiši, amuleti... ma nebrojene stvari! Za neke su idoli sama vjerska pravila, obredi i ceremonije. Važnije im je kako recituju molitve, kako poste i sl., nego da tragaju za Božjom istinom i pokore se svemu što im govori. Dakle, idol može da postane bilo šta ili bilo ko ko stoji između nas i Boga.

Dakle, ko je tvoj Bog? Kome se klanjaš? Da li je to živi Gospod? Ili neki idol? Da li ti je Božje ime samo na ustima? Da li ga istinski voliš i poznaješ? Postoji nešto po čemu se razlikuju oni koji iskreno slave Boga od onih koji imaju idole. To je Božja riječ. Koji

odnos imaš prema svemu što je Bog objavio jasno u Pismu po prorocima? Poznaješ li Pismo? Živiš li po njemu? Ili si poput ovih starih Hebreja, za koje je Gospod rekao: **“Narod me ovaj usnama časti, a srce mu je daleko od mene. Uzalud me štiju naučavajući nauke – uredbe ljudske.”** (Matej 15:8-9)

O svemu što se dogodilo u današnjoj priči Božja riječ zaključuje:

Jer ne bih, braćo, htio da budete u neznanju: oci naši svi bijahu pod oblakom i svi prijeđoše kroz more... Ali većina njih nije bila po volji Bogu: ta poubijani su po pustinji. To bijahu pralikovi naši: da ne žudimo za zlima kao što su žudjeli oni. I ne budite idolopoklonici kao neki od njih, kako je pisano: Posjeda narod da jede i pije pa ustadoše da igraju... Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala posljednja vremena... Zato, ljubljeni moji, bježite od idolopoklonstva. (1. Korinćanima 10:1,5-7,11,14)

U sljedećoj emisiji govorimo o jednom posebnom šatoru koji je Bog dizajnirao i tražio da mu se načini, kako bi prebivao usred svog naroda. Biće to mjesto u kome će mu svako moći pristupiti.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o njegovom upozorenju:

„Dječice, klonite se idola!” (1. Ivanova 5:21)

Šator sastanka

Izlazak 24-40, Levitski zakonik 16

U prethodnoj emisiji smo vidjeli Izraelce kako se vraćaju svom ropskom duhu koji su ponijeli iz Egipta. Naime, dok je Mojsije primao zakon od Boga, koji je trebalo da ih otkupi sve, tu podno gore Sinaj, narod je sebi izlio kip idola zlatnog teleta kome su se počeli klanjati. Danas se okrećemo daleko ljepšoj priči. Pazimo na nju jer je prepuna dubokog značenja. Vidjećemo kako je Bog preko Mojsija zahtijevao da mu narod načini posebno mjesto, poseban šator u kome će prebivati među njima. Tu će moći da mu priđu i sretnu ga. Bog ga je osmislio na poseban način, da bude središte logora dok se kreću prema Kanaanu.

Čitamo iz Tore, iz knjige Izlazak 24:

Slava se Jahvina nastani na Sinajskom brdu i oblak ga obavijaše šest dana. Sedmoga dana zovne Jahve Mojsija iz oblaka. Slava Jahvina na vrhuncu brda bijaše očima Izraelaca kao vatra koja sažiže. Mojsije zađe u oblak i uspne se na brdo. Četrdeset dana i četrdeset noći boravio je Mojsije na brdu. (Izlazak 24:16-18)

Jahve reče Mojsiju: »Reci Izraelcima da me darivaju, a vi primajte darove u moju čast od svakoga koji daje od srca. A primajte ove darove: zlato, srebro i mjed; ljubičasto, crveno i tamnocrveno predivo i prepredeni lan; učinjene ovnujske kože, pa fine kože; bagremovo drvo; ulje za svjetlo; mirodije za ulje pomazanja i miomirisno kađenje; oniks i drugo drago kamenje koje će se umetnuti u oplećak i naprsnik. Neka mi sagrađe svetište da mogu boraviti među njima. Pri gradnji Prebivališta i svega u njemu postupi točno prema uzorku koji ti pokažem.« (Izlazak 25:1-9)

Ovo je zaista nešto izuzetno! Gospod ipak želi boraviti usred svog naroda, iako su mu već u više navrata okrenuli leđa!? Zašto to želi, tako svet i pravedan, da živi među grešnicima? Zašto bi on, kao Duh kome ništa nije potrebno, želio odnos s potomcima Adama, sa bićima koja ga se odriču? Već smo rekli da je Stvoritelj saznao čovjeka na svoju sliku i priliku, jer je želio blisko zajedništvo sa ovim bićem. Ali grijeh je sve pokvario. Zato je Bog osmislio način kako mu se grešnici mogu vratiti?

Zamislilo je poseban šator do zadnje pojedinosti, da bi Adamovi potomci znali kako da mu pristupe. Već smo vidjeli da je Bog svet, da čovjek ne može bilo kako do njega. Šator sastanka je bilo rješenje za božansko prebivanje među grešnicima, uz propisani put i način prilaska Gospodnjoj svetosti i slavi. Šator je trebalo da bude slika, lekcija za mnoge buduće naraštaje o tome ko je i kakav je Bog, da dolazi kao Spasitelj na svijet radi našeg izbavljenja.

Ali prije nego pogledamo pojedinosti koje je Bog dao Mojsiju u vezi ovog zdanja – tj. kako da Izraelci podignu taj šator – prvo naglasimo jedno: potrebno je da razumijemo Boga kome nije potrebno mjesto za stanovanje. On je nasvetiji, Stvoritelj je svijeta i svega, i ne prebiva u ljudskim rukotvorinama. Prorok objavljuje: „Govori Gospod: **„Nebesa su moje prijestolje, a zemlja podnožje nogama! Kakvu kuću da mi sagradite i gdje da bude mjesto mog prebivališta? Ta sve je moja ruka načinila i sve je moje« – riječ je Jahvina.**“ (Izaija 66:1-2; Djela apostolska 7:48-49) Zašto onda Bog zahtijeva da mu Izraelci podignu ovakvo svetište? Već smo rekli da je to lekcija za narod, za sve ljude svijeta koji žele pristupiti Bogu. To je njegov način da nam dočara koliko je pravedan i kako se dobija oprostjenje grijeha, kako se dovijeka živi s njim u nebeskom miru.

Dakle, Bog zapovijeda preko Mojsija da mu Izraelci načine poseban šator u kome će se susretati s njim, u kome će on prebivati među njima. Ovaj šator nije bio običan. Zato Sveto pismo posvećuje čak 50 poglavlja koja opisuju šta, kako i slične stvari. Vrlo su živopisna poglavlja i ne možemo ih sve pogledati. Sažecemo ih na ono najvažnije.

Prvo što bi trebalo da znamo jeste da je Šator imao dvije glavne prostorije. Prava će se zvati Svetinja i u njoj će stajati tri predmeta: zlatni žrtvenik na kome će se svakodnevno paliti tamjan, uljana lampa i sto za posebne hljebove namijenjene bogoslužju. Ovdje niko ne smije ulaziti osim sveštenika, osim onih koji su odabrani od Boga, kao Aronovi potomci, da žrtvuju životinje koje su ljudska zamjena radi kazne za grijeh.

Druga prostorija je Svetinja nad svetinjama. Nazvana je ovako iz jasnog razloga. Naime, kada je šator podignut, Bog se lično spustio u oblaku slave baš u ovaj prostor. Zato Svetinja nad svetinjama jeste slika neba, slika raja u kome Bog prebiva. To je prostor koji jedino pripada Bogu.

Iako sačinjen od ove dvije prostorije, šator je ipak bio cjelovito zdanje. Prostori su bili odijeljeni velikom zavjesom, zastorom, koji je odvajao čovjeka od slavnog prisustva beskrajno svetog Boga. Niko nije smio u Svetinju nad svetinjama sem prvosveštenika koji bi tu kročio tek jednom godišnje. Ušao bi sa žrtvenom krvi, kao pomirenjem za svoje grijeha i grijeha svakog Izraelca.

Unutar Svetinje nad svetinjama Bog je zapovijedio Mojsiju da načini od bagrema kovčeg i sasvim ga optoči zlatom. To je bio kovčeg saveza. U njega je trebalo da stave ploče sa zapovijedima. Na poklopcu kovčega su od zlata izlivena dva posebna anđela. Tako je kovčeg bio slika Božjeg nebeskog trona. Prvosveštenik bi i njega jednom u godini dana poškopio krvlju jarca, u znak božanskog oprostjenja grijeha Izraelu. Zato je to mjesto, taj poklopac nazvan pomirilištem.

Potom je Bog rekao Mojsiju da načini veliku bijelu zavjesu, zastor kojim će da okruži čitav šator sastanka i njegovo dvorište. Ostavljen je jedan otvor za ulaz za sve. U dvorištu, pred šatorom, Bog je rekao da se izlije bronzani žrtvenik. Svako ko bi ušao na jedan jedini ulaz morao je prići ovom žrtveniku i prinijeti krvnu žrtvu. Dakle, pouka za sve: jedan ulaz i jedan jedini način prilaska Bogu.

Ko god je želio ući u šatorski prostor, tj. u dvorište, morao je prinijeti žrtvu za svoje grijeha. A šta je smisao tog žrtvovanja koje donosi izmirenje? To je plaćanje otkupa, kako bi se grijeh pokrio, očistio, kako bi se čovjeku grešniku oprostilo. Pokrivanje grijeha krvlju je lekcija Izraelcima: Bogu se prilazi na osnovu nečije smrti. Zato je Bog rekao Mojsiju da je u krvi duša, u krvi je život. Čitamo: „**Jer je život živoga bića u krvi. Tu krv ja sam vama dao da na žrtveniku njome obavljate obred pomirenja za svoje živote. Jer krv je ono što ispašta za život.**“ (Levitski zakonik 17:11)

Ko god želi proslaviti Boga mora prvo prinijeti životinjsku žrtvu radi oprostjenja svojih grijeha. To može da bude bik, ovca ili golub. Žrtvuje se u šatorskom dvorištu. Pred samim žrtvenikom bi čovjek stavio ruke na glavu životinje ispovijedajući Bogu da je grešnik i da zbog toga zaslužuje smrt. Potom sveštenik kolje životinju i njenom krvlju škropi tlo oko oltara, a potom na oltaru, na vatri pali samu žrtvu. Tako je Bog opraštao, tj. pokrивao ljudske grijeha. Nevina životinja bi umrla umjesto čovjeka. I ovo su Izraelci činili iznova i iznova.

Ali rekli smo da ove i ovakve žrtve ne zadovoljavaju Boga do vijeka. One su samo slika, privremena zamjena Otkupitelja koji će doći, koji će umrijeti umjesto grešnika, kako bi Bog trajno obrisao grijeha ljudi, a da u isti mah ne ukalja svoju svetost i pravednost.

Da bi pokazao šta će jednom Otkupitelj učiniti za grešnike, Bog je odredio poseban dan, praznik, kada je prvosveštenik ulazio u tu drugu prostoriju, Svetinju nad svetinjama. Bio je to Jom Kipur, Dan očišćenja. Najsvetiji praznik Izraela, padao je u oktobru. Tada bi s božanskim autoritetom prvosveštenik ulazio i krvlju prskao pomirilište, tj. poklopac kovčega saveza. Time bi se grijesi naroda uklanjali. Ovako se iznova i iznova ukazivalo na Otkupitelja koji će doći i svojom krvlju donijeti oprostjenje grešnicima i otvoriti put dobrodošlice u Božju prisutnost, i to do vijeka.

Dragi prijatelji, poštovani slušaoci, mnogo bi toga moglo se reći o ovom Šatoru i njegovom značaju, ali vrijeme nam ističe. Ipak, još nekoliko važnih stvari. Ovako čitamo u posljednjem poglavlju knjige Izlazak:

Upravo kako je Jahve Mojsiju naredio, tako su Izraelci sav posao obavili. Mojsije pregleda sve radove i utvrdi da su ih dovršili: kako je Jahve naredio, onako su ih i napravili. I Mojsije ih blagoslovi... A onda oblak prekri Šator sastanka i slava Jahvina ispuni Prebivalište. Mojsije nije mogao ući u Šator sastanka zbog oblaka koji je na njemu stajao i slave Jahvine koja je ispunjala Prebivalište. (Izlazak 39:42-43; 40:34-35)

Kada je Šator bio podignut, slava Božja se spustila i ispunila Svetinju nad svetinjama. Sijala je, blještala kao najjače podnevno sunce. I to je bio znak obećanja o Spasitelju koji dolazi s nebesa da bi prebivao među ljudima, među Adamovom djecom. Dakle, šator sastanka i sve oko njega je slika Otkupitelja. Baš kako kaže Božja riječ.

U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog... I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu – slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca – pun milosti i istine. (Ivan 1,1.14)

Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih.

Sve se to dogodilo da se ispuni što Gospodin reče po proroku:

Evo, Djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu se ime Emanuel – što znači: S nama Bog! (Matej 1,21-23)

Sutradan Ivan ugleda Isusa gdje dolazi k njemu pa reče:

Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta! (Ivan 1,29)

Isus Mesija je ostvario sve ove simbole Šatora sastanka. On je Presveti koji je došao s nebesa da prebiva u šatoru ljudskog tijela među nama. On je žrtva koja je prolila krv, on je Jagnje Božje koje nam je omogućilo blisko zajedništvo s Gospodom Bogom jednom i dovijeka.

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o ova dva važna stiha Tore i evanđelja:

„Neka mi sagrade svetište da mogu boraviti među njima.“ (Izlazak 25:8)

Evo, Djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu se ime Emanuel – što znači: S nama Bog! (Matej 1:23)

Nevjerstvo Izraela

Brojevi 13-14

Nastavljamo naše proučavanje Tore. Naučili smo više stvari o ovom dijelu svete knjige. Ona je prvi dio proročkih spisa i sadrži pet knjiga. U prvoj, koju zovemo Postanak, vidjeli smo kako je grijeh ušao u stvoreni svijet, kako je izazavao stradanje, osudu i smrt. Ali vidjeli smo i naum koji je Bog osmislio da bi sve Adamove potomke izbavio od ove opake stvarnosti, od plate za grijeh i vječne vatre pakla. Spominjali smo obećanja o dolasku Otkupitelja koji će umrijeti za grešnike, kako bi se omogućio način da Bog spasi ljude a ne okalja svoju svetost i pravednost. Postanak nam kazuje i još nešto: Bog je izabrao Abrahama i obećao mu da će od njega nastati silan narod, nacija iz koje će doći proroci i Spasitelj sveg svijeta.

U drugoj knjizi Tore, u Izlasku, vidjeli smo kako je Bog oslobodio svoj narod, Izrael, nakon stotina godina robovanja, iz Egipta. S Mojsijem kao vođom, Bog ih je sve poveo ka Obećanoj zemlji. Išli su kroz pustinju i kada su stigli do gore Sinaj, gdje su se utaborili. Tamo im je dao svoje zakone i poučio ih o nečemu važnom: o potrebi krvne žrtve koja privremeno pokriva ljudske grijehe.

U prethodnoj emisiji smo vidjeli kako Bog zapovijeda Mojsiju i Izraelcima da podignu posebno osmišljen šator sastanka gdje će ga narod sretati. A on će u njemu prebivati među njima. Kada su uradili sve kako im je naloženo, Bog se spustio u oblaku slave i ispunio šator. (Izlazak 40:34) Time je pokazao Izraelcima šta želi od njih: blisko zajedništvo po jasno propisanim uslovima. Niko mu ne može prići bez žrtve, bez nevine prolivene krvi na oltaru šatora. Tu je trebalo da kroz epohu uče o Spasitelju koji će doći. Zato je svaka žrtva njegova sjenka, njegova slika, njega koji dolazi s neba da prebiva na zemlji i prolije svetu krv, svoju krv koja istinski odnosi grijeh.

U trećem dijelu Tore, u knjizi koju zovemo Levitski zakonik, Bog nadahnjuje Mojsija da mnogim pojedinstima zakona objasni Izraelcima kako da mu prinose žrtve okajnice, žrtve koje pokrivaju grijehe; kako da mu žrtvuju zahvalnice u čast i slavu. Knjiga je zaista duboka i šteta je što nemamo vremena da ulazimo u više njenih pojedinosti. Ali ako je budete čitali i proučavali uočićete posebno dvije riječi. One se ponavljaju oko dvjesta puta. Te riječi, zapravo, prožimaju poruku čitave knjige. Prva je SVET a druga KRV. Zašto su one tako značajne u ovom svetom tekstu? Zato što je najvažnija poruka koju neko može dokučiti o Bogu baš ta: svet je! (Levitski zakonik 11:45) A druga je: krv je ona koja otkupljuje i daje život. (Levitski zakonik 17:11) Vrijednost treće knjige Tore je u tome što uči Izraelce koliko je svaki čovjek ponaosob pokvaren, grešan, koliko uprljan grijehom i nemoćan da kao takav priđe svetom i čistom Bogu. A on je to jasno poručio i objasnio: niko mu ne može prići mimo prolivene krvi, tj. žrtve okajnice. Svaka kap takvih žrtava je simbol svetog Otkupitelja koji će doći na svijet da umre umjesto grešnika.

Ali, hajda da bacimo letimičan pogled na četvrtu knjigu Tore, na Brojeve. Iz nje saznajemo da su Izraelci podno Sinaja bili utaboreni godinu dana. Tu ih je Bog učio ko su i kakav svet narod bi trebalo da postanu. Tu je nadahnuo Mojsija da napiše veći dio Tore koju danas imamo i baš sada čitamo i proučavamo.

Ali Bog nije namjeravao da njegov narod do vijeka ostane u pustinji. Zato je jednog dana rekao Mojsiju da je vrijeme za pakovanje i za pokret, na nastavak putovanja do Obećane zemlje, do Kanaana. I tog dana, kada su krenuli sa Sinaja, krenuo je ispred njih i oblak slave Božje; baš onaj koji je pokrivao šator sastanka. Išao je pred njima i pokazivao put. Tako je Bog učinio svoje svjesnim sebe, da je tu, da je sa njima i vodi ih. Noću ih je osvijetljivao i grijao vatreni stup, takođe božanski znak.

I tako su Izraelci slijedili oblak koji ih je i doveo do granice Kanaana, do zemlje koja je obećana Abrahamu i njegovim potomcima vijekovima unazad. Nije Bog zaboravio ni slovo obećanog. Vjoran je i svesilan. Zato su Hebreji stigli do granica zemlje koju danas znamo kao Palestina ili kao Izrael.

Ali Kanaan nije bio nenaseljen. Štaviše. Tamo su bili brojni i moćni starosjedioci. Kako će se onda Izraelci uopšte naseliti? Postojao je samo jedan put: Bog će im dati zemlju. A njemu ništa nije preteško. Obećao je to Abrahamu. (Postanak 12:7) Elem, Bog je odlučio desetkovati Kanaance i njihovu zemlju pred Abrahamovim potomcima. Ovdje je odmah važno da naučimo nešto: već su tada grijesi svih tih naroda Kanaana bili neopisivo užasni. Grcali su u užasnom nemoralu, žrtvovali su rođenu djecu svojim lažnim bogovima. Bog ih je strljivo trpio i čekao da se pokaju, ali su oni istrajali u svom sramotnom načinu življenja. Zato se čaša strpljenja prepunila i odluka je pala: njihova zemlja će pripasti Izraelu i njegovim plemenima.

Ali hajdemo pročitati nešto iz knjige Brojeva, iz tog 4. odjeljka Tore, baš iz vremena kada su Izraelci stigli na granicu Kanaana. Čitamo iz 13. poglavlja:

Jahve reče Mojsiju: »Pošalji ljude, po jednoga čovjeka iz pojedinog pradjedovskog plemena, da izvide kanaansku zemlju, koju dajem Izraelcima. Pošaljite sve njihove glavare!« Na Jahvinu zapovijed Mojsije ih posla iz pustinje Parana... Odu oni gore da izvide zemlju... Nakon četrdeset dana vrata se iz zemlje koju su izviđali. Odu k Mojsiju i Aronu i svoj izraelskoj zajednici u Kadeš, u Paranskoj pustinji. Podnesu njima i svoj zajednici izvještaj, a onda im pokažu plodove zemlje.

Izvijeste ga oni: »Išli smo u zemlju u koju si nas poslao. Zaista njome teče med i mlijeko. Evo njezinih plodova. Ali je jak narod koji u onoj zemlji živi, gradovi su utvrđeni i vrlo veliki. A vidjesmo ondje i potomke Anakove... Kaleb ušutka narod oko Mojsija i progovori: »Krenimo ne oklijevajući i zauzmimo je, jer je možemo nadvladati!«

Ali ljudi što su s njim išli odvratih: »Ne možemo ići na onaj narod jer je jači od nas.« I počnu ozloglašivati Izraelcima zemlju koju su izviđali: »Zemlja kroz koju smo prošli da je izvidimo zemlja je što proždire svoje stanovništvo. Sav narod što ga u njoj vidjesmo ljudi su krupna stasa. Vidjesmo ondje i divove – Anakovo potomstvo

od divova. Činilo nam se da smo prema njima kao skakavci. Takvi bijasmo i njima.«
(Brojevi 13:1-3,21,25-28,30-33)

Tada zagraja sva zajednica i poče vikati. I te noći narod plakaše. Svi su Izraelci mrmljali protiv Mojsija i Arona. Sva im je zajednica govorila: »Kamo sreće da smo pomrli u zemlji egipatskoj! Ili da smo pomrli u ovoj pustinji! Zašto nas Jahve vodi u tu zemlju da padnemo od mača a žene naše i djeca da postanu roblje? Zar nam ne bi bilo bolje da se vratimo u Egipat?« Jedan je drugome govorio: »Postavimo sebi vođu i vratimo se u Egipat!«

Mojsije i Aron padoše ničice pred svom okupljenom izraelskom zajednicom. A Jošua, sin Nunov, i Kaleb, sin Jefuneov, koji bijahu među onima što su izviđali zemlju, razderaše svoju odjeću. Zatim rekoše svoj zajednici izraelskoj: »Zemlja kroz koju smo prošli da je istražimo izvanredno je dobra. Ako nam Jahve bude dobrotiv, u tu će nas zemlju dovesti i dat će nam je. To je zemlja u kojoj teče med i mlijeko. Samo, nemojte se buniti protiv Jahve! Ne bojte se naroda one zemlje: ta on je zalogaj za nas. Oni su bez zaštite, a s nama je Jahve! Ne bojte ih se!«

I dok je sva zajednica već mislila da ih kamenuje, pokazala se slava Jahvina u Šatoru sastanka svim sinovima Izraelovim. Tada reče Mojsiju: »Dokle će me taj narod prezirati? Dokle mi neće vjerovati unatoč svim znamenjima što sam ih među njima izvodio? (Brojevima 14,1-11)

Hajde da zastanemo ovdje. Čujete li kako Izraelci opet ruže Boga nevjerom i nipodaštavaju ga? Čujete li riječi njihovog malodušja, nevjerstva? Čak i samog Boga optužuju da je nepošten. Da, tog su dana grdno zgriješili nevjerujući u Božje obećanje za Kanaan. Nisu vjerovali u obećanja data praocima: Abrahamu, Izaku, Jakovu i sada Mojsiju. I danas je mnogo onih koji ispovijedaju vjeru u Boga i proroke, a zapravo ne vjeruju. Ne, ne vjeruju prorocima jer ne vjeruju njihovim riječima zapisanim u svetim spisima. Zato je nevjerstvo užasan grijeh pred Bogom. Ali evo nastavka naše priče. Čitamo ovako:

Još reče Jahve Mojsiju i Aronu: »Dokle će ta opaka zajednica mrmljati protiv mene? Čuo sam tužbe što ih Izraelci na me dižu. Kaži im: 'Tako ja živ bio', objavljuje Jahve, 'kako ste na moje uši govorili, tako ću vam i učiniti. U ovoj pustinji popadat će vaša mrtva tijela: svih vas koji ste ubilježeni u bilo koji vaš popis od dvadeset godina pa naprijed, koji ste rogoBORILI protiv mene. Nećete ući u zemlju na koju sam svoju ruku digao da vas u njoj nastanim, osim Kaleba, sina Jefuneova, i Jošue, sina Nunova. A vašu djecu, o kojoj kažete da bi postala roblje, njih ću uvesti da nastane zemlju što ste je vi prezreli. A vi? Neka vam tjelesa popadaju u ovoj pustinji! A oni ljudi koje Mojsije bijaše poslao da istraže zemlju i koji su nakon povratka potakli svu zajednicu da rogoBORI protiv njega ozloglašujući zemlju; oni, dakle, ljudi koji su zlobno ozloglasili zemlju bijahu pomoreni pred Jahvom. Od onih ljudi koji su išli da istraže zemlju ostadoše na životu jedino Jošua, sin Nunov, i Kaleb, sin Jefuneov. (Brojevi 14:26-32,36-38)

Nevjerovatno: jednom oslobođeni od ropstva, ovi ljudi ostaju robovi u srcu. Bog ih je doveo tik do punine, do ostvarenja. Izveo ih je iz ropskog Egipta do obećanog Kanaana. I

šta sada da radi sa onima koji neće dalje, neće naprijed? Osudio ih je na smrt na ničijoj zemlji, u pustinji. I čitav taj naraštaj nije vidio Kanaan. Zašto? Jer nisu vjerovali riječi Gospodnjoj.

Prijatelji, nevjerovati Bog znači uraditi nešto opako što nosi opake posljedice. Ko god prezre, ko se god s nemarom ogluši o Božja obećanja proglašava i njih i Onog koji obećava za nepouzdanog, za lažova. Takvi ne mogu u Božje kraljevstvo. Naravno, Bog ne želi da bilo ko propadne u grijehu nevjere. Stalo mu je da mu svi vjeruju, posebno u Radosnu vijest o putu pravednosti, putu spasenja koji je otvorio. Ali to svako mora za sebe učiniti. I ko god odbije, ogluši se o božanska obećanja – propašće. Evo kako Duh svetog Boga upozorava kroz usta i pero proroka:

Zato, kao što veli Duh Sveti: *Danas ako glas mu čujete, ne budite srca tvrda kao u Pobuni, kao u dan iskušenja u pustinji... Pazite, braćo, da ne bi u koga od vas srce bilo opako, nevjerno, odmetnulo se od Boga živoga.* (Hebrejima 3:7-8,12; Psalam 95:7-11)

Naredni put, inšalah, govorićemo kako su propali u pustinji svi koji su odbili vjerovati obećanjima Božjim. Neka vas Bog blagoslovi, vašu porodicu, vašu zajednicu, dok slijedite i pazite na upozorenja njegove svete Riječi:

Pazite, braćo, da ne bi u koga od vas srce bilo opako, nevjerno, odmetnulo se od Boga živoga. (Hebrejima 3,12)

Bronzana zmija

Brojevi 20-21

U prethodnoj emisiji smo razmatrali četvrtu knjigu Tore, knjigu Brojevi. Vidjeli smo Izraelce na granici Kanaana, tik uz zemlju koju je Bog obećao njihovim precima: Abrahamu, Izaku i Jakovu, kao i njihovim potomcima. Božanski naum bješe da postanu jaka, zdrava nacija, sređena, uobličena. Ali kada su se uhode vratile iz izviđanja, kao požar se pronio glas o tamošnjim divovima. Tada je provalila sumnja u Božja obećanja, zbog čega čitamo ovako:

Nećete ući u zemlju na koju sam svoju ruku digao da vas u njoj nastanim, osim Kaleba, sina Jefuneova, i Jošue, sina Nunova. A vašu djecu, o kojoj kažete da bi postala roblje, njih ću uvesti da nastane zemlju što ste je vi prezreli. A vi? Neka vam tjelesa popadaju u ovoj pustinji! (Brojevi 14:30-32)

Bog je želio obilje blagoslova svom narodu, ali sada je to bilo nemoguće jer mu nisu vjerovali. Zato ih je prepustio njihovim sumnjama i podozrivosti. Lutaće narednih 40 godina kroz pustinju sve dok svi stariji od 20 godina ne završe ovozemaljski put.

Ali, hajdemo nastaviti čitanje o tome. Otvaramo 20. poglavlje koje opisuje njihovo lutanje kroz pustinju.

Potom stigoše Izraelci, sva zajednica, u pustinju Sin u prvome mjesecu. Narod se nastani u Kadešu. Ondje umrije Mirjam i ondje je sahraniše. Nije bilo vode za zajednicu. Stoga se udruže protiv Mojsija i protiv Arona. Narod se poče svađati s Mojsijem i govoriti: »Da smo bar izginuli kad su nam i braća poginula pred Jahvom! Zašto ste doveli Jahvinu zajednicu u ovu pustinju da ovdje pomremo i mi i naša stoka? Zašto ste nas izveli iz Egipta da nas dovedete u ovo nesretno mjesto; mjesto u kojem nema ni žita, ni smokava, ni loze, ni mogranja? Nema ni vode da pijemo.« (Brojevi 20:1-5)

Čujete li Izraelce? Posle svega što im je Bog učinio, njima i njihovim očevima, srca su im zajedljiva i ozlojeđena. Ni traga zahvalnosti. Gundanje i samo gundanje. Da, bili su u pustinji gdje nimalo nije privlačno za život, ali to je bio njihov izbor. Zašto im je nedostajalo i ovo i ono? Zašto nisu zavapili Bogu? Pa on se brinuo sve vrijeme za njih u vrelini pustinje. Zar ne bi mogao i sada ispuniti im potrebe? Želio je to, ali oni nisu htjeli osloniti se na njega. Čitamo dalje:

Mojsije i Aron odu ispred zajednice do ulaza u šator sastanka i padnu ničice. Tada im se pokaza slava Jahvina. I Jahve reče Mojsiju: »Uzmi štap pa ti i tvoj brat Aron skupite zajednicu. Onda, na njihove oči, progovorite pećini da ustupi svoje vode. Iz pećine im izvedi vodu te napoj zajednicu i njezino blago.«

Mojsije uzme štap ispred Jahve kako mu je naredio. Zatim Mojsije i Aron skupe zbor pred pećinu pa im Mojsije rekne: »Čujte, buntovnici! Hoćemo li vam iz ove pećine

izvesti vodu?»

Zatim Mojsije podigne ruku i dvaput udari štapom o pećinu: voda provali u obilju, pa su mogli piti i zajednica i njezino blago.

Potom će Jahve Mojsiju i Aronu: »Budući da se niste pouzdavali u me i niste me svetim očitovali u očima sinova Izraelovih, nećete uvesti ovaj zbor u zemlju koju im dajem.« (Brojevi 20:6-12)

Shvatamo li šta se desilo? Kako je Bog zapovijedio Mojsiju da obezbijedi vodu za masu naroda? Trebalo je da progovori stijeni. A šta je on uradio? Udario je dva puta bijesno po njoj. A da li je Bog zbog toga odustao od namjere da napoji žedne? Nije. Ali Mojsije ga je ovim gestom obeščastio. Narod je napojen, ali posljedice po vođe nisu izostale. Ponovićemo: **Potom će Jahve Mojsiju i Aronu: »Budući da se niste pouzdavali u me i niste me svetim očitovali u očima sinova Izraelovih, nećete uvesti ovaj zbor u zemlju koju im dajem.«**

Možda mislimo da je ova kazna surova, da je pretjerana. Ali Bog ima visok standard za svoje sluge. Traži da mu vjeruju i slušaju ga. Nikada ne trpi nešto što se kosi s njegovom voljom, pa makar to bilo od njegovog voljenog sluga, kakav je bio Mojsije.

Bog ne gleda ko je ko. Mojsije jeste bio silan prorok, ali ipak samo čovjek poput svih nas. Dakle, bio je grešnik, Adamov potomak. Ni on nije mogao da spasi sebe dobrim djelima. Poput svih ljudi nosio je grešnu prirodu koja ne može dosegnuti puninu božanske pravednosti. I njemu je trebalo spasenje na božanski način, krvnom žrtvom. Elem, ovaj čin neposlušnosti, tako jasno zapisan, pouka je i nama, podsjetnik da smo svi grešnici. Tako nam i kaže Sveto pismo: svi smo sagriješili i izgubili smo slavu Božju. (Rimljanima 3:23) Nema nijednog pravednog čovjeka. Pravedan je samo Čovjek Otkupitelj koji je došao na zemlju spasiti nas od grijeha i sramote.

Pri kraju Brojeva 20 vidimo da su i Mojsije i Aron umrli na obroncima gore Hor, gdje su Izraelci žalili za njima mjesec dana. I onda čitamo dalje:

Od brda Hora zapute se prema Crvenom moru da zaobiđu zemlju edomsku. Narod putem postane nestrpljiv. I počne govoriti i protiv Boga i protiv Mojsija: »Zašto nas izvedoste iz Egipta da pomremo u ovoj pustinji? Nema kruha, nema vode, a to bijedno jelo već se ogadilo dušama našim.« Onda Jahve pošalje na narod ljute zmije; ujedale ih one te tako pomrije mnogo naroda u Izraelu. Dođe narod k Mojsiju pa reče: »Sagriješili smo kad smo govorili protiv Jahve i protiv tebe. Pomoli se Jahvi da ukloni zmije od nas!« Mojsije se pomoli za narod, i Jahve reče Mojsiju: »Napravi otrovnicu i stavi je na stup: tko god bude ujedan, ostat će na životu ako je pogleda.« Mojsije napravi zmiju od mjedi i postavi je na stup. Kad bi koga ujela ljutica, pogledao bi u mjedenu zmiju i ozdravio. (Brojevi 21:4-9)

Nevjerovatna stvar, zar ne!? Zašto je Bog poslao otrovnice na Izraelce? Zbog grijeha. Oporo su mu prigovarali, otpuživali ga čak, prezirali hranu koju im je davao. Zato je uslijedila oštra disciplina koja je mnoge usmrtila.

A gdje je bilo rješenje? Šta je narod trebalo da uradi i spasi se ujeda otrovnica? Da li su mogli nešto sami uraditi za sebe? Da upotrijebe neki melem, neku zaštitu? Ne, nisu. Pa šta im je onda ostalo? Jedino zavapiti Bogu. I to su učinili. Pokajali su se, otišli Mojsiju i priznali: „Zgriješili smo kad smo govorili protiv Gospoda i protiv tebe. Pomoli se Gospodu da ukloni zmije od nas!“

A da li je Bog uklonio otrovnice. Nije. Ali je uradio nešto daleko bolje. Rekao je Mojsiju da izlije kip bronzane zmije i podigne je na stub, kako bi svako ko je ujedan – pogledavši vjerom u tu zmiju – ozdravio. (Brojevi 21:9) To je bio njegov serum, njegov melem. Dakle, baš kako smo čitali: **Mojsije napravi zmiju od mjedi i postavi je na stup. Kad bi koga ujela ljutica, pogledao bi u mjedenu zmiju i ozdravio.**

Da, pogled vjere je donosio život.

Bog je tako obećao. Mojsije ga je poslušao i uradio kako mu je rečeno. A oni koji nisu htjeli slijediti ovo uputstvo, šta se desilo s njima? Skončali su bolnom smrću. Spasli su se samo oni koji su vjerom pogledali bronzanu zmiju, koji su povjerovali Božjem obećanju: **„Tko god bude ujedan, ostat će na životu ako je pogleda.“**

Ovo je zaista nevjerovatna priča, životno svjedočanstvo. Zapisano je za nas, za pouku. Prvo, Bog nam ukazuje da smo svi kao ovi drevni Izraelci. Grešnici smo i bogoborni u svojim mislima, riječima i djelima. A sve to, sav grijeh nam dolazi od ujeda otrovnice, od Sotone. Grijeh nam se prenio kao otrov preko praoca Adama i ubija nas sve, ukoliko se ne okrenemo vjerom Božjem lijeku. A plata za grijeh je smrt, pogibao u vječnom ognju od koga niko ne može pobjeći. Ali, slava Bogu za plan spasenja. Kao što je osmislio kako da se Izraelci spasu od ujeda otrovnica, tako je osmislio i plan spasenja od grijeha i pakla.

Dragi prijatelji, znate li šta je Bog uradio za vas, da bi vas spasio od otrova grijeha? Evo šta je sveti Otkupitelj objavio 15 vijekova nakon Mojsija, nakon ove bronzane zmije na stubu:

„I kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje, u njemu ima život vječni.“ (Ivan 3:14-15)

Iz ovog stiha svetog evanđelja saznajemo da je bronzana zmija iz pustinje slika, da je sjenka i znak obećanog Otkupitelja koji dolazi da bi bio podignut na krst, silom zlobe Sotone, đavola. (Hebrejima 2:14) Zmija na štapu, na stubu je slika Mesijinog spasenja, djela na krstu kojim je porazio Sotonu, grijeh i smrt.

O, kako je to uzbudljiva poruka! U narednim emisijama ćemo otkriti kako je Bog kroz smrt i uskrsnuće Otkupitelja otvorio vrata vječnog života Adamovoj djeci; kako im je donio radost i mir. Ali da bismo to ostvarili potrebno je da priznamo svoju grešnost, svoju nemoć da se spasimo od grijeha i smrti, da povjerujemo srcem u sve ono što Bog govori o svom Spasitelju koji je umro na krstu da bi nas spasio od grijeha. Naime, Bog i danas govori: Pogledaj i spašćeš se! Pogledajte i vi u Otkupitelja i nećete propasti. Vjerujte u njega i Bog će vas osloboditi otrova grijeha i daće vam dar pravednosti i vječnog života.

Bilo da ste stari ili mladi, muškarci ili žene, bogati ili siromašni: Pogledajte i spašćete se! Pogledajte u Otkupitelja koga vam je Bog poslao i živjećete. On vam poručuje: „**Stoga vam i rekoah: ‘Umrijet ćete u grijesima svojim.’ Uistinu, ako ne povjerujete da Ja jesam, umrijet ćete u grijesima svojim.**“ (Ivan 8:24)

Božji pravedni zakon govori da će propasti ko god ne prihvati ovaj lijek. On nema drugo rješenje, drugu medicinu za Adamovu djecu kojom bi nas riješio zla grijeha. Da li ste pogledali vjerom u Spasitelja, u svetog Otkupitelja o kome su pisali proroci? On će vas očistiti, darovaće vam vječni život ako mu priđete vjerom.

Sveto pismo nam poručuje:

„I kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje, u njemu ima život vječni.“ (Ivan 3:14-15)

Ali, naše vrijeme ističe. Hvala što ste nas slušali. Sljedećeg puta – inšalah – govorimo o posljednjim danima i posljednjim riječima proroka Mojsija. Time ćemo i zaključiti naše proučavanje svete Tore.

Bog vas blagoslovio dok razmatrate obećanje Gospoda Boga:

Obratite se k meni da se spasite, svi krajevi zemlje, jer ja sam Bog i nema drugoga! (Izaija 45:22)

program 43

**Mojsijeva posljednja poruka
knjiga Ponovljeni zakon**

U prethodnim emisijama – a imali smo ih tačno 42 – sagledavali smo prvu knjigu Svetog pisma, Toru. To su riječi koje je Bog objavio svom sluzi Mojsiju, proroku, i nadahnuo ga da ih zapiše. Od tada je prošlo više od tri i po milenija, a te su riječi i danas neizrecivo vrijedne. Tora je, naime, temelj koji je Bog sam postavio i po kome možemo provjeravati sve što čujemo: da li je od Boga ili nije. A učenje Tore je suho zlato. Svako učenje suprotno njenom je neistinito. Sva božanska istina je u skladu, u potpunoj unutrašnjoj harmoniji. Naime, postoji samo jedno što Bog ne može uraditi: znate li šta? Da protivrječi sebi samom. Tako i čitamo u Brojevima:

„Bog nije čovjek da bi slagao, nije sin Adama da bi se kajao. Zar on kada rekne, a ne učini, zar obeća, pa ne ispuni?“ (Brojevi 23:19)

U našim proučavanjima Mojsijeve Tore, Bog nam je objavio mnoge divne tajne. Ali danas je vrijeme da okončamo naše putovanje kroz nju. Prije nego pogledamo njenu posljednju knjigu, hajdemo ponoviti ono što smo rekli od prve emisije do danas.

Dakle, u prvoj knjizi Tore, u Postanku, vidjeli smo opis stvaranja prvog čovjeka po Božjem liku. Bog je želio duboko i smisleno zajedništvo sa ovim posebnim, njemu nalik bićem. Zato mu je dao duh, tj. um, sposobnost bogopoznanja. Dao mu je srce koje može voljeti svog Stvoritelja, dao mu je volju kojom može slobodno da se odluči za poslušnost ili neposlušnost njemu samom.

U trećem poglavlju smo vidjeli kako je prvi Čovjek, zemljanin Adam odlučio poslušati Sotonu, pa je jeo zabranjeni plod. Zato nam Pismo kazuje: **„Zbog toga, kao što po jednom Čovjeku uđe u svijet grijeh i po grijehu smrt, i time što svi sagriješiše, na sve ljude prijeđe smrt...“** (Rimljanima 5,12) Plata za grijeh je smrt koja vodi u vječno odvojenje od Boga.

Potom smo vidjeli kako su Adam i Eva bili protjerani iz Edena zbog grijeha. Ali prije toga im je najavio da će jednog dana poslati Otkupitelja na svijet, da će njime otvoriti vrata spasenja za sve Adamove potomke. Oslobodiće od sile Sotone i posljedica grijeha sve koji ga budu vjerovali.

Dalje smo vidjeli Božji poziv Abrahamu i obećanje da će od njega načiniti veliki narod. Taj narod će biti vrelo proroka, Svetog pisma i Otkupitelja koji dolazi. Kasnije se Abrahamu rodio Izak, a njemu Jakov, koji je postao otac dvanaest sinova. Bog će kasnije Jakovu promijeniti ime u Izrael. Njegovi sinovi će oblikovati novi narod koji će i sam ponijeti ime Izrael. A baš to je bilo obećano Abrahamu. Nažalost, jednog od sinova, Josipa,

desetorica braće su prodala u roblje, pa je odveden u Egipat. Ali Božja riječ nam kazuje da čovjek žanje ono što sije. (Galaćanima 6,7) Naime, vremenom su svi Izraelci postali robovi. Ali Bog nije zaboravio obećanje dato rodonačelniku Abrahamu. U drugoj knjizi Tore, u Izlasku, vidjeli smo da je Bog ispunio rečeno. Podigao je i spremio Mojsija koji je poveo narod iz mizerije ropstva u slobodu.

Dok smo proučavali Mojsijevu životnu priču, sreli smo se sa zadivljujućim događajima božanskog oslobođenja silnog naroda, Izraela, iz tlačiteljskih ruku moćnog faraona i drugih Egipćana. Govorili smo o tome kako je Bog vodio i čuvao svoje dok su išli pustinjom, kako ih je doveo do same granice Kanaana, do Obećane zemlje koju je pokazao Abrahamu vijekovima ranije. Ali većina se prepala glasina o divovima koji tamo žive, pa nisu vjerovali Bogu da će uraditi obećano.

Ovo nevjerstvo im je donijelo lutanje pustinjom u narednih 40 godina, sve dok nisu skončali svi koji nisu vjerovali Bogu, svi stariji od 20 godina. Niko, baš niko od naraštaja nevjerujućih nije ušao u Kanaan. I sada je novi naraštaj opet na granici Kanaana. Nakon mnogih godina provedenih u pustinji, Izraelci su željni zemlje, naseobina, željni da se skrase u zemlji koju im očevi nisu dali u posjed.

Tako danas dolazimo do posljednjeg, petog dijela Tore, do knjige koju zovemo Deutoronomijum, tj. Ponovljeni zakon. To su tekstovi u kojima se Mojsije osvrće na sveti zakon i o tome iznova uči plemena. Predivna je to knjiga i sadrži posljednju prorokovu poruku, posljednju propovijed narodu, kao pripremu za ulazak u Obećanu zemlju. Naravno, ne možemo da čitamo sve te riječi, ali to je poruka koja se svodi samo na jedan poziv:

„Ne zaboravite!“ (Ponovljeni zakon 4:9,23; 6:12; 8:1,11)

„Ne zaboravite da ste nekada bili robovi u Egiptu. Ne zaboravite sve što vam je Bog uradio na putu od te ropske zemlje do ove nove zemlje u koju vas sada uvodi. Ne zaboravite koliko ste griješili svom Gospodu Bogu. Ne zaboravite da je Bog osudio vaše roditelje zbog nevjerstva, da su svi pomrli u pustinji. Ne zaboravite da im je bio dobar, ali da su oni bili tvrdovrati i odbili da mu vjeruju. Ne zaboravite.“

„Danas, kada ponovo čujete njegov glas, ne okamenjujte srca kao vaši očevi u pustinji. Zar ćete stvarno biti poput njih koji su odbili vjerovati njegovoj Riječi? Ili ćete mu ipak vjerovati? Ako se odlučite za nevjerstvo, kazniće vas kao što je kaznio i njih. Ne zaboravite.“

„Bog vas je vjerno vodio i doveo do ove prijepne zemlje, baš one koju je obećao vašim praocima. **Ponižavao te i glađu morio, a onda te hranio manom – za koju nisi znao ni ti ni tvoji oci – da ti pokaže kako čovjek ne živi samo o kruhu, nego da čovjek živi o svemu što izlazi iz usta Jahvinih.** (Ponovljeni zakon 8,3). Ne zaboravite!“

Nakon te dirljive, potresne propovijedi, Gospod je rekao Mojsiju:

»Popni se na goru Nebo u Abarskom gorju – ono je u moapskoj zemlji nasuprot Jerihonu – pa pogledaj zemlju kanaansku što ću je dati u posjed Izraelcima. Onda umri na gori na koju se uspneš i pridruži se svojim precima kao što je i tvoj brat Aron, koji je umro na brdu Horu, bio pridružen svojim. A to zato što ste mi se iznevjerili sred Izraelaca kod Meriba Kadeša, kod voda u pustinji Sinu: niste očitovali moju svetost među Izraelcima. Zato ćeš samo izdaleka vidjeti onu zemlju, ali u nju nećeš ući – u zemlju koju dajem Izraelcima.«

(Ponovljeni zakon 32:49-52)

Poslije toga ode Mojsije s Moapskih poljana na brdo Nebo, na vrhunac Pisge nasuprot Jerihonu, gdje mu Jahve pokaza svu zemlju...

Potom mu reče Jahve: »Ovo je zemlja za koju sam se zakleo Abrahamu, Izaku i Jakovu da ću je dati tvome potomstvu. Dopustio sam da je pogledaš svojim očima, ali ti onamo nećeš prijeći.«

I Mojsije, sluga Jahvin, umrije ondje u zemlji moapskoj po Jahvinoj zapovijedi. I ukopa ga on u dolini u zemlji nasuprot Bet Peoru. Do dana današnjega nitko nije doznao za njegov grob. Mojsiju bijaše sto dvadeset godina kad umrije. Oko mu nije oslabilo niti mu je snaga popustila. Izraelci oplakivahu Mojsija na Moapskim poljanama trideset dana. Potom prodoše i dani oplakivanja – tugovanja za Mojsijem. A Jošua, sin Nunov, bio je ispunjen duhom mudrosti jer Mojsije bijaše na nj položio svoje ruke. Njega su Izraelci slušali i činili kako je Jahve naredio Mojsiju. Ne pojavi se više prorok u Izraelu ravan Mojsiju – njega je Jahve poznavao licem u lice! – po svim onim znakovima i čudesima u zemlji egipatskoj za koja ga je Jahve slao da ih učini na faraonu, na svim službenicima njegovim i na svoj zemlji njegovoj, po onoj moćnoj ruci njegovoj i po svim onim velikim zastrašnim djelima koja učini na oči svega Izraela.

(Pnz 34:1,4-12)

Dakle, dragi prijatelji, ovim se Tora završava. Sve zapisano u njoj je za naše saznanje, za bogopoznanje koje vodi vjeri u Gospoda Boga i njegov put spasenja. Mojsije je istinski veliki prorok koji je Boga poznao licem k licu. Činio je znakove i čudesu u njegovo ime. Po svom proroku Bog je oslobodio Izraelce od tlačenja faraona. Na isti način je dao i Toru, temelj svega što će potom objaviti proroci Svetog pisma. Svi oni su morali znati Mojsijeve spise. Bez tog znanja bi pali u zabludu i opake puteve nepravедnosti. Zato ni mi ne zaboravljajmo da je Tora bogomdani temelj svim prorocima, temelj svake riječi napisane u svetoj Knjizi.

Mojsije nije krio Božji plan da ga uzme sebi, da ga odnese. Tako je rekao Izraelcima: **Proroka kao što sam ja, iz tvoje sredine, od tvoje braće, podignut će ti Jahve, Bog tvoj: njega slušajte! Posve onako kako si i tražio od Jahve, Boga svoga, na Horebu, na dan zbora, kada si govorio: 'Neću više da slušam glas Jahve, Boga svoga, niti želim**

više gledati taj silni ogranj da ne poginem!’ Nato mi reče Jahve: ‘Pravo su rekli. Podignut ću im proroka između njihove braće, kao što si ti. Staviti ću svoje riječi u njegova usta da im kaže sve što mu zapovjedim. A ne bude li tko poslušao mojih riječi što ih prorok bude govorio u moje ime, taj će odgovarati preda mnom. (Pnz 18:15-19)

Mojsije je ovim riječima jasno i glasno najavio dolazak jednog proroka, Hebrejina, koji će objavljivati Božju riječ u punini i svetosti; proroka koji će biti posrednik između Boga i ljudi. Zna li ko je on, ko je taj prorok? Ko ima veći autoritet čak i od Mojsijevog? Ko je prorok koji je činio čudesna veća i od Mojsijevih? To je pravedni Mesija rođen od djevice Hebrejke. Zato i kaže: „**Proroka kao što sam ja, iz tvoje sredine, od tvoje braće, podignut će ti Jahve, Bog tvoj: njega slušajte!**“

Prijatelji, ovim okončavamo naše proučavanje Tore. Šta da kažemo na kraju? Možda baš Mojsijeve riječi koje je kazao narodu na dan svoje smrti:

Slušajte, nebesa, sad ću govoriti; čuj, zemljo, riječi usta mojih!... Jer, Jahvino ću ime uznositi, a vi Boga našeg veličajte! On je Stijena, djelo mu je savršeno, jer pravi su svi njegovi putovi. Bog je on vjeran i bez zloće, pravedan je on i pravičan.

(Pnz 32:1,3-4)

Ovim silnim prorokovim riječima vas pozdravljamo. Od sljedeće emisije otvaramo Knjigu Jošue, kako bismo vidjeli kako je Bog doveo Izraelce u Obećanu zemlju, zemlju kojom teku med i mlijeko – baš kako je i obećao.

Neka vas Bog, jedini vrijedan sve slave i časti, blagoslovi dok razmišljate o Mojsijevim riječima:

„...čovjek ne živi samo o kruhu, nego da čovjek živi o svemu što izlazi iz usta Jahvinih.” (Pnz 8:3)

Jošua i Obećana zemlja

Jošua

U našoj poslednjoj emisiji smo zaključili proučavanje prvog velikog dijela Svetog pisma – tzv. Tore Mojsijeve. Nju čini pet knjiga iz kojih saznajemo kako je stvoren svijet, kako je grijeh provalio u dobru tvorevinu i sa sobom donio prokletstvo, smrt i osudu. Ali vidjeli smo i Božje obećanje da će na zemlju poslati Spasitelja koji će otkupiti Adamovu djecu od svih tih zala. Potom smo proučavali Abrahamov život. Bio je prvi patrijarh koji je napustio očev dom, religiju i zavičaj predaka, da bi otišao u daleku zemlju, u Kanaan. Bog je želio od njega načiniti veliki narod, baš onaj iz koga će doći obećani Otkupitelj svijeta. Tako smo danas stigli do knjige koja opisuje ispunjenje Božjeg obećanja datog stotinama godina ranije, baš rodonačelniku Abrahamu, kada mu je rekao:

„Tebi i tvome potomstvu poslije tebe dajem zemlju u kojoj boraviš kao pridošlica – svu zemlju kanaansku – u vjekovni posjed; a ja ću biti njihov Bog.“
(Postanak 17,8)

Prošli put, čitajući posljednje poglavlje Tore, čuli smo Mojsijevu oproštajnu propovijed, prije smrti, dok je sa gore Hor posmatrao Obećanu zemlju u koju nije ušao. Tek, nakon njegovog počinka vođstvo naroda preuzima Jošua. Bog ga je već preko Mojsija postavio u tu službu. Sretali smo ga u nekoliko navrata u ranijim događajima i vidjeli da ga je krasilo potpuno uvjerenje u Božja obećanja, čak i onda kada većina Izraelaca nije željela vjerovati. Jošua je bio jedan od one dvojice uhoda koje su vjerovala Bogu nakon što su izviđale Kanaan. Ali rođeni narod ih zamalo nije kamenovao na smrt, jer prosto nisu htjeli prihvatiti njihova obeshrabrivanja za zauzimanje Kanaana. I danas taj isti čovjek stoji pred tim istim narodom, na onoj istoj granici Obećane zemlje.

Knjiga, koja nosi njegovo ime, i koju počinjeno čitati, dio je Svetog pisma, i nalazi se između Tore i Psalama. Njena poruka je da je Bog, uprkos svemu, išao ispred svog naroda i oslobađao ih iz ruku Kananaca dok su osvajali grad za gradom.

Ne zaboravimo, Izraelci su u ovom trenutku nomadi i nemaju svoju zemlju. Lutali su 40 godina pustinjom, jer su se uplašili nekih divova koji su živjeli u Kananu, nekih silnih ratnika. Ali Bog je imao svoj naum i nije odustajao od njega. Naime, odlučio je da desetkuje Kanance jer su nepopravljivo griješili pred njim. Bili su do srži pokvareni najogavnijim grijesima. Zato je njihova zemlja pripala Izraelcima.

Pogledajmo sada kako su Jošua i narod ušli u zemlju, kako su je osvojili i zaposjeli. Čitamo na samom početku:

„ Poslije smrti Mojsija, sluge Jahvina, reče Jahve Jošui, sinu Nunovu, pomoćniku Mojsijevu: »Moj je sluga Mojsije umro; zato sada ustani, prijeđi preko toga Jordana, ti i sav taj narod, u zemlju koju dajem sinovima Izraelovim. Svako mjesto na koje stupi vaša noga dajem vam, kao što obećah Mojsiju. Od pustinje i od

Libanona pa do Velike rijeke, rijeke Eufrata, i sve do Velikog mora na sunčanom zapadu – sve će to biti vaše područje. Nitko neće odoljeti pred tobom u sve dane tvog života; ja ću biti s tobom, kao što sam bio s Mojsijem, i nikada te neću napustiti niti ću te ostaviti.«

»Budi odvažan i hrabar jer ćeš ti uvesti narod ovaj da primi u baštinu zemlju za koju se zakleh ocima njihovim da ću im je dati... odvaži se i budi hrabar? Ne boj se i ne strahuj, jer kuda god pođeš, s tobom je Jahve, Bog tvoj.«

Tada zapovjedi Jošua glavarima narodnim: »Prođite kroz tabor i proglasite puku ovu zapovijed: ‘Spremite sebi brašnenice jer ćete za tri dana prijeći preko Jordana da biste primili u posjed zemlju koju vam Jahve, Bog vaš, daje u baštinu.’» (Jošua 1:1-6,9-11)

Potom čitamo kako je Jošua poslao dvojicu uhoda s posebnim zadatkom, da izvide stanje velikog grada Jerihona. I imali su šta da vide. Grad je bio opasan neviđenim zidinama. Noću su kradomice ušli u grad i sakrili se u domu jedne prostitutke po imenu Rahaba. Ali neko ih je ipak vidio, pa je sve dojavljeno vlastima. Ipak, prije nego što su vojnici upali u Rahabinu kuću, ona ih je konopcem spustila niz zidine, pošto je živjela na njima. Ali evo šta im je rekla:

„Znam da vam je Jahve dao ovu zemlju, jer nas je sve uhvatio strah od vas i prezaju od vas svi žitelji ovoga kraja. Jer čusmo kako je Jahve isušio vodu Crvenoga mora pred vama kada ste izašli iz Egipta, i ono što ste učinili dvojici kraljeva amorejskih s druge strane Jordana, Sihonu i Ogu, koje pogubiste. Kad smo čuli sve to, zastalo nam srce i nitko da smogne snage da vam se suprotstavi jer Jahve, Bog vaš – on je Bog gore na nebesima i dolje na zemlji.“ (Jošua 2:9-11)

Potom ih je zamolila da nju i njene počede kada budu osvojili grad. Oni su joj to obećali prije nego su žurno pobjegli.

Potom, u trećem poglavlju, vidimo narod koji prelazi rijeku Jordan, prirodnu granicu Kanana. Ali rijeka baš tada bješe bujična. Kako da je pregazi mnoštvo od dva-tri milona duša? Ali sa Svemogućim nema problema. Onaj koji je otvorio put kroz Crveno more, po suhom, isti je i nakon 40 godina. I ponovo isto čudo. Bog zaustavlja vodotok Jordana i narod po suhom koritu prelazi na drugu obalu. A s druge strane je bio upravo silni Jerihon. Naravno, tamošnji živalj se zaključao i ni ptica nije mogla u grad. Ali čitamo sada peto poglavlje:

Kad se Jošua približio gradu Jerihonu, podiže oči i ugleda čovjeka kako pred njim stoji s isukanim mačem u ruci. Jošua mu pristupi i upita ga: »Jesi li ti s nama ili s našim neprijateljima?« A on odgovori: »Ne, ja sam vođa vojske Jahvine i upravo sam došao...« Tada Jošua pade ničice, pokloni mu se i reče: »Što zapovijedaš, Gospodaru, služi svome?« A vođa vojske Jahvine odgovori Jošui: »Skinu obuću s nogu svojih, jer je sveto mjesto na kojem stojiš.« I Jošua učini tako. (Jošua 5:13-15)

Prijatelji, znate li ko je ovdje pričao sa Još uom? Sam Gospod Bog! Već smo vidjeli kako se javljao Abrahamu u obliku čovjeka, kako se javio Mojsiju u pojavi gorućeg grma, a evo ga sada pred ovim vođom kao silan ratnik s mačem u ruci. Evo šta je rekao Još ui:

„Tada Jahve reče Još ui: »Evo, predajem ti u ruke Jerihon i kralja njegova s ratnicima. Svi vi ratnici obiđite oko grada jedanput na dan. Tako činite šest dana. A sedam svećenika neka nose pred Kovčegom sedam truba od ovnujskih rogova. Sedmoga dana obiđite sedam puta oko grada, a svećenici neka trube u trublje. Pa kad otežući zatrube u rog ovnujski, neka sav narod, čim čuje glas trube, podigne silnu bojnu viku. I srušit će se gradski bedemi, a narod neka tada ulazi svaki odande gdje se nađe.«” (Još ua 6:2-5)

I to je bila objava za Još uu koju je on odmah prenio Izraelcima, baš svaku Božju zapovijed. Potom su uzeli kovčeg saveza i s njim krenuli u marš oko grada. **„ A narodu bijaše zapovjedio Još ua govoreći: »Ne vičite i ne dajte glasa od sebe i nijedna riječ neka se ne čuje iz vaših usta dok vam ne kažem: ‘Vičite!’ Tada neka odjekne bojna vika.« ” (st. 10)**

Tako je i bilo. Nakon svakog marša oko grada bi se vratili u svoj logor. Tako je bilo i sutradan, i prekosutra i nakosutra. Tako je bilo šest narednih dana. Ali sedmi dan se sve promijenilo. Čitamo u 6:16 – **„Za sedmog obilaska snažno zatrube svećenici u rogove, a Još ua reče narodu: »Kličite bojne poklike jer vam je Jahve predao grad!“**

I tada se zaorilo iz grla svakog Izraelca. Od te siline popadale su gradske zidine, pa je otpočeo juriš na grad koji je brzo osvojen. Bila je to prva pobjeda osvajačkog pohoda na Kanan. Pošteđena je samo Rahaba i njen dom, baš kako su joj uhode i obećale. I, zamislite, njena kuća nije pala, jer se ona obratila od idola i povjerovala u Gospoda Boga Izraelovoga.

Kako je, za ime sveijta, bilo moguće Još ui da na ovako neobičan način osvoji naizgled neosvojivi grad opasan visokim zidnama? Zbog Božjeg obećanja. Vjerovali su Bogu, vjerovali su datoj riječi i postupili po njoj. Bog je uvijek sa onima koji mu vjeruju i pouzdaju se u njega. A zašto Rahaba nije stradala sa svojim sugrađanima? Zato što nije bila samo zadivljena pričama o Božjoj sili, već se srcem pouzdala za spasenje sebe i svojih. Zato joj dom nije bio razoren kada je smrt počela harati Jerihonom. Pismo nam kaže:

Vjerom zidine jerihonske padoše nakon sedmodnevnoga ophoda. Vjerom Rahaba, bludnica, ne propade zajedno s nepokornicima jer s mirom primi uhode... A bez vjere nemoguće je omiljeti Bogu jer tko mu pristupa, vjerovati mora da postoji i da je platac onima koji ga traže. (Hebrejima 11:30-31,6)

Voljeli bismo da vam kažemo još koju riječ o ovoj divnoj priči ove knjige, ali vrijeme nam ističe. Važno je naglasiti: ovdje imamo pojedinosti Božjeg vođstva Još ue i Izraelaca u osvajanju Kanana: grad po grad, oblast po oblast, baš kako im je i obećano, kako čitamo: **„Tako je Jahve predao Izraelcima svu zemlju za koju se zakleo da će je dati ocima njihovim... I dade im Jahve da otpočinu u miru na svim međama, kako se bijaše**

zakleo njihovim ocima... Sve im je njihove neprijatelje predao Jahve u ruke.” (Jošua 21:43-44)

Dragi prijatelji, da li je Bog bio vjeran svojim obećanjima datim Abrahamu i njegovim potomcima? Da li je dao Kanan, tu Obećanu zemlju kao što je rekao, u nasljedstvo Jakovljevim plemenima? Jeste! Dao je. Vjeran je svom savezu. Sve što obeća, on i ispunjava, čak i kada nam se čini da je sve propalo, ili se odvija presporo. Gospod Bog je želio pokazati raskoš svoje milosti Izraelcima, da im da plodni Kanan, ali je želio da se prvo pouzdaju u njega. Nažalost, oni su protraćili mnoge godine prije nego što su mu počeli vjerovati. Čitav naraštaj Hebreja je propustio ovaj blagoslov i nije kročio u Kanan. Prosto, nisu htjeli vjerovati u Božja obećanja.

A vi? Vjerujete li vi Bogu? Ne pitamo vas vjerujete li da Bog postoji, da je jedan i jedini? I Đavo to zna i to vjeruje. Pitanje na koje svako od nas mora sebi odgovoriti jeste: vjerujem li Božjoj riječi svim srcem? Vjerujem li i volim li Boga?

Dragi slušaoci, Bog vas voli i želi vam blagoslov kakav ne možete ni zamisliti. Ali prvo mu morate vjerovati i prihvatiti njegov put pravednosti, put spasenja.

Budite sa nama i u narednoj emisiji dok budemo čitali i razmatrali predivnu priču o Ruti, o još jednoj paganki koja je – poput Rahabe – odlučila vjerovati i slijediti jednog i jedinog pravog Boga.

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o njegovim riječima:

„Nego, kako je pisano: *Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube.*“ (1. Korinćanima 2:9)

Knjiga o sucima i Knjiga o Ruti

Knjiga o Ruti

U posljednjoj emisiji smo govorili o Jošui, Mojsijevom sluzi, kako je poveo Izraelce u Kanan, u Obećanu zemlju. Bog je išao pred njima, tjerao neprijatelje dajući im njihovu zemlju u nasljedstvo. Bila je to dobra i velika zemlja, za koju su govorili da teče medom i mlijekom. (Izlazak 3,8) Bog je ispunio obećano.

Danas sagledavamo ukratko dvije naredne knjige: Knjigu o Sucima i Knjigu o Ruti. U njima nalazimo zapise događaja između vremena Jošue i vremena proroka i kralja Davida.

Prije nego otvorimo Knjigu o sucima, poslušajmo posljednju poruku Jošue, baš pred smrt. Naime, u posljednjem poglavlju Knjige koja nosi njegovo ime, okupio je starješine plemena kako bi ih upozorio i osokolio ih da vole i slušaju Gospoda koji ih je oslobodio rospkih okova; koji ih je doveo do zemlje obilja u kojoj su sada živjeli. Evo šta im je poručio:

„Međutim, ako vam se ne sviđa služiti Jahvi, onda danas izaberite kome ćete služiti: možda bogovima kojima su služili vaši oci s onu stranu Rijeke ili bogovima Amorejaca u čijoj zemlji sada prebivate. Ja i moj dom služiti ćemo Jahvi.« Narod odgovori: »Daleko neka je od nas da ostavimo Jahvu a služimo drugim bogovima... I mi ćemo služiti Jahvi jer je on Bog naš.«“ (Jošua 24,15.16.18)

Tako mu je narod odgovorio. Ali evo šta je zapravo uradio. Čitamo iz drugog poglavlja: „Narod je služio Jahvi svega vijeka Jošuina i svega vijeka starješina koje su nadživjele Jošuu i vidjele sva velika djela što ih je Jahve učinio Izraelu. Jošua, sin Nunov, sluga Jahvin, umrije u dobi od sto deset godina. Sahraniše ga u kraju što ga je baštiniu u Timnat Heresu, u Efrajimovoj gori, sjeverno od planine Gaaša. A kada se sav onaj naraštaj pridružio svojim ocima, naslijedi ga drugi naraštaj koji nije mario za Jahvu ni za djela što ih je učinio Izraelu. Tada su sinovi Izraelovi počeli činiti ono što Jahvi nije po volji i služili su baalima. Ostaviše Jahvu, Boga otaca svojih, koji ih je izveo iz zemlje egipatske, i pođoše za drugim bogovima između bogova okolnih naroda. Klanjahu im se, razgnjeviše Jahvu. Otpali su od Jahve da bi služili Baalu i Aštarti.“ (Knjiga o sucima 2:7-13)

Da, Izraelci su zaboravili svog Gospoda Boga. Okrenuli su mu leđa i prihvatili paganske kultove Kanana. A sve je to bilo daleko, daleko od Boga i njegove objave. Pravili su sebi kipove, toteme koji su predstavljali božanstvo plodnosti, Bala, i klanjali su mu se u obožavanju. Sotona ih je zaveo. Zapostavili su Mojsijev zakon i više nisu žrtvovali za svoje grijeh. Umjesto da slijede božanski put pravednosti, slijedili su sve drugo što su vidjeli oko sebe. Prekršili su prvu zapovijed koja kaže:

„Nemoj imati drugih bogova uz mene... Ne klanjaj im se niti im služi. Jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran. Kažnjavao grijeh otaca – onih koji me mrze – na djeci do trećeg i četvrtog koljena, a iskazujem milosrđe tisućama koji me ljube i vrše moje zapovijedi.“ (Izlazak 20:3,5-6)

Da, Izraelci su odlučili okrenuti se od jedinog i živog Boga, što je dovelo do užasnih posljedica. Evo kako čitamo dalje u Knjizi o sucima 2:

„Tada su sinovi Izraelovi počeli činiti ono što Jahvi nije po volji i služili su baalima... Zato Jahve izli gnjev svoj na Izraela: prepusti ih pljačkašima da ih plijene, izruči ih neprijateljima uokolo, tako te se ne mogoše oduprijeti. Što bi god počeli, ruka se Jahvina okretala protiv njih na njihovu nesreću, kao što im je Jahve rekao i kao što im se zakleo. I tako zapadoše u veliku nevolju.“ (Knjiga o sucima 2:11,14-15)

I potom nam ova knjiga bilježi događaj za događajem o tome kako su Izraelci padali u jedan te isti grijeh: kako su se odricali Boga i okretali drugim božanstvima. Uvijek iznova bi okamenili srca i bunili se protiv Onoga koji ih je okupio u jedan narod. Zato ih je Bog prepustio rukama dušmana, okupatora. Ali ne samo da bi ih kaznio za grijeh, već da bi ih suočio sa sobom i naveo na pokajanje. I kad god bi se iskreno pokajali od svojih zlih puteva i ostavili ih, Bog bi podizao neke od njih za vođe zvane sudije, tj. oslobodioce. Oni bi ih povelili u ustanke protiv zavojevača. Voljeli bismo kada bi mogli detaljnije da vam govorimo, recimo, o oslobodiocu zvanom Gideon, koji je sa četom od 300 vojnika porazio armiju od 135. 000 ratnika. Ili o Samsonu, koji je magarećom čeljusti pobio hiljadu dušmana. Ali vrijeme nam to ne dopušta.

Sve u svemu, Knjiga o Sucima nam oslikava vrijeme golemog zastranjenja i bogootpadništva Izraela. Zato su bili kažnjavani, kako bi se otriježnili i odrekli grijeha i vratili Bogu. A kada bi to uradili, on bi od njih samih podizao silne ljude, vođe, kadre povesti ih u oslobođenje od dušmana. Ali ne bi prošlo dugo i sve bi se ponovilo. Opet bi došlo do grijeha, opet do novih dušmana. Bio je to krug pobune i oslobađanja, tako tipičan za ovu knjigu.

Iznova i iznova bi Izrael griješio Bogu, ali nije uspio da ga odvrati od vječnih nauma. Naravno, nije im gledao kroz prste, kažnjavao ih je za prijestupe, ali i čuvao kao naciju u cjelini jer je tako ispunjavao obećanje dato Abrahamu vijekovima ranije: da će se kroz njegove potomke blagosloviti svi narodi na zemlji. (Postanak 12,3)

Ništa nije moglo omesti predivni Božji plan: ni zli plan faraona, ni grijesi Izraela, ni pokavarenost Kananaca, ni lažni kultovi, ni sam Sotona. Ništa nije moglo spriječiti dolazak Mesije kroz Izrael. On je Spasitelj koji će „spasiti narod svoj od grijeha njegovih“. (Matej 1,21)

Dobro, ali ostalo nam je još vremena za Knjigu o Ruti. To je zaista predivna priča, baš kao cvijet usred nekog smetlišta. To je priča o divnoj mladoj ženi, koja nije bila Hebrejka, koje je odlučila vjerovati i slijediti Gospoda Boga uprkos sveg zla čitavog naraštaja kome je pripadala.

Naravno, nemamo vremena za njenu čitavu, makar i ne tako dugu priču. Ali jasno je koliko je divno Bog djelovao u njoj u tom sumornom vremenu i teškom životu udovice. Ali, recimo ipak barem nešto.

Ruta je bila Moapka. Rođena je u svojoj zemlji, u Moabu koji se sa Izraelom graničio na jugu. Njeni sugrađani bijahu mnogobošci koji su prezirali i Izraelce i njihovog Boga. Ali Ruta je znala da je to pogrešno. Znala je ko je Gospod Bog Izraela, čula je o divnim čudesima koja su se desila u Egiptu. Znala je za Toru proroka Mojsija. Prosto, vjerovala je srcem sve to i prihvatila put pravednosti.

Ali teško je živjela među zemljacima idolopoklonicima. Takvi su joj bili i roditelji i okolina, ali ne i ona. Bog Izraela je bio onaj u koga se uzdala. Izabrala je taj put i znala je da on ima cijenu. Da li da se vrati očevom domu i prikloni se idolopokloničkoj većini? Ili da ide dalje i slijedi put pravednosti pravog Boga? Nije joj bilo lako krenuti putem za koji je znala da je dobar.

Tu je bila i njena jetrva, Orpa, takođe udovica. Poput Rute i ona je vjerovala Izraelovog Boga. I ona je morala odlučiti: nazad u idolopoklonički zavičaj ili naprijed, za Bogom Abrahama, Izaka i Jakova.

I šta su odabrale ove mlade udovice? Orpa se odlučila za lakši put: preudati se i ostati u svojoj tradiciji. A Ruta je odbarala teži put, što je podrazumijevalo odlazak u Izrael. Znala je jedno: nema miješanja paganstva, tj. mnogoboštva s jednoboštvom. Nema klanjanja idolima Moaba i jednom Bogu. Nije marila ako bi je rodbina i prijatelji prezereli i odbacili, jer joj je Bog bio važniji od svih. Baš kako kaže poslovice senegalskog plemena Volof: „Ako hoćeš meda, ne žali se na ubode pčela!“

Tek nakon mnogih događaja, Ruta je napustila Moab, preselila se sa svekrvom u Izrael, u seoce Betlehem. Tamo je živio izvjesni Boaz, Rahabin sin, baš one Rahabe iz Jerihona koja je sakrila uhode koje je Jošua kao prve poslao na tlo Kanana. O tome smo govorili u prošloj emisiji. Dakle, Boaz je bio njen sin i volio je Gospoda i njegovu Riječ. Bio je imućan zemljoposjednik, ali još uvijek neženja.

I tako nam dalje Pismo kazuje da se odmah po dolasku u Betlehem, po savjetu svekrve, dala u pabirčenje. Zorom bi išla na polja, jer je žetva bila u jeku, gdje bi kupila ono što bi preostajalo iza vršidbe. Bio je to posao za siromahe, propisan baš Mojsijevim zakonom koji je bio dat Izraelcima. Siromasi bi tako preživljavali. Slučaj je htio da pabirči i na poljima uglednog Boaza. (Knjiga o Ruti 2,3)

On ju je primijetio. Bila je mlada i lijepa žena, a i čuo je za nju, njen dolazak i vjeru. I on je bio pravednik koji je umio prepoznati sličnu sebi. Pogađate li šta se zbilo

potom? Pa, to i nije tako teško, zar ne? Ubrzo su bili vjenčani. Ruta je doživjela blagoslov koji doživi svako ko na prvo mjesto u životu stavi Boga.

Elem, Knjiga o Ruti se završava divnom pričom, rođenjem njihovog sina Obeda. On će postati otac Jišaja koji će roditi Davida, najvećeg kralja u Izraelu, proroka i pisca mnogih Psalama. A iz Davidove loze će vijekovima kasnije doći obećani Spasitelj, Isus, sin Marijin.

Baš kao i priča o Rahabi i priča o Ruti nam pruža još jedan divni primjer Božje ljubavi i prihvatanja svih onih koji ga iskreno potraže cijelim srcem. Poput Rahabe i Ruta je bila paganka, mnogoboškinja. I dok su se mnogi Izraelci odricali svoje vjere i svog Boga, okrećući se kananskim kultovima, Ruta je učinila suprotno. Prihvatila je Boga Izraelovoga, što ju je odvelo u Betlehem, gdje se udala za pravednog Boaza i postala prabaka kralja Davida. U svemu tome vidimo Božju ruku koja je do pojedinosti uredila sve za dolazak Spasitelja na svijet. Naravno, to će se dogoditi u svoje vrijeme i na svoj način. Ali on će biti potomak kralja Davida, rođen u Betlehemu kao Spasitelj sveg svijeta.

Ovdje završavamo s najavom da – inšalah – sljedeći put sagledavamo knjigu koja nam opisuje život proroka i kralja Davida.

Neka vas sve Bog blagoslovi dok razmišljate o posljednjim Jošuinim riječima upućenim Izraelcima:

„... izaberite kome ćete služiti... Ja i moj dom služit ćemo Jahvu.“ (Jošua 24:15)

Samuel, Šaul i David

1. Samuelova 1-16; Psalam 23

U posljednjoj emisiji smo vidjeli da je nakon smrti vođe Jošue nastupio neslavni period istorije Izraela. Bješe to mračno doba bogootpadništva u kome su ipak svijetlile dobrota i vjernost Božja. On nije zaboravio savezna obećanja data Abrahamu i njegovim potomcima, posebno o Otkupitelju koga je trebala roditi žena Izraelka.

Vidjeli smo i kako je Bog milostivo djelovao u životu jedne tuđinke Rute. Premda paganskog porijekla, vjerovala je Boga Izraelovog svim srcem. I dok su se mnogi Izraelci okretali od živog Boga mrtvim idolima kananskih naroda, ona se od tog mrtvila okrenula Bogu Abrahama i ostalih patrijarha. Kao udovica se sa svrkrvom preselila u Izrael, nastanila u Betlehemu i kasnije udala za Boaza, sina Rahabe Jerihonke. Rodili su Obeda, koji je kasnije postao otac Jišaja, oca proroka i kralja Davida. Sve to je bio Božji plan otkupljenja Adamovih potomaka, spasenja od njihovih grijeha. Naime, po Davidovoj lozi će doći Otkupitelj sveg svijeta. A rodiće se baš u tom seocetu – u Betlehemu.

Danas ćemo reći nešto o tome kako su Božji proroci pisali o ovim budućim događajima i kako će sve to vijekovima kasnije ispuniti baš on – Otkupitelj.

Samo Bog može pisati istoriju prije nego se dogodi.

David je jedan od najviđenijih likova Svetog pisma. Spominje se poimence više od hiljadu puta. Znete li ko je on? Možda ga znate po onoj čuvenoj pobjedi nad Golijatom, kada je tog diva srušio jednim kamenom svoje pračke. Ili ga znate kao najslavnijeg vladara i proroka koji je napisao mnoge Psalme. Ako znate sve to – dobro je. Ali to svakako nije sve o njemu.

Recimo, ako znamo da je bio veliki vladar a ne znamo zašto, to baš i nije neko znanje, zar ne? Ili ako znamo da ga je Bog nadahnuo kao autora dijela Pisma, a ne znamo tu poruku, ni to nam nije mnogo od koristi.

Prijatelji, ako želite više saznati o ovom proroku, ili čuti neke divne i silne riječi koje je napisao kao Psalmista, onda vas pozivamo da ostanete s nama u narednim minutama, ali i u narednih pet emisija. Naime, toliko ih posvećujemo ovom proroku.

Znete li ko je bio prorok koji je djelovao prije Davida? Samuel. Bog ga je pozvao da vrati srce naroda na pravi put baš u ono mračno vrijeme otpadništva od vjere. Danas čitamo iz Prve knjige Samuelove. To je sveti spis, dio proročkih knjiga i sadrži mnoge događaje iz života ovog proroka i prvih izraelskih kraljeva: Šaula, Davida i Salomona.

Do sad samo sagledavali kako je Bog vodio i oslobađao svoj narod preko vođa Mojsija i Jošue. Sada im je podigao Samuela preko koga će im dati pravednog kralja.

Ali nešto je drugo tu važno: Bog želi da im bude jedini kralj. Zar nije zapovijedio da mu podignu šator sastanka kako bi prebivao među njima? Ali Izraelci nisu bili zadovoljni time. Htjeli su da budu kao sav ostali svijet, kao narodi koji su ih okruživali. Htjeli su Adamovog sina, čovjeka za vladara. I evo kako čitamo u osmom poglavlju:

„Tada se skupiše sve starješine izraelske i dođoše k Samuelu u Ramu. I rekoše mu: »Eto, ti si ostario, a tvoji sinovi ne idu tvojim stopama. Postavi nam, dakle, kralja da nam vlada, kao što je to kod svih naroda.« Ali Samuelu nije bilo drago što su rekli: »Daj nam kralja da nam vlada!« Zato se Samuel pomoli Jahvi.

A Jahve reče Samuelu: »Poslušaj glas naroda u svemu što od tebe traži, jer nisu odbacili tebe, nego su odbacili mene, ne želeći da ja kraljujem nad njima. Sve što su činili meni od onoga dana kad sam ih izveo iz Egipta pa do današnjega dana – ostavili su mene i služili tuđim bogovima – tako oni čine i tebi. Sada, dakle, poslušaj njihov zahtjev, ali ih svečano opomeni i pouči o pravima kralja koji će vladati nad njima.«“ (1. Samuelova 8:4-9)

Dobro, ali možda se sada čudimo i pitamo zašto je Bog uopšte zapovijedio proroku Samuelu da učestvuju u izboru prvog vladara njegovog naroda? A jasno im je rečeno da mimo Boga nemaju kralja. Međutim, ovim zahtjevom narod jasno odbacuje Boga i on ih prepušta sopstvenom izboru. Ne želi vladati njima na silu.

Zato im je prorok Samuel postavio kralja Šaula, kao prvog monarha. Čitamo da ga je pomazao uljem po glavi. (1. Samuelova 10:1) To je bio ritual postavljenja u službu vođstva. Tako su se ozvaničavali proroci, sveštenici i vladari. Ulje na glavi je bilo znak da su sada u božanskoj službi. I kod pomazanja Šaula čitamo: **„Tada Samuel reče svemu narodu: »Vidite li koga je izabrao Jahve? Nema mu ravna u svemu narodu.« I sav narod uze klicati i vikati: »Živio kralj!«“ (1. Samuelova 10:24)**

Dakle, u početku su se Izraelci radovali prvom novopostavljenom vladaru. Bio je naočit, visok čovjek, jak i hrabar. Čitamo da je za glavu bio viši od svih u narodu. Sve mu je išlo na ruku da uspije kao vladar. Ali Bog nije čovjek i ne gleda na spoljašnjost, na utisak. Naime, ljudi gledaju naoko a Bog gleda srca. I Šaul je dobro otpočeo, ali vremenom se probahatio, zavist ga je opsjela i postao je dovoljan samom sebi. Poštovao je Boga formalno, onako ustima. Ali srce... srce mu je bilo daleko. Nije mario za Božju riječ. Nije poštovao proročku riječ. Radio je kako je želio a ne po Božjem. Evo šta se dogodilo samo nekoliko godina nakon što se zakraljio:

Zato dođe riječ Jahvina Samuelu ovako: »Kajem se što sam Šaula postavio za kralja: okrenuo se od mene i nije izvršio mojih zapovijedi.« Samuel se ražalosti i svu je noć vapio Jahvi. U rano jutro krenu Samuel da potraži Šaula. I javiše Samuelu ovako: »Šaul je otišao u Karmel, i gle, podigao je ondje sebi spomenik; zatim je otišao dalje i sišao u Gilgal.« Kad je Samuel došao k Šaulu, reče mu Šaul: »Blagoslovljen da si od Jahve! Izvršio sam Jahvinu zapovijed.« ...

A Samuel odvrati: »Jesu li Jahvi milije paljenice i klanice nego poslušnost njegovu glasu? Znaj, poslušnost je vrednija od najbolje žrtve, pokornost je bolja od ovnujske pretiline. Nepokornost je kao grijeh čaranja, samovolja je kao zločin s idolima. Ti si odbacio riječ Jahvinu, zato je Jahve odbacio tebe da ne budeš više kralj!«

(1. Samuelova 15:10-13,22-23)

Ovako je prorok govorio kralju, a dalje čitamo ovako:

Jahve reče Samuelu: »Dokle ćeš tugovati zbog Šaula, kad sam ga ja odbacio da ne kraljuje više nad Izraelom? Napuni uljem svoj rog i pođi na put! Ja te šaljem Betlehemcu Jišaju, jer sam između njegovih sinova izabrao sebi kralja.« A Samuel reče: »Kako bih mogao ići onamo? Šaul će to čuti i ubit će me!« Ali mu Jahve odgovori: »Uzmi sa sobom junicu pa reci: 'Došao sam da žrtvujem Jahvi!' I pozovi Jišaja na žrtvu, a ja ću te sam poučiti što ćeš činiti: pomazat ćeš onoga koga ti kažem.«

Samuel učini kako mu je zapovjedio Jahve. Kad je došao u Betlehem, gradske mu starješine dršćući dođu u susret i zapitaju: »Znači li tvoj dolazak dobro?« Samuel odgovori: »Da, dobro! Došao sam da žrtvujem Jahvi. Očistite se i dođite sa mnom na žrtvu!« Potom očisti Jišaja i njegove sinove i pozva ih na žrtvu.

Kad su došli i kad je Samuel vidio Eliaba, reče u sebi: »Jamačno, evo pred Jahvom stoji njegov pomazanik!« Ali Jahve reče Samuelu: »Ne gledaj na njegovu vanjštinu ni na njegov visoki stas, jer sam ga odbacio. Bog ne gleda kao što gleda čovjek: čovjek gleda na oči, a Jahve gleda što je u srcu.« Zatim Jišaj dozva Abinadaba i dovede ga pred Samuela. A on reče: »Ni ovoga Jahve nije izabrao.« Tada Jišaj dovede Šamu, ali Samuel reče: »Ni ovoga Jahve nije izabrao.« Tako Jišaj dovede sedam svojih sinova pred Samuela, ali Samuel reče Jišaju: »Jahve nije izabrao nijednoga od ovih.«

Potom zapita Jišaja: »Jesu li to svi tvoji sinovi?« A on odgovori: »Ostao je još najmlađi, on je na paši, za stadom.« Tada Samuel reče Jišaju: »Pošalji po njega, jer nećemo sjedati za stol dok on ne dođe.« Jišaj posla po njega: bio je to rumen momak, lijepih očiju i krasna stasa. I Jahve reče Samuelu: »Ustani, pomazi ga: taj je!« Samuel uze rog s uljem i pomaza ga usred njegove braće. Duh Jahvin obuze Davida od onoga dana. A Samuel krenu na put i ode u Ramu. (1. Samuelova 16:1-13)

I tako je sam Bog pomazao Davida za kralja nakon Šaula. Ali to se nije desilo u istom danu. David je bio mlad čovjek, neženja i još nije došlo vrijeme njegove vladavine. Zapravo, čekaće još deset godina prije nego sjedne na tron Izraela.

Nakon pomazanja se vratio na polja Betlehema da se brine o očevim stadima. U tom poslu je bio pošten i dobar. Nikoga i ničega se nije bojao jer je vjerovao u Božju zaštitu. Zato je smio i lavu stati na put. Čitamo kako sam o tome govori: „... kad bi došao lav ili medvjed te uhvatio ovcu iz stada, ja bih potrčao za njim, udario ga i istrkao mu

ovcu iz ralja. A ako bi se on digao na me, uhvatio bih ga za grivu i udario ga dok ga ne bih ubio.” (1. Samuelova 17:35)

David ne samo da je bio dobar u pastirskom zanatu, već je bio i dobar muzičar, pjesnik. Svirao je harfu i komponovao je. Napisao je mnoge psalme, hvalospjeve u vrijeme kada je bio potišten, uplašen, radostan i ushićen. Tim pjesmama je prorokovao i o Mesiji koji bi tek trebalo da dođe. Sve to imamo u knjizi Psalama. O, kako je silno volio Boga i njegovu riječ.

Knjiga Psalama sadrži 150 pjesama. David ih je napisao oko pola. Današnji program želimo završiti jednim od svakako najpoznatijih. To je Psalam 23 koji oslikava Gospoda kao dobrog Pastira. U njemu je ovaj čovjek opisao svoj odnos s Bogom, svoju vjeru, nadu i pouzdanje.

Zamislite ga na poljima Betlehema, među nebrojenim ovcama, kako sjedi negdje na kamenu sa harfom u rukama i pjeva Gospodu:

Jahve je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam; na poljanama zelenim on mi daje odmora. Na vrutke me tihane vodi i krijepi dušu moju. Stazama pravim on me upravlja radi imena svojega. Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer si ti sa mnom. Tvoj štap i palica tvoja utjeha su meni. Trpezu preda mnom prostireš na oči dušmanima mojim. Uljem mi glavu mažeš, čaša se moja prelijeva. Dobrota i milost pratit će mene sve dane života moga. U Jahvinu ću domu prebivati kroz dane mnoge. (Psalam 23) Amen!

U narednoj emisiji govorimo o neobičnom nadmetanju koje se odigralo između mladog Davida i gorostasa Golijata!

Bog vas blagoslovio dok razmišljamo o onome što je rekao Samuelu:

Ali Jahve reče Samuelu: »Ne gledaj na njegovu vanjštinu ni na njegov visoki stas, jer sam ga odbacio. Bog ne gleda kao što gleda čovjek: čovjek gleda na oči, a Jahve gleda što je u srcu.« (1. Samuelova 16:7)

David i Golijat

1. Samuelova 17; Psalam 27

U posljednjoj emisiji otpočeli smo sagledavanje života i djelovanja proroka Davida. Sama Božja riječ sažima i njega i sve njegovo ovim Gospodnjim riječima: „*Nađoh Davida, sina Jišajeva, čovjeka po svom srcu, koji će ispuniti sve moje želje.*“ (Djela apostolska 13,22) Vidjeli smo kako je prorok Samuel otišao u Betlehem i tamo pomazao mladog pastira za novog, budućeg vladara Izraela. Nažalost, prvopomazani Kralj, Šaul, oglušio se na Božje zapovijedi. Ali, David je još bio mlad i još nije sazrelo vrijeme za njegovo zvanično ustoličenje. Zato se i vratio poljima i očevim stadima.

Danas idemo dalje, u događaj koji pokazuje koliko je Bog bio s Davidom i koliko je ovaj čovjek imao srce koje je željelo slijediti Gospodnje puteve. To je ona čuvena priča o Davidu i Golijatu, koju čitamo iz 1. Samuelove 17:

„Filistejci skupiše svoje čete za rat i sastase se kod Soka u Judeji. Tabor udariše između Soka i Azeke kod Efes Damima. A Šaul i Izraelci skupiše se i utaboriše u Terebintskoj dolini, i svrstaše se za boj protiv Filistejaca. Filistejci su stajali na gori s jedne strane, Izraelci na gori s druge strane, a dolina bila među njima. Iz filistejskih redova izađe jedan izazivač. Zvao se Golijat, a bio je iz Gata. Visok bijaše šest lakata i jedan pedalj. Na glavi je imao mjedenu kacigu, obučen je bio u ljuskav oklop, a oklop mu težak pet tisuća mjedenih šekela. Na nogama je imao mjedene nogavice, a na ramenima mjedenu sulicu. Kopljača njegova koplja bila je kao tkalačko vratilo, a šiljak koplja težak šest stotina željeznih šekela. Pred njim je stupao štitonoša.

On se postavi pred izraelske bojne redove i dovikne im: »Što ste izašli da se svrstate za bitku? Nisam li ja Filistejac, a vi Šaulove sluge? Izaberite između sebe jednoga čovjeka pa neka siđe k meni! Ako pobijedi u borbi sa mnom i pogubi me, mi ćemo biti vaše sluge. Ako li ja pobijedim njega i pogubim ga, onda ćete vi biti naše sluge i nama ćete robovati.« Još je Filistejac rekao: »Ja sam danas izazvao Izraelove bojne redove. Dajte mi čovjeka da se ogledamo u dvoboju!« Kad je Šaul i sav Izrael čuo što je rekao Filistejac, obuze ih strah i trepet.“ (1. Samuelova 17:1-11)

Dok je Golijat ovako boguhulio i ružio, 20-ak kilometara dalje, David je i dalje čuvao očeva stada i uživao u Božjoj riječi. Imao je tri starija brata koja su bili među ratnicima izraelske vojske. Dalje čitamo ovako:

„A Jišaj reče svome sinu Davidu: »Uzmi za svoju braću ovu efu prženoga žita i ovih deset hljebova i odnesi brže svojoj braći u tabor. A ovih deset sireva odnesi njihovu tisućniku. Propitaj se za zdravlje svoje braće i donesi od njih znak da si izvršio nalog! Oni su sa Šaulom i svim Izraelom u Terebintskoj dolini: vojuju protiv Filistejaca.« David ustade u rano jutro, ostavi stado jednom čuvaru, spremi

se i ode kako mu bijaše zapovjedio Jišaj. U tabor je stigao kad je vojska izlazila u bojni red i dizala bojni poklik.“ (1. Samuelova 17:17-20)

I dok je David razgovarao sa braćom, Golijat je opet izašao na bojno polje sa istom pričom ruženja i bogohuljenja. Baš kako je činio proteklih 40 dana. A Izraelci su na to samo pokunjeno ćutali. Čitamo dalje sveti tekst:

„Neki Izraelac reče: »Jeste li vidjeli onoga čovjeka što je izišao? A izišao je da izaziva Izraela. Tko njega pogubi, kralj će mu dati silno blago i dat će mu svoju kćer i oslobodit će od poreza njegov očinski dom u Izraelu.«

Tada David zapita ljude koji stajahu oko njega: »Što će to dobiti čovjek koji ubije toga Filistejca i skine sramotu s Izraela? I tko je taj neobrezani Filistejac da izaziva bojne redove živoga Boga?«... A kad je Eliab, njegov najstariji brat, čuo kako se razgovara s ljudima, usplamtje gnjevom na Davida pa mu reče: »A što si ti došao ovamo? Kome si ostavio ono malo ovaca u pustinji? Znam ja tvoju drskost i zlobu tvoga srca: došao si da vidiš bitku!«“ (1. Samuelova 17: 25,26,28)

Ratnici koji su čuli ove hrabre Davidove izjave odmah su otrčali kralju i sve mu prenijeli. Tada je Šaul zapovijedio da mu dovedu tog momka.

„David reče Šaulu: »Neka nikome ne klone srce zbog onoga čovjeka! Tvoj će sluga izaći i borit će se s tim Filistejcem.« Ali Šaul odvrati Davidu: »Ne možeš ti izaći na toga Filistejca da se boriš s njim jer si ti još premlad, a on ratnik od svoje mladosti.«

Ali David odgovori Šaulu: »Tvoj je sluga čuvao ovce svome ocu, pa kad bi došao lav ili medvjed te uhvatio ovcu iz stada, ja bih potrčao za njim, udario ga i istrkao mu ovcu iz ralja. A ako bi se on digao na me, uhvatio bih ga za grivu i udario ga dok ga ne bih ubio. I lava je i medvjeda tvoj sluga ubio, pa će i taj neobrezani Filistejac proći kao jedan od njih jer je izazvao bojne čete Boga živoga.« David još dometne: »Jahve koji me izbavio iz lavlje pandže i medvjede šape izbavit će me i iz ruku toga Filistejca.« Tada Šaul reče Davidu: »Idi i Jahve neka bude s tobom!« Šaul obuče Davida u svoju ratnu odoru, na glavu mu ustače mjedenu kacigu i stavi mu oklop. Pripasa Davidu svoj mač preko odore, ali David uzalud pokuša hodati, jer ne bijaše navikao, pa reče Šaulu: »Ne mogu hodati u tome jer nisam navikao.« Zato sve skinu sa sebe. David uze svoj štap u ruku, izabra u potoku pet glatkih kamenova i metnu ih u svoju pastirsku torbu, koja mu je služila kao torba za praćku, te s praćkom u ruci pođe prema Filistejcu. A Filistejac se sve bliže primicao Davidu, dok je njegov štitonoša stupao pred njim. A kad Filistejac pogleda i vidje Davida, prezre ga s njegove mladosti – bijaše David mladić, rumen, lijepa lica. Zato Filistejac reče Davidu: »Zar sam ja pseto te ideš na me sa štapovima?« I uze proklinjati Davida svojim bogovima. Zatim Filistejac reče Davidu: »Dođi k meni da dam tvoje meso pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim!«

A David odgovori Filistejcu: »Ti ideš na me mačem, kopljem i sulicom, a ja idem na te u ime Jahve Sebaota, Boga Izraelovih četa koje si ti izazvao. Danas će te Jahve predati u moju ruku, ja ću te ubiti, skinut ću tvoju glavu i još ću danas tvoje

mrtvo tijelo i mrtva tjelesa filistejske vojske dati pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim. Sva će zemlja znati da ima Bog u Izraelu. I sav će ovaj zbor znati da Jahve ne daje pobjedu mačem ni kopljem, jer je Jahve gospodar bitke i on vas predaje u naše ruke.«

Kad se Filistejac približio i pošao prema Davidu, izađe David iz bojnih redova i krenu pred Filistejca. David segnu rukom u torbu, izvadi iz nje kamen i hitnu ga iz pračke. I pogodi Filistejca u čelo; kamen mu se zabi u čelo i on pade ničice na zemlju. Tako je David pračkom i kamenom nadjačao Filistejca: udario je Filistejca i ubio ga, a nije imao mača u ruci. Zato David potrča i stade na Filistejca, zgrabi njegov mač, izvuče ga iz korica i pogubi Filistejca odsjekavši mu glavu. Kad Filistejci vidješe kako pogibe njihov junak, nagnuše u bijeg. Tada ustadoše Izraelci i Judejci, digoše bojnu viku i potjeraše Filistejce do opkopa oko Gata i do gradskih vrata Ekrona; filistejski mrtvaci pokriše put od Šaarajima sve do Gata i do Ekrona.” (1. Samuelova 17:32-52)

I tako je golobradi David spasio sav narod od dušmana, jednim kamenom svoje pračke. Naravno, sve je to bilo u vjeri u Gospoda Boga. I ova priča koju znamo kao priču o Davidu i Golijatu ima za nas bisernu pouku.

Prvo smo vidjeli kako su i Šaul i svi ratnici drhtali pred Golijatom. Niko se nije usuđivao da mu izađe na megdan. Ali David jeste. Suočio ga je, oborio i ubio. Odakle ova razlika između Davida i ostalih Izraelaca? David se nije plašio ni gorostasa od čovjeka jer je vjerovao Bogu. Ostali nažalost nisu vjerovali i zato su se bojali.

Dakle, Šaul i ostali ratnici su jedino gledali i vidjeli divovskog ratnika ispred sebe. David je vidio Svemogućeg Boga. To je razlika suhe religije i srca vjere. Šaul i ostali su vjerovali običajno, ceremonijalno, a David iskreno. Mnogi misle da pripadaju Bogu samo zato što rođenjem ili ritualima slijede neku tradiciju, običaje ili ceremonije.

Znao je Šaul, znali su svi Izraelci na tom megdan polju da Bogu postoji, da je jedan, da je velik i svemoćan. Ali samo to saznanje nije ih moglo spasiti od Golijata. Davidov odnos s Bogom je bio stvaran i iskren. Poznavali su se. David je uživao dan i noć kraj Boga. Vjerovao je u njegova obećanja, baš sve ono zapisano u Pismima ranijih proroka. Zato se i kao golobradi pastir nije bojava opakog ratnika divovskog rasta.

Ko je vama bliži u ovoj slici? David? Ili Šaul sa svojim četama? Poznajete li i vi Boga lično? Poznajete li obećanja jednog i jedinog pravog Boga? Ispunjava li vam se srce radošću i mirom? Ili samo vršite sve vjerske obrede, hladno i bez srca? Imate li stvarni i ispunjavajući odnos sa živim Bogom? Ili je sve hladno, proračunato i suhoparno?

Evo kako je to živo i stvarno u sebi iskazao David u svom čuvenom Psalmu 23:

Jahve je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam... Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer si ti sa mnom. Tvoj štap i palica tvoja utjeha su meni... Dobrota i milost pratit će mene sve dane života moga. U Jahvinu ću domu prebivati kroz dane mnoge. (Psalam 23:1,4,6)

A vi? Radujete li se s Bogom kao David? Poznajete li ga kao svog Pastira? Volite li ga? Da li ste sigurni da ćete do vijeka prebivati u Domu Gospodnjem. David je znao Boga i umom i srcem. Vjerovao ga je i jednim i drugim.

Davidova vjera je bila iskrena. Nije mario za ljude, njihove prijetnje, obzire, strahove. Oslonio se samo na Boga i ono što on govori, na obećanja da nikada neće napustiti svoj narod. Evo divnih riječi iz Psalma 27:

Jahve mi je svjetlost i spasenje: koga da se bojim? Jahve je štit života moga: pred kime da strepim?... Nek' se vojska protiv mene utabori, srce se moje ne boji; nek' i rat plane protiv mene, i tada pun sam pouzdanja. Za jedno molim Jahvu, samo to ja tražim: da živim u domu Jahvinu sve dane života svoga, da uživam milinu Jahvinu i dom njegov gledam. Slušaj, o Jahve, glas moga vapaja, milostiv mi budi, usliši me! Moje mi srce govori: »Traži lice njegovo!« Da, lice tvoje, o Jahve, ja tražim. (Psalam 27:1,3-4,7-8)

A evo i Psalma 18:

Ljubim te, Jahve, kreposti moja! Jahve, hridino moja, utvrdo moja, spase moj; Bože moj, pećino moja kojoj se utječem, štite moj, snago spasenja moga, tvrđavo moja!... s tobom udaram na čete dušmanske, s Bogom svojim preskačem zidine. Savršeni su puti Gospodnji, i riječ je Božja ognjem kušana. On, samo on, štit je svima koji se k njemu utječu. (Psalam 18:2-3,30-31)

Hvala vam što ste bili i danas s nama. Sljedeći put – inšalah – govorimo o Davidovom početku na tronu. Bog vas blagoslovio. Ostavljamo vas s riječima Psalma 34, riječima pastira i kralja, proroka Davida:

„Kušajte i vidite kako dobar je Jahve: blago čovjeku koji se njemu utječe!“ (Psalam 34:8)

Kralj David i Božja obećanja

1. Samuelova 18 – 2. Samuelova 7

Prije dvije emisije otpočeli smo malu seriju o kralju i proroku Davidu. Vidjeli smo kako ga je Bog još „od ovaca“ izabrao za drugog kralja Izraela, ali da tada još nije bilo vrijeme za njegovo ustoličenje. Bog je odbacio Šaula, prvog vladara, jer se oglušio na njegovu volju, a u Davidu je vidio nešto drugo. Čitali smo: „*Nađoh Davida, sina Jišajeva, čovjeka po svom srcu, koji će ispuniti sve moje želje.*“ (Djela apostolska 13,22) Prošli put smo sagledavali čuveni događaj koji znamo kao megdan Davida i Golijata. Mladi pastir je jednim kamenom svoje pračke oborio gorostasa. A sve zbog svoje žive vjere u živog Boga. Ali, danas idemo dalje sa našim proučavanjem. Čitamo iz 1. Samuelove 18:

„Za njihova povratka, kad se David vraćao ubivši Filistejca, izadoše žene iz svih gradova Izraelovih ususret kralju Šaulu veselo kličući, pjevajući i plešući uza zvuke bubnjeva i cimbala. Žene su plešući pjevale: »Pobi Šaul svoje tisuće, David na desetke tisuća.« Šaul se vrlo ražestio, nije mu bila draga ta pjesma. Zato reče: »Davidu su dale desetke tisuća, a meni samo tisuće! Još mu samo treba kraljevstvo!« I od toga dana Šaul poprijeko gledaše Davida.” (6-9)

Da, Izraelci su iskreno zavoljeli mladog Davida. Ali što su ga više voljeli, to ga je Šaul više mrzio. Ljubomora mu je obuzela srce i toliko opsjela, kontrolisala, da je uskoro mislio samo na jedno: kako se riješiti Davida. Vremenom je to dovelo do toga da David pobjegne u pustinju. Oko sebe je okupio 400 nezadovoljnika koji su mu bili odani. Šaul ih je proganjao sa svim svojim vojnicima. Sve je činio ne bi li ga uhvatio i ubio. Ali ništa mu nije vrijedilo jer je Bog čuvao svog slugu. Ipak, Davida je ovo jako potresalo. Dugih osam godina je bježao sa svojom družinom i krio se od ubilačkog kraljevog bijesa.

Ipak, nije na mržnju uzvratio istom mjerom. Ali kako je to uspio? Nije mogao mrziti jer je živio s Bogom koji je ljubav. Zato nam Pismo kazuje: „**Ljubljeni, ljubimo jedni druge jer ljubav je od Boga; i svaki koji ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga. Tko ne ljubi, ne upozna Boga jer Bog je ljubav... Mi ljubimo jer on nas prije uzljubi. Rekne li tko: »Ljubim Boga«, a mrzi brata svog, lažac je. Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti.**“ (1. Ivanova 4:7-8,19-20)

Nemamo vremena da čitamo sve te događaje između Šaula i Davida, ali ipak evo jedne priče koja otkriva koliko je David bio poniznog srca. Evo kako čitamo o tome:

David se odande uspe i nastani u engadskim gorskim skloništima. Kad se Šaul vratio iz potjere za Filistejcima, javiše mu ovo: »David je u Engadskoj pustinji!« Tada Šaul uze tri tisuće odabranih ljudi iz svega Izraela i pođe da traži Davida i njegove ljude na istok od Litica divokoza. Idući dođe k ovčjim torovima pokraj puta; ondje bijaše pećina i Šaul uđe da čučne; a David je sa svojim ljudima

sjedio u dnu pećine. I rekoše Davidu ljudi njegovi: »Evo dana za koji ti je rekao Jahve: 'Ja ću predati tvoga neprijatelja u tvoje ruke, postupaj s njim kako ti se mili!'« A David ustade i neprimjetno odsiječe skut od Šaulova plašta. Ali poslije zapeče Davida savjest što je odsjekao skut od Šaulova plašta, pa reče svojim ljudima: »Očuvao me Jahve da takvo što učinim svome gospodaru, da dignem ruku na njega, jer je pomazanik Jahvin.« I David ostrim riječima ukori svoje ljude i ne dopusti im da ustanu na Šaula.

A Šaul izađe iz pećine i pođe svojim putem. Zatim ustade David, iziđe iz pećine i vikne za Šaulom: »Gospodaru kralju!« A kad se Šaul obazre, David se baci ničice na zemlju i pokloni mu se. Tada David reče Šaulu: »Zašto slušaš ljude koji ti govore da David snuje tebi propast? Gle, upravo u ovaj dan tvoje su oči mogle vidjeti da te Jahve predao danas u moje ruke u ovoj pećini. Rekoše mi da te ubijem, ali te poštediti i rekoše: 'Neću dići svoje ruke na svoga gospodara, jer je Jahvin pomazanik.' O, moj oče, pogledaj i vidi skut od svoga plašta u mojoj ruci: odsjekao sam skut od tvoga plašta, a tebe nisam ubio; spoznaj i vidi da u mojoj ruci nema ni zlobe ni opaćine. Ja nisam zgriješio protiv tebe, a ti vrebaš na moj život da mi ga uzmeš! Jahve neka sudi između mene i tebe, Jahve neka me osveti na tebi, ali se moja ruka neće dići na tebe... Jahve neka bude sudac, on neka sudi između mene i tebe, neka ispita i brani moju stvar i neka mi pribavi pravdu: neka me izbavi iz tvoje ruke!« Kad je David izgovorio te riječi Šaulu, odvratila Šaul: »Je li to tvoj glas, sine Davide?« I Šaul glasno zaplaka. Zatim reče Davidu: »Pravedniji si od mene jer ti si meni učinio dobro, a ja sam tebi učinio zlo. A danas si okrunio svoju dobrotu prema meni, jer me Jahve predao u tvoje ruke, a ti me nisi ubio. Kad se čovjek namjere na svoga neprijatelja, pušta li ga da ide mirno svojim putem? Neka ti Jahve naplati za ono dobro što si mi danas učinio! (1. Samuelova 24:1-13,16-20)

Nakon toga se Šaul vratio na dvor, ali nije prošlo dugo i ludilo ljubomore mu je opet obuzelo srce. Vratio se u pustinju i nastavio potjeru. Rekosmo, radio je to osam godina. Ali Bog bi svaki put izbavljao Davida. Naposljetku je kralj požnjeo ono što je posijao. Evo kako čitamo o tome:

„Filistejci su zavojštili na Izraelce, a Izraelci su pobjegli pred njima i padali pobijeni po gori Gilboi. Filistejci stisnuše Šaula i njegove sinove i pogubiše Šaulove sinove Jonatana, Abinadaba i Malki-Šuu. Boj je postao žešći oko Šaula. Iznenadiše ga strijelci s lukovima i on pade teško ranjen od strijelaca. Šaul tada reče svome štitonoši: »Izvuci svoj mač i probodi me da ne dođu ti neobrezanici i ne narugaju mi se.«“ (1 Sam. 31:1-4)

Naredna poglavlja ove proročke knjige nam kazuju kako je Bog predao kraljevstvo u Davidove ruke. On nije samo bio vladar koji je volio pravdu a mrzio bezakonje. Ne, volio je Boga svim srcem. Božja riječ i slava su mu bili prvi u mislima. Zato je po dolasku na prijesto prvo odlučio da šator sastanka, sa saveznom kovčegom, preseli u

Jeruzalem, u nacionalnu prijestonicu. Odlučio je da je tu mjesto najvećoj svetinji i mjesto za pronošnje žrtava.

Kada je to uradio, počeo je s planovima izgradnje prelijepog hrama u čast i slavu Gospodnju. Želio je svetište u kome će stajati savezni kovčeg, mjesto gdje će grešnici dolaziti, proslavljati Boga i prinostiti žrtve za grijeh. Ali Bog je mislio drugačije. Rekao mu je da ne želi da mu on podiže hram, tj. Dom Gospodnji. Ne, Bog će njemu izgraditi dom koji će trajati doveka. Evo kako je to bilo:

„I kad se ispune tvoji dani i ti počineš kod svojih otaca, podići ću tvoga potomka nakon tebe, koji će se roditi od tvoga tijela, i utvrdit ću njegovo kraljevstvo. On će sagraditi dom imenu mojem, a ja ću utvrditi njegovo prijestolje zauvijek. Ja ću njemu biti otac, a on će meni biti sin... Tvoja će kuća i tvoje kraljevstvo trajati do vijeka preda mnom, tvoje će prijestolje čvrsto stajati završavajući.“ (2. Samuelova 7:12-14,16)

Razumijemo li dubinu ovog sporazuma, ovog saveza koji je Bog ostvario sa Davidom tog dana? Obećao mu je kraljevsku lozu, dinastiju koja se nikada neće okončati.

Ali, kako je to moguće: da David ima vječno kraljevstvo? Pa on je samo čovjek? Kako bi njegova vladavina trajala do vijeka? Odgovor je u potomku koji će doći i to ostvariti. Biće to jedan od potomaka koji će imati autoritet vladavine i na nebu i na zemlji. Znaće se Princ mira i Kralj slave. Rodiće se vijekovima nakon Davida. Zato je Prorok Izaija čak sedam vijekova prije tog događaja najavio:

„Jer, dijete nam se rodilo, sina dobismo; na plećima mu je vlast. Ime mu je: Savjetnik divni, Bog silni, Otac vječni, Knez mironosni. Nadaleko vlast će mu se sterati i miru neće biti kraja nad prijestoljem Davidovim, nad kraljevstvom njegovim: učvrstit će ga i utvrditi u pravu i pravednosti. Od sada i do vijeka učiniti će to privržena ljubav Jahve nad vojskama.“ (Izaija 9:6-7)

A znate li ko je to, ko je taj Davidov potomak s autoritetom vječne vladavine? Znate li ko će suditi svijetu na Dan suda i potom do vijeka vladati? Da, to je obećani Mesija koga će roditi djevica, i sama potomak kralja Davida. O tom Mesiji Pismo kaže: **„Zato Bog njega preuzvisi i darova mu ime, ime nad svakim imenom.“** (Filipljanima 2:9)

I kako je David reagovao kada je čuo za ovaj predivni plan, o Otkupitelju koji će na svijet doći iz njegove porodične loze? Čitamo ovako:

„Nato kralj David uđe u šator i stade pred Jahvom i pomoli se:

»Tko sam ja, Gospode Jahve, i što je moj dom te si me doveo dovdje? Pa i to je još premalo u tvojim očima, Gospode Jahve, te daješ svoja obećanja kući svoga sluga za daleku budućnost i gledaš na me kao na ugledna čovjeka!... Zato si velik, Gospode Jahve; nema takvoga kakav si ti i nema Boga osim tebe, po svemu što smo ušima svojim čuli... Uistinu, Gospode Jahve, ti si Bog, tvoje su riječi istinite i ti daješ ovo lijepo obećanje svome sluzi. Udostoj se sada blagosloviti dom svoga sluga da ostane

dovijeka pred tobom. Jer kad ti, Gospode Jahve, obrekneš i blagosloviš, kuća tvoga sluge bit će blagoslovljena zasvagda.« (2. Samuelova 7:18-19,22,28-29)

Tako se David zahvalio Bogu za obećanje o Spasitelju-kralju, obećanom Mesiji koji dolazi kroz njegove potomke. A svi koji čitaju Sveto pismo znaju da se sve obistinilo baš kako je obećano. Evanđelja nam kazuju da je skoro hiljadu godina kasnije, nakon Davida, Bog poslao anđela nekim pastirima, koji su čuvali stada na istim onim poljima Betlehema gdje je i sam David čuvao očeva stada. Evo šta im je anđeo poručio:

„No anđeo im reče: »Ne bojte se! Evo, javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin.« (Luka 2:10-11)

Da, rodio se kralj obećan Davidu, kralj koji je njegov rod. On je sada u svom nebeskom domu, gdje čeka čas početka Dana slave i užasa, kada se vrati da pravedno sudi svijetu i narodima. Tog dana će pravednici zaoriti:

„Uspostavljeno je nad svijetom kraljevstvo Gospodara našega i Pomazanika njegova i kraljevat će u vijeke vjekova!“ (Otkrivenje 11:15)

Ali, ovdje moramo stati i završiti našu emisiju. Hvala što ste nas slušali. Naredni put – inšalah – nastavljamo priču Davidovog života, o jednom događaju od koga će vam zujati u ušima.

Bog vas blagoslovio! Ostavaljamo vas s riječima Svetog pisma koje nas podsjećaju kako i zašto je David mogao voljeti čak i svoga dušmana.

„Tko ne ljubi, ne upozna Boga jer Bog je ljubav... Mi ljubimo jer on nas prije uzljubi.“ (1. Ivanova 4:8,19)

David i Bet-Šeba

2. Samuelova 11; 12; Psalam 51; 32

U prethodnim emisijama smo sagledavali život kralja i proroka Davida, posebno njegov dolazak na nacionalni prijesto. Bio je strastveni vladar, predan Božjoj riječi sa srcem posvećenim Božjoj volji. Ali danas je pred nama jedan sasvim, sasvim drugačiji događaj, baš neprijatan. Naime, David je uradio nešto što je gadno u Božjim očima.

I ovdje je važno nešto naglasiti: Sveto pismo ne uljepšava živote proroka i ne sakriva nam njihove grijeh. Da su ti spisi samo ljudska umotvorina i rukotvorina, oni, ljudi sami bi nastojali sakriti, prešutjeti ili opravdati svoje greške i grijeh. Ali Pismo je Pismo zato što je zapis istine. Zato nas današnja priča i suočava s tim principijelnim pitanjem: „Zašto Sveto pismo sadrži i tako strašne priče?“ Ono samo nam daje odgovor: „**Uistinu, što je nekoć napisano, nama je za pouku napisano...**“ (Rimljanima 15,4) Sve je to za „upozorenje nama“ (1. Korinćanima 10,11) Bog nam ne sakriva grijeh svog naroda jer je svet i želi nam život svetosti. Primjerima drugih nam pokazuje kako da izbjegnemo sva ta zla. Dakle, loši primjeri su pouka. Tako je i kralj David u ovome primjer koga ne treba oponašati. Ali nakon toga je postao dobar primjer koga bi trebalo slijediti. Hajde da otvorimo 2. Samuelovu 11:

„U početku sljedeće godine, u doba kad kraljevi izlaze u rat, posla David Joaba i s njim svoje ljude i svega Izraela: oni pobiše Amonce i podsjedoše Rabu. A David osta u Jeruzalemu. A jednoga dana predvečer usta David sa svoje postelje i prošeta se po krovu svoje palače. Opazi s krova ženu gdje se kupala. Ta žena bijaše izvanredno lijepa. David se propita za tu ženu i rekoše mu: »Pa to je Bat-Šeba, kći Eliamova i žena Urije Hetita!« Nato David posla glasnika da je dovedu k njemu. Kad je došla, leže on s njom, upravo kad se bila očistila od svoje nečistoće. Zatim se ona vrati svojoj kući. Žena zatrudnje te poruči Davidu: »Trudna sam!«“ (1-5)

Na ove vijesti čitamo dalje kako je David pokušao sakriti svoj grijeh. Čuvši da je Bet-Šeba trudna, poslao je poruku vojskovođi Joabu: da na odsustvo pusti Uriju, njenog muža, inače već proslavljenog ratnika. Čitamo dalje:

„Kad je Urija došao k njemu, zapita ga David kako je Joab, kako je vojska i kako napreduje rat. Potom David reče Uriji: »Siđi u svoju kuću i operi svoje noge!« Urija iziđe iz kraljeva dvora, a za njim ponesoše dar s kraljeva stola. Ali Urija osta da spava pred vratima kraljeva dvora sa stražarima svoga gospodara i ne ode svojoj kući. Javiše to Davidu govoreći: »Urija nije otišao svojoj kući!« Tada David upita Uriju: »Zar nisi došao s puta? Zašto ne ideš svojoj kući?« A Urija odgovori Davidu: »Kovčeg, Izrael i Juda borave pod šatorima, moj gospodar Joab i straža moga gospodara borave na otvorenu polju, a ja da uđem u svoju kuću da jedem i da pijem i da spavam sa svojom ženom? Živoga mi Jahve, i tako mi tvoga života, zaista neću

učiniti nešto takvo!« Tada David reče Uriji: »Ostani još danas ovdje, a sutra ću te otpustiti.« Tako Urija osta u Jeruzalemu onaj dan...

Ujutro David napisa pismo Joabu i posla ga po Uriji. A u tom pismu pisao je ovako: »Postavite Uriju naprijed, gdje je najžešći boj, pa uzmaknite iza njega: neka bude pogođen i neka pogine!« Zato Joab, opsjedajući grad, postavi Uriju na mjesto gdje je znao da stoje najhrabriji ratnici. Kad su onda građani provalili van i pobili se s Joabom, pade nekoliko od njegove vojske, od Davidovih ljudi, a pogibe i Urija Hetit. Potom Joab posla čovjeka i javi Davidu sve što se dogodilo u boju...

Kad je Urijina žena čula da je poginuo njezin muž Urija, žalila je za svojim mužem. A kad je prošlo vrijeme žalosti, posla David po nju i uze je u svoj dvor, i ona mu posta ženom. I rodi mu sina. Ali djelo koje učini David bijaše zlo u očima Jahvinim. (2. Samuelova 11:7-12,14-18,21,26-27)

Ali tada Bog kralju šalje svog proroka Natana koji mu prenosi objavu.

„Jahve posla proroka Natana k Davidu. On uđe k njemu i reče mu:

»U nekom gradu živjela dva čovjeka, jedan bogat, a drugi siromašan. Bogati imaše ovaca i goveda u obilju. A siromah nemaše ništa, osim jedne jedine ovčice koju bijaše kupio. Hranio ju je i ona je rasla kraj njega i s njegovom djecom; jela je od njegova zalogaja, pila iz njegove čaše; spavala je na njegovu krilu: bila mu je kao kći. I dođe putnik k bogatom čovjeku, a njemu bilo žao uzeti od svojih ovaca ili goveda da zgotovi gostu koji mu je došao. On ukrade ovčicu siromaha i zgotovi je za svog pohodnika.«

Tada David planu žestokim gnjevom na toga čovjeka i reče Natanu: »Tako mi živog Jahve, smrt je zaslužio čovjek koji je to učinio! Četverostruko će naknaditi ovcu zato što je učinio to djelo i što nije znao milosrđa!«

Tada Natan reče Davidu: »Ti si taj čovjek! Ovako govori Jahve, Bog Izraelov: 'Ja sam te pomazao za kralja nad Izraelom, ja sam te izbavio iz Šaulove ruke. Predao sam ti kuću tvoga gospodara, položio sam žene tvoga gospodara na tvoje krilo, dao sam ti dom Izraelov i dom Judin; a ako to nije dosta, dodat ću ti još ovo ili ono. Zašto si prezreo Jahvu i učinio ono što je zlo u njegovim očima? Ubio si mačem Uriju Hetita, a njegovu si ženu uzeo za svoju ženu. Jest, njega si ubio mačem Amonaca. Zato se neće nikada više okrenuti mač od tvoga doma, jer si me prezreo i jer si uzeo ženu Urije Hetita da ti bude žena.' Ovako govori Jahve: 'Evo ja ću podići na te zlo iz tvoga doma. Uzet ću tvoje žene ispred tvojih očiju i dat ću ih tvome bližnjemu, koji će spavati s tvojim ženama na vidiku ovome suncu. Ti si doduše radio tajno, ali ja ću ovu prijetnju izvršiti pred svim Izraelom i pred ovim suncem!'«

Tada David reče Natanu: »Sagriješio sam protiv Jahve!« A Natan odvrati Davidu: »Jahve ti oprašta tvoj grijeh: nećeš umrijeti. Ali jer si tim djelom prezreo Jahvu, neminovno će umrijeti dijete koje ti se rodilo!«" (2 Samuelova 12:1-14)

Potom slijede poglavlja koja opisuju koje su sve bile posljedice Davidovog grijeha požude, preljube, ubistva, laži. Sva je njegova porodica jako, jako trpila zbog toga u nizu užasnih prevrata i tragedija. Da, Bog oprašta grijehe ali ne ostavlja nas bez posljedica. Ali David je iskreno poznao Boga i kroz sve što je požnjeo kao gorki plod svoje opake sjetve, znao je da nije napušten. Baš kako nam Pismo i veli, da gdje se grijeh umnožio, tu se milost još više umnožila. (Rimljanima 5,20) Zato u preostalom vremenu današnje emisije želimo pogledati kako je to David doživio božansko praštanje i smilovanje.

Sjećate li se kako je David reagovao na prorokovu priču o čovjeku koji je tlačio onog jadnička? „Ko je taj čovjek!“ Prorok Natan je istinski bio hrabar da tako suoči vladara Izraela. Dakle, kako je David na sve to reagovao?

Nije obezglavio Natana, nije ga bacio u neku tamnicu kako bi mnogi, mnogi moćnici postupili u tom času. Ne, nije to uradio. Nije se ni pravdao, nije se pozivao na usud, na zlu kob, nije vikao „inšalah“. Nije se pogađao, nadajući se da će mu Bog, kao miljeniku, ipak progledati kroz prste zbog svih onih dotadašnjih dobročinstava. Ne, ništa od toga nije ni zucnuo proroku Natanu. Samo je rekao: „**Sagriješio sam protiv Jahve!**“

Da bismo dokučili šta mu se tada zbivalo u srcu moramo otvoriti neke svete tekstove. To su njegove ispovijesti, njegova kajanja zbog grijeha sa Bet-Šebom. Evo dijela Psalma 51:

Smiluj mi se, Bože, po milosrđu svome, po velikom smilovanju izbriši moje bezakonje! Operi me svega od moje krivice, od grijeha me mojeg očisti! Bezakonje svoje priznajem, grijeh je moj svagda preda mnom. Tebi, samom tebi ja sam zgriješio i učinio što je zlo pred tobom: pravedan ćeš biti kad progovoriš, bez prijekora kada presудиš. Evo, grešan sam već rođen, u grijehu me začeo majka moja. Evo, ti ljubiš srce iskreno, u dubini duše učiš me mudrosti. Poškropi me izopom da se očistim, operi me, i bit ću bjelji od snijega!... Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni!... Žrtva Bogu duh je raskajan, srce raskajano, ponizno, Bože, nećeš prezreti. (Psalam 51:3-9,12,19)

Ovako se David kajao pred Bogom i samo pred njim. Silovito i iskreno je žalio zbog grijeha. Srce mu je bilo slomljeno pred Bogom. Nije bio neki religiozni čovjek koji bi nakon kajanja pohrlio nazad u grijeh, i tako svaki dan. Ne, pao je u kaljužu zla, u grijeh, ali nije mogao da se dalje valja u tome. Jer, volio je Boga koji je mrzio grijeh. O, kako li je samo u tim časovima prezirao svoja zlodjela!

Nakon pokajanja Bog mu je poručio nešto kroz proroka Natana. Ali to nije bilo: „Ma, u redu je, samo čini dobra djela i obrisću ti grijehe!“ Ne, rekao mu je: „Gospod ti je oprostio grijeh: nećeš umrijeti.“

Potom je David napisao još jedan psalam u kome opisuje blaženost onih kojima Bog prašta iz čiste milosti, a što nema veze s našim dobročinstvima. To je Psalam 32: **„Blažen onaj kome je grijeh otpušten, kome je zločin pokriven! Blago čovjeku kome Jahve ne ubraja krivnju i u čijemu duhu nema prijevare!“** (st. 1-2)

Bog mu je oprostio i opet ga proglasio pravednim. To ne znači da je opravdao njegovo zlodjelo i sve tragedije proizašle iz njegovog grijeha. Ali znači da mu je oprostio, da mu ne zaračunava to na Dan suda, da mu je krivica obrisana.

A kako pravedni Bog može to uraditi? Kako bi opravdao grešnika a i dalje ostao pravedan Bog? Zar mu je progledao kroz prste svo to zlo? Nipošto. Naravno da nije. Bog je pravedni sudija. On ne okreće glavu od grijeha Adamovih potomaka. Ali kako mu je oprostio a da nije ukaljao sebe, svoju svetost i pravednost?

Vratimo se na Davidovu pokajničku molitvu, nakon što je zakukao svjestan svojih zlodjela. **„ Operi me svega od moje krivice, od grijeha me mojeg očisti! ... Poškropi me izopom da se očistim, operi me, i bit ću bjelji od snijega!“** (Psalam 51,4.9) Bog je Izraelcima zapovijedio da granom izopa poprskaju krv žrtve po oltaru i oko njega. To je bila slika Otkupitelja koji dolazi da prolje svoju krv i isplati kaznu grijeha sveg svijeta. Dakle, Bog je mogao oprostiti Davidu zbog svetog Otkupitelja koji će trpiti i zbog kralja Davida; zbog vas i zbog mene će biti kažnjen onako kako naši grijesi to zaslužuju. Ovo je bio Davidov način da zavapi: „Gospode, smiluj mi se, grešnik sam. Operi me krvlju svetog Otkupitelja i biću čist!“

I da li je Davidu oprostio po toj svojoj milosti? Jeste, oprao ga je od grijeha. Očistio mu je srce i proglasio ga pravednim. DA, jeste! A na osnovu čega? Na osnovu njegovog kajanja, priznanja da je grešnik pred svetim Bogom, zbog vjere u božanska obećanja o dolazećem Otkupitelju koji će postradati ponijevši naše grijehe.

U naredne dvije emisije sagledavamo svetu knjigu Psalama. Vidjećemo šta je sve David prorokovao o Otkupitelju koji će ponijeti našu kaznu, kako bi nam Bog mogao dovijeka oprostiti grijeh.

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o Davidovoj radosnoj ispovijesti:

„Blažen onaj kome je grijeh otpušten, kome je zločin pokriven! Blago čovjeku kome Jahve ne ubraja krivnju i u čijemu duhu nema prijevare!“ (Psalam 32:1-2)

Prorok David i Mesija

Psalam 1-2

Posljednje četiri emisiji smo posvetili liku i djelu kralja i proroka Davida. Bio je muzičar, pjevač, pjesnik, proučavalac Božje riječi, ratnik, pastir, kralj i prorok. Prošli put smo vidjeli da je i on, uprkos raskošnoj ličnosti, ipak bio samo grešnik, pravi Adamov sin. Požuda i ponos su ga sunvratili u glib grijeha. Ali nije ostao valjati se tamo. Ne, srce mu je kucalo za bogougodnost. Pokajao se i Bog mu je oprostio jer vidio slomljenost srca. Tada je osjetio da mu je oprošteno, tada je znao da su mu grijesi pokriveni krvlju jagnjeta sve do dolaska Mesije; do dolaska Jagnjeta Božjeg koje će postradati za grijeha svega svijeta.

Danas poniremo u predivnu Davidovu knjigu koju znamo kao Psalmi i koja se nalazi doslovno na sredini Svetog pisma. To je zbirka od 150 pjesama. Ali nisu svi psalmi Davidovi. Nastajali su stotinama godina i pisali su ih - osim Davida koji je napisao polovinu - i Mojsije, Salomon, Asaf i Korahovi sinovi. Danas kao primjer čitamo iz prva dva psalma.

Prvi psalam govori o dvije grupe ljudi: onima koji hodaju putem pravednosti i onima koji žive na stazi pokvarenosti. Evo tih riječi:

Blago čovjeku koji ne slijedi savjeta opakih, ne staje na putu grešničkom i ne sjeda u zbor podrugljivaca, već uživa u zakonu Jahvinu, o zakonu njegovu misli dan i noć. On je k'o stablo zasađeno pokraj vódâ tekućica što u svoje vrijeme plod donosi; lišće mu nikad ne vene, sve što radi dobrim urodi. Nisu takvi opaki, ne, nisu takvi! Oni su k'o pljeva što je vjetar raznosi. Stoga se opaki neće održati na sudu, ni grešnici u zajednici pravednih. Jer Jahve zna put pravednih, a propast će put opakih. (Psalam 1:1-6)

Da li primjećujemo mogućnost izbora? Naime, dva su puta: jedan je put života a drugi put propasti. A svako može živjeti i biti blagoslovljen. Niko ne mora propasti. Bog to želi i vama, dragi slušaoci. Ali morate ići putem pravednosti koji je on odredio. A kakav je to put, kakav je to blagoslovljeni život? Psalmista to sažima u dvije misli: onaj koji se ne dijeli s podrugljivcima istine Božje riječi; put na kome svjesno razmišljamo o Božjim istinama, kako bismo ih shvatili, vjerovali i pokorili se njegovom putu spasenja.

Ako se divite iskreno Božjoj riječi, ako ponirete trajno u nju, onda ste i vi kao stablo kraj potoka: ukorijenjeno i plodonosno rodnom ljubavi, radosti i mira. Ali ako ne volite Gospoda i njegovu Riječ, onda ste kao pljeva, kao osušena trava bez značaja i koristi.

Evo i drugog Psalma. I njega je napisao David, nadahnut proroštvom o Mesiji-Kralju. Ovo je jako ozbiljna poruka i pažljivo je saslušajte. David piše:

Zašto se bune narodi, zašto puci ludosti snuju? Ustaju kraljevi zemaljski, knezovi se rôtê protiv Jahve i Pomazanika njegova: »Skršimo okove njihove i jaram

njihov zbacimo!» Smije se onaj što na nebu stoluje, Gospod im se podruguje. Tad im veli u svom gnjevu, žestinom ih on zbunjuje: »Ta ja kralja svog postavih nad Sionom, svojom svetom gorom.« Obznanjujem odluku Jahvinu: Gospodin mi reče: »Ti si sin moj, danas te rodih. Zatraži samo, i dat ću ti pûke u baštinu, i u posjed krajeve zemaljske. Vladat ćeš njima palicom gvozdеноm i razbit ih kao sud lončarski.« Opametite se sada, vi kraljevi, urazumite se, suci zemaljski. Služite Jahvi sa strahom, s trepetom se pokorite njemu, da se ne razgnjevi te ne propadnete na putu, kad uskoro plane srdžba njegova. Blago svima koji se njemu utječu! (Psalam 2:1-12)

U ovom proroštvu Bog nam otkriva tri predivne titule Spasitelja koji dolazi na zemlju, kako bi ostvario spasenje svima koji se pouzdaju u njega. To su sljedeće titule: Mesija, Kralj i Sin. Hajdemo reći nešto o njima.

Prvo, sam Bog naziva Otkupitelja Mesijom, a to je hebrejska imenica koja znači „Pomazanik“. Dakle, obećani Spasitelj, Mesija je najavljen Adamovoj djeci kao neko koga Bog sam odabire za Spasitelja ali i Sudiju svijeta. Prva tri stiha Psalma nam kazuju da će baš zato biti i odbačen. Ponovimo te riječi:

Zašto se bune narodi, zašto puci ludosti snuju? Ustaju kraljevi zemaljski, knezovi se rôtê protiv Jahve i Pomazanika njegova: »Skršimo okove njihove i jaram njihov zbacimo!«

Ali zašto bi ljudi odbacili bogomdanog Mesiju? Jer je jedini sveti Čovjek koji je ikada rođen, a Pismo nam kazuje da svako ko čini zlo bježi od svjetla, mrzi ga, jer se boji da će se na njemu razotkriti koliko je zao. (Ivan 3,20) Dakle, ove riječi psalma su proroštvo o tome kako će narodi svijeta tražiti da ubiju Spasitelja i Sudiju svega. Ali kako se to završava? Poslušajmo opet 4. stih: „**Smije se onaj što na nebu stoluje, Gospod im se podruguje.**“

Dakle, Mesija je prvo ime kojim sam Bog oslovljava svog Otkupitelja u Psalmu. Vjerovatno će vam biti zanimljivo da znate i ovo: Hebrejska riječ, tj. imenica Mesija se na grčki prevodi kao Kristos, što takođe znači „Onaj koji je pomazan“, tj. „Pomazanik“.

Druga titula je Kralj. Dakle, Mesija je i Kralj. Ovom titulom Bog svima daje na znanje da će u svoje vrijeme Mesija da sudi svem svijetu. Dolazi veliki Dan suda kada će svaki čovjek stati pred njega - jedinog sveopšteg Sudiju i Kralja. Svidjelo nam se to ili ne, jedno od toga vrijedi i za nas ponaosob: Mesija nam je ili Spasitelj ili Sudija. Zašto? Jer je Kralj koga je Bog postavio da dovijeka vlada.

Treća titula koju srećemo u Psalmu je Sin. I sa njom moramo jako, jako pažljivi da budemo. Mnogi neće ni da čuju za pojam Božji Sin jer ga zapravo ne shvataju. Ali ako nešto ne shvatamo ne znači da to nije tako, da nije istina. Božja riječ, tj. Sveta pisma sadrže i teško shvatljive stvari. Za njih jedan prorok reče da ih neuki izvrću na sopstvenu propast. (2. Petrova 3,16)

Dakle, neznanje je užasna stvar, posebno ako se tiče svetog Otkupitelja koga je Bog poslao na zemlju da spasi grešnike, da ih izbavi od Sotone, smrti, grijeha i

pakla. Volof poslovice kaže: „Dok ti nešto ne naučiš, ubi te neznanje!“ Mislimo o tome dok čitamo ove riječi Psalma 2.

Pogledajmo opet 7. stih: **„Obznanjujem odluku Jahvinu: Gospodin mi reče: Ti si sin moj, danas te rodih.“**

Čujemo li šta Gospod kazuje Mesiji. „Ti si Sin moj“, tj. on mu je Otac. Zašto Bog naziva Mesiju svojim Sinom? Zna li šta znači to ime? Nadamo se da znate šta ne znači. A ne znači svakako da je Bog oženjen i da je sa ženom dobio sina. Takva misao je zaista bogohulna. Bog je Duh i on ne rađa djecu kao što to rađamo mi, ljudska bića.

Zašto, dakle, Bog Mesiju tako oslovljava Sinom? On sam nam to objašnjava. Naravno, nije ovo ni mjesto ni prilika da iscrpno kazujemo o tome, ali evo tri razloga zašto u Svetom pismu Bog Mesiju naziva Sinom.

Prvo, zato što Mesija dolazi odozgo. On nema zemaljskog oca. Rođen je iz kraljevske loze Davidove. Rodila ga je djeвица koja je baš Davidov potomak. S majčine strane Mesija je bio Marijin Sin, a sa očeve je bio Sin Božji. Ista ona Riječ kojom je Bog stvarao svijet, isti glas koji je grmio s gore Sinaj je to savršeno rođeno dijete, taj Sin.

Pismo nam kaže: **„U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga... I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu - slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca - pun milosti i istine.“** (Ivan 1:1-2,14)

Zato Bog kaže: **„Ti si sin moj, danas te rodih.“**

Takođe, Mesija je Božji Sin jer s Bogom dijeli isti sveti karakter. Kakav Otac - takav Sin! Obećani Otkupitelj je svet i savršen kao Bog što je i svet i savršen. Mesija nije potomak Adama koji u sebi nosi grijeh. Vidjeli smo već da su i najveći proroci grešnici. Ali Mesija nije. Uvijek je činio Božju volju. Bio je savršeni Čovjek. Pismo nam kazuje da je svet, neporočan, da je odvojen od grešnika i s toga uzvišen nad nebesima. (Hebrejima 7,26) Zato ga Bog naziva svojim Sinom.

I treće, Bog Mesiju naziva svojim Sinom kako bi ga istakao među svim prorocima.

Abraham je nosio ime Božji prijatelj. Mojsije je bio čovjek Božji a David čovjek po mjeri Božjeg srca. Ali samo se Mesija naziva Riječ Božja. On je riječ koja se utjelovila i Bog istinski uživa u njemu. Zato i kaže: **„Ti si sin moj, danas te rodih.“**

Prijatelji dragi, svi koji nas danas slušate: poznajete li Mesiju-Kralja koga Bog naziva svojim Sinom? Bog želi da ga upoznamo, da ga čujemo i vjerujemo u njega. Hajde da ponovo pročitamo Davidov zaključak:

Opametite se sada, vi kraljevi, urazumite se, suci zemaljski. Služite Jahvi sa strahom, s trepetom se pokorite njemu, da se ne razgnjevi te ne propadnete na putu, kad uskoro plane srdžba njegova. Blago svima koji se njemu utječu!
(Psalam 2:10-12)

„Voljeti Sina“ znači poštovati ga! Čujte šta je Isus Mesija jednom prilikom rekao okupljenom mnoštvu koja mu se rugalo, jer je Boga nazvao svojim Ocem. Rekao im je:

„Otac doista ne sudi nikomu: sav je sud predao Sinu da svi časte Sina kao što časte Oca. Tko ne časti Sina, ne časti ni Oca koji ga posla.« »Zaista, zaista, kažem vam: tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me posla, ima život vječni i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.“ (Ivan 5:22-24)

Poštujete li, dakle, i volite li Sina?

Hvala vam što ste nas slušali. Pozivamo vas da budete s nama i sljedeći put dok budemo razmatrali još neki Psalam kralja Davida.

Bog vas blagoslovio dok ozbiljno razmišljate o riječima proroka Davida:

„ Služite Jahvi... da se ne razgnjevi... Blago svima koji se njemu utječu!“ (Psalam 2:11-12)

Još malo pouka iz Psalama

Psalam 22

Prošli put smo proučavali dva poglavlja knjige Psalama. Bilo bi sjajno kada bismo u našim emisijama imali dovoljno vremena i prostora da pročitamo svih 150 poglavlja. Naravno, to nije moguće na ovaj način.

Zato danas govorimo onoliko koliko možemo. Izabrali smo Davidov Psalam 22. Važno je to poglavlje jer predviđa dolazak Mesije koji će postradati kako bi isplatio kaznu za grijeh sve Adamove djece. U ovom psalmu David – koji je živio čitavih hiljadu godina prije Mesijinog dolaska – proriče čak 30 stvari, 30 pojava koje će se odigrati u dan Spasiteljeve smrti. Kada čitamo evanđelje, tj. indžil - u kome je priča o Mesiji – vidimo da se ostvarilo baš sve do pojedinosti, sve što je prorok David najavio. To je dokaz da i ovaj Psalam 22 nije njegova umotvorina već poruka božanskog uma. Samo Bog može sasvim precizno reći šta će se zbiti sutra.

Dakle, poslušajmo te riječi, taj Psalam 22 u kome je opis mnogih detalja stradanja i smrti Mesije:

„Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio? Daleko si od ridanja moga...

A ipak, ti u Svetištu prebivaš, Nado Izraelova! ...

A ja, crv sam, a ne čovjek, ruglo ljudi i naroda prezir...

Kao voda razlih se, sve mi se kosti rasuše; srce mi posta poput voska, topi se u grudima mojim. Grlo je moje kao crijep suho, i moj se jezik uz nepce slijepi: u prah smrtni bacio si mene. Opkolio me čopor pasa, rulje me zločinačke okružile. Probodoše mi ruke i noge.” (Psalam 22:2,4,7,15-17)

Zastanimo ovdje nakratko. Čujemo li Davidove riječi o Mesiji? Razumijemo li ih? Čitav milenijum prije Mesije, prije nego što će doći na naš svijet, David piše: **„Opkolio me čopor pasa, rulje me zločinačke okružile. Probodoše mi ruke i noge.“**

Ovim riječima je David prorekao sinovima Adamovim da će Mesiji probosti ruke i noge, da će ga razapeti na krst. Ali zašto ta objava? Zašto je Mesija morao tako užasno postradati, tako bolno i sramno? Zašto je Bog dopustio ljudima da ubiju njegovog svetog poslanika, Okupitelja?

Božja riječ nam jasno odgovara na to. Bilo je neophodno da Otkupitelj postrada, da ponese sramotu ove groznomorne smrti umjesto nas. Našu je kaznu za grijeh preuzeo na sebe. A kako je plata za grijeh smrt, kako je kazna vječna osuda u paklu, bilo je neophodno da kao Mesija uroni u užas pakla koji naši grijesi zahtijevaju. Bog je iz čiste ljubavi i milosti naumio sve to: da nam pošalje Otkupitelja, neporočnog, neukaljanog grijehom, kako bi rado i svojevrijedno za sve ljude umro kao zastupnik. (Hebrejima 2,9) Tako je Bog svoj Adamovoj djeci otvorio put oprostjenja od grijeha, otvorio vrata vječnog života a da nimalo nije obeščastio

sebe i svoju pravednost. Mesija je platio umjesto nas i isplatio cijenu naših grijeha. Patio je i umro kako bi nam Bog oprostio grijeh i proglasio pravednima sve koji vjeruju u njega.

A sve ovo što je David prorokao o Mesijinoj smrti je zaista fascinantno. Zamislimo samo: hiljadu godina ranije piše gdje će se Mesija roditi, kako će ga razapeti na krstu gdje će i umrijeti. Ovo je važno da razumijemo i shvatimo: Rimljani su osmislili groznu smrt raspećem i ozakonili taj metod. Nije bilo groznijeg izvršenja smrtne kazne na svijetu ikada. Sve je praćeno javnim ponižavanjem i surovim premlaćivanjem osuđenika koga bi potom golog razapeli, ili na krst ili na drvo.

Kada je David pisao psalme, Rimljana nije bilo kao nacije i imperije ni u tragovima. Ali prorok je nadahnut da piše o smrti Mesije daleko, daleko prije nego se to odigralo. Zašto? Da bismo mi danas znali da je to Bog naumio, da je to njegov način kako da nas spasi od grijeha i sramote, od Sotone, smrti i vječnog pakla.

Istina Pslama 22 je jasna i glasna. Zamislimo se. Ali, nije ova poruka svima mila i prihvatljiva. I danas mnogi smatraju da ovde, u ovim riječima ima protivrječnosti, posebno oko Mesijine smrti na krstu. Kažu: „Bog nikada ne bi dopustio da njegov Mesija umre tako bolno osramoćen!“ Ali to je svjesno okretanje glave od svete Riječi, od božanskog plana spasenja grešnika. Dragi prijatelji, čuvajte se ovoga. Ne oglušujte se na Božji put spasenja. Mudrost senegalskog plemena Volof kaže: „Dok ti nešto ne saznaš, ubi te neznanje!“ A Božja riječ ističe: „**Uistinu, besjeda o križu ludost je onima koji propadaju, a nama spašenicima sila je Božja.**“ (1. Korinćanima 1:18)

Ali hajde da idemo i korak dalje u ono što David piše o okolnostima Mesijinog stradanja. On čak bilježi i molitvu koju Mesija ima u srcu i na usnama dok strada razapet za naše grijeha.

Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio? Daleko si od ridanja moga...

Koji me vode, podruguju se meni, razvlače usne, mašu glavom: »U Jahvu se on uzda, neka ga sad izbavi, neka ga spasi ako mu omilje!« ...

Kao voda razlih se, sve mi se kosti rasuše; srce mi posta poput voska, topi se u grudima mojim. Grlo je moje kao crijep suho, i moj se jezik uz nepce slijepi: u prah smrtni bacio si mene. Otkolio me čopor pasa, rulje me zločinačke okružile. Probodoše mi ruke i noge, sve kosti svoje prebrojiti mogu, a oni me gledaju i zure u me. Haljine moje dijele među sobom i kocku bacaju za odjeću moju. (Psalam 22:2,8-9,15-19)

Dakle, David predviđa kako će se Mesiji rugati oni koji će ga prikucati na krst, kako će zuriti u njega, pa čak se i kockom nadmetati za njegov plašt. I baš to se sve odigralo hiljadu godina kasnije. Evo kako čitamo u indžilu:

A pošto ga razapeše, razdijeliše među se haljine njegove bacivši kocku. I sjedeći ondje, čuvahu ga...

A prolaznici su ga pogrđivali mašući glavama: »Ti koji razvaljuješ Hram i za tri dana sagrađiš, spasi sam sebe! Ako si Sin Božji, siđi s križa!« Slično i glavari svećenički s pismoznancima i starješinama, rugajući se, govorahu: »Druge je spasio, sebe ne može spasiti! Kralj je Izraelov! Neka sada siđe s križa pa ćemo povjerovati u nj! Uzdao se u Boga! Neka ga sad izbavi ako mu omilje! Ta govorio je: 'Sin sam Božji!'« (Matej 27:35-36,39-43)

Tako indžil, tj. evanđelje potvrđuje ispunjenje Davidovih riječi.

Takođe smo čitali kako je David najavio Mesijinu žed i silnu patnju tijela, duše i duha. To je ono kada Mesija vapi: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?!“ Zaista, zašto ovaj vapaj? Zato što je Bog svet i ne trpi grijeh. Na krstu je Mesija doslovno ponio svaki grijeh prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. A prorok Habakuk ispovijeda: „**Prečiste su tvoje oči da bi zloću gledale. Ti ne možeš motriti tlačenja.**“ (Habakuk 1:13) A prorok i ovo ispovijeda: „**Njega koji ne okusi grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu.**“ (2. Korinćanima 5,21)

Ali, slava Bogu, David je još nešto prorekao u Psalmu 16! I to je dobra, dobra vijest. Evo kako objavljuje: „**Jer mi nećeš ostavit' dušu u podzemlju ni dati da pravednik tvoj truleži ugleda. Pokazat ćeš mi stazu u život...**“ (st. 10-11) Dakle, na svoj način David proriče da će Mesija ustati iz groba, da će otvoriti vrata vječnog života svima koji se pouzdaju u njega. A evanđelja nam kazuju da je Isus baš to uradio: da je ustao iz mrtvih po Pismima, a da je prethodno bio razapet i sahranjen po Pismima. (1. Korinćanima 15,3.4)

Takođe David predviđa i uznesenje Mesije na nebo, događaj koji je uslijedio nakon uskrsenja. Sjeo je Bogu s desne strane i odatle vlada sve dok se ne vrati suditi svima na zemlji. Recimo, o tome David piše u Psalmu 110, kada kaže: „**Riječ Jahvina Gospodinu mojemu: Sjedi mi zdesna dok ne položim dušmane za podnožje tvojim nogama!**“ (st. 1) A kraj Psalma 22 završava ovim riječima: **Spomenut će se i Jahvi se vratit' svi krajevi zemlje; pred njim će nicê pasti sve obitelji pogana... njemu će služiti potomstvo moje. O Gospodu će se pripovijedat' sljedećem koljenu, o njegovoj pravdi naviještati narodu budućem: »Ovo učini Jahve!«** (Psalam 22:27,30-31)

Primjetimo zaključak: On je sve to učinio! Šta to? Platit je umjesto grešnika. Umro je na njihovom mjestu, umjesto njih. Ispunio je sve ono božanski obećano Adamu i Evi: o Otkupitelju koji će zasnovati put pravednosti, put oprostjenja za sve ljudske potomke. Mesija je umro, baš kako je Pismo proreklo, za naše grijeh: pravednik za nepravednike da nas privede Bogu. (1. Petrova 3,18)

Svojom smrću na krstu je ispunio svaku kap zaklanih žrtava, osmislio ih i dao im puninu značenja. Ali ih je i ukinio, kao raniji način prilaska grešnika Bogu. Poput onog ovna koji je žrtvovan umjesto Abrahamovog sina, i Isus je Jagnje Božje koje na sebe uzima grijeh svijeta, baš kao konačna i savršena žrtva za grijeh.

U tome je dobra vijest: Mesija je umro i umjesto vas, dragi prijatelji. Vjerujete u njega i bićete izbačeni od vječne osude. Vrata spasenja će vam se širom otvoriti ako

vjerujete. Zato je Isus Mesija na krstu uzviknuo: „Dovršeno je!“ (Ivan 19,30). Baš kako je prorekao i David: „Ovo učini Jahve.“ (Psalam 22,31) Bog je prihvatio Mesijinu savršenu žrtvu podigavši ga iz mrtvih treći dan. Ali o tome ćemo sa više pojedinosti kada budemo proučavali indžil.

Do tada pamтите ovo: čitavih hiljadu godina prije rođenja Isusa Krista, prorok David predviđa da će ga pokvarenjaci razapeti, da će mu probosti i ruke i noge. Mesija je voljno postradao na ovaj način jer nas je volio i želi da smo s njim zauvijek. Isus reče:

„Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce... Zbog toga me i ljubi Otac što polažem život svoj da ga opet uzmem. Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga. Tu zapovijed primih od Oca svoga.“ (Ivan 10:11,17-18)

Dragi prijatelji, da li ste ikada zahvalili Gospodu Bogu za Dobrog pastira koji je voljno položio život za sve nas, pa i za vas?

Neka vam sam Gospod to razbistri, baš sve što smo danas čitali i govorili. Inšalah, sljedeći put idemo korak dalje u svete spise iz kojih učimo nešto o sinu proroka Davida, o Solomonu.

Bog vas blagoslovio, prosvijetlio vam um i srce dok razmišljate o proroštvu Davidovom, napisanom hiljadu godina prije dolaska Mesije, koji je radi nas ukoračio u ovaj svijet da umjesto nas na krstu postrada:

„...ruke su mi i noge probili!“ (Psalam 22:16)

Prorok Solomon

1. Kraljevima 2-10; Psalam 72

Dragi prijatelji, kada bi vam se jedne noći Bog javio u snu i rekao vam: „Traži šta ti je volja i daću ti!“, šta biste izabrali? Dugovječnost? Bogatstvo? Slavu? Ili nešto drugo? Tako se jednog dana Bog javio i Solomonu, sinu proroka Davida, baš sa istim pitanjem. Zna li šta je odabrao? Uskoro ćemo o tome.

Elem, u poslednjih šest emisija smo sagledavali život Božjeg proroka Davida. Čitali smo neke njegove nadahnute pjesme, neke Psalme. Prošli put smo govorili o tome kako je prorokovao ljudskom rodu o dolasku Mesije, o tome kako će ga ljudi pogubiti razapevši ga, što su i učinili na krstu kada su ga proboli kroz ruke i noge. Ali David je prorokovao i uskrsnuće Mesije iz mrtvih. Danas napuštamo Davida i počinjemo sagledavanje objave o njegovom sinu Solomonu.

Evo kako nam o tome kazuje Pismo u 1. Kraljevima 2:

„Kad su se dani Davidovi približavali svome svršetku, zapovjedi David svome sinu Salomonu: »Sada polazim na put sviju smrtnika. Ti budi hrabar i pokaži se čovjekom! Slušaj naredbe Jahve, Boga svoga, idi njegovim stazama, drži se njegovih zakona, zapovijedi, naredaba i njegovih pouka, kako je napisano u Zakonu Mojsijevu, da bi uspio u svemu što poduzmeš i svagdje kamo se okreneš... I potom počinu David kraj otaca svojih i bi pokopan u Davidovu gradu. David je kraljevaio nad Izraelom četrdeset godina: u Hebronu je kraljevaio sedam godina, u Jeruzalemu je kraljevaio trideset i tri godine. Salomon sjede na prijestolje Davida, svoga oca, i njegova se vlast veoma učvrsti.“ (2:1-3,10-12)

„A Salomon je ljubio Jahvu: ravnao se prema naredbama svoga oca Davida, samo je prinosio klanice i kađenice na uzvišicama...“

U Gibeonu se Jahve javi Salomonu noću u snu. Bog reče: »Traži što da ti dadem.« Salomon odgovori: »Veoma si naklon bio svome sluzi Davidu, mome ocu, jer je hodio pred tobom u vjernosti, pravednosti i poštenju srca svoga; i sačuvao si mu tu veliku milost i dao si da jedan od njegovih sinova sjedi na njegovu prijestolju. Sada, o Jahve, Bože moj, ti si učinio kraljem slugu svoga na mjesto moga oca Davida, a ja sam još sasvim mlad te još ne znam vladati...“

Podaj svome sluzi pronicavo srce da može suditi tvom narodu, razlikovati dobro od zla, jer tko bi mogao upravljati tvojim narodom koji je tako velik!« Bijaše milo Jahvi što je Salomon to zamolio. Zato mu Jahve reče: »Jer si to tražio, a nisi iskao ni duga života, ni bogatstva, ni smrti svojih neprijatelja, nego pronicavost u prosuđivanju pravice, evo ću učiniti po riječima tvojim: dajem ti srce mudro i razumno, kakvo nije imao nitko prije tebe niti će ga imati itko poslije tebe, ali ti

dajem i što nisi tražio: bogatstvo i slavu kakve nema nitko među kraljevima. I ako budeš stupao mojim putovima i budeš se držao mojih zakona i zapovijedi, kao što je činio tvoj otac David, umnožit ću tvoje dane.«

Salomon se probudi, i gle: bijaše to san. On se vrati u Jeruzalem i stade pred Kovčeg saveza Jahvina; prinese paljenice i žrtve pričesnice i priredi gozbu svim slugama svojim.

Tada dođoše dvije bludnice kralju i stadoše preda nj. I reče jedna žena: »Dopusti, gospodaru moj! Ja i ova žena u istoj kući živimo i ja sam rodila kraj nje u kući. A trećega dana poslije moga porođaja rodi i ova žena. Bile smo zajedno i nikoga stranog s nama; samo nas dvije u kući. Jedne noći umrije sin ove žene jer bijaše legla na njega. I ustade ona usred noći, uze moga sina o boku mojem, dok je tvoja sluškinja spavala, i stavi ga sebi u naručje, a svoga mrtvog sina stavi kraj mene. A kad ujutro ustadoh da podojim svoga sina, gle: on mrtav! I kad sam pažljivije pogledala, razabrah: nije to moj sin koga sam ja rodila!«

Tada reče druga žena: »Ne, nije tako. Moj je sin onaj živi, a tvoj je onaj koji je mrtav!« A prva joj odvrati: »Nije istina! Tvoj je sin onaj koji je mrtav, a moj je onaj koji živi!« I tako se prepirahu pred kraljem.

A kralj onda progovori: »Ova kaže: 'Ovaj živi moj je sin, a onaj mrtvi tvoj'; druga pak kaže: 'Nije, nego je tvoj sin mrtav, a moj je onaj živi.' Donesite mi mač!« naredi kralj. I donesoše mač pred kralja, a on reče: »Rasijecite živo dijete nadvoje i dajte polovinu jednoj, a polovinu drugoj.«

Tada ženu, majku živog djeteta, zabolje srce za sinom i povika ona kralju: »Ah, gospodaru! Neka se njoj dade dijete, samo ga nemojte ubijati!« A ona druga govoraše: »Neka ne bude ni meni ni tebi: rasijecite ga!«

Onda progovori kralj i reče: »Dajte dijete prvoj, nipošto ga ne ubijajte! Ona mu je majka.«

Sav je Izrael čuo presudu koju je izrekao kralj i poštovali su kralja, jer su vidjeli da je u njemu božanska mudrost u izricanju pravde." (3:3,5-7,9-28)

„Jahve je dao Salomonu mudrost i izuzetnu razboritost i srce široko kao pijesak na obali morskoj. Mudrost je Salomonova bila veća od mudrosti svih sinova Istoka i od sve mudrosti Egipta. Bio je mudriji od svih ljudi, od Etana Ezrahanina, od Hemana, Kalkola i Darde, sinova Maholovih; njegovo se ime pronosilo među svim narodima unaokolo. Izrekao je tri tisuće mudrih izreka, a njegovih je pjesama bilo tisuću i pet... Dolazili su od sviju naroda da čuju mudrost Salomonovu, od svih zemaljskih kraljeva koji su čuli glas o njegovoj mudrosti." (5:9-12,14)

Potom čitamo kako je ovom vladaru u posjetu došla kraljica Sabe, jer je i ona čula za izuzetnu mudrost i moć ovog vladara. Krenula je za Jeruzalem da se lično uvjeri da li su to glasine ili istina. Živjela je daleko, negdje na današnjem području Saudijske Arabije. To je današnji Jemen. Do Jeruzalema je bilo 2000 km. Ali ni to je nije obeshrabrilo da posjeti Solomona. Evo kako čitamo o tome u Pismu:

„Glas koji je u Jahvinu imenu stekao Salomon dopro je do kraljice od Sabe; zato ona dođe da Salomona iskuša zagonetkama. Došla je u Jeruzalem s golemom pratnjom, s devama koje su nosile mirise, neprojeno zlato i drago kamenje. Došavši k Salomonu, porazgovori se s njim o svemu što joj bijaše na srcu. Salomon joj odgovori na sva pitanja; nije mu bilo skriveno ništa da joj ne bi umio objasniti. Kad kraljica od Sabe vidje mudrost Salomonovu, dvor koji bijaše sagradio, jela na njegovu stolu, odaje njegove i dvorane, otmjenost njegove posluge i njihova odijela, njegove peharnike i paljenice koje je prinio u domu Jahvinu, zastade joj dah. Tada reče kralju:

»Istina je bila što sam u svojoj zemlji čula o tebi i o tvojoj mudrosti. Ali nisam htjela vjerovati što se pripovijeda dokle god nisam došla i vidjela na svoje oči; i doista, ni pola mi nije bilo rečeno: ti nadvisuješ u mudrosti i blagostanju slavu o kojoj sam čula. Blago tvojim ženama, blago ovim tvojim slugama koji su neprestano pred tobom i slušaju tvoju mudrost! Neka je blagoslovljen Jahve, Bog tvoj, komu si tako omilio da te postavio na prijestolje Izraelaca; zato što Jahve uvijek ljubi Izraela, postavio te kraljem da činiš pravo i pravicu.«“ (1. Kraljevima 10:1-9)

Sada je važno naglasiti jedno: devet vijekova nakon ovog susreta, Mesija je spomenuo ovu ženu, ovu vladarku, kraljicu Sabe. Evo kako čitamo u indžilu: „**Kraljica će Juga ustati na Sudu zajedno s ovim naraštajem i osuditi ga jer je s krajeva zemlje došla čuti mudrost Salomonovu, a evo, ovdje je i više od Salomona!**“ (Matej 12,42)

Čujemo li šta govori Mesija? Ova žena, ova vladarka će optužiti današnji svijet jer je prepoznala mudrost Božju u jednom čovjeku, a mi danas odbacujemo Mesijinu mudrost! Ona je uradila sve samo da ga vidi, čuje i razgovara s njim. Prevalila je 4.000 km tragajući za istinom i našavši je.

I ovdje je važna pouka za nas. Mesija, koji dolazi s neba je daleko, daleko uzvišeniji od Solomona i po sili, i po mudrosti, po svemu. Ali djeca Adamova i danas ne vide sve to, ne prepoznaju ga, nisu ni voljni da istraže i uvjere se. Zato Mesija kaže, ponavljamo te riječi: „**Kraljica će Juga ustati na Sudu zajedno s ovim naraštajem i osuditi ga jer je s krajeva zemlje došla čuti mudrost Salomonovu, a evo, ovdje je i više od Salomona!**“ (Matej 12,42)

Dragi prijatelji, prepoznavamo li slavu svetog Mesije koga je Bog poslao? Ili nam je on tek jedan od proroka? Zar smo zaboravili šta titula Mesija znači? Pomazanik! Mesija je onaj koga je Bog odabrao i pomazao, posvetio za Spasitelja i Sudiju svijeta. Ali i danas je mnogo onih koji ne mare za njega. Ne poznaju ga jer nikada nisu ni uložili truda da to saznaju, da prouče spise proroka.

Ali, vrijeme nam ističe, pa dopustite da spomenemo i to da je kralj i prorok Solomon napisao tri važna i prelijepa dijela Svetog pisma, tri knjige. To su: Mudre izreke, Knjiga propovjednikova i Pjesma nad pjesmama. Poput oca Davida, pisao je i Psalme. Zato na kraju ove emisije želimo pročitati Psalam 72, njegov Psalam. U njemu

Solomon predviđa Mesijin povratak na zemlju, kako bi jednog dana sudio ljudskom rodu. Evo šta je prorokovao o savršenom Kralju, slavnijem i mudrijem od njega:

Nek' puku tvojem sudi pravedno, siromasima po pravici! ...

I vladat će od mora do mora i od Rijeke do granica svijeta. Dušmani će njegovi preda nj kleknuti i protivnici lizati prašinu. Kraljevi Taršiša i otokâ nosit će dare, vladari od Arabije i Sabe danak donositi. Klanjat će mu se svi vladari, svi će mu narodi služiti...

Stog' neka živi! Neka ga daruju zlatom iz Arabije, nek' mole za njega svagda i neka ga blagoslivljaju! ...

Bilo ime njegovo blagoslovljeno dovijeka! Dok je sunca, živjelo mu ime! Njim se blagoslivljala sva plemena zemlje, svi narodi nazivali ga blaženim! Blagoslovljen Jahve, Bog Izraelov, koji jedini tvori čudesâ! I blagoslovljeno slavno mu ime dovijeka! Sva se zemlja napunila slave njegove! Tako neka bude. Amen!

(Psalam 72:2,8-11,15,17-19)

Ovo je kralj Solomon prorokovao o tome da će se svi narodi jednom pokoriti Mesiji, Kralju nad kraljevima i Sudiji sveg svijeta. Ali Bog želi od nas da se već sada pokorimo Mesiji, da to uradimo svojevrijedno, slobodno.

Kako je s vama? Da li ste istinski pokorni Gospodu Bogu? Prepoznajete li slavu i autoritet Mesije koga je Bog poslao na svijet da mu sudi pravedno? Ili vam je Isus Mesija tek jedan od proroka?

Ali vjerovali mi ili ne, Isus Mesija je baš onaj o kome svi proroci pišu. A Pismo kaže baš to o njemu: „**Za nj svjedoče svi proroci: da tko god u nj vjeruje, po imenu njegovu prima oprostjenje grijeha.**“ (Djela apostolska 10,43)

Vjerovali mi ili ne, Isus ostaje Mesija. Zato pitamo riječima jednog proroka: „Vjeruješ li... prorocima?“ (Djela apostolska 26,27)

Hvala što ste nas slušali. Inšalah, sljedeći put ćemo učiti o proroku Iliji koji je s neba bacio oganj na zemlju.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o Mesijinim riječima:

„... ovdje je i više od Salomona!“ (Matej 12,42)

Prorok Ilija

1. Kraljevima 6-18

U posljednjoj emisiji smo proučavali život kralja i proroka Solomona, sina Davidovog. Vidjeli smo da ga je Bog obdario silnom mudrošću, velikom pronicljivošću. U njegovo doba je Jeruzalem bio najljepši grad na svijetu. Ali od svih zdanja Dom Gospodnji bijaše najljepši. Tamo je Solomon prebacio šator sastanka, ono posebno svetište koje je Bog dao Mojsiju i naraštaju Izraelca koji su bili u pustinji, kako bi prebivao u njemu.

Kralj Solomon je uposlio 200.000 radnika na sedam godina da podignu ovo izuzetno zdanje. Danas od toga vidimo samo goleme kamene blokove, koji su zapravo bili temelji tog hrama. Tek, kada je sve bilo gotovo, sveštenici su žrtvovali hiljade ovaca i bikova, što je bio simbol Otkupitelja koji dolazi i proliva krv za spas grešnika. Tako je hram posvećen Bogu. Kasnije su žrtvovali na bronzanom oltaru, pa su sveštenici donijeli kovčeg saveza i smjestili ga u posebnu prostoriju, u Svetinju nad svetinjama. Čim su iskoračili odatle, oblak slave Božije je ispunio sve. Tako je bilo i sa šatorom koji su Mojsije i Izraelci podigli u pustinji. Tako je i sada slava Božja ispunila Solomonov hram u Jeruzalemu.

Tek, Pismo nam kazuje da je Solomon nažalost podbacio u ostatku života. Evo kako o tome čitamo u 1. Kraljevima 11. I tu vidimo da Bog želi da samo istinom rasvijetli živote svojih proroka i da nema lažnog uljepšavanja. Dakle:

„Kralj je Salomon - uz kćer faraonovu - volio mnoge žene tuđinke... I kada je Salomon ostario, njegove su mu žene okrenule srce prema drugim bogovima, i srce njegovo nije više potpuno pripadalo Jahvi kao što je pripadalo srce njegova oca Davida.“ (11:1,4)

Solomon je čak podigao i žrtvenike raznim božanstvima, onako kako su ga strankinje nagovarale. Tamo je žrtvovao drugim bogovima. To je razgnjevalo Boga kao čisto bogohuljenje. Zato mu je Gospod rekao:

„Kada je tako s tobom te ne držiš moga Saveza i naredaba koje sam ti dao, ja ću sigurno oduzeti od tebe kraljevstvo i dat ću ga jednom od tvojih slugu. Ali neću to učiniti za tvoga života, zbog oca tvojega Davida; uzet ću ga iz ruke tvoga sina. Ipak neću od njega uzeti svega kraljevstva: ostavit ću jedno pleme tvome sinu, zbog sluga mojega Davida, zbog Jeruzalema koji izabrah.“ (11:11-13)

Pismo nam kazuje da je nakon Solomonove smrti tako i bilo: nastale su borbe oko prijestolja i pučevi u čitavom narodu. Nacija se podijelila, baš kako je Bog i rekao. Više nisu bili jedno. Postali su dvije federalne jedinice: Juda i Izrael. Deset plemena na sjeveru je osnovalo savez zvani Izrael, dok su Juda i Benjamin osnovali južno

kraljevstvo. A baš tu na jugu je bilo Davidovo nasljedstvo, koljeno iz koga se rodio Mesija. Od tih vremena se vuče i naziv - Judeja i Judeji.

I Izrel i Juda su imali mnogo vladara koji su uporno i uporno okretali leđa Bogu i prihvatili razne kultove i mnogoboštvo okolnih naroda. Od svih kraljeva Izraela najpokvareniji bijaše izvjesni Ahab, osmi vladar nakon Solomona. Za njega čitamo: „**Ahab, sin Omrijeva, činio je u očima Jahvinim više zla od svih svojih prethodnika.**“ (1. Kraljevima 16,30) Oženio je Izabelu, mnogobožačku princezu koja je prezirala Gospoda. Manipulisala je njime i zavela ga da podigne žrtvenik Balu usred Doma Gospodnjeg. A Bal je idol plodnosti kome su se klanjali mnogi kananski narodi. Tako je Ahab gnjevio Gospoda jer je vodio narod stramputicom u lažnu religiju djelovanjem lažnih proroka.

Ali Bog nije šutio. Baš tada je podigao svog proroka. Zvao se Ilija. Bio je poslat Ahabu i ovako mu rekao: „**Ilija Tišbijac, iz Tišbe Gileadske, reče Ahabu: »Živoga mi Jahve, Boga Izraelova, komu služim, neće ovih godina biti ni rose ni kiše, osim na moju zapovijed.**«“ (1. Kraljevima 17,1)

Kako je prorok najavio – tako je i bilo. Tri i po godine ni kapi kiše, ni kapi rose nije palo na polja. Glad je opako zavládala narodom. I onda čitamo poglavlje dalje:

„**Prošlo je mnogo vremena i riječ Jahvina bî upravljena treće godine Iliji: »Idi, pokaži se Ahabu, jer želim pustiti kišu na lice zemlje.**« I ode Ilija da se pokaže Ahabu...

Kad Ahab ugleda Iliju, reče mu: „**Jesi li ti onaj koji upropašćuješ Izraela?**« Ilija odgovori: „**Ne upropašćujem ja Izraela, nego ti i tvoja obitelj, jer ste ostavili Jahvu, a ti si sljedbenik Baala. Sada sakupi sav Izrael preda me na gori Karmelu i četiri stotine pedeset proroka Baalovih koji jedu za stolom Izebelinim.**«

Ahab pozva sve sinove Izraelove i sakupi proroke na gori Karmelu. Ilija pristupi svemu narodu i reče: „**Dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Jahve Bog, slijedite ga; ako je Baal, slijedite njega.**« A narod mu nije ništa odgovorio. Ilija nastavi: „**Ja sam još jedini ostao kao prorok Jahvin, a Baalovih je proroka četiri stotine i pedeset. Dajte nam dva junca. Neka oni izaberu sebi jednoga, neka ga sasijeku i stave na drva, ali neka ne podmeću ognja. Ja ću spremi drugi junca i neću podmetati ognja. Vi zazovite ime svoga boga, a ja ću zazvati ime Jahvino: bog koji odgovori ognjem pravi je Bog.**« Sav narod odgovori: „**Dobro!**«

Potom reče Ilija prorocima Baalovim: „**Izaberite sebi jednoga junca i počnite, jer vas je mnogo više. Zazovite ime svoga boga, ali ne stavljajte ognja.**«

Oni uzeše junca koji je njima pripao i pripremiše ga. Zazivali su ime Baalovo od jutra do podne govoreći: „**O Baale, usliši nas!**« Ali nije bilo ni glasa ni odgovora. I skakahu i prigibahu koljena pred žrtvenikom koji su načinili.

U podne im se Ilija naruga i reče: „**Glasnije vičite, jer on je bog; zauzet je, ili ima posla, ili je na putu; možda spava pa ga treba probuditi!**« A oni okrenuše vikati još

glasnije i parati se noževima i sulicama, kako je u njih običaj, sve dok ih nije oblila krv. Kad je prošlo podne, pali su u bunilo i bjesnjeli sve dok nije bilo vrijeme da se prinese žrtva; ali nije bilo nikakva glasa ni odgovora niti znaka da ih tkogod sluša.

Tada Ilija reče svemu narodu: »Priđite k meni!« I sav mu narod pristupi. On popravi žrtvenik Jahvin koji bijaše srušen. Ilija uze dvanaest kamenova prema broju plemena sinova Jakova, kome je Bog rekao: »Izrael će biti ime tvoje!« I sagradi od toga kamenja žrtvenik imenu Jahvinu i iskopa jarak oko žrtvenika, širok da bi se mogle posijati dvije mjere pšenice. Složi drva, rasiječe junca i stavi ga na drva. Tada reče: »Napunite vodom četiri vrča i izlijte na paljenicu i na drva!« Učiniše tako. Zapovjedi im: »Ponovite«, i oni ponoviše. Tada reče: »Učinite i treći put.« Oni tako i treći put. Voda je tekla oko žrtvenika i jarak se ispunio vodom. Kad bijaše vrijeme da se prinese žrtva, pristupi prorok Ilija i reče: »Jahve, Bože Abrahamov, Izakov i Izraelov, objavi danas da si ti Bog u Izraelu, da sam ja sluga tvoj i da sam po zapovijedi tvojoj učinio sve ovo. Usliši me, Jahve; usliši me, da bi sav ovaj narod znao da si ti, Jahve, Bog i da ćeš ti obratiti njihova srca.« I oganj Jahvin pade i proguta paljenicu i drva, kamenje i prašinu, čak i vodu u jarku isuši. Sav narod se uplaši, ljudi padoše ničice i rekoše: »Jahve je Bog! Jahve je Bog!« Ilija im reče: »Pohvatajte proroke Baalove da nijedan od njih ne utekne!« I oni ih pohvataše. Ilija ih odvede do potoka Kišona i ondje ih pobi. Ilija reče Ahabu: »Idi gore, jedi i pij, jer čujem šumor kiše.« Dok je Ahab otišao gore da jede i pije, Ilija se popeo na vrh Karmela, prignuo se zemlji i sakrio lice među koljena....

Odjednom se nebo zamračilo od oblaka i vihora i pade jaka kiša. Ahab se popeo na kola i odveze u Jizreel.

(1. Kraljevima 18:1-2,17-42,45)

Čujemo li pitanje koje je prorok Ilija postavio narodu? To mu je bilo prvo prije nego je izazvao lažne proroke na duhovni megdan. „**Dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Jahve Bog, slijedite ga; ako je Baal, slijedite njega.**“

Čitamo da je narod pokunjeno šutio. Ali sve se promijenilo kada su vidjeli da oganj pada s neba, da je Ilija pravi prorok, da Gospod djeluje. Tada su se prenuili iz duhovne omađijanosti i stali uz Gospoda.

Tako se sve okončalo u jednom jedinom danu. Bog je raskrinkao lažne proroke Bala i okrenuo srca Izraelaca nazad, k sebi, živom Bogu.

Zašto je Bog uslišio Ilijinu molitvu? Jer ga je prorok volio, vjerovao mu je i želio da vidi svoj narod na putu pravednosti, a ne zablude. Zašto je Bog šutio na molitvu Balovih proroka? Jer su ga mrzili, prezirali njegove objave i slijedili svoju vjersku tradiciju. Bili su fanatični u svojim ritualima a ne u istinskom bogoslužjenju. Zato kažemo da nam je uzalud sav vjerski žar, obredni i ceremonijalni, ako je lažan.

Slično je i danas. Mnogo je Balovih sljedbenika, tj. onih koji idu nekim svojim bogovima, dižu dreku molitvama i žrtvama. Ali sve je uzalud ako nije zasnovano na živoj Božjoj riječi.

I tako je tog dana Ilija izazvao Izraelce na odluku. Koga će slijediti? Gospoda i put njegovog vječnog života? Ili ljudske religije i isprazne rituale? Kako je to lijepo Ilija sročio: Dokle ćete hramati na obe noge? A mi? Dokle ćemo se kolebati između istine Božje i lažne ljudske tradicije?

Pismo nam kaže: **„Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu.“** (Matej 6,24) Shvatamo li to? Ne možemo miješati vjeru u živog Gospoda Boga i služenje ispraznim ritualima.

Dragi prijatelji, hvala što ste nas slušali. U narednoj emisiji govorimo o neobičnom proroku koji je proveo tri dana i noći u utrobi goleme ribe. Zna li ko je on?

Ostavljamo vas sa ozbiljnim riječima proroka Ilije:

„Dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Jahve Bog, slijedite ga; ako je Baal, slijedite njega.“ (1. Kraljevima 18,21)

Prorok Jona

Knjiga proroka Jone

U posljednjoj emisiji smo sagledali priču o proroku Iliji. Vidjeli smo kako je bio zahvaćen silom Božjom. Molio se Bogu da ne bude kiše, što se i ostvarilo tokom tri i po godine. Potom se na gori Karmel suočio sa stotinama Balovih proroka i pred svim Izraelcima pokazao užas njihove lažne religije. Na taj način je bio instrument okretanja srca naroda njihovom Gospodu Bogu!

Danas idemo korak dalje kroz Pismo u priči o prorocima. Govorimo o Joni. Evo kako čitamo na samom početku knjige koja nosi njegovo ime: **„Riječ Jahvina dođe Joni, sinu Amitajevu: »Ustani«, reče mu, »idi u Ninivu, grad veliki, i propovijedaj u njemu, jer se zloća njihova popela do mene.«“** (1:1-2)

Bog mu zapovijeda jasno i glasno šta da uradi. Odmah je trebao krenuti za Ninivu i poručiti im šta Bog misli o njihovom životu i zlodjelima. Niniva je bila prijestonica Asirije, zemlje koja je bila ogorčeni neprijatelj Izraela.

Ali zašto to Bog traži od njega? Da ide tamo gdje ga preziru i mrze? Zar mu je stalo do takvih dušmana? Jeste. Stalo mu je. Grijesi su im prevršili mjeru i bilo je pitanje dana kada će požnjati pravedni božanski sud. Ali Bog ne želi kažnjavati grešnike. Želi da se svako pokaje, vjeruje u njega i njegovu Riječ; da doživi promjenu i uma i srca i tako se spasi. Zato Bog zapovijeda Joni da ide u ovaj grad i sve upozori. Jer, ako se pokaju i odreknu grijeha, ako se obrate Bogu – spasiće se.

Ali Jona nije htio tako nešto. Ne, nije htio ići u Ninivu. Nije htio da tamo bude prorok. Bog je želio pokajanje tamošnjem življu, da bi im se smilovao. A Jona? On je želio da ih kazni! Zato se oglušio na zapovijest i pobjegao u suprotnom smjeru. Htio je što dalje od Boga. Evo kako priča kazuje dalje:

„A Jona ustade da pobjegne u Taršiš, daleko od Jahve. Siđe u Jafu i nađe lađu što je plovila u Taršiš. Plati vozarinu i ukrca se da otplovi s njima u Taršiš, daleko od Jahve. Ali Jahve podiže na moru silan vjetar i nastade nevrijeme veliko na moru te mišljahu da će se lađa razbiti. Uplašise se mornari; svaki zazva svoga boga, i da bi je olakšali, stadoše iz lađe bacati tovar što bijaše u njoj. Jona pak bijaše sišao na dno lađe, legao i zaspao tvrdim snom. Zapovjednik lađe pristupi mu i reče: »Što spavaš kao zaklan? Ustaj i prizivlji Boga svojega! Možda će nas se sjetiti bog taj da ne poginemo.« Potom rekoše jedni drugima: **»Hajde da bacimo ždrijeb da vidimo od koga nam dođe ovo zlo.«**

Baciše ždrijeb i pade ždrijeb na Jonu. Oni mu onda rekoše: »Kaži nam: zbog koga nas ovo zlo snađe, kojim se poslom baviš, odakle dolaziš, iz koje si zemlje i od kojega naroda?« On im odgovori: **»Ja sam Hebrej, i štujem Jahvu, Boga nebeskoga, koji stvori more i zemlju.«**

Ljudi se uplašise veoma i rekoše mu: »Što si to učinio!« Jer bijahu doznali da on bježi od Jahve – sam im je to pripovjedio. Oni ga zapitaše: **»Što da učinimo s tobom da nam se more smiri?«** Jer se more sve bješnje dizalo.

On im odgovori: »Uzmite me i bacite u more, pa će vam se more smiriti, jer znam da se zbog mene diglo na vas ovo veliko nevrijeme.«

Ljudi uzeše veslati ne bi li se primakli kopnu, jer se more sve bješnje dizalo protiv njih. Tad zazvaše Jahvu i rekoše: »Ah, Jahve, ne daj da poginemo zbog života ovoga čovjeka i ne svali na nas krv nevinu, jer ti si Jahve: činiš kako ti je milo.« I uzevši Jonu, baciše ga u more – i more presta bjesnjeti.

Tada velik strah Jahvin obuze ljude te prinesoše žrtvu Jahvi i učiniše zavjete.

Jahve zapovjedi velikoj ribi da proguta Jonu. Tri dana i tri noći ostade Jona u ribljoj utrobi.

(1:3-16 - 2:1)

Zastanimo ovdje. Bog ima obzira prema svom proroku. Poziva ga, uvjerava i čeka, ali on bježi. Naravno, kuda bi pobjegao od Svevišnjeg. Zašto je Bog strpljiv s njim? Voli ga i želi ga poučiti nečim važnom. Želio je da mu srce bude mekše. Želio je da bude glasnik poruke pokajanja i nade opakoj Ninivi. Zato ga je naposljetku i progutao kit, ali ne i ubio.

Uh, baš je Jona u škripcu! Neposlušnost ga je dovela ni manje ni više nego u utrobu ribe. I šta je mogao sada učiniti za sebe? Baš ništa. Ništa sem da zavapi svom Bogu koji jedni može čuti ga i spasiti ga.

Tri dana je bio u utrobi ovog stvorenja i jedino je mogao moliti se. Čitamo ovako: „A ja ću ti s pjesmom zahvalnicom žrtvu prinijeti. Što se zavjetovah, ispunit ću. Spasenje je od Gospoda.« Tada Jahve zapovjedi ribi i ona izbljuva Jonu na obalu.“ (2:10-11)

I evo kako je priča tekla dalje:

„Riječ Jahvina dođe Joni drugi put: »Ustani«, reče mu, »idi u Ninivu, grad veliki, propovijedaj u njemu što ću ti reći.« Jona ustade i ode u Ninivu, kako mu Jahve zapovjedi. Niniva bijaše grad velik do Boga – tri dana hoda. Jona prođe gradom dan hoda, propovijedajući: »Još četrdeset dana i Niniva će biti razorena.« Ninivljani povjerovaše Bogu; oglosiše post i obukoše se u kostrijet, svi od najvećega do najmanjega.

Glas doprije do kralja ninivskoga: on ustade s prijestolja, skide plašt sa sebe, odjenu se u kostrijet i sjede u pepeo. Tada se po odredbi kralja i njegovih velikaša oglosi i objavi u Ninivi: »Ljudi i stoka, goveda i ovce da ne okuse ništa, ni da pasu, ni da vodu piju. Nego i ljudi i stoka da se pokriju kostrijeću, da glasno Boga zazivlju i da se obrati svatko sa svojega zlog puta i nepravde koju je činio. Tko zna, možda će se povratiti Bog, smilovati se i odustati od ljutoga svog gnjeva da ne izginemo?«

Bog vidje što su činili: da se obratiše od svojega zlog puta. I sažali se Bog zbog nesreće kojom im bijaše zaprijetio i ne učini.“ (3:1-10)

I tada se Bog smilovao Ninivi, jer su povjerovali proroku koga je poslao s porukom upozorenja. Iskreno ih je kosnulo u srcu, pokajali su se od pokvarenosti i vratili Gospodu.

Ali sve ovo se nije svidjelo Joni. Čitamo dalje:

„Joni bi veoma krivo i rasrdi se. I ovako se pomoli Jahvi: »Ah, Jahve, nisam li ja to slutio dok još u svojoj zemlji bijah? Zato sam htio prije pobjeći u Taršiš; jer znao sam da si ti Bog milostiv i milosrdan, spor na gnjev i bogat milosrđem i da se nad nesrećom brzo sažališ. Sada, Jahve, uzmi moj život, jer mi je bolje umrijeti nego živjeti.« Jahve odgovori: »Srdiš li se ti s pravom?«

Jona iziđe iz grada i sjede s istoka gradu; načini ondje kolibu i sjede pod njom u hlad da vidi što će biti od grada. A Jahve Bog učini da izraste bršljan nad Jonom i pruži sjenu njegovoj glavi te da ga izliječi od zlovolje. Jona se bršljanu veoma obradova. Ali sutradan, u osvit zore, Bog zapovjedi crvu da podgrize bršljan, i on usahnu. Kad je ogranulo sunce, posla Bog vruć istočni vjetar; sunce je palilo glavu Joninu te je sasvim klonuo. Poželje umrijeti i reče: »Bolje mi je umrijeti nego živjeti.«

Bog upita Jonu: »Srdiš li se s pravom zbog bršljana?« On odgovori: »Da, s pravom sam ljut nasmrt.« Jahve mu reče: »Tebi je žao bršljana oko kojega se nisi trudio, nego je u jednu noć nikao i u jednu noć usahnuo. A meni da ne bude žao Ninive, grada velikoga, u kojem ima više od sto i dvadeset tisuća ljudi koji ne znaju razlikovati desno i lijevo, a uz to i mnogo životinja!« (4:1-11)

I tako se završava knjiga posvećena životu i radu ovog proroka.

Dragi prijatelji, toliko toga je ovdje poučnog o Bogu, njegovom karakteru, o prirodi čovjeka, pa makar to bio i prorok. Prvo što učimo jeste da Bog ne gleda ko je ko. Jona je gledao, pristrasno i nacionalistički. Ali Božje srce je kucalo drugačije od njegovog. Jona je imao predrasude a Bog ljubav za sve ljude. Jona je volio svoj narod a mrzio Asirce. Bog je volio i jedne i druge. Jona je želio propast Ninivi jer su bili dušmani njegovog naroda. Bog je želio da se Niniva pokaje, obrati mu se i nađe spasenje.

Bog nikoga ne diskriminiše. Ko god da smo, gdje god da smo, kakvi god da smo. On jedino mrzi grijeh i bunt, bogoborstvo, ali voli grešnike, buntovnike i bogoborce. Bog voli sve ljude svijeta i želi svakome pokajanje i vjeru u poruku spasenja. Pokajanje je promjena uma, okretanje od laži i pokoravanje istini. Pokajanje je odricanje od svojih puteva i prihvatanje puta pravednosti.

Neki misle da Bog hirovito bira jedne za pakao a druge za raj. Da, mnogi će nažalost u pakao, ali svojim izborom zlodjela. Zato ne mogu izbjeći sveti i pravedni gnjev suda. Bog nikome ne želi vječnu propast u paklu. Bogohulna je takva pomisao.

Pismo nam kaže da on želi da se svi pokaju i upoznaju istinu. (1. Timoteju 2,4). Još kaže da je Gospod „**strpljiv prema vama jer neće da tko propadne, nego hoće da svi prispiju k obraćenju**“. (2. Petrova 3:9)

Ali Pismo je jasno: sveti i pravedni Bog mora suditi one koji ga ne žele, koji mrze istinu i spasenje (2. Solunjanima 2,10.12) Tako nam poručuje Božja riječ. Da, Bog je milostiv i otvorio je put spasenja svakom čovjeku. Ali i svet je, zato mora

suditi grijeh i sve grešnike koji ne prihvate pravedni put spasenja. Već smo naglasili da on spasenje želi svima, ali ne može ništa uraditi za one koji ne žele ni njega ni njegovo spasenje. (Luka 13,3)

U narednoj emisiji, inšalah, govorićemo o proroku Izaiji, piscu predivnih proroštava o Otkupitelju koji je došao na svijet radi spasenja grešnika.

Neka vas Bog sve blagoslovi i ne zaboravite dvije pouke iz života i djelovanja ovog čudnog, neposlušnog proroka Jone:

Prva je: spasenje je samo od Gospoda! (Jona 2:9)

Druga je: Bog nije pristrasan! (Djela apostolska 10,34)

Prorok Izaija

U prošloj emisiji smo proučavali život i djelovanje proroka Jone, poznatog po svom bijegu od Boga i proročkog poziva. Naime, bio je poslan u prijestonicu Asirije, u Ninivu, da jednom od najvećih dušmana Izraela prenese – ni manje ni više – nego poziv na pokajanje i ponudu oprostjenja. Ali Jona je pobjegao od toga uspijevajući onoliko koliko svako od nas može da pobjegne od svoje sjenke. Ali Bog ga nije tek tako ostavio. Stigao ga je, uvjerio u poziv, pa se Jona pokajao u utrobi kita koji ga je progutao. Tada ga je Bog izbavio i poslao da, preko volje, uradi svoj misijski nalog.

Danas se okrećemo proroku koji se pojavio nakon Joninog vremena i jedan je od najpoznatijih u Svetom pismu. To je Izaija, prorok iz VII vijeka prije nove ere, prije Mesijinog rođenja. Bio je sveštenik hrama koji je kralj Solomon podigao u Jeruzalemu. Svako jutro i večer zajedno sa ostalim sveštenicima žrtvovao jagnje na žrtveniku. Bio je to simbol Mesije koji će proliti krv za grijeh svijeta. Ali jednog naizgled običnog dana nešto mu se dogodilo baš dok je služio u hramu. Evo kako čitamo u šestom poglavlju knjige koja nosi njegovo ime:

„One godine kad umrije kralj Uzija, vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolju visoku i uzvišenu. Skuti njegova plašta ispunjahu Svetište. Iznad njega stajahu serafi; svaki je imao po šest krila: dva krila da zakloni lice, dva da zakrije noge, a dvama je krilima letio. I klicahu jedan drugome: »Svet! Svet! Svet Jahve nad vojskama! Puna je sva zemlja slave njegove!« Od gromka glasa onih koji klicahu stresose se do vratci na pragovima, a Dom se napuni dimom. Rekoh: »Jao meni, propadoh, jer čovjek sam nečistih usana, u narodu nečistih usana prebivam, a oči mi vidješe Kralja, Jahvu nad vojskama!«

Jedan od serafa doletje k meni: u ruci mu žerava koju uze kliještima sa žrtvenika; dotače se njome mojih usta i reče: »Evo, usne je tvoje dotaknulo, krivica ti je skinuta i grijeh oprostjen.«

Tad čuh glas Gospodnji: »Koga da pošaljem? I tko će nam poći?«

Ja rekoh: »Evo me, mene pošalji!«“ (6:1-8)

Tako se Gospod objavio u slavi Izaiji i pozvao ga da bude njegov glasnik narodu, tj. Hebrejima. Takođe mu je rekao da zapisuje sve to zbog budućih naraštaja. Ova knjiga je jedna od najdužih u Pismu, posebno među proročkim, ali se Izaijina poruka može svesti na dvije istine.

Prvo, prorok je za Hebreje imao lošu vijest o njihovoj grešnosti i kazni koja im zbog toga sleduje. Drugo, imao je i dobru vijest za njih: dolazi sveti Mesija koji će ponijeti na sebi tu njihovu kaznu.

Dakle, dvije vijesti o dvije istine: loša vijest o grijehu i dobra vijest o obećanom Spasitelju koji će ih izbaviti od grijeha. Pogledajmo nešto prvo o toj lošoj vijesti koju je

Izaija tako silno i slikovito prenio narodu. Shvatio ga je svako ko je htio da ga čuje. Ovako čitamo:

Čujte, nebesa, poslušaj, zemljo, jer Jahve govori: »Sinove sam ti odgojio, podigao, al' se oni od mene odvrgoše. Vol poznaje svog vlasnika, a magarac jasle gospodareve - Izrael ne poznaje, narod moj ne razumije.« Jao, grešna li naroda, puka u zlu ogrezla, roda zlikovačkog, pokvarenih sinova! Jahvu ostaviše, prezreše Sveca Izraelova, njemu su okrenuli leđa...

Prestanite mi nositi ništavne prinose, kâd mi omrznu. Mlađaka, subote i sazive - ne podnosim zborovanja i opačine. Mlađake i svetkovine vaše iz sve duše mrzim - teški su mi, podnijet' ih ne mogu! Kad na molitvu ruke širite, ja od vas oči odvraćam. Molitve samo množite, ja vas ne slušam. Ruke su vam u krvi ogrezle.

(1:2-4,13-15)

Ovako je Bog prekorijsavao svoj narod za licemjerstvo, za dvoličnost. I Gospod je naveo Izaijine riječi jednom prilikom u jednoj presnažnoj slici: „**Jer mi narod ovaj samo ustima pristupa i samo me usnama časti, a srce mu je daleko od mene i njegovo štovanje naučena ljudska uredba.**“ (Matej 15:8; Izaija 29:13)

Ali nakon što im je prorok saopštio lošu vijest o užasu grijeha, uslijedila je i dobra vijest o sili koja čisti srca svih koji vjeruju. Evo tih proroštava:

»Hajde, dakle, da se pravdamo«, govori Jahve. »Budu l' vam grijesi kao grimiz, pobijeljet će poput snijega; kao purpur budu li crveni, postat će kao vuna.« (1,18)

Tješite, tješite moj narod, govori Bog vaš...

Glas viče: »Pripravite Jahvi put kroz pustinju. Poravnajte u stepi stazu Bogu našem. Nek' se povisi svaka dolina, nek' se spusti svaka gora i brežuljak. Što je neravno, nek' se poravna, strmine nek' postanu ravni. Otkrit će se tada slava Jahvina i svako će je tijelo vidjeti, jer Jahvina su usta govorila.« ...

Na visoku se uspni goru, glasniče radosne vijesti, Sione! Podigni snažno svoj glas, glasniče radosne vijesti, Jeruzaleme! Podigni ga, ne boj se, reci judejskim gradovima: »Evo Boga vašega!« (40:1,3-5,9)

Zato, sâm će vam Gospodin dati znak: Evo, začet će djevica i roditi sina i nadjenut će mu ime Emanuel! (Izaija 7:14; Matej 1:23)

Gospod je ovim riječima objavio svoju veliku tajnu preko proroka. Naumio je poslati svoga Duha u utrobu djevice i u njoj začet i bezgrešnog, svetog Mesiju, Spasitelja sveg svijeta.

Mesijin otac nije čovjek. Došao je s neba. On je vječna Riječ Božja kojom je sve stvarano u početku (Ivan 1-5.14), onaj sveti koga je Izaija vidio na prijestolu, uzvišeni (Izaija 6,1; Ivan 12,41) Prema proroštvu Izaije Mesija je Bog s nama na zemlji, Bog u

tijelu. Bog koji je Duh dolazi u utrobu djevice da bi se rodio kao čovjek, kao beba ušao u naš svijet. O tome Izaija prorije: djevica će začeti i rodiće sina. Nazvaće se Emanuel, što u prevodu znači „Bog je s nama“. (Izaija 7,14)

Izaija je najviše od svih proroka pisao o Mesiji: kakav će biti i šta će činiti. Evo još njegovih riječi:

„Narod koji je u tmini hodio svjetlost vidje veliku; one što mrklu zemlju obitavahu svjetlost jarka obasja... Jer, dijete nam se rodilo, sina dobismo; na plećima mu je vlast. Ime mu je: Savjetnik divni, Bog silni, Otac vječni, Knez mironosni.“
(9:1,5)

„Sljepačke će oči progledati, uši će se gluhih otvoriti, tad će hromi skakati k'o jelen, njemakov će jezik klicati. Jer će u pustinji provreti voda, i u stepi potoci.“
(35:5-6)

Dakle, Mesija sa sobom donosi božansku svetost, samilost i silu. Činiće silna djela koja niko nikada nije činio, kako bi svi prepoznali da je on Mesija o kome je pisano. Imena su mu dovoljno rječita, zar ne: Savjetnik divni, Bog silni, Otac vječni, Knez mironosni. Izaiji se danas ne bi svidjeli oni koji bi Mesiju da svedu tek na proroka. Jer, vidio je njegovu slavu, kao Pomazanika koji s neba dolazi na zemlju.

Jedno od najpotresnijih poglavlja Izaijine proročke knjige je 53. U njemu nam je prorečeno da će Mesija postradati, da će umrijeti kao zaklano Jagnje, kako bi ponio kaznu za naše grijehe. Evo šta je prorok najavio sedam vijekova prije Mesijinog rođenja:

»Tko da povjeruje u ono što nam je objavljeno, kome se otkri ruka Jahvina?«
Izrastao je pred njim poput izdanka, poput korijena iz zemlje sasušene. Ne bijaše na njem ljepote ni sjaja da bismo se u nj zagledali, ni ljupkosti da bi nam se svidio. Prezren bješe, odbačen od ljudi, čovjek boli, vičan patnjama, od kog svatko lice otklanja, prezren bješe, odvrgnut. A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da ga Bog bije i ponižava. Za naše grijehe probodoše njega, za opacine naše njega satriješe. Na njega pade kazna - radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše. Poput ovaca svi smo lutali i svaki svojim putem je hodio. A Jahve je svalio na nj bezakonje nas sviju. Zlostavljahu ga, a on puštaše, i nije otvorio usta svojih. K'o jagnje na klanje odvedoše ga; k'o ovca, nijema pred onima što je strižu, nije otvorio usta svojih. Silom ga se i sudom riješiše; tko se brine za njegovu sudbinu? Da, iz zemlje živih ukloniše njega, za grijehe naroda njegova nasmrt ga izbiše. Ukop mu odrediše među zločincima, a grob njegov bi s bogatima, premda nije počinio nepravde nit' su mu usta laži izustila. Al' se Jahvi svidje da ga pritisne bolima. Žrtvuje li život svoj za naknadnicu, vidjet će potomstvo, produžit' sebi dane i Jahvina će se volja po njemu ispuniti. Zbog patnje duše svoje vidjet će svjetlost i nasititi se spoznajom njezinom. Sluga moj pravedni opravdat će mnoge i krivicu

njihovu na sebe uzeti. Zato ću mu mnoštvo dati u baštinu i s mogućnicima plijen će dijeliti, jer sâm se ponudio na smrt i među zlikovce bio ubrojen, da grijehe mnogih ponese na sebi i da se zauzme za zločince. (Izaija 53:1-12)

Tako prorok Izaija piše o Mesiji koji će proliti svoju krv kako bi Bog mogao oprostiti grijehe grešnicima, a da ne ukalja svoju pravednost. Ovo je srce te poruke:

A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da ga Bog bije i ponižava. Za naše grijehe probodoše njega, za opaćine naše njega satriješe. Na njega pade kazna – radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše. Poput ovaca svi smo lutali i svaki svojim putem je hodio. A Jahve je svalio na nj bezakonje nas svijju.

Da li shvatamo sada zašto je Izaija nosio samo dvije poruke za narod: lošu i dobru? Loša je da smo svi bespomoćni grešnici, da se niko sam po sebi ne opravdava pred Bogom. Zato je jasno naglašeno da smo SVI zalutali kao ovce. Svi, svako od nas bez izuzetka. Ali tu je i dobra vijest o tome kako SVI grešnici, i vi i ja, možemo nazad Bogu. Kako? Ponovimo te slavne riječi:

Za naše grijehe probodoše njega, za opaćine naše njega satriješe. Na njega pade kazna – radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.

Ali, prorok se na jednom mjestu pita ko uopšte vjeruje ovoj i ovakvoj našoj poruci? Kome se otkrila Gospodnja ruka? (53,1) Prijatelji, vjerujete li proročkoj poruci? Vjerujete li srcem da je Isus Božji Mesija? Da je ispružena ruka koja i vas spasava od suda, i prevodi vas na Božju stranu?

Rastajemo se prepuštajući vas razmišljanju nad Božji pozivom i vama i nama, baš svakom čovjeku:

»Hajde, dakle, da se pravdamo«, govori Jahve. »Budu l' vam grijesi kao grimiz, pobijeljet će poput snijega; kao purpur budu li crveni, postat će kao vuna.« (1,18)

Prorok Jeremija

U posljednjoj smo emisiji sagledali ono najvažnije iz djelovanja proroka Izaije, posebno njegove jedinstvene objave o dolasku Mesije. Čak sedam vijekova prije Mesijinog rođenja, Izaija proriče pojedinosti o tome: da će doći od samog Boga, da će ga roditi djevica, da će živjeti besprijekorno sveto i pravedno, da će činiti čudesa. Još je prorok predvidio da će Mesija postradati, da će proliti svoju krv kao žrtveno jagnje, radi kazne koju zahtijevaju naši grijesi. I kada jednom to ostvari u punini, sahraniće ga u grob bogataša iz koga će se vratiti u život da bi opravdao sve koji ga budu vjerovali.

Danas nastavljamo naše proučavanje Božjih proroka. Na redu je Jeremija koji je živio oko vijek nakon Izaije. Vidjeli smo da Izrael više nije jedinstvena nacija, da je podijeljen na dvije federalne jedinice: Judu i Izrael. U vrijeme kada je Jeremija živio, sjeverni dio zemlje, Izrael, bijaše razoren. Bog je predao narod u ruke okupatora, jer su odbacili njegove proroke i prezreli njegovu poruku. Oblast Jude na jugu je i dalje živjela kako-tako. Jeruzalem je još bio prijestonica a hram središte bogoslužjenja. Rekli smo da je baš kroz ovo pleme Bog odlučio u naš svijet uvesti Mesiju.

Jeremija bijaše Hebrejin. Rodio se u seocetu na samo pet kilometara od Jeruzalema, gdje mu je otac služio kao sveštenik u hramu. Tada je većina njegovih sunarodnika još bila religiozna i držali su predaju starih. Ali nisu marili za Božju riječ. Jeremija je u tome bio sasvim drugačiji. Poslušajmo kako ga je Bog pozvao za proroka:

Dođe mi riječ Jahvina: »Prije nego što te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh; prije nego što iz krila majčina izađe, ja te posvetih, za proroka svim narodima postavih te.« A ja rekoh: »Ah, Gospode Jahve, gle, ja ne umijem govoriti: dijete sam.« A Jahve mi odvrati: »Ne govori: 'Dijete sam!' Već idi k onima kojima te šaljem i reci sve ono što ću ti narediti. Ne boj ih se: jer ja sam s tobom da te izbavim«, riječ je Jahvina. I tada Jahve pruži ruku, dotače se usta mojih i reče: »Evo, u usta tvoja stavljam riječi svoje. Gle: postavljam te danas nad narode i kraljevstva, da istrebljuješ i rušiš, da zatireš i ništiš, da gradiš i sadiš.« (1:4-10)

Tako ga je Bog pozvao za proroka. Poslao ga je svojim, Hebrejima, da im prenese poruku: čeka vas sud ako se ne pokajete, ako se ne obratite Gospodu i njegovoj Riječi. Njegova je služba bila teška jer je Hebrejima baš to bilo posljednje što su željeli čuti: da su im rituali i ceremonije uzaludni i da ne ugađaju Bogu. Jeremija nije udovoljavao ljudima, pa je naredne 24 godine propovijedao jednu istu poruku širom Jude: „Bog me šalje da vas upozorim: ako se ne pokajete od svojih grijeha, ako ne poslušate Božju riječ, Bog će pustiti Babiloncima da vas okupiraju,

zauzmu Jeruzalem i razore ga zajedno sa hramom. Onda će vas kao roblje odvesti u svoju zemlju!" Tu poruku je Jeremija objavio Hebrejima koji su živjeli u Judi.

Evo tih riječi iz sedmog poglavlja:

Ovo je riječ što dođe Jeremiji od Gospodina: »Stani pred vrata doma Jahvina, objavi ondje ovu riječ. Reci: Čujte riječ Jahvinu, svi Judejci koji ulazite na ova vrata da se poklonite Jahvi. Ovako govori Jahve nad vojskama, Bog Izraelov: 'Popravite svoje putove i djela svoja, pa ću boraviti s vama na ovome mjestu. Ne uzdajte se u lažne riječi: 'Svetište Jahvino! Svetište Jahvino! Svetište Jahvino!' Ali ako zaista popravite svoje putove i djela svoja i ako zaista budete činili što je pravo, svatko prema bližnjemu svome, ako ne budete tlačili stranca, sirote i udovice i ne budete prolijevali krvi nedužne na ovome mjestu, ako ne budete trčali za tuđim bogovima na svoju nesreću - boravit ću s vama na ovome mjestu, u zemlji koju sam dao vašim ocima zauvijek. Ali se vi uzdate u lažne i beskorisne riječi! Zar da kradete, ubijate, činite preljub, krivo se zaklinjete, palite tamjan Baalu i trčite za tuđim bogovima kojih ne poznajete, a onda da dolazite i stojite preda mnom u domu ovome koji nosi moje ime i govorite: 'Spašeni smo!' i da nakon toga opet činite nedjela i opačine? (7:1-10)

Ovako je Gospod prekorio Hebreje koji su se razmetali svojom pobožnošću i poznavanjem Boga, ali su ga se odrekli djelima i životom. Potom prorok dodaje:

Ovako govori Jahve: Proklet čovjek koji se uzdaje u čovjeka, i slabo tijelo smatra svojom mišicom, i čije se srce od Jahve odvraća... Podmuklije od svega je srce. Jedva popravljivo, tko da ga pronikne? Ja, Jahve, istražujem srca... (17:5,9-10)

Jeremija je potom upozorio Judeje na strahote nepokajanja: osvajači dolaze, haraju, razaraju, u ropstvo odvode. Postaću robovi Babilona.

Šta vi kažete na ovo? Jesu li poslušali Jeremiju? Jesu li se odazvali Božjim pozivima? Većina nije. Čak ni sveštenici (baš oni koji žrtvuju u hramu) nisu vjerovali riječima proroka. Štaviše! Uхватili su ga, tukli i okovali. Nisu mogli povjerovati da bi njihov Bog tako nešto dopustio njihovim dušmanima da im urade: da uđu u Jeruzalem, da razore Solomonov hram!?! To im je prosto bilo nezamislivo. Bjesnili su na proroka jer je najavljivao nešto tako strašno.

I nisu bili takvi samo sveštenici. Ne, ni kralj Jude to nije želio. Kada je, naime, čitao svitak koji je prorok napisao, bacio ga je u vatru. Nije se pokajao, nije prihvatio Gospodnju riječ. Ali ni ovo obijesno spaljivanje nije spriječilo Boga da uradi šta je naumio. Jednostavno je zapovijedio Jeremiji da iznova napiše svitak.

Ako proučavamo Knjigu proroka Jeremije jasno vidimo koliko su ga progonili i sveštenici i vladari. Često su ga zatvarali. Jednom su ga bacili u jamu, ali Bog ga je spasio preko jednog Afrikanca.

Ali kada kažemo da većina Hebreja nije slušala, to ne znači da baš nikoga nisu slušali. Da, nažalost, slušali su lažne proroke. Postojali su i takvi, da. Bili su samozvani proroci, licemjeri i zavodnici. Nije ih poslao Bog i nisu prenosili njegovu poruku. Oni su vrištali pored Jeremije da ga nije Bog poslao, da se ništa od njegovih riječi neće obistiniti. Vikali su kako Babilon nikada neće razoriti Jeruzalem. Kako niko neće ni taknuti hram. Tješili su narod da nikada neće vidjeti okupatore i obećavali mu samo mir, samo mir.

Ali Jeremija je i tada bio neumoljiv. Poslušajmo ga:

Ovako govori Jahve nad vojskama: »Ne slušajte riječi prorokâ: oni vas obmanjuju, objavljuju viđenja srca svoga, a ne što dolazi iz usta Jahvinih... Ne poslah ti prorokâ, a ipak trče! Ne govorih im, a ipak prorokuju! Jest, da bijahu na mom vijećanju, moje bi riječi narodu mom obznanili, i kušali ih svrnuti sa zla puta njihova i od zlodjela njihovih! (23:16,21-22)

Ovako je prorok upozoravao Hebreje na lažne proroke. Ali tuga je što ga ogromna većina nije slušala. Bile su im draže uspavanke lažnih proroka. Na kraju, kada je već sve bilo prekasno, vidjelo se ko je ko. Ostvarilo se sve što je Jeremija najavio. Božja je riječ uvijek istina.

Evo kako čitamo šta je potom bilo:

Devete godine njegova kraljevanja, desetoga dana desetoga mjeseca, krenu sam babilonski kralj Nabukodonozor sa svom svojom vojskom na Jeruzalem. Utabori se pred gradom i opasa ga opkopom. Grad osta opkoljen sve do jedanaeste godine Sidkijina kraljevanja. Devetoga dana četvrtoga mjeseca, kad je u gradu zavladao takva glad da priprosti puk nije imao ni kruha, neprijatelj provali u grad... I Kaldejci uhvatiše kralja i odvedoše ga u Riblu, u zemlji hamatskoj, pred kralja babilonskog, koji mu izreče presudu. Pokla Sidkijine sinove pred njegovim očima, pobi u Ribli sve Judine knezove; Sidkiji iskopa oči i okova ga verigama i odvede u Babilon, gdje ga je držao u tamnici sve do smrti njegove... On zapali dom Jahvin, kraljevski dvor i sve kuće u Jeruzalemu, osobito kuće uglednika; kaldejske čete, pod zapovjednikom tjelesne straže, razoriše zidine oko Jeruzalema. Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, odvede u sužanjstvo ostatak naroda koji bijaše ostao u gradu, a tako i prebjegle babilonskom kralju i ostalu svjetinu. Neke od malih ljudi Nebuzaradan ostavi u zemlji kao vinogradare i ratare... Tako su judejski narod odveli s njegove rodne grude. (52:4-7,9-11,13-16,27)

Ovdje je sve jasno rečeno: ispunilo se sve što je prorečeno ustima i perom proroka Jeremije. Sada su svi Hebreji znali ko je govorio istinu, ali sve to je sada bilo beznačajno jer su bili u ropskim lancima Babilona.

Elem, kako da danas zaključimo svoje proučavanje? Možda ovom mišlju: u Dan suda svaki potomak Adamov će znati šta je istina a šta laž. Ali Bog nam to želi i već sada, jer Dan suda donosi beskorisno znanje, ono koje smo odbili dok smo bili živi. Tada će biti kasno za pokajanje već sleduje samo ispaštanje za grijehe. Zato nam Božja riječ kazuje: **Evo sad je vrijeme milosno, evo sad je vrijeme spasa.** (2. Kor. 6,2) Ili kako piše prorok: **Ljubljeni, ne vjerujte svakom duhu, nego provjeravajte duhove jesu li od Boga, jer su mnogi lažni proroci izišli u svijet.** (1. Ivanova 4:1)

Sljedeći put, inšalah, vidjećemo šta se dešavalo Hebrejima dok su robovali u Babilonu.

Bog vas blagoslovio dok razmatrate blaženu istinu viđenja proroka Jeremije: **„Tražit ćete me i naći me jer ćete me tražiti svim srcem svojim.“** (29:13)

Prorok Daniel

Knjiga proroka Daniela 1; 6

Posljednju emisiju smo posvetili liku i djelu proroka Jeremije. Živio je nekih šest vijekova prije dolaska Mesije. Upozoravao je svoje savremenike, Hebreje da, ako se ne pokaju, ako ne ostave grijeha i ne vrate se Bogu, vojska Babilona sigurno dolazi. Razoriće prijestonicu, Jeruzalem, i narod odvesti u ropstvo. Nažalost, veći dio naroda je slušao lažne proroke koji su govorili sasvim suprotno od božanske objave. I tako su osvajači stigli. Babilon je osvojio zemlju, razorio Jeruzalem i veći dio Hebreja odveo u Babilon. Sve se odigralo baš kako je Bog rekao preko proroka Jeremije.

Ali razaranje Jeruzalema nije bilo Božje odustajanje od Hebreja, od davno izabranog naroda. Ne, Bog nije zaboravio savez koji je sačinio sa Abrahamom, Izakom i Jakovom, kada im je rekao da će se po njima blagosliviti svi narodi svijeta. (Postanak 12,3) Nije zaboravio na plan poslanja Otkupitelja baš po Abrahamovim potomcima. Pismo nam stoga kazuje kako se, nakon zatočeništva, Bog brinuo u narednih 70 godina za svoj narod; kako ih je nakon toga vratio u njihovu zemlju, u Jeruzalem, baš kako je i obećao. O tome govorimo baš u ovoj emisiji.

Danas čitamo i govorimo o jednom mladom čovjeku koji je bio odveden u babilonsko zarobljeništvo. To je Daniel, još jedan vjerni Božji prorok. Njegovo ime znači „Bog je moj sudija“ i u njemu je baš parola onoga što je činilo prorokov život. Jer, nije se bojao nikoga sem Boga Svemogućeg, onoga kome svako jednom mora položiti račune. Nije mario za ljudske prijetnje i naloge. Bilo mu je važno samo da ugodi Bogu.

Bog je bio njegov istinski sudija. Daniel je vjerovao proroku Solomonu koji je davno prije njega napisao: „**Strah čovjeku postavlja zamku, a tko se uzda u Jahvu, nalazi okrilje.**“ (Mudre izreke 29:25) Bog je proroka nadahnuo da napiše izuzetnu knjigu. U njoj su mnoge objave koje nijedan ljudski um nije mogao izmisliti. Jer, samo Bog zna budućnost. Ali Daniel je baš o tome pisao po nadahnuću, o istoriji mnogih budućih naroda svijeta i vijekovima prije nastanka tih naroda. Recimo, pisao je o tri kraljevstva: Perziji, Grčkoj i Rimu, o njihovim vladarima. Poput ostalih proroka najavio je i prvi i drugi dolazak Mesije, koji je i Spasitelj i Sudija sveg svijeta. Pisao je o prvom dolasku kada će Mesija postradati (9:26). Biće ubijen kao žrtva za grijeha, ali će se jednom vratiti da pravedno sudi svijetu. A evo kako piše i o Mesijinom drugom dolasku:

Gledao sam: Prijestolja bjehu postavljena i Pradavni sjede. Odijelo mu bijelo poput snijega; vlasi na glavi kao čista vuna. Njegovo prijestolje kao plamenovi ognjeni i točkovi kao žarki oganj. Rijeka ognjena tekla, izvirala ispred njega. Tisuću tisuća služahu njemu, mirijade stajahu pred njim. Sud sjede, knjige se otvoriše...

Gledah u noćnim viđenjima i gle, na oblacima nebeskim dolazi kao Sin čovječji. On se približi Pradavnome i dovedu ga k njemu. Njemu bi predana vlast, čast i kraljevstvo, da mu služe svi narodi, plemena i jezici. Vlast njegova vlast je vječna i nikada neće proći, kraljevstvo njegovo neće propasti.

(Knjiga proroka Daniela 7:9-10,13-14)

Vrijeme nam ne dopušta da ulazimo u mnoge pojedinosti ovog dubokog Danielovog proroštva. Ali pogledajmo ga u cjelini. U prvom poglavlju njegove knjige vidimo da je babilonski suveren Nabukodonozor odabrao najviđenije mlade Hebreje za obuku za službu na svom dvoru. Izabrao je najnaočitije i najpromućurnije, voljne da uče jezik i druge nauke. Daniel je bio u grupi odabranih.

Ali već prvog dana obuke je došlo do problema. Mladićima je bila propisana i posebna ishrana, najbolja hrana i najbolje vino. Ali sve to je prvo bilo žrtvovano idolima. Daniel nije htio ni da čuje za tu hranu. Zašto? Bio je bogobožan. Radije bi izabrao smrt umjesto nečega što Bogu nije milo. Tako čitamo: **„Daniel je u srcu odlučio da se neće okaljati kraljevim jelima i vinom s njegova stola, pa zamoli dvorjaničkog starješinu da ga poštedi te se ne okalja.“** (Knjiga proroka Daniela 1:8)

I Bog je tada djelovao. Blagoslovio je Daniela i dao mu veliku mudrost i znanje. Čitamo: **„I u svemu mudrom i umnom o čemu ih ispitivaše kralj nađe da su deset puta vrsniji od svih čarobnika i gatalaca što ih bijaše u svem njegovu kraljevstvu.“** (Knjiga proroka Daniela 1:20) Djelovao je potom 70 godina na dvoru radeći za više kraljeva, a Bog je bio s njim.

Danas čitamo jednu posebnu priču iz života proroka Daniela, gdje vidimo da se bojavao jedino Boga. Bio je toliko drugačiji od svih dvorskih činovnika. Daniel nije bio ni potkupljiv, ni pričalica, ni idolopoklonik. Vjerovao je i služio jedino Bogu. Nije pristajao na nepravdu, na laži, jer je bio ispunjen Bogom. Bio je voljan i da završi u lavljim čeljustima samo da ne naruži Boga i njegove istine.

Dakle, naša priča počinje u vrijeme kada je Daniel već star čovjek, već služi četvrtog vladara na tronu. Babilonsko kraljevstvo je nestalo jer su ga Medijci i Perzijanci podijelili, baš kako je prorok objavio. I evo kako čitamo u šestom poglavlju:

Svidjelo se Dariju da postavi nad svojim kraljevstvom stotinu i dvadeset satrapa da budu nad svim kraljevstvom. Njima na čelo stavi tri pročelnika – Daniel bijaše jedan od njih – kojima će satrapi polagati račun da se ne bi dosađivalo kralju. Daniel se toliko ističaše svojim izvanrednim duhom iznad pročelnikâ i satrapâ te kralj mišljaše da ga postavi nad svim kraljevstvom.

Tada pročelnici i satrapi stadoše tražiti povod, štogod oko državne uprave, zbog čega bi mogli optužiti Daniela; ali ne mogoše na njemu naći ništa takvo, ništa zbog čega bi ga prekorili, jer bijaše vjeran, na njemu ni nemara ni ogrješenja. Ti ljudi rekoše tada: »Nećemo naći nikakva povoda protiv Daniela, osim da nađemo nešto protiv njega u zakonu njegova Boga.«

Tada pročelnici i satrapi navališe na kralja te mu rekoše: »O kralju Darije, živ bio dovijeka! Svi pročelnici kraljevstva, predstojnici i satrapi, savjetnici i namjesnici složiše se u tome da bi trebalo da kralj izda naredbu i zabranu: svaki onaj koji bi u roku od trideset dana upravio molbu bilo na kojega boga ili čovjeka, osim na tebe, o kralju, bit će bačen u lavlju jamu. O kralju, potvrdi tu zabranu i potpiši naredbu da bude neopoziva prema nepromjenljivom medijsko-perzijskom zakonu!«

Nato kralj Darije potpisa pismo i zabranu.

Saznavši Daniel da je spis potpisan, otiđe u svoju kuću. Prozori gornje sobe bijahu otvoreni prema Jeruzalemu. Tu je on tri puta na dan padao na koljena blagoslivljajući, moleći i hvaleći Boga, kako je uvijek činio. Oni ljudi nahrupiše i nađoše Daniela gdje moli i zaziva svoga Boga. Tada odoše i pred kraljem se pozvaše na kraljevsku zabranu: »Zar ti nisi potpisao zabranu prema kojoj će svaki onaj koji bi u vremenu od trideset dana upravio molbu na nekoga boga ili čovjeka, osim na tebe, o kralju, biti bačen u lavlju jamu?« Kralj odgovori: »Tako je odlučeno po nepromjenljivom medijsko-perzijskom zakonu.« Tada rekoše kralju: »Daniel, onaj od izgnanika judejskih, ne mari za tebe, o kralju, ni za tvoju zabranu koju si potpisao: tri puta na dan obavlja svoju molitvu.«

Čuvši te riječi, kralj se vrlo ražalosti i odluči spasiti Daniela. Sve do sunčeva zalaza nastojaše da ga spasi. Ali oni ljudi navališe na kralja govoreći: »Znaj, o kralju, da prema medijsko-perzijskom zakonu nijedna kraljevska zabrana ili odluka ne može biti opozvana!«

Tada kralj naredi da dovedu Daniela i da ga bace u lavlju jamu. Kralj reče Danielu: »Bog tvoj, kome tako postojano služiš, neka te izbavi.« Donesoše kamen i staviše ga jami na otvor. Kralj ga zapečati prstenom svojim i prstenom svojih velikaša, da se ništa ne mijenja za Daniela.

Kralj se vrati u svoj dvor i provede noć ne okusivši jela i ne dopustivši da mu dovedu suložnice. Nije mogao usnuti. Kralj ustade u ranu zoru, kad se danilo, i pođe brzo k lavljoj jami. Kad se primače blizu, viknu žalosnim glasom Danielu: »Daniele, slugo Boga živoga, je li te Bog, kome postojano služiš, mogao izbaviti od lavova?« Daniel odgovori: »O kralju, živ bio dovijeka! Moj je Bog poslao svog anđela; zatvorio je ralje lavovima te mi ne naudiše, jer sam nedužan pred njim. Pa i pred tobom, o kralju, ja sam bez krivice.« Kralj se vrlo obradova i naredi da Daniela izvade iz jame. Izvadiše Daniela iz jame neozlijeđena, jer se bijaše uzdao u svoga Boga. Kralj zapovjedi da dovedu one ljude koji bijahu optužili Daniela i da ih bace u lavlju jamu – njih, njihove žene i njihovu djecu: i prije nego dodirnuše tlo, lavovi ih zgrabiše i smrviše im kosti.

Nato kralj Darije napisa svim plemenima, narodima i jezicima što stanuju po svojoj zemlji: »Obilovali mirom! Evo naredbe koju donosim: u svemu mojem kraljevstvu neka se ljudi boje i neka dršću pred Bogom Danielovim: On je Bog živi, on ostaje dovijeka! Njegovo kraljevstvo neće propasti, njegovoj vlasti nema kraja! On izbavlja i spašava, čini znake i čudesa na nebesima i na zemlji! On je spasio Daniela iz šapa lavljih!«

(Knjiga proroka Daniela 6:2-28)

Čujete li paganskog vladara kako daje slavu živom Bogu koji je zatvorio čeljusti zvijeri? Rekao je: „Evo naredbe koju donosim: u svemu mojem kraljevstvu neka se ljudi boje i neka dršću pred Bogom Danielovim: On je Bog živi, on ostaje dovijeka! Njegovo kraljevstvo neće propasti, njegovoj vlasti nema kraja!“

Dragi prijatelji, da li ste bogobožni kao prorok Daniel? Možda se pitate: a ko je taj njegov Bog? On je Bog patrijarha: Abrahama, Izaka i Jakova. Da, Bog proroka Daniela je Bog proroka Mojsija i Davida, onaj koji nam je dao Sveto pismo i obećao nam poslati Otkupitelja. On će nas osloboditi od zla jačeg i od lavljih čeljusti: od sile grijeha, od Sotone, od smrti, od pakla. Bog proroka Daniela je istinski jedini Bog.

A jeste li bogobožni, imate li strahopoštovanje pred Danielovim Bogom? Ne pitamo vas da li imate obzira prema stavovima i mišljenjima porodice, prijatelja, vjerskih vođa i sličnih glavara. Bojite li se Boga? Želite li samo njemu da ugodite i njegovoj Riječi? Daniel je to odabrao i to ga je koštalo jame s lavovima. A vi? Koga se više plašite? Mrzite li nepravdu poput Daniela? Izvršavate li Božju riječ poput ovog proroka?

Sljedeći put govorimo o zadivljujućim stvarima života i djelovanja proroka Zaharije, koji je djelovao odmah nakon Daniela.

Bog vas blagoslovio dok razmatrate suštinsku istinu:

„Strah čovjeku postavlja zamku, a tko se uzda u Jahvu, nalazi okrilje.“ (Mudre izreke 29:25)

Prorok Zaharija

Knjiga proroka Zaharije

Prije dvije emisije smo govorili o proroku Jeremiji, sluzi Gospodnjem koji je upozoravao svoj narod, Hebreje, da će Bog dopustiti vojnim snagama Babilona da ih pokore, da iz razore i odvedu u ropstvo. Ali ogromna većina njih nisu marili za tu poruku. A ona se obistinila. Babilon je nadirao, pokorio zemlju, razorio i Jeruzalem i hram, i mnogo naroda odveo u ropstvu, u svoju zemlju. Sve je bilo kako je Jeremija najavio. Hebreji su bili raseljeni, raspršeni, jer nisu htjeli vjerovati Bogu i vjernoj objavi njegovog proroka.

Ali da li je ta njihova nevjera ukinula Božju vjernost? Nije. Evo šta je Jeremija rekao narodu koji se vukao hodajući u koloni robova, na putu za Babilon: **„Ovako govori Jahve nad vojskama, kralj Izraelov: Svima izgnanicima koje odvedoh iz Jeruzalema u Babilon!... Jer ovako govori Jahve: ‘Istom kad se Babilonu ispuni onih sedamdeset godina, ja ću vas pohoditi te vam ispuniti dobro obećanje da ću vas vratiti na ovo mjesto. Jer ja znam svoje naume koje s vama namjeravam’ – riječ je Jahvina – ‘naume mira, a ne nesreće: da vam dadnem budućnost i nadu.’**“ (Jeremija 29:4,10-11)

Kako je ovo utješno! Prorok zapravo kaže: ako ste vi i zaboravili svoga Boga, on ne zaboravlja vas, svoj narod. Nakon 70 godina će vas vratiti u otadžbinu. To je prorokova objava Izraelu. Zaista, Bog je vjeran. On nije zaboravio obećano i zavjetovano Abrahamu, Izaku i Jakovu, tj. Izraelu. Nije zaboravio svrhu koju je povjerio svom narodu, kako bi je oni prenijeli svim Adamovim potomcima. Vidjeli smo u našim proučavanjima da je Bog među Hebrejima izabrao mnoge za svoje proroke. Podario im je svoje objave, svoju svetu Riječ, da je zapišu za buduća pokoljenja. On je dao Mojsiju Toru i Psalme Davidu. On je dao objave Jošui, Samuelu, Solomonu, Izaiji, Jeremiji i Danielu, da zapišu Božju riječ. Vidjeli smo da svi ti sveti spisi čine Božju riječ koja otkriva predivan Božji plan: na svijet dolazi obećani Spasitelj, baš kroz Izrael, kao narod.

Danas govorimo o tome kako su se Hebreji vraćali u Judeju, baš tamo gdje će se Mesija roditi. Sve smo bliže ostvarenju tog božanskog plana. Vidjećemo kako su se vratili u Jeruzalem nakon sedam decenija zatočeništva, baš kako im je najavio prorok Jeremija.

Usput, spomenimo da je Babilon osvojila sila Perzije. Pa ovako čitamo u Knjizi o Ezri, u prvom poglavlju:

Prve godine perzijskoga kralja Ki- ra, da bi se ispunila riječ Jahvina objavljena na Jeremijina usta, nadahnu Jahve perzijskoga kralja Kira te on objavi po svemu svojem kraljevstvu, usmeno i pismeno: »Ovako veli perzijski kralj Kir: ‘Sva zemaljska kraljevstva dade mi Jahve, Bog nebeski. On mi naloži da mu sagradim Dom u Jeruzalemu, u Judeji. Tko je god među vama od svega njegova naroda, Bog njegov bio s njim! Neka ide u Jeruzalem u Judeji i neka gradi dom Jahvi, Bogu Izraelovu, Bogu koji stoluje u Jeruzalemu...

Tada ustadoše glavari obitelji Jude i Benjamina, svećenici i leviti, i svi kojima je Bog potaknuo duh i krenuše graditi dom Jahvin u Jeruzalemu. I svi su im susjedi pomagali: srebrom, zlatom, darovima u naravi, stokom, dragocjenostima mnogim, osim svega što su dragovoljno prilagali. Kralj Kir iznese posuđe Jahvina doma koje Nabukodonozor bijaše odnio iz Jeruzalema i stavio u hram svoga boga.

(Ezra 1:1-3,5-7)

Da li je Bog ostvario sve ono što je prethodno najavio ustima i perom svog proroka Jeremije. Naravno. To vidimo iz ovog teksta. Kralj Babilona dopušta Hebrejima povratak u otadžbinu, dopušta obnovu njihove prijestonice i hrama. A Jeremija je i to najavio. Dakle, kralj Kir, Perzijanac, dopušta zakonski Hebrejima – naravno onima koji to žele - da se vrate u svoj zavičaj, obnove Jeruzalem i hram. A i to je, rekoso već, Jeremija prorokovao. Dobro reče mudrac:

„Kraljevo je srce u ruci Jahve kao voda tekućica; vodi ga kuda god hoće.“ Zaista, Gospod je Kralj svih kraljeva. Sve što kaže, obistini se.

Elem, Pismo nam dalje kazuje kako se grupa Hebreja uputila iz Perzije u Judeju, u Jeruzalem. Vodio ih je Zorobabel. A kada su došli, srce im je prepuklo. Grad je bio razoren, Solomonov hram srušen. Samo ruine, pepeo i krš.

Potom čitamo da su se Hebreji povratnici prvo okupili na mjestu gdje je bio hram. Podigli su žrtvenik i prinijeli žrtve. Zajedno su zahvalili Bogu, slavili ga za zaštitu koju im je pružio u Babilonu i Perziji tokom proteklih 70 godina, za to što su sada u svojoj otadžbini. Bog ih je vodio i u narednom periodu. Ojačao ih je uprkos golemog protivljenja i nakon mnogo godina su hrabro završili posao obnove gradskih zidina i hrama. To je jedna divna priča koju čitamo u knjigama koje nose imena tih reformatora i obnovitelja, Ezre i Nehemije.

Pitaćete: Dobro, ali kakva je pouka te drevne priče za nas danas? Prvo, povratak Izraelaca na tlo Judeje, tj. na jug Palestine, je važan jer se tamo rodio Mesija. Dakle, za njegovu pojavu je ovo bilo neophodno, za dolazak Otkupitelja svijeta, tvog i mog Otkupitelja koji se tamo rodio.

I u to vrijeme povratka Izraelca Bog im je poslao proroka Zahariju. To nije onaj Zaharija, otac proroka Ivana Krstitelja. Dakle, prorok je jačao vjeru povratnika u Boga i njegova obećanja. Imao je važnu poruku: bliži se vrijeme poslanja Mesije. I zaista nakon pet vijekova rodio se Otkupitelj svijeta. Evo nekih njegovih riječi, s početka knjige koja nosi njegovo ime:

Osmoga mjeseca druge godine Darijeve dođe riječ Jahvina proroku Zahariji, sinu Berekjinu, sinu Idonovu. »Jahve se teško razgnjevio na oce vaše! Zatim im reci: Ovako govori Jahve nad vojskama: 'Vratite se meni, i ja ću se vratiti vama' – riječ je Jahve nad vojskama. 'Ne budite poput svojih otaca koje su pozivali negdašnji proroci.' Ovako govori Jahve nad vojskama: 'Vratite se sa zlih putova svojih i od zlih djela. Ali oni nisu slušali ni pazili na mene' – govori Jahve. 'Gdje su sad oci vaši? Zar će dovijeka živjeti proroci? Ali moje riječi i odredbe, koje sam naložio slugama svojim prorocima, nisu li stigle vaše oce? Oni se obratiše i priznaše: 'Jahve nad vojskama učinio je s nama kako bijaše namislio učiniti prema našim putovima i našim djelima.'« (Knjiga proroka Zaharije 1:1-2,4-6)

Da li nam je jasna prorokova poruka narodu? Bog je bio silno nezadovoljan njihovim precima. Poziva ih da nipošto ne slijede svoje oce kao primjer. A zašto je tako gnjevan na pretke? Odbacili su ga, baš kao i proroke koje im je slao. Zato su postali robovi Babilona. Bili su religiozni, ali to nije zadivilo Boga koji im je vidio srca. Danas su mnogi baš ovakvi. Kažu kako vjeruju svim prorocima, a to zapravo nije istina jer ne mare za sve što im govori u Pismu. Religiozni su ali bez ikakvog odnosa s Bogom. Takvi su bili preci tadašnjih Izraelaca. Nisu marili za proročke objave. Poštovali su Boga ustima, obredno i ceremonijalno, ali ne i srcem. Zaharija im to govori i upozorava ih.

Nakon što ih je upozorio, prorok im govori o Otkupitelju koji dolazi. Naravno, ne možemo pročitati sve što je napisao, ali nešto prosto moramo. Recimo u 9. poglavlju svoje knjige on proriče Mesijin ulazak u Jeruzalem na magarcu. Evo tih riječi: **„Klikni iz sveg grla, Kćeri sionska! Viči od radosti, Kćeri jeruzalemska! Tvoj kralj se evo tebi vraća: pravičan je i pobjedonosan, ponizan jaše na magarcu, na magaretu, mladetu magaričinu.“** (Knjiga proroka Zaharije 9:9)

Potom u poglavlju 11 imamo još jedno zapanjujuće proroštvo. Naime, rečeno je da će Mesija biti izdat za 30 srebrnjaka. Evo tih riječi: „**Rekoh im tad: »Ako vam je to dobro, dajte mi plaću; ako nije, nemojte.« Oni mi odmjeriše plaću: trideset srebrnika. A Jahve mi reče: »Baci u riznicu tu lijepu cijenu kojom su me procijenili!« Ja uzeh trideset srebrnika i bacih u riznicu u domu Jahvinu.**“ (Knjiga proroka Zaharije 11:12-13)

U 12. poglavlju je najavljeno da će Mesiju razapeti, da će ga ubiti. Evo i tih riječi:

A na dom Davidov i na Jeruzalemce izlit ću duh milosni i molitveni. I gledat će na onoga koga su proboli; naricat će nad njim kao nad jedincem, gorko ga oplakivati kao prvenca... Ako li ga tko upita: 'Kakve su ti to rane po tijelu?', on će odgovoriti: 'Izranjen sam kod prijateljâ.'« (Knjiga proroka Zaharije 12:10; 13:6)

Takođe Zaharija piše o Mesijinom ranama. A baš to se obistinilo, prema spisma indžila, tj. evanđelja: da će ga Hebreji predati Rimljanima da ga razapnu, da će ga probosti kroz ruke i noge, baš kao i bok. U tom se smislu Zaharija slaže s spisima proroka Davida nekoliko stotina godina ranije, kada je zapisao: „**Probodoše mi ruke i noge.**“ (Psalam 22:16)

Prijatelji, Bog je htio da stradanje i smrt Mesije na krstu postanu središte njegovog plana spasenja Adamovih potomaka; spasenja od grijeha, kada kao pravedni Mesija bude prolio krv za nepravедnike. To je poruka svih Božjih proroka. Da li nam je to jasno? Shvatamo li da je i Zaharija o tome pisao pet vijekova prije Mesijinog rođenja? Vjerujete li poruci proroka? U to, da će Mesija doći među nas, postradati, umrijeti i ustati iz mrtvih; da će proglasiti oprostjenje grijeha i mir s Bogom za sve koji vjeruju? Vjerujete li prorocima? Ili samo poštujete Boga usnama a srcem ne vjerujete u njegovu poruku?

Sveto pismo opominje da ne preziremo proroštva. (1. Sol. 5,20) Prorok kaže: „**Tako nam je potvrđena proročka riječ te dobro činite što uza nju prianjate kao uza svjetiljku što svijetli na mrklu mjestu – dok Dan ne osvane i Danica se ne pomoli u srcima vašim.**“ (2. Petrova 1,19) Ili kako pita jedan drugi prorok Pisma: „Vjeruješ li prorocima?“ (Djela apostolska 26:27)

Inšalah, sljedeći put govorimo o proroku Malahiji koji je napisao posljednju knjigu Starog zavjeta. Bog vas blagoslovio dok razmišljate o važnom pitanju Pisma:

„Vjeruješ li prorocima!?“ (Djela apostolska 26:27)

Poruka proroka

- sažetak -

Od samog početka naših proučavanja se nalazimo u prvom dijelu Svetog pisma. On se zove Stari zavjet, a čine ga Tora, Psalmi, Prvi savez, ali i spisi proroka. Bog je upotrijebio više od 30 njih da bi u razdoblju od 15 vijekova zapisao ovaj svoj Prvi savez.

Danas završavamo ovaj dio putovanja kroz svetu Knjigu, kroz ovaj prvi dio. Ali prije nego pogledamo posljednja poglavlja, recimo koju riječ o tome šta smo sve prešli od prve emisije do sada. Naime, načinimo mali sažetak suštinske poruke svih proroka. Možemo ih iskazati u tri misli:

Prvo: Bog je svet i mora suditi svaki grijeh!

Drugo: Adamova djeca se rađaju grešna i kao takvima im sljeduje Božji sud.

Treće: Bog je obećao da će na svijet poslati svog svetog Otkupitelja koji će na sebe preuzeti kaznu Adamovih potomaka.

Ove istine su propovijedali svi poslanici, svi proroci. Ponovimo ih:

Prvo: Bog je svet i ne može trpiti grijeh!

Drugo: Čovjek je nesvet, iskvaren grijehom i ne može sebe spasiti od kazne za grijeh.

Treće: Bog ima plan spasenja grešnika od suda koji im sljeduje.

Da li ste upoznati sa ovim istinama? Jeste li ih prihvatili? Uočavate li Božju svetost? Razumijete li koliko je grijeh ozbiljna stvar u očima Sudije sveg svijeta? Razumijemo li plan spasenja kojim nas Bog želi osloboditi grijeha?

Zaista, Bog je svet a čovjek je nesvet. Vidjeli smo ove istine toliko puta dok smo proučavali Sveto pismo. Svetost Božja je razlog stvaranja pakla za nepromjenjivog Sotonu i sve koji ga slijede. Svetost je razlog izbacivanja Adama i Eve iz rajskog vrta, onog dana kada su jeli sa zabranjenog stabla. Iz svetosti je Bog zapovijedio Adamovim sinovima da mu priose žrtve pokajnice. Svetost mu nije dala da prihvati Kainovu žrtvu. Svetost je potopom osudila grešni svijet Nojevog doba i vatrom žitelje Sodome i Gomore. Svetost je temelj budućeg Dana pravednog suda koji dolazi, po Čovjeku koga je odredio da sudi. (Djela 17,31)

Evo kako proroci pišu o svetosti Božjoj i nesvetosti čovjekovoj:

Nisi li od davnih vremena, Jahve, Bože moj, Sveče moj? ... Prečiste su tvoje oči da bi zloću gledale. Ti ne možeš motriti tlačenja. Zašto gledaš vjerolomce, šutiš kad zlikovac ništi pravednijeg od sebe? (Habakuk 1,12.13) Tako svi postasmo nečisti, a sva pravda naša k'o haljine okaljane. Svi mi k'o lišće otpadosmo i opačine naše k'o vjetar nas odnose. (Izaija 64,5)

Ako je to tako, ako je Bog svet a čovjek grešan, kako bismo se onda mogli spasiti? Kako izbjeći vječni oganj? Kako da Adamova djeca žive do vijeka u prisutnosti Boga koji je svet i čist? Odgovor na ovo pitanje je baš u onoj trećoj istini proročke objave. Naime, nakon što su objavili svetost Božju i grešnost čovjekovu, objavili su i to da sam Bog ima naum kako izbaviti ljude od njihovih grijeha.

Zato je najvažnija poruka knjiga Prvog saveza, tj. Starog zavjeta baš to Božje obećanje svijetu: dolazi pravedni Otkupitelj koji će postradati umjesto nepravednika. Preuzeće osudu Adamove djece kako bi otkupio sve one koji budu vjerovali u njega. To je božanski plan spasenja grešnika. Samo po Otkupiteljevoj prolivenoj krvi Bog prašta grijeh i miri grešnike sa sobom a u isti mah ne kalja svoju svetost.

Da bi to ostvario, da bi Spasitelj ukoračio u ljudski rod, Bog je pozvao Abrahama, kako bi od njega načinio veliki narod. Od njega dolaze svi pororci i sam Mesija. Obećao mu je da će se po njemu blagosloviti svi narodi svijeta. (Postanak 12,2.3) Tako se Abrahamu rodio Izak pod stare dane. Izaku se kasnije rodio Jakov, a ovom čak dvanaest sinova, rodonačelnika plemena Izraela. Govorili smo o tome, da je poziv Abrahamu iskorak ka ostvarenju božanskog mesijanskog nauma. Otkupitelj je potomak Abrahama, potomak Izraelaca.

Potom smo vidjeli kako je Jakov, prozvan Izrael, sa plemenom napustio Kanan i naselio se u Egipat. Vijekovima kasnije njegovi mnogobrojni potomci su robovali faraonu. Ali Bog ne zaboravlja rečeno i obećano Abrahamu. Pozvao je Mojsija da oslobodi narod i povede ih nazad u Kanan, davno obećanu zemlju Abrahamu. Preko proroka Mojsija Bog je dao i Toru, knjigu koja je postala temelj sveg kasnijeg bogopoznanja.

Nakon Mojsija Bog je slao Izraelcima mnoge proroke, ali oni nisu marili za njihove objave. Ali ni tim svojim tvrdovratim nevjerstvom nisu uspjeli prekinuti Božju vjernost saveznicima. Potom smo vidjeli kako Bog izabrao Davida, da bude kralj Izraela i rodonačelnik loze iz koje će Mesija doći. David je napisao predivne i silne slavopoje, pjesme koje zovemo Psalmima. U njima imamo dosta tekstova o Mesiji. Neki od njih predskazuju da će Mesiju mučiti, da će mu probosti i ruke i noge. Takođe se objavljuje da će proliti svoju krv na žrtvu, radi očišćenja grijeha, ali i da će ustati iz groba i time poraziti smrt.

Ali nisu samo proroci Mojsije i David pisali o Mesiji. U nekoj mjeri svi govore o njegovom dolasku. Izaija je, recimo, najavio da će se roditi kao nijedan čovjek ikada. Evo tih riječi: **„Zato, sâm će vam Gospodin dati znak: Evo, Djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu se ime Emanuel – što znači: S nama Bog!“** (Izaija 7:14; Matej 1:23)

Još jedan prorok je govorio o tome, a Izaijin je savremenik. To je Mihej. Bog mu je otkrio mesto Mesijinog rođenja. Evo tog njegovog zapisa: **„A ti, Betleheme Efrato, najmanji među kneževstvima Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će vladati Izraelom; njegov je iskon od davnina, od vječnih vremena.“** (Mihej 5:1)

Inače, Betlehem je rodno mjesto kralja Davida. Ali zašto se dodatno zove Efrata? Zašto ne piše samo Betlehem? Zato što je bilo dva mjesta sa ovim imenom. Jedno je bilo na jugu, u Judeji, a drugo na sjeveru, u Izraelu. Južni Betlehem je poznat i kao Efrata. Zato je prorok Mihej tako precizan.

O, kako je samo brižno Bog spremao svijet za dolazak Spasitelja svijeta! Spisi proroka sadrže stotine stihova o dolasku Mesije. Ali, možda pitate: Zašto je sve ovo Bog dao prorocima na um, kada je riječ o Mesiji? Da bi znali kada dođe i sve se o njemu ostvari, da je to istina; da je on jedini Spasitelj koga je Gospod Bog odabrao i poslao.

Bog ne želi da budemo zavedeni. Želi da znamo Mesiju, Spasitelja grešnika, kako bismo vjerovali u njega, slijedili ga i bili spašeni od grijeha. Zato nam je dao svoju divnu, nadahnutu Knjigu, čiji smo prvi dio proučili: Prvi savez, tj. Stari zavjet. Po njoj razlikujemo istinu i zabludu.

Elem, naše se putovanje ovim prvim dijelom svete Knjige, tj. Pisma, završava Knjigom proroka Malahije. U njoj su završne riječi Adamovoj djeci prije Mesijinog dolaska na zemlju. Ostalo je samo četiri vijeka do tog događaja, kada će se Otkupitelj roditi. Evo nekoliko odjeljaka prije toga:

Evo šaljem glasnika da put preda mnogom pripravi. I doći će iznenada u hram svoj Gospod koga vi tražite i anđeo Saveza koga žudite. Evo ga, dolazi već – govori Jahve nad vojskama... Jer ja, Jahve, ne mijenjam se... A vama koji se imena moga bojite sunce pravde će ogranuti sa zdravljem u zrakama, i vi ćete izlaziti poskakujući kao telad na pašu. (Malahija 3:1,6,20)

Ovako Malahija prorokuje Božje poslanje proroka koji će ići pred Mesijom i pripremati mu put. Znete li ko je on, ko je taj prorok preteča? U sljedećoj emisiji govorimo o njemu, o proroku Ivanu. Malahija je napisao, čitali smo: „**I doći će iznenada u hram svoj Gospod koga vi tražite i anđeo Saveza koga žudite... Jer ja, Jahve, ne mijenjam se...**“ (Malahija 3,1.6) Oko dva vijeka ranije Jeremija je najavio:

»Evo dolaze dani« – riječ je Jahvina – »kad ću s domom Izraelovim i s domom Judinim sklopiti novi savez. Ne savez kakav sam sklopio s ocima njihovim u dan kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje egipatske, savez što ga oni razvrgoše premda sam ja gospodar njihov« – riječ je Jahvina. »Nego, ovo je savez što ću ga sklopiti s domom Izraelovim poslije onih dana« – riječ je Jahvina: »Zakon ću svoj staviti u dušu njihovu i upisati ga u njihovo srce. I bit ću Bog njihov, a oni narod moj. I neće više učiti drug druga ni brat brata govoreći: ‘Spoznajte Jahvu!’, nego će me svi poznavati, i malo i veliko« – riječ je Jahvina – »jer ću oprostiti bezakonje njihovo i grijeha se njihovih neću više spominjati.« (Jeremija 31:31-34)

Dakle, Mesija će s narodom zasnovati Novi savez koji će ispuniti sve simbole, sva obećanja i uslove Prvog, tj. starog saveza. Stotinama godina je Bog zahtijevao životinjske žrtve kako bi mogao oprostiti Adamovim potomcima. Te su žrtve bile prevažne za Prvi savez koji je po prorocima Bog uspostavio s ljudima. Ali Mesija

donosi novi savez, novi dogovor koji ispunjava simbolizam životinjskih žrtava i okončava Prvi savez.

Mesija nije porekao riječi proroka, nije ih ukinio i obezvrijedio. Ne, ispunio ih je. Zato ga prorok Malahija zove suncem pravednosti. Kako to: Mesija je poput sunca? Zato što su proroci bili kao mjesec, kao svijeće spram sunca koje sve rasvjetljava, odnosi mrak i sramotu grijeha, otvara vrata spasenja za sve koji se pouzdaju u njega. Nama nije potrebna svijeća kada zora svane i sunce grane. A Mesija je baš takvo sunce. U narednoj emisiji čućemo kako Zaharija, otac proroka Ivana govori:

„... darom premilosrdnog srca Boga našega po kojem će nas pohoditi Mlado sunce s visine da obasja one što sjede u tmimi i sjeni smrtnoj, da upravi noge naše na put mira.“ (Luka 1:78-79)

Prijatelji, završavamo današnje putovanje kroz knjige Starog zavjeta, tj. Prvog saveza. Sljedeći put, inšalah, počinjemo novu etapu putovanja kroz Novi zavjet, novi savez. A to je knjiga indžil, evanđelje. U njemu ćemo vidjeti da je Mesija ispunio sve riječi proroka.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o riječima:

Tako nam je potvrđena proročka riječ te dobro činite što uza nju prijanjate kao uza svjetiljku što svijetli na mrklju mjestu – dok Dan ne osvane i Danica se ne pomoli u srcima vašim.

(2. Petrova 1:19)

Prorok Ivan

Luka 1

U prošloj emisiji smo okončali naše putovanje kroz prvi dio Božje knjige, kroz Sveto pismo. Sagledali smo Toru (Tevrat), Psalme (Zebur) i Proroke. Rekli smo da je ovaj odjeljak poznat i kao Stari zavet, tj. savez (ugovor). Danas otpočinjemo proučavanje drugog dijela Božje riječi, Novi zavjet.

Šest vijekova prije nego je Bog pokrenuo pisanje novozavjetnog Pisma, prorok Jeremija je objavio da dolaze dani kada će Bog sa narodom osnovati baš to: Novi savez.

(Jeremija 31,31) Čemu tako nešto? Prvo zato što su sve starozavjetne žrtve i sva njihova krv tek privremeni simbol. Novi savez ih osmišljava, ispunjava i trajno okončava. Samo tako Bog može oprostiti grijeh i grešnike proglasi pravednima.

Neki kritikuju Sveto pismo zbog ove podjele na Stari i Novi zavjet. Navodno, ovo novo odbacuje staro, omalovažava ga, a to je vrijeme proroka. Ali Novi zavjet ništa i nikoga ne poriče i ne poništava. Štaviše! On potvrđuje i ispunjava svako proročko slovo. U njemu su zapisi o tome: kako je Bog ispunio obećanja prorečena mnogim starozavjetnim simbolima.

Prvi savez je najava Mesijinog dolaska. Novi, tj. drugi savez je obistinjenje najave. Prvi kaže: doći će! Drugi kaže: došao je! Mesija o kome su govorili proroci je došao. Zato zahvaljujmo Bogu od srca da je Sveto pismo tako jasno sačinjeno od Starog i Novog zavjeta. To su dva dijela jedne cjeline. Prva najavljuje drugu, druga ostvaruje, ispunjava prvu. Druga je sakrivena u prvoj, prva je otkrivena u drugoj. Stari zavjet je kao sjeme moćnog stabla baobab, koje raste i sazrijeva u Novi zavjet.

Novi savez sadrži indžil, evanđelje, što znači Radosna vijest, Dobra vijest. Zašto? Zato što je Mesija ispunio sve što su proroci najavili. On sam je put pravednosti po kome svi mi, grešnici, nalazimo vječni mir s Bogom.

Mesija nije ništa napisao. Pisali su drugi o njemu, baš kao što su to radili proroci Prvog saveza. Elem, Novi zavjet sadrži četiri knjige indžila. Zašto četiri? Zašto ne jednu? Zato što Mojsije kaže u Tori: „**Kakav god bio prekršaj, neka presuda počiva na iskazu dvojice ili trojice svjedoka.**“ (Ponovljeni zakon 19,15) Da bi to učinio, Bog je pozvao četvoricu ljudi da zapišu priču o Mesiji. To su Matej, Marko, Luka i Ivan. Time je Radosnoj vijesti dao puno značenje i potvrdu.

Kao četiri nogare od stola, tako i ova četiri svjedoka daju puninu legitimiteta svog zapisa. Bog je tako želio poručiti nam da je svako slovo indžila čista istina.

Kao što je prorocima dao svoju misao, tako je i ovu četvoricu nadahnuo. Bili su Mesijini savremenici i zapisali su šta su vidjeli i čuli od njega, od Spasitelja svijeta.

Elem, osmorica su pisala Novi zavjet. Osim ove četvorice evanđelista, tu su i poslanice koje su pisali Pavle, Petar, Jakov i Juda. Svi njihovi spisi su u potpunom saglasju.

Znate li na kom su jeziku pisana sveta evanđelja? Na starogrčkom. Naravno, većina nas ne vlada ovim jezikom, pa ove spise čitamo na svom, maternjem jeziku. Zahvaljujemo Bogu da je podigao stručnjake koji su preveli ova djela. Danas se ona čitaju širom svijeta na nekoliko hiljada jezika i narječja.

Takođe, tu su i oni koji kritikuju evanđelja kao da su nepouzdana. Kažu da im niko ne vjeruje. Kažu da su puna nedostataka, protivrječnosti, grešaka. Ali, znajte jedno: oni koji tako misle, neka to kažu Onome koji je nadahnuo osmoricu pisaca Novog saveza. I sjetimo se poslovice: Ne hrve se jaje sa kamenom!

Sveto pismo je potpuno pouzdano, sasvim istinito i skladno. Kao što je to slučaj i sa Torom i sa Psalmima, tako je i sa evanđeljima. Bog je velik i zaštitio je svoju istinu za sve koji ga traže od srca. Niko ne može osporiti, naružiti ili obezvrijediti živu i neprolaznu Božju riječ. Upravo to sam Gospod kaže u evanđeljima: „**Nebo će i zemlja uminuti, ali riječi moje ne, neće uminuti.**“ (Matej 24:35)

Dakle, vrijeme je da otpočnemo naše putovanje indžilom. U posljednjoj emisiji smo čuli da je prorok Malahija živio četiri vijeka prije rođenja Mesije. Bio je to posljednji prorok. Nakon njega do Mesije nije bilo nijednog da objavljuje ili zapisuje Božju riječ. Zašto? Nije više bilo otkrivenja jer je sve rečeno u Starom zavjetu. Dovršen je. Bog je rekao sve što je htio kroz svoje simbole i proroke. Od tada je preostalo samo jedno: čekanje da se rečeno ispuni, da dođe obećani Spasitelj na svijet i sklopi Novi savez.

Vidjeli smo kako su proroci Izaija i Malahija najavili božanski mesijanski plan. A to se ticalo dolaska proroka Ivana, sina sveštenika Zaharije koji je služio Bogu u hramu, prinoseći žrtve.

Hajdemo otvoriti evanđelje, tj. indžil i poslušati šta je napisao Luka o rođenju proroka Ivana preteče. Luka je bio ljekar i brižljivi historičar, Mesijin savremenik. Čitamo ovako:

U dane Heroda, kralja judejskoga, bijaše neki svećenik imenom Zaharija iz razreda Abijina. Žena mu bijaše od kćeri Aronovih, a ime joj Elizabeta. Oboje bijahu pravedni pred Bogom: živjeli su besprijekorno po svim zapovijedima i odredbama Gospodnjim. No nisu imali djeteta jer Elizabeta bijaše nerotkinja, a oboje već poodmakle dobi.

Dok je Zaharija jednom po redu svoga razreda obavljao svećeničku službu pred Bogom...

Za vrijeme kađenice sve je ono mnoštvo naroda vani molilo.

A njemu se ukaza anđeo Gospodnji. Stajao je s desne strane kadionoga žrtvenika. Ugledavši ga, Zaharija se prepade i strah ga spopade. No anđeo mu reče: »Ne boj se, Zaharija! Uslišana ti je molitva: žena će ti Elizabeta roditi sina. Nadjenut ćeš mu ime Ivan. Bit će ti radost i veselje i rođenje će njegovo mnoge obradovati. Bit će doista

velik pred Gospodinom. Ni *vina ni drugoga opojnog pića neće piti*. Duha Svetoga bit će pun već od majčine utrobe. Mnoge će sinove Izraelove obratiti Gospodinu, Bogu njihovu. Ići će pred njim u duhu i sili *Ilijinoj da obrati srce otaca k sinovima i nepokorne k razumnosti pravednih te spremi Gospodinu narod pripravan.*«
Nato Zaharija reče anđelu: »*Po čemu ću ja to razaznati?* Ta star sam i žena mi poodmakle dobi.« Anđeo mu odgovori: »Ja sam Gabriel koji stojim pred Bogom. Poslan sam da govorim s tobom i da ti donesem ovu radosnu poruku. I evo, budući da nisi povjerovao mojim riječima, koje će se ispuniti u svoje vrijeme, zanijemjet ćeš i nećeš moći govoriti do dana dok se to ne zbude.«

Narod je iščekivao Zahariju i čudio se što se toliko zadržao u Svetišću. Kad je napokon izašao, nije im mogao ništa reći pa zaključiše da je u Svetišću imao viđenje. Nastojao im se doduše izraziti znakovima, ali osta nijem.

Kad se navršīše dani njegove službe, otiđe kući. Nakon tih dana zatrudnje Elizabeta, njegova žena. Krila se pet mjeseci govoreći: »Evo, to mi je učinio Gospodin u dane kad mu se svidje skinuti s mene sramotu među ljudima.«

(Luka 1:5-8,10-25)

Da, anđeo Gabrijel je najavio Zahariji da će Elizabeta zatrudnjeti i da će roditi sina. On će biti silni prorok, preteča čija je privilegija najaviti dolazak Mesije. I evo kako se završava sve ovo. Čitamo dalje iz Luke 1:

Elizabeti se, međutim, navršilo vrijeme da rodi. I porodi sina. Kad su njezini susjedi i rođaci čuli da joj Gospodin obilno iskaza dobrotu, radovahu se s njome.

Osmoga se dana okupe da obrežu dječaka. Htjedoše ga prozvati imenom njegova oca - Zaharija, no mati se njegova usprotivi: »Nipošto, nego zvat će se Ivan!«

Rekoše joj na to: »Ta nikoga nema od tvoje rodbine koji bi se tako zvao.« Tada znakovima upitaju oca kojim ga imenom želi prozvati. On zaiska pločicu i napisa »Ivan mu je ime!« Svi se začude, a njemu se umah otvoriše usta i jezik te progovori blagoslivljajući Boga.

Strah obuze sve njihove susjede, a po svem su se Gorju judejskom razglašavali svi ti događaji. I koji su god čuli, razmišljahu o tome pitajući se: »Što li će biti od ovoga djeteta?« Uistinu, ruka Gospodnja bijaše s njime.

A Zaharija, otac njegov, napuni se Duha Svetoga i stade prorokovati:

»*Blagoslovljen Gospodin Bog Izraelov, što pohodi i otkupi narod svoj! Podiže nam snagu spasenja u domu Davida, sluge svojega, kao što obeća na usta svetih proroka svojih odvijeka: spasiti nas od neprijatelja naših i od ruke sviju koji nas mrze; iskazati dobrotu ocima našim i sjetiti se svetog Saveza svojega, zakletve kojom se zakle Abrahamu, ocu našem: da će nam dati te mu, izbavljeni iz ruku neprijatelja, služimo bez straha u svetosti i pravednosti pred njim u sve dane svoje. A ti, dijete, prorok ćeš se Svevišnjega zvati jer ćeš ići pred Gospodinom da mu pripraviš putove, da pružiš spoznaju spasenja narodu njegovu*

po otpuštenu grijeha njihovih, darom premilosrdnog srca Boga našega po kojem će nas pohoditi Mlado sunce s visine da obasja *one što sjede u tmini i sjeni smrtnoj, da upravi noge naše na put mira.*«

(Luka 1:57-79)

Ovo je slavopoj Zaharije Bogu za rođenje proroka Ivana. Došlo je vrijeme da se ispuni proroštvo i dođe dugoočekivani Otkupitelj. Ivan, Zaharijin sin, bio je posljednji prorok najave, preteča Mesije. Pozvan je pripremiti narod da Mesiju prepozna i prihvati.

Pozivamo vas da sa nama budete i sljedeći put, jer govorimo o tome kako je Bog poslao svog anđela Gabriela djevici Mariji.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o Zaharijinim riječima:

„Blagoslovljen Gospodin Bog Izraelov, što pohodi i otkupi narod svoj! Podiže nam snagu spasenja u domu Davida, sluge svojega, kao što obeća na usta svetih proroka svojih odvijeka.“ (Luka 1:68-70)

Najava

Luka 1; Matej 1

U prethodnih šest emisija smo proučavali Sveto pismo Prvog saveza, tj. Stari zavjet. Vidjeli smo nešto o Tori, o Mojsijevih pet knjiga; o Zeburu, tj. Psalmima Davidovim i spisima proroka. Posljednji put smo otpočeli proučavanje Drugog saveza, tj. Novog zavjeta, posebno njegov početak koji zovemo indžil, tj. evanđelje, što znači Dobra vijest. Zaista, poruka indžila je radosna vijest za sve koji je vjeruju, a govori o Božjem poslaniku, o silnom Spasitelju koga su najavljivali proroci.

Ali prije nego krenemo u proučavanje indžila, dobro je da se podsjetimo zašto je Bog naumio da na svijet pošalje Spasitelja Adamovih potomaka? Sjećate li se šta se dogodilo onog dana kada Adam i Eva nisu željeli poslušati Boga? U proučavanju Tore smo naglasili baš to: neposlušnost prvog čovjeka je sav ljudski rod strovalila u grijeh. Okrenuli smo se Sotoni i pobjegli od Božjeg kraljevstva. Adamov grijeh je razlog zašto se svako od nas rađa moralno iskvaren, kao grešnik. Kao što „iver ne pada daleko od klade“ tako i Adamovi potomci liče na svog praoca. Grešnici rađaju grešnike. A naš lični grijeh nas osuđuje i nemamo šansi da se bilo kako oslobodimo, popravimo i opravdamo pred Sudijom svih ljudi.

Ali, slava Bogu, pisma proroka se ne završavaju sumornom dijagnozom Adamovog pada. Vidjeli smo i to: istog dana kada su zgriješili Bog je otpočeo svoj predivni naum poslanja Otkupitelja. On će otvoriti put oslobođenja za sve ljude pod vlašću Sotone i grijeha. Da, baš tog mračnog dana kada je grijeh ušao u naš svijet, Bog je najavio svetog Otkupitelja svijeta čiji će roditelj, od ljudi, biti jedino žena. (Postanak 3,15; Galaćanima 4,4) To je Mesija koji će proliti krv kao savršena žrtva za grešnike. Zato mu čovjek, tj. muškarac, i nije otac, nije mu prenijeta grešna priroda. Mesija je savršeno svet pred Bogom. Zato prorok Izaija – koji je živio čak sedam vijekova prije pojave Mesije – piše: „**Zato, sâm će vam Gospodin dati znak: Evo, Djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu se ime Emanuel – što znači: S nama Bog!**“ (Izaija 7:14; Matej 1:23)

Elem, da se vratimo indžilu, evanđelju, da vidimo kako je Bog ispunio obećano; kako je poslao savršenog i svetog Otkupitelja koga je rodila djevica, tj. djevojka koja još nije postala žena, polno opšteći sa muškarcem. Naime, posljednji put rekosmo kako se Božji anđeo, Gabriel, javio vremesnom svešteniku Zahariji. On i žena mu Elizabeta nisu imali djece. Anđeo im obećava sina, proroka i preteču Otkupitelja.

Ali anđeo Gabriel je imao još jednu božansku misiju: javljanje djevojci po imenu Marija. Evo kako čitamo u Luki 1:

U šestome mjesecu posla Bog anđela Gabriela u galilejski grad imenom Nazaret k djevici zaručenoj s mužem koji se zvao Josip iz doma Davidova; a djevica se zvala Marija. Anđeo uđe k njoj i reče: »Zdravo, milosti puna! Gospodin s tobom!« Na tu se

riječ ona smete i stade razmišljati kakav bi to bio pozdrav. No anđeo joj reče: »Ne boj se, Marijo! Ta našla si milost u Boga. *Evo, začet ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje Davida, oca njegova, i kraljevat će nad domom Jakovljevim uvijek i njegovu kraljevstvu neće biti kraja.*«

Nato će Marija anđelu: »Kako će to biti kad ja muža ne poznajem?« Anđeo joj odgovori: »Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti. Zato će to čedo i biti sveto, Sin Božji. A evo tvoje rođakinje Elizabete: i ona u starosti svojoj začne sina. I njoj, nerotkinjom prozvanoj, ovo je već šesti mjesec. *Ta Bogu ništa nije nemoguće!*«

Nato Marija reče: »Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!« I anđeo otiđe od nje. (Luka 1:26-38)

Zastanimo ovdje i razmislimo malo šta se zapravo dogodilo kada se anđeo ukazao Mariji. Ona je bila jako mlada, ali joj to nije smetalo da izuzetno poštuje Božju riječ. Iako je bila isprošena za Josipa još uvijek je bila djevica. Nisu živjeli zajedno. Oboje su bili potomci kralja Davida. A sjećate se šta su proroci najavili o porijeklu Mesije: da će ga roditi djevica, da će biti potomak kralja Davida.

Ali da ne bude zabune, jer još bi nešto trebalo znati o Mariji. I ona je bila Adamova kćerka. I ona je nosila grešnu prirodu. Bila je grešnica. Ovo je važno istaknuti jer ima onih koji se klanjaju ovoj ženi i mole joj se. To je grijeh idolatrije. Nema sumnje da je Marija izrazita ličnost vrijedna poštovanja, ali je samo ljudsko biće kroz koje je na svijet došao Mesija. Ali božanska naklonost koja joj je iskazna nema veze s njom i nekim njenim vrlinama. Ona sama po sebi nije vrijedna nikakvog poklonjenja. Njen Sin je sam rekao: „*Gospodinu, Bogu svom se klanjaj i njemu jedinom služi!*“ (Matej 4:10)

Ovaj tekst nam govori o tome kako je Bog po nebeskom glasniku jasno saopštio djevojci Mariji svoj naum: ona će roditi Spasitelja svijeta. Jasno i glasno joj kaže: „*Evo, začet ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus.*“ Ime Isus znači „Gospod spasava“. I ovo je još jedna Mesijina titula. Čujemo li je. On je već nazvan Sinom Svevišnjega. Sviđalo se to nama ili ne, tako kaže glasnik Gabriel. Ranije smo se upoznali sa Psalmima Davidovim gdje Bog Mesiju naziva svojim Sinom. A ovdje vidimo Božjeg anđela da čini isto.

Prijatelji, dragi slušaoci, znam da ste mnogi od vas osjetljivi na izraz „Sin Božji“. Pomišljate da je to besmislica, pa kažete: „Bože sačuvaj“ Ali, dobro kaže poslovice senegalskog naroda Volof: „I prije nego klepiš pastira po ustima, čućeš o čemu je pronio glas!“ Zato i vi, prije nego što i izgovorite izraz „Sin Božji“ naučite šta znači, šta mu je poruka.

Elem, u svetim pismima Mesija je nazvan Sinom Božjim više od 120 puta. Zato mi, koji vjerujemo proročkim spisima, ne možemo poreknuti tu činjenicu: Bog oslovljava Mesiju svojim Sinom. Zato je važno saznati zašto Bog Isusa naziva tako: svojim Sinom.

Prvo recimo šta izraz „Sin Božji“ ne znači. Ne znači da Bog ima ženu i da je s njom začeo i rodio Sina. Takva pomisao je bogohulna. Gospod je Svevišnji, nije čovjek i ne rađa kao što čovjek rađa. Ovo neka nam prvo bude na umu. Istina, nemamo ovdje vremena objasniti sve o ovom imenu, o izrazu „Sin Božji“, ali ovo je jasno ko dan. Bog nema ženu s kojom je rodio sina. Nije to baš tako teško shvatiti.

Recimo, ako ste rođeni i odrasli u Bosni, pa putujete svijetom, mnogi će vas zvati „sinom Bosne“. Znači li to da se Bosna oženila i rodila vas? Ne, jednostavno znači da ste iz Bosne, da vam je ona domovina i mjesto porijekla. Tako je i sa Isusom Mesijom. Bog ga zove svojim Sinom jer dolazi od Boga. Mesija je s neba. Prije nego se rodio kao Čovjek bio je sa Bogom. Bio je sam Bog. On je Ruh Alah, Duh Božji i kalimat, Riječ, baš ona koja je bila s Bogom u početku. Pismo nam kazuje:

„U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa... I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu – slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca – pun milosti i istine.“ (Ivan 1:1-3,14)

Da, Mesija je Božja riječ koja je došla s nebesa da se rodi kao Čovjek. Svi znamo da Mesija nema zemaljskog Oca. Ali odakle je onda došao? Čiji je on Sin? Poslušajmo ponovo ono što Gabriel kazuje Mariji: **„Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti. Zato će to čedo i biti sveto, Sin Božji.“** (Luka 1:35)

Možda ste čuli kako neko kaže: „Ma, znamo mi da Isus nema čovjeka za oca. Ali to djevičansko rođenje i nije toliko važno. Bog je time samo htio pokazati koliko je moćan. Pa i Adama je stvorio bez oca i majke!? Zar Eva nije nastala bez oca? Zar nije sazdana od Adamovog rebra? Tako je i sa Isusom: Bog je samo pokazao da mu kao svemoćnom muškarac nije potreban za novi život. Eto, to je jedini razlog Isusovog djevičanskog rođenja.“

Dragi prijatelji, svakako je tačno da svemogućem Bogu ništa nije preteško, da može sve što zaželi. Ali kada je riječ o Isusovom rođenju, onda znajte da se radi o nečemu daleko, daleko uzvišenijem od pokazivanja mišića. Ne dajte se zavesti. Ovo je ključno: zašto je Isusa rodila djevica mnogo godina nakon nesvakidašnjeg stvaranja Adama i Eve? Zna li o čemu je riječ? Sveto pismo jasno kaže: Isus Mesija je došao na svijet da spasi grešnike. (1. Timoteju 1,15) Isus je rođen u našem svijetu da bi otkupio izgubljene, grešne, zaražene zlom, osuđene potomke Adamove. Zato se nije mogao roditi sa grešnom prirodom čovjeka. Već smo vidjeli da je plan za Mesiju baš u tome da prolije svoju krv kao žrtva pokajnica. On je savršena žrtva. On je Otkupitelj bez mane, neporočan, bezgrešan, kao bezazleno jagnje koje se jednom godišnje prinosi na Kurban-Bajram.

Bog želi da razumijemo sljedeće: Mesija je Adamov potomak i sasvim drugačiji od svih ljudi. Svi mi smo sinovi i ćerke Adamove, ali je samo Isus Sin Božji. Svi smo mi, kao

djeca Adamova, kao nečistoća, jer smo grešnici. Samo je Isus kao kiša s nebesa. Samo on je svet i čist kao Bog što je svet i čist. Zato ga Bog bez zadržke i stida zove svojim Sinom.

Nadamo se da vam ove naše misli objašnjavaju bolje ko je Mesija, zašto je rođen od djevice i šta Sin Božji znači i ne znači. Čuli smo priču o Mariji, a šta je sa Josipom, njenim vjerenikom? Nekoliko mjeseci nakon što je Marija zatrudnjela silom Duha Božjeg, Bog je i njemu poslao svog anđela. I evo kako čitamo u Evanđelju po Mateju, u 1. poglavlju:

A rođenje Isusa Krista zbilo se ovako. Njegova majka Marija, zaručena s Josipom, prije nego se sastadoše nađe se trudna po Duhu Svetom. A Josip, muž njezin, pravedan, ne htjede je izvrnuti sramoti, nego naumi da je potajice napusti. Dok je on to snovao, gle, anđeo mu se Gospodnji ukaza u snu i reče: »Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih.«

Sve se to dogodilo da se ispuni što Gospodin reče po proroku: *Evo, Djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu se ime Emanuel - što znači: S nama Bog!*

Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji: uze k sebi svoju ženu. I ne upozna je dok ne rodi sina. I nadjenu mu ime Isus. (Matej 1:18-25)

Ovdje moramo završiti. Inšalah, sljedeći put nastavljamo s proučavanjem evanđelja kako bismo sagledali predivnu priču o Spasiteljevom rođenju.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o onome što je anđeo rekao Josipu:

Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih. (Matej 1:21)

Mesija je rođen

Luka 2; Matej 2

U prethodnoj emisiji smo proučavali sveto evanđelje, tj. indžil. Vidjeli smo kako je Bog poslao svog anđela Gabriela u Izrael, u grad Nazaret, djevojci po imenu Marija. Nebeski vijesnik joj je rekao da će zatrudnjeti silom Duha Božjeg. Ime će mu biti Isus, što znači „Gospod spasava“.

Sjećate li se obećanja koje je Bog dao još onog mračnog dana kada je Adam ubrao zabranjeni plod? Najavio je rođenje potomka „sjemena ženinog“ koji će skršiti glavu zmiji. To je obećani Potomak koji je sada već dijete u utrobi djevice, djevojke i samo što se nije rodio. Zato smo današnju emisiju nazvali „Mesija je rođen“.

U tom istorijskom času, rimski imperator, cesar August, je vladao tadašnjim svijetom, pa i otadžbinom Hebreja. Ali ni ova moćna imperija nije mogla spriječiti Božji naum poslanja Otkupitelja svijeta. Zapravo, Bog je odlučio i da same Rimljane upotrijebi kako bi ispunio riječ proroka.

Sjećate li kada smo govorili o proroku Miheju, koji je živio skoro sedam vijekova prije Mesijinog rođenja. On je najavio da će se Mesija-Kralj roditi u Betlehemu, u drevnom Davidovom zavičaju. Ali tu je bio i jedan problem vezan za Mesijino rođenje. Naime, Marija i Josip su živjeli u Nazaretu, od Betlehema udaljenog 150 km. Kako će se onda Pismo ispuniti? Kako će se Mesija roditi u Betlehemu?

Ali, dragi prijatelji, Bogu ništa nije preteško. On sve savršeno nadzire. Zna sve šta se zbiva i šta će se zbiti. Pismo nam kazuje da se tada sprovodio popis stanovništva, pa je svako morao u svoj rodni kraj, da se popiše. Naime, tamo su se upisivali kao poreski obveznici. Evo kako čitamo u Evanđelju po Luku 2. glava:

U one dane izađe naredba cara Augusta da se provede popis svega svijeta...

Svi su išli na popis, svaki u svoj grad. Tako i Josip, budući da je bio iz doma i loze Davidove, uziđe iz Galileje, iz grada Nazareta, u Judeju – u grad Davidov, koji se zove Betlehem – da se podvrgne popisu zajedno sa svojom zaručnicom Marijom koja bijaše trudna.

I dok su bili ondje, navršilo joj se vrijeme da rodi. I porodi sina svoga, prvorođenca, povi ga i položi u jase jer za njih nije bilo mjesta u svratištu. (Luka 2:1,3-7)

Zastanimo ovdje. Primjećujemo li okolnosti u kojima je Mesija rođen? Više nego siromaški, pod neobičnim okolnostima. Rođen je u štali jer su sva svratišta bila prepuna. Zamislite samo: Spasitelj i Sudija svijeta rođen u neuglednoj, smrdljivoj štali!? Neko će reći: „Pa to je skandal! Da je Isus stvarno Spasitelj svijeta i Gospod slave, koji sudi svoj Adamovoj djeci, rodio bi se u palati, u svili i kadifi, kako bi svako znao da je Kralj kraljeva i Gospod gospodara!“

Ali, prijatelji, imajmo na umu da je božanska promisao drugačija od naše; da je njegova slava sve samo ne slava ovog svijeta. Naravno da je Isusovo rođenje bilo slavno, ali ovdje je riječ o neprepoznavanju te slave od strane ogromne većine Adamove djece, jer svijet drugačije mjeri slavu i čast.

Svi znamo za bogate ljude koji žive u vilama i obilju; oblače se u luksuz, imaju sluge. To je slika slave svijeta. Ali Božja slava je drugačija. Zato se Mesija nije rodio u svili i kadifi. Nije bio poput uglednika koje ne dotiče bijeda i očaj skrajnutih i siromašnih. Zato se u štali rodio Onaj koga je Bog poslao da nas izbavi od grijeha i Sotone. Zato niko ne može reći kako je Mesija došao samo za moćne i bogate, da ne razumije bijedu i očaj. Ne, Bog želi da znamo tu istinu: Otkupitelj je došao radi sveg svijeta izbaviti sve koji vjeruju u njega: stare i mlade, muškarce i žene, bogate i siromašne, slobodne i robove. Zato pismo kaže jasno i glasno: „**Ta poznate darežljivost Gospodina našega Isusa Krista! Premda bogat, radi vas posta siromašan, da se vi njegovim siromaštvom obogatite.**“ (2. Korinćanima 8:9)

Krist je grčka imenica, prevod hebrejske imenice Mesija, i znači Pomazanik, od Boga postavljeni, određeni. Isus Krist je jedini koji je ikada određen da se rodi kao siromah. A zašto baš štala? Pa, možda da nas podsjeti da je Jagnje Božje, jer tu se najčešće jaganjci jagnje. U nekoj od narednih emisija ćemo govoriti o Isusu kao o Jagnjetu Božjem.

Ali idemo dalje sa pričom o Mesijinom rođenju u Betlehemu. Evo kako piše ljekar Luka:

A u tom kraju bijahu pastiri: pod vedrim su nebom čuvali noćnu stražu kod svojih stada. Anđeo im Gospodnji pristupi i slava ih Gospodnja obasja! Silno se prestrašiše. No anđeo im reče: »Ne bojte se! Evo, javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin. I evo vam znaka: naći ćete novorođenče povijeno gdje leži u jaslama.« I odjednom se anđelu pridruži silna nebeska vojska hvaleći Boga i govoreći: »Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!«

Čim anđeli otiđoše od njih na nebo, pastiri stanu poticati jedni druge: »Hajdemo dakle do Betlehema. Pogledajmo što se to dogodilo, događaj koji nam obznani Gospodin.« I pohite te pronađu Mariju, Josipa i novorođenče gdje leži u jaslama. Pošto sve pogledaše, ispriповjediše što im bijaše rečeno o tom djetetu. A svi koji su to čuli divili se tome što su im pripovijedali pastiri...

Pastiri se zatim vratiše slaveći i hvaleći Boga za sve što su čuli i vidjeli kako im je bilo rečeno. (Luka 2:8-18,20)

Ko je bio izabran da prvi čuje dobru vijest o Mesijinom rođenju? Rimski imperator? Bogataši? Vjerske vođe? Ne, ne oni već neuki, priprosti i ponizni pastiri. Oni su ga srcem priželjkivali. I kako su samo likovali vidjevši bebu Isusa! Kakva je to samo bila

privilegija! Prvi su vidjeli onoga koga su vijekovima proroci najavljivali: Mesiju, Spasitelja svijeta, vječnu Riječ Božju kako leži povijena u jaslama.

Potom čitamo šta se dalje dešavalo, nakon Isusovog rođenja. Nakon nebeskih glasnika i objave pastirima dolazi još neko da vidi Isusa. To su mudraci sa istoka, bogopoklonici koji su pratili neobičnu zvijezdu na nebu. Evo teksta iz Mateja 2:

Kad se Isus rodio u Betlehemu judejskome u dane Heroda kralja, gle, mudraci se s Istoka pojaviše u Jeruzalemu raspitujući se: »Gdje je taj novorođeni kralj židovski? Vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se dođosmo pokloniti.«

Kada to doču kralj Herod, uznemiri se on i sav Jeruzalem s njime. Sazva sve glavare svećeničke i pismoznance narodne pa ih ispitivaše gdje se Krist ima roditi. Oni mu odgovoriše: »U Betlehemu judejskome jer ovako piše prorok:

A ti, Betleheme, zemljo Judina! Nipošto nisi najmanji među kneževstvima Judinim jer iz tebe će izaći vladalac koji će pasti narod moj – Izraela!«

Tada Herod potajno dozva mudrace i razazna od njih vrijeme kad se pojavila zvijezda. Zatim ih posla u Betlehem: »Pođite, reče, i pomno se raspitajte za dijete. Kad ga nađete, javite mi da i ja pođem te mu se poklonim.« (Matej 2:1-8)

Ali kralj Herod nije se želio pokloniti ovom djetetu. Štaviše, htio ga je ubiti! Nije trpio pomisao na bilo kog vladara pored sebe. Čitamo dalje:

Oni saslušavši kralja, pođoše. I gle, zvijezda kojoj vidješe izlazak iđашe pred njima sve dok ne stiže i zaustavi se povrh mjesta gdje bijaše dijete. Kad ugledaše zvijezdu, obradovaše se radošću veoma velikom. Uđu u kuću, ugledaju dijete s Marijom, majkom njegovom, padnu ničice i poklone mu se. Otvore zatim svoje blago i prinesu mu darove: zlato, tamjan i smirnu. Upućeni zatim u snu da se ne vraćaju Herodu, otiđoše drugim putem u svoju zemlju. (Matej 2:9-12)

Dakle, kralj Herod je želio smrt Mesije. Sav Jeruzalem nije mario za tamo neku bebu u Betlehemu. Ali mudraci s dalekog istoka misle drugačije. Tražili su novorođenog kralja, našli ga, poklonili mu se i darivali ga zlatom, tamjanom i smirnom. Sve to su bile skupocjenosti i simboli vladavine i balzamovanja mrtvih. Zar su znali da je Isus rođen da bi umro?

A vi? Znete li ko je Mesija-Kralj? Znete li da se rodio kao nijedan čovjek ikada? To niko ne može poreći. Niko od svih kraljeva i ljudi svijeta se nije rodio poput Isusa.

Ponovimo: Mesiju je rodila djevica silom Božjom, baš kako su najavljivali proroci i anđeo Gabriel. Rekli smo da se rodio u Betlehemu, baš kako je prorok Mihej objavio sedam vijekova ranije. Zato je Bog u noći njegovog rođenja poslao anđele da nekim pastirima kažu: „ **Ne bojte se! Evo, javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin.**“ Potom se ukazalo mnoštvo anđela i pridružilo prvom glasniku slaveći Boga. A onda su se

pojavi i mudraci sa istoka. I oni su došli izdaleka da se poklone novorođenom Mesiji-Kralju.

Niko se nikada nije rodio kao ovaj čovjek. Isusovo rođenje je jedinstveno. Neuporedivo je. On nije još jedan prorok u nizu. On je onaj o kome su svi proroci pisali. On je Gospod sa nebesa.

Prijatelji, ako je Isus tek jedan od proroka, zašto su ga svi proroci do tada najavljivali vijekovima ranije? Zašto su nebrojeni anđeli klicali u noći njegovog rođenja? Ako je Isus samo prorok, zašto se pojavila nesvakidašnja zvijezda koja je najavila njegovo rođenje? Zašto ga je rodila djevica? Dobro razmislite o odgovorima.

Hvala vam što ste nas slušali. Sljedeći put govorimo o tome kako je Isus Mesija otpočeo svoju službu na zemlji.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o anđeoskoj poruci pastirima:

„Ne bojte se! Evo, javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin.“ (Luka 2:10-11)

Sveti Sin

Luka 2; Matej 3.4

Prošli put smo govorili o Mesijinom rođenju. Rekli smo da je to bio jedinstveni i neponovljivi događaj. Začet od Duha, nošen od djevice, Isus se rodio u štali Betlehema, baš kako je i prorokovano. U noći njegovog rođenja Bog je poslao mnoštvo anđela neuglednim pastirima koji su sa stadima noćivali na betlehemskim poljanama. Nebeski glasnik im je rekao: „**Ne bojte se! Evo, javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin.**“ (Luka 2:10-11)

Knjiga evanđelja nam kazuje šta je potom bilo. Nakon rođenja Isusa Marija i Josip su stupili u brak i izrodili nekoliko kćerki i četiri sina. Isus je rastao poput svih svojih vršnjaka, u punoj kući, s rodbinom, u Nazaretu, gradu na sjeveru Palestine. Iako mu nije bio otac, Isus je u očima svijeta bio poznat kao „sin Josipa“ stolara. I on je učio taj zanat i radio ga sa ocem. Znao je za žuljeve i znoj. A pismo nam kazuje nešto divno: „**A Isus napredovaše u mudrosti, dobi i milosti kod Boga i ljudi.**“ (Luka 2:52)

Poput sve druge djece i Isus je stasavao, spavao, igrao se i učio. Ali u nečem se ipak razlikovao od svih. Zna li u čemu? Pismo nam kazuje: „**On koji grijeha ne učini nit mu usta prijevaru izustiše.**“ (1. Petrova 2,22) Nikada nikome nije morao da se izvini ili traži opraštaj zbog nečeg pogrešnog ili lošeg. Nikada nije zgriješio jer nije ni imao u sebi grešnu prirodu. Bio je svet karakterom i zlo mu nije moglo nauditi. Želio je da bude bogougodan. Tijelo mu je bilo kao naše ali u sebi nije nosio tjelesnost, zlu grešnost. Zato Pismo objavljuje:

„**Ta nemamo takva Velikog svećenika koji ne bi mogao biti supatnik u našim slabostima, nego poput nas iskušavana svime, osim grijehom.**“ (Hebrejima 4:15)

Isus se nije ženio, nije posjedovao nekretnine i bilo kakvu imovinu. Imao je samo jedno poslanje, jednu misiju: da čini volju Oca koji ga je poslao, da učini njegovo djelo. Kada je napunio 30 godina oprostio se sa porodicom u Nazaretu i otišao na rijeku Jordan. Tamo je prorok Ivan propovijedao i krštavao obraćenike u vodi.

Sjećate li se proroka Ivana, tj. Jahije? Rođen je pola godine prije Isusa. Bio je prorok Božji izabran da pripremi srca ljudi za pokajanje i dobrodošlicu nebeskog Mesije. Poslušajmo šta indžil kaže o njemu, kako je pripremao put za Pomazanika. Čitamo u Mateju 3:

U one dane pojavi se Ivan Krstitelj propovijedajući u Judejskoj pustinji: »Obratite se jer približilo se kraljevstvo nebesko!« Ovo je uistinu onaj o kom proreče Izaija prorok: *Glas viče u pustinji: Pripravite put Gospodinu, poravnite mu staze!*

Ivan je imao odjeću od devine dlake i kožnat pojas oko bokova; hranom mu bijahu skakavci i divlji med. Grnuo k njemu Jeruzalem, sva Judeja i sva okolica

jordanska. Primali su od njega krštenje u rijeci Jordanu ispovijedajući svoje grijehe. (Matej 3:1-6)

Čujemo li Ivanovu poruku? U najkraćem njegova poruka glasi: „Pokajte se i pripremite za susret sa svetim Mesijom koji nam dolazi s nebesa!“ One koji su priznavali grijehe Bogu Ivan je krštavao u rijeci. Zato je poznat i kao Ivan Krstitelj.

Ali ni to krštenje ne odnosi grijehe. Ono je znak vjere u Mesiju koji dolazi da odnese grijehe, da odnese sramotu i zaodjene vjerujuće svojom pravednošću.

Neki od ovih krštenika su pripadali dvjema tada velikim i poznatim hebrejskim vjerskim grupama: saducejima i farizejima. Saduceji su bili uglavnom imućniji Hebreji pod snažnim političkim uticajem Rimljana. Voljeli su privid religioznosti ali srcem nisu marili za spise proroka. Farizeji su bili odlični poznavaoци Tore, običaja, tradicije. Bili su ziloti za molitvu, post, milostinju i desetak. Ali i to je sve bilo isprazno jer su nastojali svojom dobrotom zavrijediti Božju pravednost. Miješali su predanje i Božju riječ. Zato im je sva pobožnost postala prazno razmetanje puno prezira prema svima izvan njihove sekte. Dakle i jedni i drugi – i farizeji i saduceji – su Boga poštovali samo ustima, a srce im je bilo daleko od njega.

I evo kako je prorok Ivan prozivao tu vjersku dvoličnost. Čitamo ovako:

Kad ugleda mnoge farizeje i saduceje gdje mu dolaze na krštenje, reče im: »Leglo gujinje! Tko li vas je samo upozorio da bježite od skore srdžbe? Donosite dakle plod dostojan obraćenja. I ne usudite se govoriti u sebi: 'Imamo oca Abrahama!' Jer, kažem vam, Bog iz ovoga kamenja može podići djecu Abrahamovu. Već je sjekira položena na korijen stablima. Svako dakle stablo koje ne donosi dobrog roda, siječe se i u oganj baca.«

»Ja vas, istina, krstim vodom na obraćenje, ali onaj koji za mnom dolazi jači je od mene. Ja nisam dostojan obuće mu nositi. On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem. U ruci mu vijača, pročistit će svoje gumno i skupiti žito u svoju žitnicu, a pljevu spaliti ognjem neugasivim.« Tada dođe Isus iz Galileje na Jordan Ivanu da ga on krsti. Ivan ga odvrataše: **»Ti mene treba da krstiš, a ti da k meni dolaziš?«** Ali mu Isus odgovori: **»Pusti sada! Ta dolikuje nam da tako ispunimo svu pravednost!«** Tada mu popusti. (Matej 3:7-15)

Dakle, Ivan krštava Isusa u Jordanu. Neko će pitati: „Zašto je Isus koji je bez grijeha zatražio od proroka da ga krsti?“ Da, nije se morao kajati zbog bilo čega jer nikada i nije sagriješio. Ali on sam kaže Ivanu: : „**Pusti sada! Ta dolikuje nam da tako ispunimo svu pravednost!**“ Dakle, krštenjem Isus ne samo da je bio primjer ostalima, već je pokazao da je rođen, da živi i da bi umro za nas. I na kraju poglavlja čitamo:

„ Odmah nakon krštenja izađe Isus iz vode. I gle! Otvoriše se nebesa i ugleda Duha Božjega gdje silazi kao golub i spušta se na nj. I eto glasa s neba: »Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina!« “ (Matej 3:16-17)

Čiji je to glas zagrmio sa nebesa? Da, to je glas Boga Oca. I šta je rekao? „ **Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina!** “ Već smo govorili o tome kako su prorok

David i anđeo Gabriel nazvali Mesiju Sinom Božjim. A sada vidimo da to isto čini i Bog Otac. A zašto? Zato što on to uistinu jeste: Isus je Mesija i Sin Božji koji je došao od Boga. Ali i više od toga: Otac uživa u njemu jer odražava njegovu prirodu.

Svi ljudi, svi Adamovi potomci se rađaju s grešnom prirodom. Ali Isus nije Adamov Sin. Jeste Čovjek ali ne i porijeklom. Mesija se jeste utjelovio ali ne i preuzeo grešnu prirodu, grešnu narav. Svet je i savršen. Zato Bog, zato Sveti uživa u njemu kao u sasvim poslušnom Sinu. Svi znamo za izreku: kakav otac – takav sin. Uglavnom u sinovima prepoznajemo očeve. Isus zna kakav je Bog jer je njegova živa Riječ i odaražava njegov karakter. Pismo zato kaže: „**I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu – slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca – pun milosti i istine... Boga nitko nikada ne vidje: Jedinorođenac – Bog – koji je u krilu Očevu, on ga obznani.**“ (Ivan 1,14.18) Isus je sveti Sin i zato Otac rado kaže: „**Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina!**“

Ali da vidimo šta dalje kazuje evanđelje: šta se dešavalo nakon Isusovog krštenja:

Duh tada odvede Isusa u pustinju da ga đavao iskuša. I propostivši četrdeset dana i četrdeset noći, napokon ogladnje.

Tada mu pristupi napasnik i reče: »Ako si Sin Božji, reci da ovo kamenje postane kruhom.« A on odgovori: »Pisano je: *Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta.*«

Đavao ga tada povede u Sveti grad, postavi ga na vrh Hrama i reče mu: »Ako si Sin Božji, baci se dolje! Ta pisano je: *Anđelima će svojim zapovjediti za tebe i na rukama će te nositi da se gdje nogom ne spotakneš o kamen.*«

Isus mu kaza: »Pisano je također: *Ne iskušavaj Gospodina, Boga svojega!*«

Đavao ga onda povede na goru vrlo visoku i pokaza mu sva kraljevstva svijeta i slavu njihovu pa mu reče: »Sve ću ti to dati ako mi se ničice pokloniš.« Tada mu reče Isus: »Odlazi, Sotono! Ta pisano je:

***Gospodinu, Bogu svom se klanjaj i njemu jedinom služi!*«**

Tada ga pusti đavao. I gle, anđeli pristupili i služili mu.

(Matej 4:1-11)

Sotona je tri puta pokušao natjerati Isusa da mu se pokori i zgriješi. Ali on ga tri puta odbija navodeći Božje riječi. Kao što je iskušavao Adama i Evu u Edenu, tako je napao i Isusa u pustinji. Ali Isus je odolio i porazio ga je. Zašto ga je iskušavao? Znao je ko je: da je Otkupitelj sa nebesa, da je došao na zemlju spasiti djecu Adamovu od njegove prevlasti. Sotona je znao da ako Isus samo malo zgriješi, ništa neće biti od spasenja ljudskog roda. Zato ga je ovako silovito napao i pokušao zavesti i zastrašiti. Ali Isus odolijeva njegovim zamkama.

Da, Sotona je zaveo i porobio naše praroditelje, Adama i Evu, ali ne i Sina Božjeg. Gospod Isus nikada nije zgriješio jer Bog ne griješi. Dakle: kakav Otac – takav Sin! Isus je Božja riječ u ljudskom tijelu. Bog ga je poslao na svijet da oslobodi djecu Adamovu od sile Sotone i posljedica grijeha. Samo on to može. Samo on ima snagu

spasiti nas od Sotone i grijeha jer ih je pobijedio. Zato Pismo svjedoči o Mesiji na jednom mjestu:

Takav nam Veliki svećenik i bijaše potreban – svet, nedužan, neokaljan, odijeljen od grešnika i uzvišeniji od nebesa – koji ne treba da kao oni veliki svećenici danomice prinosi žrtve najprije za svoje grijeha, a onda za grijeha naroda. To on učini jednom prinijevši samoga sebe. (Hebrejima 7:26-27)

Hvala što ste nas slušali i danas.

Neka vam Gospod da uvid u sve ove istine. Pozivamo vas da i sljedeći put budete s nama jer govorimo o Jagnjetu Božjem, a o njemu nam govori sljedeći stih Svetog pisma:

„I znate: on se pojavi da odnese grijeha i grijeha nema u njemu.“ (1. Ivanova 3:5)

Jagnje Božje

Ivan 1; 3

U prethodne dvije emisije smo vidjeli ključne istine u vezi dolaska Mesije. Rođen je kao niko, od djevice, jer je božanske prirode. Otac mu nije muškarac. Žena mu je podarila ljudskost i tijelo, ali suštinsko porijeklo mu nije ovozemaljsko. Karakterom je bio sasvim svet. Pošto je došao od Boga a ne od Adama, ima ljudsko tijelo ali ne i tjelesnu, grešnu prirodu.

Danas nastavljamo sa čitanjem indžila, tj. evanđelja. Čućemo šta prorok Ivan, tj. Jahija svjedoči o Isusu. Ivan je bio prorok od Boga poslan da pripremi put Mesijinog dolaska.

Danas otvaramo Evanđelje po Ivanu 1:

A evo svjedočanstva Ivanova. Kad su Židovi iz Jeruzalema poslali k njemu svećenike i levite da ga upitaju: »Tko si ti?«, on prizna; ne zaniijeka, nego prizna: »Ja nisam Krist.« ...

Tada mu rekoše: »Pa tko si da dadnemo odgovor onima koji su nas poslali? Što kažeš sam o sebi?« On odgovori: »Ja sam glas koji viče u pustinji: Poravnite put Gospodnji! – kako reče prorok Izaija.« ...

Ivan im odgovori: »Ja krstim vodom. Među vama stoji koga vi ne poznate – onaj koji za mnom dolazi, komu ja nisam dostojan odriješiti remenje na obući.« To se dogodilo u Betaniji s onu stranu Jordana, gdje je Ivan krstio.

Sutradan Ivan ugleda Isusa gdje dolazi k njemu pa reče: »Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta! To je onaj o kojem rekoh: Za mnom dolazi čovjek koji je preda mnom jer bijaše prije mene!«

(Ivan 1:19-20,22-23,26-30)

Zastanimo ovdje i zamislimo se o ovom svjedočanstvu. Čujemo li proroka Ivana? Čujemo li kako jasno i glasno svjedoči, kada mu je Isus došao na Jordan: „ **Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta!** “ Već smo se upoznali sa mnogim imenima kojima su proroci oslovljavali Mesiju. To su Otkupitelj, Spasitelj, Kralj, Gospod, Riječ Božja i Sin Božji. Sada čujemo još jedno ime, još jednu titulu: Jagnje Božje.

Zašto je Isus Jagnje? Naravno, riječ je o simbilici. Živim dugo u Senegalu i znam da domaći vole sebe nazivati lavovima. Svi koristimo ovakve jezičke figure. Njima poručujemo nešto o sebi i drugima: kakvim se vidimo i sl. Ali zašto prorok Ivan baš ovako oslovljava Isusa? Kako je to Mesija poput Jagnjeta? Zašto mu je bilo tako važno uzviknuti pred svim okupljenim: „ **Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta!** “

Da bismo razumjeli značenje ove titule sjetimo se šta je Bog objavio nakon posrnuća Adama i Eve u grijeh. Reкао je da je plata za grijeh smrt i pakao i da bez prolijevanja žrtvene krvi nema oprostjenja grijeha. Potom smo vidjeli kako je drugi sin prvih

ljudi, Abel, vjerovao u Boga, pa mu je žrtvovao jagnje. Time je pokrio svoje grijeh. Bog je to rado učinio. Prenio je osudu na nevino jagnje koje je na žrtveniku bilo ubijeno umjesto Abela. Ali Bog je znao da je ovakva krv samo privremena. Ona ne uklanja grijeh do vijeka. Jer, vrijednost janjeta je daleko od vrijednosti bilo kog muškarca, žene ili djeteta. Jagnje je samo sjena svetog Otkupitelja koji dolazi na svijet da prolije svoju krv i oslobodi grešnike od pravedne božanske osude. Isus je samim sobom – kao vječna Riječ i Sin Božji – bio kvalifikovan da plati cijenu otkupljenja od grijeha čitavog svijeta.

Sedam vijekova prije Isusovog rođenja, prorok Izaija je pisao o Mesiji koji će biti odveden kao jagnje na klanje, noseći naše grijeh. (Izaija 53,7) Zato je besprijeckorno jagnje prineseno na žrtvu bilo simbol od Abela do Mesije. Prinosili su ga Noa, Abraham, Mojsije, David i svi drugi proroci, svi koji su vjerovali u Boga. Svi ti jaganjci su ukazivali na vrijeme kada će Bog poslati svoje sveto Jagnje da ponese grijeh svijeta.

Zato je, dragi prijatelji, prorok Ivan, vidjevši Isusa kako mu dolazi, uperio prst u njega i rekao svojim učenicima: „ **Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta!** “ Na ovaj je način Ivan objavio da je riječ o Mesiji, o Jagnjetu poslanom s neba da bude savršena žrtva. Isus je ta sveta žrtva. Došao je na svijet zauzeti mjesto osude umjesto sve djece Adamove kako bi nam Bog zauvijek oprostio grijeh.

Elem, nakon toga čitamo dalje u evanđelju:

Sutradan opet stajaše Ivan s dvojicom svojih učenika. Ugleda Isusa koji je onuda prolazio i reče: »Evo Jaganjca Božjega!« Te njegove riječi čula ona dva njegova učenika pa pođoše za Isusom. Isus se obazre i vidjevši da idu za njim, upita ih: »Što tražite?« Oni mu rekoše: »Rabbi« – što znači: »Učitelju – gdje stanuješ?« Reče im: »Dođite i vidjet ćete.« Pođoše dakle i vidješe gdje stanuje i ostadoše kod njega onaj dan. Bila je otprilike deseta ura.

Jedan od one dvojice, koji su čuvši Ivana pošli za Isusom, bijaše Andrija, brat Šimuna Petra. On najprije nađe svoga brata Šimuna te će mu: »Našli smo Mesiju!« – što znači »Krist – Pomazanik«. Dovede ga Isusu, a Isus ga pogleda i reče: »Ti si Šimun, sin Ivanov! Zvat ćeš se Kefa!« – što znači »Petar – Stijena«.

Sutradan naumi Isus poći u Galileju. Nađe Filipa i reče mu: »Pođi za mnom!« Filip je bio iz Betsaide, iz grada Andrijina i Petrova.

Filip nađe Natanaela i javi mu: »Našli smo onoga o kome je pisao Mojsije u Zakonu i Proroci: Isusa, sina Josipova, iz Nazareta.« Reče mu Natanael: »Iz Nazareta da može biti što dobro?« Kaže mu Filip: »Dođi i vidi.« (Ivan 1:35-46)

Tako su učenici proroka Ivana počeli slijediti Isusa. Zašto su to učinili? Povjerovali su proroku u sve što im je rekao o Mesiji: da je Jagnje Božje o kome su proroci pisali. Zato je Andrija (jedan od Ivanovih učenika), prepoznavši Mesiju u Isusu, otišao kod svog brata, Šimuna Petra i rekao mu o svom otkriću, tj. da su pronašli Mesiju. A kada je drugi učenik, Filip, to isto prepoznao u Isusu, rekao je prijatelju Natanaelu: „**Našli smo onoga o kome je pisao Mojsije u Zakonu i Proroci: Isusa, sina Josipova, iz Nazareta.**“

Sva četvorica – Andrija, Petar, Filip i Natanael – su se radovali silno vidjevši Isusa. Znali su da se ostvarilo vijekovima objavljivano proroštvo o dolasku Mesije. O evo ga... tu je... pred njima. Okružili su silnog Otkupitelja o kome su stari proroci pisali. Konačno! Mesija je došao! I tako ih je odmah na početku bilo četvorica. Ali čitamo dalje Pismo:

Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih...

I kaže im: »Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!«...

Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim. I obilazio je Isus svom Galilejom naučavajući po njihovim sinagogama, propovijedajući evanđelje o Kraljevstvu i liječeći svaku bolest i svaku nemoć u narodu.

I glas se o njemu pronese svom Sirijom. I donosili su mu sve koji bolovahu od najrazličitijih bolesti i patnja – opsjednute, mjesečare, uzete – i on ih ozdravljaše. Za njim je pohrlio silan svijet iz Galileje, Dekapola, Jeruzalema, Judeje i Transjordanije.

(Matej 4:19,21,22-25)

U narednoj emisiji čitaćemo više o Isusovim poukama mnoštvu koje ga je slijedilo, ali i o njegovim silnim čudesima. Ali u ostatku ove emisije recimo nešto o tome šta se desilo sa prorokom Ivanom. Kada je objavio da je Isus Mesija kome je pripremao put, i o kome su proroci pisali, učenici su ga ostavili i prešli su kod Isusa. Da li ga je to uvrijedilo? Evo odgovora u Ivanovom evanđelju u 3. poglavlju:

Dođoše Ivanu i rekoše mu: »Učitelju, onaj koji s tobom bijaše s onu stranu Jordana i za kojega si ti svjedočio – on eno krsti i svi hrle k njemu.« Ivan odgovori: »Nitko ne može sebi uzeti ništa ako mu nije dano s neba.

Vi ste mi sami svjedoci da sam rekao: 'Nisam ja Krist, nego poslan sam pred njim.' Tko ima zaručnicu, zaručnik je. A prijatelj zaručnikov koji stoji uza nj i sluša ga, klikće od radosti na glas zaručnikov. Ta se moja radost upravo ispunila. On treba da raste, a ja da se umanjujem. (Ivan 3:26-30)

Čujemo li ovo? Ivan je klicao od radosti vidjevši da oni koji su ga slijedili sada idu za Mesijom. Sasvim je ispunio svoj život i službu. Pripremio je put Mesiji. Poput pravog Božjeg proroka i Ivan je želio ljude dovesti Spasitelju. Zato ističe da je došao čas za njegov odlazak, umanjivanje, a za Mesijinu pojavu, tj. rast. Koliko je u tome drugačiji od današnjih duhovnih vođa. Pravi duhovnik uvijek upućuje na Gospoda Isusa, jer je on jedini koji nas može dovesti u svetu Božju prisutnost, u raj. Ivan je znao da je mnogo proroka Božjih, ali samo je jedan Spasitelj. Zato je i rekao: „**Tko vjeruje u Sina, ima vječni život; a tko neće da vjeruje u Sina, neće vidjeti života; gnjev Božji ostaje na njemu.**“ (Ivan 3:36)

Evo kako je završio svoj ispunjeni život ovaj prorok:

I mnogim je drugim pobudama Ivan narodu navješćivao evanđelje. A Heroda je tetrarha Ivan prekorio zbog Herodijade, žene njegova brata i zbog svih njegovih zlodjela. (Luka 3:18-19)

Naime, Ivan je prekorijevao i javno prozvao kralja Heroda za grijeh i pozvao ga da se pokaje. Tiranin ga je u bijesu bacio u ćeliju i posle nekog vremena obezglavio. Ali taj panj pogubljenja za proroka je bio prag vječnog doma. (2. Kor. 5,8)

Ali i Isus je govorio učenicima da je Ivan najveći od svih proroka ikada. Zašto? Zato što je ukazivao na Mesiju. Svi raniji proroci su govorili da će Mesija doći. Samo je Ivan rekao: Evo ga! On je, vjerujte u Njega!

Inšalah, sljedeći put govorimo o Isusu velikom ljekaru.

Nek vas Bog blagoslovi dok razmišljate o svemu što smo danas rekli, posebno o onome što je prorok Ivan rekao o Isusu:

„ Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta! “

Veliki Iscjelitelj

Marko 1-2

Vjerujemo da nas redovno pratite i znate da smo od prije nekoliko emisija otpočeli naše veliko putovanje kroz Sveto pismo u odjeljku Novog saveza koji zovemo evanđelje, tj. indžil. Čitamo o Mesiji koji je došao na svijet da bi oslobodio Adamovu djecu od prevlasti Sotone i grijeha. U posljednjem programu smo čitali kako je Isus Mesija počeo obilaziti gradove, da poučava mnoštvo i iscjeljuje od svake bolesti i nemoći. Uskoro se glas o njemu pronio čitavom zemljom.

Danas nastavljamo taj narativ o Isusu Mesiji, da bismo čuli više o njegovim učenjima i djelima. Otvaramo Evanđelje po Marku 1.

I stignu u Kafarnaum. Odmah u subotu uđe on u sinagogu i poče naučavati. Bijahu zaneseni njegovim naukom. Ta učio ih je kao onaj koji ima vlast, a ne kao pismoznanci.

A u njihovoj se sinagogi upravo zatekao čovjek opsjednut nečistim duhom. On povika: »Što ti imaš s nama, Isuse Nazarećanine? Došao si da nas uništiš? Znam tko si: Svetac Božji!« Isus mu zaprijeti: »Umukni i iziđi iz njega!« Nato nečisti duh potrese njime pa povika iz svega glasa i iziđe iz njega.

Svi se zaprepastiše te se zapitkivahu: »Što li je ovo? Nova li i snažna nauka! Pa i samim nečistim dusima zapovijeda, i pokoravaju mu se.«

I pročulo se odmah o njemu posvuda, po svoj okolici galilejskoj.

(Marko 1:21-28)

Učenje Isusa Mesije je bilo znatno drugačije od učenja svih tadašnjih vjerskih vođa. Ko god je slušao njegove pouke u sinagogi – u posebno sagrađenim bogomoljama za bogoslužjenje i pouke iz Pisma – bio je zapanjen njegovim riječima, jer ih nije poučavao kao ostale vođe, već sa autoritetom.

Znamo da su tada rabini poučavali Zakon. Objašnjavali su Toru, tj. Tevrat, i Psalme (Zebur) i druge knjige proroka. Ali nisu to radili valjano jer nisu razumjeli tekstove. Znali su šta su im vjerske dužnosti, šta je predaja otaca, ali nisu razumjeli duh Božje riječi. Zato je Isus učio po sinagogama iako nikada nije vjerski obrazovan u nekoj tradiciji. Objašnjavao im je Pismo s autoritetom, jasno i razumljivo, pa su rabini ostajali postićeni. Još kada su vidjeli kako mu se narod divi, kako je zapanjen onim što govori i čini. Pitali su se ko je i odakle je. Da to nije neko novo učenje? Kako govori s tolikom uvjerljivošću? Eno, zapovijeda i zlim duhovima i slušaju ga. Nikada nisu vidjeli tako nešto. Nikada niko nije govorio i činio sve to.

I zaista, od Adamovih dana, kada je sagriješio, sve do dana pojave Isusa i njegovih pouka i čudesnog djelovanja, svijet nije ni čuo ni vidio nešto tako silno. Ali kako su neki shvatali onoga pred kim zlih duhovi bježe? Pa samo Mesija s neba može to.

Opsjednuti je govorio glasom zlih duhova: „ **Što ti imaš s nama, Isuse Nazarećanine? Došao si da nas uništiš? Znam tko si: Svetac Božji!** “ Zli je znao ko

je Isus i odakle je. Ali najveći broj ljudi nije. Sotona i sve horde pakla su drhtale od Gospoda jer su ga prepoznali: da je Božja Riječ kojom su u početku sazdana nebesa i zemlja. Znali su da Isus ima autoritet da ih baci u vječni oganj. Zato su tako drhtali i vikali pred njim. Već samo ime Isus ih je topilo.

Ali čitamo dalje iz Marka 1:

I odmah pošto iziđoše iz sinagoge, uđe s Jakovom i Ivanom u kuću Šimunovu i Andrijinu. A punica Šimunova ležala u ognjici. I odmah mu kažu za nju. On pristupi, prihvati je za ruku i podiže. I pusti je ognjica. I posluživaše im.

Uvečer, kad sunce zađe, donošahu preda nj sve bolesne i opsjednute. I sav je grad nagnuo k vratima. I on ozdravi bolesnike – a bijahu mnogi i razne im bolesti – i zloduhe mnoge izagna. I ne dopusti zlodusima govoriti jer su ga znali.

Rano ujutro, još za mraka, ustane, iziđe i povuče se na samotno mjesto i ondje se moljaše. Potražiše ga Šimun i njegovi drugovi. Kad ga nađoše, rekoše mu: »Svi te traže.« Kaže im: »Hajdemo drugamo, u obližnja mjesta, da i ondje propovijedam! Ta zato sam došao.« I prođe svom Galilejom: propovijedao je u njihovim sinagogama i zloduhe izgonio.

I dođe k njemu neki gubavac, klekne i zamoli: »Ako hoćeš, možeš me očistiti!« Isus ganut pruži ruku, dotače ga se pa će mu: »Hoću, budi čist!« I odmah nesta s njega gube i očisti se.

(Marko 1:29-42)

Dakle, Isus liječi i oslobađa ljude od svake bolesti i vezanosti. Milostiv je svoj Adamovoj djeci jer su robovi, jer su bespomoćni kao stado bez pastira. Ali još jedan je razlog svim tim njegovim čudesima. Sve to bilo je dokaz da je od proroka dugo najavljavani i od Boga poslani Mesija. Recimo, vidjeli smo da je prorok Izaija, vijekovima prije Isusovog rođenja, pisao o dolasku Mesije koji će otvarati oči slijepima i uši gluvima. On će hrome podizati na noge i nijemima razvezivati jezik. (Izaija 35,5.6) Tim je riječima prorok Izaija opisao Mesijina čudesa. Inače, već smo govorili kako je Bog dao moć činjenja čuda i Mojsiju i Iliji, ali njih, tih čudesa je bilo tek nekoliko. Mesija je učinio mogo znakova i čuda. Isijavao je Božjom snagom jer sam je bio Božja Riječ po kojoj je sve stvoreno.

Čitamo dalje Marko 2:

I poče opet poučavati uz more. I zgrnu se k njemu silan svijet te on uđe u lađu i sjede na moru, a sve ono mnoštvo bijaše uz more, na kopnu. Poučavao ih je u prispodobama mnogočemu. Govorio im u pouci:

»Poslušajte! Gle, iziđe sijač sijati. I dok je sijao, poneko zrno pade uz put, dođoše ptice i pozobaše ga. Neko opet pade na kamenito tlo gdje nemaše dosta zemlje. Odmah izniknu jer nemaše duboke zemlje. Ali kad ogranu sunce, izgorje; i jer nemaše korijena, osuši se. Neko opet pade u trnje i trnje uzraste i uguši ga te ploda ne donese. Neko napokon pade u dobru zemlju i dade plod, razraste se i razmnoži, te donese: jedno tridesetostruko, jedno šezdesetostruko, jedno

stostruko.«

I doda: »Tko ima uši da čuje, neka čuje!«

Kad bijaše nasamo, oni oko njega zajedno s dvanaesticom pitahu ga o prisposodobama. I govoraše im: »Vama je dano otajstvo kraljevstva Božjega, a onima vani sve biva u prisposodobama: da gledaju, gledaju – i ne vide, slušaju, slušaju – i ne razumiju, da se ne obrate pa da im se otpusti.«

(Marko 2:1-12)

Ovdje jasno vidimo da se Isusova iscjeliteljska moć ne ograničava samo na ljudsko tijelo. Isus liječi i grešna srca. On je veliki iscjelitelj jer zna gdje je korijen problema zdravastvene nevolje – grijeh srca. Zato se ovom oduzetom obraća riječima: „Sinko, opraštaju ti se grijesi!“

A u to vrijeme su vjerske vođe poučavale drugačije. Zato i kažu u sebi: Šta to ovaj priča? On vrijeđa Boga! Ko može opraštati grijeh osim samoga Boga? Ovo je koliko pogrešno toliko i tačno. Niko ne može opraštati grijeh osim Boga. Ali Isus svakako ovim nije bogohulio. Nisu shvatili da je on ovdje posrednik Boga i ljudi, posrednik poslat da spasi svijet. Isus oprašta oduzetom grijeh kao vječna Riječ Božja. Sam Bog je, dakle, ovdje učinio oproštenje. Gospod Isus je bio glas Božji na zemlji. I ne samo to: bio je rođen da umre kao savršena žrtva zamjene, žrtva koja zauvijek odnosi grijeh. Otac mu je dao autoritet i da govori u njegovo ime i da oprašta grijeh. Ali učitelji Zakona nisu htjeli da povjeruju u to.

Ali, vrijeme nam ističe. Hajde da pročitamo još neke riječi evanđelja.

Odlazeći odande, ugleda Isus čovjeka zvanog Matej gdje sjedi u carinarnici. I kaže mu: »Pođi za mnom!« On usta i pođe za njim. (Matej 9,9)

Kada zatim Isus bijaše za stolom u njegovoj kući, nađoše se za stolom s njime i njegovim učenicima i mnogi carinici i grešnici. Bilo ih je uistinu mnogo. A slijedili su ga i pismoznanci farizejske sljedbe pa vidjevši da jede s grešnicima i carinicima, rekoše njegovim učenicima: »Zašto jede s carinicima i grešnicima?« Čuvši to, Isus im reče: »Ne treba zdravima liječnika, nego bolesnima! Ne dođoh zvati pravednike, nego grešnike.«

(Marko 2:15-17)

Ovim riječima veliki Ljekar ističe učiteljima Zakona koliko su i sami bolesni pred Bogom? Od koje bolesti? Od grijeha! Ali oni to nisu ni prepoznavali ni priznavali. Kritikovali su Isusa jer je jeo i sjedio s poreznicima, sa javno obilježenim otpadnicima. Ali to što je bio s grešnicima da bi ih spasio od grijeha i jeste glavna svrha zbog koje se rodio.

A vi? Kako je sa vama? Shvatate li da ste rođeni sa smrtonosnom bolešću zvanom grijeh? Ona nam donosi osudu, donosi nam smrt na sudu svetog Boga. Ali hvala mu što postoji jedan koji liječi grešna srca! Da, poznajete li ga? To je Isus, Mesija – jedini bezgrešni, jedini koji je došao na svijet spasiti Adamovu djecu od grijeha i sramote. Ali da bi to uradio potrebno je da priznamo i prihvatimo tu dijagnozu: da, bolesni

smo od grijeha. Samo oni koji znaju da su bolesni idu ljekaru. Oni koji su svjesni da su grešnici odlaze Isusu, Spasitelju grešnika. On nije došao zbog samopravednih. Zato je i rekao učiteljima Zakona: „ **Ne treba zdravima liječnika, nego bolesnima! Ne dođoh zvati pravednike, nego grešnike.** “ (Marko 2:17)

Prijatelji, ovdje se rastajemo za danas. U narednoj emisiji, inšalah, nastavljamo sa proučavanjem evanđelja. Čućemo neke divne riječi koje su došle sa usana Isusa, iscjelitelja grešnika.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o riječima upućenim vjerskim vođama:

Ne treba zdravima liječnika, nego bolesnima! Ne dođoh zvati pravednike, nego grešnike.

program 66
Veliki Učitelj
Matej 5-7

U prošloj emisiji smo vidjeli kako je Isus putovao tadašnjim Izraelom, poučavao mnoštvo, liječio bolesne i oslobađao potlačene zlim duhovima. Ljudi su bili zadivljeni, govorili su: „Što li je ovo? Nova li i snažna nauka! Pa i samim nečistim dusima zapovijeda, i pokoravaju mu se.“ (Marko 1:27)

Danas idemo korak dalje u proučavanju indžila. Čućemo divna učenja koja su došla iz usta Gospodnjih. Posebno onu poruku koju zovemo Propovijed na gori, koju je pred velikim mnoštvom prenio svojim učenicima. Ne možemo govoriti baš o svemu, ali ko god želi baš to – da vidi čitavu njegovu propovijed – neka čita Evanđelje po Mateju 5-7. A mi ćemo ovdje, dragi prijatelji, čuti nešto od nje. Evo tog blaženog učenja:

Ugledavši mnoštvo, uziđe na goru. I kad sjede, pristupe mu učenici. On progovori i stane ih naučavati:

»Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko!

Blago ožalošćenima: oni će se utješiti!

Blago krotkima: oni će baštiniti zemlju!

Blago gladnima i žednima pravednosti: oni će se nasitati!

Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe!

Blago čistima srcem: oni će Boga gledati!

Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati!

Blago progonjenima zbog pravednosti: njihovo je kraljevstvo nebesko!«

»Blago vama kad vas – zbog mene – pogrde i prognaju i sve zlo slažu protiv vas! Radujte se i kličite: velika je plaća vaša na nebesima! Ta progonili su tako proroke prije vas!«

»Ne mislite da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke. Nisam došao ukinuti, nego ispuniti. Zaista, kažem vam, dok ne prođe nebo i zemlja, ne, ni jedno slovo, ni jedan potezić iz Zakona neće proći, dok se sve ne zbude. Tko dakle ukine jednu od tih, pa i najmanjih zapovijedi i tako nauči ljude, najmanji će biti u kraljevstvu nebeskom. A tko ih bude vršio i druge učio, taj će biti velik u kraljevstvu nebeskom.«

»Uistinu kažem vam: ne bude li pravednost vaša veća od pravednosti pismoznana i farizeja, ne, nećete ući u kraljevstvo nebesko.«

»Čuli ste da je rečeno starima: *Ne ubij!* Tko ubije, bit će podvrgnut sudu. A ja vam kažem: Svaki koji se srdi na brata svoga bit će podvrgnut sudu. A tko bratu rekne ‘Glupane!’, bit će podvrgnut Vijeću. A tko reče: ‘Luđače!’, bit će podvrgnut ognju paklenomu.«

»Čuli ste da je rečeno: *Ne čini preljuba!* A ja vam kažem: Tko god s požudom pogleda ženu, već je s njome učinio preljub u srcu.

»Čuli ste još da je rečeno starima: *Ne zaklinji se krivo, nego izvrši Gospodinu svoje zakletve.* A ja vam kažem: Ne kunite se nikako! Ni nebom jer je prijestolje

Božje. Ni zemljom jer je podnožje njegovim nogama. Ni Jeruzalemom jer grad je Kralja velikoga!

Vaša riječ neka bude: 'Da, da, - ne, ne!' Što je više od toga, od Zloga je.«

»Čuli ste da je rečeno: *Oko za oko, zub za zub!* A ja vam kažem: Ne opirite se Zlomu! Naprotiv, pljusne li te tko po desnom obrazu, okreni mu i drugi. Onomu tko bi se htio s tobom parničiti da bi se domogao tvoje donje haljine prepusti i gornju. Ako te tko prisili jednu milju, pođi s njim dvije.

»Čuli ste da je rečeno: *Ljubi svoga bližnjega*, a mrzi neprijatelja. A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje, molite za one koji vas progone da budete sinovi svoga Oca koji je na nebesima, jer on daje da sunce njegovo izlazi nad zlima i dobrima i da kiša pada pravednicima i nepravednicima. Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakva li vam plaća? Zar to isto ne čine i carinici? I ako pozdravljate samo braću, što osobito činite? Zar to isto ne čine i pogani?«

»*Budite dakle savršeni* kao što je savršen Otac vaš nebeski!«

Matej 5:1-12,17-22,27-28,33-35,37-41,43-48

»Pazite da svoje pravednosti ne činite pred ljudima da vas oni vide. Inače, nema vam plaće u vašeg Oca koji je na nebesima. Kada dakle dijeliš milostinju, ne trubi pred sobom, kako to u sinagogama i na ulicama čine licemjeri da bi ih ljudi hvalili. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću. Ti, naprotiv, kada daješ milostinju - neka ti ne zna ljevica što čini desnica, da tvoja milostinja bude u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti!«

»Tako i kad molite, ne budite kao licemjeri. Vole moliti stojeći u sinagogama i na raskrižjima ulica da se pokažu ljudima. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću. Ti, naprotiv, kad moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata i pomoli se svomu Ocu, koji je u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti.«

»Kad molite, ne blebećite kao pogani. Misle da će s mnoštva riječi biti uslišani. Ne nalikujte na njih. Ta zna vaš Otac što vam treba i prije negoli ga zaištete. Vi, dakle, ovako molite:

'Oče naš, koji jesi na nebesima! Sveti se ime tvoje! Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji! Kruh naš svagdanji daj nam danas! I otpusti nam duge naše kako i mi otpustismo dužnicima svojim! I ne uvedi nas u napast, nego izbavi nas od Zloga!'«

»I kad postite, ne budite smrknuti kao licemjeri. Izobličuju lica da pokažu ljudima kako poste. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću. Ti, naprotiv, kad postiš, pomaži glavu i umij lice da ne zapaze ljudi kako postiš, nego Otac tvoj, koji je u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti.«

»Ne zgrćite sebi blago na zemlji, gdje ga moljac i rđa nagriza i gdje ga kradljivci potkapaju i krađu. Zgrćite sebi blago na nebu, gdje ga ni moljac ni rđa ne nagriza i gdje kradljivci ne potkapaju niti krađu. Doista, gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce.«

»Oko je tijelu svjetiljka. Ako ti je dakle oko bistro, sve će tijelo tvoje biti svijetlo. Ako ti je pak oko nevaljalo, sve će tijelo tvoje biti tamno. Ako je dakle svjetlost koja je u tebi – tamna, kolika će istom tama biti?«

»Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu.«

»Zato vam kažem: Ne budite zabrinuti za život svoj: što ćete jesti, što ćete piti; ni za tijelo svoje: u što ćete se obući. Zar život nije vredniji od jela i tijelo od odijela?«

»Pogledajte ptice nebeske! Ne siju, ne žanju niti sabiru u žitnice, pa ipak ih hrani vaš nebeski Otac. Zar niste vi vredniji od njih? A tko od vas zabrinutošću može svome stasu dodati jedan lakat? I za odijelo što ste zabrinuti? Promotrite poljske ljljane, kako rastu! Ne muče se niti predu. A kažem vam: ni Salomon se u svoj svojoj slavi ne zaodjenu kao jedan od njih. Pa ako travu poljsku, koja danas jest a sutra se u peć baca, Bog tako odijeva, neće li još više vas, malovjerni?«

»Nemojte dakle zabrinuto govoriti: 'Što ćemo jesti?' ili: 'Što ćemo piti?' ili: 'U što ćemo se obući?' Ta sve to pogani ištu. Zna Otac vaš nebeski da vam je sve to potrebno. Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati.

Matej 6:1-13,16-33

»Ne sudite da ne budete suđeni! Jer sudom kojim sudite bit ćete suđeni. I mjerom kojom mjerite mjerit će vam se. Što gledaš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svome ne opažaš? Ili kako možeš reći bratu svomu: 'De da ti izvadim trun iz oka', a eto brvna u oku tvom? Licemjere, izvadi najprije brvno iz oka svoga pa ćeš onda dobro vidjeti izvaditi trun iz oka bratova!«

Ištite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se! Doista, tko god ište, prima; i tko traži, nalazi; i onomu koji kuca otvorit će se.

»Sve, dakle, što želite da ljudi vama čine, činite i vi njima. To je, doista, Zakon i Proroci.«

»Uđite na uska vrata! Jer široka su vrata i prostran put koji vodi u propast i mnogo ih je koji njime idu. O kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u Život i malo ih je koji ga nalaze!«

»Čuvajte se lažnih proroka koji dolaze k vama u ovčjem odijelu, a iznutra su vuci grabežljivi. Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati. Bere li se s trnja grožđe ili s bodljike smokve? Tako svako dobro stablo rađa dobrim plodovima, a nevaljalo stablo rađa plodovima zlim. Ne može dobro stablo donijeti zlih plodova niti nevaljalo stablo dobrih plodova. Svako stablo koje ne rađa dobrim plodom siječe se i u oganj baca. Dakle: po plodovima ćete ih njihovim prepoznati.«

»Neće u kraljevstvo nebesko ući svaki koji mi govori: 'Gospodine, Gospodine!', nego onaj koji vrši volju Oca mojega, koji je na nebesima. Mnogi će me u onaj dan pitati: 'Gospodine, Gospodine! Nismo li mi u tvoje ime prorokovali, u tvoje

ime đavle izgonili, u tvoje ime mnoga čudesa činili?' Tada ću im kazati: 'Nikad vas nisam poznao! *Nosite se od mene, vi bezakonici!*' «

»Stoga, tko god sluša ove moje riječi i izvršava ih, bit će kao mudar čovjek koji sagradi kuću na stijeni. Zapljušti kiša, navale bujice, duhnu vjetrovi i sruče se na tu kuću, ali ona ne pada. Jer – utemeljena je na stijeni.«

»Naprotiv, tko god sluša ove moje riječi, a ne vrši ih, bit će kao lud čovjek koji sagradi kuću na pijesku. Zapljušti kiša, navale bujice, duhnu vjetrovi i sruče se na tu kuću i ona se sruši. I bijaše to ruševina velika.«

Kad Isus završi te svoje besjede, mnoštvo osta zaneseno njegovim naukom. Ta učio ih kao onaj koji ima vlast, a ne kao njihovi pismoznanci.

Matej 7:1-5, 7-8, 12-29

Prijatelji, ovdje se moramo zaustaviti jer nam vrijeme ističe. Nadamo se da ćete biti s nama i naredni put, dok razmatramo još neka predivna i silna Isusova učenja, učenja nebeskog Učitelja.

Neka vam Gospod podari uvid i razumijevanje za sve što ste čuli danas. Ostavljamo vas sa tim divnim i blaženim Isusovim riječima iz Propovijedi na gori:

„Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati.“ (Matej 6:33)

program 67

Morate se nanovo roditi

Ivan 3

Proučavamo evanđelja. Rekli smo nešto o čudesnom Mesijinom rođenju, njegovom karakteru i djelima. U posljednjoj emisiji smo čuli samu srž Isusovog indžila, tj. Radosne vijesti. Vidjeli smo koliko je to posebno i nečuvano. Niko nikada, ni prije ni poslije njega, nije govorio tako silno i jasno. Oni koji su ga slušali bili su zapanjeni jer je imao autoritet, tj. silu kao niko. Bio je drugačiji od svih dotadašnjih sveštenika, učitelja Zakona, rabina. Vidjeli smo neke dijelove čuvane Propovijedi na gori, čuli smo te riječi koje su bile moćnije od svih riječi raznih učitelja. I baš njima se najviše zamjerio. Gledali su ga s podozrenjem. Isus ne samo da je govorio nešto što se nije slagalo s njihovom tradicijom, već je otvoreno razotkrivao njihovo licemjerje.

Rekosmo, prošli put smo čitali neke dijelove Propovijedi na gori, pouke koju je Učitelj dao učenicima pred velikim mnoštvom. Tek, mnogo od rečenog se svodi na par riječi: **„... ne budite kao licemjeri“**. (Matej 6,5) Licemjeri su mrski Bogi i štetni ljudima. Baš na ovo zlo Gospod upozorava. Svi znamo šta je licemjerje, šta je dvoličnost. Neko se pretvara da je ono što nije. Izdaje se spolja za ono što nije iznutra, u srcu. Isus takvima kaže: **„Jao vama, pismoznanci i farizeji! Licemjeri! Nalik ste na obijeljene grobove. Izvana izgledaju lijepi, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i svakojake nečistoće.“** (Matej 23:27)

Ali niko ne može prevariti Boga. Štaviše, njegova Riječ nam kaže: **„Nema stvorenja njoj skrivena. Sve je, naprotiv, golo i razgoljeno očima Onoga komu nam je dati račun.“** (Hebrejima 4,13) Isus je znao srca ljudi, znao je hipokriziju vjerskih vođa, posebno farizeja, učitelja Zakona. Dok su s jedne strane fanatično pazili na post, na molitvu, na milostinju, s druge strane nisu srcem iskreno marili za srce Božje riječi. Zato su sva ta njihova pravovjerna djela bila bezvrijedna. Zato Isus kaže svojim učenicima: **„Tako i kad molite, ne budite kao licemjeri. Vole moliti stojeći u sinagogama i na raskrižjima ulica da se pokažu ljudima. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću.“** (Matej 6,5) **„Kada dakle dijeliš milostinju, ne trubi pred sobom, kako to u sinagogama i na ulicama čine licemjeri da bi ih ljudi hvalili. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću.“** (Matej 6,2) **„I kad postite, ne budite smrknuti kao licemjeri. Izobličuju lica da pokažu ljudima kako poste. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću.“** (Matej 6,16)

„Tako i kad molite, ne budite kao licemjeri. Vole moliti stojeći u sinagogama i na raskrižjima ulica da se pokažu ljudima. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću.“

Uistinu kažem vam: ne bude li pravednost vaša veća od pravednosti pismoznanaca i farizeja, ne, nećete ući u kraljevstvo nebesko.

(Matej 6:5; 5:20)

Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko!

Blago gladnima i žednima pravednosti: oni će se nasititi!

Blago čistima srcem: oni će Boga gledati!

Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!

(Matej 5:3,6,8,48)

»Uđite na uska vrata! Jer široka su vrata i prostran put koji vodi u propast i mnogo ih je koji njime idu. O kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u Život i malo ih je koji ga nalaze!«

(Matej 7:13-14)

Ovako Gospod objašnjava svima šta je svrha izbora uskog puta koji vodi u vječni život. Razumijemo li taj njegov put spasenja? To je izuzetno važno pitanje. Šta se od nas traži, kakvi bismo trebali biti da bismo ikada sreli Boga i živjeli u njegovoj svetoj prisutnosti? Šta Isus kaže o tome: potrebno nam je čisto, savršeno srce!

A kako da kao grešna Adamova djeca očistimo sebe na taj način? Kako da se nešto prljavo i grešno očisti do svetosti, baš da bude bogougodno? To je za nas nemoguća misija. Niko to od ljudi ne može. Jedan stara poslovice kaže: „Drži panj u vodi koliko hoćeš, nikada od njega krokodil neće biti!“ Na isti način ni mi grešnici ne možemo sebe očistiti pred Bogom. Ali hajdemo preostalo vrijeme ove emisije pogledati kako je Bogu moguće ono što je nama ljudima nemoguće.

Hajdemo čitati dalje o Isusovom susretu sa jednim vjerskim vođom iz Jeruzalema. On je iz opreza došao noću na susret sa Gospodom. Isus mu je objasnio kako se čisti srce i kako se od Boga dobija vječni život. Evo tog teksta:

Bijaše među farizejima čovjek imenom Nikodem, ugledan Židov. On dođe Isusu obnoć i reče mu: »Rabbi, znamo da si od Boga došao kao učitelj jer nitko ne može činiti znamenja kakva ti činiš ako Bog nije s njime.« Odgovori mu Isus: »Zaista, zaista, kažem ti: tko se ne rodi nanovo, odozgor, ne može vidjeti kraljevstva Božjega!«

Kaže mu Nikodem: »Kako se čovjek može roditi kad je star? Zar može po drugi put ući u utrobu majke svoje i roditi se?« Odgovori Isus: »Zaista, zaista, kažem ti: ako se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje. Što je od tijela rođeno, tijelo je; i što je od Duha rođeno, duh je. Ne čudi se što ti rekoh: 'Trebalo da se rodite nanovo, odozgor.' Vjetar puše gdje hoće; čuješ mu šum, a ne znaš odakle dolazi i kamo ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha.«

Upita ga Nikodem: »Kako se to može zbiti?«

Odgovori mu Isus: »Ti si učitelj u Izraelu pa to da ne razumiješ? Zaista, zaista, kažem ti: govorimo što znamo, svjedočimo za ono što vidjesmo, ali svjedočanstva našega ne primamo. Ako vam rekoh zemaljsko pa ne vjerujete, kako ćete vjerovati kad vam budem govorio nebesko? Nitko nije uzašao na nebo doli onaj koji siđe s neba, Sin Čovječji. I kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje, u njemu ima život vječni. Uistinu,

Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. (Ivan 3:1-16)

Zamislimo se nad ovim riječima. Ovo nije zahtjev samo za Nikodema, kao pojedinca, već za svakog čovjeka. Stvar je jasna: ko se nanovo ne rodi ne može ni vidjeti Kraljevstvo Nebesko. Da li je Nikodem znao šta i kako se dešava novorođenje? Nije, i zato ga Isus prekori jeva, jer je duhovni vođa i učitelj naroda, a to ne zna! Jer, sve što je od tijela je samo tijelo i samo Duh rađa duhovno. Zato je stvar jasna: morate se nanovo roditi. (Ivan 3:10,6-7)

Ukratko, Isus jasno kaže: ko god želi vidjeti Boga mora doživjeti duhovni preporod. Naravno, niko ne može ući u majčinu utrobu i opet se roditi fizički. „... **on nas spasi ne po djelima što ih u pravednosti mi učinismo, nego po svojem milosrđu: kupelji novoga rođenja i obnavljanja po Duhu Svetom.**“ (Tit 3:5)

Moramo da se preporodimo silom koja dolazi sa neba, životom koji se razlikuje od svake nežive religije. Promjena je potrebna iznutra, iz srca. Ko god je rođen od Adama uprljan je grijehom i kao takav nema pristup Kraljevstvu Božjem. Kao bića, kao ljudi smo nemoćni iskorijeniti iz sebe zlo. Kao što panj u vodi nikada ne postaje krokodil, ni nebrojeni rituali i ceremonije, ni silna dobročinstva ne mogu nam očistiti srce. Bog mora učiniti čudo u našem srcu, mora nas obnoviti, preporoditi, jer smrtnici ne proizvode besmrtnike. Propadljivo ne stvara nepropadljivo. (vidi 1. Kor. 15,50) Dakle, samo je jedan put: „Morate se nanovo roditi!“

Ovo je Isusova pouka vjerskom vođi Nikodemu. Ali on je to teško razumio. Pitao ga je kako je to moguće? Zar da opet budem fetus i rodi me majka. Evo kako Isus odgovara:

I kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje, u njemu ima život vječni. Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.

Ivan 3,14-16

Da bi i Nikodem i bilo ko izbjegao sud pakla, da bi primio vječni život, Isus ga podsjeća na događaj sa Mojsijom. Vidjeli smo u Tori o tome. Nekom prilikom su Izraelci gundali protiv Boga, pa im je poslao otrovnice da ih ujedaju do smrti. Tada je zapovijedio Mojsiju da na stup podigne kip bronzane zmije. Svako ko bi vjerom pogledao u nju – ozdravio bi. (Brojevi 21:9)

I tu je paralela: Isus na krstu je poput te zmije na stupu. On je spas od smrti svima koji u Njega vjeruju, izbavljenje i vječni život. I mi smo kao ovi Izraelci koje su ujedale otrovnice. Sotona je ta ljuta guja. Grijeh je otrov koji ubija. Sotona je ujeo Adama i preko njega sve njegove potomke. Otrovi grijeha ubija do vijeka, ali Bog ima lijek, ima serum. Imate sve na raspolaganju da biste se spasili od Božjeg suda, od smrti i pakla. Kao što su Izraelci imali rješenje za pustinjske otrovnice, tako postoji i lijek za sve ljude od otrova grijeha.

Znate li i vi za to? Znate li za serum vječnog života? Znamo li srž Isusove poruke Nikodemu? „ **I kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje, u njemu ima život vječni.** “

Dakle, ko se može spasiti? Pismo je jasno: ko god povjeruje u Mesiju. Samo je jedan dostojan našeg životnog pouzdanja: od Boga nam poslani Otkupitelj. Vjerujete li u Njega? Vjerujete li srcem da je ponio i vaše grijeha? Da je ustao iz groba u život i za vas? Krst na kome je Isus umro je način na koji nas Bog opravdava. Kaže nam Pismo: „**Njega koji ne okusi grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu.**“ (2. Kor 5:21)

Prijatelji, Bog se ne mijenja. Ono što je Bog rekao Nikodemu prije dvije hiljade godina vrijedi i danas: moramo se nanovo roditi. Bog nas želi očistiti u srcu, obnoviti nas svojim Duhom, ali za to je potrebno da verujemo u indžil, u Radosnu vijest. Moramo vjerovati u Spasitelja od Boga poslatog. On je bezgrešan umro za nas grešnike. On je platio naše dugovanje kako bismo živjeli u svetoj Božjoj prisutnosti do vijeka: Da, moramo se nanovo roditi jer bez toga nećemo ni vidjeti Božje Kraljevstvo. Amen.

Hvala vam što ste nas slušali. Sljedeći put, inšalah, nastavljamo sa čitanjem evanđelja kako bismo vidjeli šta je Gospod Isus rekao jednoj ženi koja je imala petoricu muževa.

Bog vas blagoslovio dok duboko razmišljate o Mesijinim riječima: „**Treba da se rodite nanovo.**“ (Ivan 3,7) „**Blago čistima srcem: oni će Boga gledati!**“ (Matej 5:8)

program 68
Spasitelj svijeta
Ivan 4; Luka 4

Tokom naših proučavanja evanđelja, vidjeli smo nekoliko ključnih stvari o Mesiji: rodio se na poseban način, bio je posebnog karaktera, djelovao je i poučavao kao niko nikada. Bio je Riječ Božja i rodila ga je djevica oplodena Božjim Svetim Duhom. Isus je bio toliko poseban ličnošću da mu niko nije nikada nalikovao. Ono što je radio bilo je neuporedivo. Kakva čudesa, kakvi znakovi! Govorio je Božju riječ, liječio bolesne, otvarao oči slijepima, vraćao govor nijemima i hod hromima. Pouke su mu bile nečuvane. U posljednjoj emisiji smo vidjeli koliko je značajan njegov susret sa Nikodemom, vjerskim i narodnim vođom. Jasno mu je rekao da i on i svako mora nanovo da se rodi ako želi tek i pogled na Kraljevstvo Božje.

Danas proučavamo njegov susret sa nekim ko je bio sasvim drugačiji od Nikodema. Ovaj je bio Hebrejin a ona ne-Hebrejka. Dakle, o ženi je riječ. Nikodem je bio religiozan a ona grešnica koja se udavala pet puta. U očima svih, ovaj vjerski vođa je bio daleko, daleko iznad nje. Ali ne i u Božjim očima. Naime, za njega je svaki čovjek grešnik. Svako se mora duhovno preporoditi silom sa visine.

Zato, hajdemo se vratiti evanđeljima i poslušati razgovor Gospoda i žene iz Samarije. Bijaše to gradić između Judeje i Galileje, na tlu Izraela. Mnogi Samarijanci su bili stranci, koje su Hebreji smatrali poganima i nisu htjeli ništa imati s njima. Ali Isus Mesija nije dijelio ljude po rasi, naciji, polu. Došao je na svijet tražiti sve izgubljene, pronaći ih, spasiti ih i očistiti im srca. Zato se nije odrekao ni ove žene za koju su svi znali da se udavala pet puta.

Pročitajmo tekst iz Ivana 4.

Dođe dakle u samarijski grad koji se zove Sihar, blizu imanja što ga Jakov dade svojemu sinu Josipu. Ondje bijaše zdenac Jakovljev. Isus je umoran od puta sjedio na zdencu. Bila je otprilike šesta ura. Dođe neka žena Samarijanka zahvatiti vode. Kaže joj Isus: »Daj mi piti!« Njegovi učenici bijahu otišli u grad kupiti hrane. Kaže mu na to Samarijanka: »Kako ti, Židov, išteš piti od mene, Samarijanke?« Jer Židovi se ne družu sa Samarijancima. Isus joj odgovori: »Kad bi znala dar Božji i tko je onaj koji ti veli: 'Daj mi piti', ti bi u njega zaiskala i on bi ti dao vode žive.«

Odvrati mu žena: »Gospodine, ta nemaš ni čime bi zahvatio, a zdenac je dubok. Otkuda ti dakle voda živa? Zar si ti možda veći od oca našeg Jakova koji nam dade ovaj zdenac i sam je iz njega pio, a i sinovi njegovi i stada njegova?«
Odgovori joj Isus: »Tko god pije ove vode, opet će ožednjeti. A tko bude pio vode koju ću mu ja dati, ne, neće ožednjeti nikada: voda koju ću mu ja dati postat će u njemu izvorom vode koja struji u život vječni.«

Kaže mu žena: »Gospodine, daj mi te vode da ne žeđam i da ne moram dolaziti ovamo zahvaćati.« Nato joj on reče: »Idi i zovni svoga muža pa se vrati ovamo.«

Odgovori mu žena: »Nemam muža.« Kaže joj Isus: »Dobro si rekla: 'Nemam muža!' Pet si doista muževa imala, a ni ovaj koga sada imaš nije ti muž. To si po istini rekla.« Kaže mu žena: »Gospodine, vidim da si prorok. Naši su se očevi klanjali na ovome brdu, a vi kažete da je u Jeruzalemu mjesto gdje se treba klanjati.« A Isus joj reče: »Vjeruj mi, ženo, dolazi čas kad se nećete klanjati Ocu ni na ovoj gori ni u Jeruzalemu. Vi se klanjate onome što ne poznate, a mi se klanjamo onome što poznamo jer spasenje dolazi od Židova. Ali dolazi čas – sada je! – kad će se istinski klanjatelji klanjati Ocu u duhu i istini jer takve upravo klanjatelje traži Otac. Bog je duh i koji se njemu klanjaju, u duhu i istini treba da se klanjaju.«

Kaže mu žena: »Znam da ima doći Mesija zvani Krist – Pomazanik. Kad on dođe, objavit će nam sve.« Kaže joj Isus: »*Ja sam*, ja koji s tobom govorim!«

Uto dođu njegovi učenici pa se začude što razgovara sa ženom. Nitko ga ipak ne zapita: »Što tražiš?« ili: »Što razgovaraš s njom?«

Žena ostavi svoj krčag pa ode u grad i reče ljudima: »Dođite da vidite čovjeka koji mi je kazao sve što sam počinila. Da to nije Krist?« Oni iziđu iz grada te se upute k njemu.

Mnogi Samarijanci iz onoga grada povjerovali su u njega zbog riječi žene koja je svjedočila: »Kazao mi je sve što sam počinila.« Kad su dakle Samarijanci došli k njemu, moljahu ga da ostane u njih. I ostade ondje dva dana. Tada ih je još mnogo više povjerovalo zbog njegove riječi pa govorahu ženi: »Sada više ne vjerujemo zbog tvoga kazivanja; ta sami smo čuli i znamo: ovo je uistinu Spasitelj svijeta.«

(Ivan 4:5-30,39-42)

I ovim se završava priča o Samarijanki. Zaista je važna, jer pokazuje kako i najnemoralniji ljudi otkrivaju Spasitelja u Isusu koga je Bog poslao na zemlju.

Ova žena je shvatila s kim razgovara i život joj je bio promijenjen. A sve je počelo skoro neobavezno, s podozrenjem, jer nije znala koga ima ispred sebe. Za nju je prašnjavi neznanac kraj bunara bio tek jedan od Hebreja koje je sretala. Ali on joj otkriva nešto o njoj tokom razgovora, nešto što nije mogao tek kao čovjek da zna. Ona tada shvata: pa to je prorok. Ali riječ po riječ uviđa da je on i više od proroka, da je Mesija: onaj o kome su proroci govorili, da je sam Spasitelj svijeta.

Čim joj je to postalo jasno, ostavila je krčage i požurila nazad, u naselje. Svima je govorila: „ **Dođite da vidite čovjeka koji mi je kazao sve što sam počinila. Da to nije Krist?** “

I uvjerala ih je. Izašli su mnogi i sreli Isusa. Ostao je sa njima dva dana, poučavao ih je i mnogi su očistili srca. Postali su istinski bogopoklonici. Evo kako se sve završilo: „ **Sada više ne vjerujemo zbog tvoga kazivanja; ta sami smo čuli i znamo: ovo je uistinu Spasitelj svijeta.** “ (Ivan 4:41-42)

Ali idemo dalje s našim proučavanjem evanđelja. Evo šta se dogodilo nekoliko dana nakon posjete Samariji i svim tamošnjim događajima. Nisu svi prihvatili Isusa za Spasitelja svijeta. Dakle, da pogledamo dalje tekst iz evanđelja po Luki:

A Isus se u snazi Duha vrati u Galileju te glas o njemu puče po svoj okolici. I slavljjen od sviju, naučavaše po njihovim sinagogama.

I dođe u Nazaret, gdje bijaše othranjen. I uđe po svom običaju na dan subotnji u sinagogu te ustane čitati. Pruže mu svitak Knjige proroka Izaije. On razvije svitak i nađe mjesto gdje stoji napisano:

Duh Gospodnji na meni je jer me pomaza! On me posla blagovjesnikom biti siromasima, proglasiti sužnjima oslobođenje, vid slijepima, na slobodu pustiti potlačene, proglasiti godinu milosti Gospodnje.

Tada savi svitak, vrati ga poslužitelju i sjede. Oči sviju u sinagogi bijahu uprte u njega. On im progovori: »Danas se ispunilo ovo Pismo što vam još odzvanja u ušima.«

(Luka 4:14-21)

Isus ovim jasno objavljuje da je Mesija, da je Spasitelj o kome je prorok Izaija porokovao sedam vijekova ranije. Ali Nazarećani nisu mogli prihvatiti tako nešto za nekoga ko je ponikao među njima. On – Spasitelj s nebesa!? Zato podrugljivo i pitaju da li je on Josipov sin, ali Isus ih upozorava da ne preziru Pomazanika poslanog od Boga. Međutim, to ih je samo još više razbijesnilo. Tako čitamo:

Čuvši to, svi se u sinagogi napune gnjevom, ustanu, izbace ga iz grada i odvedu na rub brijega na kojem je sagrađen njihov grad da ga strmoglave. No on prođe između njih i ode. (Luka 4:28-30)

Zašto su ga pokušali ubiti? Jer je tvrdio da je Mesija o kome su proroci pisali. O, istina je kao biber u očima. Zato su ovako podivljali i krenuli u linč. Ali nije im vrijedilo. Bog je imao svoj proročki sat za Mesiju. Još nije vrijeme da postrada.

Mudrost senegalskog naroda Volof kaže: Drvosječa ne siječe glavno stablo pod kojim sjede seljani. Isus je to od Boga poslano stablo. Kako su samo smiješni pokušaji ljudi da urade nešto na svoju ruku sa božanskim poslanikom. Čak i kada dođe čas da ga ubiju, ustaće iz mrtvih tri dana kasnije i time poraziti smrt. U narednim emisijama ćemo reći više o tom najvećem događaju istorije ikada.

Danas smo vidjeli dva događaja o Isusovom susretu sa dvije grupe ljudi. Obe su čule da je Mesija, ali su reagovale sasvim, sasvim različito. Prvo smo čuli ženu iz Samarije, kraj gradskog bunara. Prihvatila je Isusovu objavu s radošću i povjerovala da je Mesija, da je Spasitelj svijeta. U drugoj priči vidimo žitelje Nazareta. Prezreli su i Isusa i njegovu poruku. Nisu htjeli da ga prihvate i vjeruju. Pa za ime svijeta, on je mali koji je stasao među njima! Pa zar on da bude Mesija?

A vi? Kojoj ste grupi skloniji? Jeste li kao Samarjani koji su prihvatili i povjerovali Isusa, Spasitelja i Gospoda, pa su s toga i primili dar vječnog života? Ili ste kao Nazarećani, koji su odbacili i Isusa i njegovu poruku? Nisu htjeli da se spasu od

svojih grijehova. Prepoznajete li i vi u Isusu Otkupitelja o kome su svi proroci pisali? Ako to prepoznajete, prihvatate li ga za svog Spasitelja?

Sveto pismo kaže za Mesiju, za Isusa:

I svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuže...

Bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna. K svojim dođe i njegovi ga ne primiše. A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime, koji su rođeni ne od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego – od Boga.

(Ivan 1:5,10-13)

Dragi prijatelji, da li ste nanovo rođeni od Boga? Vjerujete li istinski u Isusa? Da li ste ga prihvatili za svog Gospoda i Spasitelja? Pozivamo vas da i naredni put budete s nama dok razmatramo neke znakove kojima je Isus pokazao i dokazao sebe: da je Spasitelj svijeta.

Ostavljamo vas s razmišljanjem o zaključku žitelja Samarije: „ **Sada više ne vjerujemo zbog tvoga kazivanja; ta sami smo čuli i znamo: ovo je uistinu Spasitelj svijeta.** “ (Ivan 4:42)

program 69

Isusov autoritet

Matej 12; Ivan 5

U posljednjih nekoliko emisija, proučavajući evanđelja, vidjeli smo kako je Isus putovao Izraelom, kako ga je mnoštvo slijedilo; kako ih je poučavao, činio čudesna i iscjeljivao ih. Zaista, mnogi su ga slijedili. To je izazvalo zavist kod vjerskih vođa koji nisu mogli da se nose s Mesijinom mudrošću. Nisu ni mogli poreći sve što je čudesno činio.

Danas idemo korak dalje baš u tom pravcu: kako se Isus sukobljavao s vjerskim vođama u pogledu subote, tj. dana odmora. Naime, riječ je o sedmici koja se završava danom odmora, tj. subotom. Taj dan je Bog posvetio Hebrejima za odmor. Tek, farizeji i druge vođe su optuživali Isusa da krši taj dan. Kako? Činio je baš tada dobra djela. Naravno, to je bio samo povod da ga omalovaže, jer prosto nisu nalazili nikakvo zlo da bi ga optužili.

Otvaramo Evanđelje po Mateju 12:

U ono vrijeme prolazio je Isus subotom kroz usjeve. Učenici su njegovi ogladnjeli te počeli trgati klasje i jesti. Vidjevši to, farizeji mu rekoše: »Gle, učenici tvoji čine što nije dopušteno činiti subotom.« On im reče: »Niste li čitali što učini David kad ogladnje on i njegovi pratioci? Kako uđe u Dom Božji te pojedošne prinesene kruhove, a to ne bijaše slobodno jesti ni njemu ni njegovim pratiocima, nego samo svećenicima? Ili zar niste čitali u Zakonu da subotom svećenici u Hramu krše subotu, a bez krivnje su? A velim vam: veće od Hrama jest ovdje! I kad biste razumjeli što ono znači: *Milosrđe mi je milo, a ne žrtva*, ne biste osudili ove nekrive. Ta Sin Čovječiji gospodar je subote!«

(Matej 12:1-8)

Čujemo li kako Isus sebe zove? Ovo je jedna od stotina titula koje mu pripisuje Sveto pismo. Jedna mu je posebno bila draga i rado se njome predstavljao: Sin Čovječiji. Time je ukazivao na poniznost Mesije, jer se utjelovio kao sin Adamov. Ali u njoj je i znak slave, jer je tim samoodricanjem postao Čovjek kome je data sva vlast, sav autoritet nad Adamovom djecom: i da spasi i da osudi. Zamislite: Riječ i Duh, sila i slava Božja su došli na zemlju i na sebe uzeli ljudsko tijelo! Zato je Isus Krist, Sin Čovječiji, gospodar i subote i Gospod nad svima. Ali farizeji nisu htjeli takvim da ga vide.

Evo šta se potom zbilo, čitamo iz istog poglavlja:

Otišavši odande, dođe u njihovu sinagogu, kad gle čovjeka s usahlom rukom. A oni upitaše Isusa da bi ga mogli optužiti: »Je li dopušteno subotom liječiti?« On im reče: »Tko to od vas jedinu ovcu koju ima ne bi subotom prihvatio i izvadio kad bi mu upala u jamu? A koliko je čovjek vredniji od ovce! Tako, slobodno je subotom činiti dobro!«

Tada reče čovjeku: »Ispruži ruku!« On je ispruži, i – ruka mu zdrava kao i

druga! A farizeji iziđoše i održaše vijećanje protiv njega, kako da ga pogube. Kad Isus to dozna, ukloni se odande. Za njim je išlo mnoštvo. On ih sve ozdravi.

(Matej 12:9-15)

Farizeji su optuživali Isusa za zlo kršenja njihovih predaja i tradicije. Kakvi licemjeri! Nisu ove vođe marile ni za siromahe ni za bolesne, ali im je bilo fanatično stalo da svako poštuje njihovo vjersko naslijeđe. Jedno od tih pravila je zabranjivalo svaki rad u subotu. I to jeste Božja zapovijest. Ali Isus je znao šta im je u srcu pa ih zato podsjeća na riječi Pisma: „**I kad biste razumjeli što ono znači: *Milosrđe mi je milo, a ne žrtva, ne biste osudili ove nekrive. Ta Sin Čovječji gospodar je subote!*“** (12,7)

Evo još silnijih događaja:

Tada mu donesoše opsjednuta, slijepa i nijema. I ozdravi ga te njemak progovori i progleda. I sve ono mnoštvo zapanjeno govoraše: »Da ovo nije Sin Davidov?« A farizeji čuvši to rekoše: »Ne može ovaj izgoniti đavle osim po Beelzebulu, poglavici đavolskom.«

A on, znajući njihove misli, reče im: »Svako kraljevstvo u sebi razdijeljeno opustjet će i svaki grad ili kuća u sebi razdijeljena neće opstati. Ako Sotona Sotonu izgoni, u sebi je razdijeljen. Kako će dakle opstati kraljevstvo njegovo? I ako ja po Beelzebulu izgonim đavle, po kome ih sinovi vaši izgone? Zato će vam oni biti suci. Ali ako ja po Duhu Božjem izgonim đavle, zbilja je došlo k vama kraljevstvo Božje.«

(Matej 12:22-28)

Nakon toga bijaše židovski blagdan pa Isus uziđe u Jeruzalem. U Jeruzalemu se kod Ovčjih vrata nalazi kupalište koje se hebrejski zove Bethzatha, a ima pet trijemova. U njima je ležalo mnoštvo bolesnika – slijepih, hromih, uzetih...

Bijaše ondje neki čovjek koji je trpio od svoje bolesti trideset i osam godina. Kad ga Isus opazi gdje leži i kada dozna da je već dugo u tome stanju, kaže mu: »Želiš li ozdraviti?« Odgovori mu bolesnik: »Gospodine, nikoga nemam tko bi me uronio u kupalište kad se voda uzbiba. Dok ja stignem, drugi već prije mene siđe.« Kaže mu Isus: »Ustani, uzmi svoju postelju i hodi!« Čovjek odmah ozdravi, uzme svoju postelju i prohoda.

Toga dana bijaše subota. Židovi su stoga govorili ozdravljenomu: »Subota je! Ne smiješ nositi postelju svoju!« On im odvrati: »Onaj koji me ozdravi reče mi: ‘Uzmi svoju postelju i hodi!’« Upitaše ga dakle: »Tko je taj čovjek koji ti je rekao: ‘Uzmi i hodi’?«

No ozdravljenik nije znao tko je taj jer je Isus nestao u mnoštvu što se ondje nalazilo. Nakon toga nađe ga Isus u Hramu i reče mu: »Eto, ozdravio si! Više ne griješi da te što gore ne snađe!« Čovjek ode i javi Židovima da je Isus onaj koji ga je ozdravio. Zbog toga su Židovi počeli Isusa napadati što to radi subotom. Isus im odgovori: »Otac moj sve do sada radi pa i ja radim.« Zbog toga su Židovi još

više gledali da ga ubiju jer je ne samo kršio subotu nego i Boga nazivao Ocem svojim izjednačujući sebe s Bogom.

(Ivan 5:1-3,5-18)

Zastanimo ovdje. Zašto su vjerske vođe odlučile ubiti Isusa? Zato što je kršio pravila o suboti? Ne, ne samo zato. Čuli su da Boga naziva svojim Ocem. To im je bilo bogohulno jer ga nisu htjeli prihvatiti kao Mesiju, onoga koji je došao iz Božjeg prisustva. Zato su ga optužili za bogohuljenje i odlučili se smaknuti ga. Ali Pismo nam na to kaže:

Isus nato odvrati: »Zaista, zaista, kažem vam: Sin ne može sam od sebe činiti ništa, doli što vidi da čini Otac; što on čini, to jednako i Sin čini. Jer Otac ljubi Sina i pokazuje mu sve što sam čini. Pokazat će mu i veća djela od ovih te ćete se čudom čuditi. Uistinu, kao što Otac uskrisuje mrtve i oživljava tako i Sin oživljava koje hoće. Otac doista ne sudi nikomu: sav je sud predao Sinu da svi časte Sina kao što časte Oca. Tko ne časti Sina, ne časti ni Oca koji ga posla.«

»Zaista, zaista, kažem vam: tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me posla, ima život vječni i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život...

»Ako ja svjedočim sam za sebe, svjedočanstvo moje nije istinito. Drugi svjedoči za mene i znam: istinito je svjedočanstvo kojim on svjedoči za mene. Vi ste poslali k Ivanu i on je posvjedočio za istinu. Ja ne primam svjedočanstva od čovjeka, već govorim to da se vi spasite. On bijaše svjetiljka što gori i svijetli, a vi se htjedoste samo za čas naslađivati njegovom svjetlosti. Ali ja imam svjedočanstvo veće od Ivanova: djela koja mi je dao izvršiti Otac, upravo ta djela koja činim, svjedoče za mene – da me poslao Otac. Pa i Otac koji me posla sam je svjedočio za mene. Niti ste glasa njegova ikada čuli niti ste lica njegova ikada vidjeli, a ni riječ njegova ne prebiva u vama jer ne vjerujete onomu kojega on posla. Vi istražujete Pisma jer mislite po njima imati život vječni. I ona svjedoče za mene, a vi ipak nećete da dođete k meni da život imate. Slave od ljudi ne tražim, ali vas dobro upoznah: ljubavi Božje nemate u sebi. Ja sam došao u ime Oca svoga i vi me ne primate. Dođe li tko drugi u svoje ime, njega ćete primiti. Ta kako biste vi vjerovali kad tražite slavu jedni od drugih, a slave od Boga jedinoga ne tražite! Ne mislite da ću vas ja tužiti Ocu. Vaš je tužitelj Mojsije u koga se uzdate. Uistinu, kad biste vjerovali Mojsiju, i meni biste vjerovali: ta o meni je on pisao. Ali ako njegovim pismima ne vjerujete, kako da mojim riječima vjerujete?«

(Ivan 5:19-24,31-47)

Čujemo li kako Isus prekorijsva farizeje koji mu rade o glavi? Jasno im kaže: ko god odbaci Mesiju koga je Bog poslao s nebesa odbacuje i svjedočanstvo njegovog djela i učenja. Dakle, time odbacuju i svjedočanstvo Ivana preteče, i proroka Mojsija i sve spise Pisma. U najkraćem, ko odbaci Mesiju odbacuje samog Boga. Ko ne poštuje poslanog Sina ne poštuje ni Oca koji ga je poslao. Odbacivanje autoriteta Isusovog učenja je odbacivanje Božjeg autoriteta. Isus je Riječ Božja, poslanik kome je Bog

povjerio sav sud, sav autoritet. Ko god iskreno vjeruje u Boga i sve njegove proroke, takođe vjeruje i da je Isus Mesija s nebesa, jer svi proroci svjedoče o njemu. Ko god poznaje proročke spise i vjeruje im, zna ko je Isus, vjeruje u Njega kao u Mesiju, sina Marijinog, božanskog izabranika i Spasitelja svijeta. Baš o tome Isus govori vjerskim vođama:

Vi istražujete Pisma jer mislite po njima imati život vječni. I ona svjedoče za mene, a vi ipak nećete da dođete k meni da život imate.

Ne mislite da ću vas ja tužiti Ocu. Vaš je tužitelj Mojsije u koga se uzdate. Uistinu, kad biste vjerovali Mojsiju, i meni biste vjerovali: ta o meni je on pisao. Ali ako njegovim pismima ne vjerujete, kako da mojim riječima vjerujete?

(Ivan 5:39-40,45-47)

Ako kažemo da vjerujemo prorocima, onda moramo da vjerujemo i u Onoga o kome oni svjedoče - u Isusa Mesiju. Mnogi lako i brzo povjeruju ljudima, ali ne i prorocima koji su pisali Sveto pismo. „Vjeruješ li prorocima?“ (Djela 26:27)

Ali ovdje moramo završiti. Pozivamo vas da i sljedeći put budete uz naš program. Govorimo o Isusu i njegovoj neuporedivoj sili.

Neka vas Bog blagoslovi dok razmišljate o Isusovom prijekoru farizejima: „**Ali ako njegovim pismima ne vjerujete, kako da mojim riječima vjerujete?**“ (Ivan 5:47)

program 70

Isusova sila

Marko 4-6; Matej 9-10

Prošli put smo vidjeli onaj trenutak iz evanđelja kada su religiozne vođe Hebreja odlučile ubiti Isusa. Zašto? Nazvao je Boga svojim Ocem, čime se izjednačio s njim. Boljelo ih je i to što je velika masa ljudi pratila Isusa gdje god da bi krenuo. Ali, masa ko masa: neki su iskreno vjerovali Mesijinoj poruci, a neki nisu. Zato je Isus od vjerujućih izabrao 12 poslanika, apostola. Želio ih je posebno poučavati, kako bi ih poslao da razglašavaju dobru vijest spasenja.

A ovo su imena dvanaestorice apostola: prvi Šimun, zvan Petar, i Andrija, brat njegov; i Jakov, sin Zebedejev, i Ivan, brat njegov; Filip i Bartolomej; Toma i Matej carinik; Jakov Alfejev i Tadej; Šimun Kananaj i Juda Išariotski, koji ga izda. (Matej 10,2-4) Ali tu je bila i grupa učenica, žena koje su stalno bile uz ovu grupu. Luka nam piše: „... i neke žene koje bijahu izliječene od zlih duhova i bolesti: Marija zvana Magdalena, iz koje bijaše izagnao sedam đavola; zatim Ivana, žena Herodova upravitelja Huze; Suzana i mnoge druge. One su im posluživale od svojih dobara.“ (Luka 8:2-3)

Takođe, rekli smo da su mnogi bili zadivljeni Isusovim učenjem, jer je govorio sa autoritetom koji nije bio svojstven tadašnjim vjerskim učiteljima. Ali taj autoritet nije bio ograničen samo na njegove govore. Ne, činio je silna djela kojima je potvrdio da govori istinu. Zato danas idemo korak dalje u našem proučavanju: vidjeti kako je Gospod imao silu i autoritet nad svakim stvorenjem i svakom ovozemaljskom moći.

Otvaramo Evanđelja po Marku i po Mateju:

Uvečer istoga dana kaže im: »Prijeđimo prijeko!« Oni otpuste mnoštvo i povezu Isusa kako već bijaše u lađi. A pratile su ga i druge lađe. Najednom nasto žestoka oluja, na lađu navale valovi te su je već gotovo napunili. A on na krmi spavaše na uzglavku. Probude ga i kažu mu: »Učitelju! Zar ne mariš što ginemo?« On se probudi, zaprijeti vjetru i reče moru: »Utihni! Umukni!« I smiri se vjetar i nasto velika utiha. Tada im reče: »Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?« Oni se silno prestrašiše pa se zapitkivahu: »Tko li je ovaj da mu se i vjetar i more pokoravaju?« (Marko 4:35-41)

Stigoše na onu stranu mora, u kraj gerazenski. 2 Čim iziđe iz lađe, odmah mu iz grobnica pohiti u susret neki čovjek s nečistim duhom. 3 Obitavalište je imao u grobnicama. I nitko ga više nije mogao svezati ni lancima 4 jer je već često bio i okovima i lancima svezan, ali je raskinuo okove i iskidao lance i nitko ga nije mogao ukrotiti. 5 Po cijele bi noći i dane u grobnicama i po brdima vikao i bio se kamenjem.

6 Kad izdaleka opazi Isusa, dotrči i pokloni mu se, 7 a onda u sav glas povika: »Što ti imaš sa mnom, Isuse, Sine Boga Svevišnjega? Zaklinjem te Bogom, ne muči me!« 8 Jer Isus mu bijaše rekao: »Iziđi, duše nečisti, iz ovoga čovjeka!« 9 Isus ga nato upita: »Kako ti je ime?« Kaže mu: »Legija mi je ime! Ima

nas mnogo!« 10 I uporno zaklinjaše Isusa da ih ne istjera iz onoga kraja.

11 A ondje je pod brdom paslo veliko krdo svinja. 12 Zaklinjahu ga dakle:

»Pošalji nas u ove svinje da u njih uđemo!« 13 I on im dopusti. Tada iziđoše nečisti duhovi i uđoše u svinje. I krdo od oko dvije tisuće jurnu niz obronak u more i podavi se u moru.

14 Svinjari pobjegoše i razglasiše gradom i selima. A ljudi pođoše vidjeti što se dogodilo. 15 Dođu Isusu. Ugledaju opsjednutoga: sjedio je obučen i zdrave pameti – on koji ih je imao legiju. I prestraše se. 16 A očevici im razlagahu kako je to bilo s opsjednutim i ono o svinjama. 17 Tada ga stanu moliti da ode iz njihova kraja.

18 Kad je ulazio u lađu, onaj što bijaše opsjednut molio ga da bude uza nj. 19 No on mu ne dopusti, nego mu reče: »Pođi kući k svojim pa im javi što ti je učinio Gospodin, kako ti se smilovao.« 20 On ode i poče razglašavati po Dekapolu što mu učini Isus. I svi su se divili.

Kad se Isus lađom ponovno prebacio prijeko, zgrnu se k njemu silan svijet. 22 Stajao je uz more. I dođe, gle, jedan od nadstojnika sinagoge, imenom Jair. Ugledavši ga, padne mu pred noge 23 pa ga usrdno moljaše: »Kćerkica mi je na umoru! Dođi, stavi ruke na nju da ozdravi i ostane u životu!« 24 I pođe s njima. A za njim je išao silan svijet i pritiskao ga.

25 A neka je žena dvanaest godina bolovala od krvarenja, 26 mnogo pretrpjela od pustih liječnika, razdala sve svoje i ništa nije koristilo; štoviše, bivalo joj je sve gore. 27 Čuvši za Isusa, priđe mu među mnoštvom odostraga i dotaknu se njegove haljine. 28 Mislila je: »Dotaknem li se samo njegovih haljina, bit ću spašena.« 29 I odmah prestane njezino krvarenje te osjeti u tijelu da je ozdravila od zla.

30 Isus odmah u sebi osjeti da je iz njega izišla sila pa se okrenu usred mnoštva i reče: »Tko se to dotaknu mojih haljina?« 31 A učenici mu rekoše: »Ta vidiš kako te mnoštvo odasvud pritišće i još pitaš: 'Tko me se to dotaknu?'« 32 A on zaokruži pogledom da vidi onu koja to učini.

33 Žena, sva u strahu i trepetu, svjesna onoga što joj se dogodilo, pristupi i baci se preda nj pa mu kaza sve po istini. 34 On joj reče: »Kćeri, vjera te tvoja spasila! Pođi u miru i budi zdrava od svojega zla!«

35 Dok je Isus još govorio, eto nadstojnikovih s porukom. »Kći ti je umrla. Čemu dalje mučiti učitelja?« 36 Isus je čuo taj razgovor pa će nadstojniku: »Ne boj se! Samo vjeruj!« 37 I ne dopusti da ga itko drugi prati osim Petra i Jakova i Ivana, brata Jakovljeva. 38 I dođu u kuću nadstojnikovu. Ugleda buku i one koji plakahu i naricahu u sav glas. 39 Uđe i kaže im: »Što bučite i plačete? Dijete nije umrlo, nego spava.« 40 A oni mu se podsmjehivahu.

No on ih sve izbaci, uzme sa sobom djetetova oca i majku i svoje pratioce pa uđe onamo gdje bijaše dijete. 41 Primi dijete za ruku govoreći: »Talita, kum!« što znači: »Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!« 42 I djevojka odmah usta i poče hodati. Bijaše joj dvanaest godina. I u tren ostadoše zapanjeni, u čudu veliku. 43 On im dobro poprijeti neka toga nitko ne dozna; i reče da djevojci dadnu jesti.

(Marko 5:1-43)

Kad je Isus odlazio odande, pođu za njim dva slijepca vičući: »Smiluj nam se, Sine Davidov!« 28 A kad uđe u kuću, pristupe mu slijepci. Isus im kaže: »Vjerujete li da mogu to učiniti?« Kažu mu: »Da, Gospodine!« 29 Tada se dotače njihovih očiju govoreći: »Neka vam bude po vašoj vjeri.« 30 I otvoriše im se oči. A Isus im poprijeti: »Pazite da nitko ne dozna!« 31 Ali oni, izišavši, razniješe glas o njemu po svem onom kraju.

Tek što oni iziđoše, gle, doniješe mu njemaka opsjednuta. 33 Pošto izagna đavla, progovori njemak. Mnóstvo se čudom čudilo i govorilo: »Nikada se takvo što ne vidje u Izraelu!« 34 A farizeji govorahu: »Po poglavici đavolskome izgoni đavle.«

(Matej 9:27-34)

»Evo, ja vas šaljem kao ovce među vukove. Budite dakle mudri kao zmije, a bezazleni kao golubovi! 17 Čuvajte se ljudi, jer će vas predavati vijećima i po svojim će vas sinagogama bičevati.

Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti. Bojte se više onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu.

Ne mislite da sam došao mir donijeti na zemlju. Ne, nisam došao donijeti mir, nego mač. 35 Ta došao sam rastaviti čovjeka od oca njegova i kćer od majke njezine i snahu od svekrve njezine; 36 i neprijatelji će čovjeku biti ukućani njegovi. Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan. Tko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan.

Tko nađe život svoj, izgubit će ga, a tko izgubi svoj život poradi mene, naći će ga.

(Matej 10:16-17,28,34-37,39)

Amen! Dakle, danas govorimo o Isusovoj sili u riječima i djelima koje je iskazivao. Zato su mnogi govorili: „**Odakle to ovome? Kakva li mu je mudrost dana? I kakva se to silna djela događaju po njegovim rukama?**“ (Marko 6:2)

Odakle Isusu sva ta mudrost i sila?

Nije mu stiglo ni sa jedne strane ni od bilo koga. On sam je takav, bio je i ostaće dovijeka, kao utjelovljenje sile i mudrosti Božje. Svim tim je pokazao očevicima odakle je došao i ko je zaista. Imao je autoritet nad svakim stvorenim atomom, nad svim vlastima i silama. Zašto? Zato što je Kalimat Allah što znači da je potpuni glas Božji i riječ Božja. Zato je mogao umiriti oluju i osloboditi opsjednute jednom jedinom riječju.

U Isusu počiva božanska neograničena sila. Zato je mogao u trenu iscijeliti nesrećnu ženu koja je 12 godina bolovala od krvarenja. Jadnica je potrošila sve svoje imanje na ljekare koji ne samo da joj nisu pomogli, nego su joj i pogoršali bolest. Jedan dodir vjere, dodir resa Isusovog ogrtača, bio je dovoljan za isceljenje. Kada je dotakao oči dvojice slijepaca, vid im se u času povratio. Ali njegova sila nije bila ograničena samo na žive. I mrtve je podizao. To je uradio onom dječaku, pokojniku jedincu žene udovice. Zaista, bio je Božja riječ u ljudskom tijelu.

Pismo nam o tome jasno kazuje: data mu je sva vlast neba i zemlje. Zato se ne bojimo ničega jer se pouzdajemo u njega. Ne plašimo se ni života ni smrti, ni zlih duhova, ni gatarā, ni sadašnjosti ni budućnosti. Nisu nam potrebne vračke, amajlije i dobri kućni duhovi. Gospod Isus ima moć zaštititi nas.

Prijatelji, vjerujete li u njega? Pouzdajete li se u Svesilnog i Svemoćnog? Ili se dodvoravate manjim moćnicima i silnicima ovog svijeta?

Sljedeći put govorimo o Isusovim pričama, tj. parabolama.

Neka vas Bog blagoslovi dok razmatrate ove predivne riječi Pisma upućene svima koji se pouzdaju u Isusa:

Jer u njemu tjelesno prebiva sva punina božanstva; te ste i vi ispunjeni u njemu, koji je glava svakoga Vrhovništva i Vlasti. (Kološanima 2:9-10)

Dvije parabole

Luka 8; Matej 13

U prošloj smo emisiji razmatrali Mesijin autoritet i silu koju je prenio svojim poslanicima, apostolima. Isus je bio i ostao otjelotvorenje sile Božje. Zato je, rekli smo, mogao zaustaviti oluju, izagnati zle duhove iz opsjednutih, iscijeliti bolesne, čak i mrtve vratiti u život.

Danas ponovo otvaramo indžil, tj. evanđelje, da bismo čuli kako je Gospod Isus u svojim poukama koristio priče, slike, tj. parabole. Često se služio njima da bi slušaocima prenio istine, jer je golema većina ljudi oko njega bila neuka i nevješta u Božjoj riječi. Mnogi su svakako tu bili samo zbog iscjeljenja tijela, ali ne i duše od grijeha. Takođe, Isusa su poput duhovnih hijena uvijek pratile i vjerske vođe, samo da bi našle neki povod da ga optuže i pogube. Dakle, Isus je svima njima govorio u parabolama, ali bi čekao da ostane nasamo sa učenicima kako bi im posebno objasnio njihovo značenje.

Elem, Bog i danas želi da svako čuje istinu, prihvati je i spasi se. Ali ako zatvaramo srca pred njim – ništa od toga. On se ne nameće nikome. Stalo mu je da budemo tragaoci za istinom, a ne tragači za blagom, slavom ili nečim takvim. Mudrac Solomon piše:

Ako ga potražiš kao srebro i tragaš za njim kao za skrivenim blagom – tada ćeš shvatiti strah Gospodnji i naći ćeš Božje znanje. (Mudre izreke 2,4-5)

A vi? Kako je sa vama? Težite li više božanskim istinama nego novcu ili bilo kom imetku? Da li vam Božja riječ zauzima najviše mjesta u umu i srcu? A možda i ne znate u kakvom stanju vam je srce pred Bogom? Ako je tako, poslušajte pažljivo Isusovu parabolu o sijaču.

Nalazimo je u Evanđelju po Luki 8. Evo tih riječi:

Kad se skupio silan svijet te iz svakoga grada nagruše k njemu, prozbori u prispodobi:

»Iziđe sijač sijati sjeme. Dok je sijao, jedno pade uz put, bî pogaženo i ptice ga nebeske pozobaše. Drugo pade na kamen i, tek što je izniklo, osuši se jer ne imaše vlage. Drugo opet pade među trnje i trnje ga preraste i uguši. Drugo napokon pade u dobru zemlju, nikne i urodi stostrukim plodom.« Rekavši to, povika: **»Tko ima uši da čuje, neka čuje!«** Upitaše ga učenici kakva bi to bila prispodoba. A on im reče: **»Vama je dano znati otajstva kraljevstva Božjega, a ostalima u prispodobama – da gledajući ne vide i slušajući ne razumiju.«**

»A ovo je prispodoba: Sjeme je Riječ Božja. Oni uz put slušatelji su. Zatim dolazi đavao i odnosi Riječ iz srca njihova da ne bi povjerovali i spasili se. A na kamenu – to su oni koji kad čuju, s radošću prime Riječ, ali korijena nemaju: ti neko vrijeme

vjeruju, a u vrijeme kušnje otpadnu. A što pade u trnje – to su oni koji poslušaju, ali poneseni brigama, bogatstvom i nasladama života, uguše se i ne dorode roda. Ono pak u dobroj zemlji – to su oni koji u plemenitu i dobrom srcu slušaju Riječ, zadrže je i donose rod u ustrajnosti.» (Luka 8:4-15)

Razumijemo li ovu priču, ovu sliku? Dakle, riječ je o sjemenu i tlu, tj. više vrsta tla. Šta predstavlja sjeme? Isus reče da je ono slika istinske Božje riječi. A tla? Ona su slika raznih ljudskih srca?

Božja riječ je kao sjeme, jer je živa i ima silu vječnog života i istinskog blagoslova za naše srce i život. Ali srca mogu da nam budu i tvrda i suha. Zamislimo se nad ovim. Elem, koliko tipova tla pominje ova parabola? Četiri.

1. Jedno sjeme je palo na utabanu stazu.
2. Jedno sjeme je palo na kamenito tlo.
3. Jedno sjeme je palo među trnje.
4. Jedno sjeme je palo na dobru, meku zemlju.

Prvo, Isus nam kaže da su mnogi u ovom svijetu kao utabana staza, baš puteljci po kojima se gazi. Zaista, nekima je srce tvrdo kao beton. I šta biva kada na takvo tlo padne zrno žita? Primi li se, isklija li, stasava li i klasa li? Nikako. Ne može da se primi, ukorijeni. Prvi prolaznik ga gazi i drobi, ili ga ptice pozobaju. Tako je srce mnogih ljudi. Oni ne mare za spise proroka i s toga ne vjeruju da je Isus Spasitelj svijeta. Stalo im je samo do svoje tradicije, predaka i običaja. Istinska Riječ Božja im ne rađa rod u srcu, baš kao ovo sjeme koje ne prodire kroz utabano tlo.

Drugi tip tla je kamenito i plitko. To je slika srca onih koji čuju Božju riječ i odmah je prihvataju, čak i radosno. Ali to ne traje dugo jer nema dubine, nema poniranja i ukorijenjivanja. Ljudi kažu da vjeruju, ali čim je neka nevolja, neko iskušenje, odmah se okreću od istine. Mnogi su baš ovakvi. Znaju za Riječ, ali nepostojani su, neukorijenjeni u njoj, jer im je više stalo do ljudskog nego do Božjeg odobravanja. Zato im Božja riječ ne znači ništa, kao što ni na kamenitom, plitkom tlu ništa valjano ne uspijeva.

Treći tip tla je prepun trnja. I šta biva kada sjeme dospije tamo? Nažalost takođe ništa. Trnje prosto uguši život sjemena i to je slika onih koji slušaju Božju riječ, ali ih guši svašta u životu: brige, bogatstvo, pohlepa. Mnogi su i ovakvi među Adamovom djecom. Misle: „Ma, samo da nađem vremena pa ću da se pozabavim spisima proroka. Inšalah, posvetiću se tome!“ Sotona zna ovaj trik dobro i čini sve da takvi nikada ne nađu vrijeme za Božju riječ. Zato mnogi bjesomučno jure za životom, brinu se, rade, zgrću, a um i srce su im pretovareni koječime. Sad moraju na posao, sad samo da zarade i izgrade, sad kupuju, sad troše, sad se obrazuju, sad... Da li je ovo i vaše iskustvo? Ako vam je život samo beskonačna lista potreba, kako onda da nađete vrijeme da se smirite i posvetite istinama Božje riječi? Ali, onako, svim srcem?

Sjetimo se da smrt svakako jednom dolazi i da se srećemo s vječnošću. Tada ćemo znati šta je šta, šta je istina a šta laž. Ali tada će nas stići ono što smo za života zapostavili. Jer, nakon smrti više nema pokajanja i preostaje jedino vječna izgubljenost.

Elem, četvrta vrsta tla je dobra zemlja. Kada sijač ovdje baci sjeme, ono se i prima i ukorijenjuje. Tada isklija, stasa i klasa. Tada donosi mnogostruki rod. Ovo tlo je slika svih koji spremnog srca prihvataju Božju riječ. Iskreni su, raskajani i žele pravednost i vječni život. Božja riječ je živa i silna. Zato uvijek rađa tamo gdje se ljudi kaju i otvaraju za božansko čudo duhovnog preporoda i života.

To je, u najkraćem, Isusova pouka o sijaču. Božja riječ je kao dobro sjeme, a naša su srca kao utabana staza. I šta je neophodno da bi sjeme doprlo do nas? Duboko oranje! Da, potrebno je da se slomimo, raskajemo, ponizimo, spremimo za Božju riječ.

Bogougodno srce je ono koje prihvata Riječ u poniznosti i vjeri. Zato Jakov prorok piše:

Znajte, braćo moja ljubljena! Svatko neka bude brz da sluša, spor da govori, spor na srdžbu... Zato odložite svaku prljavštinu i preostalu zloću i sa svom krotkošću primite usađenu riječ koja ima moć spasiti duše vaše. (Jakov 1,19.21)

Dragi prijatelji, kakvo je vaše srce? Kakvo je ono tlo? Ponizno i izorano kajanjem, spremno da primi sve što mu Bog poručuje u Svetom pismu po svojim prorocima? Raste li to sjeme Riječi u vama? Ili smo puni trnja? Ili smo plitki i kameniti? Božja riječ je uvijek dobro sjeme, ali prima se i rađa, donosi život i blagoslove samo onima čija srca iskreno vjeruju u poslušnosti.

Ali evo još jedne ratarske parabole koju je Isus ispričao slušaocima. Ona govori o korovu. Poslušajmo je:

Drugu im prispodobu iznese: »Kraljevstvo je nebesko kao kad čovjek posije dobro sjeme na svojoj njivi. 25 Dok su njegovi ljudi spavali, dođe njegov neprijatelj, posije posred žita kukolj i ode. 26 Kad usjev uzraste i isklasa, tada se pokaza i kukolj. 27 Sluge pristupe domaćinu pa mu reknu: 'Gospodaru, nisi li ti dobro sjeme posijao na svojoj njivi? Odakle onda kukolj?' 28 On im odgovori: 'Neprijatelj čovjek to učini.' Nato mu sluge kažu: 'Hoćeš li, dakle, da odemo pa da ga pokupimo?' 29 A on reče: 'Ne! Da ne biste sabirući kukolj iščupali zajedno s njim i pšenicu. 30 Pustite nek oboje raste do žetve. U vrijeme žetve reći ću žeteocima: Pokupite najprije kukolj i svežite ga u snopove da se spali, a žito skupite u moju žitnicu.'« ...

Tada otpusti mnoštvo i uđe u kuću. Pristupe mu učenici govoreći: »Razjasni nam prispodobu o kukolju na njivi.« 37 On odgovori: »Sijač dobroga sjemena jest Sin Čovječji. 38 Njiva je svijet. Dobro sjeme sinovi su Kraljevstva, a kukolj sinovi Zloga. 39 Neprijatelj koji ga posija jest đavao. Žetva je svršetak svijeta, a žeteoci anđeli. 40 Kao što se kukolj sabire i ognjem sažiže, tako će biti na svršetku svijeta. 41 Sin će Čovječji poslati svoje anđele da pokupe iz njegova kraljevstva sve

zavodnike i bezakonike 42 i bace ih u peć ognjenu, gdje će biti plač i škrgut zubi. 43 Tada će pravednici zasjati poput sunca u kraljevstvu Oca svojega.«
»Tko ima uši, neka čuje!« (Matej 13:24-30,36-43)

Amen! Ovom slikom Isus poredi svijet sa njivom na kojoj je stasala pšenica. Sijač je Isus Mesija. Stasala, klasala pšenica je slika vjerujućih, djeca Božje, Mesijinih učenika. Đavo je onaj neprijatelj koji je posijao korov, nešto što Bog ne želi. Korov je slika svih koji nevjerstvom odbijaju božansku riječ. Žetva je Dan suda. Požnjevena pšenica i skupljeno žito su slika onih kojima je darovano pravo da zauvijek žive s Bogom. A korov? On se skuplja i baca u vatru. Slika je to vječnog ognja, mjesta u koje će Bog zauvijek poslati sve one koji su svojevolumno odlučili prkositi mu.

Dragi prijatelji, šta je sa nama? Da li smo plemenito žito ili nekorisni korov? Ispitajte svoje srce. Dan suda dolazi. Imate li pouzdanje za taj trenutak? Ako srcem vjerujete, ne morate da ga se bojite ako ste se predali pozivu Dobre vijesti indžila o Spasitelju koji je došao izbaviti nas od vječnog ognja. Isus je Mesija i rado spasava, ali nevjerujućima mora suditi. Zato i kaže:

Zaista, zaista, kažem vam: tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me posla, ima život vječni i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život. (Ivan 5,24)

Hvala što ste i danas bili sa nama. Sljedeći put, inšalah, nastavljamo proučavanje evanđelja i govorimo o tome kako je Isus čudom nahranio više od pet hiljada ljudi sa samo pet hljebova i dvije ribe.

Neka vas Bog blagoslovi u svemu što ste danas čuli, a posebno dok na kraju razmišljate o blaženim riječima Gospoda Isusa:

„Tko ima uši, neka čuje!“ (Matej 13:43)

Hljeb života

Marko 6; Ivan 6

U posljednjem radio susretu govorili smo o parabolama koje je Gospod Isus govorio mnoštvu. Parabole su priče, alegorije i metafore koje prenose vječne istine. Ali većina nije shvatala njihovu poruku jer su im srca bila tvrda. Većina i nije iskreno išla za Isusom. Vidjeli su ga kako iscjeljuje i čini čudesa, pa su se nadali takvim stvarima, a nisu vjerovali da je Spasitelj grešnika.

Danas idemo korak dalje u proučavanju Isusovih riječi. Ali vidjećemo i kako je učinio jedan čudesan znak. Zbog tog čuda ga i zovemo Hljeb života.

Dakle, otvaramo Evanđelje po Marku 6 i čitamo:

Uto se apostoli skupe oko Isusa i izvijeste ga o svemu što su činili i naučavali. 31 I reče im: »Hajdete i vi u osamu na samotno mjesto, i otpočinite malo.« Jer mnogo je svijeta dolazilo i odlazilo pa nisu imali kada ni jesti. 32 Otploviše dakle lađom na samotno mjesto, u osamu. 33 No kad su odlazili, mnogi ih vidješe i prepoznaše te se pješice iz svih gradova strčase onamo i pretekoše ih.

34 Kad iziđe, vidje silan svijet i sažali mu se jer bijahu kao ovce bez pastira pa ih stane poučavati u mnogočemu.

35 A u kasni već sat pristupe mu učenici pa mu reknu: »Pust je ovo kraj i već je kasno. 36 Otpusti ih da odu po okolnim zaseocima i selima i kupe sebi što za jelo.« 37 No on im odgovori: »Podajte im vi jesti.« Kažu mu: »Da pođemo i kupimo za dvjesta denara kruha pa da im damo jesti?«

38 A on će im: »Koliko kruhova imate? Idite i vidite!« Pošto izvidješe, kažu: »Pet, i dvije ribe.« 39 I zapovjedi im da sve, u skupinama, posjedaju po zelenoj travi. 40 I pružiše se po sto i po pedeset na svaku lijehu.

41 On uze pet kruhova i dvije ribe, pogleda na nebo, izreče blagoslov pa razlomi kruhove i davaše učenicima da posluže ljude. Tako i dvije ribe razdijeli svima.

42 I jeli su svi i nasitili se. 43 I od ulomaka nakupiše dvanaest punih košara, a i od riba. 44 A jelo je pet tisuća muškaraca. 45 On odmah prisili učenike da uđu u lađu i da se prebace prijeko, prema Betsaidi, dok on otpusti mnoštvo. 46 I pošto se rasta s ljudima, otiđe u goru da se pomoli.

47 Uvečer pak lađa bijaše posred mora, a on sam na kraju. 48 Vidjevši kako se muče veslajući, jer im bijaše protivan vjetar, oko četvrte noćne straže dođe k njima hodeći po moru. I htjede ih mimoići. 49 A oni, vidjevši kako hodi po moru, pomisliše da je utvara pa kriknuše. 50 Jer svi su ga vidjeli i prestrašili se. A on im odmah progovori: »Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!« 51 I uziđe k njima u lađu, a vjetar utihnu. I veoma se, prekomjerno, snebivahu; 52 još ne shvatiše ono o kruhovima, nego im

srce bijaše stvrđnuto. Pošto doploviše na kraj, dođu u Genezaret i pristanu. (Marko 6:30-53)

Sutradan mnoštvo, koje osta s onu stranu mora, zapazi da ondje bijaše samo jedna lađica i da Isus nije bio ušao zajedno sa svojim učenicima u lađicu, nego da oni odoše sami...

Kada dakle mnoštvo vidje da ondje nema Isusa ni njegovih učenika, uđu u lađice i odu u Kafarnaum tražeći Isusa. Kad ga nađoše s onu stranu mora, rekoše mu: »Učitelju, kad si ovamo došao?« Isus im odgovori: »Zaista, zaista, kažem vam: tražite me, ali ne stoga što vidjeste znamenja, nego stoga što ste jeli od onih kruhova i nasitili se. Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni: nju će vam dati Sin Čovječji jer njega Otac – Bog – opečati.« (Ivan 6:22,24-27)

Zastanimo ovdje. Zašto Isus govori okupljenima da se ne trude toliko oko prolazne, zemaljske hrane? Zar im kaže da je rad nepotreban, da je apetit tijela loš? Ne, daleko od toga. Jer, na jednom mjestu prorok kaže da ko ne radi, taj i da ne jede. (2. Sol. 3,10) Na kakvu to prolaznost hrane onda Isus misli? Pa baš na ono zemaljsko. Ako nam je samo stomak cilj, onda ćemo se predati sticanju „na se i u se“, sticanju svjetskih vrijednosti koje svakako prolaze. Jer, jednom ćemo ostariti i umrijeti. Vrat ćemo se u prašinu od koje smo nastali. Ali u nama je nešto što ne umire – duša. Ona živi zauvijek. Ali samo na dva mjesta: ili u raj, u nebu, ili u mjestu mraka i vatre, tj. u paklu. Zato Isus kaže: „Ne radite za hranu koja propada, nego za hranu koja ostaje za vječni život. Takvu hranu će vam dati Sin Čovječji, jer je na njega Bog Otac utisnuo svoj pečat.“ Postoji hrana koja dođe i prođe, ali i ona koja nas siti dovijeka. Isus još reče:

A on odgovori: »Pisano je: Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta.« (Matej 4,4)

Nažalost, mnogi od ljudi oko Isusa nisu iskreno marili za Božju riječ, nisu vjerovali u Božjeg Poslanika. Pun stomak im je bio važniji od srca punog istine koja spasava od pravednog suda. Zato im Isus kaže:

Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni: nju će vam dati Sin Čovječji jer njega Otac – Bog – opečati.« Rekoše mu dakle: »Što nam je činiti da bismo radili djela Božja?« **Odgovori im Isus: »Djelo je Božje da vjerujete u onoga kojega je on poslao.«** (Ivan 6:27-29)

Čujemo li Isusove riječi? Kako bilo koji sin Adamov, začet u grijehu, može zadovoljiti Boga. Može li to bilo ko od nas svojim dobročinstvima? Zar imamo snagu da se sami izbavimo od sile Sotone, grijeha i pakla? Zar možemo očistiti sebi srce do potpune bogougodnosti? Nikada! Sjetimo se senegalske poslovice, naroda Volof: „Drži panj koliko hoćeš u vodi, ali od njega krokodil nikada neće biti!“ Religioznost nikoga ne opravdava pred Bogom. Molitva i post, baš kao i dobročinstva ostavljaju utisak pred ljudima, ali sve to nas ne opravdava pred Bogom. Kako, dakle, da potomci Adamovi

udovolje Bogu? Šta Isus kaže o tome? Ne sakriva nam kako, već kaže da je bogougodno djelo vjerovanje u Božjeg Poslanika. Zato je prevažno naglasiti: niko nikada ne ugađa Bogu ukoliko ne vjeruje u poslanog nam Spasitelja.

Tužno je što golema većina iz ove mase oko Isusa nije htjela vjerovati u njega. Njima on kaže:

Rekoše mu onda: »Kakvo ti znamenje činiš da vidimo pa da ti vjerujemo? Koje je tvoje djelo? Očevi naši blagovaše manu u pustinji, kao što je pisano: *Nahrani ih kruhom nebeskim.*«

Reče im Isus: »Zaista, zaista, kažem vam: nije vam Mojsije dao kruh s neba, nego Otac moj daje vam kruh s neba, kruh istinski; jer kruh je Božji Onaj koji silazi s neba i daje život svijetu.«

Rekoše mu nato: »Gospodine, daj nam uvijek toga kruha.« Reče im Isus: »Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjati; tko vjeruje u mene, neće ožednjati nikada. (Ivan 6:30-35)

Ovako Isus poučava sve, pa i nas primjerom Izraela u pustinji. Bog ih je hranio manom, nebeskim hljebom – da ne skapaju u pustinji. Tako je i nama poslao hranu, hljeb sa neba, kako bi svoj Adamovoj djeci omogućio pristup vječnom životu, da niko ne propadne u grijesima.

Kakva je to nebeska hrana, nebesko jelo? Neki suplamenti, neki vitamini koji nam daju snagu za vječnost i opstojnost kraj Boga? Ne, nikako. Šta nam daje vječni život? Isus odgovara jasno i glasno:

Reče im Isus: »Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjati; tko vjeruje u mene, neće ožednjati nikada. No rekoh vam: vidjeli ste me, a opet ne vjerujete. Svi koje mi daje Otac doći će k meni, i onoga tko dođe k meni neću izbaciti...

Da, to je volja Oca mojega da tko god vidi Sina i vjeruje u njega, ima život vječni i ja da ga uskrisim u posljednji dan.« Židovi nato mrmljahu protiv njega što je rekao: »Ja sam kruh koji je sišao s neba.« Govorahu: »Nije li to Isus, sin Josipov? Ne poznajemo li mu oca i majku? Kako sada govori: 'Sišao sam s neba'?«

Isus im odvrati: »Ne mrmljajte među sobom! ...

Pisano je u Prorocima: *Svi će biti učenici Božji.* Tko god čuje od Oca i pouči se, dolazi k meni. Ne da bi tko vidio Oca, doli onaj koji je kod Boga; on je vidio Oca. Zaista, zaista, kažem vam: tko vjeruje, ima život vječni. Ja sam kruh života. Očevi vaši jedoše u pustinji manu i pomriješe. Ovo je kruh koji silazi s neba: da tko od njega jede, ne umre. Ja sam kruh živi koji je s neba sišao. Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek. Kruh koji ću ja dati tijelo je moje – za život svijeta.« ...

Mnogi od njegovih učenika čuvši to rekoše: »Tvrda je to besjeda! Tko je može slušati?« A Isus znajući sam od sebe da njegovi učenici zbog toga mrmljaju, reče im: »Zar vas to sablažnjava? A što ako vidite Sina Čovječjega kako uzlazi onamo gdje je

prije bio?« »Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su.« »A ipak, ima ih među vama koji ne vjeruju.« Jer znao je Isus od početka koji su oni što ne vjeruju i tko je onaj koji će ga izdati...

Otada mnogi učenici odstupiše, više nisu išli s njime. Reče stoga Isus dvanaestorici: »Da možda i vi ne kanite otići?« Odgovori mu Šimun Petar: »Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga! I mi vjerujemo i znamo: ti si Svetac Božji.«

(Ivan 6:35-37,40-43,45-51,60-64,66-69)

I tada su se mnogi, baš mnogi od vajnih učenika okrenuli i otišli od njega. Bilo im je preteško sve to što su čuli. Ali tu su bili i oni koji su ostajali jer su vjerovali. Imali su pouzdanje srca: on je Spasitelj poslat s neba. On je Sveti Božji. On je Hljeb života, baš onaj koji daje vječni život.

Da, baš je tako. Ko jednom u Isusu prepozna Mesiju, ko shvati ko je i kakav je; ko razumije šta je sve Mesija uradio za njega, taj više sebi ne traži bolje jaslje i boljeg pastira. Samo je Isus put u vječni život. Samo on siti srce gladno sigurnosti spasenja i bliskosti s Bogom.

A vi, dragi prijatelji? Jeste li gladni i žedni vječnog života? Imate li potpuno pouzdanje u Boga pred vječnošću kojoj idete u susret? Isus i vas poziva:

Reče im Isus: »Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; tko vjeruje u mene, neće ožednjeti nikada.

»Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti.

(Matej 11,28; Ivan 6,35)

Prijatelji, hvala što ste nas slušali. U narednoj emisiji, inšalah, nastavljamo s proučavanjem evanđelja. Vidjećemo tren kada se mnoštvo oko Isusa dijeli zbog njega samog.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o životonosnim riječima Isusa Mesije:

Reče im Isus: »Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; tko vjeruje u mene, neće ožednjeti nikada. (Ivan 6:35)

Isus donosi podjele

Matej 15.16; Ivan 7

U posljednjoj emisiji smo razmatrali čudo koje je Gospod učinio sa pet hljebova i dvije ribe, kada je time nahranio mnoštvo od preko pet hiljada duša. Nakon toga se masa sjatila oko njega, ali on im je vidio srca. Rekao im je:

Isus im odgovori: »Zaista, zaista, kažem vam: tražite me, ali ne stoga što vidjeste znamenja, nego stoga što ste jeli od onih kruhova i nasitili se. Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni: nju će vam dati Sin Čovječji jer njega Otac – Bog – opečati.« ...

Reče im Isus: »Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; tko vjeruje u mene, neće ožednjati nikada.

(Ivan 6:26-27,35)

Tužno je to što su se mnogi na ove riječi okrenuli i otišli. Važnija im je bila hrana za stomak nego hrana za dušu i srce. Ipak, iskreni sljedbenici su ostali sa Isusom jer su vjerovali iz čistog srca: on je Mesija, on je od Boga Poslanik, jedini sveti izvor vječnog života.

Danas nastavljamo sa čitanjem evanđelja. Vidjećemo kako se Isus sukobio s vjerskim vođama Izraela i kako je to dovelo do podjela u narodu. Prije toga naglasimo nešto: većina Hebreja je slijedila običaje predaka. Recimo, ritual pranja ruku, posebno nakon dolaska s javnog mjesta. Imali su mnogo ceremonija oko pranja posuđa, odjeće, jer je sve moralo imati ritualnu čistoću. Evo kako čitamo u Evanđelju po Mateju:

Tada pristupe Isusu farizeji i pismoznanci iz Jeruzalema govoreći: »Zašto tvoji učenici prestupaju predaju starih? Ne umivaju rukû prije jela!« On im odgovori: »A zašto vi prestupate zapovijed Božju radi svoje predaje? Ta reče Bog: *Poštuj oca i majku! I: Tko prokune oca ili majku, smrću neka se kazni!* A vi velite: 'Rekne li tko ocu ili majci: Pomoć koja te od mene ide neka bude sveti dar, ne treba da poštuje oca svoga ni majku svoju.' Tako dokinuste riječ Božju radi svoje predaje. Licemjeri, dobro prorokova o vama Izaija: *Narod me ovaj usnama časti, a srce mu je daleko od mene. Uzalud me štuju naučavajući nauke – uredbe ljudske.*« (Matej 15:1-9)

Čujemo li kako Gospod raskrinkava dvoličnost vjerskih vođa. Licemjerni su. Glume pravednost pred ljudima. Pretvaraju se, a Isus im vidi srce. Možda su ritualno čistih ruku, nogu i odjeće, ali srce im je puno grijeha. A ta je čistoća važnije od opranih ruku. Ceremonijalno čišćenje ne donosi čistoću srca. Ko još pere posuđe, zdjele, kašike i višljuške samo spolja. Pa valjda nam je stalo da su i iznutra čiste!? Ali oni nisu marili. Vjerski rituali kojih su se Hebreji pridržavali nisu odnosili grijeh njihovih srca.

Tada dozove mnoštvo i reče: »Slušajte i razumijte! Ne onečišćuje čovjeka što ulazi u usta, nego što iz usta izlazi – to čovjeka onečišćuje.«

Tada pristupe k njemu učenici i kažu mu: »Znaš li da su se farizeji sablaznili kad su čuli tu riječ?« On im odgovori: »Svaki nasad koji ne posadi Otac moj nebeski iskorijenit će se. Pustite ih! Slijepi su, vođe slijepaca! A ako slijepac slijepca vodi, obojica će u jamu pasti.« Petar prihvati i reče mu: »Protumači nam tu prisposobu!« A on reče: »I vi još uvijek ne razumijete? Ne shvaćate li: sve što ulazi na usta, ide u trbuh te se izbacuje u zahod. Naprotiv, što iz usta izlazi, iz srca izvire i to onečišćuje čovjeka. Ta iz srca izvire opake namisli, ubojstva, preljubi, bludništva, krađe, lažna svjedočanstva, psovke. To onečišćuje čovjeka; a jesti neopranih ruku ne onečišćuje čovjeka.« ...

Otišavši odande, dođe Isus do Galilejskog mora, uziđe na goru i sjede ondje. Tada nagrnu k njemu silan svijet s hromima, kljastima, slijepima, nijemima i mnogima drugima. Polože mu ih do nogu, a on ih izliječi. Gledajući kako su nijemi progovorili, kljasti ozdravili, hromi prohodali, slijepi progledali, divilo se mnoštvo i slavilo Boga Izraelova.

(Matej 15:10-20,29-31)

Pristupe k njemu farizeji i saduceji. Iskušavajući ga, zatraže da im pokaže kakav znak s neba. On im odgovori: »Uvečer govorite: 'Bit će vedro, nebo se žari.' A ujutro: 'Danas će nevrijeme, nebo se tamno zacrvenjelo.' Lice neba znadete rasuditi, a znakove vremenâ ne znate. Naraštaj opak i preljubnički znak traži, ali mu se znak neće dati doli znak Jonin.« Tada ih ostavi i ode. (Matej 16:1-4)

Doista, kao što Jona *bijaše u utrobi kitovoj tri dana i tri noći*, tako će i Sin Čovječji biti u srcu zemlje tri dana i tri noći. Ninivljani će ustati na Sudu zajedno s ovim naraštajem i osuditi ga jer se oni na propovijed Joninu obratiše, a evo, ovdje je i više od Jone! (Matej 12:40-41)

I sada im još nešto otkriva: poput proroka Jone, koji je u utrobi kita bio tri dana i noći, tako će i on biti u utrobi groba. Da, ubiće ga i sahraniti, ali ustaće iz mrtvih. To će biti znak nad svim znacima da je Mesija s neba poslan; da je onaj koji ima snagu da nas spasi od grijeha, smrti i pakla. Ali vjerski eksperti su ostali pri svome, stegnutog srca i u nevjerstvu. Zato čitamo u Evanđelju po Ivanu 7:

Nakon toga Isus je obilazio po Galileji; nije htio u Judeju jer su Židovi tražili da ga ubiju. 2 Bijaše blizu židovski Blagdan sjenicâ. 3 Rekoše mu stoga njegova braća: »Otiđi odavle i pođi u Judeju da i tvoji učenici vide djela što činiš. 4 Ta tko želi biti javno poznat, ne čini ništa u tajnosti. Ako već činiš sve to, očituj se svijetu.« 5 Jer ni braća njegova nisu vjerovala u njega...

I među mnoštvom o njemu se mnogo šaptalo. Jedni govorahu: »Dobar je!« Drugi pak: »Ne, nego zavodi narod.« 13 Ipak nitko nije otvoreno govorio o njemu zbog straha od Židova. Usred blagdana uziđe Isus u Hram i stade naučavati. 15 Židovi se u čudu pitahu: »Kako ovaj znade Pisma, a nije učio?« 16 Nato im Isus odvrati:

»Moj nauk nije moj, nego onoga koji me posla. 17 Ako tko hoće vršiti volju njegovu, prepoznat će da li je taj nauk od Boga ili ja sâm od sebe govorim...

Nije li vam Mojsije dao Zakon? Pa ipak nitko od vas ne vrši Zakona.« »Zašto tražite da me ubijete?« 20 Odgovori mnoštvo: »Zloduha imaš! Tko traži da te ubije?« 21 Uzvratili im Isus: »Jedno djelo učinih i svi se čudite. 22 Mojsije vam dade obrezanje – ne, ono i nije od Mojsija, nego od otaca – i vi u subotu obrezujete čovjeka. 23 Ako čovjek može primiti obrezanje u subotu da se ne prekrši Mojsijev zakon, zašto se ljutite na mene što sam svega čovjeka ozdravio u subotu? 24 Ne sudite po vanjštini, nego sudite sudom pravednim!« ...

Židovi su otad vrebali da ga uhvate. Ipak nitko ne stavi na nj ruke jer još nije bio došao njegov čas. 31 A mnogi iz mnoštva povjerovali su u nj te govorahu: »Zar će Krist, kada dođe, činiti više znamenja nego što ih ovaj učini?« ...

U posljednji, veliki dan blagdana Isus stade i povika: »Ako je tko žedan, neka dođe k meni! Neka pije 38 koji vjeruje u mene! Kao što reče Pismo: 'Rijeke će žive vode poteći iz njegove utrobe!'« ...

Kad su neki iz naroda čuli te riječi, govorahu: »Ovo je uistinu Prorok.« 41 Drugi govorahu: »Ovo je Krist.« A bilo ih je i koji su pitali: »Pa zar Krist dolazi iz Galileje? 42 Ne kaže li Pismo da Krist dolazi iz *potomstva Davidova*, i to iz *Betlehema*, mjesta gdje bijaše David?« 43 Tako je u narodu nastala podvojenost zbog njega. 44 Neki ga čak htjedoše uhvatiti, ali nitko ne stavi na nj ruke. 45 Dođoše dakle stražari glavarima svećeničkim i farizejima, a ovi im rekoše: »Zašto ga ne dovedoste?« 46 Stražari odgovore: »Nikada nitko nije ovako govorio.« 47 Nato će im farizeji: »Zar ste se i vi dali zavesti? 48 Je li itko od glavara ili farizeja povjerovao u njega? 49 Ali ta svjetina koja ne pozna Zakona – to je prokletost!« 50 Kaže im Nikodem – onaj koji ono prije dođe k Isusu, a bijaše jedan od njih: 51 »Zar naš Zakon sudi čovjeku ako ga prije ne sasluša i ne dozna što čini?« 52 Odgovoriše mu: »Da nisi i ti iz Galileje? Istraži pa ćeš vidjeti da iz Galileje ne ustaje prorok.« 53 I otiđoše svaki svojoj kući.

(Ivan 7:1-5,12-17,19-24,30-31,37-38,40-53)

Ali, ovdje moramo završiti za danas. Vidjeli smo kako su sveštenici, učitelji Zakona i farizeji napali Isusa. Htjeli su ga uhapsiti, optužiti i smaknuti. Ali nisu mogli ništa do od Boga određenog časa. Jer, samo tada će Isus postradati kao žrtva prinijeta za grijeh svijeta.

Nije li tužno da su vjerske vođe ostale tako tvrdih srca? Prezreli su Isusa. Izbacivali su iz sinagoga, tj. vjerskih krugova sve koji su ga priznavali za Mesiju. Dakle, došlo je do podjele u narodu baš zbog njega. Zbog toga su mnogi šutjeli. Plašili su se da javno ispovijede vjeru jer bi platili cijenu sa strane vjerskih moćnika. Šapatom su govorili o njemu. Za jedne je bio „dobar čovjek“. Za druge je bio „prevarant“. A treći su na to odgovarali zdravorazumski: „Zar će Mesija, kad dođe, činiti veća čudesa nego što ih čini ovaj Čovjek?“

Prijatelji, šta vi kažete o Isusu? Kakvo je vaše mišljenje? Vjerujete li da je Mesija o kome su proroci pisali? Ili mislite da je tek jedan od proroka? Ne zavaravajte se oko njega, jer vam je vječna sudbina na kocki. Ona zavisi od vašeg odgovora. Znete li ko je Isus stvarno? Znete li zašto je došao na svijet? Evo kako on sam odgovara na to:

Odgovori mu Isus: »Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni.

Nato mu reče Pilat: »Ti si dakle kralj?« Isus odgovori: »Ti kažeš: ja sam kralj. Ja sam se zato rodio i došao na svijet da svjedočim za istinu. Tko je god od istine, sluša moj glas.«

(Ivan 14:6; 18:37)

Dragi prijatelji, na čijoj ste strani? Na strani Istine, makar vas to koštalo i odbacivanja od strane najrođenijih u porodici? Volof poslovica kaže: „Ako hoćeš med, otrpi ujede pčela“. A Gospod vam govori:

»Ne mislite da sam došao mir donijeti na zemlju. Ne, nisam došao donijeti mir, nego mač. Ta došao sam rastaviti čovjeka od oca njegova i kćer od majke njezine i snahu od svekrve njezine; i neprijatelji će čovjeku biti ukućani njegovi.« »Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan. Tko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan. (Matej 10:34-37)

Hvala što ste nas slušali. Sljedeći put ćemo vidjeti kako je Isus vratio vid slijepom od rođenja.

Bog vas blagoslovio dok razmatrate blažene Isusove riječi:

Ja sam se zato rodio i došao na svijet da svjedočim za istinu. Tko je god od istine, sluša moj glas. (Ivan 18:37)

Svjetlo svijeta

Ivan 8-9

U našoj posljednjoj emisiji smo govorili o napadima vjerskih vođa na Isusa. Pokušavali su u više navrata da ga uhvate, optuže i pogube. Ali nikome to nije pošlo za rukom jer prosto još nije došlo vrijeme od Boga određeno. Postojao je samo jedan jedini čas da on postane žrtva zamjena, žrtva za grijeh svijeta. Danas govorimo o Isusovom odgovoru takvima, posebno kada su ga napali zato što je iscijelio slijepog od rođenja.

Otvaramo Evanđelje po Ivanu 8, gdje vidimo šta se dogodilo jedno jutro kada je Isus došao u jeruzalemski hram i kada ga je mnoštvo okružilo. Vidjevši tolike ljude, sjeo je i poučavao ih:

Isus im zatim ponovno progovori: »Ja sam svjetlost svijeta; tko ide za mnom, neće hoditi u tami, nego će imati svjetlost života.«

Farizeji mu nato rekoše: »Ti svjedočiš sam za sebe: svjedočanstvo tvoje nije istinito!«

Odgovori im Isus: »Ako ja i svjedočim sam za sebe, svjedočanstvo je moje istinito jer znam odakle dođoh i kamo idem. A vi ne znate ni odakle dolazim ni kamo idem...

A Isus nastavi: »Vi ste odozdol, ja sam odozgor. Vi ste od ovoga svijeta, a ja nisam od ovoga svijeta. Stoga vam i rekoh: 'Umrijet ćete u grijesima svojim.' Uistinu, ako ne povjerujete da *Ja jesam*, umrijet ćete u grijesima svojim.«

Nato mu oni rekoše: »A tko si ti?« ...

Isus im nato reče: »Kad uzdignete Sina Čovječjega, tada ćete upoznati da *Ja jesam* i da sâm od sebe ne činim ništa, nego da onako zborim kako me naučio Otac...

Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi.« **Odgovore mu: »Potomstvo smo Abrahamovo i nikome nikada nismo robovali. Kako to ti govoriš: 'Postat ćete slobodni'?'«** **Odgovori im Isus: »Zaista, zaista, kažem vam: tko god čini grijeh, rob je grijeha. Rob ne ostaje u kući zauvijek, a sin ostaje zauvijek. Ako vas dakle Sin oslobodi, zbilja ćete biti slobodni. Znam: potomstvo ste Abrahamovo, a ipak tražite da me ubijete jer moja riječ nema mjesta u vama. Ja govorim što vidjeh kod Oca, a vi činite što čujete od svog oca.«**

Odgovoriše mu: »Naš je otac Abraham.« **Kaže im Isus: »Da ste djeca Abrahamova, djela biste Abrahamova činili. A eto, tražite da ubijete mene, mene koji sam vam govorio istinu što sam je od Boga čuo. Takvo što Abraham nije učinio! Vi činite djela oca svojega.«**

Rekoše mu: »Mi se nismo rodili iz preljuba, jedan nam je Otac – Bog.«

Reče im Isus: »Kad bi Bog bio vaš Otac, ljubili biste mene jer sam ja od Boga izišao i došao; nisam sâm od sebe došao, nego on me poslao. Zašto moje besjede ne razumijete? Zato što niste kadri slušati moju riječ. Vama je otac đavao i hoće vam se vršiti prohtjeve oca svoga. On bijaše čovjekoubojica od početka i ne stajaše u

istini jer nema istine u njemu: kad govori laž, od svojega govori jer je lažac i otac laži. A meni, jer istinu govorim, meni ne vjerujete. Tko će mi od vas dokazati grijeh? Ako istinu govorim, zašto mi ne vjerujete? Tko je od Boga, riječi Božje sluša; vi zato ne slušate jer niste od Boga.«

Odgovoriše mu Židovi: »Ne kažemo li pravo da si ti Samarijanac i da imaš zloduha?« Odgovori Isus: »Ja nemam zloduha, nego častim svoga Oca, a vi me obeščašćujete. No ja ne tražim svoje slave; ima tko traži i sudi. Zaista, zaista, kažem vam: ako tko očuva moju riječ, neće vidjeti smrti dovijeka.«

Rekoše mu Židovi: »Sada vidimo da imaš zloduha. Abraham umrije, tako i proroci, a ti kažeš: 'Ako tko čuva moju riječ, neće okusiti smrti dovijeka.' Zar si ti veći od oca našega Abrahama, koji je umro? Pa i proroci pomriješ. Kime se to praviš?« Odgovori Isus: »Ako ja sam sebe slavim, slava moja nije ništa. Ima koji me slavi – Otac moj, a vi velite da je on vaš Bog, no ne poznajete ga, a ja ga znam. Ako vam rekнем da ga ne znam, bit ću lažac jednak vama. No znam ga i riječ njegovu čuvam. Abraham, otac vaš, usklikta što će vidjeti moj Dan. I vidje i obradova se.«

Rekoše mu nato Židovi: »Ni pedeset ti još godina nije, a vidio si Abrahama?« Reče im Isus: »Zaista, zaista, kažem vam: prije negoli Abraham posta, *Ja jesam!*«

Nato pograbiše kamenje da bace na nj. No Isus se sakri te iziđe iz Hrama.

(Ivan 8:12-14,23-25,28,32-59)

Prolazeći ugleda čovjeka slijepa od rođenja. 2 Zapitaše ga njegovi učenici: »Učitelju, tko li sagriješi, on ili njegovi roditelji te se slijep rodio?« 3 Odgovori Isus: »Niti sagriješi on niti njegovi roditelji, nego je to zato da se na njemu očituju djela Božja.«

4 »Dok je dan, treba da radimo djela onoga koji me posla. Dolazi noć, kad nitko ne može raditi. 5 Dok sam na svijetu, svjetlost sam svijeta.«

6 To rekavši, pljune na zemlju i od pljuvačke načini kal pa mu kalom premaza oči. 7 I reče mu: »Idi, operi se u kupalištu Siloamu!« – što znači »Poslanik«. Onaj ode, umije se pa se vrati gledajući.

8 Susjedi i oni koji su ga prije vidali kao prosjaka govorili su: »Nije li to onaj koji je sjedio i prosio?« 9 Jedni su govorili: »On je.« Drugi opet: »Nije, nego mu je sličan.« On je sam tvrdio: »Da, ja sam!« 10 Nato ga upitaše: »Kako su ti se otvorile oči?« 11 On odgovori: »Čovjek koji se zove Isus načini kal, premaza mi oči i reče mi: 'Idi u Siloam i operi se.' Oдох dakle, oprah se i progledah.« 12 Rekoše mu: »Gdje je on?« Odgovori: »Ne znam.«

13 Tada odvedoše toga bivšeg slijepca farizejima. 14 A toga dana kad Isus načini kal i otvori njegove oči, bijaše subota. 15 Farizeji ga počеше iznova ispitivati kako je progledao. On im reče: »Stavio mi kal na oči i ja se oprah – i evo vidim.« 16 Nato neki između farizeja rekoše: »Nije taj čovjek od Boga: ne pazi na subotu.« Drugi su pak govorili: »A kako bi jedan grešnik mogao činiti takva znamenja?« I nastade među njima podvojenost. 17 Zatim ponovno upitaju slijepca: »A što ti kažeš o njemu? Otvorio ti je oči!« On odgovori: »Prorok

je!« 18 Židovi ipak ne vjerovahu da on bijaše slijep i da je progledao dok ne dozvaše roditelje toga koji je progledao 19 i upitaše ih: »Je li ovo vaš sin za kojega tvrdite da se slijep rodio? Kako sada vidi?« 20 Njegovi roditelji odvrataše: »Znamo da je ovo naš sin i da se slijep rodio. 21 A kako sada vidi, to mi ne znamo; i tko mu je otvorio oči, ne znamo. Njega pitajte! Punoljetan je: neka sam o sebi govori!« 22 Rekoše tako njegovi roditelji jer su se bojali Židova. Židovi se doista već bijahu dogovorili da se iz sinagoge ima izopćiti svaki koji njega prizna Kristom. 23 Zbog toga rekoše njegovi roditelji: »Punoljetan je, njega pitajte!« 24 Pozvaše stoga po drugi put čovjeka koji bijaše slijep i rekoše mu: »Podaj slavu Bogu! Mi znamo da je taj čovjek grešnik!« 25 Nato im on odgovori: »Je li grešnik, ja ne znam. Jedno znam: slijep sam bio, a sada vidim.« 26 Rekoše mu opet: »Što ti učini? Kako ti otvori oči?« 27 Odgovori im: »Već vam rekoh i ne poslušaste me. Što opet hoćete čuti? Da ne kanite i vi postati njegovim učenicima?« 28 Nato ga oni izgrdiše i rekoše: »Ti si njegov učenik, a mi smo učenici Mojsijevi. 29 Mi znamo da je Mojsiju govorio Bog, a za ovoga ne znamo ni odakle je.« 30 Odgovori im čovjek: »Pa to i jest čudnovato da vi ne znate odakle je, a meni je otvorio oči. 31 Znamo da Bog grešnike ne uslišava; nego je li tko bogobožan i vrši li njegovu volju, toga uslišava. 32 Odvijeka se nije čulo da bi tko otvorio oči slijepcu od rođenja. 33 Kad ovaj ne bi bio od Boga, ne bi mogao činiti ništa.« 34 Odgovore mu: »Sav si se u grijesima rodio, i ti nas da učiš?« i izbacije ga. 35 Dočuo Isus da su onoga izbacili pa ga nađe i reče mu: »Ti vjeruješ u Sina Čovječjega?« 36 On odgovori: »A tko je taj, Gospodine, da vjerujem u njega?« 37 Reče mu Isus: »Vidio si ga! To je onaj koji govori s tobom!« 38 A on reče: »Vjerujem, Gospodine!« I baci se ničice preda nj. 39 Tada Isus reče: »Radi suda dođoh na ovaj svijet: da progledaju koji ne vide, a koji vide, da oslijepi!« 40 Čuli to neki od farizeja koji su bili s njime pa ga upitaju: »Zar smo i mi slijepi?« 41 Isus im odgovori: »Da ste slijepi, ne biste imali grijeha. No vi govorite: 'Vidimo' pa grijeh vaš ostaje.« (Ivan 9:1-41)

Isus je na ovaj način iscjelio čovjeka slijepog od rođenja i prekorio farizeje za njihovo duhovno sljepilo. Da, bili su vjerski stručnjaci ali slijepi na gori način od ovog nesrećnika. Da, imali su očnji vid ali nisu htjeli da prepoznaju ko je Isus, da priznaju ono što vide. Štaviše, potegli su kamenice na njega. Zatvorili su srce i um za istinu o Isusu. Nisu htjeli vjerovati da je Mesija, da je Svjetlo svijeta. Nisu vjerovali da postoji oduvijek, još prije Abrahama; da je Božja riječ koja je s Bogom bila od početka. Da, istina je biber u očima svih koji ne bi da je prime.

Dakle, današnji tekst nam otkriva dvije vrste sljepila: fizičkih očiju i duhovnih očiju. Ovo drugo je gore od prvog. Bez očiju u glavi ne vidimo svijet oko sebe, ali bez očiju uma i srca ne vidimo duhovnu stvarnost i ne razumijemo stvari koje se tiču vječnosti. Elem, Božja riječ nas uči da su sva Adamova djeca duhovno slijepa od rođenja, da im je um pomračen i srce ogrijevano. Zbog Adamovog grijeha rađamo se u duhovnoj tami i neznanju. Mi smo poput bubašvaba koje, čim se upali

svjetlo, bježe u mrak. Izbjegavamo Božju riječ i okrećemo se životu duhovne tame. Tuga je to što ogromna, ogromna većina Adamove djece i umire tamo i tako: u duhovnoj tami, grijehu, neznanju. Mudrost senegalskog plemena Volof kaže: „Dok ti nešto ne saznaš, neznanje te ubi!“

Na sličan način piše i prorok Hošea:

Čujte riječ Jahvinu, sinovi Izraelovi, jer Jahve se parbi sa stanovnicima zemlje.

Moj narod gine: nema znanja; jer si ti znanje odbacio, i ja odbacujem tebe iz svećenstva svoga; jer si Zakon svoga Boga zaboravio, i ja ću tvoje zaboraviti sinove. (Hošea 4,1.6)

Ali dobra je vijest što Bog ne želi da bilo ko propadne u tami neznanja i grijeha. Zato je došao među nas poslavši nam svoju Riječ, Isusa. Prorok Zaharija ga opisuje kao izlazeće Sunce koje nam Bog šalje s nebesa da grane onima koji čame u mraku i da im vrati stope na put mira. (Luka 1:79) Proroci su bili kao zvijezde u mrkloj noći, ali samo je Isus Krist sjajno Sunce, svjetlo života i život svima koji u njega vjeruju. Sa koliko sunaca Bog obasjava naš svijet? Samo s jednim. Koliko je Spasitelja poslao s neba da izbavi grešnike od tame grijeha i vječnog pakla? Samo jednog. Ali većina Adamove djece ovo ne shvata jer se sapliće u mraku grijeha i u sramoti. Zato Pismo jasno objavljuje o Gospodu Isusu Kristu:

I svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuže.

Bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna.

(Ivan 1:5,10)

Dragi prijatelji, da li je Gospod i vama otvorio oči uma i srca? Ili se još uvijek spotičete u tami?

Hvala što ste nas slušali. Sljedeći put, inšalah, govorimo o slavi Božjoj koja je sinula poput sunca u Isusu.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o ovim Isusovim riječima:

Ja sam svjetlost svijeta;

tko ide za mnom, neće hoditi u tami,

nego će imati svjetlost života. (Ivan 8:12)

Gospod slave

Matej 16-17

Danas otvaramo Evanđelje i nastavljamo naše proučavanje tih tekstova. Prošli put smo čuli kako je Isus Mesija otvorio oči slijepom od rođenja. Njemu ništa nije bilo i nije nemoguće, jer je utjelovljena Božja riječ, poslata da kao Čovjek živi na zemlji. Zato je imao silu i autoritet nad zemaljskim stihijama: vjetrom, morem, zlim duhovima, bolestima, pa i samom smrću. Gdje god je Isus išao mnoštvo ga je pratilo, tiskalo se oko njega, bučalo. Ali samo mali broj ga je istinski prepoznao kao Mesiju. Mnogi su mislili da je tek prorok i nisu prepoznali puninu Božju koja je prebivala u njemu. Nisu prepoznali slavu Božju u njemu, da je došao s neba. Danas, inšalah, želimo vidjeti kako je Gospod Isus odražavao slavu Božju. Zato, hajdemo otvoriti svete tekstove:

Dok je jednom u osami molio, bijahu s njim samo njegovi učenici. On ih upita: »Što govori svijet, tko sam ja?« Oni odgovoriše: »Da si Ivan Krstitelj, drugi: da si Ilija, treći opet: da neki od drevnih proroka usta.« (Luka 9:18-19)

Kaže im: »A vi, što vi kažete, tko sam ja?« Šimun Petar prihvati i reče: »Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga.« Nato Isus reče njemu: »Blago tebi, Šimune, sine Jonin, jer ti to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj, koji je na nebesima. (Matej 16:15-17)

Zaista, Isusovo pitanje učenicima je upućeno i nama. I od nas se očekuje odgovor. Vi, koji nas sada slušate, šta mislite o Isusu? Ko je on za vas? Da li vam je tek jedan od proroka? Slažete li se s Petrom koji je u njemu prepoznao Mesiju, Sina Boga živog? Ko je Isus za vas? Vjerujete li u njega kao Otkupitelja, davno obećanog od Boga, još od praskozorja čovječanstva i istorije, od Adama i Eve, posebno onda kada su pali u grijeh? Vjerujte li u njega kao Sina Boga živog, kao Božju riječ koja nam je došla s nebesa?

Kao što znate, sve do dana današnjeg, mnogi poriču da je Isus Sin Božji jer im je skardna ta titula. Misle da je Bog sa ženom rodio sina, što je daleko, daleko od istine. Slava Božja je veća od toga. Bog je Duh i nisu mu potrebni ljudski mehanizmi života, ali to nas ne spriječava da Isusa zovemo Sinom Božjim. Već smo vidjeli da ta logika postoji u opštim ljudskim odnosima. Kod nas, u Senegal, ljudi se vole predstavljati kao „sinovi senegalski“ kada odu negdje preko granice. U kom smislu? Pa potiču iz svoje otadžbine. Svakako ne misle da ih je ona rodila!

Baš to vrijedi za Isusa, Mesiju, koga je rodila djevica, ali on je i prije toga od vječnosti postojao na nebesima. On je Kalimat Allah i Ruh Allah – dakle, sama Riječ i duša Božja. Samo Isus se može nazvati Sinom Svevišnjega, jer je jedini Riječ koja je bila s Bogom od početka. Da, to je golema tajna, ali je svejedno istina. Bog nam je poslao svoju Riječ, svog Sina, ne samo da nas spasi od grijeha, već i da nam pokaže ko je i kakav je Bog. Zato je Isus ta slika, odraz Božjeg karaktera. Ko je vidio Isusa, vidio je i Oca. Isus je nazvan Sinom Božjim jer je došao od Boga, jer je njegov lik i sama Riječ

Božja. Prijatelji, mi u ovo ili vjerujemo ili ne vjerujemo, a istina uvijek ostaje istina: Isus je Sin živog Boga!

Ali, hajdemo čitati dalje iz Evanđelja po Mateju, da vidimo šta se desilo nakon što je Petar ispovijedio Isusovo mesijanstvo, da je Sin Boga živog. Pismo nam kaže ovako:

Otada poče Isus upućivati učenike kako treba da pođe u Jeruzalem, da mnogo pretrpi od starješina, glavara svećeničkih i pismoznanaca, da bude ubijen i treći dan da uskrsne. Petar ga uze na stranu i poče odvrćati: »Bože sačuvaj, Gospodine! Ne, to se tebi ne smije dogoditi!« Isus se okrene i reče Petru: »Nosi se od mene, sotonu! Sablazan si mi jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!« (Matej 16:21-23)

Čujemo li šta Isus kaže svojim učenicima? Mora za Jeruzalem, mora postradati silno od ruke starješina, prvosveštenika i učitelja Zakona. Mora biti ubijen, mora biti uskrsnut trećeg dana. Ovo je jasna najava da će se žrtvovati, da će proliti krv kako bi isplatio cijenu za naše grijehе.

Ali za Petra je ovo bilo previše. Kako to da Mesija, Kralj kraljeva sa svom silom i autoritetom da postrada od ruke grešnika, pa makar to bile i ruke sveštenika!? Zato ga je odgovarao onako žučno i odlučno. Ali Isus je znao zašto se rodio. Znao je da mu je svrha da postane Jagnje Božje, žrtva za grijeh koja odnosi krivicu pred Bogom. Zato mu se oštro suprotstavlja i tjera Sotonu koji stoji iza ove opake kušnje.

Da, Isus zna zašto je na svijetu. Došao je da dâ svoj život radi nas, proliti krv za spasenje grešnika, baš kako su davno, davno najavili proroci. Isus je došao do časa kada se u njemu ispunjava simbolika svake žrtve ikada prinijete Bogu.

Dragi prijatelji, ako ćete išta zapamtiti od današnje priče, u ovoj emisiji, neka to bude ovo: Isus Mesija je došao na svijet da umre kao žrtva za grijehе: moje, naše, vaše i sveg svijeta. Inšalah, nakon nekoliko narednih emisija, vidjećemo kako se u Jeruzalemu ispunilo svako proroštvo o ovome. I još nešto: ako neko i priča drugu priču, a koja nije u skladu sa mesijanskim objavama proroka, istinu Isusove smrti i uskrsnuća svejedno niko ne može promijeniti. Bog sam je prihvatio Mesijinu smrt na krstu i to niko ne može poreći. Isus je svojevrijedno odlučio postradati i postati konačna žrtva iskupljenja. Uradio je to jer nas voli, baš svakog od nas i ne želi da iko propadne.

Ali pogledajmo sada šta se desilo u sedmici nakon što je Isus obavijestio svoje učenike o žrtvi koja ga očekuje u Jeruzalemu:

Nakon šest dana uze Isus sa sobom Petra, Jakova i Ivana, brata njegova, te ih povede na goru visoku, u osamu, i preobrazi se pred njima. I zasja mu lice kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost. (Matej 17:1-2)

I gle, dva čovjeka razgovarahu s njime. Bijahu to Mojsije i Ilija. Ukazali se u slavi i razgovarali s njime o njegovu Izlasku, što se doskora imao ispuniti u Jeruzalemu. (Luka 9:30-31)

**A Petar prihvati i reče Isusu: »Gospodine, dobro nam je ovdje biti. Ako hoćeš, načinit ću ovdje tri sjenice, tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu.«
Dok je on još govorio, gle, svijetao ih oblak zasjeni, a glas iz oblaka govoraše: »*Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!*« Čuvši glas, učenici padoše licem na zemlju i silno se prestrašiše. Pristupi k njima Isus, dotakne ih i reče: »Ustanite, ne bojte se!« Podigoše oči, ali ne vidješe nikoga doli Isusa sama. Dok su silazili s gore, zapovjedi im Isus: »Nikomu ne kazujte viđenje dok Sin Čovječji od mrtvih ne uskrsne.« (Matej 17:4-9)**

Shvatamo li šta se desilo na ovom brdu? Nešto silno i divno. Isus se sav preobrazio u spoljašnjosti. Lice mu je zasijalo kao sunce a odjeća postala snježno bijela. Sve to dolazi s nebesa, od samog trona Božjeg. To je ona slava koja je ispunjavala svetište šatora sastanka, u vrijeme Mojsija, kada su Izraelci putovali pustinjom. Tu slavu nosi Isus makar je ljudi i ne vidjeli. A ovo je bila prilika da – barem za koji tren – učenici kraj njega vide ko je, odakle je i čiji je. I tada je Bog poslao svoje proroke, dvojicu njih, Mojsija i Iliju, da razgovaraju s njim baš u taj čas pred smrt koja ga je čekala u Jeruzalemu. Čitamo da su slava i sjaj prekrili sve, da je zagrmio glas s neba. Bog je objavio da je to njegov Sin i da samo njega slušaju, a u isti čas je sakrio proroke.

Zašto se ovo dogodilo? Zašto je Bog objavio Isusovu slavu pred Petrom, Jakovom i Ivanom? Zato što su tri svjedoka dovoljana da svjedoče za istinu: Isus je vječni Sin Božji s nebesa. Bog želi da samo njega slušamo. Evo kako nam to kazuje Pismo:

Da svi časte Sina kao što časte Oca. Tko ne časti Sina, ne časti ni Oca koji ga posla. (Ivan 5:23)

Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima po prorocima; konačno, u ove dane, progovori nama u Sinu. Njega postavi baštinikom svega; Njega po kome sazda svjetove. On, koji je odsjaj Slave i otisak Bića njegova te sve nosi snagom riječi svoje, pošto očisti grijehe, sjede zdesna Veličanstvu u visinama. (Hebrejima 1:1-3)

Svi vi koji ste nas slušali danas, šta mislite o Isusu? Ko je on za vas? Vjerujete li da je Gospod slave, da je došao s nebesa? Ili vam je tek jedan u plejadi proroka? Prije nego se rastanemo, poslušajmo šta kažu njegovi poslanici, apostoli Petar i Ivan. Baš oni su bili na Gori preobraženja onog dana, vidjevši kako se Isus mijenja zakratko u ono što je bio od iskona.

Apostol Petar piše:

Ta nismo vam navijestili snagu i dolazak Gospodina našega Isusa Krista slijedeći izmudrene priče, nego kao očevici njegova veličanstva. Od Oca je doista primio čast i slavu kad mu ono od uzvišene Slave doprije ovaj glas: *Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, u njemu mi sva milina!* Taj glas, koji s neba dopiraše, čusmo mi koji bijasmo s njime na Svetoj gori. (2. Petrova 1:16-18)

Apostol Ivan piše:

Što bijaše od početka, što smo čuli, što smo vidjeli očima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše o Riječi, Životu – da, Život se očitova, i vidjeli smo i svjedočimo, i navješćujemo vam Život vječni, koji bijaše kod Oca i očitova se nama.

I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu – slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca – pun milosti i istine.

(1. Ivanova 1:1-2; Ivan 1:14)

A Ivan završava svoj evanđeoski spis ovim riječima:

Isus je pred svojim učenicima učinio i mnoga druga znamenja koja nisu zapisana u ovoj knjizi. A ova su zapisana da vjerujete: Isus je Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život u imenu njegovu. (Ivan 20:30-31)

Da li vam je ovo teško razumijeti? Bog vam dao uvid u svoje predivne istine. Baš kako kaže Pismo:

Naravan čovjek ne prima što je od Duha Božjega; njemu je to ludost i ne može spoznati jer po Duhu valja prosuđivati.

Mudrost doduše navješćujemo među zrelima, ali ne mudrost ovoga svijeta, ni knezova ovoga svijeta koji propadaju, nego navješćujemo Mudrost Božju, u Otajstvu, sakrivenu; onu koju predodredi Bog prije vjekova za slavu našu, a koje nijedan od knezova ovoga svijeta nije upoznao. Jer da su je upoznali, ne bi Gospodina slave razapeli.

(1. Kor. 2:14, 6-8)

Neka vam Gospod prosvijetli svaku riječ koju ste danas čuli!

Do naredne emisije posebno razmatrajte srcem ono što istiniti Bog sam kaže o Isusu Mesiji:

***Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!* (Matej 17:5)**

Dobri pastir

Ivan 10

U posljednjoj emisiji smo proučavali odjeljke evanđelja koji nam prenose Isusovu objavu učenicima: da će ga uhvatiti, da će postradati i biti ubijen u Jeruzalemu. Ali on je znao da je baš to svrha njegovog dolaska na svijet: da kao žrtva pokajnica prolije svoju krv radi grijeha svijeta. I baš tada je, vidjeli smo i to, trojici učenika objavio svoju slavu, kada se pred njima preobrazio na jednoj gori. Lice mu je tada zasjalo poput sunca, odjeća mu je bila snježno bijela, bjelja od svake bijeline. Tom slavom je Isus pokazao da Bog prebiva u njemu.

Danas nastavljamo sa čitanjem indžila, tj. evanđelja. Čitaćemo tekstove u kojima Mesija kao Pastir poredi svoj narod sa zbrinutim stadom ovaca. Već smo vidjeli u spisima proroka da Bog ogrijevovljenu Adamovu djecu vidi kao stado bez pastira. Ali pošto nas voli, te ne želi da bilo ko propadne, poslao nam je svog Dobrog pastira. Zato je Mesija sišao s nebesa: da nas nađe i vrati na put mira; da nas spasi od opakih dušmana: Sotone, grijeha, smrti i pakla. Evo kako čitamo u Ivanu 10:

»Zaista, zaista, kažem vam: tko god u ovčinjak ne ulazi na vrata, nego negdje drugdje preskače, kradljivac je i razbojnik. A tko na vrata ulazi, pastir je ovaca.

Isus im kaza tu poredbu, ali oni ne razumješe što im htjede time kazati. Stoga im Isus ponovno reče: **»Zaista, zaista, kažem vam: ja sam vrata ovacama.**

Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se: i ulazit će i izlaziti i pašu nalaziti. Kradljivac dolazi samo da ukrade, zakolje i pogubi. Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju.« **»Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce. Najamnik – koji nije pastir i nije vlasnik ovaca – kad vidi vuka gdje dolazi, ostavlja ovce i bježi, a vuk ih grabi i razgoni: najamnik je i nije mu do ovaca. Ja sam pastir dobri i poznajem svoje i mene poznaju moje, kao što mene poznaje Otac i ja poznajem Oca i život svoj polažem za ovce.**

Zbog toga me i ljubi Otac što polažem život svoj da ga opet uzmem. Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga. Tu zapovijed primih od Oca svoga.«

Među Židovima ponovno nastala podvojenost zbog tih riječi. Mnogi su od njih govorili: »Zloduha ima pa mahnita! Što ga slušate?« Drugi su govorili: »Nisu to riječi opsjednuta. Zar zloduh može slijepima oči otvoriti?«

Okružili ga Židovi i govorili mu: »Dokle ćeš nam dušu držati u neizvjesnosti? Ako si ti Krist, reci nam otvoreno!« Isus im odgovori: »Rekoh vam pa ne vjerujete. Djela što ih ja činim u ime Oca svoga – ona svjedoče za mene. Ali vi ne vjerujete jer niste od mojih ovaca. Ovce moje slušaju glas moj; ja ih poznajem i one idu za mnom. Ja im dajem život vječni te neće propasti nikada i nitko ih neće ugrabiti iz moje ruke. Otac moj, koji mi ih dade, veći je od svih i nitko ih ne može ugrabiti iz ruke Očeve. Ja i Otac jedno smo.«

Židovi ponovno pograbiše kamenje da ga kamenuju. Isus im odgovori: »Mnoga vam dobra djela Očeva pokazah. Za koje me od tih djela kamenujete?« Odgovoriše mu Židovi: »Zbog dobra te djela ne kamenujemo, nego zbog hule: što ti – čovjek – sebe Bogom praviš.« Odgovori im Isus: »Nije li pisano u vašem Zakonu: *Ja rekoh: bogovi ste!* Ako bogovima nazva one kojima je riječ Božja upravljena – a Pismo se ne može dokinuti – kako onda vi onome kog Otac posveti i posla na svijet možete reći: 'Huliš!' – zbog toga što rekoh: 'Sin sam Božji!'? Ako ne činim djela Oca svoga, nemojte mi vjerovati. Ali ako činim, sve ako meni i ne vjerujete, djelima vjerujte pa uvidite i upoznajte da je Otac u meni i ja u Ocu.«

Nato ga ponovno nastojahu uhvatiti, ali im on izmaknu iz ruku.

(Ivan 10:1-2,6-7,9-15,17-21,24-39)

Čujemo li šta Isus poručuje Hebrejima, svojim savremenikima? Šteta je što nikada nemamo dovoljno vremena zakoračiti u mnoge pojedinosti ovih silnih riječi. Ali ovdje slobodno možemo reći da je suštinska poruka u dva imena, dvije titule kojim Mesija sebe oslovljava. On je vrata ovcama i Dobri pastir.

Elem, Isus oslikava ljude kao ovce, kao stado, pa zato i kaže je poput vrata na toru. Ko god prođe kroz njega – spašće se. Zašto se služi ovom slikom? U ona vremena su torovi na pašnjacima bili tek prostori ograđeni trnovitim granjem, ili kamenjem, s jednim otvorom kao ulazom. Naveče, kada bi se stado sakupljalo, pastir bi tu utjerao ovce i legao na prolaz. On je bio vrata, zaštita i čuvar. Lako bi se probudio i ako bi neželjena zvjerka htjela unutra ili bi neka ovca htjela napolje. Dakle, ovo je slika koju Isus koristi.

On je vrata ovcama. To je slika brige za sve koji mu pripadaju. I još nešto: ko god bi da bude dio Božjeg stada mora da prođe kroz Isusa, tj. mora po njemu da se spasi iz čeljusti Sotone, kazne za grijeh, sile smrti i kazne vječnog ognja. Samo je Isus vrata po kojima grešnici ulaze u vječni život. Zato Pismo jasno kaže:

I nema ni u kome drugom spasenja. Nema uistinu pod nebom drugoga imena dana ljudima po kojemu se možemo spasiti. (Djela 4,12)

Isus je jedina vrata spasenja.

Sjećate li emisije koju smo posvetili proroku Noi i potopu? Koliko vrata mu je Bog zapovjedio da načini na arki? Samo jedna. I ko god nije ušao u plovilo kroz njih, taj se nije spasio od potopnih voda. Tako će biti i na Dan suda. Sveto pismo nam kazuje da će tada svima biti jasno: Mesija je jedina vrata spasenja za svu Adamovu djecu. On je prolaz u vječni život. Zato Isus kaže:

Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se: i ulazit će i izlaziti i pašu nalaziti.

Zaista, zaista, kažem vam: tko god u ovčinjak ne ulazi na vrata, nego negdje drugdje preskače, kradljivac je i razbojnik.

(Ivan 10:9,1)

Elem, drugo ime koje Isus sebi pripisuje je vrlo slično prvom. On ne samo da je vrata ovcama već je i Dobri pastir. Zašto? Voli nas toliko da je život dao radi našeg spasenja. O, kakav je to samo Pastir! U Zeburu, u zbirci Psalama, prorok David ovako piše:

Jahve je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam; na poljanama zelenim on mi daje odmora. Na vrutke me tihane vodi i krijepi dušu moju. Stazama pravim on me upravlja radi imena svojega. Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer si ti sa mnom. Tvoj štap i palica tvoja utjeha su meni. Trpezu preda mnom prostireš na oči dušmanima mojim. Uljem mi glavu mažeš, čaša se moja prelijeva. Dobrota i milost pratit će mene sve dane života moga. U Jahvinu ću domu prebivati kroz dane mnoge.

(Psalam 23:1-6)

Svako od nas mora doći do ovog zaključka o Mesiji. Da li je on i za nas Dobri pastir, onakav kakav je bio Davidu? Isus zato kaže: **Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce... Ja i Otac jedno smo.** (Ivan 10:11.30) Ali kada se izjednačio s Bogom Hebreji su ga htjeli kamenovati zbog bogohuljenja. Nisu htjeli ni da čuju i na samu pomisao o Bogu u ljudskom tijelu. I do dana današnjeg veliki broj Adamovih sinova se sapliće baš o ove Isusove riječi. Neki pogrešno zaključuju kako zbog ovog Isusovog poistovjećivanja s Bogom postoje dva boga. Kakva zabluda! Pisma proroka su ovde jasna: **Čuj, Izraele! Jahve je Bog naš, Jahve je jedan!** (Pnz 6:4) Ali to što je jedan i jedini ne spriječava Boga da se na zemlji objavi ljudima kao Čovjek.

Evo jedne, nadamo se, korisne slike. Sunce obasjava zemlju i daje nam svjetlo i toplotu. Koliko sunaca imamo? Samo jedno. A gdje je ono? Daleko, daleko u svemiru, ali je i ovdje u isti mah. Obuhvata sve i svemu daje život. Njegova energija, njegova toplota i svjetlo su jedno. Tako je i sa Bogom koji je jedno s njegovom Riječi i Duhom Svetim. Zato Isus kaže da je jedno s Ocem. Zato je i došao u naš svijet da nam donese svjetlo božanske ljubavi i spasenja. Evo šta nam sve Sveto pismo kazuje o Bogu i Isusu.

Jer Bog je naš oganj što proždire. (Hebrejima 12:29)

Koji jedini ima besmrtnost, prebiva u svjetlu nedostupnu, koga nitko od ljudi ne vidje niti ga vidjeti može. Njemu čast i vlast vjekovječna! Amen. (1. Timotiju 6:16)

Boga nitko nikada ne vidje: Jedinorođenac - Bog - koji je u krilu Očevu, on ga obznani. (Ivan 1:18)

On, koji je odsjaj Slave i otisak Bića njegova te sve nosi snagom riječi svoje, pošto očisti grijeh, sjede zdesna Veličanstvu u visinama. (Hebrejima 1:3)

Jer u njemu tjelesno prebiva sva punina božanstva. (Kološanima 2:9)

Da, tako nam kaže Božja riječ.

Jer u njemu tjelesno prebiva sva punina božanstva. Zato Isus jasno kaže: „Ja i Otac jedno smo!“

Isus Krist je Dobri pastir koji nam je došao s nebesa. Postao je Čovjek, živio među ljudima i svoj sveti život položio da bi nas otkupio od prokletstva koje nam je grijeh donio. Ali je i ustao iz mrtvih kako bi ponudio vječni život svima koji svoju nadu stave samo u njega. Zato i kaže:

Ja sam pastir dobri i poznajem svoje i mene poznaju moje, kao što mene poznaje Otac i ja poznajem Oca i život svoj polažem za ovce.

Zbog toga me i ljubi Otac što polažem život svoj da ga opet uzmem. Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga. Tu zapovijed primih od Oca svoga.

(Ivan 10:14-15,17-18)

Nema nikakve sumnje da je Isus baš Dobri pastir. Dokazao je to davši život za nas, za naše spasenje. Ali poslušajmo još jednom te predivne riječi Gospoda Isusa:

Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se: i ulazit će i izlaziti i pašu nalaziti. Kradljivac dolazi samo da ukrade, zakolje i pogubi. Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju.« »Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce. Najamnik – koji nije pastir i nije vlasnik ovaca – kad vidi vuka gdje dolazi, ostavlja ovce i bježi, a vuk ih grabi i razgoni...

Ja sam pastir dobri i poznajem svoje i mene poznaju moje...

Ovce moje slušaju glas moj; ja ih poznajem i one idu za mnom. Ja im dajem život vječni te neće propasti nikada i nitko ih neće ugrabiti iz moje ruke.

(Ivan 10:9-12,14,27-28)

Dragi prijatelji, koga slijedite? Dobrog pastira? Ili nekog drugog?

Hvala vam što ste nas i danas slušali. Pozivamo vas da i naredni put budete uz naš program kako bismo zajedno naučili više o Božjem srcu.

Neka vas on sam blagoslovi i postane stvaran u vašem životu, dok razmišljate o onome što je Isus Mesija rekao o sebi:

Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se: i ulazit će i izlaziti i pašu nalaziti.

Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce.

(Ivan 10:9,11)

U dosadašnjim proučavanjima, posebno proročkih spisa, vidjeli smo ključne istine o Bogu: svet je, pravedan i ne trpi grijeh. Ali milostiv je i dobar. To su predivne vijesti za sve nas jer smo, zbog grešnosti, u očajničkoj potrebi za njegovim pomilovanjem. Buntovni smo i nesveti, grijesi su nas odvojili od Boga i zauvijek će nas osuditi ukoliko ne prihvatimo njegovo rješenje: milost oprostjenja.

Elem, danas u tom smislu proučavamo dvije priče, dvije parabole koje je Gospod Isus ispričao mnoštvu. One nas uče koliko je velika njegova milost koja mu ispunjava srce. Uči nas kako je grešnici mogu primiti.

Prva parabola je o dvojici ljudi: o jednom koji je primio božansku milost i o drugom koji nije. Jedan je pripadao vjerskoj grupi farizeja. Bio je jako gorljiv za molitvom, postom i milostinjama. U očima ljudi bješe oličenje pobožnosti. Drugi čovjek je bio poreznik, što je tada bilo skandalozno, jer je radio za okupatore. Za druge je bio veliki grešnik, jer je radio protiv svog naroda, a i uvijek bi potkrađao.

Evo te priče koju znamo baš kao priču o farizeju i cariniku. Nalazimo je u Evanđelju po Luki 18:

Nekima pak koji se pouzdavahu u sebe da su pravednici, a druge podcjenjivahu, reče zatim ovu prisporobu: »Dva čovjeka uziđoše u Hram pomoliti se: jedan farizej, drugi carinik. Farizej se uspravan ovako u sebi molio: 'Bože, hvala ti što nisam kao ostali ljudi: grabežljivci, nepravednici, preljubnici ili - kao ovaj carinik. Postim dvaput u tjednu, dajem desetinu od svega što steknem.' A carinik, stojeći izdaleka, ne usudi se ni očiju podignuti k nebu, nego se udaraše u prsa govoreći: 'Bože, milostiv budi meni grešniku!' Kažem vam: ovaj siđe opravdan kući svojoj, a ne onaj! Svaki koji se uzvisuje, bit će ponižen; a koji se ponizuje, bit će uzvišen.« (Luka 18:9-14)

Šta Isus uči narod ovim kratkom pričom? Bog je milostiv svima koji uviđaju i priznaju svoju nepravednost pred njim, ali osuđuje sve koji su samopravedni. Sveto pismo nam baš to doslovno kaže: **Bog se oholima protivi, a poniznima daruje milost.** (1. Petrova 5,5) Bog prezire ono što ljudi cijene. Zar bi mogao prihvatiti bahate, samoljubive narcise koji se smatraju pravednicima, dive se sopstvenim blagoglagoljivim molitvama, postu, izdašnim milostinjama, posjetama džamiji ili crkvi, ovome ili onome!? Tamo gdje je ljudsko JA u prvom planu ima li mjesta za slavu Božju? Nema! Ponos ne prolazi pred Svevišnjim.

Bog prezire osiona srca. Sjetimo se Kaina, Adamovog prvorođenca, koji je pokušao svojim trudom prići Bogu. Da li je bio prihvaćen? Nije! Bog nije pogledao njegovu žrtvu. Prijatelji, Bog se ne mijenja. Isti je i danas. Njegovo srce ne uživa u našim samodostignućima. Sva djela sve Adamove djece za njega su daleko od savršenstva. Zato mu je stalo da prepoznamo svoju grešnost, baš kao ovaj carinik iz Isusove

priče. Molio se: „Bože, milostiv budi meni grešnome!“ To je srce koje Bog voli i kome se raduje. Gnuša se svakog bahatog ljudskog upoređivanja. A baš to je uradio farizej usred molitve Bogu. Ispod oka je gledao carinika i najbrajao svoje kvalitete, svoje prednosti u odnosu na njega, svog bližnjeg.

Ali farizej je imao ključnu zabludu: na dan Suda Bog ne upoređuje čovjeka sa čovjekom. Ne, stavlja ih pred sebe, pred svoj sveti i savršeni Zakon koji kaže: **Ta tko sav Zakon ušćuva, a u jednome samo posrne, postao je krivac svega.** (Jakov 2:10)

Jer, Bog je rekao i „ne čini preljube“ i „ne laži“. Dakle, možda ste vjerni u braku, ali ako lažete, svejedno kršite Božji zakon. Takvi ne možete u raj, u božansku prisutnost, jer Pismo kaže: **Ali u nj neće unići ništa nečisto i nijedan tko čini gadost i laž, nego samo oni koji su zapisani u Jaganjčevoj knjizi života.**

(Otkrivenje 21:27) Shvatamo li zašto je svoj djeci Adamovoj potrebna milost Božja? Dragi prijatelji, da li ste poput ovog carinika iz Isusove priče i sami pomilovani? Ili ste kao farizej, pa biste i dalje da se opravdavate svojim djelima.

Ali idemo sada i na drugu priču. U njoj nam je pokazano koliko je Bog milostiv, kakvo mu je srce. To je priča o ocu koji voli svoju djecu. Nalazimo je u Evandjelju po Luki 15:

Okupljahu se oko njega svi carinici i grešnici da ga slušaju. Stoga farizeji i pismoznanci mrmljahu: »Ovaj prima grešnike, i blaguje s njima.« Nato im Isus kaza ovu prispodobu: ...

I nastavi: »Čovjek neki imao dva sina. 12 Mlađi reče ocu: ‘Oče, daj mi dio dobara koji mi pripada.’ I razdijeli im imanje. 13 Nakon nekoliko dana mlađi sin pokupi sve, otputova u daleku zemlju i ondje potraži svoja dobra živeći razvratno.«

14 »Kad sve potroši, nastala ljuta glad u onoj zemlji te on počeo oskudijevati. 15 Ode i pribi se kod jednoga žitelja u onoj zemlji. On ga posla na svoja polja pasti svinje. 16 Želio se nasititi rogačima što su ih jele svinje, ali mu ih nitko nije davao.«

17 »Došavši k sebi, reče: ‘Koliki najamnici oca moga imaju kruha napretek, a ja ovdje umirem od gladi! 18 Ustat ću, poći svomu ocu i reći mu: ‘Oče, sagriješih protiv Neba i pred tobom! 19 Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim. Primi me kao jednog od svojih najamnika.’«

20 »Usta i pođe svom ocu. Dok je još bio daleko, njegov ga otac ugleda, ganu se, potrča, pade mu oko vrata i izljubi ga. 21 A sin će mu: ‘Oče! Sagriješih protiv Neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim.’ 22 A otac reče slugama: ‘Brzo iznesite haljinu najljepšu i obucite ga! Stavite mu prsten na ruku i obuću na noge! 23 Tele ugojeno dovedite i zakoljite pa da se pogostimo i proveselimo 24 jer sin mi ovaj bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se!’ I stadoše se veseliti.«

25 »A stariji mu sin bijaše u polju. Kad se na povratku približio kući, začu svirku i igru 26 pa dozva jednoga slugu da se raspita što je to. 27 A ovaj će mu: ‘Došao tvoj brat pa otac tvoj zakla tele ugojeno što sina zdrava dočeka.’ 28 A on se rasrdi i ne htjede ući. Otac tada iziđe i stane ga nagovarati. 29 A on će ocu: ‘Evo, toliko ti

godina služim i nikada ne prestupih tvoju zapovijed, a nikad mi ni jareta nisi dao da se s prijateljima proveselim. 30 A kada dođe ovaj sin tvoj koji s bludnicama proždrije tvoje imanje, ti mu zakla ugojeno tele.' 31 Nato će mu otac: 'Sinko, ti si uvijek sa mnom i sve moje – tvoje je. 32 No trebalo se veseliti i radovati jer ovaj brat tvoj bijaše mrtav i oživje, izgubljen i nađe se!'«

(Luka 15:1-3,11-32)

Čemu nas Bog uči ovom pričom? Vidimo samo tri lika: oca, mlađeg i starijeg sina.

Otac je slika Boga. Mlađi sin predstavlja raskajanog grešnika, povratnika. Stariji sin je slika religioznih ljudi koji sebe varaju misleći kako su pravedni pred Bogom.

Prvo, pogledajmo mlađeg sina koga je grešna priroda odvukla u daleku, tuđu zemlju. Šta se desilo s njim? Vremenom je shvatio koliko je ponizio oca i ogriješio se o Boga. Iskreno je zažalio zbog toga, pokajao se za grijeh i odlučno ustao, riješen da se vrati očevom domu. Znao je i šta će da kaže, da je zgriješio obojici: i Bogu i ocu. Neće tražiti da bude sin, već najamnik, daleko od udobnosti doma.

A otac? Šta je uradio na sve to? Da li se razbjesnio na razmetljivca koji je spiskao svoje i njegovo imanje, sramotivši mu ime u bijelom svijetu? Da li ga je primio za slugu? Nije. Evo šta se desilo:

Usta i pođe svom ocu. Dok je još bio daleko, njegov ga otac ugleda, ganu se, potrča, pade mu oko vrata i izljubi ga...

A otac reče slugama: 'Brzo iznesite haljinu najljepšu i obucite ga! Stavite mu prsten na ruku i obuću na noge! Tele ugojeno dovedite i zakoljite pa da se pogostimo i proveselimo jer sin mi ovaj bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se!' I stadoše se veseliti.«

(Luka 15:20,22-24)

Šta učimo odavde? Bog je taj otac pun milosti. Voli grešnike i želi da im se smiluje. Ali od njih, od nas, očekuje pokajanje, predanost putu pravednosti, putu koji je sam ustanovio.

A stariji sin? Tu je nešto zapanjujuće. On ne voli srcem kao otac. Štaviše. Gnjevan je, neće u kuću i prigovara ocu što mu nikada nije priredio barem kakvu zabavu s njegovim društvom. Ma, čujete li ga samo!? On sebe vidi kao slugu u rođenom domu, kod rođenog oca!? Nije znao da ga otac voli, da je sin, da ne mora zaraditi očevu ljubav. Otac želi djecu koja ga vole jer ih sam voli. Želi djecu koja rado čine onako kako mu je ugodno.

Do dana današnjeg su Adamova djeca kao stariji sinovi. Sebe samo vide kao „robove Božje“. Bog to ne želi. Želi da smo mu sinovi i kćeri. Zato je Pismo tu jasno. Ko su oni koji prihvataju Isusa Krista za Spasitelja i Gospoda: **Ta ne primiste duh robovanja da se opet bojite, nego primiste Duha posinstva u kojem kličemo: »Abba! Oče!«** (Rimljanima 8,15)

Prijatelji dragi, da li i vi za sebe mislite da ste Božji rob, sluga ili najamnik? Ili ste mu sin ili kćerka? Prepoznajete li svoj grijeh i sramotu, poput mlađeg sina iz parabole? Jeste li primili očevo smilovanje? Ili ste kao stariji sin koji je iz nužde radio kod oca?

Bog ne želi da mu robujemo. Želi da smo radosna djeca koja vole oca, rada da mu ugađaju. On nas voli i žudi da nam se smiluje. Ali želi da se pokajemo i obratimo mu se. O tome piše prorok Izaija: **Ded napiši na ploču i zapiši u knjigu da vremenima budućim svjedočanstvo ostane.** (30:8)

Bog je milostiv, milosrdan i želi da mu se vratimo. On je otac iz ove priče, koji željno očekuje povratak mlađeg sina. On liječi slomljena i grešna srca. Ako mu takvi priđete u vjeri i kajanju, ako ga potražite svim srcem, budite sigurni: srešćete u njemu Boga očinskog srca, punog milosti i blagodati. A ponosni i bahati se rugaju Bogu. Njih jedino očekuje sud bez prilike za smilovanjem!

Hvala što ste nas slušali. Sljedeći put, inšalah, nastavljamo proučavanje indžila. Vidjećemo kako je Isus u život vratio četiri dana mrtvog čovjeka.

Neka vam Gospod podari svoj uvid u sve što smo danas proučavali. I zapamtite:

Bog se oholima protivi, a poniznima daruje milost. (1. Petrova 5,5)

Uskrsnuće i život

Ivan 11-12

Do sada smo u našim programima naučili dosta iz svetog indžila: Isus je Mesija. Nosi mnoge titule, mnoga imena. Pomenuli smo da je Riječ Božja otpočетка, Sin je Svevišnjeg, Sin Čovječji, Jagnje Božje, Spasitelj, hljeb života, svjetlo svijeta, Gospod slave, vrata ovcama i Dobri pastir. Danas govorimo o još dva njegova imena: uskrsnuće i život.

Vidjeli smo Isusa kako putuje kroz Izrael, kako poučava i propovijeda, čini dobra djela, liječi, vraća gluhima sluh, slijepima vid i oslobađa opsjednute. Zato ga je slijedilo golemo mnoštvo. Ali vjerske vođe, posebno farizeji, zbog toga bijahu zavidni do ludila. Nisu mogli poreći njegova djela ali ni mudrost kojom je govorio.

Danas idemo korak dalje u proučavanju evanđelja. Vidjećemo još neka Isusova izuzetna čuda, natprirodne zahvate koji dokazuju njegovu slavu. Zbog toga je još više ljudi povjerovalo u njega. Dakle, otvaramo Evanđelje po Ivanu 11:

Bijaše neki bolesnik, Lazar iz Betanije, iz sela Marije i sestre joj Marte. Marija bijaše ono pomazala Gospodina pomašću i otrla mu noge svojom kosom. Njezin dakle brat Lazar bijaše bolestan. Sestre stoga poručiše Isusu: »Gospodine, evo onaj koga ljubiš, bolestan je.« Čuvši to, Isus reče: »Ta bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se po njoj proslavi Sin Božji.«

A Isus ljubljaje Martu i njezinu sestru i Lazara. Ipak, kad je čuo za njegovu bolest, ostade još dva dana u onome mjestu gdje se nalazio. (11:1-6)

Isus je znao da će Lazar umrijeti. Ali želio je da po njegovoj smrti pokaže silu Božju u sebi, kako bi se ljudi uvjerali ko je. Zato je nakon par dana, čitamo, rekao učenicima:

Istom nakon toga reče učenicima: »Pođimo opet u Judeju!« 8 Kažu mu učenici: »Učitelju, Židovi su sad tražili da te kamenuju, pa da opet ideš onamo?« 9 Odgovori Isus: »Nema li dan dvanaest sati? Hodi li tko danju, ne spotiče se jer vidi svjetlost ovoga svijeta...

11 To reče, a onda im dometnu: »Lazar, prijatelj naš, spava, no idem probuditi ga.« 12 Rekoše mu nato učenici: »Gospodine, ako spava, ozdravit će.« 13 No Isus to reče o njegovoj smrti, a oni pomisliše da govori o spavanju, o snu. 14 Tada im Isus reče posve otvoreno: »Lazar je umro. 15 Ja se radujem što ne bijah ondje, i to poradi vas – da uzvjerujete. Nego pođimo k njemu!« ...

17 Kad je dakle Isus stigao, nađe da je onaj već četiri dana u grobu. 18 Betanija bijaše blizu Jeruzalema otprilike petnaest stadija. 19 A mnogo Židova bijaše došlo tješiti Martu i Mariju zbog brata njihova. 20 Kad Marta doču da Isus dolazi, pođe mu u susret dok je Marija ostala u kući. 21 Marta reče Isusu: »Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro. 22 Ali i sada znam: što god zaišteš od Boga, dat će ti.« 23 Kaza joj Isus: »Uskrsnut će brat tvoj!« 24 A Marta mu odgovori: »Znam

da će uskrsnuti o uskrsnuću, u posljednji dan.« 25 Reče joj Isus:

»Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. 26 I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo?«

27 Odgovori mu: »Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, Onaj koji dolazi na svijet!« 28 Rekavši to ode, zovnu svoju sestru Mariju i reče joj krišom: »Učitelj je ovdje i zove te.« 29 A ona, čim doču, brzo ustane i pođe k njemu...

32 A kad Marija dođe onamo gdje bijaše Isus i kad ga ugleda, baci mu se k nogama govoreći: »Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro.« 33 Kad Isus vidje kako plače ona i Židovi koji je dopratiše, potresen u duhu i uzbuđen 34 upita: »Kamo ste ga položili?« Odgovoriše mu: »Gospodine, dođi i pogledaj!« 35 I zaplaka Isus. 36 Nato su Židovi govorili: »Gle, kako ga je ljubio!« 37 A neki između njih rekoše: »Zar on, koji je slijepcu otvorio oči, nije mogao učiniti da ovaj ne umre?« 38 Isus onda, ponovno potresen, pođe grobu. Bila je to pećina, a na nju navaljen kamen. 39 Isus zapovjedi: »Odvalite kamen!« Kaže mu pokojnikova sestra Marta: »Gospodine, već zaudara. Ta četvrti je dan.« 40 Kaže joj Isus: »Nisam li ti rekao: budeš li vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju?« 41 Odvališe dakle kamen. A Isus podiže oči i reče: »Oče, hvala ti što si me uslišao. 42 Ja sam znao da me svagda uslišavaš; no rekoh to zbog nazočnog mnoštva: da vjeruju da si me ti poslao.« 43 Rekavši to povika iza glasa: »Lazare, izlazi!« 44 I mrtvac iziđe, noge mu i ruke bile povezane povojima, a lice omotano ručnikom. Nato Isus reče: »Odriješite ga i pustite neka ide!« (11:7-9,11-15,17-29,32-44)

Prije nego završimo ovu divnu priču, recimo nešto o ovom divnom čudu. Otkako je svijeta i vijeka nije se čulo da je iko igdje i ikada oživio lež star četiri dana, pa još sahranjen. Jer, proces truljenja je već otpočeo. Ali Isus je upravo to uradio s preminulim Lazarom.

Sila smrti nije bila problem za Gospoda Isusa, jer je on živa Božja riječ. On je sam božanski život koji nam je došao s neba. On je Mesija koji poput Boga nosi život u sebi. Kao što Bog uskrsava mrtvo tijelo i vraća mu život, tako i Mesija daje život kome hoće, jer je živototvorac i životodavac. Zato je Lazar i u takvom stanju mogao izaći iz grobnice, hodati i govoriti. Zato Isus kaže Lazarevoj sestri: „**Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će.**“

Ali hajdemo završiti ovu priču i vidjeti šta je Isus učinio nakon što je podigao Lazara iz groba. Čitamo dalje u indžilu:

Tada mnogi Židovi koji bijahu došli k Mariji, kad vidješe što Isus učini, povjerovalaše u nj. 46 A neki od njih odu farizejima i pripovjede im što Isus učini. 47 Stoga glavari svećenički i farizeji sazvaše Vijeće. Govorili su: »Što da radimo? Ovaj čovjek čini mnoga znamenja. 48 Ako ga pustimo tako, svi će povjerovati u nj pa će doći Rimljani i oduzeti nam ovo mjesto i narod!« 49 A jedan od njih - Kajfa, veliki svećenik one godine - reče im: »Vi ništa ne znate. 50 I ne mislite kako je za vas bolje da jedan čovjek umre za narod, nego da sav narod propadne!« 51 To ne reče sam od sebe, nego kao veliki svećenik one

godine prorokova da Isus ima umrijeti za narod; 52 ali ne samo za narod nego i zato da raspršene sinove Božje skupi u jedno. 53 Toga dana dakle odluče da ga ubiju.

54 Zbog toga se Isus više nije javno kretao među Židovima, nego je odatle otišao u kraj blizu pustinje, u grad koji se zove Efrajim. Tu se zadržavao s učenicima. 55 Bijaše blizu židovska Pasha i mnogi iz toga kraja uziđoše prije Pashe u Jeruzalem da se očiste. 56 Iskahu dakle Isusa te se stojeći u Hramu zapitkivahu: »Što vam se čini? Zar on ne kani doći na Blagdan?« 57 A glavari svećenički i farizeji izdadoše naredbu: ako tko sazna gdje je, neka dojavu da ga uhvate. (11:45-57)

1 Šest dana prije Pashe dođe Isus u Betaniju gdje bijaše Lazar koga je Isus uskrisio od mrtvih. 2 Ondje mu prirediše večeru. Marta posluživaše, a Lazar bijaše jedan od njegovih sustolnika. 3 Tada Marija uzme libru prave dragocjene nardove pomasti, pomaže Isusu noge i otare ih svojom kosom. I sva se kuća napuni mirisom pomasti.

4 Nato reče Juda Išariotski, jedan od njegovih učenika, onaj koji ga je imao izdati: 5 »Zašto se ta pomast nije prodala za trista denara i razdala siromasima?« 6 To ne reče zbog toga što mu bijaše stalo do siromaha, nego što bijaše kradljivac: kako je imao kesu, kradom je uzimao što se u nju stavljalo. 7 Nato Isus odvrati: »Pusti je! Neka to izvrši za dan mog ukopa! 8 Jer siromahe imate uvijek uza se, a mene nemate uvijek.«

9 Silno mnoštvo Židova dozna da je Isus ondje pa se okupi, ne samo zbog Isusa, već i zato da vide Lazara kojega on bijaše uskrisio od mrtvih. 10 A glavari svećenički odlučuše i Lazara ubiti 11 jer su zbog njega mnogi Židovi odlazili i vjerovali u Isusa. (12:1-11)

Evo, vrijeme nam ističe, ali na samom kraju ono najvažnije: vidjeste li kako su vjerske vođe reagovala na čudo kao znak i dokaz koji im je Isus dao? Niko nije smio da ga ospori jer je sve bilo jasno i vidljivo svakome. Ali šta su na to rekli prvosveštenik i ostala kurija? Jesu li se pokajali i povjerovali da je Isusa Mesija s neba? Nisu. Sve čudesne znake koje im je Isus pružio nisu prihvatili. Nisu se pokajali i prihvatili Isusa za svog Spasitelja i Gospoda.

A šta je uradio prvosveštenik? Zamrzio je Isusa još jače i skovao zavjeru da ga smakne. Htjeli su da smaknu i Lazara jer je bio živi dokaz, baš onaj zbog koga bi se mnogi okrenuli od zvanične religije i krenuli za Isusom. Kakvo licemjerstvo. Koliko su srca ovih ljudi, vjerskih vođa, bila daleko od Boga! Nisu voljeli ni Boga ni ljude, ni istinu. Okretali su glavu od očiglednih dokaza, od tolikih čudesa koja je Isus učinio pred njima. Ali to samo govori o njima samima i njihovoj samopravednosti. Ovo je njihova bruka, jedna u nizu mnogih. I tako su odlučili ubiti Isusa jer su se plašili mase koja ga slijedi a njima okreće leđa.

Šta vi mislite o ovim ljudima, o vjerskim vođama? Ko ih je nadahnuo da ubiju Isusa? Svakako Sotona, jer je on najveći mrzitelj i Boga i Mesije. Sotona je želio osujetiti Božji plan spasenja Adamove djece. Ali ono što zli nije znao jeste da će ta smrt, koju toliko želi, postati način spasenja svih ljudi, sloboda od paklenih okova! Ni zli ni

njegovi sljedbenici nisu slutili da smrt nema snagu zadržati Isusa. Zemlja nije primila njegovo tijelo. Ono nije trulilo jer je bilo bez grijeha. Imalo je život uskrsenja u sebi. Zato Isus kaže Lazerevima sestrama: **Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo?** (11:25-26)

Rastajemo se ovde za danas. Pozivamo vas da s nama budete i naredni put dok govorimo o tome kako je Isus ušao u Jeruzalem, te tako ispunio proroštva zapisana prije pola milenijuma.

Neka vas sam Bog umudri i objasni silno učenje Isusa Mesije, koji govori i danas:

Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo? (Ivan 11:25-26)

Isusov ulazak u Jeruzalem

Luka 18-20

U prethodnoj emisiji smo čitali i razmatrali tekstove indžila o tome kako je Gospod Isus oživio mrtvaca koji je bio četiri dana u grobu. Sila smrti nije ništa za njega. On je jači, jer je, kako reče sam, uskrsenje i život. Danas nastavljamo proučavanje o Isusovom ulasku u Jeruzalem, gdje će ga i ubiti. Gospod je znao šta ga čeka tamo. Znao je da su se vjerske vođe dogovorile da će ga smaknuti, da će ga zajedno sa Rimljanima mučiti i razapeti na krst. Pa ipak, znajući sve to, nije oklijevao da dođe u tadašnju prestonicu. Indžil nam kaže: **Kad su se navršili dani da bude uznesen, krenu Isus sa svom odlučnošću prema Jeruzalemu.** (Luka 9:51)

Odakle Isusu takva odlučnost? Želio je da se žrtvuje za one koje su željeli da ga ubiju! Kako je to čudesno! Da li bismo mi to uradili tako nešto? Da li bismo otišli negdje gdje nas čeka zavjera, hapšenje i smrt? A baš to je Isus uradio. Znao je zašto je došao, zašto se rodio: da umre kao žrtva za grijehе svijeta. Nije došao uživati, živjeti po svome, već ispuniti ono što su proroci davno, davno napisali za njega. A šta to? Da će Mesija postradati, da će proliti krv izvan Jeruzalema na gori gdje je Abraham davno, davno umjesto sina žrtvovao Bogu ovna. To je bio simbol baš ovoga što se sada ispunjava u Isusu. Eto, zato je Mesija ušao u Jeruzalem, u grad koji ga je čekao kao gladna zvijer žrtvu.

Dakle, čitamo dalje odabrane odjeljke Evandjelja:

Evo, uzlazimo u Jeruzalem i Sin Čovječji bit će predan glavarima svećeničkim i pismoznancima. Osudit će ga na smrt, predati poganima, izrugati i popljuvati. Izbičevat će ga, ubit će ga, ali on će nakon tri dana ustati. (Marko 10:33-34)

34 No oni ništa od toga ne razumješe. Te im riječi bijahu skrivene i ne shvaćahu što bijaše rečeno.

35 A kad se približavao Jerihonu, neki slijepac sjedio kraj puta i prosio. **36** Čuvši gdje mnoštvo prolazi, raspitivao se što je to. **37** Rekoše mu: »Isus Nazarećanin prolazi.« **38** Tada povika: »Isuse, Sine Davidov, smiluj mi se!« **39** Oni ga sprijeda ušutkivali, ali on je još jače vikao: »Sine Davidov, smiluj mi se!«

40 Isus se zaustavi i zapovjedi da ga dovedu k njemu. Kad se on približi, upita ga: **41** »Što hoćeš da ti učinim?« A on će: »Gospodine, da progledam.« **42** Isus će mu: »Progledaj! Vjera te tvoja spasila.« **43** I umah progleda i uputi se za njim slaveći Boga. I sav narod koji to vidje dade hvalu Bogu. (Luka 18:34-43)

1 Kad se približiše Jeruzalemu te dođoše u Betfagu, na Maslinskoj gori, posla Isus dvojicu učenika **2** govoreći: »Pođite u selo pred vama i odmah ćete naći privezanu magaricu i uz nju magare. Odriješite ih i dovedite k meni. **3** Ako vam tko što rekne, recite: 'Gospodinu trebaju', i odmah će ih pustiti.«

4 To se dogodi da se ispuni što je rečeno po proroku: **5** *Recite kćeri Sionskoj: Evo kralj ti tvoj dolazi, krotak, jašuć na magarcu, na magaretu, mladetu magaričinu.* **6** Učenici odu i učine kako im naredi Isus. **7** Dovedu magaricu i magare te stave

na njih haljine i Isus uzjaha na njih. 8 Silan svijet prostrije svoje haljine po putu, a drugi rezahu grane sa stabala i sterahu ih po putu. 9 Mnoštvo pak pred njim i za njim klicaše: »*Hosana Sinu Davidovu! Blagoslovljen Onaj koji dolazi u ime Gospodnje! Hosana u visinama!*« (Matej 21:1-9)

39 Nato mu neki farizeji iz mnoštva rekoše: »Učitelju, prekori svoje učenike.« 40 On odgovori: »Kažem vam, ako ovi ušute, kamenje će vikati!« 41 Kad se približi i ugleda grad, zaplaka nad njim 42 govoreći: »O kad bi i ti u ovaj dan spoznao što je za tvoj mir! 43 Ali sada je sakriveno tvojim očima. Doći će dani na tebe kad će te neprijatelji tvoji opkoliti opkopom, okružiti će te i pritijesniti odasvud. 44 *Smrskat će o zemlju tebe i djecu tvoju u tebi. I neće ostaviti u tebi ni kamena na kamenu zbog toga što nisi upoznao časa svoga pohođenja.*« (Luka 19:39-42,44)

10 Kad uđe u Jeruzalem, uskomešao se sav grad i govorio: »Tko je ovaj?« 11 A mnoštvo odgovaraše: »To je Prorok, Isus iz Nazareta galilejskoga.«

12 Isus uđe u Hram i izagna sve koji su prodavali i kupovali u Hramu. Mjenjačima isprevrta stolove i prodavačima golubova klupe. 13 Kaže im: »Pisano je: *Dom će se moj zvati Dom molitve*, a vi od njega činite *pećinu razbojničku.*«

14 U Hramu mu priđoše slijepi i hromi i on ih ozdravi.

15 A kad glavari svećenički i pismoznanci vidješe čudesa koja učini i djecu što viču Hramom: »*Hosana Sinu Davidovu!*«, gnjevni 16 mu rekoše: »Čuješ li što ovi govore?« Kaže im Isus: »Da! A niste li čitali: *Iz usta djece i dojenčadi sebi si pripravio hvalu?*« (Matej 21:10-16)

Kada su za to dočuli glavari svećenički i pismoznanci, tražili su kako da ga pogube. Uistinu, bojahu ga se jer je sav narod bio očaran njegovim naukom. (Marko 11:18)

23 Isus im odgovori: »Došao je čas da se proslavi Sin Čovječji. 24 Zaista, zaista, kažem vam: ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod. ...

27 »*Duša mi je sada potresena* i što da kažem? Oče, izbavi me iz ovoga časa? No, zato dođoh u ovaj čas! 28 Oče, proslavi ime svoje!«

Uto dođe glas s neba: »Proslavio sam i opet ću proslaviti!« 29 Mnoštvo koje je ondje stajalo i slušalo govoraše: »Zagrmjelo je!« Drugi govoraše: »Anđeo mu je zborio.« 30 Isus na to reče: »Ovaj glas nije bio poradi mene, nego poradi vas.«

31 »Sada je sud ovomu svijetu, sada će knez ovoga svijeta biti izbačen. 32 A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi.« 33 To reče da označi kakvom će smrću umrijeti. (Ivan 12:23-24,27-33)

Zastanimo ovdje. Dakle, Isus je ušao u grad jašući mlado magare. Masa mu kliče, želi ga za kralja ne shvatajući istinski razlog njegovog dolaska. Narod se nada da će ih Mesija spasti od okupatora, osloboditi od Rimljana. Ali to nije razlog njegovog božanskog poslanja na svijet. Ne, Isus nije došao donijeti političku slobodu. Došao je donijeti duhovnu slobodu i razoriti sotonsko kraljevstvo. Nije došao boriti se sa mnogim problemima svijeta i društva, već sa grešnim srcima ljudi. Jednog skorog

dana će se vratiti da sudi svim ljudima svijeta i obnovi svu tvorevinu. Ali ovaj prvi put je došao umrijeti kao žrtva. Došao je spasiti djecu Adamovu od kazne za grijeh, baš kako je Bog obećao od vijekova preko svojih proroka.

Nastavimo sa čitanjem Pisma:

I danomice naučavaše u Hramu. A glavari su svećenički i pismoznanci tražili kako da ga pogube, a tako i prvaci narodni, ali nikako naći što da učine jer je sav narod visio o njegovoj riječi. (Luka 19:47-48)

1 Jednog dana dok je naučavao narod u Hramu i naviještao evanđelje, ispriječe se glavari svećenički i pismoznanci sa starješinama 2 pa mu dobace: »Reci nam kojom vlašću to činiš ili tko ti dade tu vlast?« 3 On odgovori: »Upitat ću i ja vas. Recite mi: 4 krst Ivanov bijaše li od Neba ili od ljudi?« 5 A oni smišljahu među sobom: »Reknemo li 'od Neba', odvratit će 'Zašto mu ne povjerovaste?' 6 A reknemo li 'od ljudi', sav će nas narod kamenovati. Ta uvjeren je da je Ivan prorok.« 7 I odgovore da ne znaju odakle. 8 I Isus reče njima: »Ni ja vama neću kazati kojom vlašću ovo činim.«

9 Zatim uze narodu kazivati ovu prisposobu: »Čovjek *posadi vinograd, iznajmi ga vinogradarima i otputova na dulje vrijeme.*«

10 »Kada dođe doba, posla slugu vinogradarima da mu dadnu od uroda vinogradskoga. No vinogradari ga istukoše i otposlaše praznih ruku. 11 Nato on posla drugoga slugu. Ali oni i toga istukoše, izružiše i otposlaše praznih ruku. 12 Posla i trećega. A oni i njega izraniše i izbaciše.«

13 »Nato reče gospodar vinograda: 'Što da učinim? Poslat ću im sina svoga ljubljenoga. Njega će valjda poštovati.' 14 Ali kada ga vinogradari ugledaju, stanu među sobom umovati: 'Ovo je baštinik. Ubijmo ga da baština bude naša.' 15 Izbaciše ga iz vinograda i ubiše.«

»Što će dakle učiniti s njima gospodar vinograda? 16 Doći će i pogubiti te vinogradare i dati vinograd drugima.« Koji ga slušahu rekoše: »Bože sačuvaj!« 17 A on ih ošinu pogledom i reče: »A što ono piše: *Kamen što ga odbaciše graditelji postade kamen zaglavni?* 18 Tko god padne na taj kamen, smrskat će se, a na koga on padne, satrt će ga.«

19 Pismoznanci i glavari svećenički gledahu da istog časa stave ruke na nj, ali se pobojaše naroda. Dobro razumješe da o njima kaza tu prisposobu. (Luka 20:1-19)

U priči o zlim vinogradarima Isus upozorava sve oko sebe da zna o zavjeri koja je skovana protiv njega. Shvatamo li značenje ove parabole? Lako ju je protumačiti. Vlasnik vinograda je Bog sam. Vinograd je Izrael, izraelski narod. Zli vinogradari su vjerske vođe. Sluge, koje gospodar šalje u vinograd su proroci. Sin vlasnika vinograda, koga su vinogradari ubili je on sam – Isus Mesija.

Zato nam je jasno zašto su sveštenici i učitelji zakona na ove riječi pobjesnili. Znali su da Isus govori o njima. Shvatili su da ih upoređuje sa zlim vinogradarima koji su zlostavljali sluge vlasnika vinograda, i naposljetku mu ubili sina. Isus ih prekori jeva jer ne poznaju učenja proroka koji jasno kažu: Mesiju će ubiti, razapeće Sina Boga Svevišnjeg. I ne samo da im je ispričao svoju parabolu, već im je naveo i riječi

Psalma, ono što se tiče njega. Posebno podsjeća na ugaoni kamen koga će odbaciti graditelji. Ko na njega padne – razbiće se; na koga on padne – satrće ga. (Luka 20:17-18; Psalam 118:22) Zato i upozorava vjerske vođe koji su ga naumili ubiti, jer će im baš on naposljetku suditi.

Prijatelji, vrijeme nam ističe. Inšalah, naredni put govorimo više o ovome trenutku kada se Isus sreće sa bijesom vjerskih vođa.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o onome što nam Pismo kazuje o Mesiji:

Bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna. (Ivan 1:10)

Teške, ali istinite riječi

Matej 22-25

U prošloj emisiji smo počeli s proučavanjem onog dijela indžila koji govori o Isusovom ulasku u Jeruzalem. Tamo su ga čekali sveštenici i učitelji Zakona, svi oni koji su se urotili da ga smaknu. Isus je to znao, ali nije oklijevao da umre kao žrtva za grijeh svijeta. Jer, samo nekoliko dana kasnije će ga uhvatiti i lažno optužiti prije nego ga predaju Rimljanima da ga razapnu.

Dakle, dragi prijatelji, gdje god da ste, na bilo kojoj strani svijeta, pažljivo poslušajte upozorenja koja Isus izgovara narodnim, vjerskim vođama. Sve ono što ćemo danas pročitati iz indžila je teška besjeda, baš teška, ali istinita. Mnogo od tih riječi boli i pogađa nas. Zaista, „istina je poput bibera u očima.“

Dakle, kada je Isus ušao u Jeruzalem, svaki dan je išao u hram i poučavao ljude. I svaki dan su vjerske vođe pokušavale da ga zbune, da ga uhvate u zamku i optuže za bogohuljenje. Ali plašili su se naroda koji je pomno slušao Isusa, baš svaku riječ. Zato poslušajmo njegove riječi iz više odabranih tekstova indžila:

20 Vrebajući na nj, poslaše uhode koji su se pravili pravednicima da ga uhvate u riječi pa da ga predaju oblasti i vlasti upraviteljevoj. 21 Upitaše ga dakle: »Učitelju, znamo da pravo zboriš i naučavaš te nisi pristran, nego po istini učiš putu Božjem. 22 Je li nam dopušteno dati porez caru ili nije?« 23 Proničući njihovu lukavost, reče im: 24 »Pokažite mi denar.« »Čiju ima sliku i natpis?« 25 A oni će: »Carevu.« On im reče: »Stoga dajte caru carevo, a Bogu Božje.« 26 I ne mogoše ga uhvatiti u riječi pred narodom, nego umuknuše zadivljeni njegovim odgovorom...

(Luka 20:20-26)

34 Reče im Isus: »Djeca se ovog svijeta žene i udaju. 35 No oni koji se nađoše dostojni onog svijeta i uskrsnuća od mrtvih niti se žene niti udaju. 36 Zaista, ni umrijeti više ne mogu: anđelima su jednaki i sinovi su Božji jer su sinovi uskrsnuća.«

37 »A da mrtvi ustaju, naznači i Mojsije kad u odlomku o grmu Gospodina zove Bogom Abrahamovim, Bogom Izakovim i Bogom Jakovljevim. 38 A nije on Bog mrtvih, nego živih. Ta svi njemu žive!«

(Luka 20:34-38)

33 Čuvši to, mnoštvo osta zaneseno njegovim naukom.

34 A kad su farizeji čuli kako ušutka saduceje, okupiše se, 35 a jedan od njih, zakonoznanac, da ga iskuša, upita: 36 »Učitelju, koja je zapovijed najveća u Zakonu?« 37 A on mu reče: »Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim. 38 To je najveća i prva zapovijed. 39 Druga, ovoj slična: Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga. 40 O tim dvjema zapovijedima visi sav Zakon i Proroci.«

41 Kad se farizeji skupiše, upita ih Isus: 42 »Što mislite o Kristu? Čiji je on sin?«
Kažu mu: »Davidov.« 43 A on će njima: »Kako ga onda David u Duhu naziva
Gospodinom, kad veli: 44 *Reče Gospod Gospodinu mojemu: 'Sjedi mi zdesna dok
ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim?'*
45 Ako ga dakle David naziva Gospodinom, kako mu je sin?« 46 I nitko mu nije
mogao odgovoriti ni riječi, niti se od toga dana tko usudio upitati ga bilo što.
(Matej 22:33-46)

1 Tada Isus prozbori mnoštvu i svojim učenicima: 2 »Na Mojsijevu stolicu
zasjedoše pismoznanci i farizeji. 3 Činite dakle i obdržavajte sve što vam kažu, ali
se nemojte ravnati po njihovim djelima jer govore, a ne čine. 4 Vežu i ljudima na
pleća toware teška bremena, a sami ni da bi ih prstom maknuli. 5 Sva svoja djela
čine zato da ih ljudi vide. Doista, proširuju zapise svoje i produljuju rese. 6 Vole
pročelja na gozbama, prva sjedala u sinagogama, 7 pozdrave na trgovima i da ih
ljudi zovu 'Rabbi'. 8 Vi pak ne dajte se zvati 'Rabbi' jer jedan je učitelj vaš, a svi
ste vi braća. 9 Ni ocem ne zovite nikoga na zemlji jer jedan je Otac vaš – onaj na
nebesima. 10 I ne dajte da vas vođama zovu jer jedan je vaš vođa –
Krist. 11 Najveći među vama neka vam bude poslužitelj. 12 Tko se god uzvisuje,
bit će ponižen, a tko se ponizuje, bit će uzvišen.«

13 »Jao vama, pismoznanci i farizeji! Licemjeri! Zaključavate kraljevstvo nebesko
pred ljudima; sami ne ulazite, a ne date ući ni onima koji bi htjeli.« 14

15 »Jao vama, pismoznanci i farizeji! Licemjeri! Obilazite morem i kopnom da
pridobijete jednog sljedbenika. A kad ga pridobijete, promećete ga u sina
paklenoga dvaput goreg od sebe.« ...

23 »Jao vama, pismoznanci i farizeji! Licemjeri! Namirujete desetinu od metvice i
kopra i kima, a propuštate najvažnije u Zakonu: pravednost, milosrđe, vjernost.
Ovo je trebalo činiti, a ono ne propuštati. 24 Slijepe vođe! Cijedite komarca, a
gutate devu!«

25 »Jao vama, pismoznanci i farizeji! Licemjeri! Čistite čašu i zdjelu izvana, a
iznutra su pune grabeža i pohlepe. 26 Farizeju slijepi! Očisti najprije nutrinu čaše
da joj i vanjština bude čista.«

27 Jao vama, pismoznanci i farizeji! Licemjeri! Nalik ste na obijeljene grobove.
Izvana izgledaju lijepi, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i svakojake
nečistoće. 28 Tako i vi izvana ljudima izgledate pravedni, a iznutra ste puni
licemjerja i bezakonja.«

29 »Jao vama, pismoznanci i farizeji! Licemjeri! Gradite grobnice prorocima i
kitite spomenike pravednicima 30 te govorite: 'Da smo mi živjeli u dane otaca
svojih, ne bismo bili njihovi sudionici u prolijevanju krvi proroke.' 31 Tako
sami protiv sebe svjedočite da ste sinovi ubojicâ prorokâ. 32 Dopunite samo
mjeru otaca svojih!«

33 »Zmije! Leglo gujinje! Kako ćete uteći osudi paklenoj? ...

37 »Jeruzaleme, Jeruzaleme, koji ubijaš proroke i kamenuješ one što su tebi poslani! Koliko li puta htjedoh okupiti djecu tvoju kao što kvočka okuplja piliće pod krila, i ne htjedoste.

(Matej 23:1-15,23-33,37)

1 Isus iziđe iz Hrama. Putem mu pristupiše učenici pokazujući mu hramsko zdanje. 2 A on im reče: »Ne vidite li sve ovo? Zaista, kažem vam, ne, neće se ovdje ostaviti ni kamen na kamenu nerazvaljen.«

3 Dok je zatim na Maslinskoj gori sjedio, pristupiše k njemu učenici nasamo govoreći: »Reci nam kada će to biti i koji će biti znak tvojega dolaska i svršetka svijeta?«

4 Isus im odgovori: »Pazite da vas tko ne zavede! 5 Mnogi će doista doći u moje ime i govoriti: 'Ja sam Krist!' I mnoge će zavesti.«

6 »A čut ćete za ratove i za glasove o ratovima. Pazite, ne uznemirujte se. Doista *treba da se to dogodi*, ali to još nije svršetak. 7 *Narod će ustati protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva; bit će gladi i potresa po raznim mjestima.* 8 Ali sve je to samo početak trudova.«

9 »Tada će vas predavati na muke i ubijati vas. I svi će vas narodi zamrziti zbog imena moga. 10 *Mnogi će se tada sablazniti, izdavati će jedni druge i mrziti se među sobom.* 11 Ustat će mnogi lažni proroci i mnoge zavesti...

23 »Ako vam tada tko rekne: 'Gle, evo Krista!' ili: 'Eno ga!' - ne povjerujte! 24 Ustat će, doista, lažni kristi i *lažni proroci i iznijeti znamenja velika i čudesa da, bude li moguće, zavedu i izabrane.*«

25 »Eto, prorekao sam vam.« ...

27 Jer kao što munja izlazi od istoka i bljesne do zapada, tako će biti i s dolaskom Sina Čovječjega.« ...

29 »A odmah nakon nevolje onih dana *sunce će pomrčati i mjesec neće više svijetljeti i zvijezde će s neba padati i sile će se nebeske poljuljati.*«

30 »I tada će se pojaviti znak Sina Čovječjega na nebu. I *tada će proplakati sva plemena zemlje. I ugledat će Sina Čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moći i slavom.* 31 I razaslat će anđele svoje *s trubljom velikom i sabrat će mu izabranike s četiri vjetra, s jednoga kraja neba do drugoga.*«

(Matej 24:1-11,23-25,27,29-31)

31 »Kad Sin Čovječji dođe u slavi i svi anđeli njegovi s njime, sjest će na prijestolje slave svoje. 32 I sabrat će se pred njim svi narodi, a on će ih jedne od drugih razlučiti kao što pastir razlučuje ovce od jaraca. 33 Postavit će ovce sebi zdesna, a jarce slijeva.«

34 »Tada će kralj reći onima sebi zdesna: 'Dođite, blagoslovljeni Oca mojega! Primate u baštinu Kraljevstvo pripravljeno za vas od postanka svijeta! ...

41 »Zatim će reći i onima slijeva: 'Odlazite od mene, prokleti, u oganj vječni, pripravljen đavlu i anđelima njegovim! ...

46 »I otići će ovi u muku vječnu, a pravednici u život vječni.«

(Matej 25:31-34,41,46)

Dragi prijatelji, ovdje moramo stati. Da li smo čuli šta Isus govori vjerskim vođama, prekorijevajući ih zbog licemjerja i tvrdoće srca? Takođe je upozorio učenike na njih, jer se pretvaraju da su proroci, a zapravo zavode mnoge. Posebno je važno ono što je govorio o svom povratku, kada bude došao sa silnom anđeoskom vojskom. Tada će suditi svima koji su odbili da poslušaju Dobru vijest o njemu, Mesiji, Spasitelju grešnika.

Da, i mi smo čuli te riječi: teške i prekorijevajuće, ali i dobre, istinite, predivne riječi života za svakog čovjeka: muškarca, ženu i dijete. Zato Isus i kaže: **Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi.** (Ivan 8:32)

Prijatelji, hvala što ste nas slušali. Pozivamo vas da nas slušate i naredni put. Sagledavaćemo Isusove posljednje riječi učenicima prije nego položi svoj život za njih, ali i za nas, za sve nas.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o riječima Gospoda Isusa:

Odgovori im Isus: »U zabludi ste jer ne razumijete Pisama ni sile Božje. (Matej 22:29)

Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi. (Ivan 8:32)

Posljednja večera

Matej 26

Ako nas redovno pratite na našem putovanju putem pravednosti, onda znate da smo na vrhuncu knjige indžil, knjige Svetog pisma. Govorimo o ključnim događajima Mesijinog života. Isus je jedini Otkupitelj koji je došao na svijet otkupiti Adamovu djecu od robovanja Sotoni. Kao takav, sasvim je drugačiji od svih drugih ljudi. On je vječna Riječ koja je s Bogom bila od početka i koja se među nas utjelovila kao Čovjek. Zato je Mesijino rođenje bilo jedinstveno. Zato ga je rodila djevica silom Duha Svetog. Takođe, jedinstven je i po karakteru, jer nije nosio grešnu ljudsku narav, već nebesku, svetu. Zato nikada i nije sagriješio. Dalje, vidjeli smo da je činio znakove i čudesu kao niko nikada i nigdje. Gospod je silom koja je porazila Sotonu i njegove horde zla, vladao vjetrom i vodom, bolešću i smrću. I učenje mu je bilo jedinstveno. Govorili su tada da niko nikada nije učio kao on. (Ivan 7:46)

Da, Isus je poseban zbog više stvari: zbog svog rođenja, djela i riječi. Ipak, sve to nije baš svakoga uvjerilo da je Spasitelj poslat sa nebesa. Većina Adamove djece ni tada ni sada ne razumiju ko je on zaista. Za neke je samo prorok i ne vide da je u njemu Bog došao među nas. Poput vjerskih vođa, i tada i sada mnogi ne vjeruju. Štaviše, udružili su se tada da ga ubiju. U posljednjoj emisiji smo vidjeli kako ih Isus prekorijeva, kako proziva licemjerstvo pismoznanaca i učitelja Zakona. Ali ni te riječi ih nisu dovele do pokajanja. Bili su opsjednuti samo jednom mišlju: on mora umrijeti.

Gospod je znao da ovaj dolazak u Jeruzalem za njega jeste put smrti, i to baš od ruke vjerskih vođa. Zato je otvoreno govorio o tome svojim učenicima: da će ga vođe naroda predati Rimljanima u ruke, da će mu se ovi narugati, pljuvati ga batinati i naposljetku razapeti na krst. Ali nakon tri dana će ustati iz mrtvih. Dakle, Isus ne samo da je najavio kako će umrijeti, već i gdje i kada, što ćemo vidjeti u tekstovima koje smo odabrali za danas. Stoga otvaramo Matej 26:

I kad Isus završi sve te besjede, reče svojim učenicima: »Znate da je za dva dana Pasha, i Sin Čovječji predaje se da se razapne.« (Matej 26,1-2)

Čujemo li ga? Razapeće ga na krst na samu Pashu. Dok smo proučavali Mojsijevu Toru govorili smo o Pashi. Ona je praznik prvog meseca hebrejskog kalendara, što nama pada u martu ili aprilu. To je dan kada se Hebreji sjećaju vremena oslobođenja iz ropstva Egipta. Sjećaju se, kako ih je Bog, pravedan u sudu, poštedio smrti koja je zadesila svako prvorodeno muško u čitavom Egiptu; kako je Onosmislio način da ih poštedi suda. Naravno, ako budu uradili kako im nalaže. Elem, svaka je porodica trebala žrtvovati jagnje bez mane, zaklati ga na pragu i tom krvlju namazati dovratke. Obećao je da će, kada vidi tu krv, „proći“ mimo njih. (Izlazak 12:13) Izraelci su ga poslušali i time spasili svoje prvorodence. Otkupili su ih krvlju zaklanog jagnjeta.

Od tada su narednih 15 vijekova Hebreji svake godine na praznik Pashe žrtvovali jagnje u znak ovog izbavljenja. Bog ih je spasio svake pošasti koju je pustio na Egipat. Ali Bog nije rob sjećanja svojih prošlih djela. Jer, svako od ovih jagnjadi je trebalo biti i pogled unaprijed, u dolazak Mesije. On je to pravo Jagnje Božje koje je prošlo krv za otkupljenje svijeta! (Ivan 1:29) Isus je to Jagnje koje spasava od kuge gore od svake egipatske: od vječnog pakla. Otkupiteljeva smrt na krstu će biti posljednja i savršena žrtva zadovoljenja Božjeg zakona. Bog je naumio da se njegov Mesija žrtvuje na dan Pashe i tako ispuni simbol svakog do tada žrtvovanog jagnjeta. Time će okončati božanski plan uklanjanja grijeha, a da za to ne ispaštaju sami grešnici. Ali hajde da se vratimo odabranim tekstovima indžila:

I kad Isus završi sve te besjede, reče svojim učenicima: »Znate da je za dva dana Pasha, i Sin Čovječji predaje se da se razapne.« Uto se sabraše glavari svećenički i starješine narodne u dvoru velikoga svećenika imenom Kajfe i zaključiše Isusa na prijevaru uhvatiti i ubiti. Jer se govorilo: »Nikako ne o Blagdanu da ne nastane pobuna u narodu.« ...

Tada jedan od dvanaestorice, zvan Juda Iškariotski, pođe glavarima svećeničkim i reče: »Što ćete mi dati i ja ću vam ga predati.« A oni mu *odmjeriše trideset srebrnjaka*. Otada je tražio priliku da ga preda. (Matej 26:1-5,14-16)

Prvoga dana Beskvasnih kruhova, kad se žrtvovala pasha, upitaju učenici Isusa: »Gdje hoćeš blagovati pashu, da odemo i pripravimo?« On pošalje dvojicu učenika i rekne im: »Idite u grad i namjerit ćete se na čovjeka koji nosi krčag vode. Pođite za njim pa gdje on uđe, recite domaćinu: 'Učitelj pita: Gdje mi je svratište u kojem bih blagovao pashu sa svojim učenicima?' I on će vam pokazati na katu veliko blagovalište, prostrto i spremljeno. Ondje nam pripravite.« Učenici odu, dođu u grad i nađu kako im on reče te priprave pashu. (Marko 14:12-16)

I dok bijahu za stolom te blagovahu, reče Isus: »Zaista, kažem vam, jedan će me od vas izdati - koji sa *mnom blaguje*.« Ožalošćeni, stanu mu govoriti jedan za drugim: »Da nisam ja?« A on im reče: »Jedan od dvanaestorice koji umače sa *mnom* u zdjelicu. Sin Čovječji, istina, odlazi kako je o njemu pisano, ali jao čovjeku onomu koji ga predaje. Tomu bi čovjeku bolje bilo da se ni rodio nije!« (Marko 14:18-21)

On dakle uzme zalogaj i odmah iziđe. A bijaše noć. (Ivan 13:30)

I dok su blagovali, uze Isus kruh, izreče blagoslov pa razlomi, dade svojim učenicima i reče: »Uzmite i jedite! Ovo je tijelo moje!« I uze čašu, zahvali i dade im govoreći: »Pijte iz nje svi! Ovo je krv moja, *krv Saveza* koja se za mnoge proljeva na otpuštenje grijeha. (Matej 26:26-28)

Ovako nam evanđelja prenose događaj koji znamo kao Posljednja večera koju je Isus imao s učenicima, prije nego će postradati za grijeha svijeta. Otvoreno im je rekao da će ga jedan od njih izdati. Da, to će biti Juda Iškariot. Iako se činio iskrenim učenikom pred drugima, srce mu je bilo ispunjeno svijetom. Posebno mislima da je Mesija ovozemaljski vladar koji će satriti Rimljane, osloboditi Izrael okupacije i

uspostaviti vlast u Jeruzalemu. Nije shvatao plan spasenja, da Mesija prije svake ovozemaljske vladavine mora prvo umrijeti i svojom smrću poraziti smrt. Zato je otišao prvosvešteniku da se nagodi, i preda Učitelja za neku nadoknadu. Ponudili su mu 30 srebrnjaka. Time su ispunili Zaharijino proroštvo izrečeno vijekovima ranije (Zaharija 11:12-13) Ali od svega na ovoj večeri je ipak najvažnije ono što Isus govori učenicima o novom savezu koji sklapa. Pogledajmo opet taj tekst:

I dok su blagovali, uze Isus kruh, izreče blagoslov pa razlomi, dade svojim učenicima i reče: »Uzmite i jedite! Ovo je tijelo moje!« I uze čašu, zahvali i dade im govoreći: »Pijte iz nje svi! Ovo je krv moja, krv Saveza koja se za mnoge proljeva na otpuštenje grijeha. (Matej 26:26-28)

Na koji način Isus želi to ostvariti? Kako će stari savez biti zamijenjen novim. Šta je sa krvlju životinja? Gospod spominje dvije stvari, dva simbola: hljeb i čašu vina. Slomljeni hljeb je razdijelio učenicima kao simbol svoga tijela koje žrtvuje. Čaša vina, tj. groždanog soka je slika krvi koju kao Otkupitelj proliva za oprostjenje grijeha onih koji to prihvataju, koji vjeruju u njegovu žrtvu i stupaju rado u blisko i vječito zajedništvo s Gospodom Bogom.

Time im je još jednom objasnio svrhu svog dolaska na svijet: želi se žrtvovati tijelom i krvlju kao žrtva pokajnica. I kao što svaki čovjek mora jesti hljeb i piti vodu da bi živio, tako svako - ko bi do vijeka da živi - morao vjerovati u sljedeće: Isus je Mesija koji se razapeo tijelom i prolio krv da bi nam omogućio vječni život. Samo on to može, samo njegova prolivena krv nas otkupljuje od prokletstva koje nam prijete zbog grijeha.

O, prijatelji dragi, ako zapamtite barem jedno iz današnje emisije, neka to bude sljedeće: Isus Krist je došao na svijet spasiti grešnike. (1. Timoteju 1:15) Vas i nas, tebe i mene. To je poruka svih Božjih proroka. To je značenje onog ovna što ga je Abraham prinio umjesto sina. Put pravednosti je put savršene žrtve. Bog može i hoće da ti oprost grijeha samo po žrtvi svetog Otkupitelja koji je i za vas prolio svoju krv.

Hiljadama godina je Bog zahtijevao životinjske žrtve kako bi „prošao“, kako bi utolilo svoju pravdu, kako bi pokrio ljudske grijeha. I to je Stari zavjet, stari savez povjeren prorocima. Isus Mesija je donio novi zavjet, novi savez. Ispunio je svaki simbol i svaku životinjsku žrtvu. On je to posljednje pashalno Jagnje zaklano da bi svako ko vjeruje u njega bio spasen božanskog pravednog suda. Baš kako kaže Sveto pismo:

Očistite stari kvasac da budete novo tijesto, kao što i jeste beskvasni jer već je žrtvovana Pasha naša, Krist. (1. Korinćanima 5:7)

Njega koji ne okusi grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu. (2. Korinćanima 5:21)

Isusova krv je neizrecivo dragocjena. Poslušajmo još jedan tekst Pisma koji govori o njenoj očišćavajućoj snazi, o sili Utjelovljenog, koji je Božja riječ:

Ta znate da od svog ispraznog načina života, što vam ga oci namriješe, niste otkupljeni nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, nego dragocjenom krvlju Krista, Jaganjca nevina i bez mane. On bijaše doduše predviđen prije postanka svijeta, ali se očitova na kraju vremenâ radi vas koji po njemu vjerujete u Boga koji ga uskrisi od mrtvih te mu dade slavu da vjera vaša i nada bude u Bogu. (1. Petrova 1:18-21)

Neka vas Bog blagoslovi dok ponirete umom u ove istine. U narednom programu govorimo o zadivljujućim stvarima koje je Isus rekao svojim učenicima u noći hapšenja.

Neka vas Svevišnji umudri dok razmišljate o riječima proroka Ivana koji je najavljivao dolazak Mesije. Jer, kada ga je vidio da dolazi, povikao je:

Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta! (Ivan 1:29)

Isus uhvaćen

Matej 26; Ivan 14

U prošloj smo emisiji vidjeli da je Isus na pashalnoj večeri sa učenicima podijelio čas svog stradanja, trenutak koji se bližio, kada će umrijeti kao Jagnje Gospodnje.

Otvoreno im je rekao da će ga jedan od njih izdati i predati sveštenicima. Vidjeli smo kako je razlomio hljeb i razdijelio čašu učenicima. Time je najavio sklapanje Novog saveza. Objasnio im je: slomljeni hljeb je simbol njegovog tijela koje se žrtvuje. Čaša grožđanog soka je simbol krvi koju proliva za oprostjenje grijeha.

Danas idemo korak dalje u proučavanju indžila. Vidjećemo šta je još Gospod rekao učenicima u noći hapšenja. Za početak otvaramo Evanđelje po Ivanu 14:

1 »Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! 2 U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: 'Idem pripremiti vam mjesto'? 3 Kad odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja. 4 A kamo ja odlazim, znate put.«

5 Reče mu Toma: »Gospodine, ne znamo kamo odlaziš. Kako onda možemo put znati?« 6 Odgovori mu Isus: »Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni. 7 Da ste upoznali mene, i Oca biste moga upoznali. Od sada ga i poznajete i vidjeli ste ga.« 8 Kaže mu Filip: »Gospodine, pokaži nam Oca i dosta nam je!« 9 Nato će mu Isus: »Filipe, koliko sam vremena s vama i još me ne poznaš?« »Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Kako ti onda kažeš: 'Pokaži nam Oca'? 10 Ne vjeruješ li da sam ja u Ocu i Otac u meni? Riječi koje vam govorim, od sebe ne govorim: Otac koji prebiva u meni čini djela svoja. 11 Vjerujte mi: ja sam u Ocu i Otac u meni. Ako ne inače, zbog samih djela vjerujte...

15 »Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati. 16 I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja da bude s vama zauvijek: 17 Duha Istine, kojega svijet ne može primiti jer ga ne vidi i ne poznaje. Vi ga poznajete jer kod vas ostaje i u vama je. 18 Neću vas ostaviti kao siročad; doći ću k vama. 19 Još malo i svijet me više neće vidjeti, no vi ćete me vidjeti jer ja živim i vi ćete živjeti. 20 U onaj ćete dan spoznati da sam ja u Ocu svom i vi u meni i ja u vama. 21 Tko ima moje zapovijedi i čuva ih, taj me ljubi; a tko mene ljubi, njega će ljubiti Otac moj i ja ću ljubiti njega i njemu se očitovati.« ...

23 Odgovori mu Isus: »Ako me tko ljubi, čuvat će moju riječ pa će i Otac moj ljubiti njega i k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti. 24 Tko mene ne ljubi, riječi mojih ne čuva. A riječ koju slušate nije moja, nego Oca koji me posla. 25 To sam vam govorio dok sam boravio s vama. 26 Branitelj – Duh Sveti, koga će Otac poslati u moje ime, poučavat će vas o svemu i doživati vam u pamet sve što vam ja rekoh. 27 Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Dajem vam ga, ali ne kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje vaše srce i neka se ne straši.

(Ivan 14:1-11,15-21,23-27)

Ovako je Gospod tješio srca zbunjenih učenika, ovako ih je pripremao za ono što mora uslijediti. Ali, primjetiste li kako obećava slanje Savjetnika? Ovo je jako važno da razumijemo, jer mnogi danas izvrću ove riječi i kažu da je zapravo najavio dolazak novog proroka. Ali Savjetnik na koga misli nije prorok, nije čak ni čovjek, već oku nevidljivi Duh koji dolazi da živi unutar njegovih iskrenih učenika.

Ko je on? Ko je taj Savjetnik? I tu je Isus i jasan i glasan. Evo šta kaže:

16 I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja da bude s vama zauvijek: 17 Duha Istine, kojega svijet ne može primiti jer ga ne vidi i ne poznaje. Vi ga poznajete jer kod vas ostaje i u vama je. 18 Neću vas ostaviti kao siročad; doći ću k vama...

26 Branitelj – Duh Sveti, koga će Otac poslati u moje ime, poučavat će vas o svemu i dozivati vam u pamet sve što vam ja rekoh.

(Ivan 14:16-18,26)

Dakle, o kome je riječ? O Duhu Svetom koji dolazi od Boga i koji je već u Isusu. Taj Duh je Božji i Isusov Duh. On je svet i Bog ga šalje srcima svih koji povjeruju u Isusa kao svog Spasitelja i Gospoda. Isus ga obećava nakon što umre, uskrsne i vrati se na nebo. Odatle će im poslati svog Duha Svetog, u sama srca, da ih preporodi, očisti, ojača i povede u puninu istine. (Ivan 16:13; Titu 3:4-7) Inšalah, nešto kasnije ćemo vidjeti šta se tačno dogodilo u Jeruzalemu deset dana nakon što se Isus uznio na nebo. Naime, Duh Sveti se spustio u živote, u srca Gospodnjih učenika, baš kako im je i obećao.

U narednim emisijama ćemo više naučiti o tom Savjetniku, o Duhu Svetom koji preobražava, koji nanovo rađa srca grešnika i mijenja ih u ljude koji vole Boga i žele mu ugoditi. Ali, da se vratimo indžilu i vidimo šta se to tako posebno zbilo u noći nakon posljednje pashalne večere. Čitamo dalje:

30 Otpjevavši hvalospjeve, zaputiše se prema Maslinskoj gori.

31 Tada im reče Isus: »Svi ćete se vi još ove noći sablazniti zbog mene. Ta pisano je: Udarit će pastira i stado će se razbjeći.

32 Ali kad uskrsnem, ići ću pred vama u Galileju.« 33 Nato će mu Petar: »Ako se i svi sablazne zbog tebe, ja se nikada neću!« 34 Reče mu Isus: »Zaista, kažem ti, još ove noći, prije negoli se pijetao oglasi, triput ćeš me zatajiti!« 35 Kaže mu Petar: »Bude li trebalo i umrijeti s tobom, ne, neću te zatajiti.« Tako rekoše i svi učenici.

36 Tada dođe Isus s njima u predio zvan Getsemani i kaže učenicima: »Sjednite ovdje dok ja odem onamo pomoliti se.« 37 I povede sa sobom Petra i oba sina Zebedejeva. Spopade ga žalost i tjeskoba. 38 Tada im reče: »Duša mi je nasmrt žalosna. Ostanite ovdje i bdijte sa mnom!«

39 I ode malo dalje, pade ničice moleći: »Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša. Ali ne kako ja hoću, nego kako hoćeš ti.« (Matej 26:30-39)

Zastanimo ovdje. Od koje to čaše stradanja Isus strahuje? Odakle ta satiruća strijepnja koja ga ubija? Ne možemo ni zamisliti agoniju koja ga guši, jer zna da dolazi čas kada će ponijeti sve grijehе sve Adamove djece. Stigao je čas o kome su proroci pisali. Dopašaćе šaka grešnicima. Mučićе ga i razapeti na krst. Ali najužasnije saznanje mu je bilo da će mu ruka voljenog Oca natovariti sve grijehе svijeta. Onaj koga voli će ga kazniti. Zato kaže: „*Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša. Ali ne kako ja hoću, nego kako hoćeš ti.*“ I onda slijedi ovo:

40 I dođe učenicima i nađe ih pozaspale pa reče Petru: »Tako, zar niste mogli jedan sat probdjeti sa mnom? 41 Bdiјte i molite da ne padnete u napast! Duh je, istina, voljan, no tijelo je slabo.« 42 Opet, po drugi put, ode i pomoli se: »Oče moj! Ako nije moguće da me čaša mine da je ne pijem, budi volja tvoja!« 43 I ponovno dođe i nađe ih pozaspale, oči im se sklapale. 44 Opet ih ostavi, pođe i pomoli se po treći put ponavljajući iste riječi.

45 Tada dođe učenicima i reče im: »Samo spavajte i počivajte! Evo, približio se čas! Sin Čovječji predaje se u ruke grešničke! 46 Ustanite, hajdemo! Evo, približio se moj izdajica.«

47 Dok je on još govorio, gle, dođe Juda, jedan od dvanaestorice, i s njime silna svjetina s mačevima i toljagama poslana od glavarа svećeničkih i starješina narodnih. 48 A izdajica im dao znak: »Koga poljubim, taj je, njega uhvatite!« 49 I odmah pristupi Isusu i reče: »Zdravo, Učitelju!« I poljubi ga. 50 A Isus mu reče: »Prijatelju, zašto ti ovdje?« Tada pristupe, podignu ruke na Isusa i uhvate ga. 51 I gle, jedan od onih koji bijahu s Isusom maši se rukom, trgnu mač, udari slugu velikoga svećenika i odsiječe mu uho. 52 Kaže mu tada Isus: »Vrati mač na njegovo mjesto jer svi koji se mača laćaju od mača i ginu. 53 Ili zar misliš da ja ne mogu zamoliti Oca svojega i eto umah uza me više od dvanaest legija anđela? 54 No kako bi se onda ispunila Pisma da tako mora biti?«

55 U taj čas reče Isus svjetini: »Kao na razbojnika iziđoste s mačevima i toljagama da me uhvatite. Danomice sjedah u Hramu naučavajući i ne uhvatiste me.« 56 A sve se to dogodilo da se ispune Pisma proročka.

Tada ga svi učenici ostave i pobjegnu.

57 Nato uhvatiše Isusa i odvedoše ga velikomu svećeniku Kajfi, kod kojega se sabraše pismoznanci i starješine. (Matej 26:40-57)

Jasno nam je da se Isus svojevolumjno predao rukama onih koji su mu radili o glavi, željni ga vidjeti mrtvog. Možda ćete reći: „Ali zašto? Onaj ko smiruje oluje, izgoni zle duhove, vraća vid slijepima i podiže mrtve? Zašto i sebe nije spasio od dušmana?!“ On nam sam odgovara na ovo pitanje. Jer, u trenu kada ga je jedan od učenika htio zaštititi, rekao je:

52 Kaže mu tada Isus: »Vrati mač na njegovo mjesto jer svi koji se mača laćaju od mača i ginu. 53 Ili zar misliš da ja ne mogu zamoliti Oca svojega i eto umah uza me više od dvanaest legija anđela? 54 No kako bi se onda ispunila Pisma da tako mora biti?« (Matej 26:52-54)

Zašto je dopustio da ga mrzitelji uhvate? Da bi ispunio Pisma, sva ona proroštva o Mesiji koji mora postradati, proliti krv kao žrtva koja odnosi grijehe svijeta. Pravedni Otkupitelj mora umrijeti za nepravednike kako bi ih priveo Bogu.

Isus Mesija je došao u svijet da ispuni riječi proroka. Ostvario je svaku kap krvi nebrojenih žrtava prinošenih još od Adama. Došao je spasiti tebe i mene od vječne kazne koju grijeh zahtijeva. Zato je tako krotko dopustio da ga uhvate dušmani. Predao je život na žrtvu radi vas i mene.

Jeste li ikada zahvalili Bogu što nam je poslao svog svetog Spasitelja, Bogu koji nas je tako zavolio da je sebe predao za nas? (Galaćanima 2:20)

Prijatelji, ovdje moramo završiti naš susret. Nadamo se novom kada ćemo proučavati tekstove indžila koji nam kazuju kako su vjerske vođe osudile Isusa na smrt, čime su ispunjena proroštva. Budite blagoslovljeni dok razmišljate o Isusu, Jagnjetu Božjem, koje reče učenicima:

*Zbog toga me i ljubi Otac
što polažem život svoj
da ga opet uzmem.*

*Nitko mi ga ne oduzima,
nego ja ga sam od sebe polažem.
Vlast imam položiti ga,
vlast imam opet uzeti ga.
Tu zapovijed primih od Oca svoga.*

(Ivan 10:17-18)

Isus osuđen

Matej 26-27; Ivan 18-19

Na svom putovanju putem pravednosti kroz Sveto pismo, sagledali smo uzvišene istine o prorocima koji su vijekovima najavljivali plan spasenja. Naime, Bog je naumio kako da spasi grešnike od vječne kazne i vrati ih u bliskost sa sobom. Proroci su uporno i uporno objavljivali dolazak pravednog Mesije koji će umrijeti, proliti krv radi nepravednika. On će ponijeti naše grijeha na sebi, jer je smrt kazna za njih. Postaća žrtva, nevino jagnje umjesto nas. To je jedini put kako nam Bog može oprostiti i proglasiti nas opravdanim, a ne ukaljati sebe i svoju svetost, svoju pravednost. Dakle, hronološki smo se kretali kroz knjige Svetog pisma, barem kroz one najvažnije odjeljke. Posebno smo iz indžila naglasili rođenje, smrt, sahranu i uskrsnuće Mesije. Inšalah, danas idemo korak dalje. Sagledavamo kako je Isus Mesija dao svoj život da bi platio cijenu koju su zahtijevali grijesi sveg svijeta.

U prošloj smo emisiji sagledali kako su prvosveštenik i pismoznanci platili jednom Isusovom učeniku da im ga izda, da ih odvede do njega. Tako je i bilo. Isusa su uhvatili, svezali i odveli. Nevjerovatno! Zašto je onaj koji je otjelotvorenje sile Božje dopustio tako nešto? Da ga tako ponize i uhvate dušmani?! Želio je time ispuniti proroštva o sebi. On je i došao zbog toga: kao Mesija postradati do smrti, potom uskrsnuti trećeg dana iz mrtvih, kako bi svi koji povjeruju u njega dobili oprostjenje grijeha. Da, sve je bilo kako su vijekovima proroci prorokovali: Mesija je dopustio da ga kao jagnje odvedu na klanje. (Izaija 53:7)

Ali, čitamo dalje. Pogledajmo šta se sve dešavalo te mrkle noći, nakon što su vjerske vođe uhvatile Isusa. Čitamo probrane odjeljke indžila:

53 Zatim odvedoše Isusa velikom svećeniku. I skupe se svi glavari svećenički, starješine i pismoznanci. 54 Petar je izdaleka išao za njim do u dvor velikog svećenika. Tu je sjedio sa stražarima i grijao se uz vatru.

55 A glavari svećenički i cijelo Vijeće, da bi mogli pogubiti Isusa, tražili su protiv njega kakvo svjedočanstvo, ali nikako da ga nađu. 56 Mnogi su doduše lažno svjedočili protiv njega, ali im se svjedočanstva ne slagahu. 57 Ustali su neki i lažno svjedočili protiv njega: 58 »Mi smo ga čuli govoriti: 'Ja ću razvaliti ovaj rukotvoreni Hram i za tri dana sagraditi drugi, nerukotvoreni!'« 59 Ali ni u tom im svjedočanstvo ne bijaše složno.

60 Usta nato veliki svećenik na sredinu i upita Isusa: »Zar ništa ne odgovaraš? Što to ovi svjedoče protiv tebe?« 61 A on je šutio i ništa mu nije odgovarao. Veliki ga svećenik ponovno upita: »Ti li si Krist, Sin Blagoslovljenoga?« 62 A Isus mu reče: »Ja jesam! I gledat ćete Sina Čovječjega gdje sjedi zdesna Sile i dolazi s oblacima nebeskim.« 63 Nato veliki svećenik razdrije haljine i reče: »Što nam još trebaju svjedoci? 64 Čuli ste hulu. Što vam se čini?« Oni svi presudiše da zaslužuje smrt.

65 I neki stanu pljuvati po njemu, zastirati mu lice i udarati ga govoreći: »Proreci!«

I sluge ga stadoše pljuskati.

66 I dok je Petar bio dolje u dvoru, dođe jedna sluškinja velikoga svećenika; 67 ugledavši Petra gdje se grije, upre u nj pogled i reče: »I ti bijaše s Nazarećaninom, Isusom.« 68 On zanijeka: »Niti znam niti razumijem što govoriš.« I iziđe van u predvorje, a pijetao se oglasi. 69 Sluškinja ga ugleda i poče opet govoriti nazočnima: »Ovaj je od njih!« 70 On opet nijekaše. Domalo nazočni opet stanu govoriti Petru: »Doista, i ti si od njih! Ta Galilejac si!« 71 On se tada stane kleti i preklinjati: »Ne znam čovjeka o kom govorite!« 72 I odmah se po drugi put oglasi pijetao. I spomenu se Petar one besjede, kako mu ono Isus reče: »Prije nego se pijetao dvaput oglasi, triput ćeš me zatajiti.« I briznu u plač.

(Marko 14:53-72)

A kad objutri, svi su glavari svećenički i starješine narodne održali vijećanje protiv Isusa da ga pogube. I svezana ga odveli i predali upravitelju Pilatu. Kada Juda, njegov izdajica, vidje da je Isus osuđen, pokaja se i vrati trideset srebrnjaka glavarima svećeničkim i starješinama govoreći: »Sagriješih predavši krv nedužnu!« Odgovoriše: »Što se to nas tiče? To je tvoja stvar!« I bacivši srebrnjake u Hram, ode te se objesi. (Matej 27:1-5)

28 Nato odvedoše Isusa od Kajfe u dvor upraviteljev. Bilo je rano jutro. I oni ne uđoše da se ne okaljaju, već da mogu blagovati pashu. 29 Pilat tada iziđe pred njih i upita: »Kakvu tužbu iznosite protiv ovoga čovjeka?« 30 Odgovore mu: »Kad on ne bi bio zločinac, ne bismo ga predali tebi.« 31 Reče im nato Pilat: »Uzмите ga vi i sudite mu po svom zakonu.« Odgovoriše mu Židovi: »Nama nije dopušteno nikoga pogubiti« – 32 da se ispuni riječ Isusova kojom je označio kakvom mu je smrću umrijeti.

33 Nato Pilat uđe opet u dvor, pozove Isusa i upita ga: »Ti li si židovski kralj?« 34 Isus odgovori: »Govoriš li ti to sam od sebe ili ti to drugi rekoše o meni?« 35 Pilat odvrati: »Zar sam ja Židov? Tvoj narod i glavari svećenički predadoše te meni. Što si učinio?«

36 Odgovori Isus: »Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta. Kad bi moje kraljevstvo bilo od ovoga svijeta, moje bi se sluge borile da ne budem predan Židovima. Ali kraljevstvo moje nije odavde.« 37 Nato mu reče Pilat: »Ti si dakle kralj?« Isus odgovori: »Ti kažeš: ja sam kralj. Ja sam se zato rodio i došao na svijet da svjedočim za istinu. Tko je god od istine, sluša moj glas.« 38 Reče mu Pilat: »Što je istina?« (Ivan 18:28-38)

5 No oni navaljivahu: »Buni narod naučavajući po svoj Judeji, počevši od Galileje pa dovede!«

6 Čuvši to, Pilat propita da li je taj čovjek Galilejac. 7 Saznavši da je iz oblasti Herodove, posla ga Herodu, koji i sam bijaše onih dana u Jeruzalemu.

8 A kad Herod ugleda Isusa, veoma se obradova jer ga je već odavna želo vidjeti zbog onoga što je o njemu slušao te se nadao od njega vidjeti koje čudo. 9 Postavljao mu je mnoga pitanja, ali mu Isus uopće nije odgovarao. 10 A stajahu ondje i glavari svećenički i pismoznanci optužujući ga žestoko. 11 Herod ga zajedno sa svojom vojskom prezre i ismija: obuče ga u bijelu haljinu i posla natrag

Pilatu. 12 Onoga se dana Herod i Pilat prijateljiše, jer prije bijahu neprijatelji. 13 A Pilat dade sazvati glavare svećeničke, vijećnike i narod 14 te im reče: »Doveli ste mi ovoga čovjeka kao da buni narod. Ja ga evo ispitah pred vama pa ne nađoh na njemu ni jedne krivice za koju ga optužujete. 15 A ni Herod jer ga posla natrag nama. Evo, on nije počinio ništa čime bi zaslužio smrt. (Luka 23:5-15)

Rekavši to, opet iziđe pred Židove i reče im: »Ja ne nalazim na njemu nikakve krivice. A u vas je običaj da vam o Pashi nekoga pustim. Hoćete li dakle da vam pustim kralja židovskoga?« Povikaše nato opet: »Ne toga, nego Barabu!« A Baraba bijaše razbojnik. (Ivan 18:39-40)

19 A taj bijaše bačen u tamnicu zbog neke pobune u gradu i ubojstva. 20 Pilat im stoga ponovno progovori hoteći osloboditi Isusa. 21 Ali oni vikahu: »Raspni, raspni ga!« 22 On im treći put reče: »Ta što je on zla učinio? Ne nađoh na njemu smrtne krivice. Kaznit ću ga dakle i pustiti.« (Luka 23:19-22)

1 Tada Pilat uze i izbičeva Isusa. 2 A vojnici spletoše vijenac od trnja i staviše mu ga na glavu; i zaogrnuše ga grimiznim plaštem. 3 I prilazili su mu i govorili: »Zdravo, kralju židovski!« I pljuskali su ga.

4 A Pilat ponovno iziđe i reče im: »Evo vam ga izvodim da znate: ne nalazim na njemu nikakve krivice.« 5 Iziđe tada Isus s trnovim vijencem, u grimiznom plaštu. A Pilat im kaže: »Evo čovjeka!« 6 I kad ga ugledaše glavari svećenički i sluge, povikaše: »Raspni, raspni!« Kaže im Pilat: »Uzmite ga vi i raspnite jer ja ne nalazim na njemu krivice.« 7 Odgovoriše mu Židovi: »Mi imamo Zakon i po Zakonu on mora umrijeti jer se pravio Sinom Božjim.«

8 Kad je Pilat čuo te riječi, još se više prestraši 9 pa ponovno uđe u dvor i kaže Isusu: »Odakle si ti?« No Isus mu ne dade odgovora. 10 Tada mu Pilat reče: »Zar meni ne odgovaraš? Ne znaš li da imam vlast da te pustim i da imam vlast da te razapnem?« 11 Odgovori mu Isus: »Ne bi imao nada mnom nikakve vlasti da ti nije dano odozgor. Zbog toga ima veći grijeh onaj koji me predao tebi.«

12 Od tada ga je Pilat nastojao pustiti. No Židovi vikahu: »Ako ovoga pustiš, nisi prijatelj caru. Tko se god pravi kraljem, protivi se caru.« (Ivan 19:1-12)

Kad Pilat vidje da ništa ne koristi, nego da biva sve veći metež, uzme vodu i opere ruke pred svjetinom govoreći: »Nevin sam od krvi ove! Vi se pazite!« Sav narod nato odvrati: »Krv njegova na nas i na djecu našu!« 26 Tada im pusti Barabu, a Isusa, izbičevana, preda da se razapne. (Matej 27:24-26)

Hoteći ugoditi svjetini, Pilat im pusti Barabu, a Isusa izbičeva i preda da se razapne. (Marko 15:15)

Da, sve se sasvim, sasvim precizno odigralo, bar kako je prorok Izaija najavio sedam vijekova prije rođenja Mesije. Evo njegovih riječi:

Leđa podmetnuh onima što me udarahu, a obraze onima što mi bradu čupahu, i lica svojeg ne zaklonih od uvreda ni od pljuvanja. (Izaija 50:6)

Danas sagledavamo kako su vjerske vođe Hebreja ispunile proročke spise. A zašto su ga osudili na smrt? Nisu ga mogli istrpiti kao živo svjetlo istine! Baš kako reče

Isus: *A ovo je taj sud: Svjetlost je došla na svijet, ali ljudi su više ljubili tamu nego svjetlost jer djela im bijahu zla.* (Ivan 3:19) Grešna Adamova djeca ne mogu istrpiti svjetlo istine i mogu ga samo prihvatiti ili ga ugušiti, ugasiti. Zato nam Pismo ovako govori:

I svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuže. (Ivan 1:5)

A koje nijedan od knezova ovoga svijeta nije upoznao. Jer da su je poznali, ne bi Gospodina slave razapeli. (1. Korinćanima 2:8)

Bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne pozna. K svojim dođe i njegovi ga ne primiše. A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime. (Ivan 1:10-12)

Dragi prijatelji, hvala što ste nas slušali. Budite i sljedeći put sa nama. Govorićemo kako su Adamovi potomci ispunili ono što je prorok David napisao u Psalmu, a tiče se Mesije: *Grlo je moje kao crijep suho, i moj se jezik uz nepce slijepi: u prah smrtni bacio si mene.* (Psalam 22:16)

Bog vas blagoslovio dok ponirete u riječi Izaije, u njegovog drevno proroštvo:

*Zlostavljahu ga, a on puštaše,
i nije otvorio usta svojih.*

*K'o jagnje na klanje odvedoše ga;
k'o ovca, nijema pred onima što je strižu,
nije otvorio usta svojih.* (Izaija 53:7)

Dovršeno je!

Matej 27; Marko 15; Luka 23; Ivan 19

U posljednjoj lekciji smo vidjeli kako su vjerske vođe uhvatile Isusa, odvukli ga prvosvešteniku i ispitivali svu noć. Sljedećeg dana su ga predali Pilatu, rimskom upravitelju i zahtijevali da ga osudi na raspeće. On je to i uradio. Prethodno su ga vojnici sadistički šibali. Narugali su mu se tako što su mu ispleli trnovu krunu. Pljuvali su ga, šamarali i tukli štapom. Tako su djeca Adamova tretirala Kralja slave koji nam je došao sa nebesa. Ali ni ti mučitelji nisu znali da svim tim ispunjavaju proroštva, davno rečena o Mesiji, o tome kako će da postrada od ruke grešnika.

Danas nastavljamo sa tekstovima indžila. Vidjećemo kako je Mesija postradao na krstu. Time je ispunio Božji veliki plan spasenja, baš kako su davno, davno proroci najavili. Ali prije nego počnemo naglasimo nešto: kada je Isus živio na zemlji, Rimljani su raspećem izvršavali zakonske presude smrtne kazne. Prosto bi ih zakucali na neki stub, na drvo ili na krstove. Da bi poniženje bilo veće, osuđenik bi bio sasvim razodjeven i potom klinovima probadan kroz ruke i noge. Ova grozna i sramotna smrt je bila izvršavana na najgorim osuđennicima.

Možda se neki od vas čude zašto je Bog zahtijevao da Mesija ovako užasno strada, da pati do tako ponižavajuće smrti. To je zahtijevala užasna priroda naših grijeha. Jer, grijeh je najveći problem ljudskog roda i svijeta u kome živimo. Svi smo grešnici i kao takvi uvreda svetom i pravednom Bogu. Ako želimo oprostjenje, Bog nam mora suditi prema pravednom Zakonu bez kompromisa. Njegov sud mora biti pravedan i savršen. Nema drugog načina da nam oprost. On je pravedan sudija i prema Zakonu mora kazniti svaki grijeh. Kako? Smrću! A smrt je odvojenost od Boga. Ovdje nema popuštanja. Zato je Bog poslao svoju svetu Riječ da se utjelovi, kako bi kao Čovjek platio kaznu koju su naši grijesi zahtijevali.

A sada je vrijeme da otvorimo odabrane odeljke evanđelja. Molimo vas da pažljivo slušate i umom i srcem:

Tada im ga preda da se razapne. Uzeše dakle Isusa. I noseći svoj križ, iziđe on na mjesto zvano Lubanjsko, hebrejski Golgota. (Ivan 19:16-17)

Kad ga odvedoše, uhvatiše nekog Šimuna Cirenca koji je dolazio s polja i stave na nj križ da ga nosi za Isusom. Za njim je išlo silno mnoštvo svijeta, napose žena, koje su plakale i naricale za njim...

32 A vodili su i drugu dvojicu, zločince, da ih s njime pogube.

33 I kada dođoše na mjesto zvano Lubanja, ondje razapeše njega i te zločince, jednoga zdesna, drugoga slijeva.

34 A Isus je govorio: »Oče, oprost im, ne znaju što čine!« I razdijeliše među se haljine njegove bacivši kocke.

35 Stajao je ondje narod i promatrao. A podrugivali se i glavari govoreći: »Druge je spasio, neka spasi sam sebe ako je on Krist Božji, Izabranik!«

36 Izrugivali ga i vojnici, prilazili mu i nudili ga octom 37 govoreći: »Ako si ti kralj židovski, spasi sam sebe!«

(Luka 23:26-27,32-37)

19 A napisao Pilat i natpis te ga postavi na križ. Bilo je napisano: »Isus Nazarećanin, kralj židovski.« 20 Taj su natpis čitali mnogi Židovi jer mjesto gdje je Isus bio raspet bijaše blizu grada, a bilo je napisano hebrejski, latinski i grčki. 21 Nato glavari svećenički rekoše Pilatu: »Nemoj pisati: 'Kralj židovski', nego da je on rekao: 'Kralj sam židovski.'« 22 Pilat odgovori: »Što napisah, napisah!«

23 Vojnici pak, pošto razapeše Isusa, uzeše njegove haljine i razdijeliše ih na četiri dijela – svakom vojniku po dio. A uzeše i donju haljinu, koja bijaše nešivena, otkana u komadu odozgor dodolje. 24 Rekoše zato među sobom: »Ne derimo je, nego bacimo za nju kocku pa komu dopane« – da se ispuni Pismo koje veli: Razdijeliše među se haljine moje, za odjeću moju baciše kocku.

(Ivan 19:19-24)

39 Jedan ga je od obješenih zločinaca pogrđivao: »Nisi li ti Krist? Spasi sebe i nas!« 40 A drugi ovoga prekoravaše: »Zar se ne bojiš Boga ni ti, koji si pod istom osudom? 41 Ali mi po pravdi jer primamo što smo djelima zaslužili, a on – on ništa opako ne učini.« 42 Onda reče: »Isuse, sjeti me se kada dođeš u kraljevstvo svoje.« 43 A on će mu: »Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raj!«

(Luka 23:39-43)

A o šestoj uri tama nastala po svojoj zemlji – sve do ure devete. O devetoj uri povikao Isus iza glasa: »Eloi, Eloi lama sabahtani?« To znači: »Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?« (Marko 15:33-34)

Sva zemlja je bila obavijena tamom iako je bilo podne. I tako je bilo puna tri sata. Bog je svo to vrijeme na svetom Otkupitelju ispoljavao svoj sveti gnjev zbog grijeha Adamove djece. Ne možemo ni pojmiti kakva je bila Isusova patnja na krstu. Bio je to njegov žrtvenik na kome je osjetio kako ga Bog ostavlja, kako se odvaja od njega. Zato je zavapio: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio!“ Tokom tih časova tame odigralo se ono što nijedno ljudsko oko nije moglo vidjeti: Bog je uzeo naše grijeha i bacio ih na svog Sina. Tako je Isus postao žrtva pokajnica. Evo tih tekstova:

I povikao Isus iza glasa: »Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!« To rekavši, izdahnu. (Luka 23:46)

38 I zavjesa se hramska razdrije nadvoje, odozgor dodolje. 39 A kad satnik koji stajaše njemu nasuprot vidje da tako izdahnu, reče: »Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji!«

40 Izdaleka promatrahu i neke žene: među njima Marija Magdalena i Marija, majka Jakova Mlađega i Josipa, i Saloma – 41 te su ga pratile kad bijaše u Galileji i posluživale mu – i mnoge druge koje uziđoše s njim u Jeruzalem. (Marko 15:38-41)

31 Kako bijaše Priprava, da ne bi tijela ostala na križu subotom, jer velik je dan bio one subote, Židovi zamoliše Pilata da se raspetima prebiju golijeni i da se skinu. 32 Dođoše dakle vojnici i prebiše golijeni prvomu i drugomu koji su s Isusom bili raspeti. 33 Kada dođoše do Isusa i vidješe da je već umro, ne prebiše mu golijeni, 34 nego mu jedan od vojnika kopljem probode bok i odmah poteče krv i voda. 35 Onaj koji je vidio svjedoči i istinito je svjedočanstvo njegovo. On zna da govori istinu da i vi vjerujete 36 jer se to dogodilo da se ispuni Pismo: Nijedna mu se kost neće slomiti. 37 I drugo opet Pismo veli: Gledat će onoga koga su proboli. 38 Nakon toga Josip iz Arimateje, koji je – kriomice, u strahu od Židova – bio učenik Isusov, zamoli Pilata da smije skinuti tijelo Isusovo. I dopusti mu Pilat. Josip dakle ode i skine Isusovo tijelo. 39 A dođe i Nikodem – koji je ono prije bio došao Isusu noću – i donese sa sobom oko sto libara smjese smirne i aloja. 40 Uzmu dakle tijelo Isusovo i poviju ga u povoje s miomirisima, kako je u Židova običaj za ukop. 41 A na mjestu gdje je Isus bio raspet bijaše vrt i u vrtu nov grob u koji još nitko ne bijaše položen. 42 Ondje dakle zbog židovske Priprave, jer grob bijaše blizu, polože Isusa.

(Ivan 19:31-42)

Prijatelji, Mesijina priča nije završena grobom. Ali mi moramo našu emisiju privesti kraju. Sve ovo što smo čuli je zapanjujuće. Vidjeli smo kako su Adamovi potomci prezreli Mesiju, Gospoda života. Ubili su ga razapevši ga na krst. Ali ta smrt na rimskom krstu nije bila tragedija, ni slučajnost, već ispunjenje Božjeg plana spasenja. A sve se okončalo u jednom vapaju pobjede. Znete kom? U posljednjem poviku Mesije, prije nego što će izdahnuti:

„Dovršeno je!“ (Ivan 19:30)

Zašto je to rekao? Ostvario je Božji plan spasenja! Može li ovako nešto reći svijet religije? Ne, nikada. Religija uvijek govori da ništa nikada i nigdje ne završava. Ona nas primorava da dobročinstvima zaradimo spasenje. Tjera nas da se satiremo brišući svoje grijehе. Uvijek nam kaže da moramo jače, više, bolje i nikada ništa nije dovršeno. Religija nam kaže da, ako hoćemo u raj, moramo ispuniti vjerske rituale i ceremonije, dužnosti molitve, posta i onda da se nadamo najboljem na Sudnjem danu. To je religija.

Ali poruka božanske milosti kaže: Dovršeno je! Spasenje se ostvaruje vjerom u ono što je Isus učinio na krstu. Tamo je Mesija platio za naše grijehе sopstvenom krvlju. Njome nas je očistio i preobrazio nam srce. Baš to je u času raspeća Gospod učinio za jednog razbojnika kraj sebe. Obećao mu je: **Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raju!** (Luka 23:43)

Dragi prijatelji, ostvareno je djelo našeg spasenja. Grijesi nam se mogu oprostiti ako se pouzdamo u dovršeno djelo po Isusovoj žrtvi. Bog nas poziva da danas prestanemo sa svim drugim žrtvama. Jer, Gospod Isus Krist je Božja konačna i savršena žrtva. Nema drugog puta spasenja sem da vjerujemo u Isusa koji je Jagnje

Božje. On nam i danas kaže s krsta: Dovořeno je! Cijena otkupljenja od grijeha je sasvim isplaćena. Prihvatamo li je za sebe?

Sedam vijekova prije ovih događaja sa Mesijom, prorok Izaija je objavio:

Ukop mu odrediše među zločincima, a grob njegov bi s bogatima, premda nije počinio nepravde nit' su mu usta laži izustila...

*Za naše grijehе probodoše njega,
za opačine naše njega satriješe.
Na njega pade kazna – radi našeg mira,
njegove nas rane iscijeliše.
Poput ovaca svi smo lutali
i svaki svojim putem je hodio.
A Jahve je svalio na nj
bezakonje nas sviju.*

(Izaija 53:9,5-6)

Dragi prijatelji, vjerujete li poruci proroka? Vjerujete li da je Gospod sasvim ostvario djelo spasenja za vas? Razumijemo li zašto je morao postradati i umrijeti na krstu? Zbog vas i mene. Zbog naših grijeha je prolio svoju krv, baš kao žrtveno jagnje. Zaslužili smo kaznu i pakao, ali iz svoje velike ljubavi je poslao svoju živu Riječ, Gospoda Isusa da postrada umjesto nas, da ponese naše grijehе. Pismo nam kaže:

Njega koji ne okusi grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu.

(2. Korinćanima 5:21)

Slava nek je Bogu milostivom, svemilosnom: Dovořeno je! Isus je konačna žrtva! Sada je jasan smisao Abrahamove žrtve. Jer, na istom ovom brdu je Abraham žrtvovao nevinog ovna umjesto sina. I Isus je bezgrešni Mesija. Dao je sebe, zauzeo je naše mjesto kako niko ne bi propao do vijeka, već imao vječni život. (Ivan 3:16)

Bog neka vas blagoslovi dok ponirete u ove dubine istine, u oslobađajuće riječi Mesije, kada je sa krsta pobjednički uskliknuo:

„Dovořeno je!“ (Ivan 19:30)

Isus je uskrsnuo!

Matej 28; Luka 24; Ivan 20

U prethodnoj smo emisiji vidjeli kako je Isus Mesija svojom krvlju isplatio dug naših grijeha, da bi nas vratio Bogu. Sve se odigralo baš kako su proroci najavili. Mesiju su uhvatili, narugali mu se, mučili ga i razapeli na krst. Bio je poput onog nevinog ovna, koga je Abraham na istom brdu prinio umjesto svog sina. Nevini Otkupitelj je na krstu zauzeo naše mjesto. Zato je u času smrti pobjedonosno uzviknuo: „Dovršeno je!“ (Ivan 19:30) Elem, smrt Mesije na krstu je naj, naj događaj i glavna vijest Svetog pisma. Samo po toj smrti Bog nam je mogao oprostiti grijeha i ostati nepomućeno pravedan i svet.

Nakon krsta, nakon što je izdahnuo, rimski vojnik je kopljem probio Isusov bok. Potekli su krv i limfa, tj. voda, što je bio jasan znak smrti. Potom su tijelo skinuli i odnijeli u novu grobnicu jednog bogataša, tamo gdje još niko nije bio sahranjen. Na ulaz su navalili ogroman kamen. I sve to je bilo baš kako su proroci najavili. Evo kako o svemu tome čitamo u indžilu, tj. u evanđelju:

62 Sutradan, to jest dan nakon Priprave, sabraše se glavari svećenički i farizeji kod Pilata 63 te mu rekoše: »Gospodaru, sjetismo se da onaj varalica još za života kaza: 'Nakon tri dana uskrsnut ću.' 64 Zapovjedi dakle da se grob osigura sve do trećega dana da ne bi možda došli njegovi učenici, ukrali ga pa rekli narodu: 'Uskrsnuo je od mrtvih!' I bit će posljednja prijevara gora od prve.« 65 Reče im Pilat: »Imate stražu! Idite i osigurajte kako znate!« 66 Nato oni odu i osiguraju grob: zapečate kamen i postavite stražu.

(Matej 27:62-66)

1 Po suboti, u osvit prvoga dana u tjednu, dođe Marija Magdalena i druga Marija pogledati grob. 2 I gle, nastade žestok potres jer anđeo Gospodnji siđe s neba, pristupi, otkotrlja kamen i sjede na nj. 3 Lice mu bijaše kao munja, a odjeća bijela kao snijeg. 4 Od straha pred njim zadrhtaše stražari i obamriješe.

(Matej 28:1-4)

1 Prvoga dana u tjednu, veoma rano, dođoše one na grob s miomirisima što ih pripraviše. 2 Kamen nađoše otkotrljan od groba. 3 Uđoše, ali ne nađoše tijela Gospodina Isusa. 4 I dok su stajale zbunjene nad tim, gle, dva čovjeka u blistavoj odjeći stadoše do njih. 5 Zastrašene obore lica k zemlji, a oni će im: »Što tražite Živoga među mrtvima? 6 Nije ovdje, nego uskrsnu! Sjetite se kako vam je govorio dok je još bio u Galileji: 7 'Treba da Sin Čovječji bude predan u ruke grešnika, i raspet, i treći dan da ustane.'« 8 I sjetiše se one riječi njegovih, 9 vratiše se s groba te javiše sve to jedanaestorici i svima drugima.

10 A bile su to: Marija Magdalena, Ivana i Marija Jakovljeva. I ostale zajedno s njima govorahu to apostolima, 11 ali njima se te riječi pričiniše kao tlapnja, te im ne vjerovahu.

12 A Petar usta i potrča na grob. Sagnuvši se, opazi samo povoje. I vrati se kući čudeći se tome što se zbilo.

13 I gle, dvojica su od njih toga istog dana putovala u selo koje se zove Emaus, udaljeno od Jeruzalema šezdeset stadija. 14 Razgovarahu međusobno o svemu što se dogodilo. 15 I dok su tako razgovarali i raspravljali, približi im se Isus i pođe s njima. 16 Ali prepoznati ga – bijaše uskraćeno njihovim očima. 17 On ih upita: »Što to putem pretresate među sobom?« Oni se snuždeni zaustave 18 te mu jedan od njih, imenom Kleofa, odgovori: »Zar si ti jedini stranac u Jeruzalemu te ne znaš što se u njemu dogodilo ovih dana?«

19 A on će: »Što to?« Odgovore mu: »Pa ono s Isusom Nazarećaninom, koji bijaše prorok – silan na djelu i na riječi pred Bogom i svim narodom: 20 kako su ga glavari svećenički i vijećnici naši predali da bude osuđen na smrt te ga razapeli. 21 A mi se nadasmo da je on onaj koji ima otkupiti Izraela. Ali osim svega toga ovo je već treći dan što se to dogodilo. 22 A zbuniše nas i žene neke od naših: u praskozorje bijahu na grobu, 23 ali nisu našle njegova tijela pa dođoše te rekoše da su im se ukazali anđeli koji su rekli da je on živ. 24 Odoše nato i neki naši na grob i nađoše kako žene rekoše, ali njega ne vidješe.« 25 A on će im: »O bezumni i srca spora da vjerujete što god su proroci navijestili! 26 Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi te uđe u svoju slavu?« 27 Počevši tada od Mojsija i svih proroka, protumači im što u svim Pismima ima o njemu. 28 Uto se približe selu kamo su išli, a on kao da htjede dalje. 29 No oni navaljivahu: »Ostani s nama jer zamalo će večer i dan je na izmaku!« I uniđe da ostane s njima.

30 Dok bijaše s njima za stolom, uze kruh, izreče blagoslov, razlomi te im davaše. 31 Uto im se otvore oči te ga prepoznaše, a on im iščeznu s očiju. 32 Tada rekoše jedan drugome: »Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio, dok nam je otkrivao Pisma?« 33 U isti se čas digoše i vratiše u Jeruzalem. Nađoše okupljenu jedanaestoricu i one koji bijahu s njima. 34 Oni im rekoše: »Doista uskrsnu Gospodin i ukaza se Šimunuu!« 35 Nato oni pripovjede ono s puta i kako ga prepoznaše u lomljenju kruha.

36 Dok su oni o tom razgovarali, stane Isus posred njih i reče im: »Mir vama!« 37 Oni, zbunjeni i prestrašeni, pomisliše da vide duha. 38 Reče im Isus: »Zašto se prepadoste? Zašto vam sumnje obuzimaju srce? 39 Pogledajte ruke moje i noge! Ta ja sam! Opipajte me i vidite jer duh tijela ni kostiju nema kao što vidite da ja imam.«

40 Rekavši to, pokaza im ruke i noge...

44 Nato im reče: »To je ono što sam vam govorio dok sam još bio s vama: treba da se ispuni sve što je u Mojsijevu Zakonu, u Prorocima i Psalmima o meni napisano.« 45 Tada im otvori pamet da razumiju Pisma 46 te im reče: »Ovako je pisano: 'Krist će trpjeti i treći dan ustati od mrtvih, 47 i u njegovo će se ime propovijedati obraćenje i otpuštenje grijeha po svim narodima počevši od Jeruzalema.' 48 Vi ste tomu svjedoci.

(Luka 24:1-40,44-48)

24 Ali Toma zvani Blizanac, jedan od dvanaestorice, ne bijaše s njima kad dođe Isus. 25 Govorili su mu dakle drugi učenici: »Vidjeli smo Gospodina!« On im odvrati: »Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim svoj prst u mjesto čavala, ako ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću vjerovati.« 26 I nakon osam dana bijahu njegovi učenici opet unutra, a s njima i Toma. Vrata bijahu zatvorena, a Isus dođe, stade u sredinu i reče: »Mir vama!« 27 Zatim će Tomi: »Prinesi prst ovamo i pogledaj mi ruke! Prinesi ruku i stavi je u moj bok i ne budi nevjeran nego vjeran.« 28 Odgovori mu Toma: »Gospodin moj i Bog moj!« 29 Reče mu Isus: »Budući da si me vidio, povjerovao si. Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju!« 30 Isus je pred svojim učenicima učinio i mnoga druga znamenja koja nisu zapisana u ovoj knjizi. 31 A ova su zapisana da vjerujete: Isus je Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život u imenu njegovu.

(Ivan 20:24-31)

Da, Isus je ustao iz mrtvih! Isplatio je cijenu grijeha cijelog svijeta. Pobijedio je najcrnjeg dušmana ljudskog roda ikada: smrt. Kako? Otrgnuo joj se. Nije imala snagu zadržati ga. Trećeg dana je uskrsnuo, ostavljajući iza sebe pogrebne čaršafe. Samo su oni bili znak da je tu ležao. Gospod slave se vratio u život u slavnom, uskrsnom tijelu. Takvo tijelo će dobiti svi oni koji u njega vjeruju, onda kada dođe kraj svijeta i vijeka. Jer, Pismo i o tome govori:

Ali sada: Krist uskrsnuo od mrtvih, prvina usnulih! Doista, po čovjeku smrt, po Čovjeku i uskrsnuće od mrtvih! Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni.

(1. Korinćanima 15:20-22)

Isusovo uskrsnuće dokazuje sve što je govorio o sebi. Nije li rekao da je uskrsnuće i život, da će živjeti svako ko u njega vjeruje, makar i umro? (Ivan 11:25) Obećao je vječni život svima koji vjeruju u Njega. Ali kako? Ako je i sam umro, kako može spasiti druge od sile grijeha, smrti i pakla?

Evo jasne slike koja nam to bolje dočarava. Svi znamo kako se djeca rado igraju u pijesku na obali mora. Često ne paze, pa neko od njih nehajno zagazi dublje. Tada veći talas umije da ga povuče u dubinu. Ako dijete ne zna da pliva - nastaje drama. Za tili čas dolazi do davljenja, zar ne? Ali ako se tada nađe neko od odraslih i dovikne mu: „Mali, drži se! Stižem!“ I čovjek skače, pliva, međutim jaka struja i njega povlači, pa i on i dijete tragično nestaju u moru. Dakle, čovjek je imao dobru namjeru, ali ne i snagu da je sprovede u djelo. Stihija je jača. Tako je i sa svim ljudskim spasiteljima koji nam govore da samo njih slijedimo i slušamo. Kažu, dovešće nas do raja. Ali ne uspijevaju u tome. Ni sebe ne mogu spasiti. Niko nije jači od sile grijeha i smrti. Svaki vođa umire kad-tad, sahranjuju ga i jednom mu duša dopijeva na Dan suda. Ali sa Gospodom nije bilo tako. On je dokazao na sebi sve što je i govorio da jeste. Sve se odigralo kako je najavio. Umro je kao žrtva za naše grijeha. Sahranili su ga i nakon tri dana je ustao iz groba. Nijedan prorok ovo nikada nije doživio. To je mogao samo Isus Mesija.

Tako je porazio smrt i grob. Pobijedio je Sotonu, smrt i pakao. A najdivnije u svemu je da svi koji u njega vjeruju dijele do vijeka njegovu slavu, i dio su svega toga što je ostvario na krstu, u grobu i prilikom uskrsnuća. Zato on govori svima nakon pobjede nad smrću: **Kad ga vidjeh, padoh mu k nogama kao mrtav. A on stavi na me desnicu govoreći: »Ne boj se! Ja sam Prvi i Posljednji, i Živi! Mrtav bijah, a evo živim u vijeke vjekova te imam ključke Smrti i Podzemlja.** (Otkrivenje 1:17-18)

Bog je podigao Isusa iz smrti kako bismo znali da je Spasitelj i Sudija sveg svijeta, baš od Boga poslani. Zato Pismo veli:

I nema ni u kome drugom spasenja. Nema uistinu pod nebom drugoga imena dana ljudima po kojemu se možemo spasiti...

Jer ustanovi Dan u koji će suditi svijetu po pravdi, po Čovjeku kojega odredi, pred svima ovjerovi uskrisivši ga od mrtvih...

Jer ako ustima ispovijedaš da je Isus Gospodin, i srcem vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen...

Jer: Tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen.

(Djela 4:12; 17:31; Rimljanima 10:9,13)

Dragi prijatelji, hvala što ste nas slušali. Inšalah, u narednoj emisiji nastavljamo s proučavanjem indžila. Vidjećemo kako se živi Gospod u više navrata ukazivao mnogim svjedocima. Time im je pokazao da je uskrsnuo, pa su mnogi očevici raznosili dalje tu vijest.

Neka vam Gospod da uvid u sve značenje one radosne vijesti koju su anđeli rekli ženama na Isusovom grobu:

„Nije ovdje, nego uskrsnu!“ (Luka 24:6)

Isus je uznesen

Matej 28; Luka 24; Djela apostolska 1

Već neko vrijeme predano proučavamo evanđelja, tj. indžil, svetu knjigu koja nam prenosi priču o Spasitelju, Isusu Kristu. Kao što smo vidjeli, ime Isus znači „Bog spasava“. Krist je grčka imenica i prevod je hebrejske Mesija, koja znači Pomazanik. Dakle, Isus Krist je Božji poslanik, tu na zemlji, s misijom da spasi djecu Adamovu od ropstva grijehu. Ali većina i dalje ne zna ko je on, ne uviđa to. Za jedne je tek prorok i ne shvataju da je sam o sebi govorio kao o Božjoj riječi (Kalimat Allah) u ljudskom tijlu. Zato su mu neki, poput sveštenika i pismoznanaca zavidjeli i naposljetku ga ubili razapevši ga na krst. Ali ništa od tih mučnih događaja nije bilo iznenađenje za Boga. Štaviše, Pismo nam govori:

Nego navješćujemo Mudrost Božju, u Otajstvu, sakrivenu; onu koju predodredi Bog prije vjekova za slavu našu, a koje nijedan od knezova ovoga svijeta nije upoznao. Jer da su je upoznali, ne bi Gospodina slave razapeli. (1. Korinćanima 2:7-8)

Prošli put smo govorili o suštinskom događaju spasenja: Bog je Isusa iz groba podigao treći dan. Uskrsnućem je dokazao da je prihvatio Isusovu prolivenu krv. Ona je otkupila Adamovu djecu od sile grijeha, straha od smrti i kazne pakla. Nakon uskrsnuća Isus se ukazivao učenicima. Jasno su vidjeli rane na rukama, nogama i boku. Pojavljivao se 40 dana i govorio im o Božjem kraljevstvu. Jednom prilikom ga je vidjela masa od preko 500 ljudi. (1. Korinćanima 15:6) Ali najveći dokaz da je Isus živ i danas jeste činjenica da živi po svom Duhu Svetom u srcima svih koji vjeruju u Njega i potčinjavaju se Njegovom gospodstvu.

Danas govorimo baš o tome: Bog je Gospodu Isusu dao potpuni i konačni autoritet i vlast. Reći ćemo nešto i o tome kako se pred učenicima uznio na nebo. Evo tog odjeljka indžila:

Jedanaestorica pođoše u Galileju na goru kamo im je naredio Isus. 17 Kad ga ugledaše, padoše ničice preda nj. A neki posumnjaše. 18 Isus im pristupi i prozbori: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! 19 Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga 20 i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio!«

»I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta.« (Matej 28:16-20)

Čujemo li šta Učitelj kazuje učenicima? Ima svu vlast. Data mu je i na nebu i na zemlji. Zbog toga ih šalje u sav svijet da sve ljude privedu njemu kao Učitelju. Zašto im Isus to otkriva?

U Mojsijevoj Tori smo vidjeli kako je Bog saznao prvog čovjeka, Adama. Predao mu je vladavinu nad zemljom. Sa takvim stvorenjem Stvoritelj je htio da živi i vlada dovijeka. Ali Adam je izgubio sve to činom neposlušnosti božanskoj zapovijesti, kada je jeo plod sa zabranjenog drveta spoznao dobra i zla. I tu smo rekli ono

pravilo: da se epidemija nikada ne završava sa svojim uzročnikom. Adam je rodonačelnik ljudskog roda i u njemu smo takođe izgubili privilegiju i vlast vladavine s Bogom. I mi smo grešnici, baš kao naš praotac. Rođeni smo u carstvu grijeha, daleko od Boga i sjaja njegovog veličanstva.

Ali Stvoritelj je osmislio plan povratka njemu. Sveto pismo nam to sažima ovim riječima: *Doista, i Krist jednom za grijeh umrije, pravedan za nepravedne, da vas privede k Bogu - ubijen doduše u tijelu, ali oživljen u duhu.* (1. Petrova 3:18) Poput Adama i Isus je bio iskušavan, ali nikada nije zgriješio. Bio je savršen i svet kao što je Bog savršen i svet. Ali ipak je postradao zbog grijeha umjesto nas. Umro je umjesto nas. Ali Bog ga je vratio u život i dao mu čast i vlast, ne samo ovozemaljske vladavine, već sve vlasti i na nebu i na zemlji.

Pitaćete: „Ako Isus ima svu čast i vlast, zašto je naš svijet tako namučen patnjom i grijehom?“ Sveto pismo nam jasno i glasno odgovara na to:

Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni. Ali svatko u svom redu: prvina Krist, a zatim koji su Kristovi, o njegovu Dolasku; potom - svršetak, kad preda kraljevstvo Bogu i Ocu, pošto obeskrjepi svako Vrhovništvo, svaku Vlast i Silu...

Tako je i pisano: Prvi čovjek, Adam, postade živa duša, posljednji Adam - duh životvorni...

Prvi je čovjek od zemlje, zemljan; drugi čovjek - s neba...

I kao što smo nosili sliku zemljanoga, nosit ćemo i sliku nebeskoga.

(1. Korinćanima 15:22-24,45,47,49)

I otrt će im svaku suzu s očiju te smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti jer - prijašnje uminu. (Otkrivenje 21:4)

Iz ovih riječi i stotina sličnih učimo da je Bog predao sav autoritet Isusu, nebeskom čovjeku. Pismo nam prenosi Božju zapovijest: *»I ne obazirući se na vremena neznanja, nutka sada Bog ljude da se svi i posvuda obrate jer ustanovi Dan u koji će suditi svijetu po pravdi, po Čovjeku kojega odredi, pred svima ovjerovi uskrisivši ga od mrtvih.«* (Djela 17:30-31)

Isus je sveti Čovjek, od Boga postavljen za Sudiju svijeta. Prijatelju, ko god da si i gdje god da si, Bog ti zapovijeda da mu se obratiš u vjeri. Jer, povjeruješ li da je Gospod Isus Krist umro za tvoje grijeha, da je sahranjen, uskrsnuo: Bog će ti svaki grijeh oprostiti radi njega. Obnoviće ti srce snagom Duha Svetog. Povjeruješ li u Krista, poslaće ti svog Duha u srce i u njemu osnovati svoje carstvo. Zato Isus ne mijenja red i poredak svijeta dok se ne vrati na zemlju kao Sudija. Ali mijenja ljude sada i danas. I tvoje srce baš sada može promijeniti. Hoćeš li mu to dopustiti: da u tebi, u tvojoj nutrini osnuje svoje Carstvo?

Dragi prijatelji, Isus je i Spasitelj i Sudija našeg svijeta. Samo vas on može spasiti od osude koju vam donose vaši grijesi. Samo vas on može izmiriti s Bogom za život i za

vječnost. Ko god odbije uskrslog Gospoda Isusa Krista kao pravednog Spasitelja, srešće ga kao pravednog Sudiju. Zato nam Pismo poručuje:

A vama, mučenima, zajedno s nama spokojem uzvratiti kad se Gospodin Isus objavi s nama, zajedno s anđelima svoje moći, u ognju žarkome i osveti se onima koji ne poznaju Boga i ne pokoravaju se evanđelju Gospodina našega Isusa. Oni će biti kažnjeni vječnom propašću, daleko od lica Gospodnjega i od slave njegova veličanstva, kada - u onaj Dan - dođe da se proslavi u svojim svetima i da se prodiči u svima koji povjerovaše. Jer povjerovalo se svjedočanstvu našem među vama. (2. Solunjanima 1:7-10)

Prijatelju, Božja riječ je jasna. Ko god vjeruje u evanđelje, u dobru vijest o Isusu Kristu koji je umro na krstu za naše grijehе; koji je potom uskrsnuo - biće spašen. Ko ovo ne vjeruje - biće osuđen. Isus je prolio svoju krv, postao je žrtva koja dovijeka odnosi grijehе. Ali ta krv za vas nema vrijednosti ako je vjerom ne prihvatite srcem, jer Pismo kaže:

Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni...

Tko vjeruje u njega, ne osuđuje se; a tko ne vjeruje, već je osuđen što nije vjerovao u ime jedinorođenoga Sina Božjega.

(Ivan 3:16,18)

Zaista, ako povjeruješ u radosnu vijest o Isusu Kristu, bićeš spašen. Ali ako ne povjeruješ, grijesi će te osuditi na propast. To je riječ spasenja koju je Bog poslao svoj Adamovoj djeci. Zato Isus zapovijeda svojim učenicima:

Isus im pristupi i prozbori: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. (Matej 28:18-19)

Ali, nastavimo našu priču: Isus se ukazivao apostolima 40 dana nakon uskrsnuća. Jednom prilikom, dok je objedovao s njima, ovako im je zapovijedio:

I dok je jednom s njima blagovao, zapovjedi im da ne napuštaju Jeruzalema, nego neka čekaju Obećanje Očevo »koje čujete od mene: Ivan je krstio vodom, a vi ćete naskoro nakon ovih dana biti kršteni Duhom Svetim«. (Djela 1:4-5)

Čujemo li Gospoda? Već smo spominjali to obećanje, da će umoliti Oca da im s neba pošalje Tješitelja, Savjetnika, Duha Svetog. On će se useliti u srca vjerujućih, očistiti ih, obnoviti, ojačati i uvesti ih u svaku istinu. Čuli smo: neka čekaju u Jeruzalemu, neka miruju dok Duh Sveti ne dođe. Poslaće im ga čim se vrati Bogu na nebo. U narednoj emisiji ćemo govoriti baš o tome: kako je Duh sišao i nastanio se u srca svih koji su se vjerom pouzdali u Isusa Krista.

Ali evo i odjeljka koji nam govori kako se - 40 dana nakon uskrsnuća - Isus sreo s učenicima na Maslinskoj gori, pored Jeruzalema:

6 Nato ga sabrani upitaše: »Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme Izraelu opet uspostaviti kraljevstvo?« **7** On im odgovori: »Nije vaše znati vremena i zgode koje je Otac podredio svojoj vlasti. **8** Nego primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje.«

9 Kada to reče, bi uzdignut njima naočigled i oblak ga ote njihovim očima. **10** I dok su netremice gledali kako on odlazi na nebo, gle, dva čovjeka stadoše kraj njih u bijeloj odjeći **11** i rekoše im: »Galilejci, što stojite i gledate u nebo? Ovaj Isus koji je od vas uznesen na nebo isto će tako doći kao što ste vidjeli da odlazi na nebo.« (Djela 1:6-11)

Tako se Isus uznio i vratio u Očev nebeski dom. Na zemlji je živio 33 godine. Svakim sekundom života, a posebno smrću, sahranom, uskrsnućem i uznesenjem je ispunio sve što su proroci najavili o njemu.

Prijatelji, znate li gdje je danas uskrsli Gospod? Pismo nam kaže da je s desne strane Ocu, da je – otišavši u nebo – sjeo na prijesto slave nad svim vlastima i autoritetima. (1. Petrova 3:22) Na nebu mu se sva anđeoska bića pokoravaju. A u isto vrijeme, ovdje na zemlji, ljudi to čine. A vi? Jeste li se pokorili božanskom Izabraniku, Pomazaniku, poslanom da bude svijetu ili Spasitelj ili Sudija?

I kao što smo čitali, Gospod Isus se uznio na nebo, a dva anđela su se ukazala učenicima: »Galilejci, što stojite i gledate u nebo? Ovaj Isus koji je od vas uznesen na nebo isto će tako doći kao što ste vidjeli da odlazi na nebo.« (Djela 1:11) Da, Isus se jednog dana vraća. Spreman li si da se sretneš s njim? Rastejemo se od vas predivnim sažetkom Svetog pisma o Mesijinom životu i misiji:

5 Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu: **6** On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, **7** nego sam sebe »oplijeni« uzevši lik sluge, postavši ljudima sličan; obličjem čovjeku nalik, **8** ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu. **9** Zato Bog njega preuzvisi i darova mu ime, ime nad svakim imenom, **10** da se na ime Isusovo prigne svako koljeno nebesnikâ, zemnikâ i podzemnikâ. (Filipljanima 2:5-10)

Prijatelji, nadamo se da ste uživali u obrazloženim istinama. U narednoj emisiji vidjećemo kako je Bog poslao svog Duha Svetog da živi u srcima svih koji se vjerom pouzdaju u Isusa.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o Božjem pozivu:

»Vjeruj u Gospodina Isusa i spasit ćeš se – ti i dom tvoj!« (Djela 16:31)

Sveti Duh je došao!

Djela 1-2

U nekoliko posljednjih emisija, proučavajući evanđelja, čuli smo kako je Gospod Isus ispunio sve što su proroci najavili i zapisali davno, davno prije. A to se tiče Mesijine smrti i uskrsnuća. Čitali smo da je Isus prolio svoju svetu krv na krstu da bi platio cijenu otkupljenja djece Adamove od grijeha. Vidjeli smo da su ga nakon smrti skinuli s krsta i položili u grob. Ali trećeg dana je uskrsnuo. Bog ga je vratio u život. Potom se 40 dana ukazivao učenicima i dao im mnoge dokaze da je živ. U posljednjoj smo emisiji vidjeli kako se pred učenicima uznio na nebo.

Sjećate li šta je Isus zapovijedio prije odlaska? Pročitajmo opet te riječi:

4 I dok je jednom s njima blagovao, zapovjedi im da ne napuštaju Jeruzalema, nego neka čekaju Obećanje Očevo »koje čujete od mene: 5 Ivan je krstio vodom, a vi ćete naskoro nakon ovih dana biti kršteni Duhom Svetim«...

8 Nego primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje.«

9 Kada to reče, bi uzdignut njima naočigled i oblak ga ote njihovim očima.

(Djela 1:4-5,8-9)

Isus se potom vratio u nebeski dom i ustoličio s desne strane Boga na nebesima. Čujete li šta Isus zapovijeda učenicima prije uznesenja? Rekao im je da sjede i čekaju u Jeruzalemu dok se ne obuku u silu Duha Svetog.

Ko je Duh Sveti? Duh Božji i Duh koji je bio u Isusu. On je jedno sa Bogom Ocem i Sinom Isusom, ali je ipak zasebna ličnost. Sveti Duh i Riječ postoje u Bogu od početka, još otkako je svijet stvoren. Sveti Duh je Savjetnik koga je Isus poslao svojim učenicima, kada je rekao:

16 I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja da bude s vama zauvijek:

17 Duha Istine, kojega svijet ne može primiti jer ga ne vidi i ne poznaje. Vi ga poznajete jer kod vas ostaje i u vama je. (Ivan 14:16-17)

Ono šta je Isus rekao učenicima o dolasku Savjetnika, Pomoćnika, Advokata je važno da shvatimo. Znae zašto? Mnogi ističu kako je ovim riječima Isus zapravo najavljivao dolazak novog proroka. Ali taj Savjetnik nije čovjek, jer Isus jasno kaže da je riječ o Svetom Duhu, da ga drugi ne mogu vidjeti. Ne, riječ je o osobi koja će dovijeka živjeti u Isusovim učenicima. Dakle, ko je on, ko je Duh Sveti? Duh koga Bog stavlja u srca svih koji vjeruju da je Isus Mesija. On ih preporuča, regeneriše, čisti, jača, pečati kao Božju predragu svojinu i daje im pravo živjeti u božanskoj prisutnosti dovijeka.

Danas, idemo korak dalje kako bismo vidjeli kako je Bog izlio svog Svetog Duha na Isusove učenike na dan Pedesetnice. Ovaj praznik je Bog ustanovio za Izraelce još u

vrijeme Mojsija. Održavao se svake godine, 50 dana nakon Pashe. O tome nam piše u Tori. Pedesetnica je dan zahvalnosti Gospodu za početak žetve, za prvi snop. I baš na taj dan je Bog naumio poslati svog Svetog Duha da živi u svima koji vjeruju u Isusa Mesiju. Dakle, 50 dana nakon Pashe, na Pedeseticu, Bog je naumio poslati Svetog Duha. Tako će svi koji su do tada vjerovali u Njega postati prvi snop božanske žetve spasenih.

Pa, da pogledamo šta se to dogodilo na taj praznični dan, tačno deset dana nakon Isusovog uznesenja. Sveto pismo nam kazuje da, nakon što su jedanaestorica bili svjedoci Isusovog uznesenja, vratili su se u Jeruzalem. Tamo su sreli ostale učenike i ispričali im sve ovo. Bilo ih je 120, zajedno sa Marijom, Isusovom majkom. Bilo je tu i učenika i učenica, Isusove braće. (Djela 1,12:15) Evo kako nam kazuje Pismo:

1 Kad je napokon došao dan Pedesetnice, svi su bili zajedno na istome mjestu. 2 I eto iznenada šuma s neba, kao kad se dignu silan vjetar. Ispuni svu kuću u kojoj su bili. 3 I pokažu im se kao neki ognjeni razdijeljeni jezici te siđe po jedan na svakoga od njih. 4 Svi se napuniše Duha Svetoga i počеше govoriti drugim jezicima, kako im već Duh davaše zboriti.

5 A u Jeruzalemu su boravili Židovi, ljudi pobožni iz svakog naroda pod nebom. 6 Pa kad nastaje ona huka, strča se mnoštvo i smètê jer ih je svatko čuo govoriti svojim jezikom. 7 Svi su bili izvan sebe i divili se govoreći: »Gle! Nisu li svi ovi što govore Galilejci? 8 Pa kako to da ih svatko od nas čuje na svojem materinskom jeziku? 9 Parti, Međani, Elamljani, žitelji Mezopotamije, Judeje i Kapadocije, Ponta i Azije, 10 Frigije i Pamfilije, Egipta i krajeva libijskih oko Cirene, pridošlice Rimljani, 11 Židovi i sljedbenici, Krećani i Arapi – svi ih mi čujemo gdje našim jezicima razglašuju veličanstvena djela Božja.«

12 Svi su izvan sebe zbunjeno jedan drugog pitali: »Što bi to moglo biti?« 13 Drugi su pak, podrugujući se, govorili: »Slatkog su se vina ponapili!«

14 A Petar zajedno s jedanaesticom ustade, podiže glas i prozbori: »Židovi i svi što boravite u Jeruzalemu, ovo znajte i riječi mi poslušajte: 15 Nisu ovi pijani, kako vi mislite – ta istom je treća ura dana – 16 nego to je ono što je rečeno po proroku Joelu:

17 »U posljednje dane, govori Bog: Izlit ću Duha svoga na svako tijelo i proricit će vaši sinovi i kćeri, vaši će mladići gledati viđenja, a starci vaši sne sanjati...

21 I tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen.«

22 »Izraelci, čujte ove riječi: Isusa Nazarećanina, čovjeka kojega Bog pred vama potvrdi silnim djelima, čudesima i znamenjima koja, kao što znate, po njemu učini među vama – 23 njega, predana po odlučenu naumu i promislu Božjem, po rukama bezakonika razapeste i pogubiste. 24 Ali Bog ga uskrisi oslobodivši ga grozote smrti jer ne bijaše moguće da ona njime ovlada. 25 David doista za nj kaže:

Gospodin mi je svagda pred očima jer mi je zdesna da ne posrnem.

26 Stog mi se raduje srce i kliče jezik, pa i tijelo mi spokojno počiva.

27 Jer mi nećeš ostaviti dušu u Podzemlju ni dati da pravednik tvoj truleži ugleda...

29 Braćo, dopustite da vam otvoreno kažem: praotac je David umro, pokopan je i eno mu među nama groba sve do današnjeg dana. 30 Ali kako je bio prorok i znao da mu se zakletvom zakle Bog plod utrobe njegove posaditi na prijestolje njegovo, 31 unaprijed je vidio i navijestio uskrsnuće Kristovo: Nije ostavljen u Podzemlju niti mu tijelo truleži ugleda. 32 Toga Isusa uskrisi Bog! Svi smo mi tomu svjedoci. 33 Desnicom dakle Božjom uzvišen, primio je od Oca Obećanje, Duha Svetoga, i izlio ga kako i sami gledate i slušate... 36 Pouzdano dakle neka znade sav dom Izraelov da je toga Isusa kojega vi razapeste Bog učinio i Gospodinom i Kristom.« 37 Kad su to čuli, duboko potreseni rekoše Petru i drugim apostolima: »Što nam je činiti, braćo?« 38 Petar će im: »Obratite se i svatko od vas neka se krsti u ime Isusa Krista da vam se oprostite grijesi i primit ćete dar, Duha Svetoga. 39 Ta za vas je ovo obećanje i za djecu vašu i za sve one izdaleka, koje pozove Gospodin Bog naš.« 40 I mnogim je drugim riječima još svjedočio i hrabrio ih: »Spasite se od naraštaja ovog opakog!«

(Djela 2:1-17,21-27,29-33,36-40)

Prijatelji, razumijemo li Petrovu propovijed? Propovijedao je masi u Jeruzalemu baš tu poruku: Bog je poslao Mesiju, Isusa, baš kako je obećao preko proroka vijekovima ranije. Ali vi ste ga prezreli, njega, nebeskog Poslanika. Ubili ste ga raspećem, ali ga je Bog uskrsnuo iz mrtvih. Mi smo svjedoci tome. Bog je Isusa uzvisio sebi zdesna i poslao nam Duha Svetog, baš kako je obećao. Zato se pokajte od grijeha i obratite se Bogu! Takođe je jednom prilikom rekao:

»Za nj svjedoče svi proroci: da tko god u nj vjeruje, po imenu njegovu prima oproštenje grijeha.« (Djela 10:43)

Kada je mnoštvo čulo Petrove riječi, kosulo ih je u srcu jer su shvatili ko je Isus iz Nazareta. Pa onaj koga su razapeli je Mesija od Boga poslani da bude Spasitelj i Sudija svijeta. Mnogi su se tog dana pokajali za svoju zabludu i vjerom prihvatili Mesiju. Kao novi učenici su kršteni i javno svjedočili da su im grijesi oprosteni zbog činjenice: Isus je umro za njih, sahranjen je i uskrsnut. Krštenje u vodi ih nije opralo od grijeha. Bilo je spoljašnji znak da se po njihovoj vjeri očišćenje desilo iznutra. Evo kako to Pismo kaže:

I oni prigriše riječ njegovu i krstiše se te im se u onaj dan pridruži oko tri tisuće duša. Bijahu postojani u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama...

A učenici su se ispunjali radošću i Duhom Svetim.

(Djela 2:41-42; 13:52)

Dakle, na sam dan Pedesetnice rođena je Crkva. Ali nije sazidana kao zgrada, i nije postala religija. Biblijska riječ Crkva je eklezia i znači: oni koji su pozvani. Evo kako to pozvanje objašnjava apostol Petar:

A vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da naviještate silna djela Onoga koji vas iz tame pozva k divnom svjetlu svojemu; vi, nekoć Ne-narod, a sada Narod Božji; vi Ne-mili, a sada Mili. (1. Petrova 2:9-10)

U trenu kada odustaneš od pouzdanja u sebe, kada povjeruješ u Gospoda Isusa i njegovo djelo, tada postaješ dio Božje porodice koju čine pozvani iz svih naroda svijeta. Oni koji vjeruju u Krista se zovu kršćanima. Ali nisu svi koji se tako zovu istinski sljedbenici Kristovi. Prava Crkva Isusa Krista je od ovog dana Pedesetnice sačinjena samo od onih koji su vjerom istinski preseljeni iz krila Adamove porodice u Kristovu porodicu, vjerom u Isusovu savršenu i konačnu žrtvu.

Iako se dan silaska Duha odigrao prije dvedeset vijekova, Duh Sveti i danas živi u srcima svih koji vjeruju u Isusa. Pismo baš tako kaže:

U njemu ste i vi, pošto ste čuli Riječ istine - evanđelje spasenja svoga - u njemu ste, prigrlivši vjeru, opečaćeni Duhom obećanim, Svetim, 14 koji je zalog naše baštine: otkupljenja, posvojenja - na hvalu Slave njegove. (Efežanima 1:13-14)

Na samom kraju vas pozivamo da nas slušate i naredni put. Učicemo više o Isusovom povratku na zemlju. Bog vas blagoslovio dok razmišljate o Isusovim riječima učenicima:

Nego primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje. (Djela 1:8)

Isus se vraća!

Otkrivenje 19-22

Evo nas u 88. susretu našeg planskog proučavanja Božje riječi. Tokom perioda od više stoljeća Božji Duh je nadahnuo preko 30 proroka da napišu prvi dio Svetog pisma, tj. Toru, Psalme i Proroke. Taj dio zovemo Starim savezom, ili zavjetom. On ukazuje na Mesiju koga Bog šalje da svijetu bude ili Spasitelj ili Sudija.

Drugi dio Svetog pisma zovemo Novim savezom, ili zavjetom. U njemu je priča o Isusu Mesiji, jedinom svetom i bezgrešnom Čovjeku koji je ikada živio na zemlji. Bio je pun sile Božje, jer je sama Božja riječ u ljudskom tijelu. Bog je sam za njega rekao da je njegov voljeni Sin i da u njemu nalazi zadovoljstvo. (Matej 3:17) Ali ljudi su ubili Svetoga. Razapeli su ga na krst. Ipak Bog ga je nakon tri dana uskrsnuo iz groba. Potom su ga 40 dana viđali mnogi svjedoci, nakon čega se vratio na nebo, gdje ga je Bog preuzvisio na prijestolju slave i časti. Ali priča se ni tu ne završava.

Ogriehovljen zli svijet nije prepoznao Mesiju u Isusu. Božja riječ nam kazuje da će se on vratiti da i Sotonu i njegove legije zlih duhova baci u vječni oganj. Tada će suditi i Adamovoj djeci i čitavu planetu učiniti opet slavnom i divnom. Zato danas i govorimo o njegovom povratku!

Čitaćemo iz posljednjeg odjeljka Novog zavjeta, iz knjige koja se zove Otkivenje. To je silna, duboka i potresna knjiga jer najavljuje poslednje događaje svijeta i vijeka. Ima 22 poglavlja i svako objavljuje isto: pobjeda je na strani onih koji vjeruju u Gospoda Isusa Krista. Ali u tim poglavljima su i opisi strahota, posebno onih koje čekaju sve koji odbiju Isusa kao svog Spasitelja. Jer, tada ga svakako sreću kao svog Sudiju. Da, ako ga ne prihvatite kao Jagnje Božje, srešćete ga kao božanskog lava! Jer, Isus Krist, koji je prolio krv kao žrtvovano jagnje za grijehove svijeta, vraća se na taj isti svijet, naš svijet, kao silni lav koji sudi grijehu.

Ali, hajdemo otvoriti odabrane odjeljke ove knjige. Elem, Isus je već na nebu, pa šalje svog anđela apostolu Ivanu da mu objavi događaje koji tek dolaze u našoj istoriji. Evo nekih od tih riječi:

1 Otkrivenje Isusa Krista: njemu ga dade Bog da on pokaže slugama svojim ono što se ima dogoditi ubrzo. I on to označi poslavši svog anđela sluzi svomu Ivanu 2 koji posvjedoči za riječ Božju i za svjedočanstvo Isusa Krista - za sve što vidje.

3 Blago onomu koji čita i onima što slušaju riječi ovog proroštva te čuvaju što je u njem napisano. Jer vrijeme je blizu!

4 Ivan sedmerim crkvama u Aziji. Milost vam i mir od Onoga koji jest i koji bijaše i koji dolazi i od sedam duhova što su pred Prijestoljem njegovim 5 i od Isusa Krista, Svjedoka vjernoga, Prvorodjenca od mrtvih, Vladara nad kraljevima zemaljskim. Njemu koji nas ljubi, koji nas krolju svojom otkupi od naših grijeha 6 te nas učini kraljevstvom, svećenicima Bogu i Ocu svojemu: Njemu slava i vlast u vijeke vjekova! Amen!

7 Gle, dolazi s oblacima i gledat će ga svako oko, svi koji su ga proboli, i naricat će

nad njim sva plemena zemaljska. Da! Amen!

8 Ja sam Alfa i Omega, govori Gospodin Bog – Onaj koji jest i koji bijaše i koji dolazi, Svevladar. (Otkrivenje 1:1-8)

15 I sedmi anđeo zatrubi. I na nebu odjeknuše silni glasovi: »Uspostavljeno je nad svijetom kraljevstvo Gospodara našega i Pomazanika njegova i kraljevati će u vijeku vjekova!« (Otkrivenje 11:15)

11 I vidjeh: nebo otvoreno – i gle, konj bijelac, a na nj sjeo On, zvani Vjerni i Istiniti, a sudi i vojuje po pravdi; 12 oči mu plamen ognjeni, na glavi mu mnoge krune; nosi napisano ime kojeg nitko ne zna doli on sam; 13 ogrnut je ogrtačem krvlju natopljenim; ime mu: Riječ Božja. 14 Prate ga na bijelcima Vojske nebeske, odjevene u lan tanan, bijel i čist. 15 Iz usta mu izlazi oštar mač kojim će posjeći narode. Vladat će njima palicom gvozdenom. On gazi u kaci gnjevne srdžbe Boga Svevladara. 16 Na ogrtač, o boku, napisano mu ime: »Kralj kraljevâ i Gospodar gospodarâ.« (Otkrivenje 19:11-16)

1 I vidjeh anđela: siđe s neba s ključima Bezdana i s velikim okovima u ruci. 2 Zgrabi Zmaja, Staru zmiju, to jest Đavla, Sotonu, i okova ga za tisuću godina. 3 Baci ga u Bezdani koji nad njim zatvori i zapečati da više ne zavodi narode dok se ne navršiti tisuću godina. Nakon toga ima biti odriješen za malo vremena.

4 I vidjeh prijestolja – onima što sjedoše na njih dano je suditi – i duše pogubljenih zbog svjedočanstva Isusova i zbog Riječi Božje i sve koji se ne pokloniše Zvijeri ni kipu njezinu te ne primiše žiga na čela svoja ni na ruke. Oni oživješe i zakraljevaše s Kristom tisuću godina...

7 A kad se navršiti tisuću godina, Sotona će iz svoga zatvora biti pušten: 8 izići će zavesti narode sa četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, i skupiti ih u boj. Bit će ih kao pijeska morskoga. 9 Skupiše se na prostrano polje zemlje i opkoliše tabor svetih i ljubljeni grad. Ali oganj siđe s neba te ih proguta. 10 A njihov zavodnik, Đavao, bačen bi u jezero ognjeno i sumporno, gdje se nalaze i Zvijer i Lažni prorok: ondje će se mučiti danju i noću u vijeku vjekova.

11 I vidjeh veliko bijelo prijestolje i Onoga što sjede na nj: pred licem njegovim pobježe zemlja i nebo; ni mjesta im se više ne nađe. 12 I vidjeh mrtve, velike i male: stoje pred prijestoljem, a knjige se otvoriše. I otvori se jedna druga knjiga, knjiga života. I mrtvi bijahu suđeni po onome što stoji napisano u knjigama, po djelima svojim. 13 More predade svoje mrtvace, a Smrt i Podzemlje svoje: i svaki bi suđen po djelima svojim. 14 A Smrt i Podzemlje bili su bačeni u jezero ognjeno. Jezero ognjeno – to je druga smrt: 15 tko se god ne nađe zapisan u knjizi života, bio je bačen u jezero ognjeno.

(Otkrivenje 20:1-4,7-15)

1 I vidjeh novo nebo i novu zemlju jer – prvo nebo i prva zemlja uminu; ni mora više nema. 2 I Sveti grad, novi Jeruzalem, vidjeh: silazi s neba od Boga, opremljen kao zaručnica nakićena za svoga muža. 3 I začujem jak glas s prijestolja: »Evo Šatora Božjeg s ljudima! On će prebivati s njima: oni će biti narod njegov, a

on će biti Bog s njima. 4 I otrt će im svaku suzu s očiju te smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti jer – prijašnje uminu.«

5 Tada Onaj što sjedi na prijestolju reče: »Evo, sve činim novo!« I doda: »Napiši: Ove su riječi vjerne i istinite.« 6 I još mi reče: »Svršeno je! Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak! Ja ću žednomu dati s izvora vode života zabadava. 7 To će biti baština pobjednikova. I ja ću njemu biti Bog, a on meni sin. 8 Kukavicama pak, nevjernima i okaljanima, ubojicama, bludnicima, vračarima i idolopoklonicima i svim lažljivcima udio je u jezeru što gori ognjem i sumporom.

To je druga smrt.« (Otkrivenje 21:1,3-8)

1 I pokaza mi rijeku vode života, bistru kao prozirac: izvire iz prijestolja Božjeg i Jaganjčeva. 2 Posred gradskoga trga, s obje strane rijeke, stablo života što rodi dvanaest puta, svakog mjeseca svoj rod. A lišće stabla za zdravlje je narodima. 3 I neće više biti nikakva prokletstva. I prijestolje će Božje i Jaganjčevo biti u gradu i sluge će mu se njegove klanjati 4 i gledati lice njegovo, a ime će im njegovo biti na čelima. 5 Noći više biti neće i neće trebati svjetla od svjetiljke ni svjetla sunčeva: obasjavat će ih Gospod Bog i oni će kraljevati u vijekove vjekova.

6 I reče mi: »Ove su riječi vjerne i istinite jer Gospod Bog, nadahnitelj prorokâ, posla svoga anđela da on pokaže slugama njegovim što se ima dogoditi ubrzo...

12 »Evo, dolazim ubrzo i plaća moja sa mnom: naplatit ću svakom po njegovu djelu!«

13 »Ja sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji, Početak i Svršetak! 14 Blago onima koji peru svoje haljine: imat će pravo na stablo života i na vrata će smjeti u grad! 15 Vani pak ostaju psi i vračari, bludnice, ubojice i idolopoklonici i tko god ljubi i čini laž.« 16 »Ja, Isus, poslah anđela svoga posvjedočiti ovo po crkvama. Ja sam korijen i izdanak Davidov, sjajna zvijezda Danica.«

17 I Duh i Zaručnica govore: »Dođi!« I tko ovo čuje, neka rekne: »Dođi!« Tko je žedan, neka dođe; tko hoće, neka zahvati vode života zabadava!

18 Ja svjedočim svakomu tko sluša riječi proroštva u ovoj knjizi: Tko ovomu što doda, Bog će njemu dodati zla napisana u ovoj knjizi. 19 I tko oduzme od riječi proroštva u ovoj knjizi, Bog će mu oduzeti udio na stablu života i na svetom gradu – na svemu što je napisano u ovoj knjizi.

20 Svjedok za sve ovo govori: »Da, dolazim ubrzo!« Amen! Dođi, Gospodine Isuse!

21 Milost Gospodina Isusa sa svima!

(Otkrivenje 22:1-6,12-21)

Da, ovako se završava Božja knjiga, ta zbirka svetih spisa koji otkrivaju istinu o Bogu, čovjeku, grijehu i spasenju: od stvaranja do Krista, tj. do novog stvaranja.

Dragi prijatelji, jeste li spremni za dan kada ćete stati pred Onoga koji vas je tako zavolio da je sebe dao za vas? Da li su vam imena zapisana u Jagnjetovoj Knjizi života? Pismo nam kazuje:

Jer ako ustima ispovijedaš da je Isus Gospodin, i srcem vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. (Rimljanima 10:9)

Vjerujete li srcem da je na krstu Gospod Isus Krist stradao umjesto nas, da je ponio kaznu naših grijeha kako bi nam Bog mogao oprostiti i proglasiti nas pravednima? Vjerujete li da je pobijedio smrt i pakao radi vas? Nadate li se samo njemu kada je riječ o spasenju? Ako na sve ovo možete odgovoriti potvrdno, onda vam sama Riječ Gospodnja kaže da ste spaseni!

U kakvom ste odnosu sa Gospodom Isusom Kristom? Da li je i vaš Spasitelj? Ili će vam biti Sudija? Pismo vam kaže:

8 Jedno, ljubljeni, ne smetnite s uma: jedan je dan kod Gospodina kao tisuću godina, a tisuću godina kao jedan dan. 9 Ne kasni Gospodin ispuniti obećanje, kako ga neki sporim smatraju, nego je strpljiv prema vama jer neće da tko propadne, nego hoće da svi prispiju k obraćenju. 10 Kao tat će doći Dan Gospodnji u koji će nebesa trijeskom uminuti, počela se, užarena, raspasti, a zemlja i djela na njoj razotkriti. (2. Petrova 3:8-10)

Jer on veli: U vrijeme milosti usliših te i u dan spasa pomogoh ti. Evo sad je vrijeme milosno, evo sad je vrijeme spasa. (2. Korinćanima 6:2)

Dragi prijatelji, hvala vam što ste nas slušali tako pomno. Molimo se Bogu da slušajući ove emisije program Put pravednosti, doživite blagoslov u životu; da vam budu zadovoljene potrebe, i vas i vaših najbližih, za jasnim razumijevanjem Božjeg dara spasenja. Taj dar je baš dar. Besplatan je za sve koji se pouzdaju u Mesiju.

Ako želite za sebe primjerak indžila, baš ovog evanđelja iz kojeg smo i danas čitali, pišite nam.

Bog vas blagoslovio dok svakodnevno razmišljate o Isusovom obećanju, o riječima kojima se Sveto pismo završava:

„Da, dolazim ubrzo!“ (Otkrivenje 22:20)

Dobra vijest

U našim proučavanjima indžila, evanđelja, sreli smo se i sa onim riječima Gospoda Isusa Krista, kada je nakon uskrsnuća zapovijedio svojim učenicima: **Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju.** (Marko 16:15) A evo kako nam piše i Pavle, pismoznanac koji je postao Kristov predani poslanik, nakon što je vatreno i brutalno proganjao Isusove učenike:

Pavao, sluga Krista Isusa, pozvan za apostola, odlučen za evanđelje Božje – koje Bog unaprijed obećavaše po svojim prorocima u Pismima svetim...

Ne stidim se, uistinu, evanđelja: ono je snaga Božja na spasenje svakomu tko vjeruje – Židovu najprije, pa Grku. Jer pravednost se Božja od vjere k vjeri u njemu otkriva kao što je pisano: Pravednik će od vjere živjeti.

(Rimljanima 1:1-2,16-17)

Dobra vijest! Dobra vijest, baš DOBRA VIJEST! Kakva je to vijest koju nam Božja riječ uporno ponavlja? Danas, s Božjom pomoći, govorimo baš o tome, o ključnoj objavi Svetog pisma. Ali da bismo shvatili šta je ona moramo prvo reći šta je loša vijest.

Zaista, šta je loša vijest? Pojavila se od same zore čovječanstva, odmah nakon božanskog stvaranja neba i zemlje. Naime, Bog je naposljetku stvorio Adama i Evu i postavio ih u rajski vrt. Stvorio ih je iz ljubavi za ljubav: da mu pripadaju, slušaju ga i dovijeka slave. Ali došlo je vrijeme za probu: ***Jahve, Bog, zapovjedi čovjeku: »Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!«*** (Postanak 2:16-17) Loša vijest je što su naši praroditelji poslušali zmiju umjesto Boga, kušača koji ih je zaveo da jedu plod zabranjenog stabla. Grijeh Adama i Eve je u naš svijet donio patnju i smrt. Planeta je zatrovana i sav ljudski rod je krenuo stazom grijeha. Da, rekli smo da je to srž svake epidemije: nikada ne ostaje na prvom zaraženom. Evo kako Božja riječ iskazuje ovu lošu vijest:

I kao što je ljudima jednom umrijeti, a potom na sud...

O njima prorokova sedmi od Adama, Henok: »Gle, dođe Gospodin sa Desettisućama svojim suditi svima i pokarati sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela kojima bezbožno sagriješiše i za sve drzovite riječi koje grešni bezbožnici izrekoše protiv njega.«

(Hebrejima 9:27; Judina 14-15)

Loša vijest je da sve grešnike neminovno očekuje Božji sud.

Ali i dobra vijest je počela istog dana na istom mjestu, u rajskom vrtu. Naime, Bog, koji je pun milosti, objavio je da će jednog dana na svijet poslati Nekog posebnog. Čovjeka koga će roditi djevica i koji će biti bez grijeha. Biće svet i pravedan, voljno će se žrtvovati kao žrtva za grijeha svih ljudi ikada: od Adama do posljednjeg

čovjeka. Tako je kazna koju smo zaslužili pala na bezgrešnog Otkupitelja. To je dobra vijest koju je Bog u danu loših vijesti najavio prvim ljudima, Adamu i Evi.

Bog je potom upotrijebio mnoge koji su najavljivali dolazak Otkupitelja koji se zove i Mesija. Svaki Božji prorok je rekao ponešto o njemu, kako bi kada On dođe, svi mogli da ga prepoznaju kao Božjeg Poslanika. Recimo, prorok Izaija – koji je Mesiju najavljavao sedam vijekova ranije – objavio je: *Zato, sâm će vam Gospodin dati znak: Evo, začet će djevica i roditi sina i nadjenut će mu ime Emanuel!* (Izaija 7:14; Matej 1:23)

Tu je i prorok Mihej, koji piše o Mesiji koji dolazi s nebesa i rađa se u seocetu Betlehem. Tako se i obistinilo. A sve ovo je prorečeno vijekovima prije nego se zbilo.

Ali to nije sve što su proroci najavljivali. Spasiteljevo rođenje je tek početak. Naime, prorokovali su da će taj Otkupitelj stradati, da će umrijeti umjesto grešnika. Recimo, prorok David je najavio da će Mesiju prezreti, mučiti ga, probosti mu klinovima ruke i noge na krstu i tako ubiti. Takođe, David najavljuje i Mesijino uskrsnuće iz mrtvih i time ističe: on je jedini Spasitelj koji je poslan spasiti Adamovu djecu od kazne za grijeh, tj. od smrti i vječne odvojenosti od Boga.

Tek, oko rođenja Mesije postoji određena rasprava, ali skoro zanemarljiva u poređenju sa neslaganjima oko njegove smrti i uskrsnuća. Mnogi ne shvataju kako je Bog mogao nijemo stajati sa strane i gledati kako ljudi ponižavaju Mesiju koga je On sam poslao. Dakle, ogramna većina ne razumije da je Bog, iz silne ljubavi prema nama, naumio da Mesija postrada baš tako radi naših grijeha. I baš to su proroci najavljivali: *Al' se Jahvi svidje da ga pritisne bolima. Žrtvuje li život svoj za naknadnicu, vidjet će potomstvo, produžit' sebi dane i Jahvina će se volja po njemu ispuniti.* (Izaija 53:10)

Vjerujete li prorocima? Reći ćete da vjerujete, zar ne? Ali ako im stvarno vjerujete prihvatite i ono što su napisali. Nisu oni širili svoje zamisli. Bog im je u duh stavio šta da kažu i napišu. Zato, odbijete li njihovu poruku, koga onda u stvari odbacujete? Da, baš njega, samog Boga.

Mesijina smrt na krstu je plan od vajkada baš iz božanske ljubavi prema svijetu. Bilo je neophodno da Pravednik postrada za nepravednike i tako ih spasi od Božjeg suda. To je bila sva simbolika nebrojenih ovaca i jaraca žrtvovanih kroz silne vijekove. Ali kada se rodio on, Isus Krist – od djevice silom Duha Svetog – postao je posljednja božanska žrtva. Ostvareno je sve prorečeno. Otjelotvoren je Onaj koji je najavljivan simbolikom. Dakle, ako je Bog već dao sebe kao savršenu žrtvu za grijeh, čemu nesavršeni simboli? Sjetimo se šta je Gospod uskliknuo posljednjim dahom sa krsta: „Dovršeno je!” (Ivan 19:30) Kako? Njegovom krvlju. On je platio dugove naših grijeha. On umjesto nas – zauvijek. Na nama je samo jedno: da vjerujemo u to. A to je dobra vijest, kako kaže prorok: *Ne stidim se, uistinu, evanđelja: ono je snaga Božja na spasenje svakomu tko vjeruje – Židovu najprije, pa Grku.* (Rimljanima 1:16)

Tužno je što mnogi ne žele vjerovati u Mesiju. Kažu da je nemoguće sve to sa njegovom smrću i uskrsnućem. Ali kada čitamo evanđelje, otkrivamo da se sve prorečeno od vijekova ispunilo u Isusu Mesiji. Sve, baš sve. Sve oko njegovog rođenja, života, smrti, uskrsnuća i uznesenja. Apostol piše: ***Doista, predadoh vam ponajprije što i primih: Krist umrije za grijeha naše po Pismima; bi pokopan i uskrišen treći dan po Pismima.*** (1. Korinćanima 15:3.4)

Sve se desilo kako su proroci najavili. Oni koji su mrzili Isusa naposljetku su mu se rugali, mučili ga i ubili. Nakon što su ga neki od učenika sahranili, neke od žena su došle na njegov grob i otkrile nakon tri dana da Isusa tamo nema. Grob je bio prazan. Uskrsnuo je! Potom se ukazivao učenicima narednih 40 dana. Jednom prilikom ga je vidjelo više od 500 učenika. I to je istina o kojoj su svjedočili. Mesija je pobijedio smrt, najvećeg dušmana ljudskog roda. Njegovo uskrsnuće je dokazalo da je Bog prihvatio njegovu žrtvu kao potpuno zadovoljenje svoje pravednosti, kao otkupljenje od posljedica grijeha Adamove djece. Zato svako ko vjeruje u ovu dobru vijest ima vječni život.

Indžil je dobra vijest. Isus Krist je umro da očisti grijeha svijeta. Uskrsnuo je da bi nam otvorio put u vječni život. Bog želi da se svi spasu. Zato nam Pismo kaže da je baš danas dan spasenja (2. Korinćanima 6:2) Ne zatvarajte srce pred Mesijom. Vjerujte u Njega. Vjerujte mu. Spasenje nije stvar naših dobrih djela, jer nijedno ne može da nas odvede u raj. Bog ne trguje s nama, s našom dušom, već nam daruje svoju milost. Dobročinstva, molitve i post nam donose lijepa osjećanja, ali ne ostvaruju pravednost pred Bogom. Samo je jedan put kojim možemo u raj. Prepoznavajmo i priznajmo da smo grešnici bez snage da ugodimo Bogu. Potom poverujemo da je Isus Krist Spasitelj koga je Bog poslao da spasi svijet. Umro je na krstu da bi nam se grijesi obrisali. A Bog ga je podigao iz mrtvih da bi nam darovao vječni život. Ako vjerujemo u tu dobru vijest budimo sigurni da će nas odvesti u raj nakon smrti. On sam nam je to obećao u svojoj Riječi. Štaviše, možemo to jasno da znamo ako već sada vjerujemo u ime Gospoda Isusa Krista. (1. Ivanova 5:9-13)

Ali, hajdemo zastati ovdje. Želio bih da podijelim nešto lično sa vama. Svoj doživljaj vjere u Isusa Krista. Znate, kao mladić sam se rado molio Bogu pet puta dnevno, pazio na godišnje postove, ali nisam znao kuda ću nakon smrti. Pitao sam mnoge i nikada nisam dobio jasan odgovor. A onda sam se latio proučavanja indžila. Otkrio sam da je to moguće, da je saznatljivo šta se zbiva nakon smrti. Jer, sam Mesija kaže u evanđelju: ***Zaista, zaista, kažem vam: tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me posla, ima život vječni i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.*** (Ivan 5:24) Rekao je i ovo: ***Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će.*** (Ivan 11:25) Tada sam se pokajao zbog svojih grijeha da bih dobio spasenje. Povjerovao sam u Mesiju o kome su govorili proroci. Pismo nam veli: ***Za nj svjedoče svi proroci: da tko god u nj vjeruje, po imenu njegovu prima oproštenje grijeha.*** (Djela 10:43) Svu svoju nadu sam stavio u Gospoda Isusa Krista. Od tog dana u duši mi vlada mir. Savjest me više ne muči. Sada znam da mi je budućnost svijetla zbog Isusovog djela na krstu. Sada živim kao Isusov učenik. Često imamo nevolje zbog te

svoje vjere od strane najrođenijih, od prijatelja. Ali mir je tu. Ispunjava mi i um i srce. Baš kako Isus govori: *Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije nego vas... Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Dajem vam ga, ali ne kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje vaše srce i neka se ne straši.* (Ivan 15:18; 14:27)

Prijatelji, ono što je Gospod učinio meni i za mene, može da učini i vama i za vas. Od nas želi samo jedno: da vjerujemo u Njega svim srcem i njemu prepustimo sve ostalo. Zato nam i govori: *Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim.* (Matej 11:28-29)

Da li ste umorni i opterećeni svojim grijesima? Želite li odmor svojoj duši? Ako vjerujete dobru vijest da je Isus Jagnje Božje koje je umrlo za vaše grijeha, da je uskrsnuo za vas, Bog će vam oprostiti sva zla. Proglašiće vas pravednima i upisaće vam ime u Jagnjetovu knjigu života. Ako vjerujete u dobru vijest, Bog će vas zapečatiti kao svoje dijete, daće vam Isusovog Duha u srce. Da, Duh Sveti će živjeti u vama, promijenit će vam srce, način života, jer Sveto pismo kaže: *Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastala!* (2. Korinćanima 5:17)

Prijatelji, gdje god da ste, u kakvim god da ste prilikama života – bilo da ste muškarac, žena, bilo da ste stari ili mladi – Gospod Isus Krist može da vam da novi život. Kako? Ako vjerujete u njega. Umro je umjesto vas kako biste po njemu do vijeka živjeli s Bogom. Dakle, ključno pitanje je: vjerujete li Dobroj vijesti?

Neka vas Bog blagoslovi! Rastajemo se stihom Pisma koji iskazuje mir i sigurnost, sve ono što Bog daje svima koji svoju nadu polože u dobru vijest spasenja:

Koji nas je spasio i pozvao pozivom svetim – ne po našim djelima, nego po svojem naumu i milosti koja nam je dana u Kristu Isusu prije vremenâ vjekovječnih, a očitovana je sada pojavkom Spasitelja našega Krista Isusa, koji obeskrjepi smrt i učini da zasja život i neraspadljivost – po evanđelju. (2. Timoteju 1:9-10)

Čovjekova pitanja i Božji odgovori

dio 1.

Dragi prijatelji, na početku ove emisije želimo se zahvaliti svima koji ste nam se javili, pisali, slali pitanja o učenjima Svetog pisma. Radujemo se što sve ovo što emitujemo ima koristi i pomaže vam. Takođe vam zahvaljujemo ako slušate program Put pravednosti a ne javljate nam se, i ne šaljete pitanja i poruke. Neka vas Bog blagoslovi jasnim razumijevanjem svog pravednog puta spasenja.

Danas želimo uraditi nešto drugačije nego inače. Htjeli bismo zajedno razmotriti neka pitanja koja ste nam poslali, baš vi, poštovani slušaoci. Da bismo odgovorili na njih, služićemo se Svetim pismom, pošto je Božja Reč jedino sigurno svjetlo koje nas vodi kroz tamu. Baš kako kaže prorok David: *Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi.* (Psalam 119:105)

Dakle, evo nekih od vaših pitanja. Hvala vam za njih. Evo prvog:

1. Koje ste vjere vi što pripremate ove emisije, ovaj program Put pravednosti?

Bog nam je odavno stavio na srce potrebu traganja za istinom – za njegovom istinom. Željeli smo da za sebe otkrijemo Riječ jednog i jedinog istinitog Boga. Htjeli smo sa sigurnošću saznati idemo li u nebo ili ne. Zato smo proučavali Bibliju, Sveto pismo, svetu knjigu koja sadrži Toru, Zebur, tj. Psalme i Proroke, ali i indžil, tj. evanđelje. Prepoznali smo da je Isus Mesija Spasitelj o kome su svi proroci pisali. Bog je dao Isusa kao savršenu i konačnu žrtvu kako bi očistio grijeha koji su optuživali svu Adamovu djecu. Odlučio je da svako ko vjeruje u njega može do vijeka boraviti s njim. Zato je Isus Krist, od Boga nam dati Poslanik, jedini koji nas vraća u božansko naručje. U njega smo položili nadu za vječnost.

Dakle, ko smo mi onda? Isusovi učenici! Kuran nas naziva Ahl al-kitab, tj. ljudi Knjige. Neki nas nazivaju kršćanima, što znači Kristov narod. Ali kada vam se ovakvim predstavljamo želimo naglasiti da nažalost, sam naziv ne mora da znači ništa. Naime, mnogi se zovu kršćanima ali to nisu istinski. Kao što se klada koja godinama stoji u vodi ne pretvara u krokodila, tako i čovjek ne postaje Kristov ako se okiti znamenjima i praksama religije koju zovemo kršćanstvo. Jer, rituali i ceremonije religije ne ostvaruju odnos s Bogom. To je moguće jedino ako vjerujemo i volimo Gospoda Isusa Krista koga je Bog poslao na svijet da umre radi naših grijeha, da pobijedi smrt za nas. Kako smo samo blagoslovljeni što nam je poslao Krista za Spasitelja, za Gospoda i prijatelja! On nas je doveo u blisko zajedništvo s Bogom i dao nam pouzdanje pred licem smrti.

U indžilu, tj. u evanđelju čitamo kako jedan prorok kaže: *Ta meni je živjeti Krist, a umrijeti dobitak!* (Filipljanima 1:21)

2. Drugo pitanje: Nešto me baš muči. Čitam Kuran, kako je prorok Muhamed zapovijedio svim muslimanima da vjeruju u određene knjige Biblije, kao što su Tora i indžil. Pošto poštujem Bibliju, počeo sam da je čitam, ali mi je otac rekao da ne

vjerujem toj knjizi. Kaže, iskvarena je i prepravljena. Kaže, današnja Biblija je blijeda kopija svog originala. Šta vi kažete na to?

Prije nego kažemo nešto na ovo, spomenimo i ona pisma u kojima nam neki od slušalaca otvoreno poručuju da su drevne knjige iskvarene i nepouzdana. Odakle im ta zamisao? Na čemu temelje svoje tvrdnje? Zato mi pitamo one koji tako misle: Gdje je to Biblija prepravljena? Ko je to uradio? Gdje? Koje promjene su unijete? Ako iskreno istražujete činjenice o Bibliji, otkrićete da ju je Bog čuvao kao svoju svetu riječ koju je nadahnuo u srcima, ustima i perima svojih proroka. Oni koji tvrde da je Biblija falsifikovana jednostavno vjeruju glasinama. Nema dokaza koji idu u prilog osporavanju Biblije. Štaviše! Obilje je podataka koji pokazuju nepromjenjivost i pouzdanost Božje riječi.

Elem, danas priličan broj muzeja i univerziteta širom svijeta posjeduje hiljade drevnih manuskripata, tj. prepisa evanđelja i čitavog Novog zavjeta. Većina njih je nastala vijekovima prije Kurana, baš kao i spisi Starog zavjeta. I kada ih stručnjaci uporede sa Biblijama koje danas imamo u rukama, otkrivamo baš to: Bog je za sve nas sačuvao svoju Riječ. Prosto, Biblija koju danas čitamo je ona ista koja je nastala znatno prije Kurana.

Proroci su pisali Božju riječ na svcima ili na pergamentima. Dakle, na materijalu od trske ili na štavljenim životinjskim kožama. Obučeni pisari su bili ekstremno pažljivi da prenesu svaku tačkicu izvornog teksta. Prosto su brojali slova i upoređivali zbir. Ako bi se pojavila i najmanja greška – svitak bi bio uništen. Hebrejski pismoznanci su vjerovali da bilo kakvo kvarenje Božje riječi jeste bogohulno. Vjerovatno ste čuli za čuvene svitke sa Mrtvog mora, prepisane mnogo prije Isusovog rođenja? Oni su dosljedni svim svojim prepisima otkrivenim čitavih hiljadu godina kasnije. Ne, Biblija nije prepravljena knjiga.

Jer, niko zapravo i ne može prepraviti Božju riječ. Ako bi to neko i htio, morao bi prepraviti sve primjerke Biblije koji već postoje, što je naravno fantazija. U eri nakon Krista, stručnjaci su prevodili Bibliju sa izvornog hebrejskog, aramejskog i grčkog na mnoge, mnoge jezike. Te Biblije koje su danas po čitavom svijetu i njih niko ne može izmijeniti. Ova knjiga postoji na preko 2.000 jezika. Bog je sačuvao svoju svetu Riječ i njegove vjerne slugе širom planete su je prevodile na svoje maternje jezike. Jer, želio je Bog da svako čuje svojim ušima o njemu, da ga razumije, da ga prihvati srcem i spasi se.

Elem, može li Bog da sačuva svoju Riječ od Sotone i onih koji bi da je pokvare? Može. I sačuvao ju je. Allah u Akbar! Bog je velik! Naravno, nismo naivni. Znamo da od zore postanka Sotona čini sve da pokvari ono što je Bog rekao, i to na najpodlije načine: u umu ljudi. Recimo, u Postanku smo čitali kako je Bog rekao Adamu da ne jede s drveta spoznaje dobra i zla. Umrijeće ako to uradi. Ali Sotona je to izvrnuo, porekao i rekao prvim ljudima: „Nećete vi umrijeti!“ Shvatamo li ovaj brutalan princip? I kao što znamo prvi ljudi su povjerovali kušaču i jeli šta su htjeli. Zato su prvo umrli duhovno a potom su počeli stariti i propadati tijelom, baš kako im je Bog rekao. Dragi prijatelji, Bog što kaže, to je tako i tačka. Šejtan je lažov. On

obmanjuje. On nas želi zbuniti i servirati nam ubjeđenje kako je Biblija iskasapljena sadržajno. Ali Isus nak kazuje drugačije: ... *Pismo se ne može dokinuti.* (Ivan 10:35); *Nebo će i zemlja uminuti, ali riječi moje ne, neće uminuti.* (Matej 24:35)

3. Idemo na treće pitanje: Zašto proroka Isusa zovete Sinom Božjim? Bog ne rađa i nije rođen, kako je onda Isus njegov sin?

Često odgovaramo na ovo važno pitanje. I drago nam je što to možemo opet, jer neznanje o ovoj važnoj istini može biti pogubno. Baš kako kaže ona senegalska poslovice: Dok ti nešto ne saznaš, neznanje te ubi. Dakle, prvo vas podsjećamo da nismo mi ti koji smo Isusu dali titulu Sin Božji. Bog ga je tako oslovio. Drugo, sam naziv „Sin Božji“ ne znači da je Bog s nekom ženom začeo dijete. Rekli smo da Bog u Bibliji ima mnoga imena i mnoge titule. Zašto? Ta imena nam pomažu bolje razumjeti ko je on. Recimo: Isus je sebe nazvao vratima. Ali to svako ne govori o doslovnosti, da je on neki drveni materijal, ili metal. Nazvao se i hlebom života, što svakako ne znači da je sačinjen od brašna. Ili, proroci ga zovu Jagnjetom Božjim, što svakako ne znači da je Gospod ovčijeg roda.

Tako je i sam imenom, sa titulom Sin Božji. Ponavljamo: Bog se nije ženio i polnim putem sa ženom rodio sebi sina. To je bogohuljenje. Rekli smo, kada mi odemo iz našeg Senegala, volimo se svima predstavljati kao „sinovi Senegala“. Zašto? Ta zemlja nam je otadžbina. Nije se zemlja Senegal oženila i rodila nas. Tako i Bog, baš kao i anđeli i proroci zovu Mesiju Sinom Božjim jer je iz božanske prisutnosti. Zato je Isusa rodila djevica. Njegov otac nije čovjek, nije muškarac. Prije nego što se otjelotvorio, bio je vječna Riječ na nebu, bio je Kalimat Allah, „i Riječ bijaše Bog“, baš kako nam kazuje Sveto pismo. Pročitajmo te tekstove:

U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog.

I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu - slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca - pun milosti i istine.

Boga nitko nikada ne vidje: Jedinorođenac - Bog - koji je u krilu Očevu, on ga obznani. (Ivan 1:1,14,18)

Isus je vječni Sin Božji, tj. Riječ Božja koja se među nama utjelovila kao Čovjek, kao jedan od nas.

A šta je Riječ Božja? Možda ćete reći da je to Sveto pismo, koje su napisali bogonadahnuti proroci. Da, bili biste u pravu. Nadahnuti spisi svetih proroka jesu Božja riječ. Ali pisana riječ, kao pismo koje nam je Bog poslao. Ali zamislite da u nekom udaljenom gradu imate dragog prijatelja. Šta biste više voljeli: da vam on samo piše pisma ili da vas već jednom posjeti? Naravno da biste htjeli ovo drugo, da ga vidite, zagrlite, razgovarate licem k licu. Na isti način, pošto je Bog velik i ništa mu ne nalikuje; a želi da ga ljudi upoznaju - ko je, kakav je, šta hoće od nas - nije više želio da nam kroz vijekove piše pisma. Došao nam je u posjetu. U tome je dobra vijest koju su proroci najavljivali: sam Bog će doći među grešne ljude.

U indžilu smo otkrili da se vječna Riječ utjelovila, ušatorila među nama, kako bismo se mogli spasiti od grijeha. Čovjek s neba je taj Isus Krist. Dostojan je da se zove Sinom Božjim jer je Riječ koja je s Bogom oduvijek. Da, Isus je vječni Božji Sin, njegov savršeni odraz, lik. Zato nam je u potpunosti pokazao Božji karakter. Često kažemo mladićima da su isti očevi. Takav je i Isus: predstavlja Božji lik. Znati njega znači znati Boga. Zato nam Pismo veli:

Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima po prorocima; konačno, u ove dane, progovori nama u Sinu. Njega postavi baštinikom svega; Njega po kome sazda svjetove. On, koji je odsjaj Slave i otisak Bića njegova te sve nosi snagom riječi svoje, pošto očisti grijeha, sjede zdesna Veličanstvu u visinama. (Hebrejima 1:1-3)

I još nešto naposljetku: Bog i ne zahtjeva da sasvim shvatite to Isusovo božansko sinovstvo. Ali očekuje da vjerujete. Sjetite se: on je nadahnuo proroka Davida da napiše Psalam 2: *Blago svima koji se njemu utječu!* (Psalam 2:12)

Takođe je nadahnuo poslanika Ivana da napiše čitav indžil koji nosi njegovo ime. I u njemu ovako stoji:

Isus je pred svojim učenicima učinio i mnoga druga znamenja koja nisu zapisana u ovoj knjizi. A ova su zapisana da vjerujete: Isus je Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život u imenu njegovu. (Ivan 20:30-31)

Tko vjeruje u Sina, ima vječni život; a tko neće da vjeruje u Sina, neće vidjeti života; gnjev Božji ostaje na njemu. (Ivan 3:36)

Hvala što ste nas i danas slušali. Inšalah, sljedeći put nastavljamo sa ovom uzbudljivom rubrikom pitanja i odgovora.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o objavi Biblije:

*Doista,
svako je tijelo kao trava,
sva mu slava ko cvijet poljski:
sahne trava, vene cvijet,
ali Riječ Gospodnja ostaje dovijeka.
Ta pak riječ jest evanđelje koje vam je naviješteno.*

(1. Petrova 1:24-25)

Čovjekova pitanja i Božji odgovori

dio 2.

Danas nastavljamo sa odgovorima na važna i velika pitanja koja ste nam, neki od vas, dragi slušaoci, slali u proteklom vremenu. Još jednom vam zahvaljujemo za svako pismo i svaku poruku. Ali, prije nego počnemo, tj. nastavimo, želimo nešto razjasniti. Dok vam odgovaramo na postavljena pitanja ne usuđujemo se da iznosimo svoja ili tuđa mudrovanja. Oslanjamo se jedino na Božju riječ. Zapravo, mi i nemamo odgovore koje tražite. Ali Bog ima. Savršeni su i svi se nalaze u Svetom pismu. A Pismo nam poručuje: **Živa je, uistinu, Riječ Božja i djelotvorna; oštrija je od svakoga dvosjekla mača; prodire dotle da dijeli dušu i duh, zglobove i moždinu te prosuđuje nakane i misli srca.** (Hebrejima 4:12) Ali hajdemo početi. Evo prvog pitanja:

1. U vašim emisijama ste tvrdili kako nijedno zlo ne dolazi od Boga. Ne slažem se s tim, jer vjerujem da je Bog prvo stvorio ono što je zlo a potom ono što je dobro.

Da, ovo je poznato pitanje i na njega postoji odgovor u Bibliji. Prorok kaže: **Zar vrelo na isti otvor šiklja slatko i gorko?** (Jakov 3:11) Nikada! Nijedan izvor to ne može. Tako ni Bog ne može biti vrelo i dobra i zla. Jer, Pismo nam kaže:

A ovo je navještaj koji smo čuli od njega i navješćujemo vama: Bog je svjetlost i tame u njemu nema nikakve! (1. Ivanova 1:5)

Neka nitko u napasti ne rekne: »Bog me napastuje.« Ta Bog ne može biti napastovan na zlo, i ne napastuje nikoga. Nego svakoga napastuje njegova požuda koja ga privlači i mami...

Ne varajte se, braćo moja ljubljena! Svaki dobar dar, svaki savršen poklon odozgor je, silazi od Oca svjetlilâ u kome nema promjene ni sjene od mijene. Po svom naumu on nas porodi riječju Istine da budemo prvina neka njegovih stvorova. (Jakov 1:13-14,16-18)

Prorok Habakuk piše: **Prečiste su tvoje oči da bi zloću gledale. Ti ne možeš motriti tlačenja. Zašto gledaš vjerolomce, šutiš kad zlikovac ništi pravednijeg od sebe?** (Habakuk 1:13) Kako neko ko ne trpi ni mrvu zla može stvarati zlo? Bog jeste stvorio Lucifera, ali prije nego je pao i postao Sotona, kada se pobunio protiv svog Stvoritelja. Bog je stvorio i Adama, ali i on je postao grešnik činom neposlušnosti. Božja riječ nas uči da su đavo i naše nepravedno srce izvori zla. Bog i njegova riječ samo daju dobro i sveto.

2. Drugo pitanje je: Ako je Bog svet i pun milosti, zašto stoji nijemo sa strane i gleda sve podjele, svađe, ratove, ubistva i pokvarenost svijeta? Zar ne može uraditi nešto i pomoći nevoljnicima?

Da, Bog je istinski Gospod milosti i uradio je već sve što je bilo potrebno za ljude u nevolji. Šta to? Poslao je Mesiju kako bi sa sobom izmirio ljude tako što je umro za grijeha sveg svijeta. Elem, da bi došlo do mira i pomirenja među ljudima potrebno je

da se prvo izmirimo sa Bogom po Isusu Mesiji, po božanskom Poslaniku. Jer, kada smo u miru s Bogom, onda su nam i odnosi s drugima u redu. Samo tada među ljudima vlada istinski mir. Da, sve zavisi od našeg odaziva Božjem pozivu spasenja. Za svoju bolest nam je potreban božanski lijek. Ali, ne zaboravimo da će Bog i suditi svijetu za sve pokvarenosti. Gospod Isus se vraća na kraju svijeta i vijeka suditi svima koji odbijaju istinu. A nakon što porazi i osudi sve svoje dušmane, obnoviće svu tvorevinu. I onda će se ispuniti ove riječi Svetog pisma:

I neće više biti nikakva prokletstva. I prijestolje će Božje i Jaganjčevo biti u gradu i sluge će mu se njegove klanjati...

I otrt će im svaku suzu s očiju te smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti jer - prijašnje uminu. (Otkrivenje 22:3; 21:4)

3. Treće pitanja za danas je: Nešto mi ne da mira. Naime, uvijek sam vjerovao da moji grijesi utiču samo na mene, ne i na moju djecu koja s tim nemaju ništa. Ali vi ste rekli da je grijeh našeg praoca Adama, počinjen u rajskom vrtu, prenijet na sve njegove potomke, i kako ih Bog mora kazniti. Zar je baš tako?

Senegalska poslovice kaže: Zaraza nikada ne staje na svom uzročniku. Ili: Gazela koja preskače grm ne kodi mlade koji prolaze kroz njega. Dijete u najvećoj meri usvaja osobine karaktera roditelja i doma u kome odrasta. Govor, stavovi, postupci, sve se to prenosi na potomke. A svi mi smo potomci Adama i Eve. Izdanci smo bogobornih predaka. I kako onda da ne ličimo na njih? Ko od nas može da kaže da nije prekršio božanske zapovijesti? Ne, svi smo grešnici i krivi smo. Rađamo se s prirodom neposlušnosti Božjoj volji. Nije nam došla slučajno. Prenijeta nam je od Adama. On ju je kao zarazu prenio svima. Znam da je ovo neprijatna, loša vijest, ali tako je. I baš to nam Božja riječ kazuje: **Zbog toga, kao što po jednom Čovjeku uđe u svijet grijeh i po grijehu smrt, i time što svi sagriješe, na sve ljude prijeđe smrt...** (Rimljanima 5,12). Ali postoji nada za sve grešnike, za sve izgubljene. Pismo nam to gromko poručuje: **Dakle, grijeh jednoga - svim ljudima na osudu, tako i pravednost Jednoga - svim ljudima na opravdanje, na život!** (Rimljanima 5:18)

4. Četvrto pitanje koje ste nam poslali glasi: Zašto je Biblija podijeljena na dva velika djela: Stari savez i Novi savez?

U najkraćem: sve što su proroci napisali u Starom savezu, tj. zavjetu, jeste bilo prije Mesijinog rođenja. Sve napisano u Novom zavjetu je napisano nakon Mesijinog rođenja. Poruka Božjih proroka koji su napisali Stari, tj. prvi savez jeste: Bog će poslati Mesiju. A poruka Novog, tj. drugog saveza jeste: Bog je poslao Mesiju, baš kako su proroci davno, davno obećali. Bogu hvala za ova dva dijela - za Stari i Novi zavjet - jer tu jasno vidimo da je Bog ispunio obećano. Ostvario je svoj naum. Poslao nam je Spasitelja, Isusa Krista, najavljenog od davnina u Tori, u Psalmima i spisima proroka. I kao što sve rijeke teku u mora, tako su se i biblijska proroštva ispunila u Kristu.

5. Peto pitanje glasi: Mnogi nam kažu kako niko ne zna sa sigurnošću ide li ili ne u nebo. A vi nam kažete da ako i danas umremo – idemo tamo. Na čemu temeljite te tvrdnje?

Hajde da i ovdje odgovorimo na pitanje pitanjem? Može li Bog poreći što je rekao? Da li je vjeran onome što je obećao? Njegova Riječ poručuje: **Za nj svjedoče svi proroci: da tko god u nj vjeruje, po imenu njegovu prima oprostjenje grijeha.** (Djela 10:43) Takođe prorok piše: **To napisah vama koji vjerujete u ime Sina Božjega da znate da imate život vječni.** (1. Ivanova 5:13) Dakle, ako nam sam Bog u svojoj Riječi poručuje da je moguće biti uvjeren u vječni život, ko smo mi da kažemo: niko ne zna gdje će provesti vječnost? Da, dragi prijatelji: možemo znati gdje nam je vječno prebivalište? Pitanje je: vjerujemo li istinski u Gospoda Isusa Krista kao njegovu savršenu žrtvu? Ili se pouzdajemo u sebe, u svoje vrline i dobročinstva? Zato samo onaj ko se pouzdaje u Krista može iskreno reći: „Znam da u njemu imam vječni život!“

6. Evo i šestog pitanja: Isus je pri odlasku najavio dolazak Savjetnika, Parakletosa, koji dolazi nakon njega. O kome on to govori?

Grčka imenica Parakletos znači savjetnik, pomoćnik, advokat. Pismo i samog Isusa ovako oslovljava. (1. Ivanova 2:1), ali i Duha Svetog. (Ivan 14:16,26; 15:26; 16:7) Evanđelja nam kazuju da je Isus, prije nego se uznio na nebo, ovako obećao učenicima:

I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja da bude s vama zauvijek: Duha Istine, kojega svijet ne može primiti jer ga ne vidi i ne poznaje. Vi ga poznajete jer kod vas ostaje i u vama je...

Branitelj – Duh Sveti, koga će Otac poslati u moje ime, poučavat će vas o svemu i dozivati vam u pamet sve što vam ja rekoh.

A kad on dođe, pokazat će svijetu što je grijeh, što li pravednost, a što osuda: grijeh je što ne vjeruju u mene.

I dok je jednom s njima blagovao, zapovjedi im da ne napuštaju Jeruzalema, nego neka čekaju Obećanje Očevo »koje čujete od mene: Ivan je krstio vodom, a vi ćete naskoro nakon ovih dana biti kršteni Duhom Svetim.

(Ivan 14:16-17,26; 16:8-9; Djela 1:4-5)

Gospod Isus reče, dakle, da taj Savjetnik nije čovjek, da je Duh: Božji Sveti Duh, neko koga ne vidimo očima. Obećao je učenicima da će Bog poslati Duha Svetog kada se on vrati na nebo. Duh će živjeti u njihovim srcima. O tome smo govorili par emisija ranije: šta se dogodilo na Pedeseticu, deset dana nakon što se Isus uznio na nebo.

Ukratko, Savjetnik o kome govorimo je Kristov Duh koji se nastanjuje u srcima svih koji prihvataju radosnu vijest evanđelja. Ako iskreno vjerujete on će vam očistiti i obnoviti srce, opečatiti vas kao Božje predrago dijete i omogućiti da do vijeka boravite s Bogom. O tome nam govori Pismo i ovim riječima:

U njemu ste i vi, pošto ste čuli Riječ istine – evanđelje spasenja svoga – u njemu ste, prigrlivši vjeru, opečaćeni Duhom obećanim, Svetim, koji je zalog naše baštine: otkupljenja, posvojenja – na hvalu Slave njegove. (Efežanima 1:13-14)

Nama koji vjerujemo, Duh Sveti je pomoćnik, vodič, naša je snaga i učitelj, mnogo toga. On čini brojne stvari za nas koje ne bismo mogli ni nabrojati. Recimo, pomaže nam u molitvama. Jer, suštinska je razlika između molitve od srca i naučene molitve. Duh je tu da nam otvori srce pred Bogom. Zato Biblija kaže: **Tako i Duh potpomaže našu nemoć. Doista ne znamo što da molimo kako valja, ali se sâm Duh za nas zauzima neizrecivim uzdasima.** (Rimljanima 8:26) Svi koji istinski vjeruju evanđelje Isusa Krista nose u sebi ovog nebeskog gosta, Duha Svetog u sebi. Drugačije ne biva, jer Pismo kazuje: **Tako i Duh potpomaže našu nemoć. Doista ne znamo što da molimo kako valja, ali se sâm Duh za nas zauzima neizrecivim uzdasima.** (Rimljanima 8:26)

7. Evo i posljednjeg, sedmog pitanja za danas: Koliko sam razumio vaše pouke, ići ću u raj ako prihvatim Isusa Krista za svog Spasitelja. Ali znači li to da poslije mogu živjeti kako mi je volja, pa da i zla činim, ali me svejedno nakon smrti čeka raj?

U Poslanici Rimljanima 6 Božja riječ nam odgovara na ovo pitanje: **Što ćemo dakle reći? Da ostanemo u grijehu da milost izobiluje? Nipošto! Jednom umrli grijehu, kako da još živimo u njemu?** (st. 1.2) Poruka Isusove smrti na krstu, poruka Mesijine smrti - baš kao i njegovog uskrsnuća iz smrti – jeste sljedeća: Bog ima pravedni naum da grešnike ne spasi samo od suda, od posljedica grijeha, već i od njegove snage. Prihvatimo li božansku dobru vijest srcem i iskrenom vjerom, Pismo nam poručuje da se u nama u trenu dešavaju dvije stvari:

Prvo, Bog nam oprašta grijeha radi Isusovog imena, baš kako je obećao. Drugo, obnavlja nam srce silom Duha Svetog. Počinjemo da volimo pravednost i mrzimo nepravednost, zlo i grijeh. Zašto? Pa Bog nam je darovano svoju novu i svetu prirodu. Pismo kaže:

Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastalo! (2. Kor. 5:17)

On sebe dade za nas da nas otkupi od svakoga bezakonja i očisti sebi Narod izabrani koji revnuje oko dobrih djela. (Tit 2:14)

Kada neko istinski povjeruje u Gospoda Isusa Krista, on više ne želi grešan život. Ne uživa više u njemu jer sada nosi u sebi Duha Svetog: **Plod je pak Duha: ljubav, radost, mir, velikodušnost, uslužnost, dobrotu, vjernost, blagost, uzdržljivost. Protiv tih nema zakona.** (Galaćanima 5:22-23)

No, vrijeme nam ističe, ali ćemo – inšalah – sljedeći put reći više o jednom takođe važnom pitanju: kako bi trebalo da žive Kristovi sljedbenici?

Bog vas blagoslovio dok ponirete u istinu objave proroka Davida:

S tobom udaram na čete dušmanske, s Bogom svojim preskačem zidine. (Psalam 18:30)

Kako bi trebalo da žive Kristovi sljedbenici?

Kao što smo obećali prošli put, u ovoj emisiji govorimo više o načinu života Kristovih sljedbenika. Naime, kako živjeti bogougodno? Vjera koju su Kristovi učenici prihvatili srcem trebalo bi da trasira način življenja: tj. njihovo razmišljanje, govor, djelovanje, tj. postupke. Baš baš sav život.

Ali prije nego sagledamo sve ovo, podsjetimo se šta je to što nekoga čini pravim Isusovim učenicom? A ko su oni? Svi koji su u prvom redu priznali da su pred Bogom grešnici, da sami u svojoj snazi ne mogu u raj. Drugo, to su oni koji vjeruju u naum objavljen po svim prorocima, tj. da Bog ima način da oprostí grijehove svoj Adamovoj djeci. Kako? Po smrti Isusa Krista na krstu. Bog je predao bezgrešnog Otkupitelja smrti, kako bi time umjesto nas platio kaznu za grijeh. Potom ga je podigao iz mrtvih u život, kako bi vjerujućim darovao vječni život a nevjerujućim vječnu osudu.

Dakle, učenici Isusa Krista su svi koji srcem vjeruju u dobru vijest da je Isus Mesija, da su im grijesi oprostí, baš kao i svi kojima Bog oprašta prema obećanjima njegove Riječi. To su oni koje je Bog usvojio za svoju djecu. Naime, u evanđeljima čitamo ovako: **A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime, koji su rođeni ne od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego - od Boga.** (Ivan 1:12-13) Prijatelji, Bog želi da znate jedno zasigurno: ako ste postali Božje dijete po vjeri u Krista i njegovu žrtvu, nikada nećete propasti. Bog vam daje pravo da dovijeka živite s njim u raj.

Možda će neko na ovo prigovoriti: „Ali ako je ulazak u raj tako lak za Kristove učenike, onda oni mogu raditi i živjeti kako hoće, grijesiti bez straha od suda, jer im je već sve oprosteno!“ Prijatelji, ovakvo umovanje je besmislica. Oni koji ovako razmišljaju ne znaju ni šta je grijeh, ni ko je sveti Bog. Grijeh je zlo. Isus nas nije došao ohrabriti da istrajemo u grijehu, već da nas izbavi iz njega, i od posljedica i od sile grijeha. Ko god vjeruje u Krista više nije rob grijeha. Zaista, samo oni koji pripadaju đavolu mogu uživati u zlu. Bog spasava čovjeka tako što mu prašta grijeh i od njega mu čisti srce. On nam pere srce i posvećuje ga. Onaj ko voli Boga bježi od zla i grijeha i izbjegava svaku nečistoću. To nam jasno kaže Pismo: **Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nast!** (2. Korinćanima 5:17)

Recite i sami: ako ste u bjelini, u čistoj odjeći, zar ćete sjesti u blato? Nikako. Izbjegavaćete sve što je prljavo. Tako čini i onaj koga je Gospod očistio. Ne želite više dijeliti život sa onima koji ne vole Boga. Kako biste, recimo, povrijedili nekoga ko vam učini veliko dobro? Štaviše, gledaćete da mu uzvratite dobrim. Ako vam je Gospod toliko oprostio, sav dug grijeha; ako vas je spasio od vječne kazne, zar mu nećete zahvaliti i riječima i dijelima kroz sav život? Pismo kaže:

Jer i mi nekoć bijasmo nerazumni, nepokorni, luralice, robovi raznih požuda i naslada, živjeli smo u zlu i zavisti, odvratni bili, mrzili jedni druge. Ali kad se pojavila dobrostivost i čovjekoljublje Spasitelja našega, Boga, on nas spasi ne po djelima što ih u pravednosti mi učinismo, nego po svojem milosrđu: kupelji novoga rođenja i obnavljanja po Duhu Svetom, koga bogato izli na nas po Isusu Kristu, Spasitelju našem, da opravdani njegovom milošću budemo, po nadi, baštinici života vječnoga. (Tit 3:3-7)

Kao poslušna djeca ne supriječite se prijašnjim požudama iz doba neznanja. Naprotiv, kao što je svet Onaj koji vas pozva, i vi budite sveti u svemu življenju. Ta pisano je: *Budite sveti jer sam ja svet.* (1. Petrova 1:14-16)

Kako bismo mogli sažeti život Kristovih učenika? Možda ovako: Bog želi da njegova djeca odražavaju njegov karakter. Dakle, život i ponašanje tu gdje jesmo. Bog želi da budemo njegovo ogledalo. A kakav je on? Dok proučavamo Sveto pismo vidimo to jasno, njegove odlike. Svet je. Ljubav je. I želi da i oni koji su njegovi budu puni svetosti i puni ljubavi. Želi da se u ljubavi odnosimo međusobno. Sveti životi i srca puna ljubavi čine razliku između onih koji su Kristovi i onih koji to nisu. Božja riječ nam poručuje:

Pojavila se doista milost Božja, spasiteljica svih ljudi; odgojila nas da se odrekemo bezbožnosti i svjetovnih požuda te razumno, pravedno i pobožno živimo u sadašnjem svijetu, iščekujući blaženu nadu i pojavak slave velikoga Boga i Spasitelja našega Isusa Krista. On sebe dade za nas da nas otkupi od svakoga bezakonja i očisti sebi Narod izabrani koji revnuje oko dobrih djela. (Tit 2:11-14)

25 Zato odložite laž i govorite istinu jedan drugomu jer udovi smo jedni drugima. 26 *Srdite se, ali ne griješite!* Sunce nek ne zađe nad vašom srdžbom 27 i ne dajte mjesta đavlu. 28 Tko je krao, neka više ne krade, nego neka se radije trudi svojim rukama priskrbljivati da ima što podijeliti s potrebnim. 29 Nikakva nevaljala riječ neka ne izlazi iz vaših usta, nego samo dobra, da prema potrebi saziđuje i milost iskaže slušateljima. 30 I ne žalostite Duha Svetoga, Božjega, kojim ste opečaćeni za Dan otkupljenja! 31 Daleko od vas svaka gorčina, i srdžba, i gnjev, i vika, i hula sa svom opakom! 32 Naprotiv! Budite jedni drugima dobrotivi, milosrdni; praštajte jedni drugima kao što i Bog u Kristu nama oprost. (Efežanima 4:25-32)

1 Budite dakle nasljedovatelji Božji kao djeca ljubljena 2 i hodite u ljubavi kao što je i Krist ljubio vas i sebe predao za nas kao *prinos i žrtvu Bogu na ugodan miris.*

3 A bludnost i svaka nečistoća ili pohlepa neka se i ne spominje među vama, kako dolikuje svetima! 4 Ni prostota, ni ludorija, ni dvosmislica, što se ne priliči, nego radije zahvaljivanje! 5 Jer dobro znajte ovo: nijedan bludnik, ili bestidnik, ili pohlepnik – taj idolopoklonik – nema baštine u kraljevstvu Kristovu i Božjemu. (Efežanima 5:1-5,8)

Ljubljeni, ljubimo jedni druge jer ljubav je od Boga; i svaki koji ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga...

Rekne li tko: »Ljubim Boga«, a mrzi brata svoga, lažac je. Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti. I ovu zapovijed imamo od njega: Tko ljubi Boga, da ljubi i brata svoga.

(1. Ivanova 4:7,20-21)

Ovako nas Pismo uči o načinu života sljedbenika Isusa Krista. Znači li to da više ne grijeshimo, da uvijek savršeno volimo bližnje kao sebe? Ne, ne znači. I dalje grijeshimo ali više ne uživamo i ne pristajemo na to. Kada se uprljamo grijehom okrećemo se obećanju Božje riječi, koje glasi:

Ljubljeni, ljubimo jedni druge jer ljubav je od Boga; i svaki koji ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga. Tko ne ljubi, ne upozna Boga jer Bog je ljubav. U ovom se očitova ljubav Božja u nama: Bog Sina svoga jedinorođenoga posla u svijet da živimo po njemu. (1. Ivanova 1:7-9)

Pripadanje Isusu Kristu je više od religije. To je stvar odnosa. Kada neko pripada Kristu, doveden je u zajedništvo sa Bogom koji je svet i ljubav je. To je ono zajedništvo koje su Adam i Eva izgubili u raj. Sada je obnovljeno jer je Isus premostio provaliju. Kroz odnos po Kristu, Bog je naš nebeski Otac a mi njegova duhovna djeca.

Oni koji pripadaju Kristu uživaju odnos s Bogom već tu na zemlji i čeznu za vječnim nebeskim nasljedstvom. Ali, pitaće neko, kako da već sada uživamo u ovom odnosu, tu gdje jesmo, na zemlji? Kako da napredujemo, rastemo? Božja riječ na to odgovara objavom četvorostruke odgovornosti koja je na nama, kao Kristovim učenicima. To nam pomaže da saznamo šta Bog hoće, da živimo dosljedno statusa djece Božje, kako bismo mu ugodili u svemu i porasli u spoznaji Boga.

1. Prva naša odgovornost je da se kao Kristovi učenici hranimo Božjom riječi, razmišljamo o njoj, prihvatamo je srcem željnog poslušnosti. Sveto pismo nam otkriva Božju volju. Bog nam govori po Bibliji. Ona nam je duhovna hrana. Ona nam jača duh. O, to je predivna hrana. Ko god istinski voli Boga nije prisiljen da čita Bibliju i sluša je. On to želi! Gladan je Biblije. Prorok Job reče: **Slušao sam nalog njegovih usana, pohranih mu riječi u grudima svojim.** (Knjiga o Jobu 23:12)

2. Naša druga odgovornost je molitva Bogu. Ko god želi rasti u svom odnosu s Bogom, želi i razgovarati s njim. Uživa u tome. Za Kristove učenike molitva je razgovor s Bogom kao razgovor s najboljim prijateljem. Molitva nema strogo propisano vrijeme. U njoj govorimo od srca svom nebeskom Ocu bilo kada i bilo gdje. Neka nikada ne bude ni trena kada nismo svjesni Boga. On želi da ga slavimo i hvalimo istrajno za ono ko jeste i šta je uradio za nas. Poziva nas da mu rado donesmo svoje brige: **Ako me što zaištete u moje ime, učinit ću.** (Ivan 14:14). Ili ovako: **Ne budite zabrinuti ni za što, nego u svemu – molitvom i prošnjom, sa zahvaljivanjem – očitujte svoje molbe Bogu.** (Filipljanima 4:6)

3. Treća odgovornost koju imamo kao vjerujući jeste zajedništvo sa drugima koji takođe vole Gospoda Isusa. Mi smo kao cjepanice na ložištu koje gore i griju samo kada su zajedno. Kada smo zajedno s drugim vjernicima, bliži smo i Kristu i jedni drugima smo na ohrabrenje. Boja riječ nam kaže: **I pazimo jedni na druge da se potičemo na ljubav i dobra djela te ne propuštamo svojih sastanaka, kako je u nekih običaj, nego se hrabrimo, to više što više vidite da se bliži Dan.** (Hebrejima 10:24-25)

4. Četvrta odgovornost vjerujućih u Krista je da smo njegovi svjedoci. Gospod je rekao učenicima prije rastanka: **»Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! 19 Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio!«** »I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta.« (Matej 28:18-20) Zato drugima svjedočimo Božju priču, objašnjavamo im dobru vijest: ko je Isus, zašto je umro i uskrsnuo; kako su svi koji su u bliskom zajedništvu s njim određeni za vječni život. Naravno, naše svjedočanstvo nije samo u riječima, već daleko više u svetosti i ljubavi. Krist nam je promijenio život, i to je snaga svakoj našoj i njegovoj riječi. Baš kako je zapisano: **Ta nije u riječi kraljevstvo Božje, nego u kreposti.** (1. Korinćanima 4:20)

Prijatelji, vi koji nas slušate, da li ste već sreli Spasitelja Isusa Krista kao svog Spasitelja? Da li vam je već oprostio grijeh i obnovio vam srce? Volite li i njega i njegov narod? Da li ste pravi, iskreni učenik Gospoda Isusa?

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o Božjoj želji za njegov narod:

„Budite sveti jer sam ja svet.“ (1. Petrova 1:16; Levitski zakonik 11:44-45)

Osvrt 1:

Adam – problem grijeha

Ima već dosta vremena kako smo proučavali spise proroka. Naučili smo da je Bog nadahnuo preko 40 ljudi koji su u periodu od 15 vijekova bilježili svetu Riječ. Ta sveta knjiga nam otkriva kako se grešnici mogu opravdati pred Bogom. Vidjeli smo da svi poslanici, svi proroci imaju istu zamisao: poruku puta pravednosti. Pisali su nadahnuti Duhom Božjim a ne po ličnom nahodjenju.

Pomoću Božjom danas u ovoj i u naredne tri emisije želimo predstaviti i sažeti ono što smo do sada proučavali u Svetom pismu. Zato počinjemo tamo gdje je sve i počelo: od problema grijeha.

Hajdemo krenuti od temelja koji je sam Bog položio, od prvog dijela Božje riječi – Tore. Nju je Bog dao Mojsiju kao nadahnuće. Sjećate li se kako počinje Tora? **U početku stvori Bog nebo i zemlju.** (Postanak 1:1) Dakle, prije svega što znamo kao tvorevinu, Bog je stvorio anđeoska bića. A sam Bog postoji oduvijek. Nema ni početak ni kraj. Svemoguć je, svevideći, sveznajući, sveprisutan je. Postanak 1 nam svjedoči kako je za šest dana stvorio nebo, zemlju, okeane i sve u njima. Tako je pripremio scenu za pojavu čovjeka. Potom čitamo:

I reče Bog: »Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična, da bude gospodar ribama morskim, pticama nebeskim i stoci – svoj zemlji – i svim gmizavcima što puze po zemlji!« Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih. (Postanak 1:26-27)

Elem, Bogu su ljudi najvažniji od svega što je stvorio. Jer, čovjek nosi božanski lik. To je zato što je Stvoritelj sa uzvišenim stvorenjem nalik njemu, htio imati prisno zajedništvo. Zato je ljudima dao duh, smjestivši ga u dušu, kako bi imali sposobnost spoznaje Boga. Dao im je srce kojim ga mogu voljeti i povjerio im je slobodnu volju kako bi sami odlučili hoće li ga ili neće slušati.

U Postanku 2 smo potom vidjeli kako je prvi čovjek, Adam, postavljen u predivan, neopisivi rajski vrt, pun stabala koja su rađala obiljem najukusnijih plodova. Vidjeli smo kako je Stvoritelj od Adamovog rebra stvorio čovjeku ženu. Prvi čovjek ju je nazvao Eva. Onda ih je Bog blagoslovio i zbrinuo u svemu. Želio je da mu uzvrate samo jednim. Čime? Ljubavlju. Želio je da ga vole svim srcem, umom i voljom, te tako ostvare predivno, duboko i vječno zajedništvo s njim. Vidjeli smo kakav je test dao prvim ljudima.

Jahve, Bog, zapovjedi čovjeku: »Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!« (Postanak 2,16.17) Tako je Bog testirao Adama upozorivši ga na posljedice zastranjenja, na smrt koja ga odvajava do vijeka kao stvorenje od Tvorca.

Onda smo u Postanku 3 vidjeli kako je Sotona, bogoborni pobunjeni anđeo, prišao Adamu i Evi, u liku lukave zmije. Rekao je ženi:

**Zmija bijaše lukavija od sve zvjeradi što je stvorio Jahve, Bog. Ona reče ženi: »Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?« Žena odgovori zmiji: »Plodove sa stabala u vrtu smijemo jesti. Samo za plod stabla što je nasred vrta rekao je Bog: 'Da ga niste jeli! I ne dirajte u nj, da ne umrete!'« Nato će zmija ženi: »Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli, otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo.«
(Postanak 3:1-5)**

I šta je Bog poručio prvim ljudima da će im se desiti ako budu jeli zabranjeni plod? Da će umrijeti. A Sotona je rekao šta? „Nećete vi umrijeti.“ Koga su poslušali naši praroditelji? Čije riječi su se držali? Božije ili Sotonine? Nažalost, okrenuli su se Božjem dušmaninu.

Šta je poslije svega ovoga Bog trebao uraditi? Prekrstiti ruke i mirno gledati Adama i Evu? Ne. Uradio je baš ono što im je rekao. Doveo ih je pred sebe, sudio im, zbog njih prokleo zemlju i izbacio ih iz rajskog vrta, mjesta samo za njih osmišljenog. Tog istog dana prvi muškarac i prva žena su umrli dušom. Odvojili su se od Boga, izvora života. Sada su jedino mogli očekivati i tjelesnu smrt i vječnu kaznu, jer je vječna smrt plata za grijeh, baš kako ih je Bog upozorio.

Nema sumnje da je grijeh užasna pošast. Adam i svi njegovi potomci bi bili odvojeni od Boga sve i da je jedan jedini grijeh bio u pitanju. Grijeh je kao virus HIV-a koji širi sidu među ljudima. Kada jednom dospije u čovjeka, HIV nikada ne odlazi. Roditelji ga prenose i na djecu. Grijeh baš tako deluje. Prenosi se, nezaustavljiv je i ubija. On je svuda i do vijeka satire. Ali, Bogu hvala, za razliku od side – za koju za sada nema lijeka – postoji trajan i savršeni lijek za zarazu grijeha. Bog sam ga je osmislio i ako ga upotrijebimo, grijeh u nama se čisti trajno i potpuno.

Sjećate li se predivnih obećanja koja je Bog dao Adamu i Evi kada su zgriješili? Da, tog istog dana, Bog je obećao da će na zemlju poslati svetog Otkupitelja koji će izbaviti Adamovu djecu od razorene sile Sotone i grijeha. Govorili smo o najavi Otkupitelja koga će roditi djevica, jer je potrebno da Spasitelj grešnika bude bezgrešan, neuprljan grijehom. Zato mora da dođe od svetog i bezgrešnog Duha Božjeg.

Potom smo vidjeli u indžilu, u evanđelju, dolazak vijekovima ranije najavljenog Spasitelja. Došao je na naš svijet u tačno određeno vrijeme, kao savršeno pravedan Čovjek. Otac mu nije bio muškarac, nije zemljanin. Zato ga je rodila djevica. Nazvan je Isus, što znači Gospod spašava. Da, Isus Krist je sveti Otkupitelj koga je Bog obećao baš onog dana kada su Adam i Eva sagriješili. On je jedan i jedini Spasitelj.

Podsjetimo se šta se sve desilo tog dana kada je grijeh prokuljao u našu stvarnost. Sjećate li se šta su prvi ljudi uradili nakon što su jeli zabranjeni plod sa drveta dobra i zla? Nabrali su smokvinog lišća i napravili sebi nekakvu odjeću. Željeli su da sakriju sramotu koju nisu osjećali prije grijeha, a bili su goli. Da li im je Bog prihvatio ovu modu, ovaj ručni rad? Nije. Zašto? Želio ih je naučiti da ništa što bi mogli i htjeli stvoriti ne može da pokrije grijeh kojim su ga povrijedili. Zato je on

uradio nešto za njih. Odabrao je savršene, nevine životinje, zaklao ih, odrao i načinio im odjeću. Na ovaj način im je pokazao da je plata za grijeh smrt. Ali Bog ne samo da je radi njih žrtvovao par životinja, već je to isto zapovijedio i njima i njihovim potomcima. I oni su morali izabrati savršene, nevine životinje i prinijeti ih kao žrtvu za grijeh. I tako su činili sve dok Otkupitelj nije došao na svijet.

Na ovaj način im je Bog pokazao da postoji samo jedan put spasenja od grijeha: savršena žrtva, bez mane. Put pravednosti koji Bog zahtijeva od grešnika je podrazumijevao vijekovima i vijekovima baš to: izbor životinje bez ikakavog nedostatka, koju bi zaklali i čija bi krv pokrivala grijeh. Zašto pokrivala? Zato što je simbol svetog Otkupitelja koji dolazi da prolije svoju krv na krstu i dovijeka isplati dug grijeha Adamovih potomaka. Sve dotadašnje žrtve pokajnice bile su sjenka Isusa Mesije, onoga koji će umrijeti umjesto nas, baš kao savršena žrtva koja trajno uklanja grijeh. Zato čitamo: **Htio je očitovati svoju pravednost u sadašnje vrijeme - da bude pravedan i da opravdava onoga koji je od vjere Isusove.** (Rimljanima 3:26)

Nakon uvodnih poglavlja knjige Postanka, o Adamovom grijehu i Božjem obećanju da će poslati Otkupitelja, čitamo da su prvi supružnici rodili sinove: Kajina i Abela. Mlađi je Bogu na žrtvu prinio jagnje bez mane. Zaklao ga je na žrtveniku. Bilo je bez mane i pokrilo mu je grijeh, baš kako je Bog zapovijedio. Kajin je uradio drugačije: htio je Bogu udovoljiti svojim najboljim ratarskim plodovima. Dakle djelom svojih ruku u kome nije bilo ni kap krvi. Zato je Bog pogledao i prihvatio samo Abelovu žrtvu ali ne i Kajinovu. (Postanak 4:4.5) Zašto je tako odlučio? Baš zbog jasno zacrtanog puta pravednosti: **I gotovo se sve po zakonu čisti krvlju i bez prolijevanja krvi nema oprostjenja.** (Hebrejima 9,22)

Kajin je prezreo žrtvu koju je Stvoritelj zahtijevao. Pretvarao se da mu vjeruje, a zapravo ga je poricao jer mu je prinio beskrvnu žrtvu. Zato ga je Bog odbio. Abela je prihvatio i oprostio mu grijeh jer mu je vjerovao prinijevši mu jagnje koje je na žrtveniku umrlo umjesto njega, grešnika.

Abel je time postao prasluka svih koje Bog opravdava zbog vjere u Isusa Mesiju, koji je prolio svoju krv radi naših grijeha. Kajin je prasluka svih koji se trude, teže samoopravdanju dobročinstvima, odbijajući u isti mah Otkupitelja koga je Bog poslao s nebesa. Od tog dana na svijetu su samo dva puta: Kajinov i Abelov. Kojim vi koračate? Abelov put je put pravednosti, put žrtve svetog Mesije koga nam je na zemlju s neba Bog poslao. Ili smo nam putu Kajina, putu nepravednosti, samospasenja i mnogih religijskih zahtjeva.

Bog želi da smo svjesni njegove pravednosti, da ne trpi grijeh. Zato nije ni mogao reći Adamu i Evi: „Ma, to što ste zgriješili i nije tako strašno! Sve je u redu. Jednostavno ću vam oprostiti.“ Da li je tako nešto bilo moguće? Nipošto. Da li bi onda grešnici bili svjesni božanske svetosti? Ne, Bog je pravedan i mora kazniti grijeh. A plata za grijeh je smrt. Zato je sveti Otkupitelj morao umrijeti za naše grijeh. Naime, kada je umjesto nas izdahnuo na krstu isplatio je cijenu grijeha svih

nas. Prihvatimo šta nam indžil poručuje o putu pravdnosti koji je Bog osmislio za nas. Pismo nam poručuje:

Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja; opravdani su besplatno, njegovom milošću po otkupljenju u Kristu Isusu. Njega je Bog izložio da krvlju svojom bude Pomirilište po vjeri. Htio je tako očitovati svoju pravednost kojom je u svojoj božanskoj strpljivosti propuštao dotadašnje grijeh; htio je očitovati svoju pravednost u sadašnje vrijeme – da bude pravedan i da opravdava onoga koji je od vjere Isusove.

(Rimljanima 3:23-26)

Hvala što ste nas slušali. Naredni put, inšalah, nastavljamo osvrt na poruku proroka. Podsjetićemo se kako je Bog pozvao Abrahama da bude dio plana njegovog spasenja, nauma da u naš svijet pošalje Spasitelja.

Bog vas blagoslovio dok razmatrate životonosne božanske riječi:

Jer plaća je grijeha smrt, a dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem. (Rimljanima 6:23)

Osvrt 2:

Abraham – opravdan vjerom

Danas nastavljamo naš osvrt na poruku Božjih proroka. Njihova je poruka poruka istine, božanska istinita priča. Zabilježili su šta je sve Gospod činio u nastojanju da nađe i spase izgublenu Adamovu djecu, izgublenu u grijehu. U najkraćem, govorili su i pisali samo o jednom: kako se nepravednici mogu ponovo opravdati pred Bogom. Zato u ovoj emisiji govorimo baš o tome, o opravdanju vjerom.

Poput svake druge priče i ove iz Božje knjige imaju početak i završetak. Prošli put smo vidjeli kako je doslovno sve započelo sa prvim ljudima, Adamom i Evom. Izabrali su slijediti Sotonu, Božjeg neprijatelja. Jedan njihov grijeh je bio dovoljan da zarazi sve potomke, sav ljudski rod. Zato se svi rađamo kao grešnici, na putu vječnog odvojenja od Boga. Neki pokušavaju da ospore ovo i kažu da Adamov grijeh i nije nešto što nas se tiče, da ne utiče na nas. Ali to je svjesno okretanje glave od jasne i glasne objave: **Zbog toga, kao što po jednom Čovjeku uđe u svijet grijeh i po grijehu smrt, i time što svi sagriješiše, na sve ljude prijeđe smrt...** (Rimljanima 5:12)

Spominjemo često poslovicu senegalskog plemena Volof, koja kaže: „Epidemija se nikada ne zadržava na svom uzročniku!“ Tako se ni prokletstvo Adamovog grijeha nije zaustavilo na njemu samom. Proširilo se na njegove potomke, na sve nas, baš kao zarazna bolest. Adamov prvi grijeh je razlog zašto se rađamo kao grešnici, kao ljudi s grešnom prirodom. „Iver ne pada daleko od klade“, kaže stara mudrost. Naslijedili smo prirodu svojih rodonadželinka. I nema sumnje da nas sama ta činjenica osuđuje na vječnu propast... osim ako sam Bog nema neko rješenje. Da, postoji dobra vijest: Gospod Bog je našao lijek. Elem, čitali smo u Tori, da je Bog – nakon što su prvi muškarac i žena sagriješili – u velikoj milosti nešto obećao: poslaće na naš svijet Otkupitelja, rođenog od djevice. On će proliti svoju krv na žrtvu, kako bi od grijeha otkupio Adamovu djecu.

Takođe smo, proučavajući indžil, vidjeli da se baš tako sve i odigralo. U određeno vrijeme Bog je poslao Onoga koga je obećao. Ko je taj bogomdani obećani i poslani Spasitelj? Savršeni čovjek, Isus Krist. Čujete kako Božja riječ opisuje razliku Adama koji je zgriješio i drugog Adama, Krista, koji nije zgriješio:

Uistinu, ako grijehom jednoga smrt zakraljeva – po jednome, mnogo će više oni koji primaju izobilje milosti i dara pravednosti kraljevati u životu – po Jednome, Isusu Kristu. Dakle, grijeh jednoga – svim ljudima na osudu, tako i pravednost Jednoga – svim ljudima na opravdanje, na život! Doista, kao što su neposluhom jednoga čovjeka mnogi postali grešnici tako će i posluhom Jednoga mnogi postati pravednici. (Rimljanima 5:17-19)

Ovako nam Pismo kazuje o onima koji su u Adamu i onima koji su u Kristu. Svi se rađamo po Adamovom liku, ali Bog nam svima nudi duhovni preporod srca; nudi nam da skinemo sa sebe starog Adama i uzmemo lik Kristov. Kako je to moguće?

Samo poslušnošću vjere. (Rimljanima 1:5) Sveto pismo svjedoči da, ako se pokajemo od pogrešnog načina razmišljanja, od zlodjela; ako povjerujemo srcem da je Gospod Isus Krist platio umjesto nas otkup od grijeha – preporodiće nas duhovno, očistiće nam srce silom Duha Svetog. Dakle, moguće je da postanemo novi ljudi u Kristu, da više ne živimo sebi, već onome koji je za nas umro i uskrsnuo.

Ali hajdemo se vratiti tekstu Tore, našem osvrtu na Božji naum, plan da pošalje Otkupitelja na svijet. Krenuli smo hronološki, od prve djece prvog bračnog para, od Kajina i Abela. Abel je vjerovao Božjem obećanju o Spasitelju koji će doći da prolije svoju krv, i umjesto nas plati cijenu grijeha. Ali Kajin za sve to nije mario. Zato ga je Bog pozvao na pokajanje. Na sve to on se samo razbjesnio i ubio brata, svoju rođenu krv je prolio.

Nakon toga smo vidjeli kako su Adamova djeca u stopu slijedila Kajina. Ogrezli su u grijehu toliko da za vrijeme Noe čitamo sljedeće: **Vidje Jahve kako je čovjekova pokvarenost na zemlji velika i kako je svaka pomisao u njegovoj pameti uvijek samo zloća.** (Postanak 6:5) Zbog toga je Bog odlučio poslati potop na sav ljudski rod. Spasio je jedino Nou koji mu je vjerovao i slijedio put pravednosti. Kako? Zapovijedio mu je da načini ogromno plovilo, barku veličine jednog i po fudbalskog igrališta. U barku su ušli Noa, njegova porodica i po par od svih životinjskih vrsta. Osim njih se niko više nije pokajao, nije povjerovao Bogu, već samo njih osmoro. I Bog je uradio onako kako je obećao: poslao je potop koji je odnio sve ljude, sve koji se nisu sklonili u barku.

Nažalost, nakon nekog vremena – kada je potop prošao – i Noini potomci su zaboravili Božju riječ. Zašto? Pa i oni su nosili Adamovu grešnu prirodu. Zbog toga su počeli zidati Babilonsku kulu. Naime, svi ljudi svijeta su željeli ostati jedno. Htjeli su da izgrade simbol jedinstva, ogromnu građevinu, kao znak bogoborstva. Ali Bog im to nije dozvolio. Pomiješao im je jezike pa je taj poduhvat propao. Nakon toga su se već prema jezicima rasuli po svoj zemlji.

Potom slijedi predivna priča o Abrahamu. Zaista, to je neko ko je imao važnu ulogu u Božjem planu spasenja i otkupljenja Adamove djece, otkupljenja od grijeha. Abrahamov otac je bio idolopoklonik, a i sam Abraham je bio grešnik, baš kao i svi potomci Adama. Elem, Bog mu se objavio na predivan način i pozvao ga da izađe iz zavičaja, da ode od oca i krene na put. Bog je želio da od ovog čovjeka načini novi narod po kome će doći Otkupitelj sveg svijeta. Evo kako čitamo o tome u Postanku 12:

Jahve reče Abram: »Idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog, u krajeve koje ću ti pokazati. Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličati, i sam ćeš biti blagoslov. Blagoslivljat ću one koji te blagoslivljali budu, koji te budu kleli, njih ću proklinjati; sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati.« (Postanak 12:1-3)

Zašto ga je pozvao na ovu seobu? Baš zbog novog naroda kome je trebao biti rodonačelnik. Zašto? Od tih njegovih potomaka Bog je planirao podići proroke koji

će napisati Sveto pismo. Iz njih će se pojaviti i Mesija sveg svijeta. Zato je Abrahamu obećano da će se po njemu blagosloviti svi narodi svijeta.

Da li je ovo božansko obećanje ispunjeno? Jeste. Kada je Abrahamu bilo tačno sto godina, a njegovoj ženi Sari devedeset, Bog im je podario sina, Izaka. Izak je kasnije dobio sina Jakova koji je izrodio čak 12 sinova, 12 praotaca plemêna koja će kasnije obrazovati naciju Izrael. Oni koji čitaju Sveto pismo znaju da je Mesija Izraelac, jer su Marija, njegova majka, i Josip, poočim, bili Abrahamovi potomci. Upravo zato nam poručuje prvi stih indžila: **Rodoslovlje Isusa Krista, sina Davidova, sina Abrahamova.** (Matej 1:1) Dakle, Isus je tijelom i krvlju potomak Abrahama, Izaka i Jakova. Ali duhom i dušom je Sin Svevišnjeg, vječna Božja riječ (Kalimat Allah) koja je došla na svijet.

Hajdemo se vratiti na priču o Abrahamu, jer je u njoj nešto daleko važnije što bismo trebali zapamtiti. Niame, i on se rodio kao grešnik, poput svakog Adamovog djeteta. Ali Pismo nam kazuje da je on danas u nebu, u prisutnosti svetog Boga s kojim će biti dovijeka. Možda pitate: šta je to tako silno uradio da ga je Stvoritelj očistio od grijeha, pripisao mu pravednost i ukazao mu nebesku dobrodošlicu? Šta nam Pismo govori o tome? Evo šta: **Abram povjerova Jahvi, i on mu to uračuna u pravednost.** (Postanak 15:6)

Da, Abraham je vjerovao Gospodu Bogu. Vjerovao je u Božju riječ. Zato ga je Bog proglasio pravednim. Dragi prijatelji, svi koji nas danas slušate, vjerujete li i vi u Božju riječ, baš poput Abrahama? Ne pitamo vas vjerujete li da Bog postoji, ili da je Bog jedan i jedini. I đavo sve to zna. Bog želi i zahtijeva da vjerujete u njegov put spasenja, baš kao što je Abraham vjerovao. A ovaj čovjek nam jasno govori u šta je vjerovao, onog dana kada je na gori Morija prinio Bogu ovna umjesto svog sina: **»Bog će već providjeti janje za žrtvu paljenicu, sine moj!«** (Postanak 22:8)

Zato je nakon žrtvovanja to mjesto i prozvaao „Jahve provida“ (Postanak 22:14) Zašto govori u budućem vremenu kada je već prinio ovna? Zato što je bio prorok, zato što je znao šta dolazi. Znao je da će baš na ovom mjestu Božji Sin zamijeniti sve ovnove, svu jagnjad i sve druge krvne žrtve. Dakle, gledao je unaprijed, u dan kada će Otkupitelj proliti krv za sve koji će ga vjerovati, za sve koje će stoga spasti od pravednog Božjeg suda.

Potom smo proučavali evanđelja i vidjeli da je Mesija ukoračio u naš svijet nekih dvije hiljade godina nakon Abrahama. Došao je i ispunio prorečeno. Kada je govorio hebrejskim vođama da zna njihovu namjeru, da ga ubiju, rekao im je: **Abraham, otac vaš, usklikta što će vidjeti moj Dan. I vidje i obradova se.** (Ivan 8:56) To se desilo izvan zidina Jeruzalema, baš na ovom istom brdu gdje je Abraham na žrtvenik, umjesto sina, prinio ovna. Isus je tada svojom krvju donio otkupljenje Adamovoj grešnoj djeci. Nakon više sati neopisive agonije je uskliknuo pobjedonosno: „Dovršeno je!“ A to znači da je stvar dovršena, ispunjena. Njegova smrt na krstu je dovršila plan spasenja, vijekovima ranije najavljen po prorocima. Isus je na krstu ispunio simbol Abrahamove žrtve i svih životinjskih žrtava ikada. Da – „Dovršeno je!“

Vi koji nas danas slušate, vjerujete li da je Isus Krist ta savršena i konačna žrtva koju je Bog poslao s neba na zemlju? Imate li vjeru poput Abrahamove? Evo šta nam o njoj kazuje Sveto pismo:

Što ćemo dakle reći? Što je Abraham, otac naš, našao po tijelu? Doista, ako je Abraham po djelima opravdan, ima se čime dičiti – ali ne pred Bogom. Ta što veli Pismo? *Povjerova Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost...*

Posve uvjeren da on može učiniti što je obećao. Zato *mu se i uračuna u pravednost. Ali nije samo za nj napisano: *Uračuna mu se, nego i za nas kojima se ima uračunati, nama što vjerujemo u Onoga koji od mrtvih uskrisi Isusa, Gospodina našega, koji je predan za opaćine naše i uskrišen radi našeg opravdanja.**
(Rimljanima 4:1-3,21-25)

Amen! Nadamo se da ćete i naredni put biti s nama, u našem programu, dok nastavljamo sa osvrtom na Božju priču i poruku. Ućićemo dalje o tome kako su poznati Božji proroci bili izabrani da pripreme put dolaska Spasitelja na svijet.

Neka vas Bog blagoslovi dok pomno razmišljate o divnim riječima Pisma:

Povjerova Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost pa prijatelj Božji posta.
(Jakov 2:23)

Osvrt 3:

Mojsije – Božji sveti zakon

Izlazak 1-20

Danas nastavljamo naš osvrt na poruku proroka, tu dobru vijest o tome kako se grešnici mogu opravdati pred Bogom. Još uvijek smo u Tori, dijelu Svetog pisma kojim je Bog nadahnuo Mojsija. Rekli smo da je Tora neizrecivo vrijedna svim tragaocima za istinom, kao temelj koji Bog postavlja i na kome provjeravamo sve što čujemo, kako bismo znali: dolazi li nam to od Boga ili ne.

U početku Tore smo vidjeli kako je Adam sagriješio. Njegov se grijeh prenio na sve potomke, baš kao zaraza, donijevši tugu, svako zlo i smrt kao kaznu na koju ga je Bog blagovremeno upozorio. Ali Pismo nam poručuje: **A zakon nadođe da se umnoži grijeh. Ali gdje se umnožio grijeh, nadmoćno izobilova milost.**

(Rimljanima 5:20) Da, tog istog dana, kad su Adam i Eva pali u grijeh, Bog je u svojoj milosti i pravednosti najavio da će jednom poslati na svijet Otkupitelja, da izbavi Adamov rod od prokletstva koje ih je stiglo.

U posljednjoj lekciji smo vidjeli kako Bog poziva Abrahama i obećava mu da će od njega podići čitav narod. U njemu će biti i proroka a i jedan koji je Spasitelj svijeta. Abraham je dobio sina Izaka koji je takođe dobio Jakova, rodonačelnika 12 plemena koji su kasnije postali nacija koju znamo kao Izrael. Ali, hajdemo nastaviti naš osvrt o tome kako je Bog upotrijebio Abrahamove potomke, Hebreje, da bi kroz njih poučio sav svijet o sebi. Da, kroz njih je govorio ko je, kakav je, kako da grešnici izbjegnu put koji vodi u pravedni sud i vječnu propast. Zato se danas i podsjećamo Božjeg svetog Zakona.

Proučavajući Toru vidjeli smo kako je Bog dopustio da Izraelci padnu u egipatsko ropstvo čak četiri vijeka, što je takođe najavio Abrahamu. Tek, kada se to vrijeme ispunilo, poslao je Mojsija, Izraelca odraslog na dvoru egipatskog tiranina, faraona.

Bog je faraonu poslao Mojsija sa zahtjevom: „Pusti moj narod!“ Ali on se tome samo narugao i odlučno odbio. Potom je uslijedila serija iskaza božanske sile i slave i nad ovim tiraninom i nad svom zemljom. To su sva ona zla, pošasti, njih devet koje su se izručile na Egipat i njegove žitelje. Ali Izraelci su bili pošteđeni svega. Ipak, sva ta djela, sva čudesa i znaci nisu primorali faraona, nisu ga omekšali na pokajanje, na poslušnost Mojsijevoj riječi. I tada je Bog svom sluzi rekao da slijedi još jedna, deseta i posljednja pošast, nakon koje slijedi oslobođenje. Sjećate li se o čemu se radilo? Da, o smrti svega prvorođenog, pa i djece u svakom domu. Čitali smo kako je anđeo smrti prošao Egiptom, pa ni dvor nije bio pošteđen. Prvorođenci Izraela su bili zaštićeni krvlju zaklanog jagnjeta. Bog im je tako zapovijedio i bili su poslušni. Krvlju su namazali vrata i dovratke, jer im je tako rekao Gospod: **Krv neka označuje kuće u kojima vi budete. Gdje god spazim krv, proći ću vas; tako ćete vi izbjeći biću zatornomu kad se oborim na zemlju egipatsku.** (Izlazak 12:13) Zbog krvi jagnjeta mimoišao ih je sud nad prvorođencima.

Ali, pričao o Pashi ima dublje značenje i nije samo način bijega od tiraninovog jarma. Pismo nam kazuje: **Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala posljednja vremena.** (1. Korinćanima 10:11)
Dakle, pashalna krv je slika spasenja grešnika od tiranije Sotone, spasenja koje će Bog tek ostvariti. A Sotona je neuporedivo gori dušmanin od faraona.

Božja riječ nam kazuje da su sva Adamova djeca robovi. Možda ćete reći sad: „Pa, jeste, svi smo mi robovi Božji!“. Ali to se ne slaže sa onim što Gospod Isus kaže u indžilu: **Zaista, zaista, kažem vam: tko god čini grijeh, rob je grijeha.** (Ivan 8:34)
Pošto su svi ljudi, kao Adamovi potomci, robovi grijeha, robovi su i Sotone koji je gospodar grijeha. I jedno je sigurno: niko sam sebe ne može osloboditi ovog ropstva. Pa, ima li rob snagu za tako nešto? Može li gospodaru ponuditi kakvu vrijednost i odobrovoljiti ga za svoje oslobođenje? Možda ako je gospodar dobra osoba, ali Sotona...! Poput faraona ni on nikada ne želi osloboditi svoje robove. Nikada! Zašto? Jer su sva Adamova djeca prokleta.

Elem, postoji li neko ko bi nas mogao osloboditi od vlasti i uticaja Sotone? Postoji! Slava Bogu, postoji jedan: Osloboditelj i Otkupitelj. Ime mu je Isus. Njega je Bog poslao da nas spasi. Silan je i pravedni Spasitelj, poslat s neba. Onaj na koga proroci ukazuju.

U Tori čitamo o Božjem obećanju: satrće glavu Sotoni snagom svetog Otkupitelja, rođenog od djevice. U Psalmima smo čitali riječi proroka Davida. I on najavljuje dolazak Otkupitelja koga Bog zove svojim voljenim Sinom. Govori kako će umrijeti strašnom smrću, da će ga prvo mučiti a potom mu probosti i ruke i noge. U indžilu, u evanđeljima smo čitali mnoge pojedinosti o slavi i ljepoti ovog Osloboditelja. To je Isus, sin Marijin. Živio je savršenim životom da bi umjesto nas postradao i umro na rimskom krstu, da bi potom ustao iz groba. Da, Isus je jedini koji ispunjava sve najavljeno od Božjih proroka, sve ono čime su ga opisali kao Spasitelja grešnika.

Božja riječ naziva Isusa Krista Jagnjetom Božjim. (Ivan 1:29) Poput jagnjeta zaklanog na Pashu, i Isus je prolio svoju krv da bi nas spasio od suda. Petnaestak vijekova nakon što se odigrao Izlazak, nakon što je Bog oslobodio Izraelce krvlju jagnjeta, te prve Pashe, dopustio je i da njegov Sin, Isus, rukama Adamovih sinova bude razapet na krst. Da, razapet je na dan Pashe. I kao što Isus time ispunjava simboliku Abrahamove žrtve (Id al-Adha), takođe ispunjava i žrtvu pashalnog jagnjeta. Oni koji su ga razapeli nisu to znali, ali Bog jeste: predvidio je to, naumio čitav događaj još prije stvaranja svijeta. (Otkrivenje 13:8; Djela 3:18)

Isus je savršena i konačna žrtva za grijeha. Njegova krv je legalna i pravosnažna isplata koju je Bog zahtijevao radi otkupljenja Adamove djece od prevlasti grijeha. Zato Pismo ispovijeda:

Očistite stari kvasac da budete novo tijesto, kao što i jeste beskvasni jer već je žrtvovana Pasha naša, Krist. (1. Korinćanima 5:7)

Doista, dok mi još bijasmo nemoćni, Krist je, već u to vrijeme, za nas bezbožnike umro. Zbilja, jedva bi tko za pravedna umro; možda bi se za dobra tko i odvažio

umrijeti. A Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grešnici, Krist za nas umrije. (Rimljanima 5:6-8)

Dobro, ostavljamo priču i poruku Pashe i okrećemo se svetom Zakonu koji je Bog povjerio Izraelcima. Elem, u Tori vidimo kako Bog otkriva svoju svetost i slavu Mojsiju i Izraelcima kada su već u pustinji. Mojsije se penje na goru Sinaj koja je obavijena oblakom iz koga grmi i sijeva. Tu i tada im je dat Zakon, 10 zapovijedi i još mnoge druge uredbe. Bog im je zapovijedio da ga vole svim srcem, svom dušom i umom; da osim njega nemaju drugih bogova; da se ne klanjaju idolima i ne služe se uludo njegovim imenom; da se sjećaju sabata, da im bude sveti dan; da vole jedni druge kao sebe što vole; da poštuju roditelje, ne čine preljube i krađe; da ne lažu i ne žude za tuđim. I na sve to je dodao upozorenje: **Ta tko sav Zakon uščuva, a u jednome samo posrne, postao je krivac svega.** (Jakov 2:10) Prokletstvo se tiče svakog ko ne održi sve zapisano iz knjige Zakona. (Galaćanima 3:10) Zato nas ovaj Zakon, od Boga dan Mojsiju, sve osuđuje.

Dragi prijatelji, jeste li vi držali sve što ovaj Zakon traži od vas, od nas, od svakog? Da li ste bili savršeno sveti u vašim mislima, riječima i djelima od dana kada ste se rodili? Hoćete li biti takvi do vašeg posljednjeg daha? Baš svakog dana, svakog časa morate voljeti Gospoda, svog Boga, svim srcem, umom i dušom. Jeste li ispunili njegov sveti Zakon? Ne, niste. Ni mi nismo. I svi to dobro znamo. Zato Pismo i postavlja dijagnozu ljudskog roda: da nema nijednog pravednog. (Rimljanima 3:10) Niko ne može ispuniti božanski Zakon jer smo svi rođeni kao robovi grijehu.

Ali, neko će upitati: ako je tako, ako niko ne može ispuniti Zakon dat nam preko Mojsija, zašto nam ga je Bog uopšte i dao? Zar želi da propadnemo? Čemu 10 svetih zapovijedi ako je znao da su nam nedostižne?! Šta im je onda svrha? Bog nam i na ovu nedoumicu odgovara jasno i glasno:

Zato se po djelima Zakona nitko neće opravdati pred njim. Uistinu, po Zakonu - samo spoznaja grijeha! (Rimljanima 3:20)

Dakle, Bog je dao svete zapovijedi grešnicima kako bi nas suočio s grijehom i sramotom, sa potrebom za Spasiteljem. A samo on može umjesto nas odnijeti prokletstvo i sramotu grijeha. Među svim ljudima Gospod Isus je jedini koji je ispunio sve svete zahtjeve Zakona koji je Bog dao Mojsiju. Isus je drugačiji od svih ljudi. Po čemu? Nema grešnu prirodu poput svih nas. On je vječna Riječ poslata s nebesa, rođena od djevice. Zato je mogao da kaže, dok je boravio među nama: **Ne mislite da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke. Nisam došao ukinuti, nego ispuniti.** (Matej 5:17) Čujemo li ga? Ovo je duboka i predivna istina. Isus je došao na svijet da za nas, umjesto nas ispuni sve što je zahtijevao sveti Zakon, predat nam preko Mojsija. Shvatamo li šta i koliko to znači? Uradio je ono što niko nikada od nas ne bi mogao sam za sebe.

Održao je, ispunio Božji sveti zakon i potom postradao na krstu. Umro je umjesto nas na krstu. Ponio je prokletstvo zakona svih prestupnika, poput mene i vas. Htio je da nas spasi od božanskog pravednog suda.

Isus nije ničim zaslužio da umre jer nikada ni u čemu nije zgriješio. Ali da bi ispunio plan spasenja koji je Bog obećao po prorocima, rado je položio svoj život za nas. Nakon toga, nakon isplate duga naših grijeha, Bog ga je podigao iz mrtvih posle tri dana. Evo kako nam Sveto pismo kazuje o tome:

Nikakve dakle sada osude onima koji su u Kristu Isusu!

Uistinu, što je bilo nemoguće Zakonu, jer je zbog tijela onemoćao, Bog je učinio: poslavi Sina svoga u obličju grešnoga tijela i s obzirom na grijeh, osudi grijeh u tijelu.

(Rimljanima 8:1,3)

Dragi prijatelji, čemu se nadate? Oslanjate li se na božansku dobru vijest o svetom i pravednom Otkupitelju koji je i radi vaših grijeha podnio kaznu? Ili se i dalje oslanjate na svoja dobročinstva? Znajte, Božja riječ vam kazuje:

Doista, koji su god od djela Zakona, pod prokletstvom su. Ta pisano je: *Proklet tko se god ne drži i tko ne vrši svega što je napisano u Knjizi Zakona.*

Krist nas otkupi od prokletstva Zakona, postavši za nas prokletstvom – jer pisano je: *Proklet je tko god visi na drvetu.*

**Uistinu, Bog je tako ljubio svijet
te je dao svoga Sina Jedinorođenca
da nijedan koji u njega vjeruje
ne propadne,
nego da ima život vječni.**

(Galaćanima 3:10,13; Ivan 3:16)

Naredni put, inšalah, dovršićemo osvrt na pisma proroka. Vidjećemo kako je Isus Mesija ispunio sve što su proroci najavlivali o njemu, kako je otvorio vrata spasenja i mira za svu djecu Adamovu.

Neka vam Gospod podari uvid u sve što smo danas proučavali, posebno u svjetlu ove njegove riječi:

Nikakve dakle sada osude onima koji su u Kristu Isusu! (Rimljanima 8:1)

Osvrt 4:

Isus Krist - „Dovršeno je!“

Ivan 19; Hebrejima 10

Evo već je četvrti put kako se osvrćemo na poruku proroka Božjih, poruku koju smo već proučavali. Danas završavamo temom koja je doslovno izrečena Isusovim ustima: „Dovršeno je!“

Kao što smo vidjeli, Božja je knjiga podijeljena na dva kapitalna dijela: Stari i Novi zavet. U prvom dijelu, u Starom zavjetu, tj. savezu smo vidjeli predivne sadržaje. Čine ga Tora (Tevrat), Psalmi (Zebur) i spisi proroka. Oni nas obavještavaju kako su prvi ljudi okrenuli leđa Bogu činom neposlušnosti i time sve svoje potomstvo predali vladavini sotonskog kraljevstva. Ali smo vidjeli da je Bog odmah dao divno obećanje o dolasku silnog Spasitelja. On će otvoriti put povratka svakog Adamovog djeteta u Božje carstvo, baš svima koji budu vjerovali u njega. Ovo obećanje je sadržaj svih starozavjetnih najava.

Elem, Bog je pokrenuo ovaj moćni naum kada je pozvao Abrahama. Premda vremešan, dobio je nevjerovatno obećanje: **Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličati, i sam ćeš biti blagoslov. Blagoslivljat ću one koji te blagoslivljali budu, koji te budu kleli, njih ću proklinjati; sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati.** (Postanak 12:2.3) Potom smo vidjeli kako je od njegovih potomaka podigao čitav narod, Izrael. Njemu je Bog povjerio proroke u narednih 15 vijekova. Mnogi različiti ljudi su pisali o Mesiji: od Mojsija do Ivana Preteče. Po svima njima je Bog prekorijsavao neposlušnu djecu Adamovu, govoreći im o dolasku svetog Otkupitelja koji će proliti svoju krv umjesto nas, kako bi nas otkupio od zla grijeha.

Vidjeli smo da je sav Stari zavjet zasnovan na žrtvenom sistemu. To je bila jasna objava: nema praštanja bez prolivanja krvi, jer je smrt plata za grijeh. Ali životinjske žrtve, baš one koje su ljudi prinosili od prvog naraštaja, ne mogu istinski odnijeti grijeh. Jer vrijednost životinje i čovjeka nije ista. Zamislite da sa igračkom, sa autićem mercedesom odemo u salon ovog tipa automobila i prodavcu ponudimo zamjenu: moja igračka za neki novi model čuvene marke vozila. Smiješno, zar ne? Zašto? Vrijednosti su kao nebo i zemlja. Tako su i životinjske žrtve, koje je Bog zahtijevao već od Adamove prve djece, nemoćne trajno ukloniti grijeh. One su tek slika, simboli koji su čekali vrijeme ostvarenja, vrijeme ispunjenja po bogomdanoj konačnoj i posljednjoj žrtvi. To je pravedni Otkupitelj koji je ostvario Novi savez. Životinjske žrtve su mogle samo pokriti grijeh, ali ne i trajno ga ukloniti.

Drugi dio Božje knjige se zove Novi zavet, tj. indžil, evanđelje. U njemu je jedna poruka: Bog je sklopio novi savez sa ljudskim rodом po krvi Otkupitelja koga je sam poslao s nebesa. Tako je evanđelje priča o Isusu Otkupitelju, o onome koji je ispunio svaki simbol Starog zavjeta, svaku prinijetu životinjsku žrtvu. Kako? Prolio je svoju krv na krstu kako bi nam omogućio oprostaj. A zašto je došao s neba? Zato

što su svi zemljani, svi potomci Adamovi bili ogrijevani. A grešnik ne može otkupiti grešnika. Žena koja sa izvora na glavi nosi sebi vedro vode ne može u isto vrijeme na isti način drugo vedro ponijeti nekom drugom, zar ne? Grešnik ne može platiti za drugog grešnika. Ali Otkupitelj, Isus Krist, koga je Bog poslao na zemlju, nije imao grijeha. Bio je čist i sveti Sin Božji, Riječ Božja koja je s Bogom bila od početka. Zato ga je rodila djevica. Zato je imao obično ljudsko tijelo ali ne i grešnu, tjelesnu prirodu. Nije imao ni mrvu grijeha u sebi. Zato je Bog i mogao na njega staviti grijehe svih nas. Isus, jedini sveti je umro umjesto nas, umro je za naša sagriješenja. Ali tri dana nakon sahrane je podignut iz groba kako bi i nama dao taj isti, novi život. Pobjedio je i za nas grijeh, smrt i Sotonu.

Svi smo rođeni u glibu grijeha i niko sem Mesije ne može nas odglibiti. Samo ruka s neba je to mogla. Ako je prihvatimo – izvući će nas na sigurno i čvrsto. Došao je s neba da bi od grijeha spasio djecu Adamovu. Potom se vratio odakle je došao kako bi posredovao za sve koji u njega vjeruju. Baš kako čitamo u Svetom pismu:

Takav nam Veliki svećenik i bijaše potreban – svet, nedužan, neokaljan, odijeljen od grešnika i uzvišeniji od nebesa...

On, koji je odsjaj Slave i otisak Bića njegova te sve nosi snagom riječi svoje, pošto očisti grijehe, sjede zdesna Veličanstvu u visinama.

(Hebrejima 7:26; 1:3)

Takođe smo vidjeli u evanđeljima da su tek neki vjerovali u Isusovo mesijanstvo, dok je bio tu, među ljudima. Njihova je radost bila prevelika. Znali su proroštva iz davnina, znali su da Mesija dolazi, a sada su ga vidjeli svojim očima. Čitali smo o tome:

On najprije nađe svoga brata Šimuna te će mu: »Našli smo Mesiju!« – što znači »Krist – Pomazanik«...

Filip nađe Natanaela i javi mu: »Našli smo onoga o kome je pisao Mojsije u Zakonu i Proroci: Isusa, sina Josipova, iz Nazareta.« (Ivan 1:41,45)

Tragedija je što ogromna većina nije prepoznala Mesiju u Isusu. Zato čitamo ovako u Pismu:

Ona (Riječ Božja) bijaše u početku u Boga.

I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu – slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca – pun milosti i istine.

I svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuže.

Bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna. K svojim dođe i njegovi ga ne primiše.

(Ivan 1:2, 14, 5, 10-11)

Mnogi su vidjeli mesijanska čudesa, znake koje je Mesija načinio. Isus je imao moć nad bolestima, olujama, zlim duhovima, grijehom i smrću. Ali masa ga nije prepoznala jer im je Sotona zaslijepio um. Gledali su ga, slušali, tiskali se oko njega,

doticali čak – ali ga nisu prepoznali. Neki su mislili da je prorok, ali ne i da je punina Božja u tijelu.

A vjerske vođe? Oni su prvi odbacili Isusa. Zavidjeli su mu do ludila, mrzili ga do smrti. Zato su ga i predali na raspeće. Ali sve je to bilo u božanskom naumu od početka. Mesijina smrt na krstu je bila plan spasenja koji je postojao od praiskona. A sve je to najavljeno preko proroka. Elem, sveštenici su jedne noći uhvatili Isusa na prevaru, osudili ga i predali dželatima. Prorok Petar je želio da brani Mesiju, nožem i silom, ali Učitelj mu je rekao: **Ili zar misliš da ja ne mogu zamoliti Oca svojega i eto umah uza me više od dvanaest legija anđela? No kako bi se onda ispunila Pisma da tako mora biti?** (Matej 26:53-54)

Isus je znao zašto je došao na svijet. Htio je položiti život za nas, proliti krv za grešnike, baš kako su proroci predvidjeli. Došao je ispuniti simbol onog ovna koga je Abraham žrtvovao, kao i svaku životinjsku žrtvu. A sjećate li se šta je objavio s krsta prije nego je umro? „Dovršeno je!“ (Ivan 19:30) Potom je izdahnuo. U tom času se hramski zastor rascijepao, ta zavjesa koja je razdvajala Svetinju nad svetinjama od ostatka ovog svetišta. Rascjep je bio s vrha do dna, s neba do zemlje. I otvorio se put u nasvetiji dio hrama, baš onaj u kome je prvosveštenik jednom u godini dana ulazio s krvlju. Zašto se ovaj zastor rascijepao? Jer je sve gotovo, svršeno je. Baš kako je Isus rekao. Svi su tada mogli znati da je po krvi Isusovoj Bog Adamovoj djeci otvorio put spasenja, oprostjenja od grijeha; da im je dao pravo da se vrate u Božju prisutnost.

Svojom smrću je Gospod Isus Krist ispunio riječi proroka i simbole svih životinjskih žrtava. Uskrsnuo je trećeg dana, ustao je iz groba jer je Bog prihvatio njegovu žrtvu kao isplatu pune cijene otkupljenja od grijeha, i to do vijeka. Isus Krist je savršena žrtva koju je sam Bog omogućio svijetu. Svako ko vjeruje u nju neće do vijeka propasti. Štaviše, dobiće vječni život.

Evo nas na samom kraju našeg osvrta na poruku proroka. Zato je dobro pročitati neke stihove Božje riječi o toj savršenoj, konačnoj žrtvi Isusa Mesije koji je na krstu prolio svoju krv, da bi nas otkupio od grijeha. Dakle, evo tih riječi.

Budući da Zakon ima tek sjenu budućih dobara, a ne sam lik zbiljnosti, on uistinu žrtvama koje se – iz godine u godinu iste – neprestano prinose ne može nikada usavršiti one što pristupaju. Ta ne bi li se prestale prinostiti kad bogoslužnici, jednom očišćeni, ne bi više imali nikakve svijesti grijehâ? Ali po njima se iz godine u godinu podsjeća na grijeha. Jer krv bikova i jaraca nikako ne može odnijeti grijehâ. Zato On ulazeći u svijet veli:

Žrtva i prinos ne mile ti se, nego si mi tijelo pripravio; paljenice i okajnice ne sviđaju ti se. Tada rekoh: »Evo dolazim!« U svitku knjige piše za mene: »Vršiti, Bože, volju tvoju!«

Evo dolazim vršiti volju tvoju! Dokida prvo da uspostavi drugo.

U toj smo volji posvećeni prinosom tijela Isusa Krista jednom zauvijek.

I svaki je svećenik dan za danom u bogoslužju te učestalo prinosi iste žrtve, koje nikako ne mogu odnijeti grijeha. A ovaj, pošto je prinio jednu jedincatu žrtvu za

grijehe, zauvijek sjede zdesna Bogu čekajući otad dok se neprijatelji ne podlože za podnožje nogama njegovim. Jednim uistinu prinosom zasvagda usavrši posvećene.

A to nam svjedoči i Duh Sveti. Pošto je doista rekao: »Ovo je Savez kojim ću se svezati s njima nakon ovih dana«, Gospodin govori: »Zakone ću svoje staviti u njihova srca i upisati ih u dušu njihovu. I grijeha se njihovih i bezakonja njihovih neću više spominjati.« A gdje su grijesi oprošteni, nema više prinosa za njih. Imamo dakle, braćo, slobodan ulaz u Svetinju po krvi Isusovoj – put nov i živ što nam ga On otvori kroz zavjesu, to jest svoje tijelo; imamo i Velikog svećenika nad kućom Božjom. Pristupajmo stoga s istinitim srcem u punini vjere, srdaca škropljenjem očišćenih od zle savjesti i tijela oprana čistom vodom. Čuvajmo nepokolebljivu vjeru nade jer je vjeran Onaj koji dade obećanje... Jer ako svojevoljno griješimo pošto primismo spoznanje istine, nema više žrtve za grijehe, nego strašno iščekivanje suda i bijesa ognja što će proždrijeti protivnike. Je li tko prekršio Zakon Mojsijev, bez milosrđa *biva pogubljen na osnovi dvojice ili trojice svjedoka*. Zamislite koliko li će goru kaznu zavrijediti tko Sina Božjega pogazi, i nečistom smatra *krv Saveza* kojom je posvećen, i Duha milosti pogrdi? Ta poznajemo Onoga koji je rekao: *Moja je odmazda, ja ću je vratiti; i još: Sudit će Gospodin svome puku*. Strašno je upasti u ruke Boga živoga. (Hebrejima 10:1-7,9-23,26-31)

Kako li ćemo mi umaći ako zanemarimo toliko spasenje? Spasenje koje je počeo propovijedati Gospodin, koje su nam potvrdili slušatelji.

(Hebrejima 2:3)

Ovo je upozorenje Božje, opomena svijetu da ne ignoriše jedan i jedini put njegovog spasenja. Ko god obezvrijedi Isusovu žrtvu, njegovu svetu Riječ koja je Mesija, neka zna: nema druge žrtve za grijehe. Ako se okrenete od Isusa ne preostaje vam ništa drugo osim suda Božjeg. A na njemu neće biti milosti!

Prijatelji, shvatate li da je Isus platio cijenu, kaznu za vaše grijehe? Vjerujete li da je njegovo dovršeno djelo spasenja i za vas? Ili i dalje nastojite spasiti sebe ličnim podvizima, dobročinstvima, a grešni ste do srži? Kako ćete takvi pred svetog Boga?

Do sljedećeg susreta, neka vas Bog blagoslovi dok pronicete u značenje riječi Isusovog povika pobjede sa krsta:

Dovršeno je! (Ivan 19:30)

Pakao

Luka 16

Sveto pismo otvoreno objavljuje da će svi grešnici, svi lažovi završiti u ognjenom jezeru. (Otkrivenje 21:8) Čitamo i ovo:

...a sinovi će kraljevstva biti izbačeni van u tamu. Ondje će biti plač i škrgut zubi.

Zatim će reći i onima slijeva: 'Odlazite od mene, prokleti, u oganj vječni, pripravljen đavlu i anđelima njegovim!

»I otići će ovi u muku vječnu, a pravednici u život vječni.«

(Matej 8:12; 25:41; 46)

Uuuu, pakao! Niko ne voli govoriti o njemu. Ma, ne bismo ni da mislimo o tome! Ali vrijeme je da prozborimo i koju riječ na ovu temu, o ovoj stvarnosti. Jer, Bog nam je govorio ozbiljno o tome, i to nemalo. Elem, Sveto pismo nam daje stotine upozorenja o ovom mjestu, naznake da ne idemo tamo, da ne hrlimo u propast.

Danas želimo pogledati odjeljke Pisma koji govore i o nebu i o paklu. Odnosno, o tome kako da dospijemo u nebo, u raj, a ne u pakao. Mnogi smatraju kako niko ne zna šta se istinski zbiva nakon smrti, tj. gdje će bilo ko provesti vječnost. Takvo razmišljanje je neminovna posljedica nepoznavanja dara spasenja, koji se prima vjerom. Ne kaže li nam Božja riječ da postoji sigurnost o odlasku u nebo, o tome da nakon smrti ne završimo u paklu? Naravno da nam kaže. Recimo, prorok Ivan piše: **To napisah vama koji vjerujete u ime Sina Božjega da znate da imate život vječni.** (1. Ivanova 5:13)

Dragi prijatelji, znate li da imate vječni život ukoliko se odazovete pozivu Božje riječi? U času smrti, znate li gdje tada idete? Jeste li sigurni da ulazite u raj, da ne idete u pakao? Ako niste, ako ne znate dovoljno o ovome, onda je današnja emisija prava pouka za vas.

Elem, već smo vidjeli u evanđeljima da, kada je Isus došao na zemlju, poučavao je sve o mjestu koje zovemo nebom. Takođe je upozoravao sve na mjesto zvano pakao. Zato vratimo se tekstovima indžila i poslušajmo šta je Isus rekao o dvojici ljudi koji su preminuli. Naime, jedan je završio u paklu a drugi je odnesen u nebo. Otvaramo Lukino evanđelje:

»Bijaše neki bogataš. Odijevao se u grimiz i tanani lan i danomice se sjajno gostio. A neki siromah, imenom Lazar, ležao je sav u čirevima pred njegovim vratima i priželjkivao nasititi se onim što je padalo s bogataševa stola. Čak su i psi dolazili i lizali mu čireve.« »Kad umrije siromah, odnesoše ga anđeli u krilo Abrahamovo. Umrije i bogataš te bude pokopan. Tada u teškim mukama u paklu, podiže svoje oči te izdaleka ugleda Abrahama i u krilu mu Lazara. (Luka 16:19-23)

Zastanimo ovdje. Čujete li, shvatate li šta se dogodilo bogatašu i ubogom Lazaru? Gdje je otišao Lazar nakon smrti? Duša mu je odmah prenijeta u raj, u božansku

prisutnost, tamo gdje je bio i Abraham, prorok Božji. A bogataš? Gdje je on skončao? U trenu smrti je prenijet u muke pakla.

Zašto su završili na tako različitim mjestima? Prvo recimo nešto važno: siromaštvo i ubogost nisu ulaznica u raj. Ni bogatstvo nije neko zlo koje neminovno donosi pakao. Lazar je, premda siromah, dospio do neba jer je slijedio put spasenja koji su objavili proroci. Bogataš nije mario za sve to, za Božju riječ. Bio je poput mnogih danas koji su samo spolja religiozni. Znaju da postoji jedan Bog, znaju za spise proroka, ali jure putem pakla jer ne mare za spasenje objašnjeno svetim pismima proroka. Poput bogataša u našoj priči samo jure za novcem, za stvarima koje su im važnije od slušanja Božje riječi u kojoj je spasenje njihovim dušama.

Ali idemo dalje sa čitanjem indžila. Pogledajmo kako je Bog dopustio nešto neobično: razgovor preminulog bogataša i praoca Abrahama. Prvi je bio u paklu a drugi u raj. Bog želi da iz tih riječi naučimo nešto važno:

Tada u teškim mukama u paklu, podiže svoje oči te izdaleka ugleda Abrahama i u krilu mu Lazara pa zavapi: 'Oče Abrahame, smiluj mi se i pošalji Lazara da umoči vršak svoga prsta u vodu i rashladi mi jezik jer se strašno mučim u ovom plamenu.' Reče nato Abraham: **'Sinko! Sjeti se da si za života primio dobra svoja, a tako i Lazar zla. Sada se on ovdje tješi, a ti se mučiš. K tome između nas i vas zjapi provalija golema te koji bi i htjeli prijeći odavde k vama, ne mogu, a ni odatle k nama prijelaza nema.'**« »Nato će bogataš: **'Molim te onda, oče, pošalji Lazara u kuću oca moga. Imam petoricu braće pa neka im posvjedoči da i oni ne dođu u ovo mjesto muka.'** Kaže Abraham: **'Imaju Mojsija i Proroke! Njih neka poslušaju!' A on će: 'O ne, oče Abrahame! Nego dođe li tko od mrtvih k njima, obratit će se.'** Reče mu: **'Ako ne slušaju Mojsija i Prorokâ, neće povjerovati sve da i od mrtvih tko ustane.'**«

(Luka 16:23-31)

I ovdje se završava priča o bogatašu i Lazaru. Ali i traje dovijeka! Jer, pakao je mjesto bez milosti. Niko nije mogao nesrećnom bogatašu olakšati muke. Ni kap vode da mu da! On je tamo i danas, dok ovo govorimo, dok ovo slušate. Čeka Dan suda kada će i dušom i tijelom biti bačen u mjesto koje se zove ognjeno jezero. Tamo će biti dovijeka sa svima koji umru u svojim nepokajanim grijesima. Pismo jasno kaže: **Tko se god ne nađe zapisan u knjizi života, bio je bačen u jezero ognjeno.**

Pit će vino gnjeva Božjega, nerazvodnjeno, natočeno već u čaši srdžbe njegove! I bit će udaren na muke u ognju i sumporu svetim anđelima naočigled i naočigled Jaganjcu. Dim muke njihove suklja u vijeke vjekova. Ni danju ni noću nemaju počinka oni koji se klanjaju Zvijeri i kipu njezinu i tko god primi žig s imenom njezinim.«

(Otkrivenje 20:15; 14:10-11)

Zamislimo se samo! Ko god prenebregne Božji put pravednosti, put spasenja, dospjeće u pakao kome nema kraja. Iz njega nema izlaza i njegov plamen nikada ne gasne. NIKADA!

Neki misle da će se grešnici prebaciti u nebo, u raj, nakon što neko vrijeme postradaju u paklu. Ali u nebu i u paklu nema vremena. Ono se ne mjeri, ne postoji. Sve se nalazi u vječnom „sada“. Naravno, mi ljudi ne možemo pojmiti, niti razumjeti pojam vječnosti. To je prosto neka druga dimenzija. Pakao je mjesto vječne kazne. (Matej 25:46) Dakle, sve je u zamrznutom trenutku ulaska u ta mjesta vječnosti. I iz toga nema izlaska. Zato u spisima proroka nema ni slova napomene o molitvi za mrtve. Prosto, molitva za mrtve jeste stvar ljudskog predanja, čiste tradicije. Božja riječ je tu jasna: **I kao što je ljudima jednom umrijeti, a potom na sud.** (Hebrejima 9:27) Zato sve i da se molimo za umrle ne možemo im olakšati muke pakla, ne možemo ih izbaviti na Dan suda. A za sve koji su u nebu i nema potrebe da se molimo. Oni su već u Božjoj prisutnosti, u savršenstvu i blaženstvu.

Dragi slušaoci, ne dajte se zavesti praznim ljudskim riječima. Neki kažu: „O, Bog je tako dobar. Nikada ne bi stvorio sluge koje bi potom spalio. Milostiv je prema svima i sve će nas rado primiti u raj!“ Ovo su puke želje bez ikakvog osnova u Božjoj riječi. Ljudi ovako anesteziraju savjest jer namjerno neće da znaju za put spasenja koji je Bog ustanovio. Ali ako se ne okrenu od svojih pogrešnih zamisli, ako se ne obrate Bogu i ne prihvate njegov put pravednosti po Isusu Kristu, jednom će se neminovno naći u paklu.

Elem, čusmo li šta je bogataš pitao Abrahama? Da pošalje Lazara u dom njegovog oca, da upozori njegovu braću - još uvijek živi i na zemlji - kako i oni ne bi dospjeli na ovo mjesto mučenja. I šta mu je Abraham odgovorio? **»Bijaše neki bogataš. Odijevao se u grimiz i tanani lan i danomice se sjajno gostio. A neki siromah, imenom Lazar, ležao je sav u čirevima pred njegovim vratima i priželjkivao nasititi se onim što je padalo s bogataševa stola. Čak su i psi dolazili i lizali mu čireve.«** **»Kad umrije siromah, odnesoše ga anđeli u krilo Abrahamovo. Umrije i bogataš te bude pokopan. Tada u teškim mukama u paklu, podiže svoje oči te izdaleka ugleda Abrahama i u krilu mu Lazara.** (Luka 16:29-31)

Dragi prijatelji, poznajete li dobru vijest Božjih proroka, vijest koja nas spašava od pakla? Sedam vijekova prije nego što će Mesija ukoračiti u naš svijet, prorok Izaija je objavio: **Poput ovaca svi smo lutali i svaki svojim putem je hodio. A Jahve je svalio na nj bezakonje nas sviju.** (Izaija 53:6) Da, Isus je prošao pakao radi nas. Vjerujte li ovoj Božjoj poruci? Vjerujete li srcem da je umro za vaše grijeha? Ako vjerujete - ne sleduje vam pakao. Jer dobra vijest spasenja izbavlja od pravednog Božjeg suda.

Još u prvim emisijama našeg programa smo jasno naglasili: Bog nije stvorio pakao za ljude već za Sotonu i zle anđele. Ali naš praotac je izabrao da ide putem Sotone. Zato Pismo objavljuje da je grijeh ušao u naš svijet po prvim ljudima, a po grijehu i smrt koja zahvata sve. Zašto: svi su sagriješili. (Rimljanima 5:12) Da se Bog nije pobrinuo i obezbijedio nam Spasitelja, grijeh bi nas dovijeka odvojio od njega i donio pravednu kaznu: smrt i pakao. I niko nikada svojom snagom ne bi mogao tome da se otrgne. I baš zato nam Pismo kazuje: **Jer plaća je grijeha smrt, a dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.** (Rimljanima 6:23) A

moleći se za vas, čeznu za vama zbog preobilne milosti Božje na vama. (2. Korinćanima 9:14) A koji je njegov dar?

Elem, govorili smo o tome kako su, prema zapisima indžila, ljudi uhvatili i mučili Isusa. Stavili su mu na glavu trnovu krunu, vrijeđali ga, šamarali, pljuvali i naposljetku razapeli na krst. Bog je dopustio da njegov Mesija bude ponižen. A Isus je to prihvatio iz ljubavi, spreman da umjesto nas postrada kaznom za grijeh. Zašto? Volio nas je neopisivo i voli nas. Zato je Bog na njega bacio sve naše grijeh e i umjesto nas kaznio njega, svog voljenog, vječnog Sina. I baš zato se sjetimo da Isusovo stradanje na krstu nije tek u tome šta mu je uradila ljudska ruka. Ne, Bog ga je prekrio bolom koji naš stvoreni um ne može pojmiti. Bacio je naše grijeh e na njega, naš pakao. Prorok Job piše o tome, predviđa strašne muke kojim će Bog udariti svog Mesiju. On piše: **Da, zloćudnicima Bog me predao, u ruke opakih on me izručio... Jarošću me svojom razdire i goni, škrgućuć' zubima obara se na me.** (Knjiga o Jobu 16:11.9)

Kazna, plata za grijeh je smrt i susret s Božjim pravednim gnjevom koji nas baca u vatru pakla. Tamo niko nije otišao iz božanskog ćejfa već zbog neizbježnosti ljudskog odbijanja da vjeruje u evanđelje. Ali, slava Bogu, Isus je pretrpio sve to umjesto nas kako bismo sada mogli primiti božansku milost. Sjetimo se: kada je umirao na krstu, zemlju je obavila nestvarna tama čitava tri sata, paklena tama, od podneva do tri popodne. Sve to vrijeme Isus je vapio s krsta: **Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?** (Pslam 22:1; Matej 27:46)

Čekajte, zašto je Bog zaboravio Mesiju, svog voljenog Sina na krstu? Zbog mene. Zbog vas. Mi smo razlog! Naši grijesi su razlog! Dok je bio na krstu Bog je na Isusa bacio kaznu naših grijeha, sav naš pakao. To je temeljna, duboka i potresna istina koju umom ne možemo sasvim dokučiti. Ali ono što je svakako sigurno za sve nas jeste ovo: ako srcem vjerujemo u Gospoda Isusa, bićemo spašeni i nikada nećemo ni omirisati pakao. Jer, Bog nas vidi pravednima kroz žrtvu koju mu je Isus prinio, da bi nas spasio od Sotone, grijeha, smrti i pakla. Poput žrtvenog jagnjeta, poput onog ovna koji je otkupio Abrahamovog sina od smrti, i Isus Mesija je umro da bi nas otkupio od smrti koja ne prestaje nikada, od užasnog mjesta zvanog pakao.

Da, Bog je na Isusa bacio sav naš pakao. Vjerujete li u ovo? Vjerujete li da je Isus Krist, Pravednik, platio cijenu vaših grijeha? Ili biste rađe u pakao pa da tamo dovijeka sami plaćate taj svoj dug?

Odluka je samo na vama. Šta birate: nebo ili pakao?

Pozivamo vas da i naredni put budete s nama. Inšalah, govorićemo o nečemu suštinski drugačijem od današnje teme: govorićemo o nebu, o raj u.

Bog vas blagoslovio dok pronicete u moćne Isusove riječi:

»Uđite na uska vrata! Jer široka su vrata i prostran put koji vodi u propast i mnogo ih je koji njime idu. 14 O kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u Život i malo ih je koji ga nalaze!« (Matej 7:13-14)

program 98

Raj

Otkrivenje 21 i 22

U prošloj emisiji smo govorili o paklu, o mjestu vječne kazne. Elem, pakao je užasno mjesto, stvarnost stvorena za Sotonu i njegove zle anđele. Nažalost, u njemu će završiti svi koji odbacuju put spasenja koji je Bog ustanovio. Biće do vijeka odvojeni od Boga. Zato Sveto pismo objavljuje: **Tko se god ne nađe zapisan u knjizi života, bio je bačen u jezero ognjeno.** (Otkrivenje 20:15)

Nema sumnje da je pakao naj najneprijatnija tema o kojoj možemo govoriti. Ali dovoljno smo rekli. Zato ćemo nastaviti o nečemu sasvim, sasvim drugačijem. O nečemu najljepšem o čemu čovjek može ikada razmišljati. A to je raj, tj. nebo.

Elem, ljudi imaju mnoge zamisli, mnoge predstave o raju, posebno o tome šta bi sve trebalo uraditi da bismo tamo dospjeli. Recimo, oni koji pripadaju istočnjačkim religijama vjeruju u postojanje više nebesa, više rajeva u kojima su kojekakva uživanja i u koja čovjek ulazi već prema svojim djelima. Neki misle kako čovjek mora prvo kroz pakao, da otplati grešne dugove, pa tek potom prelazi u raj. Mnogi smatraju da je raj ipak namijenjen religioznim ljudima, onima koji odrade sve potrebno i propisano. Dakle, imaju zasluge pred Bogom, pa ulaze u mjesto beskrajnog uživanja, gdje se jede, pije i tome slično. Dakle, mnogo je zamisli o raju i načinu na koji se tamo stiže. Ali mi danas ne govorimo o ljudskim maštarijama već o onome što nam kazuje Božja sveta riječ.

Raj je stvarnost koja u spisima proroka, u Svetom pismu ima više naziva: nebo, tron Božji, prisutnost Božja, Božja kuća, prebivalište Svevišnjeg, sveti grad, grad živoga Boga, nebeski Jeruzalem, dom svetih anđela i Jagnjeta, prisustvo Gospoda Isusa i njegove silne slave, dom Božjeg naroda čija su imena zapisana na nebesima. Gospod Isus ga zove domom njegovog Oca, jer je u njemu bio i prije rođenja na zemlji.

Sve u svemu, raj, tj. nebo je mjesto Božjeg prebivanja. Rekli smo već da je Bog svuda, ali ovdje je na poseban način. Nebo ističe koliko je svet, djelotvoran, lijep, uzvišen nad zvijezdama, jer tu prebiva u svojoj slavi. Tu je i Sin Svevišnjeg, Isus. Tu je ustoličen na nebeski tron, s desne strane Svemogućeg. Odatle će se i vratiti da sudi svijetu i potom će do vijeka slavom obnoviti zemlju. Nebo je prebivalište nebrojene vojske anđela koji okružuju božanski prijesto, zajedno sa mnoštvom otkupljenih; onih koje je Gospod Isus usvojio svojom krvlju za djecu.

Elem, posljednja knjiga Svetog pisma, posebno u svoja dva završna poglavlja nam govori o ovom mjestu. Bog je svom apostolu Ivanu dao viziju u kojoj mu je pokazao sveti rajski grad, sazdan za sve čija su imena zapisana u knjizi vječnog života. Evo šta pismo kazuje o tom rajskom gradu:

I prenese me u duhu na goru veliku, visoku i pokaza mi sveti grad Jeruzalem: silazi s neba od Boga, sav u slavi Božjoj, blistav poput dragoga kamena, kamena

slična kristalnom jaspisu; okružen zidinama velikim i visokim, sa dvanaest vrata: na vratima dvanaest anđela i napisana *imena dvanaest plemena Izraelovih*.

Grad se stere u četvorini: dužina mu jednaka širini. On izmjeri trskom grad: dvanaest tisuća stadija – dužina mu i širina i visina jednaka.

Temelji su gradskih zidina urešeni svakovrsnim dragim kamenjem: prvi je temelj od jaspisa, drugi od safira, treći od kalcedona, četvrti od smaragda.

Dvanaest vrata – dvanaest bisera: svaka od svoga bisera. A gradski trg – čisto zlato, kao prozirno staklo.

Hrama u gradu ne vidjeh. Ta Gospod, Bog, Svevladar, hram je njegov – i Jaganjac! I gradu ne treba ni sunca ni mjeseca da mu svijetle. Ta Slava ga Božja obasjala i svjetiljka mu Jaganjac! *Narodi će hoditi u svjetlosti njegovoj*, a kraljevi zemaljski u nj donositi slavu svoju. Vrata mu se ne zatvaraju obdan, a noći ondje i nema.

Ali u nj neće unići ništa nečisto i nijedan tko čini gadost i laž, nego samo oni koji su zapisani u Jaganjčevoj knjizi života.

(Otkrivenje 21:10-12,16,19,21-25,27)

I pokaza mi rijeku vode života, bistru kao prozirac: izvire iz prijestolja Božjeg i Jaganjčeva. *Posred gradskoga trga, s obje strane rijeke, stablo života što rodi dvanaest puta, svakog mjeseca svoj rod. A lišće stabla za zdravlje je narodima. I neće više biti nikakva prokletstva. I prijestolje će Božje i Jaganjčevo biti u gradu i sluge će mu se njegove klanjati i gledati lice njegovo, a ime će im njegovo biti na čelima. Noći više biti neće i neće trebati svjetla od svjetiljke ni svjetla sunčeva: obasjavat će ih Gospod Bog i oni će kraljevati u vijeke vjekova.* (Otkrivenje 22:1-5)

Ovo sve je Bog pokazao Ivanu. To je sveti grad spreman za sve koji Boga vole i vjeruju u njega. Ali hajdemo ostatak emisije posvetiti razmišljanju o tome šta Bog kaže u svojoj Riječi o načinu dolaska na ovo mjesto. Kako da budemo sigurni da ćemo tamo stići? Kako da znamo da idemo tamo a ne u propast pakla? Sjećate li se šta je Isus rekao svojim učenicima o domu svoga Oca i kako se u njega stiže? Evo šta:

»Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! 2 U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: 'Idem pripremiti vam mjesto'? Kad odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja. A kamo ja odlazim, znate put.«

Odgovori mu Isus: »Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni. (Ivan 14:1-4,6)

Da, Isus sam je Put. Ko god bi da Bogu priđe mimo njegovog svetog Otkupitelja ne uspijeva u tome. I tu nema izuzetaka. Zato Pismo objavljuje:

Jer jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi, čovjek – Krist Isus, koji sebe samoga daje kao otkup za sve. To je u svoje vrijeme dano svjedočanstvo. (1. Timoteju 2:5-6)

Isus Krist je od Boga nam poslati posrednik. On je Put za raj. Da bi otvorio pristup nebu svim grešnicima, morao je doći među njih, roditi se na zemlji, živjeti s ljudima i naposljetku proliti svoju krv, umrijeti i nakon tri dana ustati iz smrti. Zato niko mimo njega ne može Bogu. Vjerujete li u to? Vidite li da je Isus Mesija, jedini koji nas kao grešnike dovodi pred Boga? Evo jednog primjera koji nam dočarava ovu stvarnost.

Neki čovjek je živio u šumi, u jednom seocetu. Njegovo pleme se oskudno oblačilo. Imali su tek parče tkanine oko pojasa. On je imao komad zemlje koji je obrađivao. Ali jednom su mu neki silnici i to oteli, pa je ostao bez ičega. Niko nije mogao da mu pomogne u tome. Nudili su mu da je otkupi, ali nije imao od čega. Jednog dana je odlučio da ode u prijestonicu, kod predsjednika koji je vladao čitavom zemljom. Čuo je da je bio pravedan i čestit čovjek. Danima je hodao i naposljetku stigao do dvorca u glavnom gradu. O, kakva je to bila kuća! Stigao je pred vrata i krenuo da uđe. Ali onako golišavog su ga zaustavili stražari. Pitali su ga gdje je krenuo, pa im je objasnio. Rekli su mu da tako neodjeven ne može pred predsjednika: „Ma, vidi ga samo, takav bi u dvor!? Tako prljav! Bježi odavde ili ćeš završiti u zatvoru!“

Zbunjeni čovjek se okrenuo i udaljio, ali nije odustao. Vratio se i sutradan. Prošio je od jutra do večeri, sve dok nije skupio koji novčić. Od toga je kupio već nošenu odjeću, okupao se i krenuo u dvor. Tamo su ga ponovo zaustavili stražari i rekli mu: „Da, obukao si se, ali nedovoljno dobro da bi došao pred vladara. Ma, sve i da si bolje obučen, ne možeš unutra jer ti je potrebna posebna dozvola. Zato odlazi!“

E, ovo ga je sada već obeshrabrilo, pa reče sebi: „Čemu sav trud! Šta god da uradim, ne mogu da vidim vladara sve zemlje!“ I tako je izgubio svaku nadu, pa je sjeo kraj puta pritisnut beznađem. Ali baš tada je sa vrha dvora na put gledao vladar. Vidjevši ga onako snuždenog pozva svog najstarijeg sina. Reče mu: „Vidiš li onog čovjeka? Idi dole i pitaj ga o čemu se radi.“ Sin ga poslušao, siđe i ode duž puta do našeg junaka. Sjede kraj njega i upita: „Prijetelju, mogu li ti nekako pomoći? Šta te je dovelo ovdje? Zašto si tako snužden?“ „Pa, htio sam do vladara... ali vidim da je to nemoguće. Sve sam pokušavao i sve je bilo uzalud!“

Mladić mu reče: „Ja sam vladarev sin. Otac me je poslao da ti pomognem. Hajde sa mnom!“ Potom ga je proveo kroz kapiju. Staražari su samo nijemo stali u znak pozdrava. Naime, vladarev sin je čovjeku dao svoj predivni ogrtač, pa su obojica dostojanstveno ukoračali u gospodarev dvor. Tako je našem junaku dato da vidi onoga koga je htio, jer mu je to omogućio autoritet njegovog sina.

Prijetelji, isto je sa svima nama koji bismo u raj, u dvor Cara svih careva. Jer, Bog je gospodar svemira, svet i pravedan. Ne možemo u njegovu slavu kako nam se prohtije. Svi naši naponi u tom smislu su uzaludni. Svi smo kao ovaj siromašak koji je želio pred vladara svoje zemlje, onako kako je znao i umio. Sveto pismo pak poručuje: **Tako svi postasmo nečisti, a sva pravda naša k'o haljine okaljane. Svi mi k'o lišće otpadosmo i opačine naše k'o vjetar nas odnose.** (Izaija 64:6) Raj je sveto mjesto i ne prima ništa nesveto, ništa grešno i nedostojno. (Otkrivenje 21:27) Niko nas ne može odvesti tamo ako ga lično ne povede Sveti koji živi tamo. To je

vječni Sin Svevišnjega, Jagnje Božje koje je došlo s neba na zemlju; onaj koji je platio sva naša dugovanja, pobijedio smrt za nas i potom se vratio u nebo, u raj.

Pa, ko može onda u raj? Samo oni koji su oprani po vjeri u Isusa Otkupitelja, oprani njegovom krvlju. Samo takvi ulaze u raj. Evo kako nam o tome govori Sveto pismo:

Pravednost Božja po vjeri Isusa Krista, prema svima koji vjeruju. Ne, nema razlike! Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja; opravdani su besplatno, njegovom milošću po otkupljenju u Kristu Isusu. Njega je Bog izložio da krvlju svojom bude Pomirilište po vjeri. Htio je tako očitovati svoju pravednost kojom je u svojoj božanskoj strpljivosti propuštao dotadašnje grijeh.

(Rimljanima 3:22-25)

9 Ako primamo svjedočanstvo ljudi, svjedočanstvo je Božje veće. Jer ovo je svjedočanstvo Božje, kojim je svjedočio za Sina svoga: 10 Tko vjeruje u Sina Božjega, ima to svjedočanstvo Božje u sebi. Tko ne vjeruje Bogu, učinio ga je lašcem jer nije vjerovao u svjedočanstvo kojim je svjedočio Bog za Sina svoga. 11 I ovo je svjedočanstvo: Bog nam je dao život vječni; i taj je život u Sinu njegovu. 12 Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života. 13 To napisah vama koji vjerujete u ime Sina Božjega da znate da imate život vječni.

(1. Ivanova 5:9-13)

Svi vi koji nas slušate danas, imate li vječni život? Jeste li sigurni da ćete u nebo? Hoćete li se radovati dovijeka u Božjoj prisutnosti? Vjerujete li u ime Sina Božjeg? Da li je vaše ime zapisano u njegovoj, u Jagnjetovoj knjizi života?

Razmislite dobro o svemu što ste čuli danas jer vam je Bog rasvijetlio svoju istinu.

Bog vas blagoslovio dok razmišljate o njegovoj svetoj Riječi:

Nego, kako je pisano: Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube. (1. Korinćanima 2:9)

Šta vi mislite o Isusu Kristu?

1. dio

Prije poprilično vremena otpočeli smo ovo naše putovanje putem pravednosti, istražujući sveta pisma proroka koja poručuju jedno i najvažnije: kako da se grešnici opravdaju pred Bogom? Vidjeli smo da je Isus Mesija ispunio sve njihove proročke najave. Danas i u narednoj emisiji činimo osvrt na slavu Onoga o kome su proroci pisali. Zato smo te posljednje dvije emisije ovog našeg hronološkog proučavanja posvetili pitanju svih pitanja: Šta vi mislite o Isusu Kristu?

Dok smo sagledavali indžil, tj. evanđelje, čuli smo kako Isus pita učenike: **A vi, što vi kažete, tko sam ja?** (Matej 16:15) Najvažnije pitanje svih ljudi ikada, na koje bi svako od nas ponaosob trebalo da odgovori. A od toga zavisi naša vječna sudbina. Prije ili kasnije svi ćemo stati pred Isusa Mesiju i sve će se svesti na jedno njegovo pitanje: ko sam ti ja bio u životu?

Naš je cilj da objavimo istinu o tome ko je on, ko je Isus. Najveća briga nam je da ne budete zavedeni oko toga. I zato vas molimo da ga ne posmatrate samo kao jednog od proroka, ili kao dobrog čovjeka. Ne, jer je poseban i niko nikada i nigdje na svijetu mu nije bio ravan. Dakle, šta vi mislite o njemu? Ko je Isus za vas? Barem je deset pitanja koja bismo vam željeli postaviti o njemu, o Isusu Mesiji: pet u ovoj, a pet u posljednjoj emisiji.

1. Prvo, šta mislite o njegovom čudesnom rođenju?

Niko se nije rodio kao on. Sin je Marijin, tako su ga zvali. Baš kao što su Ivana zvali sinom Zaharijinim, Solomona sinom Davidovom, ili Jišmaela sinom Abrahamovim. Svako je nosio ime svog oca pored svoga. Ali Isus je nosio ime majke. Zašto? Zato što mu otac nije zemljanin, nije muškarac. Rodila ga je djevica koja je začela silom Božjom. Oko sedam vijekova prije nego se rodio, prorok Izaija je ovo predvidio, kada je zapisao: **Evo, začet će djevica i roditi sina i nadjenut će mu ime Emanuel!** (Izaija 7.14). A evanđelista je to protumačio kao „Bog sa nama“ (Matej 1:23)

Naš je Stvoritelj iz prašine stvorio našeg praoca Adama. Svi smo njegovi potomci. I proroci su njegova djeca. Svi smo od zemlje, zemljani, a jedino je Gospod nebeski. Svi smo grešnici jer smo zaraženi grijehom, samo je Isus bezgrešan jer kao kiša dolazi s neba. Čist je i svet kao što je Bog čist i svet. Zato indžil objavljuje:

Vjerodostojna je riječ i vrijedna da se posve prihvati: Isus Krist dođe na svijet spasiti grešnike, od kojih sam prvi ja. (1. Timoteju 1.15) A prije nego što je došao

boravio je od vječnosti u nebu, s Bogom, jer je Riječ i Duša Božja. Svojevoljno je odlučio utjeloviti se kao Čovjek, kako bi nas spasio od grijeha. Došao je s neba na zemlju.

Elem, jedna priča kazuje kako su dvojica upala u bunar. Jedna reče drugome: „Hej, spasavaj me iz ove propasti. Vadi me iz gliba!“ . „Kako to da uradim? I ja sam sam se zaglibio, baš kao i ti!“ I u tom času otrežnjujućeg očaja začuše glas sa vrha, kako im govori da prihvate konopac. Uskoro su bili na sigurnom. Da, samo neko ko je iznad njih, van nevolje, samo neko takav je mogao pomoći im i spasiti ih.

I najbolji proroci ne mogu nas spasiti od gliba grijeha. Zašto? Pa i sami su grešnici. Ali Isus može jer, premda u potpunosti Čovjek, nije nosio grešnu prirodu. Došao je odozgo, s neba. Djevica ga je rodila. Govorili smo o tome: kako je Bog posalo anđele, kako je sjajna zvijezda najavila rođenje svetog Mesije, Spasitelja svijeta. Sve je bilo neopisivo čudesno. Zato kažemo da se niko nikada nije rodio ovako. Isusovo rođenje je jedinstveno i neuporedivo. Ali tek je bilo početak sve njegove čudesnosti. I njegov karakter je bio neprikosnoven. Zato je naše drugo pitanje:

2. Šta mislite o njegovom karakteru?

Isus je bio savršen. Nikada nije počinio nijedan grijeh. Nikada nije morao tražiti oprostaj jer nikada i nije uradio nešto pogrešno. A mi? Kao grešnici, kao iskreno bogobojažni moramo se pokajati i vapiti da nam se oprost. I proroci su to morali. Dakle, vi i ja možemo istraživati Sveto pismo od korica do korica, ali nećemo naći ni slovo po kome Gospod Isus traži oprost. Nije to morao jer nikada nije ni zgriješio. I prijatelji i neprijatelji su bili složni u toj ocjeni: u njemu nije bilo nikakvog zla. Prijatelji, niko ne može reći tako nešto za bilo kog drugog čovjeka. Ali Gospod Isus je više od proroka. On je sama Božja riječ koja se utjelovila, postala Čovjek neponovljivog karaktera. Neuporediv je, jedinstven. Ali ni to nije sve: i riječi su mu bile unikatne.

3. Šta mislite o njegovim divnim riječima?

Jednog dana su Isusovi dušmani poslali vojnike da ga uhvate. Ali poslije nekog vremena su se vratili neobavljenog posla. Zašto? **Nikada nitko nije ovako govorio.** (Ivan 7:46)

Zamislimo se nad onim što je sam o sebi govorio: **Ja sam svjetlost svijeta; tko ide za mnom, neće hoditi u tami, nego će imati svjetlost života.** (Ivan 8:12) Proroci su kao zvijezde i mjesec koji nam tek bledunjavu svijetle u noći. A Isus je poput sunca. Kome je još potrebna svjetlost zvijezda i mjeseca kada jednom sunce grane? Zato

proroci ispovijedaju da je Mesija sunce pravednosti. (Malahija 4:2) Svi oni su tek prolazna svjetlost mjeseca. Samo je Isus žarko blješteće sunce čija svjetlost ne gasne. Isusovo svjetlo nikada ne zalazi. Obasjava uvijek i svuda, baš svakog čovjeka svih naroda.

Isus je takođe rekao: **Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni.** (Ivan 14:6) I u ovome je toliko drugačiji od svih vjerskih vođa koji nešto zapovijedaju, savjetuju, upućuju, govore: „Uradite ovo i ovo, slijedite ta i ta pravila, rituale i sl.“ Ne, Isus ukazuje na sebe kao Put i „da se Ocu dođe, osim njega drugog puta nema“. Ali evo jedne slike koja nam ovo bolje dočarava.

Mali dječak se izgubio u velikom gradu. Sreo je policajca i zamolio ga je da ga uputi u njegov kraj. „Evo ovako: pređi ovaj trg, pa prije mosta na bulevar lijevo. Pređi tri ćoška i onda desno pored Vijećnice. A iza nje ti je raskrsnica...“ Dječak se rasplakao slušajući ga. Iako je policajac znao put, to je bilo preteško za dijete, onako ne jako i uplašeno. Pošto je tu bilo još nekih prolaznika, jedan od njih se javio, jer je bio baš iz dječakavog kraja. Komšija. Uzeo je mališana za ruku i krenuli su. Ali dijete bijaše već umorno od svega, pa ga je čovjek uzeo u naručje i doslovno donio do kućnog praga. Dakle, policajac je znao put, ali ovaj ljubazni komšija je doslovno bio dječakov put povratka kući. Isus je baš takav: **Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni.** (Ivan 14:6) Niko nikada nije ovako govorio. Zato je sve neuporedivo što je govorio.

Tek, njegova slava se ovim ne završava: na njegovom rođenju, karakteru i riječima. Tu su i njegova djela. Zato je sljedeće pitanje za svakog od vas, dragi slušaoci:

4. Šta mislite o njegovim silnim djelima?

Svemoguć je. Svesilan je i ima sav autoritet ikada i igdje. Šta god da je Bog u njemu i po njemu uradio, dok je bio ovdje na zemlji, bilo je da svima pokaže ko je i odakle je došao. Ko može zaustaviti vjetar i oluju osim onoga koji ih je stvorio? Ko može da iz mrtvih vrati u život? Samo Isus. Ko može otvoriti oči slijepome? Jedino Isus. Ko liječi svaku bolest i nemoć? Ko kaže riječ i zli duhovi bježe? Isus je taj. Promijenio je na ovaj način živote mnogih i spasio ih je od grijeha. Neki proroci su imali bogomdane moći za neka čudesna djela i znakove. Ali samo Isus je imao tu silu sam od sebe. Samo on je mogao na noge podignuti šlogiranog čovjeka, pogledati mu u oči i reći: **Ali da znate: Vlastan je Sin Čovječji na zemlji otpuštati grijeha!**« I reče **uzetomu: »Tebi zapovijedam: ustani, uzmi nosiljku i idi kući!**« (Luka 5:24) Da, čovjek je uradio tako klićući i skaćući. Isus nije mag, nije travar. Ima silu riječi, božanski autoritet isceljivati bolesne.

Njegov prijatelj Lazar je umro i sahranili su ga. Isus je kasnio i tek nakon četiri dana se pojavio u njegovom domu. Sestre pokojnika su ga odvele na grob gdje je pozvao Lazara po imenu: „Lazare, izlazi!“ (Ivan 11:43) I mrtvac je izašao jer je Isus imao autoritet da vraća u život iz smrti. Zato je i mogao jedini reći da je uskrsnuće i život. (Ivan 11:25) Uskoro dolazi dan kada će svi koji su u grobovima začuti njegov glas. Ali on ti već sada, tu gdje jesi, može darovati vječni život i autoritet da dovijeka živiš s njim u raju. Jedino je potrebno vjerovati u njega kao Spasitelja i Gospoda. On i danas mijenja živote mnogih širom svijeta. I tebe može promijeniti. Dakle, šta misliš o njemu? Šta misliš o njegovim djelima? Jedinostvena su jer je svemogući. Niko mu nije ravan.

Prije nego završimo za danas, odgovorimo na još jedno važno pitanje:

5. Šta mislite o njegovim slavnim imenima i titulama?

Vidjeli smo u spisima proroka da Isus nosi stotine imena i titula. Po njima ga saznajemo više i bolje. On je Emanuel, Riječ, Sin Čovječji, Jagnje Božje, Otkupitelj, Spasitelj, hljeb života, dobri pastir, svjetlo svijeta, Kralj slave, uskrsnuće i život, alfa i omega, prvi i posljednji, početak i kraj, vrata, put, istina, Gospod mira i Sin Božji.

Vidjeli smo da je i prorok Mojsije nazvan Božjim čovjekom. Prorok Abraham je nazvan prijateljem Božjim. Ali samo je jedan nazvan Sinom Božjim. Recite i sami: ko ima bliži odnos sa nekim: prijatelj ili sin? Odgovorite čestito sami sebi.

Da, Isus je nazvan Sinom Božjim. Tim nazivom ga je Gospod označio drugačijim od svih drugih ljudi. Čitali sam baš o tome: *Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!* (Matej 17:5) Šta je time Bog želio reći? Ne tvrdimo li i sami da je sin pravi lik, pravi odraz oca? To isto nam poručuje i Sveto pismo: **Kad uzdignete Sina Čovječjega, tada ćete upoznati da Ja jesam i da sâm od sebe ne činim ništa, nego da onako zborim kako me naučio Otac.** (Ivan 1:28) Poznajete li Boga ovako? Imate li s njim dovijeka blisko zajedništvo? Ako nemate a želite ga, dođite Gospodu Isusu koga Bog naziva svojim Sinom. Sin govori u ime Oca. Isus nam je baš tako objavio Boga i zato je od rođenja nazvan Emanuel, što znači „Bog sa nama“.

Neki tvrde kako je nemoguće da se Bog javi u ljudskom tijelu. To je samo znak nepoznavanja božanskog nauma za spasenje grešnika. A on je upravo zahtijevao utjelovljenje, preuzimanje ljudskog tijela, kako bi se vječna Riječ objavila djeci Adamovoj, kako bi nas otkupila iz šapa Sotone.

Bog je velik i može sve. Želi da ga svi upoznaju. Zato je i postao Čovjek i živio među nama na zemlji. A šta vi mislite o imenima i titulama Isusa Mesije? Neuporediv je.

Šta mislite o njegovom rođenju, karakteru, riječima i djelima? Šta je on prema svemu tome? Šta je Krist za vas? Čiji je on Sin? (Matej 22:42)

Naše je vrijeme isteklo. Inšalah, sljedeći put postavljamo novih pet pitanja o Isusu i njima završavamo naše putovanje stazom prevednosti, putovanje kroz svete spise proroka.

Bog vas je blagoslovio dok ponirete u ovu istinu Božje riječi:

Jer u njemu tjelesno prebiva sva punina božanstva; te ste i vi ispunjeni u njemu, koji je glava svakoga Vrhovništva i Vlasti. (Kološanima 2:9-10)

Šta vi mislite o Isusu Kristu?

2. dio

Mir s vama. Pozdravljamo vas u ime Božje, u ime Gospodnje prisutnosti, u ime onoga koji želi da svi razumijemo put pravednosti i prihvatimo ga, ostvarajući mir s njim do vijeka. Radujemo se i ovom našem susretu.

Danas dovršavamo naše putovanje i odgovaramo na još neka važna pitanja tipa: Šta vi mislite o Isusu Kristu? Zašto kažemo da su to važna pitanja? Zato što odgovori na njih odlučuju gdje ćemo provesti vječnost. Dakle, ko je za nas Isus Mesija? Prošli put smo govorili o njegovom čudesnom rođenju, njegovom svetom karakteru, predivnim riječima, silnim djelima i uzvišenim nazivima, tj. titulama. Danas je pred nama još pet pitanja u ovom smislu. Prvo je:

6. Šta mislite o njegovoj smrti?

Znate li gdje ćete umrijeti? Kako? Kada? Ne, niko o tome ne zna ništa. Ali Isus je znao sve. Znao je gdje i kako će umrijeti. Ubiće ga u Jeruzalemu onako kako je proglašeno. Rekao je učenicima:

I uzevši sa sobom dvanaestoricu, reče im: »Evo uzlazimo u Jeruzalem i na Sinu Čovječjem ispunit će se sve što su napisali proroci: doista, bit će predan poganima, izrugaan, zlostavljan i popljuvan; i pošto ga izbičuju, ubit će ga, ali on će treći dan ustati.« (Luka 18:31-33)

Dakle, jasno je rekao učenicima kada će umrijeti, da će tog dana biti prinesen kao pashalno jagnje. Bog je tako naumio jer je želio da Isus bude savršena žrtva koja odnosi grijeh svijeta.

Isusova smrt se razlikovala od smrti bilo kog čovjeka. On je rekao: **Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga. Tu zapovijed primih od Oca svoga.** (Ivan 10:18) Nikada nije sagriješio i zato je mogao izbjeći smrt. Ali nije! Odabrao je stradanje, htio je umrijeti iz poslušnosti svom Ocu koji je volio grešnike, koji i danas voli svakog: i vas i mene. Dao je svoj život dopuštajući da ga razapnu na krst. Umro je da bi nam omogućio oprostaj grijeha, da bi nam obezbijedio mjesto u raj. Ali nekih sedam stoljeća prije svega ovoga je Božji prorok, Izaija, objavio zašto Otkupitelj mora umrijeti:

Za naše grijeha probodoše njega, za opačine naše njega satriješe. Na njega pade kazna - radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše. Poput ovaca svi smo lutali i svaki svojim putem je hodio. A Jahve je svalio na nj bezakonje nas sviju. (Izaija 53:5-6)

Da, vi i ja smo razlog smrti Isusa Mesije. On je dobri pastir koji rado daje život za svoje ovce. Niko nikada nije bio poput njega. Neuporediv je. Poseban je, posebniji od svih ljudi. Ali, idemo dalje. Evo sljedećeg pitanja:

7. Šta mislite o Isusovoj pobjedi nad smrti, tj. njegovom uskrsnuću?

Isus je umro i bio je sahranjen. Njegovi su dušmani učinili sve da tamo i ostane, pa su pred grobnicom postavili oružanu stražu. Na ulaz je navaljen golemi kamen i službeno je zapečaćen. Rimski vojnici su ga obezbijevali. Ali ništa nije moglo zaustaviti Isusa da napusti mjesto smrti. Isus je ustao iz smrti, uskrsnuo je nakon tri dana i počeo sa ukazanjima učenicima. Jednom prilikom se javio čak pred više od pet stotina svjedoka. Mnogi su ga ne samo vidjeli, nego i dotakli, jeli s njim nakon uskrsnuća. Pokazao im je rane na rukama, na nogama, na boku. Grob mu je bio prazan. Bog ga je podigao iz mrtvih i time svem svijetu dokazao da je zadovoljan djelom svog Sina na krstu, da je Isus istinska, savršena i konačna žrtva za naše grijehe.

Smrt je naš najveći neprijatelj. Svi naši preci su pokojni. Umrli su i proroci i ostaci im počivaju u grobovima. I mi ćemo jednog dana umrijeti. Ali slava Bogu što je Isus Krist pobijedio smrt. On je živi Spasitelj koji može izbaviti svakoga ko Bogu priđe po njemu. Živ je i posrednik svih koji Bogu dolaze po njemu. Da li je među nama bilo koji prorok nakon što je umro? Ne, nije. Samo je Isus jedini koji je smrću razorio smrt i grob. Živ je i danas i do vijeka i zato se svi koji u njega vjeruju ne boje smrti. Za vjernike je smrt kapija koja ih uvodi u Gospodnju prisutnost. Da, Isus je neponovljiv i neshvatljiv. Nema mu ravna ni na nebu ni na zemlji. Dakle, šta misliš o njegovoj pobjedi nad smrću. Evo i sljedećeg pitanja:

8. Šta mislite o Isusovom uznesenju na nebo?

Elem, nakon što je Gospod Isus ustao iz mrtvih, 40 dana se ukazivao svojim učenicima. Nakon što se oprostio od njih uznio se na nebo i ustoličio Bogu s desne strane. Zauzeo je mjesto uzvišene časti pokazujući time da je veći od svakog anđela, svih proroka i svakog drugog čovjeka. Zato Pismo jasno kazuje:

Zato Bog njega preuzvisi i darova mu ime, ime nad svakim imenom, da se na ime Isusovo prigne svako koljeno nebesnikâ, zemnikâ i podzemnikâ. 11 I svaki će jezik priznati: »Isus Krist jest Gospodin!« - na slavu Boga Oca. (Filipljanima 2:9-11)

Da, Isus je poseban. Niko nikada i nigdje nije bio kao on. I zato neizbježno dolazimo do sljedećeg pitanja koje vapi za odgovorom:

9. Šta mislite o Isusovom povratku na zemlju?

Isus Krist se vraća na našu planetu. Sam je to objavio. I proroci su o tome pisali. I anđeli su klicali. Zato svi iskreni učenici Kristovi željno očekuju ovaj događaj. Zašto? Doći će i povešće nas sa sobom u nebo. Prvo će da sudi svijetu po pravdi i zavladaće nad svom zemljom. Biće Kralj cijele planete. On mora vladati čitavih hiljadu godina sve dok i poslednjeg svog dušmanina ne pokori. Da uskoro se vraća. Svi će morati da ga ispovijede za Gospoda svih gospodara i Kralja svih kraljeva. Isus dolazi i svi ćemo stati pred njega, velikog Sudiju. Jednog dana ćemo ga sresti licem k licu. Pitaće nas: „Šta si za života mislio o meni? Ko sam ti ja bio?“ A ti? Šta ćeš mu kazati? „Pa, Isuse, mislio sam da si jedan od proroka!“ Potom će te pitati zašto nisi

iskreno vjerovao u njega, onako kako se objavio, riječju i djelom? I onda ćeš biti osuđen jer ga nisi htio za Sina Božjeg s neba i jedinog Spasitelja.

Dakle, znaš li ko se uskoro vraća da vlada? Abraham, Mojsije, David ili koji drugi prorok? Ne. Niko od njih. Samo se Gospod Isusa Krist vraća na zemlju. On je Sudija. Bog je to dokazao uskrsnuvši ga iz mrtvih. On se vraća i svi će ga ugledati. Svako koljeno će mu se pokloniti. Svaki će jezik ispovijediti da je Gospod. I evo nas na posljednjem pitanju:

10. Šta misliš da je njegova volja za tvoj život?

Isus reče: »**Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim.**« (Matej 11:28.29) On i tebe i svakog poziva baš sada, danas. Prvi učenici, koje zovemo apostolima, ostavili su sve kada ih je pozvao: i domove i poslove i zavičaje. On to očekuje i od nas. Naravno, ne u smislu da odemo od kuće i raščistimo s najrođenijima, obavezama i svakodnevicom. Ne, to je poziv predanja života kojim živimo, davanje trona života samo njemu. To je poziv da nam bude prvi i jedini, da vjerujemo u njega, da mu se predamo kao Spasitelju i Gospodu. To je poziv da mu predamo sebe u cijelosti: um, srce, tijelo i dušu. On to želi i u tome je za nas samo blagoslov i životna sreća, vječni dobitak, nikako i nikakav gubitak.

Već smo vidjeli da je Gospod poseban, da je jedinstven i neuporediv s bilo kim drugim. Rođen je kao niko, karakter mu je bio neponovljiv, baš kao riječi i djela. Bio je poseban i po imenima, po titulama, po stradanju i smrti, po uskrsnuću i uznesenju, uskoro i po svom povratku i sili da sada i ovdje mijenja srca djece Adamove. Živ je i danas, kao što je bio od vijeka i biće dovijeka. Sa svima je koji ga vjeruju. Uskoro se vraća i nikoga nema na zemlji i nebu kao što je on. Zato je Gospod i Car koji želi zagospodariti i zacariti se nad našim životima! On želi to da bude svakome: baš lični Spasitelj i Gospod. Zato je umro na krstu. Zato je uskrsnuo iz mrtvih. Ima silu da dovijeka ukloni grijehe i pruži nam duboko i predivno, trajno zajedništvo s Bogom. Ima snagu i volju da nam pruži novi život, očisti nam srce i obnovi nas silom Duha Svetog. Ali potrebno je da se pouzdamo u njega i njegovu žrtvu.

Tragedija je što mnogi smatraju da je Isus Krist veliki prorok i zbog toga ga nikada ne žele za svog Spasitelja i Gospoda. Ali vjerovati da je Isus tek prorok nije dovoljno. Morate prihvatiti činjenicu: Isus je Gospod nad svima, a na krstu je umro i umjesto vas, dragi prijatelji. Zašto? Zbog problema sve djece Adamove: zbog grijeha. Zato je nezaobilazan za naše spasenje. Jer, ako sam bolestan, pa odem ljekar koju otkrije o čemu je riječ, pa mi propiše lijek, šta onda radim? Odem u apoteku, kupim lijek i vratim se kući da bih ga stavio na policu? I onda se gledamo. Ja gledam lijek i on gleda mene. I onda ozdravim? Svašta! To nije put ozdravljenja. Moram uzimati lijek, moram da ga pijem. Božji lijek za grijeh je Gospod Isus Krist, koji je umro za nas, umjesto nas, baš kao što je i uskrsnuo iz mrtvih.

Možda pitate: „Kako da uzmem ovaj božanski lijek za grijeh?“ Jednostavno. Priznajte grijeh, ispovijedite ga. Priznajte da su vam sva dobričinstva samo prijava rite pred Bogom, da vas ne spasavaju od pravednog gnjeva, od suda. Morate srcem vjerovati da je Gospod Isus Krist ponio vaše grijeha na krstu, da je pobijedio smrt za vas. Isus Mesija je zadovoljio sve Božje pravedne zahtjeve. Ako vjerujete da je umro i uskrsnuo radi vašeg spasenja, Bog vam oprašta grijeha, oblači vas u pravednost Kristovu, šalje vam Duha Svetog u srce i daje pravo da do vijeka živite kraj njega. Slava Bogu. Da, još danas može da vas proglašuje pravednim – samo ako vjerujete u njega.

Dragi prijatelji, vi koji nas sada slušate, jeste li uzeli božanski lijek? Baš onaj koji vas lišava zaraze grijeha i spasava vječne vatre? Ako ga odbacite i prezrete Isusovu prolivenu krv, onda znajte da nema drugog lijeka za grijeha. Nikada, nigdje i ni za koga. Bog nema drugi način da spasi grešnike i opravda ih pred sobom. Nema drugog puta u raj. Nema drugog puta pravednosti.

Poslušajte pažljivo šta Pismo kazuje o jednom i jedinom putu pravednosti koji je Bog obezbijedio grešnicima, kao način opravdanja pred njim. Evo tih stihova:

Zato se po djelima Zakona nitko neće opravdati pred njim. Uistinu, po Zakonu – samo spoznaja grijeha! Sada se pak izvan Zakona očitovala pravednost Božja, posvjedočena Zakonom i Prorocima, pravednost Božja po vjeri Isusa Krista, prema svima koji vjeruju. Ne, nema razlike! Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja; opravdani su besplatno, njegovom milošću po otkupljenju u Kristu Isusu...

Gdje je dakle hvastanje? Isključeno je. Po kojem zakonu? Po zakonu djelâ? Ne, nego po zakonu vjere. (Rimljanima 3:20-24,27)

Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko hvastao. (Efežanima 2:8-9)

Jer ako ustima ispovijedaš da je Isus Gospodin, i srcem vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen.

Jer: Tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen. (Rimljanima 10:9,13)

Dragi prijatelji, jeste li prizvali ime Gospodnje? Jeste li primili njegov predivan dar spasenja? Bog vam poznaje srce. Priznajte mu da ste grešnici, da ste prekršili njegovog svetog Zakona, da jedino zaslužujete pravednu osudu. Zahvalite mu što je postradao i umro radi vaših grijeha; što je uskrsnuo iz groba da bi vam darovao vječni život, kako biste bili s njim do vijeka.

Ovo je obećanje njegove riječi:

Vjeruj u Gospodina Isusa i spasić se – ti i dom tvoj! (Djela 16:31)

Amen.

Ako ste se pouzdali u Spasitelja o kome su pisali svi proroci, javite nam o tome. Pišite nam šta je Bog učinio za vas.

Evo, i stotu emisiju smo priveli kraju. Završili smo naše putovanje putem pravednosti kroz Sveto pismo. Hvala što ste putovali s nama. Srdačan pozdrav uz molitvu blagoslova Božje svete riječi:

Onomu koji vas može očuvati od pada i besprijekorne postaviti pred svoju Slavu u klicanju – jedinomu Bogu, Spasitelju našem, po Isusu Kristu, Gospodinu našem: slava, veličanstvo, vlast i moć i prije svakoga vijeka, i sada, i u sve vijeke. Amen. (Juda 1:24-25)